

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HESIODI ASCRAEI

QUAE EXSTANT
EX RECENSIONE

JOANNIS GEORGII GRÆVII

Cum ejusdem Animadversionibus & Notis auctioribus.

Accedit Commentarius nunc primum editus

JOANNIS CLERICI,

Et Notæ variorum, scilicet

JOSEPHI SCALIGERI, DANIELIS HEINSII,
FRANCISCI GUIETI, & STEPHANI CLERICI,

A C

DANIELIS HEINSII

Introductio in Doctrinam

OPERUM ET DIERUM,

Nec non Index

GEORGII PASORIS.

AMSTELODAMI.

Apud G. GALLEY, Præfectum Typographiæ
HUGUETANORUM.

M. DCCI.

*Viro perillustri, ac dignitate, ingenio &
virtute præcellenti*

EUSEBIO RENAUDOTO

REGI CHRISTIANISSIMO

A CONSILIIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS

A Quo tempore tua mihi humanitas
aditum patefecit ad tuam amicitiam,
nihil tu tibi studii reliquisti ad me non mo-
do complectendum, sed & rebus omni-
bus, quibus potuisti, potuisti autem plu-
rimis, ornandum: ego nihil mihi reliqui
curæ & officii in te colendo ac observando.
Nam & quantum tibi debeam, & quan-
tum te pro tot illustribus singularis benevo-
lentiæ documentis amem & suspiciam, mi-
hi quidem ipse locuples sum testis, sed ut
* 2 tibi

DEDICATIO.

tibi etiam, & aliis, ac, si meæ id facultatis fuerit, posteris quoque hoc sit testatum, dudum summopere studui. Nihil mihi honestius esse potest, quam a te tantæ dignitatis & doctrinæ Viro non diligentium, sed & sic ornari, ut me apud primarios viros in gratia posueris, quod prolixæ tuæ beneficæque naturæ certissimum est argumentum. Nisi hæc tanta tua in me merita prædicarem apud omnes, & tanti ea mihi sint, quanti quæ maximi facienda sunt hominibus, næ ego aut ingrattissimus essem mortalium, aut stupidissimus, indignus certè benevolentia, quam mihi nullo meo provocatus officio præstitisti. Sed licet me tanto tuo studio tibi non devinxisses, mirificæ tamen illæ tui ingenii suavitates, elegantia vitæ, morum integritas, præstantia eruditionis, recti de doctrinarum studiis sensus, sincerum & subtile iudicium, cui inanis eruditionis fucosæ venditatio non possit imponere, hinc quod tibi probatur omnibus est probatissimum, & quod tu damnas, omnium, qui de his litteris vere possunt existimare, calculis damnatum habetur,

DEDICATIO.

tur, qui nihil das gratiæ, nihil odio aut cupiditati, me ad te colendum inflammassent. Qui enim illum non amat, cujus tam multa ingenii animique ornamenta omnes amant & in cœlum ferunt, is non meretur a quoquam amari, cum quid sit amabile non intelligat. Accipe igitur hoc mei in te amoris & observantiæ pignus Lectiones Hesiodeas recognitas, & non paucis accessionibus auctiores; tenue quidem & quod minime respondet animi in gratia referenda studio, sed quod hoc nomine non, credo, aspernandum putabis, quod, cum majus, quod tibi, ut nunc est, offerrem non invenirem, perquam effusæ voluntatis meæ sit monumentum. Voluntatem autem semper viri boni potius spectant, quam verborum honorem, aut munerum magnitudinem. Huc accedit quod nullam rationem inire queam, qua tua merita sive oratione, licet essem disertissimus, sive rebus, licet essem ad hoc munus persolvendum ab omnibus facultatibus instructissimus, possim assequi. Id tantum velim tibi sit persuasissimum, nul-

DEDICATIO.

lam mihi curam antiquiorem esse, quam
ut referam gratiam tibi, quamdiu superstes
fuero, grata memoria & observantia perpe-
tua. Vale Vir Illustris, & me, quod fa-
cis, ama. Trajecti D. xv. Kl. Januar.
CIOCCI.

CAN-

CANDIDO LECTORI.

S. P. D.

JOANNES GEORGIUS GRÆVIUS.

IN Hesiodi hac nova editione quid præstitum sit, & quibus subsidiis instructus ei adornanda me accinxerim, paucis accipe. Græca verba non nisi ex antiquis codicibus & Interpretibus, iisque scriptoribus, qui hujus poëta sententias olim laudarunt, emendavi locis non paucis, quorum rationem in lectionibus meis reddidi. Ex Latina quoque versione magnam vim errorum sustuli. De multis in iisdem egi notis, de aque multis non putavi verba esse perdenda, cum essent tam manifesti, ut in iis notandis paullo humaniores operam me luisse judicaturi fuissent. Et vereor jam ne fastidiosis & delicatis lectoribus nimius hic fuisse videar. Usus duorum manuscriptorum librorum mihi præstitit Vir summi ingenii, plurimæque & multifariæ eruditionis, Isaacus Vossius, recentium eorum quidem & chartaceorum, sed qui tamen summopere mihi profuerunt. Ex bonis enim & antiquis libris eos fuisse descriptos apparet. In utroque vero solum illud carmen reperiebatur quod rei rusticæ & familiaris præcepta complectitur. Theogonia & Mæans desiderabantur. Alteri subiectus erat Tzetza commentarius & intersita fere versibus singulis explicatio verborum singulorum, tanquam quadam metaphrasis, quam sub glossarum veterum Vossiani codicis nomine nonnumquam laudo. Librum verò hunc primum appello. Alter, qui secundus est, subnectitur aliquot Euripidis Tragædiis. Expositionem Procli, insignis illius Philosophi Platonici, manu exaratam mecum communicavit clarissimus & elegantissimus Vir, Marquardus Gudius, cui & hoc plerimisque nominibus aliis sum devinctus. Ineditas quasdam annotationes Illustris Scaligeri, & perpetuas fere no-

L E C T O R I.

tas eruditissimi Francisci Guieti, ex duobus exemplaribus, quorum marginibus eas adscripserat, excerptas ad me curavit Emericus Bigotius, decus illud suæ Galliæ, qui natus est ornandis literis, illorumque conatibus, qui in arte aliqua egregia illustranda elaborant, promovendis. Has Guieti curas (quas novissimas ei fuisse, & postremum librorum, quem evoluit, antequam in fatalem morbum incideret, is, cui eas debemus, nobis confirmavit Bigotius) si maturius vidissem, correctior hac editio non uno in loco prodisset. Sed cum mihi traderentur jam maxima pars Hesiodæi operis, mearumque in id lucubrationum erat profligata & descripta typis: certe qua in E'gyæ scripseram & in Aspidem omnia. Hinc non licuit annotare, in quibus postea virum illum egregium mecum in easdem cogitationes & emendationes incidisse deprehendi, ne quis suspiceretur ejus me compilasse scrinia. Norunt multi apud nos viri docti, dudum meis observationibus ultimam fuisse impositam manum, ut nihil post hac iis accesserit, cum Guieti liber ad me perferretur, quamvis postea per horum temporum, quibus vexamur, diritatem intervenerint, quæ pæne confectam editionem diu retardarunt. Ista præfixeram editioni primæ, quæ apud Danielem Elzevirium prodit anno MDCC LXVII, quam etiam, ut eam tum correxeram, tam in Græcis, quam in Latina versione, secuti sunt Huguetani. In hac secunda editione, quam denuo recensui, & multis in locis emendavi, usus sum manu exarato libro in E'gyois, qui sane mihi profuit nonnunquam, ut & editione Veneta Francisci Trincavelli, quæ prodit anno MDXXXVII. cujus marginibus nonnullas adnotationes Græcas adscripserat ex antiquis scholiis erudita manus, cui accepta referes nonnulla in Lectionibus meis non contemnenda. Vale.

[illegible]

Primi duo vexati versus in ἔργοις illustrati. ἐνέπετε ὕμνεϊν-
σαι. Δεῦτε δὴ. Antiqua Hesiodi lectio bis vindicata.
Plato emendatus. Ἀΐξεν. Augere. Κάεφεν. Δίκη. Jupi-
ter Justitiæ Præses. Callimachus illustratus. Hesiodus
emendatus. Διάνδιχα θυμὸν ἔχεν. ἔλεσ ἀγαθὴ ἐστ φιλίας.
Moschopolus correctus. Ἀγορῆς ἐπακτός. Ὠρῆ. Vetus He-
siodi lectio defensa. Elegans præsentium usus apud
Græcos. Interpretes Latini sæpè notati.

Tom. II.

locum lectione qui ignoret? Et sic hunc locum intellectum olim fuisse locupletis testis est Aristides hymno in Jovem: *Ἄνδ' ἡ Μῦσα Διὸς παῖς, ἡ δ' ἵστα ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ὑμέτεροις κλέουσιν ἡ νῦν. εἰδ' ὑμῖν καὶ ἐπ' Ὀλύμπῳ σὺν Ἀπόλλωνι Μουσῇ τε τῷ Δείῳ ἰδὼν ἄδῃσι ὑμῶν. τῇ ὑμῶν τε καὶ τῇ ὅλων πατέρῳ, καὶ Περσέϊ φίλῳ ὑμῶν ἐοδαιέμεναι· ἢ πῶς ἔλκεται τῷ Βοιωτῇ χερσίν.* Agite ergo Musa, Jovis filia, (nec enim vos umquam alias quam nunc invocare praestiterit) sive in Olympo cum duce Apolline divinum canitis canticum, vestrum simul & universorum patrem celebrantes, sive Pierium vos delectat domicilium, sive in Bœotio Helicone choreas ducitis. In versu secundo δὲ legitur in utroque MS. Vossiano, ut & meo, nec non in editionibus priscis, Veneta Victoris Trincavelli, Florentina Juntæ, aliisque, & id omnes agnoscunt Interpretes veteres, ut mirer H. Stephanum solius Eustathii auctoritate compulsam reposuisse δ', quod deinceps plerasque editiones occupavit. Habet ista particula obsecrandi vim in hisce formulis, *Δῶρε δὲ, Φέρε δὲ, Ἴδ' δὲ*, age, sis, quæso. Hom. *ἄγε δὲ ἴσχεσθαι*. Socrates in Phædro apud Platonem: *ἄγε δὲ ὦ Μῦσα*, quo expressit hoc nostri Poætæ: *δῶρε δὲ ὦ Μῦσα*. Sed totus locus Platonis addendus est, ut ex illo menda eluatur. Socrates ibi ait: *ἄγε δὲ, ὦ Μῦσα, εἴ τι δὲ ἄλλος εἶδος λόγου, ἢ τὸ Διὸς ἱερὸν μῦθον τὸ Λογιῶν πᾶσι, ἔχον ἰσχυρίαν, ἐκκαλεῖται ἢ μῦθον, ἢ μὴ ἀναστρέφει βέλτερον ἢ πᾶσι λόγοι.* Quid hic τὸ λόγιον, scribendum puto τὸ λογικόν, & vertendum: Agite igitur, ὦ Μῦσα, dulces sive propter caræus genus, sive propter Musica genus suave, hoc nomen consecrata estis, mihi adsitis in hoc sermone quem me hic amicus optimus jubet habere.

v. 3. *Ὅτι π' ἀπὸ βροτῶν*. Hos duos versus aliter distinctionis, & exposuimus quam vulgò fit, uti apparet ex nostra editione. Vide inferius rationes in notis ad v. 430. *Θεογονίας. Ὅτι π' ἀπὸ* est, ut apud Demosthenem *ἀπὸ τῆς θεῆς, Deorum beneficio & munere*. Sic & Johann. VI. 51. *καθὼς ἀπέχεσθαι με ἀπατῆς, καὶ ἵνα ζῶ ἀπὸ τῆς πατρὸς*. Sic ego viva, beneficio patris.

v. 4. *Ῥῆα μὲν γὰρ βροτῶν, Ῥῆα δὲ βροτῶν καλεῖται*. Uterque Codex MS. utroque loco legit *Ῥῆα*, quam veram lectionem esse Tætyas ostendit: *Τὸ Ῥῆα αὐτοῖς ἐστὶ τὸ μᾶλλον αὐτῶν, καὶ τὸ ἄλλο ἐκείνῳ μᾶλλον.* Nec aliter apud Homerum in omnibus legitur codicibus Iliad. p.

Ῥῆα μὲν γὰρ φέρεται, καὶ οὐ Τρώων ἐργασυμένη. Quæ loca malè Guilielmus Canterus, decus nostræ Trojæ, sollicitavit. Hesiodus:

Ἐνθα πᾶσι, Διὸς δὲ παῖς ἡ δ' ἀπατῆς. Ubi rursus malè mutat in *Ῥῆα*. Hom. Il. π.

Ἄλλος ζῶνς κίμψης Εὐρησίδου ὅδε δὲ μῦθος. Idem Iliad. α.

Ἰσθὺν τεύχεος καλέμεν τέλει, αὐτὸς μὲν Ῥῆα.

v. 6. *Ἀλλὰ δὲ αὐτῇ* Obscurum auger. hoc est, evehit, ornat, Callim.

lim. hymno in Jovem v. 95 : Οὐκ ὄρεται ἀπὲρ ἡλῶν ἐπίσταται ἀνδρῶν αἰετῶν. Sine virtute divitia non possunt homines ornare. Homero est πῶν ὄρεται. In qua notione quum & Latinis augere ponatur, retinui hoc verbum in versione. Sueton. Claud. In festis augendo parvus atque civilis nomine Imperatoris abstinuit, nimios honores recusavit. C. Nepos Phocione : Namque antequam ornatuque & Demosthene eum quem tenebat gradum adscenderat.

v. 7. Ἀγλαῶτα κέρφει] Versiones vulgatæ : *superbum contrahit*. Alii : *deficcat*. Ineptè. Rectè Proclus ostenderat κέρφει hic esse ἁπλῶς πῶν κὲ πεπνυμένος. Vertimus cum Horatio, *atternat*, qui hunc locum expressit, ut pridem Muretus observavit:

Valet ima summis

Mutare, & insignem attenuat Deus. inferiùs v. 575 :

Ὡς ἐν ἀμνηστῷ ὅτι τ' ἡλῶν ἡλῶν κέρφει.

Tempore messis quando sol corpus attenuat, hoc est, corporis vires exhaurit, atterit.

v. 9. Δίκη δ' ἰδυὶς θήμισας] *Iuste rege judicia*. Sic benè prisca omnes Interpretes hunc locum declarant, qui hæc retulerunt ad Jovem. Δίκη est ἐν δίκῃ, sive οὐκ δίκῃ, ut Moichopulus. δίκῃ ἰδυὶς θήμισας est præesse judiciis, & ea sic gubernare ut leges exerceantur, & iustæ ferantur sententiæ. ἰδυὶς est regere, gubernare. Hesych. ἰδύει, δάσσει, ἔχει, διακρίνει, ἀφύκει, κυβερνᾷ. Jupiter enim Justitiæ Præses & vindex habebatur. Plutarchus : ὡς ἐν ἡμέραις ἀπαιδευτοῦ ὁ μὲν Ζεὺς ἐν ἡμέραις τῶν Δίκων πᾶσι, ἀπ' αὐτοῦ Δίκη κὲ Θέμις ἐστὶν, κὲ νόμων ὁ πρῶτος ἐστὶν κὲ τελευταῖος. Jovi Justitia non adsidet; sed ipse est Justitia & Themis, & lex antiquissima & perfectissima. Callimachus hymno in Jovem : v. 81.

Δῶκε δὲ πῶν ἡμέρας φυλακῶν. ἰδύει δ' αὐτὸς

Ἀρετῇ ἐν πῶν ἡμέραις ἐπὶ δίκῃς οἷον δίκῃς

Λαὸν ὑπὸ σκολιῇ, οἷον τ' ἡμπαλιν ἰδύει.

Constituisti qui urbes custodiant : tuque ipse præses in arcibus ; Inspector tam eorum qui legibus populum sub iniuriis, quàm eorum qui aliter gubernant. Sic hic locus vertendus. Jovi enim arces sacræ sunt, teste Aristide hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem esse præsidem Justitiæ. Vide & Euripidis Troad. In Theogonia eodem sensu dixit ἀρχέων θήμισας δίκας, vers. 85, de rege :

Πάντες ἐς αὐτὸν ὀρώσι ἀρχέωντα θήμισας

ἰδύει δίκῃς.

Omnes ipsum respiciunt reddentem jus rectis judiciis V. 886. Ingeniosè quidem vir summus pro Πέρῃ legit Πέρῃ. Sed quomodo ἰδύει αὐτὸν commodè possit tribui Persæ non video : quin tota oratio videtur huic emendationi & sententiæ ἰδύει adversari. Hæc enim Poëtæ mens est, audi intuens & auscultans, uti jus valeat regente te, utique ego Persæ vera præcipiam. Aliquid petit in publicum, aliquid sibi. Sic olim sentiebam de hoc loco, sed accuratius cum nunc illum

exponderem, vidi eundum esse in sententiam magni viri Danielis Heinsii, qui contra veteres Interpretes vidit non hæc referenda esse ad Jovem, perperamque vulgò hos versus legi & distingui. Sententiam autem esse, Vide & attende. Persa, & sine ambitione judica: ego verò, ó Persa, tibi vera præcipiam. Itaque sic cum Heinsio interpungo. κλῦθ' ἰδὼν αἰῶν π' ἄλκῃ δ' ἔχουσ' ἑμίστας Τύχη, ἐγὼ δὲ καὶ Πέρση ἐπὶ τυμῇ μνηστέρων. In meo sanè MS. legitur Πέρση, non Πέρση. Ceterum non Pausanias tantum, quod Scaliger observavit, sed etiam Aristarchus hos priores decem versus obelis suis jugulavit, & Praxiphanes discipulus Theophrasti, notante Tzetze, in pervetusto libro illos se non reperisse testatus est. Praxiphanes autem iste videtur esse ille, qui à Diogene Lærtio in vita Platonis, narratur Platonis & Isocratis sermonem de Poëtis prodidisse memoriæ. Hujus Praxiphanis etiam alibi meminit Diogenes. Cujus ætatis fuerit non observant docti Interpretes, quod ex hoc Tzetzis annotatione discimus.

V. 11. Τὴν μὲν καὶ ἐκαιήσασσι νόστας] Uterque MS. Vossianus & editio Basileensis Isingrini: ἐκαιήσασσι. Quod quis non probet præ duro illo diplasiafmo?

V. 13. Διὰ δ' ἀνδρῶν θυμὸν ἔχοντες] Mirum quid Interpretibus Latinis in mentem venerit, qui hæc ita vertunt: *in diversa autem animum distrahunt*. quo nihil à Poëtæ sensu & Græcis verbis potest fingi alienius. ἀνδρῶν θυμὸν ἔχον Homero est δῖα θυμὸν ἔχον, dissentire, discrepare. II. v. v. 31:

Βάν δ' ἰμῶραι πόλεμόνδε θεοὶ δῖα θυμὸν ἔχοντες.

Ibant in prælium Dii discrepantem animum habentes.

hoc est, à se invicem dissentientes, aliis stantibus pro Troja, aliis in Trojam. Ubi vulgò versiones ineptæ: *divisum animum habentes*, pro quo alii dicunt ἀνδρῶν θυμὸν ἔχον. Quid verò miri Poëtam ἔεσσιν tribuere animum, quum inter Deas referantur & hîc & in Theogonia?

V. 15. Ἀχ' ὧν ἀνάγκης.

Ἀθανάτων βελήσιν ἔειπεν πρῶσι βαρύνει] Hæc cum Tzetze non sic accipienda sunt, quasi Deus sit malorum auctor. Sed hæc est Hesiodi mens, omnia quæ geruntur Dei numine geri: illum hominibus aut propter vitia, quibus sunt obnoxii, aliasque causas nobis sæpè parum exploratas, corrumpere consilia, sanam eripere mentem, & contendendi ac ligitandi libidinem immittere. Penelope apud Homer. Οἶδ' οὐδ' ὦψ.

Μαῖα φίλη, μαργλὺ σε θεοὶ θέσαν, οἳ περ δυνάω]

Ἀφροδίτην ποιεῖσαι, καὶ ἐπίφρονα ὡς μάλ' ἰοῦσα,

Καὶ περ χαλιφρονέοντα σαρφροσύνης ἐπίβησαν.

Nutrix dilecta, insanam te Dii fecerunt, qui possunt insipientem reddere, qui vel prudentissimus fuerit, & delirum prudentia compotem reddiderunt. Nam ut benè alius Poëta:

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ πνέ,

Τύχη

Τότε τὸ πρῶτον ἱεραφεύεται φρενῶν,
Τὸν γὰρ τ' ἰδὼν εἰς δὲ τὴν χεῖρα πέσῃ
Γνώμῳ, ὃν εἰδὼ μὲν ὦν ἀμαρτυνῇ.

Quando ira deorum aliquem ledit, huic primò eripit prudentiam, & sanam mentem, & in deterius mutat consilia, ut non videat quæ peccat. P. Syrus Mimus: *Fortuna quem vult perdere stultum facit.*

v. 17. Νύξ ἐρεβάνη] Nox habetur mater omnium rerum tristem & malarum, sicut in sacris litteris tenebræ. Opera tenebrarum apud Apostolum, projici in exteriores tenebras, apud Matthæum. Sic contra Deus dicitur apud Prophetam indutus luce, habitare in luce inaccessa, & felicitas sempiterna sæpè lux appellatur.

v. 19. Γαῖος ἐν ρίζῃσιν] Hæc verba non referenda esse ad Jovem, cum antiquis Hesiodi Interpretibus, præclarè monuit Daniel Heinsius ὁ πᾶν, cui Hesiodus & omne litterarum genus plurimum debet. Nihil certius hæc ad Ἐῶν pertinere bonam, quam Philoſophi φίλια dicunt, quæ dicitur in terra habitare inter homines. Inde Empedocles Agrigentinus Physicus antiquissimus, qui principia omnium rerum præter quatuor elementa constituit Νεῖκ & Φιλίαν.

Τίσσεσσι γὰρ πάντων ριζώμεθα πρῶτον ἄνε.
Ζῶς δ' ὄρεσσι, Ἡὲν τε φρεσὶν, ἢ δ' Ἀΐδωνός.
Νῆσσι δ' ἢ θαλάσσις τίς γ' ἐκείνῳ βροτῶν.
Νεῖκ & τ' ἐλέμῳ δὲ γὰρ τ' ἀπὸ λαῶν ἐπ' ἅπαντι.
Καὶ φίλῃ μὲν τοῖσιν, ἴσιν μὲν ἢ τε πλάτῃ τε.

Quatuor omnium rerum principia primus audi, Jupiter candidus, Juno alma, & Pluto, Ac Nestis quæ lacrymis tingit humanas scatebras, Et contentio pernicioſa quæ absque iis par est ubique, Et amicitia cum his quæ aequè longa ac lata est. De quibus Sextus Empiricus adversus Mathematicos: Ἐξ παραδίδωσι τὰς τ' ὄντων ὄρεσσι τίσσεσσι μὲν τὰς ὑλίκαις, γλῶ, ὕδωρ, αἶρα, πῦρ. δύο δὲ τὰς δραστικὰς φίλια καὶ νεῖκ. Sex tradit rerum principia. Quatuor quidem materialia, terram, aquam, aërem, ignem. Duo autem operantia, amicitiam & discordiam. Vide & Diogen. Laërt. in vita Empedoclis. Latini Interpretes Hesiodi πολλὸν ἀμείνω cum ἀνδράσι conjungunt, quasi Hesiodus dixerit contentionem bonam longè meliorem esse hominibus: quos redarguit copula & συνίπια, quæ ita constituenda ὅπως δὲ μὲν πολλὸν ἀμείνω, scilicet ἔαν Κορινθίης ἐν γαίῃ ριζῇσιν καὶ ἀνδράσι. Posuit illam longè meliorem in terræ radicibus, hoc est, in terra & inter homines. Ἐν δ' ἀπὸ ἡμῶν repetendum.

v. 20. Εἰς ἔτιον γάρ τις τι ἰδὼν ἔργον χαρίζων Πλούσιον, ὃς ἀπὸ δὲ ἀργυρίου ἢ δὲ φουτιύων] Hic rursus Interpretes malè gesserunt suas partes, qui secundum versum sic transfulerunt, ut si ὃς hic esset relativum, quum tamen hic ponatur pro ἔτῳ, quod discere poterant ex Moschopulo & Proclo. Glossæ MS. Vossianæ: ὃς, ἔτῳ, πῶτος. Iners, inquit, videns alium labore divitias invenisse, & ipse eadem ratione opes quærere studet. Eodem sensu inferiùs:

Εἰ δὲ καὶ ἐργάζῃ, πῶς αὖτε ἡλίας ἀεὶ
Παύσονται.

Quod si laborares mox te amulabitur otiosus discedentem.

Tzetzes videtur legisse εἰς. Porro in MS. legitur εἰργάζου. quam lectionem tuetur Tzerzes, qui propter liquidam *μ* τὸ εὖ produci contendit. Proclus verò hoc à Græcorum Poëtarum consuetudine alienum esse in talibus infinitivis affirmat, ideòque τὸ *μ* geminandum.

v. 23. Εἰς ἀφῶν ἀνείδονται] MS. I. Voss. εἰς ἀφῶν ἀνείδονται. Sic etiam Moschopulus: Αἴφῶν ὁ λῆξ' ἢ ἀφῶν ὁ εἰσαυτῷ ἀνείδεται. πῶν τῶ. τὸ αὐτὸ καὶ βίῶ, ἀφ' ὃ βίῳ τις ἀνείδεται. λέγεται δὲ ὁ ἀφῶν ὁρῶν καὶ, καὶ τὸ ἀφῶν κείδεται. Sic legendus hic locus, Vulgò malè & sine sensu λῆξ' ἢ ἀφῶν ὁ εἰσαυτῷ. Eadem ratione peccarunt in ἀφῶν apud eundem Moschopulum v. 32. ubi vide Proclum.

v. 29. Ἀγρῶς ἐπακκοὶ ἰόντες] Græci Scholiastæ omnes rectè ἀγρῶς explicant ῥημάτων καὶ φημῶν ἢ καὶ φιλοσοφῶν κινηθῶν ἐν ἀγρῶ. Latinos verò quis ferat, qui *fori auscultatorem* transtulerunt? Quis Latine sciens intelligat quid sibi velit *fori auscultator*? Verte: *concionum auditor*. Ἀγρῶς ἐπακκοὶ sunt homines subrostranei, ἀγροῖον, Aristophani ἀγροῖος ἀντιρρημῶν, circumforanei, concionales, qui, ut Livius ait, *concionibus hærent adfixi & in fora vivunt*: sive ut Cic. 1. de Orat. c. ult. *qui in subselliis habitant*, quamvis ibi loquatur de causidicis. Latinis propriè tales homines canalicolæ. Gell. IV, 20: *Qui jurabat cavillator quidam & canalicola, & nimis ridicularius fuit*. Vid. Festum: Dicuntur & homines ordinarii. Festus: *Ordinarium hominem Oppius ait dici solitum scurræ, & improbum, qui assidue in litibus moraretur, ob eamque causam in ordine staret adeuntium prætorum*. At Ælius Stilo qui minimè ordine viveret. Ἀγρῶς ἐπακκοὶ αἰὲν Plauto est foro operam dare. Terent. lites sequi. Posset tamen etiam exponere ἀγρῶς ἐπακκός, *fori auditor*, ut apud auctorem dialogi de causis corruptæ eloquentiæ, quem ego quidem Quintiliani esse nullus dubito. Rationes aliàs dabo. Is cap. 34. adolescentes, qui in subselliis quotidie nobiles causarum patronos audiebant orantes, vocat *fori auditores*: Atque hercule, sub ejusmodi præceptionibus juvenis ille de quo loquimur, oratorum discipulus, *fori auditor, sectator judiciorum, eruditus & assuefactus alienis experimentis, &c.* Sed hic in bonam partem accipitur.

v. 30. Ὡρὴ δ' ὅτ' ὀλίγη πίλεται] Non est ut recedamus à lectione librorum & Interpretum veterum expositione, qui aiunt ὥρην ψιλῶς, & interpretantur φρενίδος, sicut & MS. I. Vossianus cum Glossis: ὥρην νεκίων τ' ἀγροίων π, ἢ φρενὸς διανοησίαν, διμνησέαν. Verba verò hæc ὥρην ὀλίγη πίλεται νεκίων τ' ἀγροίων π sunt ὀλιγορεῖ μέν καὶ ἀγροῖος, vel ὀλιγορεῖ καὶ νεκίων τ' ἀγροῖος π, non curare debet forenses curas. Inferius v. 208. Τῇ δ' εἰς, ἢ σ' αἰ' ἐγὼ περ αἶψα. Hac is, qui te ducō. hoc est, ire debes. Hom. Iliad. χ. v. 62. Αὐτὰρ μέν μ' ἐπὶ τοῖσι διδρυμένους εἰσέειν ἰλθης; Ἢ δὲ δῖος μιν πρὶ σ' αἶψα; Illic maneo cum his expectans donec

cat æstatem, & quidem adultam, dies caniculares, ut Galenus in variis locis tradit. Hinc *ἡρότιον* est æstivus. *ἡρότιον ὕδωρ* apud Hippocratem Galenus ostendit esse pluviam aquam, quæ media æstate cadit, κατὰ τὴν καιρὸν οὐκ ἔστιν ἀν' ὁνομαζέσθων ἡρότιον. *tempore illo quod vocant ἡρότιον ἵτης*, hoc est, dies caniculares. Plinius sanè *ἡρότιον μέλι* vertit mel æstivum, ut pulchrè notavit vir Magnus ad Athenæum III. Animadvers. cap. 6. Nec aliter capiendum inferius v. 305:

Ὡς καὶ τοὶ ἡρότιον βίοντι πληθύνει καλλιὰ.

Ut victu æstate collecto impleantur horrea.

In sequente versu nescio cur contra manu exaratorum librorum & priscarum editionum fidem recentiores scribant *τὸ καὶ καροισαίμεν*, sed video hoc ab H. Stephano profectum qui καὶ purat sejungendum & pro αὐτῷ poni. Sed rectius MSS. & omnes scholiorum Auctores scribunt *καροισαίμεν*, cujus libertatis poeticæ exempla quis desideret nisi puer? Nemo enim ignorat apud Homerum κατέβησι pro κήνησι, λαλάβησι pro λάβησι. Levia hæc sunt, fateor, nec monerem, nisi Stephani auctoritas multos in errorem induxisset.

v. 39. Δίκην δὲ δικάσαι] MS. uterque & editio Ulpii apud Isingrium, δικάσαι. Stephan. δικάσαι. Sed rectius vulgata, metro poscente. Phocylides etiam in editione Stephani:

Ἦν σὺ κακῶς δικάσεις, δὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.

Scaliger in libro suo notavit, εἰλέσαι hic positum esse pro ἡβίλει, verè.

v. 40. Ὅσω πλέον ἡμῖσι πάντες] Quàm variz sint hujus loci expositiones nemo ignorat. Mihi maximè probatur Platonis & Aristotelis, uterque, ille III. Lib. de legib. hic IV. Polit. præstare censet dimidium, si illo moderatè utaris, toto, hoc est, magnis divitiis, si luxu diffluas, aut turpiter prodigas. Eiusdem ferè sententiæ est illud Catonis in distichis: *Quod nimium est fugito, parvo gaudere memento.* Sed tamen hic propriè docet fratrem Poëta, ommissis litibus, præstare quietam possessionem dimidii, quàm totius litibus querendam, præsertim si parcè vivas. Nam ut verè Lucretius Lib. V. *Quod si quis vera vitam ratione gubernat, Divitia grandes homini sunt vivere parcè.* Sequens versus id docet, in quo parcimoniam, quæ tam magnum est vectigal, tantopere laudat. Propter eandem causam Pythagoras quoque deterrebat ab usu carniū homines, ὥς ἀποτρέψει αὐτοῖς εἶναι πλεονεξίας, ἀπὸ τοῦ ποσὸς φερόμεναι, καὶ λιτὸν ὕδωρ πίνειν. ἐν τούτοις ἢ καὶ σάρματι ὑγίαιεν, καὶ ψυχῇ οὐκ ἐμπεδὺν φερόμεναι, ut homines victui tenui assuescerent, ut cūm cibi minimè coctis uterentur, & aquam solam biberent, facilem haberent vivendi rationem. Hinc etiam tam corporis sanitatem, quàm acumen animi illis accessurum, teste Diog. Laërtio in Pythag.

v. 43. Πῆδ' ὅπως γὰρ καὶ ἐπ' ἡμέλῃ ἐργάζομαι] Verte: Facile enim uno die tantum quasi visses. Vulgò: tantum operatus esses. Sed ἐργάζομαι hic est labore parare, acquirere. Subintelligendum autem ex præcedente

dente versu βίον. Quod loquendi genus postea imitatus est Andocides: ἐργασίαν τὴν βίον ἐκ τῆς δικαίας καὶ τοῦ χειροῦ. *victum querere jussu suis manibus.* Εργασία βίον est victum parare, querere unde utamur, vitam querere, ut Ennius loquitur. *Nautisque mari querentibus vitam.* Vita Latinis, æquè ut Græcis βίον, est victus, alimenta, quæ ad vitam tuendam pertinent. Et sic hoc loco capiendum, non pro incertis vitæ casibus, ex sequentibus liquidò apparet. Εργασία eandem vim quoque apud Platonem tenet: Καὶ πᾶσι ἐπιτήδεια ταῦτ' ἐργασασθῆναι καὶ τὸν οἶκόν τε ἡρεσκεῖν. *Et alimenta ipsam quesituram, et familiam sustentaturam.* Herod. I, 34. ἐργασάμενοι δὲ χεῖραται μεγάλα, θαλάσσης ἐπίσω ἐς Κόρινθον ἀπικέσθαι. *Cum magnam pecuniam acquisivisset voluisse redire Corinthum.* Joh. VI, 27. ἐργάζεσθαι μὴ πλὴν βρώσιν τὴν ἀποθνήσκειν, hoc est, nolite conquirere victum qui perit. Obscurè vulgatus. *Operamini non cibis, qui perit.* Nec melius Beza, *Operamini non cibo qui perit.* Hinc & ἐργασία simpliciter est questum facere, acquirere, ut apud Demosthenem in orat. contra Apaturium: ναυπηγῆς ἐργάζεσθαι est questum facere pecunia in scœnore nautico collocata. Sic optimè illum locum emendavit maximus virorum Salmasius, cui nihil viget par & secundum. Inde ἔργον est lucrum, questus. Sophocles:

Αἶψ' ἔδν' ἔργον τοῦτο θρηνηῖσθαι μέγιστον.

Sed nullum lucrum est ista deplorare. Ubi Scholiastes: ἔδν' ἔργον, ἔδν' ὄφελον. Quia verò nullus questus est uberior, quàm qui ex usuris & scœnore capitur, ἔργον, & ἐργασία κατ' ἐξοχὴν dicitur de scœnore: ἐργάζεσθαι χρηματίζεσθαι est exercere pecuniam, scœnori locare, ut rectè à vicis doctis ostensum est jam pridem. Matth. XXVI, 16. εἰργάζετο ἐν αὐτοῖς, scilicet, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις. *questum facit illis scilicet quinquæ talentis.* Est Hebraicum loquendi genus ἐργάζεσθαι ἐν πῶ, pro quo Græci ἐργάζεσθαι πῶ. Vide Beza.

v. 45. Αἶψ' καὶ πηδάλιον] Miror omnes versiones Latinas quas mihi videre licuit, πηδάλιον hîc interpretari remonem, stivam, quum mihi sit exploratissimum intelligi clavum navis, seu gubernaculum. Glossæ MS. Vossii: πηδάλιον αὐχένιον. sed, etsi aliæ decissent rationes, non finit nos dubitare de hac interpretatione v. 627:

Πηδάλιον δὲ δειγὰς ὑπὲρ καπνῶ περιμίσσεται.

Clavum artificus è factum super fumum suspendito.

Ibi præcepta expedit quid hyeme, confecta navigatione, sit faciendum: solebant autem tum clavos in fumo suspendere, quo credebantur indurari ac à putredine servari, æquè ut nunc caro salita fumo induratur. Virg. 1. Georg.

Et suspensa facis exploret robora fumus.

Aristophanes in Ὀρνισι:

Πρῶτον μὲρ ὥσπερ φαίνεται ἡμεῖς ἡμεῖς. χαρῶν, ὁ πόρος.

Ἐπειρεῖν μὲρ, ὅταν γένοιτο πρῶτον ἐς τὴν Διούλην μεταχρεῖ.

Καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῃ φράζει περιμίσσων καθεύδειν.

Ἐπίπνους quidem tempora ostendimus nos veris, hyemis, autumni,

Seminate

Seminare quidem quando grus crocians in Libyam decedit, 1

Et tunc jubet nautam suspendentem clavum dormire.

hoc est, quum tempus est naves subducendi, clavum suspendendi, & nautæ possunt securè in utramque aurem dormire. Malè & ibi Interpretes *πιδάλιον* temonem vertunt. Aristophanem hæc loca Hesiodi, de quibus agimus cum maximè, respicere facillè intelligunt omnes, & clarè Scholiastes ostendit: *Καὶ τότε παρὰ τὸ Ἡσιόδιον, αὐτῶν πιδάλιον μὲν ὑπὲρ κρητῶν κρημνίσαι. καὶ πιδάλιον δὲ ὑπὲρ κρητῶν κρημνίσαι.* Duas vitam tuendi rationes Veteres præcipuè coluisse in hoc opere docet Hesiodus, navigationem nimirum & agriculturam, Aut mare exercebant negotiando, aut terram conferendo & colendo. Utroque hoc victum parandi modo ærumoso & laborioso effemus levati, inquit Poëta, neque in mari jactari cum tanto periculo, neque opere rustico nos defatigari necesse esset, si Deus non occultasset facilem illam victum & amictum curandi viam. Suspenderes clavum fumo, quod solebant hyeme facere, quum clausa essent maria, & naves subductæ, & navigandi studium deponeres, numquam mare tentares & infidis procellis tuum caput quæstus causâ committeres, Nec aliter Proclus. Vidit quoque D. Heinsius sensum hujus loci in Introductione, sed nec ipse in tot suis editionibus foedum hoc mendum expunxit, nec ab aliis editoribus fuit auditus. Ab hoc more proverbium natum *ὑπὲρ κρητῶν πιδάλιον*, de iis qui artem desinunt, nec amplius exercent, sed otio se dedunt. Eustath. ad Iliad. I. pag. 650. edit. Basil. *Ἰάλον δὲ ἐὰν ᾖ κρητῶν καὶ παρορμία τὸ ὑπὲρ κρητῶν τὸ πιδάλιον ἐπὶ τῷ θύργῳ, καὶ κρημνίσαντες τὰς τέχνας, ὅπως καὶ τὸ ἐπὶ πηροῦ τὸν καὶ κρητῶν ἀγνευμέναι.* Unde liquet *παρορμία ducta à fumo, super fumum gubernaculum, de otiosis, & artes desinentibus, quale est in clavo suspendere arcum aut citharam.* Hæc de *πιδάλιον* disputatio in mentem mihi revocat Scutum Claudianis temporibus factum, cujus fragmentum nobis servatur lib. XLVII II. Tit. ix, l. 3. §. 8: *Uo si quis ex naufragio clavum vel unum ex his abstulerit, omnium rerum nomine teneatur.* Hic Interpretibus aqua hæret dubitantibus quid per clavos Imperator intelligat, quum non nisi unum in navi clavum esse existiment. Sunt viri eruditissimi qui docent clavum modò pro *ἀκρὸς τῷ πιδάλιον*, modò pro toto poni gubernaculo, & clavos hic esse gubernacula clavo annexa. Quod sanè ego quid sit non capio. Gubernaculum enim habet unum clavum, numquam duos. Gubernaculi partes sunt *οἶαξ, φθόξ, πτερύξον, αὐχὴν*. *Οἶαξ* est clavus, quo, ut Isidorus inquit, regitur gubernaculum. Naves verò Veterum paullò majores duo habebant gubernacula, duos clavos. Hinc Græcis dicuntur *ἀμφίπερυστοι* tales naves. Petron: *Nunc per puppim per ipsa gubernacula dilabendum est, à quorum regione funis descendit, qui scopula custodiam tenet.* Idem: *Pergit interim tempestas mandata facorum exequi, omnesque reliquias navis expugnat.* Non arbor erat relicta, non gubernacula, non funis, aut remus. Apud Heliodorum

liodorum V. *Æthiopic.* Theagenes & Chariclea ad Ithacæ promontorium appellant, ἡ πηδάλιον ἡ πῆρεν ἀπὸ θαλάσσης, *altero clavo amisso.* Lucas Act. xxviii, in Pauli nave dixit in numero multitudinis τῆς ζυγικῆς ἡ πηδάλιον, *vincula clavorum.* Sed omnium clarissimè genuinus Hippolytus de Anti-Christo quem ante non multos annos edidit Marquardus Gudius, vir doctissimus & mihi conjunctissimus, cui brevi plurimùm res litteraria debet, in elegantissima comparatione Ecclesiæ cum navi: Θάλασσα ἵπν ὁ κρῆσθαι, ἐν ᾗ ἡ ἐκκλησία, αἱ ναὺς αὐτῆς πλάττῃ χαμφύονται μὴ αἰὶν εἶναι ἀπώλυσται. ἔχῃ ᾧ μὲν ἰαυτῆς τὸ ἔμπροσθεν Κυβερνήτω Χρυσῷ. Φέρῃ δὲ αὖ μίση καὶ τὸ πρῶταίον τὸ πρὸς τὸ ἰαυτῆς, αἱ τὸ πνεῦμα τὸ Κυρίου μὲν ἰαυτῆς βασιλεύουσι. Ἐν ᾧ αὐτῆς μὲν πρῶτον ἡ ἀναβλή, πρῶτον δὲ ἡ δύναμις τὸ δὲ πῶλλον, μεσημβρία. αἵπτοι δὲ δύο αἱ δύο ἀφ' ἑκάστης. Sic enim rectè MS. Eboracensis. Possunt hi clavi videri in columnæ Trajani & Argo navi in signis cœlestibus apud Aratum. Vide Lipsium ad II. Taciti annales c. 6. Samuel. Bochartum, virum summæ eruditionis, qui in omni doctrinæ genere primas tenet, in Hierozoico, & Cl. Schefferum de militia navali. Sed hæc in transcurso.

v. 48. Περιπαθεῖς ἀγκυλομήτης] MS. II. ἀγκυλόμητης, quomodo legendum cenſet Moſchopolus: ſicut περικλόμητης, δαλόμητης, quæ tamén in ſecundo caſu inflectuntur ac ſi primi λῆξις eſſet ητης. Sic noſter in Theog. αἰολόμητης Περιπαθεῖς. Apud Hom. πολόμητης, εὖμητης. Proclus tamen ſecutus auctoritatem Plutarchi, qui & ipſe olim in Heſiodum Commentarios edidit, quos Gellius laudat Noct. Att. XX. 8, & Proclus frequenter, tuetur ἀγκυλομήτης. Euſtathius verò ad O'duoc. γ, ait utramque terminationem apud Veteres inveniri. Illam in ητης eſſe à μῆδω, hanc verò à μῆτις, ἢ βελή

v. 51. Διὸς παῖρ ἐμνημόνισθ'] Imperitè μνημόνους & μνηστήρας vertunt *consultus*, quum potius sit consilii plenus, consiliorum auctor, μνῆ-
ρα βυλάσαν ut rectè circumferibit Theocritus notante Eustath. ad *Hom.*
κ. Nec hoc prætermiserunt viri eruditi, sed surdis narrarunt fabu-
lam. In præcedente versu παῖς Ἰαννέως verte: *filius Japeti*. Gloss.
Vetus: Παῖς ὁ υἱός, *Filius*. Non ignoro Latinis quoque Poëtis puer
pro filio dici, ut *Veneris puer* apud Ovidium *Cupido*, *Latona puer* Ho-
ratio *Apollo*, sed in versionibus, quæ in tironum & Græcæ linguæ
non satis peritorum gratiam adornantur, hæc non habent locum.
ἰὺς autem reddidi *egregius*. Moschopulus exponit καλός. Et Hesych.
ἰὺς, ἀγαθός, καλός, μέγας, εὐτοχής. Glossæ MS. Voss. ἰὺς, μέγας. S-
nè apud Hom. conjungitur ἰὺς π. μέγας π. Sic in *Ἀχιλλεύ* v. 25. ἰὺς
παῖς Ἀλκίονιο. *egregius filius Alcai*. ubi Interpretes: *præstant puer*.

v. 55. Pro χαίρει, prior liber Vossianus χαίρει.

v. 63. Ἀθανάτους τε θεούς εἰς ἅπαν ἰόντων] MS. I. editio Isogrini, Tzetzes: ἀθανάτους θεῶν. Idem codex, ut & Palatinus, sequenti versu legunt παρθεναῖς pro παρθεναῖς, quam lectionem Proclus quoque agnoscit. Nec aliter scripsit Hesiodus. Glossæ MS. Palatini h.

bri exponunt optimè παρδόν. Vossianæ addunt subintelligendum ποιῶν. Pertinet παρδόνικῃς εἰδῶ ad Pandoram non ad Deas, ut vulgò capiunt. Jupiter, inquit, jussit Vulcanum quàm celerrimè ex luto formare massam, illamque voce humana instruere & viribus, & tanta pulcritudine virginali ut ad formam Dearum accedat. Equidem ex vulgata lectione nullum sensum idoneum posse confici faciliè vident qui animum advertunt.

v. 66. Γυμνῶν μελιδῶναι] Veteres quidem magistri in explicando γυμνῶν misè ambigunt, sed mihi rectè vidisse videntur illi, qui exponunt τὰς μέλαν χρυσῶνας, sicuti præter Moschopulum & Proclum Vossianæ Glossæ, & Phavorinus. Καρὺν est χρυσῶν, χρυσαπίζων. Hesych. χρυσῶν, χρυσῶν, χρυσαίον. Unde & νεκρῶν, qui templum ornat & tuctur, ædituus. In Actibus Apostolorum Ephesus dicitur νεκρῶν Ἀρτίμιδῶν, ædituus Dianæ. Sicut & in nummis Græcorum frequenter urbes & populi νεκρῶν Καισάρων appellantur, quia templa in honorem illorum excitant, quibus ornandis & colendis operam suam devoverant, ut quasi essent Cæsarum æditui, ut monuit vir illustris Caspar Gevartius, sicut Ephesii Dianæ sunt, νεκρῶν, propter illustrissimum & maximi operis templum, quod in ejus Dææ honorem in sua habebant urbe. Γυμνῶν μελιδῶναι sunt curæ, quæ totæ in ornando corpore sunt occupatæ. Mulieres verò quo studio magis tenentur quàm comendi & excolendi corporis, quibus, ut Plautus ait, nulla satis ornandi satietas est?

C A P U T III.

In Hesiodo tres menda deletæ. Idem expositus. Ἀμφιγυῖαι. Φωνή. Jovis dona quomodo rejicienda esse Hesiodus doceat. Θελίαις πεπεδω. Hesiodo versus fugitivus, qui in nullis editionibus conspicitur, restitutus. Antiquissimorum hominum vivendi ratio. Pecus non alebant. Varro emendatus. Μῆλα, Poma omnes arbutei fructus. Μῆλα pro opibus. Ἐπὶ βεσὶ κτείνεσθ. Homerus explicatus. Hesiodus bis emendatus. Interpretes sæpius reprehensi. Ἡ ἔργα ἐσάμηναι.

v. 69. Ως ἴφαι, οἳ δὲ ἐπίθοντο] Vitia hæc sunt ne in pueris ferenda, & tamen omnes occupant editiones. Scribendum, οἳ ἴφαι, οἳ δὲ ἐπίθοντο. Nec aliter MSS. Sequente veriu Ἀμφιγυῖαι est ὡς γῆα βεδλαμυδῶν. γῆα κατ' ἰσοχλῆ dicuntur manus & pedes. Homer.

Γυῶνα

Γυῶντο μὲν ἐφ' αὐτῶν ὅπ' ἀέροντο ἄνθρωποι ἵππων.

Frangam quidem pedes celerum equorum ante curvas.

Γυῶντο enim, ut benè Porphyry. ad Homerum observat, est *σπασμαγῆς ποιῆσαι*. Latinis utroque pede claudus, pedibus captus. Quod quum à Græcis propriè tribuatur Vulcano, quibus familiare est ἐπιθεῖν *fidigulis* Diis & Heroïbus assignare, iisque uti loco ipsorum priorum, Latini verò careant tali voce, qua illum commodè possint exprimere, ut Vulcanum per eam significari intelligant omnes, *Ambiclaudus* enim Latium vetus ignorat, vertendum est, Vulcanus: ut οὐνοσίζαυτο Neptunus. Ridiculus esset qui verteret *Terram concutiens* quum pro ipso Neptuno ponitur. Talia apud Græcos ὅσα κόνις. v. 77. γήθησθαι. MS. I. pro γήθησθαι.

v. 71. Παρθένῳ μὲν δὲ ἱκλόν] Hoc est, ἱκλόν *χρῆμα*. similitudinem virginis, id est, imaginem, statuam. Plin. *figere ex argilla similitudines*. Sic ferè Latinis similis simpliciter pro simulacro, imagine accipitur. Juvenalis: Sat. II, v. 6. *Si quis Aristotelem similem vel Pittacum emit*, hoc est, Aristotelis vel Pittaci imaginem. Multis exemplis declararunt docti viri ad Statium.

v. 79. Εἰ δ' ἄρα Φωνῶν ἦκε θεῶν κῆρυξ] Querunt Græci Magistri quomodo hic Mercurius vocem Pandoræ indidisse potuerit, quum paulò ante Vulcano ejus confectio mandata fuisse dicatur. Itaque Φωνῶν v. 61. interpretantur ἔργατα Φωνῆς. sed li èt hæc exponendi ratio possit probari, nondum tamen effemus defuncti. In præcedente enim versu jam commemoraverat Mercurium Pandoræ pectori inseruisse ἀνυλῆς λόγους. quomodo verò illos sine voce? & quomodo res ab eodem gesta tamquam diversa à diversis acta narratur? Quid querimus? Φωνῆ hic est ὄνομα, ut apud Hom. II. γ.

Πρίαμος δ' ἑλάνω ἐκαλίσσαστο Φωνῇ.

Priamus Helenam vocavit nomine. ubi Φωνῇ perperam παράλυσεν docent, & exponunt voce. Gregor. Μὴτι ἡμεῖς διδύμεν τ' ὑψηλοτέρως Φωνῆς. Ne nos increpetis ob verbum insolentius. ἐνέηκε Φωνῶν est nomen imposuit. Ita omnino Hesiodum intelligendum ipse docet: οἰόμενος δὲ πάλιν γυναικὶ Πανδώραν, appellavit autem mulierem hanc Pandoram.

v. 86. Μήποτε δῶρον δέχαζ] Jovis igitur dona sunt rejicienda? Sed egregiè hujus loci mentem declarat Plutarchus, in libello quomodo adolescenti Poëtæ sint audiendi, ostendens Διὸς δῶρον esse fortunæ munera: Οὐδ' ἴσθ' ὅτ' ἐπεμύθη πρὶν τῷ Εἰρηνοφει περικαλλέες μύρον.

μήποτε δῶρον

Δέχαζ παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, αἰεὶ λυσιμύτιον,

ἐπὶ τῇ τ' τύχῃ δυνάμει τῷ Διὸς ὀνόματι κέρχεται. πᾶν γὰρ τυχὸν τ' αἰσῶν Διὸς δῶρον κέκληται, πλάγος, καὶ γάμος, καὶ ὄρεα, καὶ πάντα ὅλας τὰ ἐσπέρως, ὧν ἡ κίψις αἰώνιος ἐστὶ τοῖς χρῆσιν καλῶς μὴ δυνάμει. διὸ καὶ τ' Εἰρηνοφει Φαῦλον ὄντα καὶ αἰώνιον, οἶσται δὲ φυλάττωσιν καὶ διδόναι τὰς εὐτυχίας.

χίας, αἷς βλαβερόμενοι καὶ ἀφροσύνημενοι ὑπὸ αὐτῶν. καὶ πάλιν ὅπως λέγει·

Μήδινος' ἐλομένης πύλλος θυροφύλαξ ἀνδρὶ
Τέντασ' ὀνειδίζει, μεμψόμενος δόσι αὐτὸν ὄντα.

Διόδοτος νῦν ἢ τοιοῦτον εἴηκεν, αἷς εὖτε ἄξιον ἐγκαλεῖται τοῖς ἀφ' αὐτοῦ τυχῶν πτομέροις, αἷμα' τίς μὲν ἔργας, καὶ βαθυαῖας, καὶ μελακίνας, καὶ πολυτελείας λυποῖται, αἷαχεον καὶ ἐπικριδόμενος ἑαυτοῦ. Hesiodus ubi Prometheum inducit fratri Epimetheo suadentem ne à Jove ulla dona accipiat, sed ea aliò dimittat, Jovis nomen de potentia fortuna usurpavit. Bonis enim fortuna tribuit appellationem donorum Jovis, opibus, conjugio, imperiis, & omnibus in universo bonis externis, quorum possessio inutilis est rectè uti iis nescienti. Itaque etiam Epimetheum hominem vitiosum & fastidium cavere sibi jubet & metueri à rebus secundis, damno nimirum ei & exitio futuris. Iterum ubi ait, Nunquam pauperiem perniciosam animi quoque excruciantem exprobra homini, quia deorum munus est. Deorum munus vocat id quod fortuna obigit, innuens non esse eos culpandos, qui fortuna injuria pauperes sunt, cum ignavia potius, fœcundia, mollitie & luxu conjunctas divitias in turpibus & vituperatione dignis habendas. Vide ibi plura, & ejusdem libellum de Fortuna in fine. v. 87. pro πᾶς ζωὸς MS. II, πᾶσι ζωὸς.

v. 96. Εἰ ἀρρήκτως δόμοισι] Queruntur veteres Critici, valdè ἀπεχόμενοι dolum appellari hic δόμοις. Inde & Seleucus pro δόμοισι scribebat πύλαις, ut Proclus notat. Seleucum, qui hunc locum sic emendandum judicavit, existimo fuisse Grammaticum illum Alexandrinum, qui Romæ docuit, & Homericus dicebatur. Hunc enim in omnes ferè Poëtas commentarios edidisse Suidas auctor est. Quæ à viris doctis afferuntur ad istam translationem asperam molliendam, arguta quidem sunt & ingeniosa, sed quæ facilius rejici possunt quàm probari. His equidem argutiis non est opus. Δόμοις enim quodvis receptaculum, & vas notat. Euripides arcas cedrinās, in quibus vestes recondebantur, κεδρίνας δόμους vocat. Alcest. v. 158.

Εἰ δ' ἑλῶσι κεδρίνας δόμους

Εὐδῆται, καὶ μοῖρα τ' ἀνθρώποις ἡσυχίαν.

Ex cedrinis domibus (hoc est, arcis) vestem sumens & mundam decentem, paravit. Sic & Philoni vestes dicuntur εἰκτάς φερυτοί, portatiles domus, quia homines tegunt ad instar domorum, ut eruditè notavit vir dignitate & doctrina præcellens Gisbertus Cuperus Observat. III, 18.

v. 99. Αἰγώχῃ βυλῆσιν] Hunc versum inducendum esse rectè Aristarchus & D. Heinsius censuerunt.

v. 102. Νῦν δ' ἀφράπτωτον ἐφ' ἡμέρη ἡδ' ἐπὶ νύκτι] MS. I. ἐφ' ἡμέρη. I lege ἐφ' ἡμέρας. Sic emendaveram, & rectè me emendasse postea ex Plutarcho cognovi, in cuius consolatione ad Apollonium sic legitur.

v. 105. Οὗτος ἔπ' αὖ ἐπὶ Διὶς ἴσας ἐξελίμεθα] MS. I. ἔπ' αὖ. Sic & Tzetzes.

Tzetzes. πὺ nonnunquam πρὸς περίληψιν ac πρ. Ἀλλ' ἔτι est Jovis sententia, consilium, decretum. Hesiodi sententiam Tacitus refert: *Quæ fato manent, quamvis significata, non vitantur.* Sequenti versu idem liber: εἰ δὲ δόλως.

V. 113. Νόσφω ἄπερ πὶ πάντων] In utroque MS. abest π. Et sanè abesse debet. Tzetzes. πάντων δὲ τὸ πρὸς καὶ ἐν οὐρανῷ. ὡς δ' ἔ' ἀποκρίσας ἐκπίνεται. sic & superius v. 91. in manu exaratis libris legitur. Νόσφω ἄπερ πάντων. Ubi H. Stephanus perperam incuriæ editores infimulat. Interius v. 674. Μὴ μῦθον εἶπαι δὲ νῆον καὶ ἐπὶ ἄλλων ἑμὲ γάρ. Sic MS. I. Vossianus. vulgò μὴδὲ μῦθον. versu præcedente in nonnullis editionibus legitur ζῆλον pro ἔζον. Quod auribus meis magis arri-det.

V. 115. Τέρποντ' ἐν θαλίῃσιν] Suaviter tempus tranfigebant in conviviis, nimirum quæ instruxerant ex iis quæ sponte tum ferebat in-jussa tellus. pro quo statim:

————— οἱ δ' ἰδὲ λαοὶ
Ἦσχα ἔρχα νύμενον σὺν ἰσθλοῖσιν παλαιοῖσιν.
————— ipsæque ultra

Tranquilli quæ collegerant dividebant cum multis bonis.
hoc est, ut Virgilius exposuit, in medium querebant, & iis in otio sine contentione & invidia fruebantur. Hæ sunt illæ θαλίαι. de ἀφρο-νείῃ & Deorum epulis Hesiodus hic non cogitavit, quod & ille ver-sus luculenter ostendit: qui in nostris quidem editionibus nunc desi-deratur, sed olim non desiderabatur in iis, quibus usus fuit Diodo-rus Siculus. Is in libro V. bibliothecæ huic, quem nunc exponimus, istum subjicit:

Ἀφροὶ μέλαιοι, φίλοι μεγαέριστ' Διῶνι.
Abundantes pomis, cari beatiss Diis.

Dignus sanè est qui loco suo, de quo fuit injuria temporum & hominum deturbatus, restituitur. Ceterum hunc versum male intellexit & inter-pretatus est vir Græcè doctissimus, Laurentius Rhedomannus. Ἀφροὶς μέλαιοις vertit: *felices gregibus.* μῆλα hic non sunt greges. Nam quam-vis pastoritia vita sit simplicissima, & aliis vitam tolerandi rationibus ve-tustior, ignorata tamen fuit antiquissimis illis hominibus, qui sub Sa-turno dicuntur egisse. Hi enim iis solùm se νοοῦντο, quæ terra sponte ad eorum victum ferebat. Omitto Ovidium, aliòsque Poëtas. Varro II. de R. R. cap. 1. *Es homines & pecus quæ semper fuisse sit necesse, natura, (sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut posuit Thales Milesius, & Zeno Citiensis, sive contra horum prin-cipium excutit nullum, ut credidit Pythagoras Samius, & Aristoteles Stagiritæ.) necesse est humana vita à summa memoria gradatim descen-disse ad hanc. eadem ut scribit Dicaarchus: & summum gradum fuisse naturalem, quæm vivebant homines ex iis rebus quas invisitata ultra fer-ret terra: ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam, à feris atque agro-silibus, ut ex arboribus & virgulis decerpendo glandem, arbutum,*
mora,

mora, pomâque collegerant ad usum, sic ex animalibus, propter eandem utilitatem, cum qua possent sylvestria deprehenderent, concluderent & mansuescèrent. Sic hic locus legendus & interpungendus videtur, in quo tamen emendando Gronovio τῆς πύρις debentur, collegerant, & mansuescèrent, quæ reposuit pro colligerent, & mansuescerent. Tò cὺν intellectu revocandum ad superiora; quasi scripsisset: pastoriam: cum, ut ex arboribus & virgultis decerpendo glandem, arbutum, mora, pomâque in usum colligere consueverant antehac, sic ex animalibus sylvestria quæ possent caperent, septo custodirent, manufacta redderent. Hic videtur supervacuum vel quod prius posuerat ἐ feris & agrestibus, vel quod post dixit, ex animalibus sylvestria. At hæc est illius repetitio propter τὴν ἐργασίαν, sensui magis quam verbis conveniens. De quo genere Gronov. ad Senec. I. de ira, 3. Μῆλα autem hoc loco sunt omnes arbutei fructus, qui edules sunt, sicut apud Latinos poma. Nam & nuces, & ficus, & uvæ πῶλες, mala dicuntur. Vid. leg. CV. de verb. signif. Varro cap. 59. lib. I. de R. R. proficitur se acturum de pomis condendis, & ibidem tradit, quomodo pira, rapa, nuces juglandes sint servandæ, quia rapa, pira, nuces in pomis numerantur. Hesych. Μῆλα πάντα δένδρα καρπὸς, ἐξ αὐρῆτος δὲ ἐρμολίας, καὶ πάντα τὰ δένδρα. In hoc ipso verbo offenderunt inferius Latini Interpretes, sed ratione diversa v. 162.

Ἄλλοις μακροτέρως μῆλας ἔστι Οἰδιπόδης.

Perdidit pugnantes propter oves Oedipi.

sed non pugnant propter oves, sed propter opes, regnum, facultates Oedipi. De quo Græci Magistri: Μῆλα, κτήρεις, ἀφεισσίαι, βασιλείαι. Hos Latini debebant sequi. Veterum enim divitiæ in pecudibus, præcipuè in ovibus. Varro dicto loco libri secundi: In quibus (nimirum animalibus agrestibus, quæ comprehendebant & mansuefaciebant) non sine causa putant oves assumptas, & propter utilitatem, & propter placiditatem. Non longè post: De antiquis illustriissimus quisque pastor erat, ut ostendit Græca & Latina lingua. & veteres Poëta, qui alios vocant πολυέριος, alios πολυμήλεις, alios πολυδάμεις, & quæ sequuntur. Sic apud Hesiodum inferius πολύμηλος est opulentus. Ceterum in hoc, quem reposuimus, versu, φίλοι μακρότεροι διαίσι, idem est quod εὐδαίμονες. Sic & intelligendum in disticho illo in Epictetum:

Δῶλον ἔπαυτ' ἡρόμενον, καὶ οὐκ ἀνέστη.

Καὶ πύλλω ἴρον, καὶ φίλον ἀφωάτιον.

Servus Epictetus sum, & corpore mutilus, & paupertate lrus, & tamen Deis carus, id est, felix. Terent. Solus es quem Dii diligunt. Vid. Meric. Casaub. præfationem in accuratissimam Epicteti editionem à se editam. Porro quod viri docti notant ἐπὶ βυσὶν κλέμεσθαι ἢ θνήσκειν esse in prima pueritia occidi, mori, id verò ex exemplis, quæ afferuntur, non potest intelligi. Nihil aliud verba, quæ Iliad. ζ. leguntur, volunt, quàm illos deprehensos esse apud armenta & gregem, ibique

ibique occisos. Alioquin εἰς αὐτὸν ἐπ' ἴσην eandem haberet vim. Iliad. v. verò Æneas non ait se metuere Achillem, quodd aliquando cum eo esset congressus ἐπὶ βυσί, sed contra ea Æneas ibi excusat certamen cum Achille ineundum, quia jam olim expertus sit vim Achillis, & robur ejus hastæ, quum salutem suis debuerit pedibus servatus ἀπὸ λαοφρονὸς γυναι.

Ὅτι βυσί ἐπηλυθὲν ἡμετέρησιν.

quum armenta nostra invasisset, inquit Æneas. Quod & ipsum Achilles ei postea exprobrat:

Ἦδ' ἂν μὲρ σέ γε (Φησὶ) καὶ ἄλλο τι δευρὶ φέρηται

Ἦ' ἂν μέμνη' ὅτι πῆρ σε βούω ἀπὸ μῦθου ἰόντα

Σαῦτα κατ' ἰδαίων ὀρίων περὶ χεῖρας πᾶσι

καρπυλίωσιν; τίτι δ' ὅντι μεμνησσομένη φέρηται.

Jam enim te puto & alias hasta terrui. An non recordaris quando te apud boves solum existentem repulsi ab Idæis montibus velocibus pedibus celeriter? Tunc verò non convertabaris fugiens. Vides nullam hic reconditæ notionis formulam latere, sensum esse simplicissimum & apertum.

v. 122. Τοὶ μὲρ δαίμονες] Aristides, Plutarchus de oraculorum defectu, Plato in Cratylō, & V. de legibus hos versus sic legunt:

Τοὶ μὲρ δαίμονες ἰδῶλοι ἐπιχθόνιοι πλείουσιν

Ἀγνοοῦντες αἰετίζοντες φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων.

Quam lectionem vulgatæ præferendam existimo tot summorum virorum auctoritate munitam. Sed de his Geniis, cujus fuisse naturæ credebantur olim, vide Plutarchum in laudato libro, de oraculorum defectu, multis disputantem.

v. 124. Οἱ γὰρ φυλάσσοσι τι δίκας] MS. I. φυλάσσουσιν. Sic hic versus legitur inferius, 254. & 233.

Τίτι δ' ὅντι γινώσκουσιν ἐκείνην τέχνην.

Hom. II. α. Στήθεσσι λαοίοισι ἀγνῶνται μερμήριζον. Infinita hujus paragogos exempla ex Græcis Poëtis facile colligas.

v. 125. Ἦέσθ' ἰοτάμενοι] Retinenda est antiquior versio: αἶρεν ἰνδύ. Virgil. obscura aëre sepi, hoc est, oculis subducti sunt ut à nemine possint videri. Versu sequente, μέγας βασιλῆος non est regale munus, sed regius honor. Hinc postea de argentei sæculi dæmonibus dicit, illos quidem his esse interiores, nec regia majestate illustres, ἀλλ' ἱερῆς τιμῆς καὶ τοῦτον ὀπηδῶν. Verum etiam hi honore sunt conspicui. Cur autem dæmonibus tribuatur regius honor hanc rationem affert Plutarchus, libro de defectu oraculorum, quia βασιλικὸν τὸ αὐτοῦ ποιεῖν.

CAPUT IV.

Φυή. νόημα. Hesiodus expositus. Muliebris educatio puerorum inter mala argenteæ ætatis. Μέτρον ἤβης, θαλάσσης. Elegans Græcorum Poëtarum periphrasis. Hesiodo vetus lectio restituta. Eiusdem vexatus locus expositus. Dæmones mori, exacta certa periodo. Dæmonum sunt diversi gradus. Ἀθάνατοι δ' ὅτεροι. Secundus. Καλλέεσθ. Ἀπληροί. Εὐρώεις δόμοι αἶδα. Κρυερὸν. Γενεά. varii Interpretum errores ostensi.

V. 129. Οὐτ' ἐν Φυῇ ἐκάλυγμαι ἢ π' ἰνέμε.] Verte: Neque corporis habitu simile, neque ingenio. Φυή hic non est sola statura & proceritas corporis sed conjuncta cum dignitate formæ, ut recte Græci magistri docent. Νέμεν est ingenium. Glossæ MS. Vossianæ: ἰνέμεν φρεσίν. Homero φρεσίν Iliad. α.

ὅθ' ἰνέμεν, ἢ δὲ Φυῇ, ἢ τ' ὅτ' ἰνέμεν, ἢ π' ἰνέμεν. Quoniam illi non est inferior, neque corpore, neque forma, neque ingenio, nec operandi peritia.

V. 130. Ἀλλ' ἰνέμεν μὲν πᾶσι] In I. MS. μὲν desideratur. Viri doctissimi αἰνῶν hic accipiunt pro αἰνῶν ἡμῶν, quasi Poëta dixerit inferiorem quidem hanc ætatem esse & deteriorem superiore, hoc tamen habuisse bonum, quod pueri aliquamdiu simpliciter, sine malo, & αἰνῶν apud matres fuerint educati, ut hanc longam ἐν γυναικωνίπῳ ἀρετῇ habuerit inter notas & bona hujus ætatis, quibus sequentem antecellat. Quod planè Poëta menti adversatur, qui maternam educationem depravationi hujus sæculi adscribit, ex quo appareat longè deteriorem esse hanc ἡμῶν prioris aureæ, quia pueri diu in Gynæceis latent, & in sinu matrum adulescant, & corroborentur; quæ muliebri educatione redderentur molles, imperiti, effeminati. Inde ait pueros evadere μάλ' ἡπιῶν valdè rudes. Quo nomine Plato quoque educationem filiorum Regum Persiæ reprehendit. Quid verbis opus, res loquitur. Nec Veteres umquam aliter hunc locum ceperunt.

V. 131. Ἡβὴς μέτρον ἵκανα] Interpp. Pubertatis terminum attingisset. Hesych. quidem μέτρον dicit esse πῖος sed Poëtis Ἡβὴς μέτρον nihil aliud est quàm ἱπία Ἡβή. Sic inferius μέτρον θαλάσσης est θαλάσση. Hom. μέτρον κελύβη, κελύβη. In epitaphio Hesiodi, quod Pindaro adscribitur μέτρον σφίης est σφίης, ut ibi legendum inferiùs ostendimus.

v. 134. Ἀλλὰ ἔστι τις Ἀφροδίται.] MS. I. ἀφροδίται.

v. 135. Ἦσαν δ' αἰνέδαλον] Hi sunt mollis istius maternæ educationis fructus. Nihil magis facit iracundas, inquit Seneca, quam educatio mollis & blanda; ideo unicis, quæ plus indulgetur, pupillisque quod plus licet corruptior animus est.

v. 141. Τοὶ μὲν ὑπαρχόντες.] MS. I. Τοὶ μὲν τοὶ χθόνιοι. Nonnulli codices, quod Stephanus notat, ὑπαρχόντες, quam lectionem Tzetzes tuetur. Nihil verius, quamvis alteram sequantur Proclus, Moschopulus, & omnes quas vidi editiones. Verum si argenteæ ætatis homines postquam mortem obierunt sunt ὑπαρχόντες δύνεσσι, quinam sunt αἰῶνι ὑπαρχόντες, quod Tzetzes merito urget. Vir magnus multus quidem est in asserenda lectione vulgata, præfatus δυνέσσι δαίμονες hic coniungendum, non δυνέσσι ὑπαρχόντες. ex illa enim lectione hanc absurditatem nasci, quod tum δύνεσσι etiam cum θνητοῖς sit coniungendum: hinc verò confici primos etiam fuisse θνητοὺς contra doctrinam Platoniceam. Sit contra doctrinam Platoniceam, non tamen est contra Hesiodi, qui dæmonas quoque exacta certa periodo mori cecinit. Plutarchus de oraculorum defectu: Ο' Ἡσίοδος αἰὲν καὶ ἀφροδίται ποτὶ χθονὶ γένεσθαι τοῖς δαίμονι πῶς πλάσσει· λέγει δ' ὅτι τῇ Ναιδίᾳ ἀντιπάρῃ καὶ τῇ χθονὶ ἀντιπάρῃ.

Ἐνταῦθα τοὶ καὶ θνητοὶ λακέρουσι καθ' ἑαυτοὺς

Ἀνδρῶν ἡλικίᾳ· ἑλὰφ' οὐδ' οὐ πτεροφόροι.

Τρεῖς δὲ ἑλὰφες ἡ χθονὶ γένεσθαι· αὐτὰρ ὁ Φοῖβε

Ἐνταῦθα τὴν χθονὶ γένεσθαι· ἑλὰφ' οὐδ' οὐ πτεροφόροι

Νύμφῃ ὑπὸ λακέρῃ, καὶ τῇ Διὶ αἰετόνῃ.

Hesiodus certis temporum conversionibus mortem dæmones appetere censet, & tempus etiam sub invulacro proponit. hac sub Naidia persona loquens: Novem hominum vegetorum atates garrula cornix vivit, ceruus novem quatuor cornicum, tres autem cervi corvus. Sed phœnix novem corvorum: vos autem Nympha formosa, Phœnix filia decem phœnicum. Vide ibi plura. Sanè primos δαίμονας ætatis aureæ fuisse quoque θνητοὺς annon ista verba ostendunt? v. 116.

Θνήσκουσιν οὐδ' αἰὲν ὑπὸ δεινότητι. Moriebantur verò tamquam somno obruti. &c v. 121.

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ εἴτα γῆ· κατὰ γαῖαν καλὴν.

Verum postquam & hac genus terra texit. hoc est πτεροφόροι, αἰετοὶ, inquit Tzetzes MSus Vossii, in edito enim hæc desiderantur. Verborum autem Hesiodi hæc est συνήθεια. Τοὶ μὲν μοῖρας θνητοὶ πλάσσει δύνεσσι ὑπαρχόντες. Hi beati mortales secundi sunt terrestres, scilicet dæmones: hoc est secundi gradus, inferiores illis dæmonibus, qui ex aurei sæculi θνητοὶ sunt orti. Qui quidem non regium honorem sunt adepti, αἰὲν ἑμπεδὸς πᾶσι καὶ τοῖσι ἐπιδόει. sunt tamen & hi in dignitate constituti. Dæmones esse diversorum graduum nemo dubitat. Eἰσὶ δ' αἰὲν ἐν ἀνθρώποις, inquit Plutarchus, καὶ δαίμονας θνητοὺς ἀφροδίται. sunt enim sicut inter homines, sic etiam inter dæmones diversæ vir-

tutum gradus. Δαίμονες δύνεσι sunt inferioris loci & ordinis dæmones, ut δύνεσι ἀθάνατοι, Dii inferiores, minorum gentium, apud Maximum Tyrium, dissertat. xxvi. Θεὸς μὲν οὐκ αὐτὸς κατὰ χώραν ἰδρυμένη, οἰκιστοῦν τ' ἐργασίαν καὶ πλὴν αὐτῶν παίζει. Εἰσὶ δ' αὐτῶν φύσεις, αἰθαίαια δύνεσι, αὐτῶν μὲν γὰρ καὶ ἐργασίαν παύματα, οὗ μὲν αἰδώς, αἰδώς δὲ ἐκτρέφεται, &c. Deus quidem eodem in loco manens, cælum regit, omniâque in eo ordinat ac disponit. Immortales autem quasdam habet potentias, quas secundos immortales vocant. Hi sunt Deo infirmiores, hominibus verò potentiores. Senecæ dicuntur inferioris notæ Dii, ep. 110. Unicuique nostrum pedagogum dari Deum, non quidem ordinarium, sed hunc inferioris notæ, ex eorum numero, quos Ovidius ait de plebe Deos. Sic & servi apud Florum III, 20. secundum hominum genus, quasi sint viliores & inferiores aliis hominibus: Enim verò servilium armorum dedecus feras. Nam & ipsi per fortunam in omnia obnoxii, tamen quasi secundum genus hominum sunt. Cic. III. de Off. quasi secunda quadam honesta esse dicunt. Et tela secunda apud Ovid. Superi vocant illud fulmen cui dextra Cyclopum flammæ & iræ minùs addidit. Senec. ep. 92. Excedat ex hoc animalium pulcerrimo, ac Diis secundo, mutis aggregetur animal pabulo latum. Idem IV. Nat. Quæst. 3. Ex his me testibus numerata secunda notæ, qui vidisse quidem se negant, sed audisse. Inde & illæ loquutiones apud Græcos δύνεσι ποιῶν, ἡδία, ἄγεω, postponere. Lucian. Εἴ με δύνεσι ἄγεω Εὐριπιδῶν, si Hermioni me postponis. Καλίστην verò hic est εἰσι. Superius v. 122. dixit δαίμονες εἶναι ἐπιχθόνιοι, hic dicit eodem sensu καλίστην ἐπιχθόνιοι. In sacris litteris καλίστην καὶ Θεῶν, hoc est, ἱερῶν. Apud nostrum inferiùs v. 1715.

Μηδὲ πολὺ ἔσονται, μηδ' ἄγενοι καλίστην.

Nec verò multorum hospes, neve nullius sis.

In Theogon. v. 410.

Ἐλθατ' εἰς μέγα δῶμα φίλων καλῶνται ἀετοῖν.

Duxit in amplam domum suam ut sit uxor.

De quo loquendi genere Sacris pariter & τῶν ἑξῶ Scriptoribus familiari plura pridem præceperunt viri magni, Casaubonus ad Theocritum, & Grotius ad Novum Fœdus.

v. 149. Ἀπλάσι.] Latinis sunt inconditi, qui moribus sunt inculti. Tzetzes ἄγεω. Cic. vasti & agrestes. v. 149. Uterque codex MS. πλάσι μάλιστα. Versus sequens in primo sic se habet: τ' εἰς μέγα καλῶν πύλαι, καλῶν δὲ τοι εἶσι. Vers. verò 151. idem liber μέγας pro μέλας.

v. 151. Ἐστὶν εἰς εὐρύτην δῶμον κενεῶν αἰδῶν.] Εὐρύτης δῶμος multis antiquis & recentioribus est πλάσι, laxa, ampla domus. Et sic C. Barthius Adversar. XXX. 13. qui hoc loco utitur ad firmandam correctionem Horatii, in quo pro domus exilii Plutonia substituunt domus exilii Plutania. Sed hanc emendationem meritò rejecit Vir magnæ & diffusæ eruditionis Johannes Gerhardus Vossius, qui do-

cuit

cuit sedem exilem Plutonium Horatio non esse amplius illud mortuorum receptaculum, sed sepulchrum. quod certissimum. *ἐνθάδε* hic est squalidus ab *ἐνθα* situs, squalor. ut Virgilius *loca senta situ* dicit: aut tenebricosus. Glossa MS. Vossii: *ἐνθάδε*, *σκοτεινόν*. Suidas: *ἐνθάδε*, *σκοτεινόν*, *ζοφώδη*. Sic & Hesychius & Etymologicum Magnum. Sophocles Ajace Flagellifero v. 615. *Ἀΐδαλον Ἀΐδαν*, Homerus & noster in Theogon. *ζοφὸν ἡρώεσσαν*, Æschylus Prometh. 432. *Κελαινὸς αἶδης μυχός*. Latini sæpè *caca tartara*. Inferiùs in Theogonia v. 729.

*Εἴημε Διὶ Τίτῃσι τῶν ζοφῶν ἡρώεσσαν
Κεκρόφαται, βυλῆσι Διὸς πεφληγμέναις,
Χαίρῃ ἐν Διμένῃ.
Illic Dii Titanes sub caligine opaca
Abconditi sunt, consilio Jovis nubes cogentis,
Loco in squalido.*

sic & v. 739. *Κρυερός* verò non est meo iudicio frigidus, sed dirus, illætabilis, horrendus, ut in Theog. 657. *ὄσον κρυερός*, grave damnum, & 636. *πόλεμος κρύος*, horrendum bellum. In *Ἀΐωνι κρύος* *Τάρταρος*, eadem ratione dicitur, pro quo in eodem carmine: *νυκτὸς ἱριμῆς οἰκία δῖω*, noctis obscura domus horrenda. Hesych. *Κρυερός*, *φεικτὴν*, *μυκτην*. *αἰαυδὸς*, *φοβερός*, *ιδίεστος*, *οἰκτὸς*, *δῖος*, *χαλεπὸς*, *πυρερός*, *κρυός*, *δύχρινος*.

v. 156. *Ἀντίρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένει*] Quæ viri docti de *ἀλγευλαῖς* hic subtiliter disputant inter *λίξεις* diversarum ætatum, ego sanè ut ex Poëtæ verbis cogi possint nullus video. Tertiz enim ætati illud ipsum Poëta *ἐπιφανῆ*, quod iis, quibus *λίξιν* adsignasse dicitur. *Ἀντίρ ἐπεὶ καὶ τῷτο γένει* κατὰ γαῖαν κέλνεται.

v. 162. *Παγίρη γένει*] Verte: *priori ætati*, non *generationi*, ut vulgò. Qui error passim quoque obviùs in sacrarum litterarum Interpretibus. *Γενεά* Latinis est ætas. quod Homerus dixit:

*Τὰ δ' ἤδη δύο μὲν γένει μισρόων ἀνθρώπων
Ἐφθιάδ'*

hoc Ovidius interpretatur XII. Metam. *vixi Annos bis centum, nunc tertium vivitur ætas*. Horatio est ævum, cui Nestor perhibetur *senex ter avo functus*. Ante Olympiades Græci per *γενεάς* rationes temporis colligebant, ut Porphyrius ostendit, qui *γενεάν* definit *τὴν τ' ἡλικίαν καὶ γενεάν* *πλειῶσιν*. sicut & Plutarchus, qui quum dixisset Heraclitum *ἐπὶ τελευτῇ ποιῆν τὴν γενεάν*, subjicit, *ὅτι ἡ χρόνος γενεῶν περιέχεται τὸ ἐξ αὐτῆς γεννηθέντος ὁ γενεῶν*. spatium quod à natali pertinet ad tempus generationi aptum, quod circumscribunt triginta annis. Alii tamen productiores, alii fecerunt angustiores *γενεάς*. Sunt enim qui uno anno, sunt qui septem, decem, viginti, quinque & viginti, triginta, sunt & qui centum annis definiunt *γενεάν*. Quò sunt antiquiores tantò sunt longiores, monente eodem Porphyrio.

CAPUT V.

Versus Hesiodi fugitivus ex MSC. & antiquis Interpretibus revocatus & suo loco repositus. Saturnus Rex Heroum in beatis Insulis. Hæ in Oceano locatæ. Hesiodus bis restitutus, & aliquot locis expositus. Παλιψησία. Elegans futurorum usus. Θεῶν ὄπις. Hesychius correctus. Ὅπιν ἔχον. Οὐπις, Εἰδῆν. Hesiodo denuò medela. Φῦλα Θεῶν. Trajectio versuum in Hesiodo observata. Versio Latina sæpiùs castigata.

v. 169. **T** Ηλθ' ἀπ' ἀθανάτων τίσι Κρόνῳ ἱμβρασίλῳ] Hunc versum ex MSto II. hic reposui, quem olim quoque in antiquis extitisse exemplaribus, sed à nonnullis fuisse ejectum cum sequente tamquam ineptum, & qui Hesiodo sit indignus, Proclus testatur. Quorum judicio si stamus, proximus etiam versus est expungendus. A Tzetze sanè non videtur agnitus esse, nisi credibillius sit alterum illum quem cum hoc prisca Critici ἀνέλεον etiam nunc desiderari, sicut quem nunc ex MS. reponimus, in editionibus desideratur, propter illam causam quam Proclus nobis ostendit. Eam tamen mihi non probant acerbi illi censores, quorum obelis quàm multi confoderentur, si ad hanc legem essent exigendi? Plures enim hoc longè deteriores in Hesiodo reperiuntur. Quin hunc optimis non dubito accensere. Quid enim sive verba spectes, numerosius, sive sententiam, pulchrius? Imperium autem in heroes in beatis Insulis dagentes Veteres Saturno tribuunt. Inscriptio elegantissima monumenti Regillæ uxoris Herodis:

Ἦσι περ ἱερῇ ἐστὶν εὐχάρια γυναικὶς
 Ἀγχαίῃ, αὐτῇ δὲ μετ' ἡρώωνι νῆαρος
 Ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνῳ ἱμβρασίλῳ.
*Quibus (sc. Deabus) sacra hac statua pulchra fœmina
 Dedicata est. Ipsa verò inter Heroïdas habitat
 In beatorum Insulis, ubi Saturnus regnat.*

Ultimus versus ex ista Hesiodi est expressus. Salmasius dubitat an usquam legatur beatas Insulas fuisse sub Saturni imperio. Sed præter Hesiodum Diodorus Siculus etiam lib. III. hoc tradit.

v. 171. Πᾶς Ὀκίανον βαθυδίνῳ] Græci Magistri Ὀκίανον hic locant & exponunt ἐν τῇ αἰετ. poterant aliud agere. Poëtæ enim beatas Insulas statuebant in Oceano. Horat. libro IV. carm. 16.

*Nos manes oceanus circumvagus: arua beata
 Petamus arua, divites & Insulas.*

v. 173. Τελὲς ἔϊπες] Restitui lectionem veterem, quam MS. I. & Tzetzes nobis servavit: *τελὲς ἔϊπες*. Sic inferius *τελὲς ἔϊπες* πα-
ρίχων. Vidit & H. Stephanus.

v. 174. Μῆκερ' ἔπειτ' ὄφραλον] Ordo verborum quem in his binis
versibus Tzetzes instituit tam ineptus, quam sensus quem ex iis con-
ficit. Ait enim Hesiodi voti hunc esse sensum, se maluisse mori an-
te heroici seculi exitum, quam post illum nasci. Sed hoc ab Hesio-
di mente alienum planè est, qui optat ἢ *ὄφρα* *ζῆναι*, quam quinta
ætas ingruerit, ἢ *ἔπειτ' ἄνθ' αὖτις*, quum meliora scilicet tempora re-
florescent. Persuasum enim habebant Poëtæ & plerique Philosophi,
præcipuè Platonici, exacta hac misera ætate, *παλιγγενεσία* futuram,
omnia reditura in suos ortus & pristinam felicitatem. Inde Probus
ad illud Virgilii,

Ultima Cumæi venit jam carminis ætas.

notavit Cumæum carmen esse cæmen Hesiodi, quod sic dicatur à
patre Dio, qui Cumæus fuerit. Sed quid his immoramur? Nihil est
in Poëtis decantatus, qui tamen omnes videntur hanc opinionem ex
istâ Hesiodi loco hausisse.

v. 178. Εὐ τ' αἰ γυνέμεροι πολιορκέμεροι πλέθουσιν] Insulse Interpre-
tes Latini: *Postquam facti circa tempora cani fuerint.* An *γυνέμεροι* *πο-
λιορκέμεροι* πλέθουσιν est fieri canum? quid absurdius fingi potest? *γυ-
νέμεροι* sunt *πικρὴν*. Sic autem verte: *Quum vix nati canescant,*
hoc est, senescant, quum vix postquam lucem adpexerunt senio con-
ficiantur. Hinc paullo post *αἶψα γηράσκοντες παῖδας* appellat. Con-
queritur de vitæ brevitate, cui quintæ hujus ætatis homines sunt
obnoxii, quod celeriter tacitis consenescent annis. Hoc est de quo
toties conqueruntur Poëtæ, meliores annos esse fugacissimos. Theo-
critus: *Μὴ καυχῶ πάρα γὰρ σε περιεχέτω, εἰς ὅρας, ἦν.* Noli superbi-
re. celeriter enim te relinquit, tanquam somnium, adolescentia. Sed hæc
Anthologiarum Scriptoribus relinquamus.

v. 180. Οὐδὲ πατρὶς παίδεσσι ὀμνέει] Non hæc referenda sunt ad
ἰδίας ὀμνέειν, ut non nemo facit, sed ad *γνώμης*. Loquitur de
discordia & dissensione animorum, quæ miseros mortales hujus æta-
tis sic exagitat, ut omnia sint *ἰκάρη*, nullquam candor, fides, non
fucatus amor, ne inter parentes quidem & liberos. Ovid.

Filius ante diem patrios inquit in annos.

Glossæ MS. Vossii: *ὀμνέει*, *ὀμνησάμενος*. Græci magistri, *ὀμνέει*,
ὀμνηστικῶς, *σὺμφωνῶς*. Alia ratio est inferius, v. 235.

Τέτρεται δὲ γυναῖκες ἰσχυρῶς πικρὰ γυνῶσιν.

Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos.

Hic utique loquitur de *ἰδίας ὀμνέειν*. Liberi enim qui parentum os
referebant habebantur pro notæ & argumento maternæ pudicitie. Ho-
rat, IV, 6.

Nullis polluitur casta domus stupris.

Mos & lex maculosum edomuit nefas,

Laudantur simili prole puerpera:

Culparam pæna premis comes.

Cui non dictus Hylas?

v. 185. Α'πράγυσσι] Barbarè Interpretes: *Dehonorabunt.* Α'πράγυσσι autem est ἀπράγην φιλέει. Sic & versu sequente μέμψον] est μέμψιν φιλέει, & vers. 189. ἱπποφῶν δ' ἱππῶν πάλιν ἐξαλαπυίζει, est ἐξαλαπυίζειν εἰσὶν solet expugnare. vers. 225. οἱ π' ἰμεν ἐξαλάττωσι, qui ipsam expellere solent, sic ex MSS. ibi legendum. & v. 323.

οἷα τι πύλαι
Γίγεται, αὐτ' αὖ δὲ κλέος νόον ἐξαπατήσῃ, id est, ἐξαπατᾷ φιλάει. & mox v. 327.

Ἴσσι δ' ὅς θ' ἰκέτω ὅς τι ξῶσι κακὸν ἱεῖ.

hospitem malo afficiet, hoc est, afficere solet. Homerus Iliad. α. ἐπὶ χρίσται ἀνδρὶ χίρῃ, quando irasci solet viro inferiori, & sic sæpè. Aristoph. Pluto:

Ὁ Πάμφιλος δ' ἔχ' ἀπὸ τῆς κλαύσται;

Pamphilus nonne propter hunc plorare solet?

Sic & Scriptores Sacri, Marc. III. 27. καὶ τότε τὸ αἰεὶ αὐτῷ διαρπίσσει. & tunc domum ejus diripiet, hoc est, diripere solet. Joan. XV. 6. Ἐὰν μὴ τις μένῃ ἐν ἐμοί, ἐκλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα, καὶ ἐκκοπῇ. Si quis non in me manserit, ejici solet foras. & tamquam palmes crescere. Interpretes ibi hæsitant. vide Bezzam. In hac notione legitur etiam imperfectum, ut ἴθων. Marc. XIV. 12. μακῆσαι solent. & XV. 6. ἀπύλῃ, dimittere solebat, ut bene hic vetus Interpres.

In Scuto Herculis, v. 402.

Ὡς δὲ λέοντι δύο ἀμφὶ κτεμενὸς ἐλάφοιο

Ἀγέλοις κτερίοντι, ἐπὶ σφίας ὀρμήσονται.

Ut autem leones duo pro occiso cervo sibi mutuo irati in se ipsos impetum facere solent. In Theogon. v. 750.

Ἡ μὲν καταβύσται, ἡ δὲ θυεῖν ἔρχεται.

Hac quidem intrabit, illa verò foras egreditur, h. e. intrare solet. In ἱερῶν v. 523.

Νυχὶς καταβύσται ἰνδοθὺν οἶκον.

Noctu cubare solet intra domum.

Et v. 370.

Πίστις δ' ἀρετὴ ἐμῶς καὶ ἀπιστία ἄλλων ἀνδρῶν.

Credulitas pariter ac diffidentia perdere solet homines. Et v. 443.

Ρ' εἴα δ' ἀφάλατο φαινομένην ἐδέχασα γὰρ θυμῷ.

Facile verò auferre solet apparentem volens saltim animo. Interpretes Latini: *abstulit.* Et v. 284. Ζεὺς δὲ π' ἔειπεν ἱπποφῶν. Jupiter tum Irim mittere solet. Theogo. v. 7.

Ἀκροτάτῃ Ἑλικῶνι χορὸς εὐποιέσας Καλῆς.

Summo in Helicone choreas ducere solent puellas.

Sic

Sic & Scriptores in oratione pedibus soluta loquuntur frequenter, ut & Sacri Marc. XIV, 12. ὅτι τὴ Πάχμ ἔθνον, quo tempore Pascha mactare solent, & XV, 6. ἀπάλει solebat dimittere. Sic & Latini hoc tempore utuntur, hinc in versione retinui. Horat.

Non hic cuiquam parcat amico.

hoc est, parcere solet. Pers. Sat. 11.

At bona pars procerum tacita libabit acerba.

hoc est, libare solet, ut benè ibi πολυμελίστα. Casaubonus, quem vide, qui & Hebræos hoc genere loquendi usos esse docet. à quo nec Græcos abhorrere, quod non à quoquam antehac observatum esse memini, hi loci Hesiodi argumento sunt. Aoristis quidem hanc vim inesse tralaticium est, ut & apud nostrum 240.

Τοῖσιν δ' ἑρριόθεν μέγ' ἐπὶ ζῶντι πῆμα Κρόνιος.

Illis autem coelitus magnum imperare solet malum Jupiter.

& sæpè aliàs. Theogon. v. 87.

Ἀψα πὶ τὴ μέγα νῦν ἐπισταλῶς κατέπνευσε.

Statim etiam magnam contentionem scitè dirimere solet.

v. 187. Οὐδὲ θεῶν ἔστιν εἰδότες] Imperitè Interpretes: Neque Deorum oculum veriti. Verte: neque Deorum iram veriti. Inferius v. 252. θεῶν ἔστιν εἰς ἀλόγητον, Deorum animadversionem non curantes. Ubi iterum Interpretes sine sensu: Nullam Deorum reverentiam curantes. Homerus Iliad. π.

Οἱ βίη εἰς ἀγορῇ σκολιὰς κέρουσι δέμους,

Ἐκ δὲ δούλο ἰλάσονται, θεῶν ἔστιν εἰς ἀλόγητον.

Hic Interpretes: Deorum rationem nullam habentes, quod ferri posset, ut apud Herodotum Calliope: οὔτε δαιμόνων, οὔτε θεῶν ἔστιν ἔχουσαι. Neque Genierum, neque Deorum rationem habentes. At O'dus. φ. v. 29.

Σχέτλαι, οὐδὲ θεῶν ἔστιν ἡδύοις ὕδ' ἐργάζαν.

Interpretes rursus inscitè vertunt: Deorum providentiam reveritus. In omnibus his locis ἔστιν est ira, pœna, vindicta, animadversio. Hesych. ἐπίδα, ἐπιστροφὴ, ἐπιστροφή. Item: ἐπίς, ἀπιστροφή, φανή. Corruptissime. lege: ἐπιστροφή, πονή. Noster in Theogonia, 222. de Parcis:

Οὐδέποτε λήγουσι θεῶν δυνόει χόλοιο,

Πρὶν γὰρ δὴ τὴ δύναι κακῶν ἔστιν, ὅς τις ἀμάρτυ.

Non ante deponunt Dea gravem iram,

Quàm ab illo pœnas sumserint magnas, qui peccavit.

Unde & Nemesis ἔστιν, & Ionicè Οὔπις dicitur in Inscriptione Herodis Attici:

Ἡτ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ἰλάειν Ραμνυσίας Οὔπις.

Quæ facinora hominum punis Rhamnusias Upi.

Ut benè emendavit & exposuit maximus Salmasius. Quam appellationem Nemesis quidem δὴ τ' ἔστιν accepit, non tamen hoc nomine, quòδ ἔστιν seu curam gerat rerum humanarum, sed quòδ animad-

vertat

vertat & puniat mala & improba audacium & insolentium hominum facinora. Quas Nemefios partes esse nemo ignorat. Εἰδέναι apud Hesiodum sunt Φοβέμενοι. Hesych. εἰδέναι, ἐφοβέοντο. v. 190. pro ἐξαλαπάξῃ MS. II. ἐξαλαπάξῃ. Malè.

v. 199. Αἰνιάτων μὲν φύλον ἴππων] Φῦλον ἐνικαῖς apud Græcos Scriptores in hac notione non legitur. Itaque hic locus mihi mendi dudum fuit suspectus, quod deterfit MS. II. ex quo legendum φύλ' ἵππων. ἵππων fuit etiam in codice Palatino & conspicitur in margine Stephanianæ editionis. Hinc & statim ἐσθλιπύγῃ non ἐσθλιπύγῃς. Αἰνιάτων φύλα sunt Dii. & sic vertendum, non ut vulgò: familia Deorum. sic superius φύλ' ἀνθρώπων sunt homines, φύλα γυναικῶν mulieres.

v. 207. Δαιμονίη ἢ λέλαχες] MS. I. λέλαχες. probat Tzetzes.

210. Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι] Versum istum & sequentem obelis suis confodit Aristarchus, quia brutis non conveniant γυνάμει, sententiæ. Et mihi videtur absurdum. Εἰρημόδια enim à λεορρητοῖς solent addi. Itaque jam olim persuasum mihi fuit accuratius de hoc loco cogitanti ab antiquissimis temporibus hos versus laborare traiectione, qui sic restituendi sint suo ordini:

Δαῖμον δ' αἰὲν ἐθέλει ποιέσμεναι, ἢ μεδόντι.
Ὡς ἴφαι' ἀνυπότης ἱρήν πενυσίπτερον ὄρει.
Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι ὥς κρείσσονας ἀντιφρέζων,
Νίκης πεπύρεται, ὥς τ' αἰχίον ἄλγος πάχῃ.

In hac opinione me confirmavit Manuscriptus prior Vossianus, in quo idem ordo servatur, nisi quod sequens versus Ω' Πέρση, οὐ δ' αὖτις δίκης malè præcedat εἰρημόδιον. Sic enim ille liber, recens quidem, sed ex optimo exemplari descriptus hos versus digexit:

Ὡς ἴφαι' ἀνυπότης ἱρήν πενυσίπτερον ὄρει,
Ω' Πέρση, οὐ δ' αὖτις δίκης μηδ' ὕβριν ἀφίκα.
Αἴφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι, &c.

Tzetzes totam hujus fabulæ, quæ eodem ordine in exemplaribus ejus tunc descripta erat, ut nunc in nostris, συνάμειν damnat, non verborum, quasi aliquid σόλοις, aut σολοιςφωδῆς hic sit commissum, ut viri docti ceperunt, sed sententiæ & totius orationis, quæ non videtur commodè cohærere. Hinc & ipse versus alio loci ordine, quàm quem vulgò tenent. Vide ejus commentarium.

CAPUT VI.

Εὖδλος. Bonus. Δειλός. Hesiodus ter explicatur. Ἰθὺς
 νύμειν. Εἰσελάσσει. Εἴχα βαλῆς. Hesiodus quater emen-
 datus. Ἀπαυρεῖν. Εἰπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, κατηρῆ-
 φίας. Interpretum Homeri & Hesiodi aliquot errata.
 Κυδρὸς. Οὐνοτάζειν δίκην. Πεπηγὸς. Hesiodi non intellecto
 loco lux. Δίκαια. Ἀλήθεια. Βλάπτειν δίκην. Versus He-
 siodi supposititius indicatus.

V. 214. **Τ**ρεῖς γὰρ πικρὰ δειλὴ βροτῶ. εἰ μὲν εὖδλος Εὐχόμενος φέρει
 μὴ δυνάται] Εὖδλος, ut rectè vidit Plutarchus hoc lo-
 co est ὁ τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει πλούσιος, potens, nobilis,
 dives, ut, apud Latinos, bonus. Flor. l. 7. Ipse in senatum cadibus,
 in omnes superbiam, quæ crudelitate gravior est bonis, grassatus. Plaut.
 Curc. IV. 1. 14. In foro infimo boni homines atque divites ambulant.
 Cic. IX. ad Att. 12. Ediles ludos parant? viri boni usuras perscri-
 bunt. Apud quem infinita sunt ferè exempla. Δειλός contra est te-
 nuis, inops. Glossæ MS. Vossii, & Græci magistri Δειλός, ἀδυνάτος,
 ἀδυναστεύων. Hunc sensum esse hujus loci ex præcedente fabula quo-
 que intelligitur. In versu antecedente ἀλλὰ δίκης est obtempera ju-
 stitiæ, sequere justum. Inferius v. 273. ἐπαυρεῖν δίκην.

V. 219. Αὐτίκα γὰρ πέχεται] Hunc Versum optimè ὁ πῶς interpreta-
 tur. Significat enim Hesiodus religionem jurisjurandi, qua se iudices
 obstringunt, violari, simul ambitioni subscribunt aut gratiæ, aut lar-
 gitionibus corrumpuntur; hanc verò læsam fidem sacramenti sequi
 pœnam perjuris debitam. Nam versu sequente ἐλαττοῦνται ἐστὶν ἐλαττοῦνται
 βιαιῶς, σὺν βίᾳ, jus quod aut gratiâ inflectitur, aut potentiâ pertrin-
 gitur, aut pecuniâ adulteratur, & violenter opprimitur, ut Cic. in-
 quit.

V. 222. Ἡθὺς λαῶν] Stultissimè Interpretes: mores populi. Ἡθὺς
 hic sunt ἀγορεύουσι, τόποι, vici, domus, sedes populi qui tales injustos
 habent magistratus. v. 525.

Εἰ τ' ἀπύρρον οἶκον καὶ εἰς ἡθῶσι λυγρὰ λέουσιν.

In frigida domo, in adibus tristibus.

Nihil tritius.

V. 224. Καὶ οὐκ ἰθὺς νύμειν] Ridiculè Interpretes: neque rectè di-
 stribuunt. Ἰθὺς νύμειν Aristoteli V. Ethic. est δίκην νύμειν, jus red-
 dere, in sequente versu, δίκην δίδωαι ἰθείας, rectam ferre sententiam.
 Optimè hunc locum interpretatur Eustathius ad Iliad. ψ.

Εὐδλ.

Εἰδὲ αὖτ' ἰὼν αὐτὸς δικῶν, καὶ μὴ οὕτως φημι

Ἄλλοι ἐπιπλήξουσιν Δαναῶν· ἰθὺς γὰρ ἔσται.

Age ipse iudicabo & me nullum ruo

Reprobenfurum Græcorum. rectum erit iudicium.

Ubi Eustathius notat ad ἰθὺς subintelligi δικῶν. Τὸ δὲ ἰθὺς ἐκείνης καὶ πρὸς αὐτῆς. Εἰληπταὶ γὰρ ἀπὸ κρινῶν τὸ δικῶν ὅτι καὶ ἐν τῷ δικαστικῷ ῥήματι. εἰς δὲ σαφάνειαν τὸ τοιαύτης λέξεως χρῆσιν καὶ Ἡσίοδου τὸ ἰθὺς ἔναι, ἥτοι τὴν εὐθυπέτην δικῶν. In hoc veru legitur in utroque MS. αὖ π μὴ ἐξελάσσει pro ἐξελάσει. Optimè. Hom. Iliad. π.

Οἱ βούτ' ἐν ἀγορῇ ὑπολιὰς κέρουσι δέμιστας.

Ἐκ δὲ δικῶν ἐλάσσει, θινῶν ὅππῃ εὖκ ἀλίζονται.

v. 231. Θαλίης δὲ μεμνημένοι ἔργα νύμονται | Hic verò mirificè Interpretes: In conviviiis autem partis opibus fruuntur. Unde hanc versionem exculperint, quid viderint, legerintque ego quidem exputare nullus possum. Quid enim à Poëtæ verbis comminisci poterant remotius? ubi partarum opum mentio? Hinc non immeritò olim à viris doctis hæc versio fuit improbata. Sed nec hi, quod pace illorum dixerim, plus viderunt. Volunt θαλίης μεμνημένοι esse per idiotismum Poëtis familiarem θάλασσαν, legendumque θαλίης μεμνημένοις ac vertendum fructus colligunt florentes. Hæc quidem eruditionis & acuminis specie blandiuntur, sed revera à Græcæ linguæ indole abhorrent & mente Poëtæ. Sensus est simplicissimus per θαλίης μεμνημένοι ἔργα intelligi ipsa convivia, sicut ἔργα Ἀφροδίτης sunt συνάται. ἔργα Ἀρηῶν bella: seu opera pertinentia ad convivia, quæ grata sunt convivis. θαλίης μεμνημένοι ἔργα νύμονται, exercent opera grata convivis est id ipsum quod superius dixerat τέρπον· ἐν θαλίης, convivis celebrant. Νέμεται θαλίης ut apud Pindarum νύμονται αἰῶνα. Δάκρυα νύμονται αἰῶνα. hoc est, ἀλγύουσι, ut scholia antiqua exponunt. Superius apud nostrum v. 119. Οἱ δὲ θαλημοὶ Ἡσυχίᾳ ἔργα νύμονται σὺν ἰσθμοῖσι πολέωσι. Illi verò pro arbitrio Tranquilli res suas curabant cum bonis multis, sive vivebant sine curis. Ubi itidem malè Interpretes: Ipsique ultra Quietis partis fruebantur. Nimirum, qui iustitiam colunt, illos Poëta affirmat, aureæ ætatis hominibus similem vitam agere, in perpetuo gaudio sine curis & mœrore. Hinc & addit illos non currere per maria & undas, sed contentos coenis terrestribus, & post quas non lavandæ sunt manus, & quos humus fert fructibus pasci, æquè ut illi beati seculi mortales. Proclus sic hunc locum intellexit: homines justos vivere semper in conviviiis, & in iis agere opera ad agriculturam pertinentia. In MS. I. legitur θαλίης. In 2. θαλίης, in casu secundo. In præcedente versu liber I. ἰσοδύναμι.

v. 233. Ἄκρη μὲν πὲρ φέρει βαλάντας, μέσση δὲ μελλίσσας | MS. I. ἄκρη, μέσση. Videtur Tzetzes hanc lectionem agnovisse, qui exponit ἐν ἄκρη, ἐν μέσση. Vulgata tamen lectio melior. v. 237. pro νείσονται MS. I. νύσονται.

v. 240. Πολλοὶ καὶ ἐν ἑυμπατοὶ πόλιν καὶ αἰθρὰς ἐπαινεῖ | MS. I. αἰθρὰς.

ἀπῆυρε. Sic legit Æschines oratione contra Ctesiphontem, Tzetzes, antiquus Scholiastes Pindari ad Pythionic. 111. Eustathius ad Iliad. α. cujus verba sunt: ἵνα λέγῃ σέμνως καὶ εὐφρόνως, πάντες ἐπαύρων βασιλῆος τῆς κρητῆς, κρητὲ τῆς.

Πολλὰ καὶ ξύμπασιν πόλιν κρητῆ ἀνδρὸς ἀπῆυρε.

Ἰνθα ἔρε τὸ ἀπαυρεῖν ταῦτον οἱ τῆς Ομηρικῆς ἐπαυρεῖν. διὸ κρητῆς ἢ αὐτῶν ἐρμηνεία. Apud Hesiodum, inquit, ἀπαυρεῖν eandem vim habet quam apud Homerum ἐπαυρεῖν. Ecquis dubitet Hesiodum scripsisse ἀπῆυρε, quod postea scioli moti vocis insolentia in hac notione mutarunt? Ἐπαυρεῖν enim pro ἀπολαύειν pœnas dare, damno affici frequenter apud Homerum aliósq̃ue legerant, sed ἀπαυρεῖν in hac significatione non nisi in hoc Hesiodi loco, nisi me fugit memoria, reperitur. Alioquin pro ἀφαίρειν & apud Homerum & apud nostrum sæpiùs legitur. Non dubitavi reddere suam lectionem Hesiodo fundatam tot antiquorum Scriptorum auctoritate, quamvis editi libri repugnent omnes. Ceterum verba illa Homeri, ad quæ Eustathii scholion laudavimus, Iliad. α, ἵνα πάντες ἐπαύρων βασιλῆος, Latini Interpretes transfulerunt: ut omnes fruamur rege. poterantne insulsius? ἐπαύρων βασιλῆος est plectantur propter regem, luant regis stulticiam. Nec melius. Iliad. ζ.

Τάτῃ δ' οὐτ' ὄρ' ἰὺν φρένας ἔμπειδαι· εἰδ' ὄρ' ἐπίσσω

Ἐόσονται· τῆ κέν μοι ἐπαυρέσονται εἶναι.

Huic enim neque animus constans est, neque in posterum

Erit; idcirco ipsum pœnas daturum puto.

Sic vertendi hi versus. Iliad. ε.

Οὐ μὲν εἶδ' εἰ αὐτὴ κρητῆρα φέας ἀλογαυῆς

Πρώτῃ ἐπαύρηται.

Nescio an non insidiarum infeliciam

Prima pœnas luas.

Similiter peccarunt Latini Interpretes inferiùs apud Hesiodum v. 419.

Πλεῖον δὲ νυκτὸς ἐπαυρεῖ, hoc est, magis autem nocte laborat, subintelligitur hic κρητῆς. πλεῖον κρητῆς ἐπαυρεῖ majores capit labores. Illi ineptè: magis autem nocte fruitur. Ἀπαυρεῖν, & ἐπαυρεῖν βασιλῆος, ἀνδρὸς, κρητῆρα φέας sunt loquutiones concisæ, in quibus subintelligitur κρητῆς & εἰ, aut ἔτι. ut integra sint ἐπαυρεῖν κρητῆς ἔτι βασιλῆος, εἰ κρητῆρα φέας. sanè κρητῆς additur ὁδῶς. σ.

Μίψ π κρητῆς μὲν μείζον ἐπαύρης.

Ne majus malum capias. Sic & ἐπαυρεῖν ἀγαθόν apud Andocidem.

Similiter inferiùs Theog. v. 882. κρητῆς κρητῶν sc. ἔτι. certare de honoribus. Tales ellipses Græcis Scriptoribus tam qui soluta, quàm qui pedibus constricta utuntur oratione, non sunt infrequentes.

v. 248. Καταφροζέσθαι καὶ αὐτὸν τλάδῃ δίκῃ] Est, Considerate & ipsi hanc pœnam, quæ injustis magistratibus & iniquis infligitur hominibus. Respicit enim ad illam δίκῃ, de qua paucis abhinc versibus egerat:

Ταῖς

Τοῖς δὲ θυλοῖς Κροῖδης περιμένει τέρεσσι Ζεύς.

sanè quàm inficetè Latini Interpretes hic : *Considerate hanc justitiam.*

v. 256. Σαυλιῶς ὀνομάζων] ὀνομάζων Eustathius exponit μεμφομένῳ. Hesych. ἀπαυλιῶν, ὑβρίζων. Proclus παραχαράττων, ut apud Cic. *adulterare pecunia jus.* quod qui faciunt contumelia Deam afficiunt. Paullò ante παρακλήσει δίκης Cic. est *inflectere jus gratià.*

v. 257. Κυδὴν τ' αἰδέει] MS. II. κυδῆ, & Proclus : ἀπὲς ἑ κῶδῳ, inquit, γίνεται κυδὸς, καὶ κυδῆ, αἷς ἀπὲς ἑ ἔχθῳ ἔχθους. Sic & Etymol. Magni auctor & Hesychius : κυδῆ, ἰνδοῖς, στυγῆ, πρῶτα, ἱκνῶ. Hom. Διὸς κυδῆ παραίχθους. Κυδὸς nihil vox est. Restitui hanc vocem κυδὸς interius Hesiodo in Theogon. v. 318, & 442. Vide & Hom. Iliad. ε. v. 184, & O'd. λ. v. 579.

v. 260. Ἀπειθαλίης βασιλείων] Uterque MS. Vossianus, Palatinus, editio Isingrini : βασιλείων probante Tzetze, qui ait λαὸς αὖν coalescere in unam longam.

v. 265. Pro εἰ αὐτῶ MS. I, εἰ δ' αὐτῶ.

v. 267. Πάντες ἰδὼν Διὸς ἔσθλαμοῖ] Hunc cum sequentibus sex versibus expungit Plutarchus. vide Proclum.

v. 273. Δία περικίεσθον] MS. I. Δία μετρίεσθον. Glossa MS. βυλάκην.

v. 277. Οἰανοῖς πιπνοῖς] Uterque Codex Vossianus : πιπνοῖς. Sic etiam Mōschopuliani codices : πιπνός, inquit, πιπνῶς, κρινῶς δὲ πῖπνόν καὶ πιπνόν. Apud Porphyrium de abstinentia, ubi hos versus laudat, animalium, extat quoque πιπνοῖς.

v. 280. Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλει τὰ δίκαι' ἀγέμενεν Γυνάσκων] Nec Græci nec Latini Interpretes hunc locum ceperunt. *Δίκαια* non sunt justa, quod omnes existimant, sed *ἀληθῆ* vera ut ex ἀληθείᾳ patet. Verum autem pro justo, & justum pro vero in utraque lingua frequens esse in tanta litterarum luce multis docere putidum est. Priscianus lib. XVIII. *Justum pro vero & verum pro justo frequenter tam nos quàm Attici ponimus.* Inferius 768. ἀλήθεια pro justitia:

Εὐτ' ἀν' ἀληθείᾳ λαοὶ κέροντες ἄγων.

Cum in rebus agendis populus est occupatus. in jure dicendo. κέρον ἀλήθειαν est, res agere, jus dicere. Hinc & in sacris μεμνημένῳ τ' ἀδικίας, & μεμνημένῳ ἀδικῶ, sunt opes non veræ, fluxæ nimirum & hæ caducæ, quæ opponuntur μεμνημένῳ ἀληθείᾳ, opibus veris, divinis scilicet. Sanè *ἀδικία* in sacris litteris nonnumquam est mendacium. Joann. VII, 18. i Cor. XIII, 6. Sic & apud Latinos *veritas* pro justitia. Cic. XIII. ad Fam. 57. *Ut sum negotium habeat cum populo Sardiniano, pro causa veritate, & pro sua dignitate conficiat.* Pro Cælio: *Equidem vos ducam à testibus, neque hujus veritatem judicii, quæ mutari nullo modo potest, in voluntate testium collocari sinam.* Alia quamvis multa notarunt viri docti, præcipuè Joan. Frid. Gronovius ad Senecam & Tacitum. Et in lingua Hebræa, Syra, & Arabica

una eadēque voce iustitiam & veritatem denotari præclare docuit vir insignis Ludovicus de Dieu.

v. 283. Εἰ δὲ δίκην βλάψας] Βλάπτειν δίκην est hic iustitiam impedire, falsum scilicet testimonium perhibendo; impedire ne iudices possint secundum illum dare, à quo jus & fas stat. Sic βλάπτειν apud Homer. Οἶδω. N.

Αὐτὸς ἰὼν ἀπὸ νηὸς ὑπὸ ζυγῶν, μέν' ἐπαίρει
βλάπτει ἰλαυνόντων, ὅππῃ σπαραχίαι' ἱερτμοῖς.

Ipse iuit per navem sub transtris ne aliquem sociorum

Impediret propellentiū navem, quia properabant, remis.

Utrobique Latini Interpretes malè: *laderent*. Apud Poëtam hunc, alibi quoque huius significationis Ἐ βλάπτειν occurrunt exempla.

v. 288. Οὐλίγη μὲν ὁδὸς] Plato II. de Rep. & Xenophon II. Ἀπομνηστ. legunt λήη, optimè.

v. 291. Εἰς ἄκρον ἵκται] Hunc locum miror inquinatum etiam nunc in omnibus circumferri editionibus, quum pridem sit emaculatus ab Heinio, Scaligero, Meurfio, qui ἵκται legendum esse præceperunt, ut omnes veteres Interpretes qui explicant ἱλθῇ. Sed jam olim Erasmus in adagiorum farragine rectam lectionem proposuerat, & in versione sacutus erat. Lucianus in *καταμνηστικῇ* versus Hesiodi vocat *πύδμη* ἱππῆ celebres & omnibus notos. Hunc locum pulchrè imitatur Silius Italicus, ubi Virtus sic alloquitur Scipionem dubium animi, virtutine se dederet, an voluptati.

Ardua saxose perducit semita cliva,

Aspera principio, nec enim mihi fallere mos est,

Prosequitur labor ad nitendum intrare volenti.

Vide quoque Catalecta Virgilii de littera Pythagoræ.

v. 293. Οὗ αὐτῶν πάντες νοήσῃ] Hæc inepta lectio omnes fœdavit editos libros. Antiquam tamen & veram nobis servavit Aristoteles I. Ethic. ad Nicom. cap. 4. Clemens Alexandrinus III. Pædagog. cap. 8. Aristides in *λόγῳ πρὸς τὴν Πυθαγορείαν*, Plutarchus alique, qui & hic pro αὐτῶν legunt αὐτῆς, & v. 296. ὅς δ' ἔτι καὶ μὲν αὐτῆς νοήσῃ. Et Zeno in sua imitatione:

Καὶ μὲν πανάρετος, ὅς εὖ εἰπὼν πῆν,

Εὐλόος δ' αὖ καὶ αὐτῆς, ὅς αὐτῆς πάντες νοήσῃ.

Sic enim isti versus leguntur, apud Diogenem Laërtium. Hos tantos auctores qui non sequitur, næ ille miser iratia Musis natus est. Et licet absque his esset, ipsa tamen Græcæ linguæ indoles facili non oscitantem lectorem depravationis, quæ nostras editiones contaminat, admoneret.

v. 293. Φερασάρμῳ καὶ ἔπιπται] Non agnoscitur hic versus ab omnibus illis antiquissimis Scriptoribus, quos hoc loco usos esse diximus, nisi ab Aristotele. In vetustis tamen codicibus fertur desiderari. Sanè nec Eustratius, qui reliquos exponit, huius meminit, ut & alii

alii prisca Aristotelis Interpretes. Nec Latinis fuit cognitus, qui hunc locum in sua transtulerunt scripta. Liv. 32. *Sapè ego audivi milites eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit: secundum eum qui bene monenti obtemperat: qui nec ipse consulere nec alteri parere sciat esse extremi ingenii.* Cic. in Cluentiana: *Sapientissimum esse dicunt eum, cui quod opus sit veniat in mentem: proxime accedere illum, qui alterius bene inuentis obtemperet.* Hesiodi tamen Græci Interpretes in suis libris illum invenerunt, ut ipsorum declarant explicationes. Hinc verò apparet non heri aut nudius tertius, sed ante multa sæcula hunc versum esse Hesiodo subjectum. Supposititium enim esse & Poëtâ indignum ego quidem nullus dubito.

CAPUT VII.

Hesiodi insignis locus explicatus contra omnium Interpretum sententiam. Εἰ θυμῷ βάλλεται. Αἰέειν. Μέτερος ἔργα. Hesiodo & Theocrito lux. Μετερος λέγειν. Μέτερος. Commodus. Epitaphium Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, emaculatur. Μέτερος σοφίας. Hesiodus sæpè expositus, aliquoties emendatus & ab Interpretum incertitia vindicatus. Οὔτις ἐστιν, κατὰ τὴν. Tzetzes emendatus. Καὶ. Εὐνή. Αἰεταίνην. Γήρεος ἔδος.

v. 295. **M** H'τ' αἰέειν αἰέειν ἐν θυμῷ βάλλεται] Ex versione Latina & Interpretibus Græcis hujus loci sensum nemo eruat. Quid enim est? Neque alium audiens id in animum admittit. Notissimus Hellenismus omnes fugit. Αἰέειν ἐν θυμῷ βάλλεται, est αἰέειν ἐν θυμῷ βάλλεται. neque alii parere in animum inducat. Εἰ θυμῷ βάλλεται est in animum inducere, ut βέλτερόν τις γὰρ apud Chrysostomum qui in animum induxit, & ut faceret consilium cepit, ut eleganter notavit vir magnus Gu. Budæus, quem tamen miror in eodem loco hunc Hesiodi versum exponere: nec cum ab alio audierit animadvertit & in memoria versat. Sed αἰέειν hic esse parere, obsequi, dicto audientem esse, ut sæpè, & ex sensu verborum & interpretatione Livii, qui alii parere sciat exposuit, facile erat animadvertere. In eundem impegerunt lapidem Interpretes inferius v. 709.

Εἰ δὲ κεῖν ἀρχή

ἢ πῶς εἰπὼν δαδύμιον, ἢ πῶς ἔργα.

Si autem ceperis aut verbum aliquod dicere ingratum, aut facere. vulgò vertunt: si ceperis locutus, faciens.

v. 300. *Ἐὐσέβησεν Διὶ Κερέρῃ*] Græci magistri nescio quas comminiscuntur ineptias cur Ceres *Ἐὐσέβησεν* dicatur, quas excutere non est operæ. An hoc ulli Poëtæ Interpreti potest obscurum esse, Cereris dedicari coronas spiceas, & illis semper ornata[m] eam Divam conspici? Nummus aureus.

Vide & argenteum apud Fulv. Ursinum in familia Cassia. Ovidi:

*Festa pie Cereris celebrabant annua matres,
Illa, quibus nivea velata corpora veste
Primitias frugum dant spicea sarta suarum.*

Idem in Amor.

Flava Ceres tunc spicis redimita capillos.

Tibullus:

*Flava Ceres tibi sit nostro de rure corona
Spicea, qua templi pendeat ante fores.*

Horat. carm. sæculari:

*Fertilis frugum pecorisque tellus
Spicea donet Cererem corona.*

v. 304. *Ἐὐσεβήσω*] Malui, similis cupiditate, quàm cum Interpretibus studio. Tzetzes *ἀεὶ μὲν* exponit. Hesych. *Ὁρμή, βελία, ἐπιθυμία*. *Κέρως* est vocula *κέρως*, de cujus expositione varia vide Proclum. Hesych. *Κέρως, κέρως, ἀκέρως*. Eadem Phavorinus, & addit: *κέρως κ' ὁ κλέπτῃς κ' ὁ πρέσβιος*.

v. 306. *Σαὶ δ' ἔργα φίλ' ἰσὺ μέλει κερμαῖον*] Verte: Tibi verò cura sit opera decentia curare. *ἔργα μέλει* sunt, ut bene Scholiastes Vossianus, *ἔργα ἀσέβητα*, sive, ut Tzetzes, *μὴ ἀσέβητα*. Monet fratrem ne otii ac ignaviae blanditiis malis rebus & operibus animum applicet, & cupiditate auferatur alieni laboris fructus intercipiendi, ut fuci illi qui miserorum sudore & laboribus pascuntur, sed potius in talibus occupetur operibus quæ se viris que bonos decent. Hæc sunt *μέλει* *ἔργα* quæ opponit *ἔργῳ ἀσέβῳ*. *Μέλει* esse *μέλῃς*, *ἔκχῃ* in animum equidem ego inducere non possum, quum potius veteribus Criticis sit *μικρός*. Hesych. *μέλει, μικροί, μετὰ πᾶσι, μικροί πᾶσι*. Apud Platonem verò *μετὰ λέγειν* est convenienter loqui, commodè dicere & pro rei dignitate, quæ maximè ad rem faciunt,

ut apud Thucydidem lib. 2. Χαλκὸν δὲ πὶ μετρίῳι εἶπεν, ἐὸ δὲ μέλι
 καὶ ἡ δίκη καὶ ἡ ἀληθεία βέλτερά τε. Ibi optimè Scholiastes vetus : με-
 τρία, συμμέτριάς, ἀξία. In Theocriti epigrammate : μετρία καὶ
 ἐν πάσιν, non est, excelluit in omnibus, sed, moderatus fuit in om-
 nibus, modum in omnibus rebus tenuit, fuit ubique modestus. Hi
 enim dicuntur μετριοί. Hesych. μετριοί, ἐπιμετριοί. Apud Demo-
 sthenem μετριοί & ἐπιμετριοί conjunguntur. Quod hominum genus, quia
 singulari morum facilitate est & humanitate, μετριοί πρὸς ἄνθρωπον Aristoteli
 IV. Ethic. dicuntur, homines commodi, faciles, homines commodis
 moribus. Cic. pro Muræna : Nemo Catine proavo tuo commodior, co-
 mior, moderatior fuit, ad omnem rationem humanitatis. Id. de amici-
 tia : Atque hoc quidem videre licet, eos qui antea commodis fuerunt mo-
 ribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. Epitaphium verò
 Hesiodi, quod Pindaro tribuitur, foedissimè deformatum est. Vul-
 gò sic legitur :

Χαῖρε δὲ ἡβήσας, καὶ δὲ πύφῃ ἀντιβολήσας,
 ἢ ποδ' ἀνθρώποις μέτρεον ἔχων σοφίης.

Cælius vertit :

Salve cui pubes, tumulibusq; bis obstitit ætas,
 Tu sapis Hesiode, quantum homini sapere est.

Sic quidvis ex quovis potest verti. Quid est ἀνθρώποις μέτρεον ἔχων σο-
 φίης? Qui ἡμετέρῃς ἀνθρώποις pro ἐὸ ἀνθρώποις positum contendunt, illi
 filices possunt concoquere. Nihil hac lectione absurdius. Veram,
 elegantem, dignam auctore illius epigrammatis, quicumque sit, ac-
 cipe ex MSto Vossiano :

Ἡ σίος ἀνθρώποις μέτρεον ἔχων σοφίης.

Hesiodi hominibus tradens sapientiam, five præcepta sapientia.

Totidem litteris in illo Codice scriptum legimus, nisi quòd corruptè.
 Ἡ σίος pro Ἡ σίος. μέτρεον σοφίης est loquendi genus Poëtis familiare
 pro σοφίᾳ, ut suprà μέτρεον ἡβῆς, pro ἡβῇ. v. 131. vide ibi notas.

v. 314. Δαίμονι δ' οἷοι ἦτορ] Interpretes Græci mirè hic argutan-
 tur. Omnes δαίμονα capiunt pro τύχῃ, hoc, ut videtur, sensu, cujuscum-
 que fortis & conditionis fueris. Δαίμονις hic esse quod Æschylo κρεί-
 ττης, non assequor. Est, ut verum fatear, mira locutio, quam ita
 judico exponendam esse : τοῖς οἷοι ἦτορ οὐ οἷοι δαίμονις hoc est, ἵσθι
 εἰς θεὸν similis Deo es. ut apud Xenophontem : χαλεπὸν οἷον εἶναι ἀν-
 δρῆ, pro χαλεπὸν οἷον εἶναι ἀνδρῆ οἷον εἶναι. Et apud eundem : ἡμεῖς δὲ
 ἄγνωστοι τοῖς οἷοις π' ἡμεῖς, καὶ οἷον χαλεπὸν πολλοῖς εἶναι δαίμονις. pro
 τοῖς τοῖς οἷοις ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς, ut hæc duo loca Stephanus rectè expo-
 nit. Sensus Poëtæ est, si labore tibi victum comparaveris, beatus
 eris. Terent. Deus sum si ita est.

v. 318. Ἡ δ' ἀνέστη] MS. I. ἡ δ', II. ἡ δ'. lege : Αἰδώς ἡ δ' ἀνέστη με-
 τα σίντην, ἡ δ' ἀνέστη. Pudor alius vehementer obest, alius verò pro-
 dest. Versu sequente in utroque MS. αὐτὸς ἀνελθίαν, & αὐτὸς ἔλθον.
 nisi

nisi quod in secundo vitiosè ἄλβον. Ὅλβον etiam Palatinus codex habet, utrumque Tzetzes & Stobæus.

v. 321. Χερσὶ] Latini hoc unitatis numero malunt exprimere *Manu agere*. Florus: *Matrimonia manu capta*. nihil notius. v. 326. Αἰέες τῷ tritissima Poëtis Græcis enallage pro αἰέεσσι. utrumque Latinos Interpretes fugit. pudet hæc annotare.

v. 324. Αἰδῶ δὲ τ' αἰναιδίην κατ' ὀπίσσω] MS. I. Voss. αἰδῶς δὲ τ' αἰναιδίην κατ' ὀπίσσω. alii libri αἰδῶς δὲ γ' αἰναιδίην κατ' ὀπίσσω, quod probat vir doctus & exponit: *pudor impudentiam sequatur, id est, posthabetur*. sed ego vulgatam lectionem retineo, quæ sic exponenda: *Pudorem verò cum impudentia vicerit*. Ὁ πάζων & κατ' ὀπίσσω est sequi iubere, ut victores solent victos, aut domini iubere solent servos sequi. Apud Hom. ὀπίσσω, teste Eustath. est δὴ ὀπίσσω. Hesych. ὀπίσσω, διερχόμενος. ὀπίσσω, ἀνέλεος, δούλος.

v. 326. Ἦσαν τί μιν μαυροῦσι θνητοῖ] MS. II. Ἦσαν δὲ μιν αἰμαυροῦσι. Proclus etiam videtur αἰμαυροῦσι legisse.

v. 328. Κατὰ ἔξῃ] MS. II. ἔξῃ cum editione Ifingrina & pluribus aliis antiquioribus. sed rectius ἔξῃ legitur. à μέζω est μέζω, & κατὰ μετρίωσιν ἔξῃ, ut benè veteres magistri. Tzetzes hic scædè corruptus est. Ἦσαν, inquit, τῷ ἐπὶ τῷ δρᾷ ὅς τις εἰς ἐκτενέστερον καὶ εἰς φιλον, ἢ εἰς ἀλλοδαπὴν [αἰς ἔξῃ] καὶ πεινῶν βλαβερόν π. Heinsius legit pro αἰς ἔξῃ, λέξῃ καὶ πεινῶν. Scaliger uncis includit. Uterque malè. Scribendum: ἀλλοδαπὴν ἔξῃ, καὶ πεινῶν βλαβερόν π. Exponit quid sit ἔξῃ. καὶ est ἡ γυν, hoc est, exponendi vim habet. ut paulò pòst: πῶ καὶ πρὸς. πῶ, hoc est, πρὸς. Aristoph. Pluto: Κακῶς ἐπ' ἐντὶ καὶ πίνω, λῶ. Malè egit, hoc est, pauper erat. sic καὶ millies apud priscos Græcorum Scriptorum Interpretes. Emendationem nostram video firmari MSto Vossiano.

v. 329. Κρυπταδὴς δύνῃς] Est, *furtivi concubitûs*. ineptè Interpretes: *secreti lecti*. Εὐνὴ enim est *συνουσία* Hom. Iliad. Ω.

Τίχον ἱμῶν, τίς μέγας ὀδυρόμενος καὶ ἀχάων
Σὺν ἰδὲ καὶ κατὰ δύνῃς, μεμνημένος ἔδ' ἡ σίτη
Οὐτ' εὐνῆς.

Mi fili, quamdiu lamentans & dolens tuum cor comedis neque cibi neque Veneris recordans. Ubi Interpretes æquè imperitè εὐνῶν cubile verterunt, ut hoc loco. Hos tamen potuisset huius erroris admonuisse Eustathius, si ipsum consulissent. Qui asseverat εὐνῶν esse μέζω præfatus propterea nonnullos hos versus ἀθετεῖν, quia οἱ ἀθληταὶ τὸ εὐνῶν πάντε κατὰ εὐνῶν ἐκτενέστερον τῇ γυναικί. sed & quæ statim sequuntur εὐνῶν Homero esse *συνουσίαν* ostendunt: ἀγαθὸν δὲ γυναικί καὶ εὐνῶν φιλοπλή μίσγασθαι. Bonum verò est cum muliere consuescere Phavorinus: Εὐνῶν εὐνῶν τῷ κατὰ δύνῃς δηλοῖ ἀλλὰ καὶ τῷ συνουσίαν, αἰς εὐνῶν τῷ δυνάμει γυναικίαν πρὸς τῷ ἱπποκράτει. Hinc & εὐνῶν καὶ εὐνῶν γυναικί. Iliad. β. Διὰ βροτῶν εὐνῶν. Ὅδω. ε. παρ' ἀνδράσιν εὐνῶν καὶ εὐνῶν est cum viris consuescere. Paulo in litteris ad Romanos exaratis κατὰ eadem

ratione est *συνουσία*, cum cap. XIII. vetat *ἀφειπυτὶδὸν οὐ κρεῖταις καὶ ἀσκή-
γνῆταις*.

v. 330. *Ἀλυσταίνεταμ*] Reposui ex MS. II. & vetere Palatino, *ἀλυσ-
ταίνεταμ*. vide Etymologicum Magnum. v. 331. *γῆρας* est ipsa
senectus. Nec aliter Latine debet exprimi. Tales periphrases innu-
meræ apud priscos Græcos Poëtas occurrunt, ut de multis jam nos
ipsi & alii viri docti monuerunt. Pleræque abhorrent ab usu & con-
suetudine Latinæ linguæ, in quam illas verbum de verbo expremen-
do transferre imperitia est.

CAPUT VIII.

Θῦϑ, θύειν. Vetustissima sacrificia gramen, & alia quæ
tellus producit, non animalia. *Κλῆρος* ager. *Χεῖρμι ἐσχά-
ειον*. *Χῶρος*. *Χωρίτης*. Tzetzes & Proclus correcti. *Με-
τρεῖσθ*. *Καί*. Hesiodus ter emendatus. *Ἀρχεσθ πῖθρ*.
βλαβερόν. Obnoxius. *Θυμὸς ἐν φρεσί*. Multæ Interpre-
tum hallucinationes.

v. 338. *Ποιδῆσι θύεσσι τι ἱλάσκεσθαι*] MS. II. editio Stephani,
Isingrini, aliarque meliores: *θύεσσι*. Itaque ut versus
constet, legendum *ποιδῆς θύεσσι*. Proclus etiam sic le-
gisse videtur: *Καὶ ἀγνῶς, καὶ κρητῶς, καὶ θύεσσι καὶ ποιδῆς ἱλασκεσθῆναι*.
Latini verò Interpretes pessimè vertunt: *Libaminibus atque hostiis
placari*. Atqui de hostiis jam dixerat præcedente versu: *ἐπὶ δὲ ἀγλαὰ
μυρία κτείνον*. *nitida femora adole*. Sic interpretare. *ἀγλαὰ* sunt niten-
tia adipe, qua coöperiebantur ut docet in Theog. Stultè igitur hic
rursus hostias inculcet. Θῦϑ Græcis est *θυμιαμα*, odoramentum,
odores, qui Diis adolentur, quod propriè vocant *θύειν*, hoc est, odo-
ramenta accendere, quibus solis olim faciebant. Synes. hymno VII.
de Magis:

*Ἄγε δῶρον κρημίζετι,
Σμύρνης ἐναγίσματα,
Χρυσὸν τ' αἰαθήματα,
Λιβάνη τι θύῃ κηλά.*

*Eia munera ferte Myrrha libamina, Aurisque donaria, Thurisque odores
suaves. Θύειν enim est θυμίων suffire, ut tradit Porphy. II. de absti-
nentia animalium. Postea ad alia quoque quæ Diis offerebantur mu-
nera translatum, & tandem ad victimarum mactationem. Porphy.
II. de abstinentia animalium: Δίδωρα μὲν γὰρ δὴ πρὸς ζώων αἰδέωνται ἢ γῆ.
τὸ δίδωρα καὶ πολὺ πρὸς θεῶν τιλὰ ἐπίπτοι γουαρδίου πύον, ἢς ἀρεπόμενοι φύλλα
καὶ*

καὶ ῥίζας καὶ τὰς ὅλκας τῆ φύσεως αὐτῶν βλαστῶν, κατ'ἑκατόν πέντε τὰς φασπα-
 ροὺς ἑρμηνεύει Διὸς τῇ θυσίᾳ δεικνύμεν, καὶ ἂν πῦρ ἀπαιθνηστικόν
 αὐτοῖς πᾶς πηγῆς. ταῦτοις ᾧ καὶ τὸ πῦρ ἀθάνατον φυλάττομεν ἐν τοῖς ἱεροῖς.
 δι' ἡμετέρας αὐτοῖς ἐμμενέμεν. ἐν δὲ τῇ θυσιᾷ αὐτοῖς τὸ λῶν γῆς, θυμιατῆρα πᾶ-
 ρακάμην, καὶ τὸ θύειν, καὶ θυσίαν, ἃ δὲ ἡμεῖς οἰς τὴν ὑπερῶν πλάσματάμεν
 εὐφραίνονται ἐν ὁρῶν ἐξαιρούμεν τὴν ἂν τῇ ζῶν δοκῶντο διαπραΐαν κα-
 λῶντες θυσίαν. Terra prius arbores quam animalia protulit: ante arbores
 verò gramen quotannis nascens, cujus folia & radices, totaque illius na-
 tura germina colligentes flammis adolebant: hoc sacrificio Deos visos cœ-
 lestes excipientes, & per ignem honores illis reddentes immortales. His
 etenim ignem perpetuum, cum sit is simillimus, in templis asseruimus.
 At ex eorum quæ terra nascuntur suffimentis in sacris adhibitis, acerram
 θυμιατῆρα appellamus, & sacra facere θύειν, & sacrificia θυσίαν, quæ
 omnia nos non rectè interpretamur, quasi erroris illius qui postea irrepsit,
 essent indicia, ideòque eum, qui ex animalium mactatione videtur esse,
 cultum θυσίαν vocamus. Idem inferius eodem libro: Εἰπὼ καὶ Ἀπόλλων
 πατρῴων θύειν κατὰ τὰ πάτρια, ταῦτις κατὰ τὸ ἱερόν τῇ πατρῴῃ, ἅπαν
 ἀγαθὰ ἵσταναι εἰς τὸ παλαιὸν ἱερόν. Τὸ δὲ παλαιὸν ἂν πατρῴων καὶ τῇ κατὰ
 δῶν. οἰς ἀπιδιέμεν. Ὅθεν καὶ θυσίαν καὶ θυλάϊ, καὶ θυμέλαι εὐκαλῶντο, καὶ
 αὐτὸ τὸ θύειν & θυμῶν εἶχετο, καὶ τῇ τῶν πατρῴων ἡμῶν λαγνῶν ἐπιδόει. ὃ ᾧ
 ἡμεῖς τῶν θύειν λαγνῶν ἱερῶν ἱερόν. Εἰδὼν Ἀπόλλωνι πλεῖστον ἐκπύμεν
 πατρῴων καὶ αἰγῶν. Quia etiam Apollo cum præcipit sacra facere secun-
 dum patris, id est, patribus receptos ritus, ad antiquum morem nos re-
 ducere videtur. Vetus autem sacrificandi mos erat per placentas & fru-
 ctus, uti demonstravimus. Unde sacrificia θυσίαν, & θυλάϊ, & θυμέλαι
 dicebantur, & ipse actus sacrificandi τὸ θύειν, idem valuit, quod suffire
 vel adolere, quod nunc vocatur ἐπιθύειν. Quod enim nos θύειν dicimus,
 illi ἱερῶν dicebant. θύειν igitur est suffire. hinc θυῖν est odoramen-
 tum, unde Latinum thus, ut ἀπὸ πύον pus, ut ostendit vir maximus
 ad Solinum. Quia præcipue in sacrificiis postea thure sunt usi. Inde
 nobis etiam thus wyroock dicitur, quasi sacer fumus, sicut in Germa-
 nia festi dies quibus natalis Christi celebratur, wynacht, hoc est, sa-
 cra nox ab illa nocte, quam præcipue colunt, quia in illa Christus
 natus esse creditur. Galenus θύειν optimè exponit θυμιατῆρα, ἀραιόμε-
 να. Proclus & Moschopulus hoc loco ψαῖστα. Eustathius πύματα.
 Postea enim ad omnia quæ Diis offerebantur translaturum, ut & θύειν.
 Sed hic in propria notione capiendum.

v. 341. Ὅφρ' ἄλλων ἀντὶ κλῆρος] Interpretes: ut aliorum omnes for-
 tem. Malè. Vertendum: ut aliorum omnes agrum. Κλῆρος est fundus,
 ager, possessio, quia agri sunt præcipua facultatum & honorum, quæ
 possident homines, pars. Κλῆρος omnia bona significat. Hesych. κλῆ-
 ρος, ὑσία. Propriè tamen bona quæ hereditate venerunt, ut Latinis
 fors. Liv. Puer in nullam sortem bonorum natus, est qui non habet
 patrem in cuius patrimonium successionem speret. Consortes ἐμ-
 κληρος, ejusdem hereditatis participes, coheredes. Olim enim sors
 hereditas

hereditas dividebatur. Postea omnia bona quae possidemus quacumque ratione parata, & τὰς ἐξ ἡλίου agri, possessiones dicuntur κλήρες. Theocritus Ἡρώδης.

Ὅστις κλήρεσσι ἔσται καὶ οὐκ ἴσθις μέγας Τυδίδης
Ναῖν.

Quam omnem agrum & viniferum latum solum Tydeus
Teneret.

Herodot. Melpom. φθόρον τῶν Σορίων τὰς κλήρας. Syrorum agros vastans. Hinc & κλαροῦχος apud eundem est colonus, cui data pars agri colenda & possidenda.

v. 342. Τὸν φιλόστον ἐπὶ δούμῃ κελεύει] Aliud non tantum præcipit Christus apud Lucam XlV, 12. sed & ipse Plato in Phædro: εἰ γὰρ τοῖς διαφόροις μέγιστον χαρίζεσθαι εὐνοῖται, εὐνοῖται καὶ τῷ ἄλλῳ μὴ τὰς βέλτερας, ἀλλὰ τὰς ἀπορρώτερας εὖ ποιῇν. ποτὶς γὰρ ἀπαιτῶντες κερκῶν, πλεῖστον χάριν αὐτοῖς εἰσόνται. Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐν τοῖς ἰδίῃς δούμῃσι εἰ τὰς φίλους ἄξιον παρακαλεῖν, ἀλλὰ τὰς προσκεκλήτους, καὶ τὰς δευτέρους πληρωθῆς. Ἐκείνοι δὲ καὶ ἀγαπήσονται, καὶ ἀγαθήσονται, καὶ ἐπὶ τοῖς δούμοις ἔξουσιν, καὶ μέγιστον ἡδονήσονται, καὶ ἐν ἐλαχίστῃ χάριτι εἰσόνται, καὶ πολλὰ ἀγαθὰ αὐτοῖς εἰσόνται. Si egenis gratificandum est maxime, convenit omnino non meliores juvare homines, sed pauperrimos. Maximis enim liberati magis gratias ingentes habebunt. Privatis quoque & propriis sumtibus non vocandi amici erunt, sed esurientes & supplices. Hi enim beneficium maximi facient, te sectabuntur, ad fores opperientur, applaudunt, gratias agent, vota pro te fundent.

v. 344. Εἰ γὰρ τοι καὶ γῆρας ἔλθῃς ἀπὸ γῆρας. Si enim tibi negotium aliud rusticum incidit. Sic hic versus exponendus. Vulgò ineptè: Si res aliqua fortuita eveniat. Γῆρας ἔλθῃς, est res, quæ ad agrestes, & ruricolos pertinet, opus & negotium rusticum. γῆρας enim & γῶρας est vicus, pagus, ager. Hesych. γῶρας, ἀγρός. χωρίτης est rusticus. Idem: χωρίτης, ἀγρός, ἀγροῖα, χωροποιεῖν in agro spatium. Chorobates apud Vitruv. instrumentum quo agros metabantur, Latinis gruma, quamvis & aquis librandis inserviret. χωρίον villa, prædium. Sanè in Sacris quoque litteris γῶρας est ager. Luc. XXI, 21. ὁ δὲ οὐ τοῖς γῶραις μὴ εἰσέλθουσιν οἱς αὐτῶν. qui in agris sunt non ingrediantur in eam. i. e. Urbem. pro quo Matth. XXIV, 18. ὁ δὲ οὐ γῶρας. Sic olim χωροποιοί, erant, rustici Episcopi, qui in vicis & pagis rem sacram faciebant. Proclus legit olim ἐκώμιον, uti ex ejus explicatione apparet, quamvis vulgò legatur ἔλθῃς. ἐκώμιον verò idem est quod ἔλθῃς, nempe quod in eadem κώμῃ geritur. Posses quidem etiam exponere ἔλθῃς αἰκίον, ut sit negotium in tuis ædibus incidens, domesticum. Suid. ἔλθῃς αἰκίον. Sed altera præstat interpretatio, Rustica enim hæc præcepta sunt, quæ χωρίταις dantur.

v. 346. Πᾶσι τοῖς γῶραις γένων] Ad quod confirmandum Proclus & Photzes afferunt Ἀστυλὸς καὶ Ἀκρογῆναι, Καρχηδονίως καὶ Βοζαντίως, qui propter

propter vicinitatem mutuis cladiibus & damnis perierint. Sed quid audio? Num Carthaginenses & Byzantini tantis locorum intervallis disjuncti sunt vicini? legendum Χαλκηδόνιος. Chalcedon enim contra Byzantium sita. Mox Tzerzes: δύνουσι τὴν Πλάτωνα. Οἱ μὲν ἀλλὰ γὰρ φασὶν ὅτι Πλάτωνα πιπράσκοντες ἔαχον λόγον, ὅτι κίραδον ἔχει γαστέρα. Non hoc Platonis dictum est sed Catonis; legendum igitur Κάτωνος. Sic etiam Vossianus codex. Sed hæc præstat differre ad Interpretes, ex quibus infinitas pæne mendas eluimus.

v. 348. Οὐδ' αὖ βῆς.] Hoc versu probat Heraclides in fragmentis de rebus publicis, ubi agit de re publica Cumæorum legem illorum, qua sanxerant, ut si quis aliquid amitteret, furto à vicinis damnum resarciretur: ἰδὲ τοὺς αὐτοῖς οἰς πὲρ κλοπῆς ἐν συμβαλάσθαι τοῖς γείτοσι, διὸ καὶ ἐλὼν δαπάνωνται πάντες ὅς ἐστις ἐπὶ τῷ. καὶ Ἡσίοδος συνέθεν δυνάει λόγον οὐκ αὖ βῆς ἀποδοῦναι εἰ μὴ γείτων κίρας εἴη. Moris erat apud eos, ut vicini omnes confuerent ad resarciendum quæ furto ablata fuerunt. Quia propter pauca furto amittebantur, quod universi pariter sua aliorumque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petatum, quod apud Hesiodum est: Bos non faciliè peribit, nisi vicinum malum habueris. Eadem lex fertur esse apud Japonenses in ultimo Oriente.

v. 349. Εὖ μὲν μετρίως.] Glossæ MS. Vossii: καλῶς δυνάεισθαι. Hesych. μετρίως, δυνάει. μετρίως δυνάεισθαι. Μετρίως est sub usura mutuum petere sive mensura, sive pondere, sive numero constet. Cic. I. de Off. utendum accipere vertit: Quia si ea qua utenda acciperis, majore mensura, modo possis, jubet reddere Hesiodus, quænam beneficio provocati facere debemus? Malè ergo Interpretes: Recta mensura mutuum accipe; quasi de iis solis rebus loquatur Poëta, quæ mensura consistunt, ut multis docuit Salmasius libro de Usuris. Inferius v. 396.

Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἔλθης, ἐγὼ δὲ τοι οὐκ ἐπιδίδωμι

οὐδ' ἐπιμετρίω.

Sicut & nunc ad me venisti, ego verò tibi non amplius donabo,
Nec amplius mutuum dabo.

Glossæ Vossianæ MS. ἐπιμετρίω, δυνάει. Proclus. ἔχειν. benè. Notant enim veteres Grammatici ἔχειν ἐπὶ φίλων dici, δυνάει ἐπὶ αἰσθησίων. Suidas: Δυνάει ἐπὶ τῷ τυχόντι. Antiquissimis certè Scripturibus δυνάει, non est foenori locare, sed mutuum dare sine usuris.

v. 353. Τὴν ἀφ' ἧς ἐστὶν ἀφ' ἧς.] An hoc est quod Interpretes volunt, *juvantem te juva*? Quanto rectius Græci magistri *invifentem invife*? Qui eo, inquit, ingenio sunt, ut mutuis amicitiz & consuetudinis commerciis delectentur, cum iis cole amicitiam. Idem sensus versus sequentis: qui libenter sua cum aliis communicant, iis tu libenter impertire, si quibus opus habuerint. v. 351. MS. I. ἰσὺ ἀφ' ἧς.

v. 357. Καὶ μὲν δὲν.] Revocavi pristinam lectionem ex MS. II.

& Proclo, qui legunt *ἐξ μέρους δὲν*. Καὶ, quod Interpolatores fugit, est *καὶ*, *καὶ* *καὶ*, *καὶ* *καὶ*, ut statim: *καὶ* τὸ σμικρὸν ἰόν. *etsi sit exiguum* Aristoph. Plut. *Εἰ δὲ σὺ ζῶντι λαΐῳ πᾶν καὶ σὺ κεν, ἔγωγ' ἔγωγε τῶν δῖον ἐγὼ ποιῶν τιμᾶσθαι*. Si socium cepero aliquem *etsi imbecillum*, potentem tamen *hodie faciam*. Pro quo Scriptores orationis solutæ malunt dicere *καὶ* *καὶ* *καὶ*. V. 358. *αὐτὸς* est *ἰδιῶτα* libens, uti in aliis locis accipi viri eruditissimi docuerunt.

v. 361. *Εἴ τι σμικρὸν καταιδύει*] MS. *σμικρὸν*. quod verum est. Tzetzes versu ab hoc secundo: *ὅς δ' ἐπ' ἰόν φέρει*. v. 382. *ἔγωγε τ' ἐπ' ἔγωγε ἐξαίρετος*. Subscribunt Moschopulus & Tzetzes, & veteres Scriptores plurimi qui hunc locum laudant.

v. 364. *Αἴρετος καὶ δὲ*] *Est hominem sollicitum habet, non latis*. Hom. *καὶ δὲ θυμὸν*. *Animum sollicitas*. Sequenti versu, *βλαβερόν* est damno, periculis & variis casibus obnoxium. perperam Interpp. *noxium*. Sic etiam Latinis *obnoxium* simpliciter, est opportunus injuriæ. Flor. III, 20. *Et ipsi (servi) per fortunam in omnia obnoxii*. Lib. IV, 4. *Cum intra decem & octo annos, tenerum & obnoxium & opportunum injuria juvenem videret*. Phædrus: *servitus obnoxia, quia, quæ volabat, non audebat dicere*. Senec. ep. 61. corpus humanum vocat *obnoxium domicilium animi*.

v. 368. *Ἀρχαῖον δὲ πῖον καὶ ἀγέρως καρίσσει*] Stultè Latini Interpretes: *incipiente verò dolio & desinente saturate te*. Quid incipere & definire dolium Latinis auribus sonet ego non exputo. Verte: *Quum relinquitur dolium, & ferè est epotum, saturare*. *Ἀρχαῖον πῖον* est *ἀνείχαν πῖον*. Theocrito *ἀνεγχεῖν*, Terentio *relinere dolium*. Longè ineptius inferius *ἐν ὑμῖν* v. 51. *ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου πῖον* vertunt: *optimam implendis dolis, quum fit, optimam aperiendis dolis*. Vers. sequ. *δὴν* uterque MS. ut benè restituit Heinsius. Ceterum de sententia hujus versus, & cur vinum in medio dolio sit optimum disputat Plutarch. Sympos. III, 7. & Macrobius VII. Saturn. c. 12. quos vide, & ride Alexionem apud Plutarchum, qui irridet hunc versum Hesiodi, quod in medio sit vinum optimum. Atqui hoc ipsum quoque dicit Hesiodus, ideòque tum parcius illo utendum esse, ut diutius optimo fruamur. Vetus est vini medium, olei summum, mellis imum optimum esse.

v. 370. *Μετὰ δ' αὖτις*] Hic cum sequentibus duobus versibus in MSto primo non comparet, & expunctos olim fuisse à nonnullis Proclus testatur, à Plutarcho tamen vindicantur & probantur. Vide Proclum. Sed ipse Plutarchus in Thesco tribuit hunc versum Pittheo, Aristotelemque laudat. Cujuscumque sit sententia, est optima: si cum amico tibi res quædam sit, fac ut primò cum illo paciscaris de mercede, quam sibi deberi putat, ut omnes querelæ præcendantur.

v. 376. *Μυροβλήτης δὲ πᾶσι σὺ ζῶς*] MS. I. *αἴ*, cum glossa *ὑπὸ ἀρχῇ*. Pulchrè D. Heinsius observavit hos versus esse transpositos, & eleganter

ter illos exponit, quem vide. Sine MSS. auctoritate nihil tamen sustinui mutare.

v. 381. Εἰ φρεσὶν ἦσαν] MS. I. σοῖσιν. II. εἴσι. leg. φρεσὶ εἴσι. Ἰο-
μοῖς cō φρεσὶν, ut apud Plautum *Mens animi.* & Catullum: *Nec potis
est dulces Musarum exponere factus Mens animi.*

C A P U T IX.

Distinctio vulgaris librorum Hesiodi deleta. Hesiodus bis
emendatus. Veteres nudi faciebant opus. Ἔργα Δι-
πυμαίρεος. Proclus emendatus. Οἱ ἐν Τιμόθεον. Χρή-
ματα. Χρησίεια. Nicolai Damasceni locus vindicatus.
Æliani Interpretes ter reprehensi. Τητᾶν, πτᾶν. Qua-
rere. Ἔργον. -Opus. Οἴξυς ἡέλιος. Sol acutus. Sol acris.
Sirius acris. Claudianus emendatus. Χιών ὀξεία. Ζῶς
pro cœlo. Lapsus crebri Interpretum indicati.

Bιβλίον β] Expunxi hanc distinctionem quam & codices ma-
nu exarati, & veteres Scriptores cum Interpretibus ignora-
runt. In primo Vossiano hic omnia perpetuâ & continuâ serie sine
ullo distinctionis vestigio perscripta sunt: sicuti & in Procli com-
mentario manu exarato, quem mihi utendum dedit Marquardus Gu-
dius noster. In secundo nonnihil quidem spatii inter versum 383.
& sequentem intercedit, ut possit capere indicem hunc, qui vulgò
præponitur. Sed nec hic nec alii, si qui sunt, libri nobis tanti sunt:
ut istam distinctionem χῶρις καὶ πρὸς αὐτὴν natam ferendam existimemus in-
gratis totius antiquitatis, quæ nullam hujus operis divisionem in duos
libros agnoscit. Clarissimè id liquet etiam ex Servii procemio in Vir-
gilii Georgica. *Hesiodus fuit de Ascræ civitate; qui scripsit ad fratrem
Person, librum, quem appellavit ἔργα καὶ ἡμέρας, id est, opera & dies.*
*Hic autem liber continet, quemadmodum agri, & quibus temporibus
sint colendi.*

v. 383. Πληνίδων Ἀτλαγρίων] Latinis dicuntur Vergiliæ, quarum
ortum & occasum in primis observabant Veteres, ita ut æstatis atque
hyemis initis, & messium atque arationum tempus ab illis numera-
bant. Vide Eratosthenis *κατασκευαίς*, quos primus ad Aratum edi-
dit summè Reverendus Præsul Oxoniensis Joannes Fell, mihi, dum
fata sinerent, amicissimus cap. 23. De illarum verò ortu & occasu
quam varix fuerint Veterum sententiæ, vide Petayii disputationem
in variar. Dissertat. Lib. II. Cap. 9. quæ Uranologio adjecit.

v. 389.

v. 389. Εἴγυθι ναιπίου'] MS. I. & II. ναιπίου' nisi quod in secundo addatur σι. Et sic versu abhinc tertio uterque pro ναιπίου ναιπίσι. Est hæc Dorum dialectus. Vide supra ad v. 224. In hoc ultimo versu, liber secundus inserit δι Ναιπίσι γυμνὸν δι αἰσίου γυμνὸν δι βουπῆς.

v. 392. Γυμνὸν δ' ἀμείβει] MS. I. Vossianus, & Codex Palatinus: ἀμείβει. Sic etiam in carmine, quod dicitur certamen Homeri & Hesiodi. Nec aliter Proclus legit: Αἰμείβει, συναντιορίζει, ἢ διερίζει. Illud enim ἀμείβει quod in edito Procli Commentario præcedit τὸ ἀμείβει à sciolo ex Hesiodi vulgatis editionibus insertum esse puer admodum vidi. Et rectè me vidisse codex postea manu exaratus Marquardi Gudii ostendit: qui illud ἀμείβει non agnoscit. In quo & paulò ante legitur, γυμνὸν δ' ἀμείβει] αἰς αὖ αἰσίου. Non ut vulgè ἀμείβει, quod ab imperitis in Hesiodo primum suppositum qui secundam ab ultima in ἀμείβει non productè poni sibi persuaferant. Cur verò nudis arandum, ferendum & metendum esse præcipiat Hesiodus, sicut & eum secutus Virgilius Georg. I. *Nudus ara, fere nudus*, docet Servius: *Nudus ara, id est, adeo sereno cælo, ut vestimentis non egeas. Nam dicit nudum esse debere, quasi aliter non oporteat aut possit: sed sub tanta serenitate dicit hac agenda, ut & amictus possit contemni.* Quam explicationem Servius debet Proclo, cujus priorem expositionem vide: binas enim hujus loci affert. Sed prior verior est. Veteres tamen nudos plerumque fecisse opus ostendit Plutarchus in vita Catonis Majoris: Πυθῆν δὲ τὴν αὐτοργίαν καὶ διαταίαν αὐτὸν πλεῖστον αἰσίου, καὶ θυμώσεως ἐκφυγῆναι ὅτι αἰσίου μὴ εἶς ἀπορῆν βαδίζει καὶ πλεῖστα τοῖς διορδοῖς, ἐπικυλῶν δ' εἰς τὸ χειρόν, αὖ μὴ ἢ γυμνὸν, ἐκφυγῆναι λαβὼν, δίφους δὲ γυμνὸς ἐξαποδύμενος μὴ τ' αἰσίου, ἰδίῃ τ' αὐτὸν αἶσαν αἰσίου καὶ θυμῶν, καὶ πλεῖστον αὐτὸν αἶσαν. Cujus cum labores & rationes vivendi accepisset (Valerius Flaccus) à servis, mirareturque cum narrarent illi manè eum forum adire, & præsto esse ejus opera utentibus: regressum ad villam tempore brumali vestitum exomido, æstate operari cum servis nudum, eadem mensa, eodémque vesci pane, atque idem vinum bibere. Et Aurelius Victor in Quinctio Cincinnato: *Quinctius Dictator dictus, ad quem missi legati nudum eum arantem trans Tiberim offenderunt, qui insignibus sumtis Consulem obsidio liberavit.* Et apud Poëtam: *nudi messorum.* Non tamen hæc sic capienda sunt, ac si essent sine omni vestitu. Tunica tantùm erant induti, sine toga, si Romani, aut pallio, si essent Græci. Sic & Saul dicitur nudus cecidisse coram Samuèle, 1. Sam. XIX, 24. hoc est, in interula seu vestitu interiore per totam noctem extra se raptum fuisse. Sic Petrus dicitur nudus abjecisse se in mare, hoc est, deposita veste superiore. Vide ibi Grotium, & in primis Amplissimi Cuperi Observat. 1. cap. 7. De veste autem interiore intelligendum esse Hesiodum ostendit etiam in Scuto v. 286.

— οἱ δὲ θεοὶ ἄνθρωποι
 Ἡρώων χθονιάδων ἐπιτελάδην δὲ χητῶνας ἐπέλατ'.
 — agricola autem

Proscindebant terram bonam, ornatique tunicas succinxerant.
 Ergo non nudi arabant.

v. 397. Θεοὶ διαπικμάσαντο] Per Deos Græci hîc intelligunt alii
 stellas, alii elementa, qui non sunt audiendi. Dii, inquit Hesiodus,
 labores hominibus imposuerunt.

Ἐφ' οὗ μὲν ἡ δῖος, ὅστις ἡ πανεὶ βροτῶν.
Nemo enim est mortalium qui non laborat. ut Sophocles ait. Hoc au-
 tem à Diis, qui, secundum Epicharmum, τὰ πάντα πωλεῖσιν ἡμῖν πάντα
 πίζαν, labore omnia bona nobis vendunt. Quod hauserunt ex
 Mose ut infinita alia, apud quæm ad Adamum ipse Deus: Ἐν ἰδρῶτι
 ἔσθωσιν σὺ φάγη τὸ ἄρτον σου. Ἐργα ἀγροπικμάσαντες, est labores im-
 ponere. ἀγροπικμάσαι, πικμάσαι non solum est σημεῖον, sed & κρη-
 τισκευάζειν. Etymologici Magni auctor: πικμάσαι σημαίνει τὸ κρη-
 τισκευάζειν, καὶ τὸ σημεῖον. Superius v. 228.

— αὐτοῖς
 Ἀργαλέον πάλεμον πικμάσαντες Εὐρύσπη Ζεὺς.
 — Ipsi

Molestum b. luctum immittit omnia videns Jupiter.
 Rectè Glossæ MS. hoc loco διαπικμάσαντο, ἀγροπικμάσαντο.

v. 402. Χρῆμα μὲν ἡ πρῶτος] Terent. Adelph. Numquam rem fa-
 cies, abi, nescis inescare homines.

v. 405. Οἷον μὲν πρῶτος γυναικὶ π] Non hîc ab Hesiodo intelli-
 gi uxorem, ut vulgus cum Interpretibus Latinis accipit, sed ancil-
 lam, quæ domum custodiat, verius sequens arguit, qui hanc γυναι-
 κην κπητὴν ἢ γαμητὴν emptam non nuptam appellat, quod olim mo-
 nuerunt ad hunc locum veteres magistri. Aristoteles quidem in
 Oeconomicis & Politicis γυναικὴν sumit pro uxore, non verò κπητὴν,
 ut viri docti affirmant. Nec judicandum est Philosophorum princi-
 pem Hesiodi mentem non habuisse exploratam: sed potius eum hunc
 versum suo voluisse accommodare instituto, ut sæpè solent Philoso-
 phi. Nam Mureto, homini quotquot à renatis litteris fuerunt, di-
 sertissimo & elegantissimo, qui auctoritate Aristotelis permotus se-
 quentem versum tamquam supposititium jubet expungi, non est ut suf-
 fragemur, si vera sunt quæ Timotheus apud Proclum de Aristotele
 commemorat, illum nimirum adductum hac Hesiodi sententia post
 obitum uxoris cum Herpylide ancilla consuevisse, & ex illa sustulisse
 filium. Quamvis & hîc Aristoteles maluerit suo obsequi ingenio & au-
 thoritate Hesiodi suam tueri vivendi rationem, quam Poëtæ monita
 sequi. Nam Poëta nec de pellice, nec de uxore loquitur, sed de
 famula pretio comparata. Vide Proclum, apud quem pro οἱ δὲ
 Τίμαιον legend, οἱ δὲ Τιμόθεον. de quo Diog. Laërt. in vita Aristot.
 οἱ δὲ Τιμόθεον verò non sunt Timothei discipuli, sed ipse Timo-
 theus

theus Atheniensis, qui vitas Philosophorum à Laërtio toties laudatas memoriz prodidit. οἱ αὖτε τῷ Τιμόθῳ, elegantissimo idiotismo est ipse Timotheus. ut apud Polyb. οἱ αὖτε Ἀπώνη καὶ τῷ Βάρκῳ est Anno & Barcas. οἱ αὖτε τῷ Κρίτῳ καὶ Σιμμίῳ apud Ælian. Crito & Simmias. & mille talia.

407. Χρήματα δὲ ἐν οἴκῳ πᾶντ' ἀρεῖαν ποιήσασθαι] Homeri, & Hesiodi tempestate *χρήματα* notabant omnes facultates, omnia quæ in bonis habebant, non nummos aut pecuniam, cujus usus tunc adhuc erat Græcis ignotus. Hoc loco autem singulari notione significat *οὐκ ἐκτὸς οἴκου*, instrumentum domesticum, suppellectilem, utensilia. nimirum *ἀπὸ τῶν χρησίων*. Propter eandem causam ab Alcæo in Paphlæ *χρησίαια οὐκ ἐκτὸς οἴκου* dicuntur. Quamvis Plato Comicus in Helade illa tantum vasa, quibus utebantur *οὐκ ἐκτὸς οἴκου καὶ θυρίων*, dixerit *χρησίαια*, rectè tamen etiam omnia *τὰ ἐντὸς οἴκου χρησίμα* appellari *χρησίαια* docuit Pollux X. cap. 1. Sanè in hac notione legitur apud Nicolaum Damascenum in fragmento historiz universalis, quod Stobæus nobis servavit; Ἀείονοι τῷ ἐμφύλῳ ἐδὲν δόμῳ πίνουσιν. *τὰ δὲ κρησίμα τῷ χρησίαιον ἐν χερσὶν ἰλυτοῖς φυλάττειν*. Arioni nullum animal *παστάν*. *Vasa figulina ad quotidianos usus parata in aureis involucriis custodiunt*. Sic rectissimè hunc locum vertit vir incomparabilis, quem honoris causa nomino, Henricus Vallesius. Benè et omnia habent. *χρησίαια* sunt vasa domestica. utensilia, sive sint pretiosa, sive vilia, & nullius rei. Strabo lib. XV. p. 722. Πολλὰ δὲ κρησίματα καὶ τῷ σωματικῷ καὶ τῷ χρησίαιον ἱππικῶν χρησίμας ὑπάρχει, καὶ τῷ βασιλικῷ δὲ κρησίματι ἐκτελεσθῆναι. Multa autem corpora & utensilia noctu ingruens torrens habuit. & magna pars regia suppellectilis ablata. Eadem autem ratione ut *χρησίαια* sic & *χρήματα* omnem notant suppellectilem, *ἐντὸς οἴκου* tamen de vasis & sacra templorum suppellectile frequenter accipiuntur. Ælian. Ποικιλ. ἱστ. lib. 1. cap. 20. Διώνος δὲ ἀπὸ πάντων τῶν ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἱούλησε τὰ χρήματα. Ubi Gesnerus vertit: Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit. Paulò post: Τὰ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ τῷ Ἀδρυαδίας ἀπὸ πάντων ἱούλησε χρήματα. Ubi rursus Interpres: Universas Apollinis & Leucothea pecunias nefario scelere abripuit. Pessimè cum utroque loco significantur vasa sacra diis illis consecrata, quæ abstulit Dionysius, sicut inter illa commemoratur ibi mensa sacra Apollini dedicata. Lapsus quoque est idem vir doctissimus, in Interpretatione hujus vocabuli in lib. VI, cap. 9 Ἀεισιτύλης ἀπὸ πάντων ἀπὸ πάντων τῶν ἐντὸς οἴκου χρησίων. Aristoteles abliguritis omnibus pecuniis, quæ ex hereditate parentis ad ipsum venerant, in militiam profectus est. Vertendum erat, consumitis omnibus facultatibus. Quamvis non ignorem pecuniam apud Latinos etiam pro toto patrimonio capi, sed Interpretem de nummis solum cogitasse, cum ita verteret, satis constat. Sic & *χρήματα* quasvis facultates notant apud Marc. X. 23.

v. 408. Οὐ δὲ δυνήσεται σὺ δε τιλῆ] MS. I. Voss. οὐ δὲ δυνήσεται, σὺ δὲ π.

τῇ. quod glossæ MS. explicant : *περίσκη* ἔμελλεν ὀργάνε. Videntur
sanè veteres dixisse *πῆν* & *πῆν*. Hesych, *πῆν*, *περίσκη*. Apud
eundem tamen legitur etiam *τῆν*, *ἀπορίαν*, *ἔνδον*, *περίσκη*. *Τητώμην*, *περί-
σκη*. *Τητώμην*, *περίσκη*. Auctor Etymologici magni: *πῆν* ἔμελλεν
ὀργάνε. *πῆν* τὸ ζήτην. ὅτι ἔμελλεν ὀργάνε. *τῆν* ζήτην ζήτην καὶ ἀπο-
ρίαν. *πῆν* τὸ ζήτην. *πῆν* τὸ ζήτην. *πῆν* τὸ ζήτην. *πῆν* τὸ ζήτην. *πῆν* τὸ ζήτην.
Platoni III. de leg. *φρονῶν τητώμην*, sunt mente capti. Sophocles
Philoctete: *πῆν* ὅτις οἷός ἐστιν *πῆν*. Navigo ad meam pa-
triam meis rebus privatus. Sicut autem *πῆν* propriè est quæro, dein-
de careo, destituor, sic & Latinis quæri est abesse, desiderari. Se-
nec. ep. 91. *Lugdunum quod ostendebatur in Gallia queritur*. Petron.
de Eunuchis: *quærit se natura nec invenit*, hoc est, desiderat suum
opus, quæ marem condidit, nec tamen invenit marem esse, quem
fecerat. Stat. Theb. II. *Fam trepidi se se quarunt numerantque*. Cic.
act. II. in Verr. cap. 10. *Nego esse quicquam à testibus dictum, quod
aut vestrum cuipiam esset obscurum, aut cujusquam oratoris eloquentiam
quareret*. hoc est, ad quod explicandum desideretur vir disertus. Di-
cere quod quærat eloquentiam est in. antem esse, indisertum. Nam
quæ quærantur non adsunt. Hinc & Plauto in quæstione esse, quæsti-
oni esse, est abesse, non præsto esse, in Pseud. Cistellaria, & Catina.
Hinc & illæ venustæ locutiones *Siciliam in Sicilia*, apud Cic. in epulis
epulas apud Ovid. Samnium in Samnio apud Flor. *pontum in ponto qua-
rere* apud Manilium, de quibus Cl. Gronovius in observationibus.

V. 409. *Μινύδῃ δὲ τοῖς ἑταῖροις*] Hoc est, ne cū tempus effluerit, non possis opus, quod tū faciendū erat, facere. *Ἑταῖροις ἑταῖροις* hic est opus: labor rusticus, qui impenditur agro colendo, ut & versu sequente & ipso indicē libri huius ac infinitis aliis locis. Florus I, 9. *Medium erat fortē tempus sementis, cū patricium virum innixum aratro suo licetor in ipso opere deprehenderet.* Apud Terent. Cic. *opus facere*, de opere rustico. Hæc trita sunt.

v. 411. MS. uterque ἀγῆσι.

v. 414. Ἡμεῖς, δὲ λήγῃ μῦθῳ ὀξέῳ ἡλίον] Ὁξὺς ἡλίου non est celer ut Græci volunt magistri, sed θερμὸς, fervens, ardens, acer. Pindar. Olympionic. 7.

ἔχει τὴν μὲν ὀ-
ξείαν τὴν ῥοδόλιν αἰκίαν Παιτὴρ
Πυρ πτερόντων ὀσφὺς ἔκταν.

Habētque ipsam (Rhodum) fervidorum genitrix radiorum pater, ignem spirantium dux equorum. Aratus de Sirio:

ἡ δὲ οἱ ἄκρα
 Ἀ' τίς βίβληται δατὴ γῆ, ὅς ῥα μέλιστα
 Ὀξία σιελιά, καὶ μὴ χαλῆσ' αἰήρωται
 Σείριοι.

Vertit Avicenus :

Æstuas in mente, multus rubor imbruit ora.

Gravidis

*Stridit anhelanti face pestifer aëra motu,
Torres & inmodicis terras coquit ignibus aëtri.*

Horum imitatione Horatius solem ferventissimum dixit *acutum*. Lib. I. ep. 10.

*Est ubi plus tepeant hyemes? ubi gratior aura
Leniat & rabiem canis & momenta leonis,
Cum semel accepit solem furibundus acutum?*

Lib. I. Sat. 6. vocat solem *acrem*.

*Ast ubi me fessum sol acrior ire lavatum
Admonuit.*

Lucret. VI.

*Hunc homines fontem nimis admirantur & acri
Sole putant subter terras fervescere raptim.*

Florus II. 6. *Observato loci genio, quod & sol ibi acerrimus, & plurimus pulvis.* Restituenda est hæc vox Claudiano. In epigramm. de crystallo, cui aqua inerat:

Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius acris.

sic enim hic versus legendus. Vulgò circumfertur: *Quem neque constrinxit hyems, nec Sirius axis*, sine sensu. In nonnullis codicibus est *ardens*, quos sequitur Nicolaus Heinsius, vir suavissimi ingenii & summæ eruditionis, qui in carminibus novis pangendis, & veteribus castigandis, ac suo decori restituendis nulli, qui in hoc studiorum genere elaborant, est secundus. Mihi tamen *ardens* videtur glossa & explicatio *acris*, quod vitio descriptorum transit postea in *axis*, quod non frustra tot codices retinent. Sicut verò hic *ἄκρῳ*, sic contrà apud Pindarum *χρὸν ὀξεία*, nix acuta, ut apud Horatium *frigus acutum* est vehemens, & *acris hyems*, læva. Apud Sophoclem Ajace Flagellifero, v. 258. *ἄκρῳ ἰόντι*, *Auster vehemens*. Omnia enim quæ penetrant & vehementer lædunt Latinis dicuntur *acuta*, *acria*, Græcis *ὀξεία*.

v. 415. *Καύμῳ ἰδαλίῳ*] Est *ἰδρωτικὸν*, ut melius omnes Græci, quàm Latini, qui stultè: *caloris humidum*. Hesych. *ἰδαλίμῳ καύμῳ τὸ ἰδρωτικόν*.

v. 415. *Μετοπικεῖνός οὐμβεῖται Ζεὺς δειδαρίῳ*] MS. I. *οὐβεῖται*. Græci Magistri nescio quid de Jove cœli & pluviarum domino hic nugantur, cùm Jupiter hic sit, ut sexcenties Poëtis, cœlum, aër. Inferius 488.

Τῇμ Ζεὺς τοῖς τριτῷ ἡραι, μὴδ' ἀπλήρει.

Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat.

v. 564. *Εὐτ' αὖ δ' ἐξήκοντα μὲν ἀσπὶς ἡλίου*

Χείμαρ' ἐπιλέσῃ Ζεὺς ἡμάτι.

Cum autem sexaginta post conversionem solis

Hibernos perfecit Jupiter dies.

Theocritus: *Χ' αὖ Ζεὺς ἀλανε μὲν πάλ' αἶθερ, ἀλανε δ' αἶθ'.*

Jupiter alibi est serenus, alibi pluit.

Horat.

Horat. *Nivēſque deducunt Jovem.* Sed hæc quis ignorat?

v. 416. *Μὲν δὲ τρέπεται βροτῶν χάρις*] Perverterunt sensum hujus loci Interpretes, cum vertunt *μετατρέπεται*, *mutatur*. Vertendum: *movetur*. Facilius, inquit, movetur corpus autumnō, quia vires suas jam recepit, quas nimii solis ardores attriverant, ut pares nunc possint esse laboribus ferendis, & materiæ cædendæ.

CAPUT X.

Σείριος pro sole & quovis sydere. Hesiodi aliquot loca illustrata. *Ἀθλωαίης δμῶδες. Ἐρζάνη. Θέος ἄροτρον. Αὐτὸν γον ἄροτρον. Buris. Γύης. Πηκτὴν ἄροτρον. Ἐλυμα. Ἰστῶδος.* Interpretum crassi aliquot errores. Pollux emendatus & mox Hesiodus. *Ἐλικες βόες. Ἀρετῶ. Ζῶς Χρόνι.* Pluto & Proserpina Dii agricolarum. Pluto divitiarum dator. Hesiodo rursus medela.

v. 417. *Ἡ γὰρ τίτι Σείριος ἀστήρ*] Sirius hic non est caniculæ sy-
dus, sed sol, ut non solum antiqui Interpretes He-
siodi, sed & Suidas interpretatur: *Σολ, σείρης ὁ ἥλιος*,
οὐ δὲ τὸ σείριος. Noster inferius vers. 587.

Ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα Σείριος ἀΐει.

Quoniam caput & genua sol affligit.

In Theogonia, v. 152.

Ὅστιν δὲ σφί αὖτις βροτῶν σκεπίσσης

Σείριος ἀζαλίσι καλαμῇ πύθειτο αἶψα.

Ossa autem ipsis pelle circum putrescunt sole sub torrido in nigra putrescunt terra. Archilochus:

Πολλὰς γὰρ αὐτῶν Σείριος καὶ πικρὰν

δύσιν ἐκάρμυεν. Multos illorum sol siccat acutum splendens. Sic hunc locum capiendum esse docet Hesych. *Σείριος καὶ δὲ δίκλιν. Σοφοκλῆς τὸ αἶσρον καὶ τὸν ἥλιον. ὁ δὲ Ἀρχιλόχῳ τὸν ἥλιον, Ἰσχυρὸς δὲ πάντα τὰ αἶσρον.* Idem: *Σείριος ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἔκκατος ἀστήρ.* Lycophron in Alexandra de corpore Ajacis in littus & mari ejecto: *Ἐκτεροσπόμενον ἵκναι ἀπὸς Σείριος καὶ πικρὰν.* Cadaver expulsam siccabit solis radius, quod & observavit Vir eximius & singularis eruditionis Hadrianus Junius in animadversionibus. Quin & Virgilium sic interpretantur & τυχόντες.

Jam rapidas torrens sitientes Sirius Indos Ardebat cælo.

Non solem autem, sed etiam omnia sydera dici *Σείριος* ex Ibyco modo docuit Hesychius. Inde & Latinorum *sydus* à *σειρ* esse ingeniosè nuper ostendit *Χρυσῆς* Tanaquillus Faber ad Dionysium Longinum:

v. 419.

v. 419. Πλῆον δὲ τι νυκτὸς ἐπαυρεῖ] MS. I. ἐπαυρεῖ. corruptè. De hujus loci interpretatione ambigitur. Alii enim ἐπαυρεῖν νυκτὸς πλῆον exponunt πλῆον ἀπολαυδάνειν καὶ ἀπολαύσειν ἢ νυκτὸς, plus nocte frui, diutius quiescere, qui respiciunt illam pervagatam Poëtarum opinionem, solem noctu strigare & quiescere. Nos sequuntur Latini. Alii πλῆον πονεῖν καὶ φέρειν ἀποκρίτου ἢ γῆς majores capere labores sub terra in opposito mundi latere quod dum peragrat, quod verum esse ex oppositione liquidò apparet: brevi tempore, inquit, super nostra conspicitur terra interdiu, noctu verò majorem capit laborem. Vide quæ suprâ notavi ad vers. 240.

v. 422. Μεινυμένη δὲ ἄλκιον ἔργον] MS. I. ἄλκιον ἔργον. Vers. seq. MS. II. Οὐδὲν μὲν τελεπιδίω κῆρυξ. Idem v. 425. ἀπὸ καὶ σφύρεσιν καὶ πέ-
μμοι.

v. 430. Ἀθλῶαίης δμῶδες] Quæ hæc est vesania Ἀθλῶαίης habere pro Attica Cerere, quod Latini fecerunt Interpretes? Quis umquam fando cognovit Ἀθλῶαίης dici Cererem? Estne qui ignoret Minervam esse præsidem artium & opificum, in primis verò fabricæ magistræ, indèque dici Ἐργάνη, Cic. in Arateis:

*Ut nemo cui sancta manu doctissima Pallas,
Sollertem ipsa dedit fabrica rationibus artem,
Tam tornare catè contortos possit orbes.*

Ejus simulacrum erat apud Thespientes, cui Plutus assistebat, quo significabatur opibus illam Deam cumulare suos cultores strenuos nimirum opifices. Vide Pausan. in Bœoticis & Aristid. hymnū in Minervam. Julianus Imperator in fragmento orationis, p. 531. edit. Petav. Οὕτω δὲ αὐτῶν ἔργων ἡ Ἀθλῶαίης δμῶδες. Videte quot opificis Minerva in nos derivata sint munera. Ἀθλῶαίης δμῶδες est τέχνη, faber qui aratra faciebat. Sequentē versu πλάσσειν ἀποκρίτου est ἀποκρίσην ut suprâ vers. 1. ἐνέπειν κλείουσι, pro κλείειν. In MS. I. Voss. est ἀποκρίσηται. v. 422. θύειν ἄργεον non est disponere aratra, sed πῶν, κατακλύζειν, ut sexcenties apud Græcos Scriptores tam vinctæ quàm solutæ orationis ἤγηται pro πῶν usurpatur. inferiùs v. 518. προχαλὸν δὲ γέροντα πῆθησι. incurvum verò senem facit. & v. 556. χρωτὶ πῶν μαδιδόν θείη. Corpus madidum faciat. Equidem Latina hæc Hesiodi versione nihil est insulsus, & imperitius, in qua vix ullus versus legitur sine gravi hallucinatione. Vide quàm ineptè mox duo illa aratrorum genera αὐτόγμοι καὶ πηκτὸν exponant v. 422.

Δοια δὲ θύειν ἄργεον ποιοῦντες καὶ αὐτῶν

Αὐτόγμοι καὶ πηκτὸν. vertunt:

Bina verò disposito aratra domi laborans

Dentatum & compactum.

Quid est aratrum dentatum? An quod dentale habet? Nonne & πηκτὸν habet dentale? Hunc errorem faciliè potuissent declinare, si Veterum consulissent expositiones, quæ docent αὐτόγμοι ἄργεον esse quod habet burim suoapte ingenio curvam, illamque non clavis affixam te-
moni

moni & dentali, sed quod totum ex uno ligno conficiebatur. de bu-
ri Virgil. I. Georg.

Continuò in sylvis magnà vi flexa domatur

In burim, & curvis formam accipit ulmus aratri.

hoc est ulmus seu ulmi ramus inflexus natura sua à rustico continuò
seu per aliquot annos semper magis magisque inflectitur, ut sic cur-
vus adolescat in burim, ut naturaliter curvus & aptus sit ad burim. Bu-
ris verò sive *burra*, Græcis γῆς, est propriè infima pars temonis. male
vulgò *dentale* exponitur à viris doctis; cum dentale aptetur buræ;
Hesych. Γῆς τὸ κατώτατον μέρος ἑξ ἑσθίας ἐν τῷ ὄρει. αὐτίγων δὲ τὸ
καὶ συνδεδεγμένον, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς ξύλου. Γῆς est infima pars temonis in aratro. Ad-
τίγων est non compositum, sed ex uno ligno. Inde & Proclus ad h. l.
λέγουται δὲ γῆς ἐν αἰεὶ πλεονάζοντι γλῶσσιν. Αὐτίγων opponitur ἀρτίγων πηκ-
τῶν, quod non ex uno ligno, sed variis est conflatum & compactum.
Eratosthenes in Architectonico utrumque describit apud Scho'iasten
Apollonii Rhodii: Δύο ὄρειται εἰσὶν εἰδή. τὸ μὲν πηκτὸν, τὸ δὲ αὐτίγων·
πηκτὸν μὲν τὸ ἐκ συνβολῆς ἔχει τὸ ἔλυμα. ἐπὶ δὲ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὄντις ἐντίθη-
ται. τὸ δὲ ξύλον τὸ κατὰ τὸ ἔλυμα τῶν τεταμένων ἐπὶ τὰς βίας, γῆς καλεῖται. τὸ
δὲ κατὰ τὸ γῆς ἑσθίας. Ἐ δὲ ζυγὺ τὰ ἐπὶ τὰς ἀρχὰς τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενα ἐν
μὲν ζεύγους, οἱ δὲ μετὰ αὐτὰ λέγουσι. Ταῦτα μὲν τὸ πηκτὸν. αὐτίγων δὲ
ἐπὶ αὐτῷ τὸ ἔλυμα ὅτε ἔστι ἐκ συνβολῆς. Sunt duo aratorum genera:
quorum alterum compactile, alterum non compositum. Compactile qui-
dem habet dentale quod cum aliis committitur. Est autem dentale cui
vomer includitur. Lignum verò quod à dentali extenditur ad boves vo-
catur buris, quod verò à burra temo. Illa verò pars jugi, qua cervici-
bus boum imponitur alii vocant ζεύγους, alii μετὰ αὐτὰ. Tale quidem est
compactile aratrum. Non compositum verò est, cujus dentale non com-
mittitur; nimirum clavis & arte cum aliis aratri partibus, sed est
unum lignum ex quo dentale, buris, temo. Inde apparet quam egre-
gios Interpretes egerint in versibus paulò præcedentibus exponen-
dis, qui de Græco Latinum fecerunt Hesiodum:

Εὐτ' αὖ Αἰθιωαῖος δρωὺς ἐν ἔλυματι πηξας

Ρόμφοισιν πελάσις ἐξοστρήρεται ἑσθίῃ.

Nempe eam Aethiaca Cereris famulus temoni insigens Clavis adjunctum sti-
via aptaverit. Quot ferè verba tot errata. D: Atticæ Cereris famulo
antè dictum. Num ἔλυμα est temo, ἑσθίας stiva? Perverterunt om-
nia. Stiva est postrema aratri pars, Græcis ἑσθία ἑσθίας prima illa
temonis nimirum pars, quæ inter boves protenditur. Ἐλυμα est den-
tale. Eratosthenes: Ἐλυμα ἐν ᾧ ὄντις ἐντίθεται. Ἐλυμα est cui vo-
mer inducitur. Proclus: Ὑνις ἐπὶ τὸ σιδήρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ὄρει καὶ γλῶ-
σσιν τῶν τεταμένων ἐπὶ τὰς βίας τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενα εἰς αὐτὸ
τὸ κατὰ τὸ γῆς. Ὑνις est ferrum quo in arando terra scinditur. Hoc verò
adaptatur ἔλυματι superius injectum ab eis canum est. Ἐλυμα Latinis di-

citur dentale. Servius : *Dentale est lignum in quod vomer includitur.* Varroni dens dicitur, lib. IV. de Lat. lingua : *Rursum ut ruitum à ruendo : aratrum quod eruit terram.* Ejus ferrum vomer, quod vomit eo plus terram. dens quod eo mordetur terra. Alii tamen in medio aratro ἔλυμα locant, & sic appellant commissuram, qua γόνυ & ἰσθμὸς conjungitur. Tzetzes : Ἐλύμα τὸ μέσην τῆς ἀρότης, ὅπου ὁ γόνυ καὶ ἰσθμὸς συνελθὶ τὸ γόνυ καὶ τὸ ἰσθμὸν. Ἐλύμα est medium aratri, ubi elavus impactus committit burim & temonem. Proclus paullo antè : Ἐλύμα μέσην τῆς ἀρότης ἐν τῇ μέσῃ οὐκ ἔστι συμβαλλόμενα ὁ γόνυ καὶ ἰσθμὸς. Ἐλύμα δὲ παρὰ τὸ ἐλύειν ὃ ἐστὶν χαλύπτειν. Ἐλύμα pars aratri in medio, ubi committitur buris cum temone. Dicitur autem Ἐλύμα ab ἐλύειν, quod est, segere. Verum hanc observationem non esse Procli, sequens annotatio ostendit quæ accuratè ἀρότης κατεσκευασμένη docet, ejusque partes enarrat. Inde tamen hausit Etymologici magni auctor qui iisdem verbis utitur. In hunc verò errorem hos omnes induxerunt malè intellecti Hesiodi versus, quos modò produximus : Εἴτ' αὖ Ἀθήναιος ἀμείβεσθαι &c. Hos isti Grammatici ita ceperunt quasi ὁ ἐλύμα impingeretur & ἰσθμὸς & γόνυ, quæ partes per ἔλυμα conjungerentur. Sed falsi sunt. Hesiodus dicit : burim inventam impinge dentali, illique buri adapta clavis temonem. Pollux lib. I, cap. 13. ὅ ἐστιν ἐλύμα τὸ δὲ δρόνι σιδήριον ὄνυς ἕς τὸ ἀκρογόνυ. ὃ δὲ ὁ γόνυς ἡμετέριον ἐστὶν τῶνδε : τὸ μὲν ἐπικαμπὴς αὐτῷ, ὃ ὑποπίπτει, τὸ ἔλυμα γόνυ-φωμῶν, γόνυ. τὸ δὲ μὲν τὸ γόνυ ἰσθμὸς. Cui tanto adaptatur ἔλυμα, dentale. terram verò arans ferrum ὄνυς, vomer. cuius suprema pars γόνυ. Temo verò aptatur ex his partibus. Pars ejus curva, cui subnectitur dentale clavis adfixura, γόνυ, hoc est buris vocatur, quod verò post burim, ἰσθμὸς, hoc est temo. Sic autem legendus hic locus. Vulgò legitur : ὅ ἐστιν ἔλυμα τὸ δὲ δρόνι σιδήριον ὄνυς, quod falsum. vide & Favorinum & præcipuè Proclum ad hunc locum. Sed de hac aratrorum antiquorum forma & confectione alibi pluribus egimus.

v. 436. Δρυὶς ἔλυμα, πόνειο γόνυ] MS. uterque : πείνη καὶ γόνυ.

v. 450. Χείμαρρος ὄνυς Δεικνύει ὀμβρεῖν] Emenda ex Palatino & Vossiano codice I. aliisque ὀμβρεῖν, imbriferi, pluvialis.

v. 452. Ἐλκας βόας] Hesych. ἔλκας, ἐλκασκός, ἐπικαμπὴ καὶ κί-
εστιν ἔλκας. Qui cornua habent introrsum reflexa. Quæ vera notio est hujus vocis. Latinis dicuntur camuri. Philargyrus ad Virgil. III. Georg. v. 55.

Es camuris hirta sub cornibus aures.

Camuri boum sunt qui conversa introrsum cornua habent : quibus contrarii patuli, qui cornua diversa habent : laevi quorum cornua terram spectant. His contrarii licini, qui sursum versum cornua habent. Eadem Servius habet nisi quod malè laevi apud hunc omisum. Patuli enim sunt qui cornua diversa habent, hoc est, extrosum flexa, qui oppo-

opponuntur camuris, laevi verò licinis. Festus: *Camura* & *camuri* boues à *curvatione*, & Græco κρυμῆ. Boves nimirum camuri à *curvatione* cornuum camurā sic dicuntur.

v. 454. Α' παρῆσθαι] MS. I. ἀπαρῆσθαι. MS. II. ἀπαρῆσθαι. quasi ab ἀπαρῆσθαι. Sed ἀπαρῆσθαι videtur quoque Proclus agnoscere: Τὸ γὰρ αἰτῆσαι ἀγῆρας ἐστίν. αἰτῆσαι τὸ ἀπαρῆσθαι καὶ μὴ δίδναι ἀγῆρας ἐστίν. Sed vulgata præstat.

v. 458. Εἴτ' αὖ δὲ ἀρότρ' ἀρόσθω. MS. uterque, & Proclus: εἴτ' αὖ δὲ. quos sequor. Α' ῥοτ' hic est tempus arandi, non ipsa aratio, ut messis, sæpè messis tempus: πλάττω ἀρόσθω, tempus quo maxima est in foro hominum frequentia: prima fax, tempus quo vesperi faces accenduntur, & mille talia. Versu sequente MS. uterque δὲ τίτ' ἐφορῶσθω.

v. 462. Εἰσὲν πολλῶν] Uterque codex: πολλῶν. Glossa prioris, πολλῶν, αἰετῶν. Nonnulli legerunt ἔσθω πολλῶν. quæ pro varia lectione prioris libri margini erant adscripta. Nihil muta. Vide suprā ad vers. V. Hesiodum Ennius imitatur, qui eadem ratione dixit *polire* agros pro *vertere*. Hoc enim est à πολλῶν. inde & interpolare.

v. 465. Εὐχόμεν Δὲ χθονίῳ] Interpp. Latini: *Supplicia Fovi terrestri*. Quisnam ille terrestris Jupiter? Quæ Tzetzes de *ἰου εἰς μέρη* inculcat hic & aliis pluribus in locis, naga sunt. Χθονίῳ Ζεὺς est Jupiter inferus. Χθονίῳ Græcis dicuntur quæ sub terra sunt, κατωχθονία. Χθονίῳ δὲοι sunt Dii inferi. Hinc sæpè in Græcis inscriptionibus ΧΘΟΝΙΟΙΣ ΘΕΟΙΣ. quod in Latinis est *Diis manibus*. In aliis verò θεοῖς κατωχθονίους. Sic commemoratur in monumentis antiquis κατωχθονίῳ Εὐμενίῳ, *Mercurius infernus*, qui animas corpore solutas ducit ad inferos. Sicut apud Homerum κατωχθονίῳ Ζεὺς est qui nostro χθονίῳ. Æschylo in *ἰκτ.* v. 164. dicitur Ζεὺς κατωχθόνιος. *Jupiter mortuorum*. Hesych. χθονίῳ Ζεὺς ὁ ἀδης. Ab aliis Græcis Poëtis dicitur & χθονίῳ βασιλεύς. In Theog. 767. θεῶν χθονίῳ. Et Proserpina dicitur χθονία, scilicet βασίλισσα, Regina intera. Euripidi Furæ sunt χθονίαι θεαί. Nec hoc ignoravit Proclus, sed cur Pluto ab agricolis sit invocandus nescivit. Id verò inde est quòd Plutonis dirioni & potestati subjecerint terram & omnia quæ sub terra sunt, illūque crederent esse datorem illarum divitiarum quæ ex terra proveniunt. Onomacritus hymno in Plutonem, qui sub Orphei nomine circumfertur:

Πλουτοδότην ἄνθρωποι βροτῶν καρποῖς ἐκικνύουσιν.

Divitias largiens humano generi fructibus annuis.

Cic. II. de Natura Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata est: qui dives ut apud Græcos Πλὺτων, quod recidant omnia in terras, & oriantur è terris.* Plutus in Timone Luciani ad Mercurium: Οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀλλ' ὁ πλούτων λάτρεται μετὰ αὐτῶν, ἀπὲρ πλουτοδότης καὶ μεταλλοδόμος καὶ αὐτὸς αἶν. δηλοῖ γὰρ καὶ τῆς ἐνέργειας. Non Ju-

pitor, sed Pluto me mittit ad eos, qui & ipse divitiarum dator est, & magnorum largitor, quod suo etiam nomine declarat. Nimirum sicut *πλάτων* apud Græcos à *πλάττω δίδωμι*, sic propter eandem rationem Latinis Dis dicitur, quod divitiarum dator sit. Refert huc quoque Arnobius raptum Proserpinæ ex veteribus Mythologis: Ille qui raptam Dite à patre Proserpinam dicit, non, ut verè, in turpissimos appetitus viraginem dicit raptam; sed quia glebis oculimus semina, isse sub terram Deam, & cum orco significat fœdera genitalis conciliare foetura. Vide & Porphyrium apud Eusebium de Præparat. Evangelica lib. III. cap. 3. Hinc & Proserpina numinibus agricolarum accensebatur. Augustinus IV. de Civit. Dei, cap. 8. *Præfecerunt Proserpinam frumentis germinantibus.* Arnob. III. adversus gentes: *Et quod sata in lucem proserpant cognominatam esse Proserpinam.*

v. 466. [*Ἰσθὶ ἀπὸ τῶν*] Delenda hic distinctio. Nam *ἡ χερὶς Διὸς χερὶς* pertinet ad versum sequentem, *ἡ χερὶς Διὸς χερὶς*. Incipiens arationem supplica Plutoni, ut opus fortunet. *Ἀγρυ.* rectè MS. secundus. In primo ut & editionibus *ἡ χερὶς* perperam. Suprà v. 384.

*Πλειάδων Ἀτλαντοῖαν ἐπιπλοῦνταίαν
Ἀρχοῦν ἀμνῶν: δάκτυλῳ δὲ δροσομήνῳ.
Pleiadsibus Atlante natis exorientibus
Incipe metere, arare uerò occidentibus.*

Ἐπὶ πλείῃς βεβῆκεν verò in initio hujus versus est: *Ut matura grandescant.* Lustricum carmen apud Catonem: *Mars pater te precor, quasque nati tu fruges, frumensæ, virgultæ, vinetæ grandire benèque evenire sinit.* Accius Melcagro: *Fruges prohibet pergrandescere.* Hinc *grandia frumenta* apud Virgil. IV. *Æn.* v. 405.

———— *pars grandia trudent
Obnixæ frumenta humeris.*

& apud alium Poëtam *grandia farra.* Contra *vegrandia farra* apud Ovid. III. *Fastor.*

———— *vegrandia farra coloni
Quæ malè creverunt, vescæque parva vocant.*

v. 468. [*Ὁ γὰρ βούν ἐπὶ τῷ περὶ τῶν ἡμερῶν*] Legendum puto: *ἡμερῶν. Temone* nem tergis boum immittas, ferias temone terga.

CAPUT XI.

Hesiodus ter emendatur, semel Proclus. Μέσαβον, μέσασ-
 βον. Pollux emaculatus. Εὐθημοσιώνη, κακοθημοσιώνη. Βιό-
 τε αἰρδύμεθ. Εὐοχθέων. Ἡελίε τροπαὶ bruma. Hesiodi
 locus non intellectus adhuc exponitur. Ἡ ἡμερον ἀμᾶν.
 Κάθεδρ. Sedere. Desidere. Οὐχ ἔδθ. Χαλκήϊθ. Θάηος.
 Λέχαι. Stationes. Atheniensium Garrulitas & nimium
 novarum rerum studium. Λεχῶν multitudo Athenis.
 πρὸς λέγειν κακὰ. Δεικνύειν. Οἰστέρε. Μέμυκε γαῖα.
 Orpheus emendatus, Καλιαί.

v. 469. Εἴθε δὲ ἰδόντων μισάβων] Lege ex utroque MS. μισάβων.
 Jam olim de lectione hujus loci incertos animi fuisse vi-
 ros eruditos, qui in hoc Scriptore non negligenter sunt versati.
 Proclus ostendit, qui utramque lectionem affert & exponit. Vulga-
 tam ut tueatur ibi vide. De hoc nostra sic disputat: Εἰς ἰδόντων μισά-
 βων, λέγειν] δὲ αἱ τὸ ζυγὸν γλυφαί. Καὶ ὁ Καλλίμαχος μισάβων βῆς ὑπο-
 δῆς. Εἰς ἰδόντων τὸ βοῶν τὸ ἰδόντων τὸ μισάβων, τὸ ζυγὸν εἰς ὃ αἱ γλυφαί.
 ἴδωσι οἱ αὐχένες τὸ βοῶν δίδονται. Sed melior hoc loco Tzetzes: Εὐχὴ τῇ
 χροῖα εὐκαρμένη ὅταν ἄρξῃ δροστεῖαν, καὶ οἱ ἀνέροι τὸ ζυγὸν ἔλασσι τὸ μυσ-
 δηλονότι τὸ βοῶν κινεῖσθαι. Precate terrestrem Providentiam cum inceperis
 arare, & lora jugi traxerint temonem, bobus scilicet moventibus. Est
 enim μισάβων & μέσασβων lorum quo boves alligantur temoni. Pol-
 lux I, 13: Οἱ πλατὺς ἰμὸς ὁ τὸ ζυγὸν παρακαταπύδων ἐχέσθαι, καὶ
 μισάβων, καὶ μέσασβων (sic lege ex MS) καλεῖται. κατελαμβάνουσι δὲ αὐτὸν
 ὅταν πειλῶσι εἰς τὸ τὸ ζυγὸν πύπημα, κακίδα ἐνὶ τῷ ἐμβαλόντις ἢ κα-
 λεῖται ἐμβαλεῖν ἢ ἰδόντων. Lorum latum jugo adnexum vocatur ἐχέσθαι,
 & μισάβων, & μέσασβων, quo utuntur cum in jugi foramen immittunt
 paxillum ligneum, quem ἐμβαλεῖν aut ἰδόντων vocant. Valde appositè ad
 hunc locum. Sanè ἰδόντων Proclus quoque ἀνέροι παρακαταπύδων quer-
 num paxillum exponit, qui infigitur foramini jugorum ne lora,
 quæ temonem trahunt & boves illi alligant, excidant. Plerisque ta-
 men est ipse ἰστέρε, seu θυμός. Sed, puto, συνεκδοχικῶς, ut postea
 temo pro ipso aratro.

v. 472. Εὐθημοσιώνη καὶ ἀερίη] Uterque codex εὐθημοσιώνη, sicut &
 sequente versu κακοθημοσιώνη, qui tamen non sunt sequendi. Nec
 Latini Interpretes, qui imperitissimè vertunt industria, & ignavia.
 Diu est quòd non solum Proclus, sed viri etiam nostræ ætatis doctis-

fimi clamarint, *εὐθυμωμένω* esse concinnam rerum dispositionem, cum omnia rectè & ordine geruntur & collocantur; *κακοθυμωμένω* verò ordinem confusum, cum res malè digeruntur, nihil via & ratione agitur, nihil loco fit. *εὐθύμους*, qui omnia benè & ordine disponunt. *Æschylus Choëphoris*.

Διακὰ γυναικας διαμείτων εὐθύμους.
Ancilla domum ordinantes.

Scholiasles antiquus: Τὴν ἐν ὑπερῷοντι αὐτῷ πλείοντι πάλιν καὶ τὸ αἶμα. Vide viri sine dubitatione doctissimi P. Leopardi Emendat. lib. V. cap. 2. In eodem versu in MS. I. legitur *αὐτῷ πλείοντι κακοθυμωμένω*.

v. 476. *Βίοντι ἀφροδύμενον*] Si Moschopuli interpretatio accipienda legendum *ἀφροδύμενον*. Tradit enim Hesiodo positum esse pro *ἀφροδύμενον*. Idque esse abundantem, ab *ἀφρογῇ* quod significet copiam divitiarum, per translationem à stomacho petitam, qui non ructet nisi cibo sit repletus. Sed hæc perquam dura est translatio & inconcinnata, MS. Vossianus legit *βίοντι ἀφροδύμενον*, victu fruuentem. Quæ quin vera Hesiodi lectio sit nullus dubito. Est constructio Attica, ut *ἰσχυρὸν ἔσθω*, qua lectionem vulgatam etiam taceat Moschopulus. Videtur confirmare Proclus, qui ἐκ πάντων ἔχει κατὰ φύσιν, sicut & Tzetzes, qui *μεταλαμβάνοντες τὸ βίοντι καὶ τὸ ζῆν* exponit, quamvis apud hos etiam legatur *ἀφροδύμενον*.

v. 477. *Εὐχόμενον*] Repone ex Proclo, Moschopulo, Eustathio, & antiquioribus nonnullis editionibus, *εὐχόμενον*, benè instructus cibus. Vidit & D. Heinsius & Isaacus Casaubonus ad Athenæum.

v. 479. *Εἰ δὲ καὶ καλὸν καὶ κατὰ φύσιν ἀφροδύμενον*] Per *καλὸν καὶ κατὰ φύσιν* hic intelligi *κατασκευασμένον* liquidò constat. Vertendum ergo: *ex brumis araveris*. Cic. II. de Nat. Deorum c. 7. *Solis accessus discessusque solstitiis brumisque cognosci*. Veteres solstitium æstivum κατὰ ἱσχυρὸν solstitium dicunt: quod verò vulgò hibernum solstitium appellatur, melioris ætatis Scriptores appellant *brumam*.

v. 480. *Ἡμεῖς αὖτις αἰώμεν*] *Ἡμεῖς αἰώμεν* non est, quod omnes Græci Latinique volunt, sedere in metendo præpter culmorum raritatem & brevitatem. Non vidi Interpretem, qui hunc locum intellexerit. *Ἡμεῖς αἰώμεν* est tempore messis, cum alii occupantur & exercentur in demetendis & congerendis frugibus, otiosum esse, nihil habere quod agas, quia ager nullos tulit fructus ob serotinam arationem. Græcis enim & Latinis *sedere* est otiosum esse. Demost. Philipp. II. *πολλὸν δὲ πλείους ἀφορμὰς εἰς τὸ τῷ πατρὶ καὶ τοῖς φίλοις εὖ νομεῖν ἔχειν ὅρα ὑμῶν συνέπειαι ἢ αἰώμεν*. *αἰώμεν* ἀφροδύμενον ἔστιν ποιεῖν. Plures occasiones rei bene gerende se nobis offerunt quàm Philippo, quæ sunt significationes benevolentia Deorum erga nos. *sed sedemus*, ut video, nihil molientes. Non longè post: *Τὴν δὲ αἰώμεν σπουδάζει πολλὰς πύργους, καὶ κατὰ ἱσχυρὸν ἐκείνην*. *πύργους* δὲ ὑμῶν αὐτῶν διακλαδικῶς καὶ κατὰ φύσιν. Alios plerumque universos ac singulos conservastis, nunc amissis vestris sedetis. Bacchylides:

οὐδ' ἴδμεν ἔργον οὐδ' ἀνέλεσθαι. Non est sedendi tempus & cunctandi. pro quo Homerus οὐχ' ἴδμεν, non est sedendi tempus. Iliad. α.

Ἡ αὖτις δ'

Θήσονται αὖτις αὖτο πρὸς ἑλνὸν Ἰλίου Α'χαιοί
 Α'χαιοὶ δ' οἷε πρὸς ἑλνὸν, οὐδ' ἀνέλεσθαι
 Ἰχθὺς ἰσχυρὸς πάλαι βασιλεὺς Α'χαιῶν.

Mante autem committant pugnam circa urbem nigris oculis Græci. Hi enim indignantur sedentes, neque possunt continere cupidos pugnandi Græcorum reges. Cic. pro Rosc. Cum jam præscriptionis mentio nulla fieret, cum etiam ii qui antea præscripti erant, sederent, nomen refertur in tabulas S. Roscii. Id. in Pison. An potest ulla esse excusatio non dicam. valde fensienti, sed sedenti, dormienti in maximo reipublica metu consili? In Verr. Quid sedes Verres? quid spectas? Lib. XVI. epist. ad Fam. 3. Iis enim ventis isthinc navigatur, qui si essent, nos Corcyra non sederemus. Sic & desidero, & residere: hinc deses, reses, desidia. Terent. Frustrâ ubi totum desedi diem. Sueton. Jul. A quo ad arcosendam classem in Bithyniam missus, desedit apud Nicomedem.

v. 485. Βί δ' ἐν οὐδ' ἔργου] MS. I. ἔργου.

v. 490. Οὐτὼ καὶ ἐπαρτήσιν ἀποπρόσβην ἰσχυρὸς] MS. I. ἀποπρόσβην ἰσχυρὸς. MS. II. ἰσχυρὸς. Scribendum, ἰσχυρὸς quod & Guicetus monuit.

v. 493. Παρ' εἰς τὴν χαλκήν δόμον] Interpretes: Præteri autem aueam sedem. sed vertendum: officinam arariam, seu ferrariam quæ omnibus patebant, in quibus solebant pauperes confabulari, quin & dormire. Homerus Odyss. ε. vocat χαλκήν δόμον, ubi Melanthis ad Ulysses, quem pro mendico habebat:

Οὐδ' ἴδμεν οὐδὲν χαλκήν ἐς δόμον ἔλθω

Ἡ ἐπεὶ ἐς λήκην.

Non vis cubitum ire in fabri ferrarii officinam, aut aliquam tabernam. Vide ibi Eustath. Ὡς enim hic idem est quod δόμος, officina, taberna, locus ubi commoramur. Noster alibi:

Φεύγει δὲ οὐκ ἐς δόμον καὶ ἐπ' αὐτὴν κλίνει.

Fuge opacas domos & matutinum soporant. Hinc δόμος est commorari in aliquo loco. Hesych. δόμος, καὶ ἵπτα, ἐμπλῆ. Λέχαι sunt porticus, basilicæ, tabernæ, aliæque loca publicæ in quibus otiosi confabulandi causâ conveniebant. Latini vocant stationes. Plin. II, ep. 9. Prenso amicos, supplico, ambio domos, stationesque circumtea. Sueton. Neron. 37. Salvidieno Orfito obiectum est quod tabernæ tres de domo sua circa forum civitatibus ad stationem locasset. Posterioribus temporibus scholas dixerunt, ut multis docet Vir summus, Thomas Reinnesius ep. 36. ad Rupertum. Tales λέχαι & stationes Athenis trecentas & sexaginta fuisse Proclus ad hunc locum testatur. Quod nemo mirabitur qui meminerit Atticos fuisse valde garrulos, novæque audiendi præcipuè de aliorum vita & rebus percupidos. Biezarchus ἐν τῇ ἐκδόσει. Οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἀείρουσι τοὺς λαλοῦντας, ὑπελαί, οὐκ ὀκνοῦντες.

τίδης, παρατηρεται ὅτι ἑσπερίων βιῶν. Athenienses sunt valde dediti imaginibus confabulationibus, occultis, sycophantia, exploratores vitae aliorum, quod confirmant egregie verba Lucæ in Actibus Apostolorum. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημιῶντες ἔσονται εἰς ἡδὴν ἐπὶ τοῖς εὐκαίρῳ ἢ λόγῳ πᾶσι καὶ ἀκούειν καὶ ὁμιλεῖν. Athenienses autem omnes & inquilini peregrini nulli alii rei vacabant, nisi aut dicendis aut audientibus rebus novis. Probo verò hic lectionem, quam ex antiquo codice primus prodidit G. Canterus, ἰσαλία λέγειν. Eam agnoscit quoque codex Vossianus primus cum interpretatione διερμύην φλυαρίαν.

v. 499. Κατὰ πρὸς λέξας θομάς] Latini Interpretes in recentioribus editionibus: *animum suum increpat*. perabsurdè. quantò rectius antiquiores: *mala versat in animum*. Προσλέγειν κατὰ est κατὰ συνέσιν ἐν ταῦτῃ ψυχῇ, ut rectè Græci magistri. nimirum cogitare de furtis, latrocinis, sacrilegiis aliisque malis vitam tuendi artibus, ad quas compellit paupertas, quæ crimina suadet ingenis, ut Claudianus ait. Sicut autem λέγω, λέγω, ἀγγέλλωμαι, φερίζω, φημί, sic & προσλέγω, non solum de oratione, sed & ratione & cogitatione dicuntur.

v. 502. Δείκνυσι δὲ διαίαν] Præclarè D. Heinsius docuit δείκνυεν hic esse dicere. Sic & Latinis ostendere. Cic. V. ad Fam. 12. Cum mihi sapè ostenderis te accuratissimè nostrorum temporum consilia & eventus litteris mandaturum. hoc est, dixeris, declaraveris. lib. IV. ep. 1. Eadem omnia quæ à te de pace & Hispaniis dicta sunt ostendi me esse disciturum. Lib. I. ep. 9. In eo ipso quod te ostendis esse facturum, h. e. dicis, scribis. Sallust. Jugurth. 30. Multa superba & crudelia facinorosa nobilitatis ostendere. commemorare. C. Nepos Epaminond, Micythus Epaminondam convenit, & causam adventus Diomedontis ostendit. pro δείκνυσι MS. I. δείκνυσι.

v. 508. Μίμνετε δὲ γαῖαν] Hunc locum optimè exposuit vetus Scholiastes Nicandri ad Theriacōn v. 626. qui contendit μίμνετε hic esse clauditur, constringitur gelu terra, ἰκνυδὴ πύματα ἐν χειμῶνι συμπυκνῶνται εἰς καὶ ἡσφαλισμῶν. quod omnia hyemis tempore clausa & confriicta frigore rigeant. Vide Proclum quoque ad hunc locum. Orpheus in descriptione hyemis, quam Hesiodum hic aiunt esse imitatum:

Πολλὰὶ ἀροῖνται καὶ ἰπυρτίες ἐν νιφάδι.
Τῶν δὲ ἰπυρτίων φηροῖς καὶ δένδρεσσι ἄλλοις
Οὔρεσσι τε, σκοπέλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐλδύμεναι
Πηλυδάδεσσι, καὶ ἱππῶσι ἀμυνόμεναι. αἱ δὲ δὴ οὕτως
Τρύχεσσι καὶ θύρεσσι ἐν ὕψει, ἡδὲ πᾶσι ἀνθρώποις
Προβλάσκουσιν μετὰ τὴν δυνάμειν κατὰ γῆν ἀμυνόμεναι
Ψυχῇ λελυγμέναι πύματα δὲ κατὰ γῆν μίμνετε.

Multa de caelo & crebra & nubibus Tunc incidit sagis & aliis arboribus montibusque & rupibus & hominibus mæstis glacies, & erunt aspectu tristes. Illa enim affligit & animalia in montibus neque mortales prodire ex adibus possunt, quia membra uruntur frigore acri, geluque mem-

bra

fra constringuntur. In tertio versu scripsimus ἀμειδιαι. sicut apud Poëtam ἀμειδιαι νύκτες, tristes noctes. Latinis, tristis hyems. vulgò legitur sine sensu : ἀμειδιαι. Sed hoc vitium D. Heinsium quoque deprehendisse postea cognovi.

v. 503. Ποσειδῶνι καλίας] Est exstruite ædes, tuguria. καλίας enim & καλίοι sunt ædiculæ, casæ. sic & suprâ v. 305.

Ὡς κέ τοι ἀργεῖς βίωται πλεῖστοι καλίας.

Ut tibi æstate collecto victu impleantur tuguria. Quamvis propriè ibi dici de horreis Veteres notent. Hesych. Καλίοι τὰ εὐπλοῦ οἰκήματα. Idem : οἱ μικροὶ οἴκοι καλίας καὶ καλίδια. Vulgò nidos componite vertunt. Novi apud Latinos interdum etiam nidos dici tenuiores ædes, & quosvis secessus, sed in versione præstat propriis uti vocabulis.

v. 510. Πλυνῆ] MS. I. πλυνῆ, II. Codex : πλυνῆ. quod non improbem. Hinc πλυνῆς apud Homerum, teste Eustathio, est ὄρεσι πλυνῆ. Et πλυνῆ. Hesych. πλυνῆ, πλυνῆ. ἐλπίδι.

v. 513. Ἀλλὰ νῦν καὶ ψυχρὰς ἰὼν ἀλγίστοις] Non intellexerunt hujus loci sensum Interpretes, cum vertunt : *quas nihilominus frigidus existens perflat.* Verte : *sed & hæc frigidus valdè perflat.* Τῶν hic ut sæpè apud Poëtas pro ταῦτων. Quod & Moschopulus monuit & auctor glossarum ineditarum codicis Vossiani. Δασύτρινα & τριάντρινα vulgò interpretantur *hirsuta*. Sed Latinis non dicuntur hirsuta quæ villosas habent cutes, sed quæ setosas, ut porcorum, aprorum, echinorum. Cic. de Nat. Deorum : *Quarum animalium alia coriis tecta sunt, alia villis vestita, alia spinis hirsuta.*

CAPUT XII.

Ἐπηεταῖον. Ἀΐωσι. Κυάνεος niger. Πανέλλιες. Μυλιαῖν, Μαλκιάιν. Cratis correctio in Hesiodo probata. Proclus correctus. Crates Mallotes. Νηψ. Hesiodus leviter emendatus. Χλαῖνα, lana. Πῖλοι. Ἀρνακίδες. Pollux emendatur. Πέλωτες. Πόδια. Ἀναξυρίδες. Σκελέαι. Rursus Polluci duo loca restituta. Διοφύεες.

v. 517. Ὅ γε ἐπιστῆται πέχες αὐτῶν] Ἐπιστῆται πέχες Latinis Interpretibus sunt *aperti villi*. Sed Græci erant audiendi qui benè explicant δασύαι, ἢ ἀλειψύαι, σιωχαῖς, villi densi, spissi, quibus opponuntur rari. Ἐπιστῆταις sæpè est affluens, copiosus. Hesych. Ἐπιστῆται, σιωχαῖς, ἀδιδάκτοι, περαταῖοι ἀπὸ πάντες ἔχοντες, ἀψυλῆς. Homer. Ὀδυσ. δ.

Αΐωσι

Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπιτακτὸν γάλα ῥιπῶν.

Sed semper præbent copiosum lac mulgendum.

Ὁ δὲ αὖτ. 9.

—— λίλυ ὅδ' αἰσικαλῶς ἐδαμνέθην

Κέρμενον εὖ παλαιῖς, ἔπει δ' ἀγροὶδὴ κρατὶ ἱμῶν

Ἦν ἐπιτακτός.

Miserimè vexatus in fluctibus immensis, quoniam comitatus abundans non erat in navibus. Vide ad utrumque locum Eustathium.

v. 520. Ἐνταῦθα φίλη παρὰ μητίεα μίμνη] MS. primus: Ἐνταῦθα μίμνη παρὰ μητίεα κεδνῇ.

v. 523. Μυχίη κραταίξεσσι ἵδδου οἶκον] MS. I. Μυχίη κραταίξεσσι ἵδδου οἶκον. quod non improbem. Μυχίη MS. glossæ ejusdem libri exponunt ἵδδου. Nimirum μυχίη est quæ ἐν μυχῷ δόμου, ut Homerus loquitur, in interiore ædium parte versatur, quæ Græcis dicitur θάλαμος, παρθενὴ & Gynæconitis. Hinc ἐν θαλάμῳ παρθένου Theocrito est virgo, quæ in thalamo versatur, innupta puella. Stat. I. Theb.

Nec mora præceptis cum protinus utraq; virgo

Ætæοο egressa thalamo.

quò nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus, ut C. Ne-
pos ait. Sic & Proclus legisse videtur, qui exponit εἶσω μυχῷ ὃ οἶκον
παρθενίου οἴκου.

v. 524. Ὅτ' αἰόστον δὲ πόδα τίμη] Antigonus Carystius in περι-
διῶν συνοργῇ, cap. 25. legit τίμη. Ὅ δ' ἐπὶ πολύπυς, inquit, ἐν τῷ
χειμῶνι τὰς πλεονεξίας αὐτῷ κραταίξεσσι τῷ ἐστὶν

Ἦν ὡς χειμῶνι ὅτ' αἰόστον δὲ πόδα τίμη.

*Polyrus hyeme suos comedit cirros. Hoc significat: Tempore hiberno quan-
do exossis Polyrys suum pedem arrodit. Quod Hesiodus πόδα πολύποδες
hoc Antigonus πλεονεξίας nominat, Philes verò & Ælianus πλεονεξίαν.
Inde proverbium cujus Hesychius meminit: Πολύποδες ἔκλυον αὐτὸς
ἑαυτὸν κραταίξεσσι. Observatu verò dignum est quod notavit Moscho-
pulus αἰόστον esse Lacedæmoniorum vocem, sicque eos appellasse
πολύποδες.*

v. 527. Κυάνειον ἀνδρῶν] Κυάνειον quidem propriè est cæruleus, ἐρ-
οειδὲς χρῶμα. Κίανον enim est color cæruleus: sed sæpè etiam poni-
tur pro nigro Hesych. Κυάνειον μέλας. Κυάνη μέλας, φαί. Dio-
nysius Characenus v. 586.

Μίση' ἐπὶ κυανέας νοτίω ὁδὸν αὖτις ἐλάσσει.

*Donec ad nigros (Æthiopes) australem viam rursus confecerit. De Indis
v. 1112.*

Τῇ γαίῃ γένεται μὲν ὑπὸ χροῖα κυανέαισι

Θιασίσιον λιπώντες.

Quare terra habitatores quidem corpore sunt nigra mirè pingues.

v. 528. Πανώλυνται] Non vertendum universis Græcis, ut vulgò;
sed simpliciter Græcis. Πανώλυνται enim tempore Hesiodi, Homeri,
Archi-

Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων propriè sic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Thessaliæ Rex fuit. Ante hunc nominabantur Γεωῖται, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & subiectos vocat Myrmidones & Hellenes. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cùm propriè dicerentur Ἑλλήνες, reliqui Græciæ populi dicti sunt Παλλήνες. Vide Thucydidis proœmium, Strabonem lib. VIII. Apollodor. lib. I. Biblioth.

v. 530. Αὐχρὸν μυλίωντις] Suidas: μυλίωντις, ἡκύντις. Proclus: διεσπασμένοι καὶ συσπυρόμενοι ὑπὸ τῷ κρύου. Ut apud Phædrum: *Musca contracta frigore*. Alii tamen omnes μυλίων putant esse κύντις καὶ συσπύρον ἰδόντις ἀπὸ τῆς ψυχρότητος, quod Matthæo est βρυσμὸς ἰδόντων. Tertulliano *frendor denuntium*. Sed frigus ferarum æquè ut hominum dentes collidere quis vidit, quis tradit? Mallem itaque cum Crato legere μυλίωντις. Μαλκίον, μυλκίον, μυλκίον est frigore rigere, ὡς ψυχρὸν μὴ ἔχει δυνάμει δυνάμει χροῦσθαι. Ut Etymologici magni auctor exponit. Aratus:

Τότε δὲ κρύον ἐν Διὶ ἐστὶ
Ναῦτῃ μαλκίοντι κακώτερον.

Vertit Cæsar Germanicus:

*Tunc rigor, aut rapidus ponto tunc incubas Auster,
Tarda ministeria. Et nautis tremor alligat artus.*

Ad hanc quoque lectionem puto pertinere Procli expositionem illam, διεσπασμένοι καὶ συσπυρόμενοι. Sic lege, non συσπυρόμενοι. Apud eundem corruptè quoque legitur Ἰσπερτίς, pro Κεῖς. Cratis enim Mallo- tæ Grammatici Pergameni celeberrimi, qui Aristarchi æmulus fuit & perpetuus adversarius, hæc est lectio, non Isocratis. Etymologici Magni auctor: Μυλίωντις. Ἡσιόδῳ τὴν χεῖρα κύντις, ἀπὸ τῆς ψυχρότητος ἢ σπυρόμενος, ἢ πρὸς μύλας συσπύροντις. Κεῖς δὲ γαστρί μυλκίοντις. Ἐὰν δὲ τὸ ὡς ψυχρὸν μὴ ἔχει δυνάμει δυνάμει χροῦσθαι.

v. 535. Νίφα λολίον] Omnes tradunt: νίφα dici per λολίον pro νιφάδα, quod mihi nulla ratione probatur. Non dubito esse accusativum verum obsoleti nominativi νίψ, νίφες, unde Latinum *nix*. Hoc quidem nomen interiit ut infinitæ aliæ omnium ferè linguarum origines, de quibus vide cruditam diatriben doctissimi Christiani Dammii nostri. Ab hoc antiquato νίψ est νίφω, & νιφιδίτης Ἀλπίς in Antholog. Alpes nive conspersæ.

v. 537. Χλαῖναν τι μαλακίον] MS. II. χλαῖναν μὲν μαλακίον. Sic metro consulitur. Glossæ MS. exponunt ἱμαῖοι παχέ. rectè. Latini dicitur *læna* non *chlæna*, ut Hesiodi Interpretes. Erat vestimentum crassius quo utebantur ad arcendos imbres & frigus. Varro *de L. L. Lana quod de lana multa. Duarum enim togarum instar: ut antiquissimum mulierum vicinium, sic hoc duplex virorum*. Sed in verberio labitur Romanorum doctissimus. Est enim *læna* à Græcâ χλαῖνα,

χλαῖνα; sine dubio, abjecto χ, sicut ab antiquo γλαῖ γλακτῆς est lac.

v. 541. Βοὸς ἴφι κερμαίοιο] Omnes Græci rectè exponunt bovis nec senio nec morbis confecti, sed qui in ipso robore & flore ætatis vi occiditur, cujus corium calceis, qui non faciliè deteruntur, & contra frigus maximè muniunt, sit aprissimum. Sic apud Homerum ἰμφὺς βοὸς ἴφι κερμαίοιο, *lorum bovis vi occisi*. Rationem reddit Plutarchus I I. Sympos. nimirum pelles animalium ferro jugulatorum esse tenaciores, nec tam flaccidos ac tam faciliè rumpi, quàm pelles animalium quibus morbus aut senectus mortem attulit. Veteres ex crudo corio calceos conficiebant, Latinis perones dicuntur.

v. 542. Πίλοι ἱππῶν πυκνότες] Quis non miretur stuporem Interpretum, qui reddunt: *pilis intus condensans*. Quis umquam fando audivit πῖλον? Latinis significare pilum? πῖλοι sunt lanei calcei, qui sub peronibus inducebantur ad arcendum frigus. Latinis dicuntur *udones*. Ulpianus H. de auro & argento legato: *Alia causa est udonum, quia usum calceamentorum præstant*. Domi nimirum cum non prodirent, sicut & soleæ. Alioquin calcei cum prodirent in publicum semper superinducebantur à Romanis, ut ostendit Salmasius ὁ πῖλον ad Lampridium. Sunt etiam laneæ fasciæ pedules, ut inferiùs ostendimus. Quicquid enim ex lana coactili conficiebatur dicebatur πῖλος. Tam capitis tegumentum, ut statim v. 546. quod hinc Latinis etiam pileus dicitur, quàm pedum. De pedulibus Lucian. Πῖπτον διδασκαλῶν, ὃ ἱπποῦς Σικωνία πῖλοις τοῖς λουκῶν ἐπιτίθενται. *Sicyonius calceus albis decorus soccis*. Pollux VII, c. 33, sect. 4. Οὐ μόνον ὁ ἐπὶ τῷ κεφαλῶν ἐπιτίθεται πῖλον ἄλλ' ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπὶ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κερῖτον ἐν Μαλθηκῶν λέγων. λουκὺς ὑπὸ ποσὶν ἔχον πῖλος. Ὅτι Πλάτων ἐν συμποσίῳ. Καὶ δρινακίδας τοῖς πῖλοις ἐπέθηκεν, ἐπελίσσεν τοὺς ποδῶς εἰς πῖλος πρὸς δρινακίδας. Non solum quod capiti imponitur πῖλον dicitur, sed & quod pedibus inducitur, ut Cratinus ostendit in μαλθηκῶν. *Albos sub pedibus calceos laneos habens*. Sed & Plato in symposio etiam δρινακίδας cum πῖλοις conjungit: *Involutum pedes in calceos laneos & agninas pelles*. Sic lege. *Δρινακίδας* erant calcei ex pellibus agninis (δρινακὶς enim est agnina pellis cum ipsa lana) quibus hyeme utebantur, sicut πῖλοι ex lana coactili. Udones apud Martialem lib. XIV. ex hircinis pilis confecti narrantur:

Non hos lana dedit, sed olentis barba mariti.

Cinyphio poterit planta latere sinu.

Cinyphius sinus est calceus ex caprinis pilis contextus. Πῖλος Æschylus & Sophocles dixerunt πῖλινον, Critias πόδια. Pollux VII, 22. Ἀλλὰ πόδια Κριτίας καλεῖ, εἴπερ πῖλος οἰκτεῖον, εἴπερ ἐπελίσσεται ποδῶν, ταῦτα πῖλινον καλεῖ ἐν Φοινίσσας Αἰχυλῶν.

Πῖλινον ἔχουσιν ἀνέτοις ἐν δρινακῶν,

Τὰ δὲ πῖλινον εἶδος ὑποδήματων, ὡς ποδῶν, ἀπὸ τοῦ ὡς ταῖς ἀνέτοις, ἀπὸ τοῦ ὡς ποδῶν ἵππων οἰκτεῖται. Κερῖτης δὲ ἐν ποσὶν ἔσται. Καὶ δὲ πόδια

δια τερμίστου. Sic hunc locum partim ex MStis, partim ex conjectura restitui, qui corruptus est in editis libris. Confundit Pollux hoc loco crurales fascias cum pedulibus. *ἀναξυρίδες* & *σπαλίσαι* sunt propriè crurales fasciæ, *πίλοι* verò, *πίλωλες*, *πῶδια*, pedules. Idem Pollux lib. X, cap. 11. Ἄ δὲ ὑπεύνη δὲ πῶδια, πῶλες, πῶλωλες. ὅπως δὲ Ἐσφοκλῆς τὰ πῶδια κηλαῖ τὰς δὲ ἀφ' ἑλπίος ποσὶ πῶλες ἢ Πλάτων μόνον ἐδ' οὐρανοῦ φέρονται, ἐπεὶ λυγρόν τὰς πῶδας εἰς πῶλες πὶ καὶ ὄργανάδαι, ἀλλὰ καὶ Κροτίδης ἐν Μελιχμοῖς. Ἀδελφὸς ὑπὸ ποσὶ ἔχον πῶλες. ἔστι δὲ εἰπὼν καὶ πωλεῖς πῶλες. καὶ ἐπὶ τῷ ὀνομαζομένῳ ὑδῶναι πῶλες τερμίστους. Ἀντίππῳ εἰπὼν ἐν Βάκχαις ἀλλὰ τερμίστις ἐν πωλεῖς. Sic istum locum ex suo optimo Codice legendum esse, qui gravissimis mendis & lacunis miserè foedatus est in editis libris, ostendit mihi nuper Vir Maximus & undiquaque eruditissimus Isaacus Vossius. Verum postquam hæc fuerunt edita, de his Polluci locis eruditissimam ad me scripsit epistolam, quæ cum multa doceat exquisita, non possum non eam tecum communicare. Cum utrumque locum in optimo suo Codice sic legi ostendisset, ut à me editus est, nisi quod in priore pro *ὑπὲρ πῶλες εἰς* τίον scribatur *ὑπὲρ ἀφ' ἑλπίος*. & pro *ἢ πῶδια ἢ*, τωτὶν *ἢ*. & pro *πῶλωλες*, *πῶλες*, subjicit: Cudones vel udones apud Veteres pro eadem re accipi rectè notat Salmasius, verum non rectè à cudendo hoc vocabulum arcessit, cum sit Græcum, & Græcam habeat originem. Ab ὄς est *ὄλα* vel *ὄνα* vel *ὄνα* pellis ovina, & pro *ὄνα* verò addito ut sæpè κ, dicitur etiam *κῶνα*, vel *κῶνας*, vel *κῶς*. A κῶς verò est diminutivum *κῶδιον*, *κῶδια*, & *κῶδης*, & amplificatum *κῶδιον* vel *κῶδης*, pro quo etiam *ῶδιον*, & *ῶδιον* reperitur, unde Latinum cudones, udones, seu odones dixere, idque promiscuè, cum κ aut ε initiale non in barbaris tantum, sed etiam in multis Græcis Latinisque modò adfit, modò verò abjiciatur, quemadmodum etiam agnoscit Salmasius. De *πῶλωλες* vocabulo sic sentio, esse id ejusdem naturæ ac originis ac sit *ἰλντος*. In multis enim solet τὸ π loco τῷ ὀνομαζομένῳ affigi, ut *ἡλντος*, *πηλντος*, ἡζανον πῆζανον, αἰλντος πηλντος, & infinita istiusmodi. Est autem *ἰλντος* integumentum, involucrum, *σκέπασμα* &c. ab *ἰλν* seu *ἰλν* involvo. Eodem refèrri debent *πῶλονα* & *πῶλονα*, licet Hesychius habeat *πῶλονα*, quæ sunt talaria seu fasciæ cursorum, quibus ad compescendam talorum extorsionem pedes muniebant. Ut enim *ἰλντος* & *ἰλντος* dicitur, ita quoque *πῶλονα* & *πῶλονα* dicantur ab *ἰλν* & *ἰλν*. Reddi debet hoc vocabulum Aristoteli in Problematis scilicet XVI. quæst. 4. ubi quæritur cur non tantum rotunda, sed & quæcumque rectilinea in terram cadentia ad æquales utrimque resiliant angulos. Dicit enim id fieri *καθὼς τῶς πὶ ἐνερθεῖς τῶ σῆλῳ σπῆλαι καὶ ἂν τὰς καλύπτρας ὑφ' ἑαυτῶν*. Quæ vulgò sic vertunt, ut his accidit quibus aut pars inferior raditur, aut totæ violantur. Undentillum nisi ridiculum efficias sensum. Omnino sic erat scribendum, *καθὼς τῶς δὲ σπῆλαι τῶ σῆλῳ σπῆλαι, καὶ ἂν τὰς καλύπτρας ὑφ' ἑαυτῶν*. Quomodo contingit loripedibus, & illis quibus (inter lavandum) talaria surri-

suprapiuntur. Vide locum integrum & fateberis omnia plana fieri si ad legamus, frustra que se hic torquere Interpretes & mathematicos. Oī *αυρίδες* τὰ *αἰτιά* aliter Græcis dicuntur *αυρίδες* non *ἀνὶ τῷ οὐρῷ*, ut habet Diogenes Laërtius in Pittaco, neque *ἀνὶ τῷ ἀλφειῷ* τῶν *αἰτίων* *δυσάντες* *ἔχον* τὰς *τῶν* *πυλῶν* *ἀκτύλας*, ut putat Galenus, sed *ἀνὶ τῷ αὐρῷ* *ποσὶ*, pedibus enim tamquam scopis verrunt pavimentum quidam loripedes. Tales præcipue multi reperiuntur inter Æthiopes & Ægyptios, non propter nervorum imbecillitatem, neque etiam propter eam causam, quam memorat Aristoteles eodem scripto sectione X IV, quæst. 4. sed propterea quod illis vel tali, vel genuum patellæ incidebantur, ut nempe fugæ spes præriperetur illis qui mallet pedibus quàm manibus operari. De talis conjicio, de genuum patella, testem do Origenem qui in Phlogalia scribit, morem fuisse quibusdam Æthiopibus τὰς *κνήμας* *τῶν* *γυνάτων* *ἀεὶ* *αὐτῶν*. Commodè hinc intelligi possunt verba Petronii de Æthiopibus: *Agnumquid & crura in orbem pandere possumus, namquid & talos ad terram deducere.* Ista nempe Æthiopica mancipia, quibus genuum conchæ erant ablatae, poterant crura in utramque partem in circulum movere, illique non nates modò, sed & ventrem pulsare. Quod si illis tali inciderentur jam quoque poterant plantas pedum similiter in orbem movere, & sursum ad crura adducere, & supinatis plantis supra solos ambulare talos. Firmendis autem & continendis talis maxime conducebat talarium genus quod draco dicebatur. De his & aliis talarium generibus multa hæcenus ignota possum tibi scribere, verùm iis colligendis & digerendis oportunius forsitan sese offeret tempus. Hæc vir ille sumamus. Vides etiam Sophocli hic tribui *αἰλίαν*, quæ superius tribuit Æschylæ. Apud Hesiodum nostrum *αἰλίαι* sunt *ἰσχυρίαι*, fasciæ pedules ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed serò. Vetro enim affirmat calceamenta sine fasciis sumi solia se puero. Latinis etiam dicuntur *empilia*. Ulpianus l. 23. D. de auro & argento legi §. 4. *Fasciæ cingulæ pedulæque & empilia vestimenta sunt, quia partem corporis vestiunt.* *Πύλον* & *ἰσχυρίαν* est condensare, cogere, coactilia facere; unde *πύλος* & *implia*, quæ vocem malè juris Interpretes notant dicti, quæ sine pilis. Hinc & *pilææ*. Festus: *pilææ & compilææ sunt Græcæ originis. Græci enim furres pilææ dicunt.* Hinc & *compilææ* non est congerere, ut vulgò dicunt, & putant sed furari. *Compilææ* ados, furtoque pedibus aliquid auferre, quod nobis est *bestialen*. *Ἡλῶ* etiam dicuntur tegumenta ex lana coacta, sub quibus hyemps habitant Scythæ iuxta Herod. IV. 23. malè ibi Interpretes vertunt *pilos*. Sic & interpretunt qui Strabonem viderunt. Nam ubi lib. XVI. legitur *ἰσχυρίαν* *πύλον* ridiculè exponunt *virgatis pilis*, cum legendum sit *ἰσχυρίαν* *αἰλίαν* *virgatis ἰσχυρίαν*, ut monuit Salmastius ad Vopiscum. De *αἰλίᾳ* capitis tegumento loquitur statim v. 796. *Πύλον ἰσχυρίαν* *αἰλίαν* *πύλον* *ἰσχυρίαν* *ἰσχυρίαν*. Fuisse talis propajos Thessalis ad arcendum solis servitrem

tem docet Eustath. ad Iliad. x. Antiquissimis temporibus *πίλον* non alium usum capiti præstabat, quam *πίλοι*, qui calceis inferebantur. Galeæ enim interiores iis muniebantur, qualis ille erat galeæ Ulyssis, quem acceperat à Merione, Iliad. x. v. 265.

Μέσση δ' ἐν πίλον δόκει.

Media autem inerat pileus aptatus, ubi rectè antiqua scholia τὸ *ἐν* *κατασκευασμένον*, *confecta lana*. Eustathius verò ad illum locum docet omnes olim galeas lana coactili fuisse munitas, inde posteriores, cum quævis capitum tegumenta *πίλος* dicerent, Ulyssi adscripserunt pileum, quali tum utebantur. Sic enim semper exprimitur. Et sicut clava Herculis est insignis, sic pileus Ulyssis, ut constat ex nummis, monumentis & testimoniis Veterum. de quo Ulyssis pileo vide Albertum Rubenium, virum politicissimum, de Re vestiaria lib. II, cap. 15. Primus autem Apollodorus sic pinxit Ulysssem testante Eustathio ad Iliad. x. p. 723. edit. Basil. Eustathius ad Iliad. i. apud Veteres *καπίλον* appellari capitis tegumentum, quod nunc communiter dicatur *καπίδιον*, & quod ab Hesiodo dicatur *πίλον ἀσκήτης*. Tradunt plerique capitis tegumenta veteribus Græcis usitata non fuisse. Eustathius ad Odyss. I. ait Latinos nudi capitis consuetudinem à priscis Græcis accepisse. Romanos enim Saturnalibus pileum gessisse, aliis diebus nudo capite incessisse, aut caput veste velasse. Apud Homerum pileum & causiam ne semel nominari. Quod verum est si pileum accipias hujus generis, quali postea utebantur, non tamen olim apud Græcos aut Latinos, nisi cum iter facerent in magno æstu, aut frigore, aut tempore pluvio. Quos pileos Romani vocabant petasos, qualis conspicitur in Mercurii simulacris. Hinc tamquam singulare notatur à Suetonio in Julio Cæsare, illum semper incessisse nudo capite cum iter faceret, seu sol, seu imber esset. Alioquin in Urbis latinitia togæ caput velabant. A *πίλον* est *πλητής*, fur, deceptor, superbus v. 373. quod Æolicè dicitur pro *φλητής*. Vide Etymol. magnum de hujus vocis origine, quæ inepta sunt. Sed credo antiquissima voce esse *πλητής*, sicut Æolica dialectus est vetustissima, pro quo leniore postea sono usi alii Græci *φλητής* dixerunt. Fures autem & impostores dictos esse *φλητές*, quod pilo five capitis tegumento se velarent, ne facillè possent agnosci. Sic Æoles dixerunt *ἀμφί* communiter *ἀμφί*, *παιδες*, alii *φανδες*, lampas, lychnuchus. Latina lingua tota formata est ex Æolica, cujus dialecti qui peritus est, facillè plerarumque omnium Latinarum vocum origines invenire potest, sæpissimè pro communi Græcorum φ utitur Æolico π. Latinis *apua*, Græcis *ἀφύη*. *Φοῖνιξ*, Pœnus, & plura hujus generis, quod dudum observavit Caninius in Hellenismo.

v. 543. *Πεντηγόνων ἰερίων*] Simylus in Moreto:

—— cinctus villosa tergore capra.

Hoc vestimenti rustici genus, quod ex pellibus hædinis conficiebatur, Græcis dicitur *ἀφδιές*, unde *ἀφδιεῖαι* pastores & Attici rustici talibus

bus vestimentis amicti. Theocrito Idyll. III, 25. & v. 15. dicitur βαίται, ubi Scholiastes docet alio nomine appellari μολυτῆς, qui prophetarum vestitus fuit, ut ex sacris voluminibus constat. Latini hic habitus rusticus nominatur rheno: Ovidio pastoritia pellis. Glossæ: Segestre διφθέρα. Segestre teges erat ex segetibus primo facta, sed postea ex pellibus, quibus milites in castris, nautæ & pauperiores utebantur, ut Varro docet, & ad Varronem Josephus Scaliger. Διφθέρα nimirum est omne vestimenti genus ex pellibus rudibus factum.

CAPUT XIII.

Hesiodus quinqueies emendatus. Ἀλεή. Duo epigrammata in catalectis veterum Poëtarum correctæ. Μάκαρες Beati. Χαλεπός. Gravis. In Virgilio lectio Servii probata. Oceanus cur sacer. Theocrito lux. Alcæi fragmentum elegans correctum. Πετραίη σκιά. Πέτερεστρον in rupe. Μᾶζα ἀμολγαίη. Ὑπερμαζᾶν. Θάλασ boum pabulum. Ἀκροῆς Ζέφυρος. Ἐπαρμύς βίος. Ποιεῖδ' ᾄται. Facere populum. Floro lux. Facere progignere. Ἡμερόσιτος.

v. 544. Οὐδ' ἐπὶ ῥώτῃ] Moschopulus: ἐπὶ ὤμῳ. quod rectum est. Quæ enim induuntur dicuntur humeris injici non tergo. Exemplorum ubique magna messis. Sequentia verò: ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀλάω. pessimè interpretantur, pluvia arceas teporem. cum sit, pluvia arcenda, sive praesidium, munimentum injicias adversus pluviam. Quod à nobis defendat pluviam. ἀλὰν enim est ἀλίστη, συγκροτή, καταφυγή, ut bene magistri, ἀλία verò tepor.

v. 546. Ἰὺ ἔσται μὴ κεφαλὴν] Est per synecdochen dictum, ne caput tibi madefaciat. Ὑπὲρ κεφαλῆς ὕμνος imber perpluens caput in memoriam mihi revocat elegantissimum epigramma ex catalectis veterum Poëtarum de Priapo, sed quod aliquot mendis deformatum suo nitori restituemus.

*Parum est, miser quod hic fixi sedem
Agente terra per caniculam rimas,
Sistulosam sustinens die astatem.
Parum quod imos perpluunt sinus imbres,
Et in capillos grandines cadunt nostros
Rigétque duro barba vincula crystallo.*

Sic

Sic scribendi hi versus. In tertio vulgò legitur: *diu astatem*. In quarto: *Parum quod imi persfluunt sinus imbres*. In sexto: *juncta crystallo*. ineptissime. Sed & qui duobus interpositis sequuntur ex veteribus editionibus sic sunt refigendi:

*Huc adde quod me fuste de rudi vilem
Manus sine arte rustica dolaverunt,
Intérque cunctos ultimum Deos numen
Cucurbitarum ligneus vocer custos.*

sed hæc præter institutum & pensum nostrum, ad quod nos revocamus:

v. 549. Ἀἷε πυρφόρε τέτυται] MS. I. πυρφόρε κοτίεται, cum interpretatione, σπυρφόρε ἐπιχέται. Seleucus verò legit αἷε ἐμυρφόρε observante Proclo. Μαίηρες hic, ut apud Latinos, *beati*, fortunati sunt homines copiosi, opulenti. Catullus: *O quantum est hominum beatorum*? Dicuntur & Græcis εὐδαίμονες. Versu sequente uterque Codex & Tzetzes: δρουσάρη. Ibidem liber primus ποταμῶν αἰὲν ἰόντων. secundus autem αἰναίωντων. quod verius. Sic quoque Tzetzes. Isingrini editio proximè verum: αἰὲν ἰόντων. Sic & apud Hom. Ὀδυσ. N. v. 109. ὕδαρ' αἰναίωντα, ubi quoque vulgati αἰναίωντα.

v. 554. Τὸν φθάρη ἐργα πλάσας] Ut versus constet, repone lectionem veterem ex utroque codice: Τὸν φθάρη ἐργον πλάσας. Extat & apud Moschopulum.

v. 558. Χαλεπὸς περδάτης] Noxius ovibus, ut Latinis *gravis*. Virg. III. Georg. 415.

Galbanæque agitare gravi nidore chelydros.

Sic legit Servius & exponit, *serpentibus noxio*. Ovid. IV. Metam. v. 497.

Inspirantque graves animas.

Liv. VII. 6. *Grave tempus & forte annus pestilens erat*. Versu sequente uterque codex: καὶ πλεῖον ἐστίν.

v. 561. Ταῦτα φυλασσόμεθα] Hunc & sequentes duos versus pro subditiis expungendos esse censuit olim Plutarchus. Nec illos videtur agnovisse Moschopulus. Rectius sanè abessent.

v. 566. Ἰεργὸν Ὠκεανὸν] Omnes ἰεργὸν hic esse magnum, immensum interpretantur. Non nego sic posse accipi. Verum tamen est ἰεργὸν hic propriam notionem non migrare. Oceanus enim sacer erat, quia erat Deorum domicilium, Neptuni, Thetyos, Solis, astrorum, quæ credebantur mare subire. Fabianus apud Senec. I. controvers. *Sacrum quidem terris natura circumfudit Oceanum*. Hinc & *diuum* appellatur. Plautus apud Varronem ex emendatione Scaligeri:

conferta rate inaratæque peritæ

Qui dium mare eunt sudantes atque sedentes.

Sic sæpè apud nostrum & alios εἰς αἶλα δῖαν. *In mare dium*. Quin & Oceanus pro Deo habebatur, Cæli & Telluris filio, patre verò

Saturni & Opis. Hinc Alexander M. ei fecit tamquam Deo. Justinus: *Expugnata deinde urbe, reversus in naves Oceano libamenta dedit, prosperum in patriam reditum precatus.*

v. 568. Οἰστρογόνῃ Πανδίωνι] MS. II. Proclus, Tzetzēs: οἰστρογόν. Sic & Hesychius & Etymologici magni auctor, Suidas tamen & MS. I. stat à vulgata. v. 570. MS. I, ἀπειριμένον. v. 574. MS. II. κῆρυ. v. 582. Ηἴμῃ δὲ σκόλυμα τ' αἰνῶν] Hoc tempus significat Theocritus Idyll. VI. 15.

Α' δὲ καὶ αὐτῶν τοι Διὶ φέρυπτεται, αἷς ἀπ' αἰγῶν

Ταῖς κρυπτοῖς χαίται, τὸ κελὸν δέρος αἰνέει φέρυπτεται.

Quæ sic reddenda sunt: Illa verò sua sponte lascivit, quia candidi flores sunt languidi, tum pulcra ætas ardet. Versionibus vulgatis nullus sensus. Χαίται κρυπτοῖς ἀπ' αἰγῶν, sunt pappi volantes Lucretii. Pappi enim sunt flores carduorum. κρυπτοῖς quia fervore solis flaccidæ decidunt & per aërem feruntur. Elegans fragmentum Alcæi de hoc ipso tempore nobis servavit Proclus: Οἷον πύργον τίς, (Sic MS. Gudii) Τὸ δ' ἄστρον ἀετρίλαται. Η' δὲ ἄρα χαίται. Α' καὶ δ' ἐκ πτεέλων πίδα ἀν' τίτλις αἰνῶν καὶ σκόλυμα. Corrupta D. Heinſius sic emendat, αἰνῶν δ' ἐκ πτεέλων αἰνῶν τίτλις. Sed videtur potius scripsisse: αἰνῶν δ' ἐκ πτεέλων αἰνῶν ἀν' τίτλις. *Suave canis.* ut exprimat illud Hesiodi, λιγυρὴν κροτάλλων αἰνῶν. ubi tamen MS. II. ἐπὶ καί.

v. 584. Καματωδὸς] MS. uterque καματωδός, ut & vers. 664.

v. 589. Εἰς πέτραν τε σκίη] Mirificè Interpretes Latini, ut solent *Petroſaque umbra*. Πέτρας σκίη est σκία ἐν σπηλαίῳ, umbra in antro. ut supra v. 532. γλάφυ πέτραν, est antrum in petra. Ubi rursus Interpretes, *caverna petrosa*. Πέτρα Homero aliisque Græcis Poëtis sæpè est antrum in rupe excavatum. Iliad. β.

Ἡὐν ἴθνα εἴσι μαλισσῶν αἰνῶν

Πέτρας ἐν γλαφυρῇ αἰεὶ νίον ἐρχομένην.

Quemadmodum populi evolant apium confertim ex cavo rupis antro novo examine exeuntium. Idem Iliad. δ. Πέτρας ἐκβαίνοντα διδύμενον ἐκ σπηλαίου. Ex rupis antro exeuntem excipiens insidiis.

v. 590. Μᾶζα τ' ἀμολγαίη] Est polenta pastoritia, παμδική, ut Athenæus explicat. Μᾶζα est polenta farina conspersa & subacta aqua & oleo. Hesych. Μᾶζα, ἀλφίται πιφυρμένα ὕδατι καὶ ἐλαίῳ. Α μᾶζα perelegans vocabulum ὑπερμαζῶν apud Simocattam ep. 77. & Alciphronem ep. 18. legitur. quod est è nimia alimentorum copia lascivire. Id ipsum quod Belgæ eadem ratione pervenustè dicunt: *broot-droncken zijn*. Hesych. ὑπερμαζῶν, ὑπερτροφῶν. Nugatur Tzetzēs, qui μᾶζαν dici putat quasi τὸ μὴ ἄζαν. Μᾶζα est à μᾶττω, subigo. Est enim farina subacta aqua. hinc Latinis massa. Siculi ζ & σ invicem mutant. Pro πλάσσω dixerunt πλάζω, pro αἰνάσσω αἰνάζω, ζάκωτος Saguntus.

v. 591. Βόες ὑλοφάγῃ] Interpretes: *bovis arborivora*. Imo: *bovis qua*

qua pascitur frondibus. Ex enim pabulum boum. Hesych. φάει βόες
φάει, ὃ ἐδίδουσι οἱ βόες. Phædrus:

Hac inter ipse dominus à coma rediit
Et quia corruptos viderat nuper boves
Accedis ad praepe: Cur frondis parum est?

In eadem fabula: Prondem bubulcus affert. Ovid. III. Metam. v. 730.
Res trita est.

v. 594. Ἀντίον εὐχεσθῆναι ἀνέμῳ] Revocavi lectionem veterem,
quam servavit MS. I. & omnes Græci Interpretes præter Tzetzem,
qui hunc versum non exponit. Legunt autem omnes ἀνεσθῆναι Ζεφύρῳ.
Homer. O'dus. β.

Ταῖσιν δ' ἡμέτερον ἔργον ἢ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀνεσθῆναι Ζεφύρῳ, πάλανδον τ' ἐπὶ αἶσθῃ πάντων.

His verò ferentem ventum immisit castis oculis Minerva purum Zephy-
rum, resonantem per obscurum pontum. Sic exponunt Græci magistri
ἀνεσθῆναι purum, nullis aliis ventis permixtum. Alii ἡρέμα πύοντα, le-
niter spirantem. quod non probe. Nam & Boreæ tribuit Homerus
O'dus. ξ.

Ἐξελθόντων δ' ἀνεσθάντες δὲ Κρήτης ὑπέρτατος
Ἐπὶ πύοντα Βορέη ἀνέμῳ ἀνεσθῆναι καλῶς.

Septimo verò consensientes à lara Creta navigavimus Boreæ vento puro
bono. Vide ibi Eustathi. Sed ad priorem locum O'dus. β. Scholium
brevium auctor, qui pro Didymo venditatur: ἀνεσθῆναι Ζεφύρῳ] ἐπιπύ-
οντα ἀνέμῳ, πύοντα αὐτὸς πύοντος ἡρέμα. οὕτως πύοντα οὕτως ἡρέμα. ἢ τ' μὴ κα-
νεσθῆναι Ζεφύρῳ. Ἀνεσθῆναι Ζεφύρῳ, con modum spirant in quantum opus
est, neque nimis vehementer, neque nimis remisse. Aut non mixtum,
sed purum Zephyrum. In MS. II. est εὐχεσθῆναι Ζεφύρῳ, sicut & apud
Homerum nonnullos legisse εὐχεσθῆναι Ζεφύρῳ Eustathius & Scholiastes
observant. Sed prætuli consensum libri antiqui cum Interpretibus,
ut & ἀνεσθῆναι in Homero retinetur.

v. 596. Τεῖς δ' ὕδατος ἐμυχίαν] Latine redditur imperitissime:
Tertiam aqua partem infunde, quartam verò misce vino. Estne qui in-
telligat? Hoc verò dicit Heliodus: Tres partes aqua prius infunde,
quartam verò vini admisce. Tribus partibus aquæ unam vini admiscen-
dam esse præcipit.

v. 601. Ἐπαρμόδον βίον] Latini Interpretes: victum sufficientem,
cùm sit conditum, repositum. Superius v. 427.

Χρήματα δ' εἰν εἴη πάντα ἀεὶ ἡμεῖς ποιεῖν.

Instrumenta verò omnia domi disposita para. v. 627.

Ὅσα δ' ἐπαρμόδον πάντα πᾶσι ἐν γαστέρι εἴη.

Armamenta verò disposita omnia domi repono. v. 617.

Πλαίων δὲ κατὰ χρόνον ἀεὶ ἔσται.

annus verò in opere sic rectè dispositus sit. Si hæc feceris, omnia gerentur suo tempore, totum annum rectè dispensaveris in opere faciendo. Vulgò inficere vertitur: ita annus in opere rustico absolutus sit.

v. 602. Ποιῶν θῦναι] Est querere, comparare sibi servum, ut alio loco ποιῶν γυναικα invenire uxorem. Marc. III, 14. καὶ ἐποίησεν δωδεκὰ ἵνα ἀποστείλῃ. Et elegit duodecim quos mitteret. δρογέλιον ποιῶν. Demosth. comparare argentum. ποιῶν πέντε πύλας. Matth. XXV. 16. quinque talenta lucrari, facere. Ubi malè Interpretes hoc loquendi genus incusant Latinismi, à quo abhorreat Græca Lingua. Latinos sic loqui verum est, Cic. I. divinat. Etiam Philosophum, si commodum ei esset, pecuniam facere posse. Sic rem facere. Sed Græci etiam ac Hebræi hoc loquendi genere usi sunt, ut Drusus & Grotius ad Matthæum ostenderunt. Nec alienum est à nostra vernacula, in qua dicimus *groot gold maecken*. Hinc facere est ποιῶν comparare, colligere. Florus lib. I, cap. 1. ubi aqua hæret viris doctis: Ex variis elementis congregavit corpus, populūque Romanum ipse fecit. Ipse colligit. ut apud Sallust. exercitum argento facere, est colligere, comparare. Herodotus l. II. Κροῖσος δὲ αἰμαρτὴν ἔχοντα ἐποίησεν ἐγὼ καὶ τοὺς Καππαδόκας. Cræsus autem oraculo interpretando adversus Cappadociam conscribebat exercitum. Nihil certius. Non spero futuros imposterum quibus hic locus Flori mendi sit suspectus, quique fateantur se ignorare quid faciat hoc loco fecit. Posses quidem etiam exponere *populum Romanum ipse fecit*, hoc est, genuit quasi *populum Romanum*, est parens populi Romani. Nam facere nonnumquam est gignere. Varro III. de R. R. 22. plerumque pullos similes sui faciunt. Sic κατὰ ποιῶν apud Lucam XIII, 9. quod non ineptè vetus vertit Interpres, fructus facere, pro ferre, gignere. Romulus dicitur etiam Romani populi sator. Ennius:

————— O Romule, Romule dic o

Qualem te patria custodem Di genuerunt.

Tu produxisti nos endo luminis auras

O pater! o genitor! o sanguen dis oriundum.

sed verius est, quod prius dixi.

v. 605. Ἡμερογίτης] Latinis dormitator, Glossæ Vet. ἡμερογίτης dormitator, fur nocturnus. Plautus: Ni illic homo est aut dormitator aut fectet zonarius. Huic opponitur interdianus. Eadem glossæ: Interdianus ἡμερογίτης.

C A P U T XIV.

Theocriti epigramma duobus distichis ineditis ex MS. auctum. Idem emendatum. Hesiodi locus novè expositus. Idem bis restitutus. Μίτρε φυλάσσειδ. Elegans epigramma in Anthologia emendatum & expositum, repudiata magnorum virorum interpretatione. Nemesis homines pro meritis accipit. Infesta est superbis & ostentatoribus, & nimia felicitati. Επεικείς. Καίρως. Tempus.

v. 619. **E** γ' τ' αὖ Πλειάδης θίν'] Quàm periculosi sint tum cursus maritimi insigni exemplo ostendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occasum Pleiadum in mari perit. Hujus epigrammatis quatuor versus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo; quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia. In qua ut & in Theocriti editionibus prius solum distichon extat.

Ἀνθρώπου, ζωῆς περὶ φρίδα, μηδὲ παρ' ἄλλω

Ναυτίλῳ ἴσθι, ὡς ἢ πάλυς ἀνδρὶ βίῳ.

Δηλαῖς Κλεόνικε, σὺ δ' εἰς λιπαρὴν θάσσι ἔλθοις

Ἡ πύργῳ κείλῃς ἱερωτέρῳ ἐν Συρίαις.

Ἐμπόρε, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ' ὑπὸ Πλειάδης αὐτῷ

Ποσειδάωνι ναύτῃ Πλειάδῃ συγκατίθης. lege: ποσειδάωνι ναύτῃ.

Homo parca vita, neque tempore alieno Naviga, quia vita hominis est brevis. Miser Cleonice, tu in optimam Thasum venire properasti mercator ex Cælesyria. Mercator Cleonice, sub ipsum Pleiadis occasum Mare transiens nauta cum Pleiade simul occidisti.

v. 643. Νῦν ἐλίγλω αἰεῖν] Tricantur Græci Magistri, qui contendunt αἰεῖν εἰρηνικῶς esse χαίρειν ἴσθι, quamvis iis adstipuletur Plutarchus libello de audiendis Poëtis. Qui, cum hunc locum produxisset, ait: τῇ μὲν γὰρ αἰεῖν σημαίνεται τὴ ἐπαῖον. αὐτῇ δὲ ἐπαῖον ἀπὸ τῆ παρωτίδαζ νῦν κέχρηται, κατέπερ ἐν τῇ συνθεσὶ κελῶς φαρὰ ἔχει, καὶ χαίρειν καλευόμεν, ὅταν μὴ δώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν. ἔπει καὶ τὸ ἐπαῖον μεταφύρεται εἰς τοὺς φασὶν ὡς παρατηρεῖν εἰρήνην. Αἰεῖν hic ἐπαῖον significat, id est, laudare. Laudare autem pro recusare ponitur hoc loco. Sicut usitatum nobis est dicere bene habet & valeat, cum aliud volumus & non accipimus. Atque sic quidem aiunt Proserpinam vocari ἐπαῖον quasi aspernandam. Vide Eustath. ad Iliad. κ. p. 720. edit. Basil. Sed

non erat ut alienam τῷ αἰνῶν significationem hic affingerent. Dictum enim est ab Hesiodo eo sensu quo à Virgilio : *tandato ingentia rursus, Exiguum colito.*

v. 647. Βάλαυ δὲ χεῖρ] MS. I. & II. βέλαυ. In secundo præterea ἀπερία λιμῶν.

v. 655. Τα δὲ ἀποφροδύμια ποτα] Latini Interpretes: *pradelib-rata vixit multa.* Incitè. ἀποφροδύμια sunt ἀπομικρυδύμια. Per præcones indicata, prædicta. Sed πείδαυ ἔταυ hic est *præmissa proponere, non certamina*, ut male Interpretes, monente Amplissimo Cupero in Observat. lib. III, c. 20. Vide & quæ notavi ad Luciani Solocistam, Sic & πείδαυ ἀγῶνα in fragmento Pindari apud Plutarchum de animalium sollertia:

Τιδιθῶν ἀγῶνι πείδεις ὄρνις

Εἰς αἰπὺν ἰσθλὸν σκῶν.

Propositorum præmiorum certaminis declaratio Virtutem in altas conjecit tenebras.

v. 657. Ὑμῶν νικησάτω φέρει τείνοδ' αἰώνιαι] Monet Proclus quosdam scribere Ὑμῶν νικησάτω ἐν Χαλκίδι θεῶν Ὀμῶν, qui non sunt audiendi. Decisum enim jam est & constitutum ab iis, qui temporum rationes descripserunt, Hesiodum minorem esse Homero centum quasi annis, nec potuisse cum eo de palma certare.

v. 667. Εἰ μὴ δὲ ἀέθρων] MS. I. Εἰ δὲ μὴ ἀέθρων. v. 669. πᾶθ' est imperium, potestas, magistratus. Hinc οἱ ἐν πᾶσι qui sunt cum imperio, magistratus

v. 679. Ἡμῶν δὲ τοπρεῶν] Sic omnes editiones, quas vidi; cum scribendum τὸ πρεῶν cum MSS. Hoc mendum & in alijs locis sæpe fustulimus.

v. 688. Ὅσ' ἀγροῦν] MS. II. οἰς ἀγροῦν. Sic & in quodam libro se reperisse testatur Commelinus.

v. 691. Μετὰ κύμασι πῆμαλ' κύματι] MS. I. πῆμασι. non inventa paranomasia, ut παθήμαλ' μαθήμαλ', & infinita talia. Versu sequente scribe: Δαῖτον γ' εἰς ἐφ' αἵμαζαν cum libro primo & Græcis Interpretibus omnibus.

v. 694. Μέτρον φυλάσσειας] Non video cur viri doctissimi μέτρον hic ve'nt exponi tempus. Quis μέτρον accepit pro καίρῳ. Μέτρον φυλάσσειας est modum tenere. Luciano μέτρον ἵστας. Epigramma de Nemeti in Antholog:

Ἢ Νέμεσις πῆχυν κατὰχῃ. πῶς ἔνευ; λέξεις.

Πᾶν ἀσπράζω. μηδὲν ὑπερ τοῦ μέτρον.

Nemesi cubitum teneo? quicquid brevis? quavis. Omniūbus præcipio: nequid supra modum. Extat de eadem Dea in iisdem Floridis Græcorum Poëtarum aliud epigramma ejusdem argumenti, sed turpissima macula foedatum, quam mirum tot viros doctos, qui in illo vertendo elaborarunt, non animadvertisse.

Εἰπίδα

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἱστάτω
 Τὴν μὲν ἵν' ἐλπίζῃς, τὴν δ' ἵνα μηδὲν ἔχῃ.

Vertit magnus Politianus:

Spem simul & Nemefin posita dicat Eunus in ara,

Scilicet ut speres omnia, nil habeas.

Sic & Henricus Stêphanus, & plurimi alii. Rem prorsus admirabilem Eunum Spem & Nemefin in eadem ara consecrassè, ut sperare quidem liceret, sed numquam potiri! Ad illam aram mortuos arbitror fecisse, quibus omnis vitæ rerumque jucundarum spes delicuit, non miseros, quos bona illa Dea fovet, & melius cras fore semper ait. Deinde quis umquam audivit Nemefin tam crudelem esse, quæ omnium desideriis intercedat, neminemque votorum compotem fieri sinat? Quin contra Nemesis credebatur esse Dea, quæ omnes pro meritis accipiebat, ab improbis & insolentibus exigebat supplicia, bonos & modestos augebat præmiis, sic dicta δὲν ἔτι τοῦ νόμου ἐκείνου, quod suum cuique tribuat. Artemidorus lib. II. Οὐνεργετικ. Νέμεσις αἰὲν τοῖς κατὰ νόμον ζῶσιν ἀγαθὰ, καὶ μετρίοις ἀνθρώποις, καὶ φιλολόγοις, τοῖς δὲ παρονομοῦσι, καὶ τοῖς ἐπιλυσιτελεῖσι ποῖ, καὶ τοῖς μεγάλων δορυμνοῖς περιγυγίστων συναντία καθίσταται, καὶ ἐμπόδιον τῇ ἐπιχειρημάτων. Nemesis semper propitia est viventibus secundum legem, & moderatis hominibus, & philologis. At verò contra leges delinquentibus, & his qui aliquibus insidias struunt, & magnas res moliantur, adversatur, eorumque conatus impedit. Amm. Marcell. lib. XIV. Hac & huiusmodi innumerabilia ultrix facinorum impiorum, bonorumque præmiatrix aliquoties operatur Adrastia, atque utinam semper, quam vocabulo duplici etiam Nemefin appellamus. propterea & paullò post addit veteres Theologos finxisse Nemefin esse Iustitiæ filiam. Vides ergo non solum acumen & venustatem huic epigrammati detraxisse descriptores aut corruptores; sed & ipsum sanum sensum. Omnia restitues, si mecum scribes ut Poëtam scripsisse planè decrevi & pro compertissimo habeo:

Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὐνὸς παρὰ βωμὸν ἱστάτω

Τὴν μὲν ἵν' ἐλπίζῃς, τὴν δ' ἵνα μηδὲν ἔχῃ.

Spem simul & Nemefin Eunus in eadem ara posuit, Illam quidem ut speres, hanc ut ne quid nimis. Eunus Nemefin & Spem in eadem ara dedicarat, ne improbas spes concipiamus, & immodica desideremus, ut simul ἐπιπικῆς, neque ultra fortem nostram efferamur. Sic enim dicebantur qui sic se comparabant, ut semper in omni vitæ ratione tenerent illud μηδὲν ἔχειν. Galenus III. in πορρήκῳ Hippocratis: Ἀνθρώπων ἐπιπικὴ καλεῖται τὸ μέγεθος, ὃ μηδὲν ἔχειν πρὸς τὴν βίον. Hominem ἐπιπικὴν vocamus modestum, cui ne quid nimis in omni vita cura est. Has esse præcipuas Nemeseos partes, præter id quod superius attulimus, aliud ejusdem sententiæ epigramma antiquum testatur:

Ἢ Νέμεσις ἐπὶ λόγῳ τῷ πῆχαι τῷ π χαλινῷ

Μὴτ' ἀμετρίον τι ποιῶν, μὴτ' ἀχάλιμα λέγων.

*Nemesis monet hoc cubito & hoc freno ne immoderatè quid agas, nec of-
frenatè loquaris. Αἰχάλαμα λέγων, ut apud Euripid. αἰχάλιον σημα. Tac-
to, procax lingua. Tumidis verò, vanis ostentatoribus, & improba
spe magna affectantibus Nemesis est infestissima. Claud.*

*Sed Dea qua nimis obstat Rhamnusia votis
Ingenuis flexisque rotam.*

Lucanus:

Et tumidis infesta colit qua numina Rhamnus.

Ovidius ad superbum & suam felicitatem jactantem:

*Non metuis dubia fortuna stantis in orbe
Numen, & exosa verba superba Dea.*

Nec ista Diva valdè magna patiebatur esse diuturna. Inde & si quid
excellens peribat, assignabatur Nemefi. Statius II. Sylvarum mor-
tem formosissimi pueri adscribit Nemefi, quia nimiam ejus pulcritu-
dinem ferre non potuerit:

*Nectere tentabas juvenum pulcerrimas ille
Cum tribus Eleis unam trieterida lustris:
Attendit torvo tristis Rhamnusia vultu,
Ac primum implevitque toros, oculisque nitorem
Addidit, & solito sublimius ora levavit.
Heu misero letale favens, seseque videndo
Torset, & Invidiam Mortemque amplexa jacenti
Injecit nexus, carpsitque immitis adunca
Ora verenda manu.*

Vide & Epicedium in Glauciam. Hoc caput ex Animadversionum
Variarum libellis libuit hic interserere. Redeamus nunc ex diverti-
culo in viam & ad Hesiodum. Μένεα hic nihil aliud esse quàm mo-
dum, non tempus, ut viri Græcè doctissimi notarunt, etiam ex præ-
cedentibus apparet. Præcipit enim Poëta, ut modum servemus in
omnibus rebus, neque nimium credamus navibus, neque nimium
onus imponamus curribus; utque singula agamus suo tempore, ne-
que hyeme, neque vere mare tentemus, sed æstate, quod ille tem-
pus navigandi optimum ducit. Hinc & statim sequitur præceptum
de legitimo tempore uxorem ducendi. Καίεργς est tempus justum,
opportunitum, ut etiam apud Latinos. Terent. *In tempore venire quod
verum omnium est primum.* Apud eundem: *per tempus advenis.* Do-
natus: *oportundè.* Sic igitur videtur hic versus interpungendus:

Μένεα φυλάσσει. Καίεργς δ' ἐπὶ πάντων ἀέλτ@.
Modum tene. Tempus verò in omnibus est optimum.

v. 696. Μήτι τελευτήται ἐπών] In MS. II. pro varia lectione no-
tatum erat: τελευτήται, quam lectionem Tzetzes probat invitis Mu-
sis.

v. 698. Τίπερ' ἡβώη] MS. II. ἡβώη. Proclus, Tzetzes, Moscho-
pulus, Pollux, docent omnes hic omisum esse Νίπερ, & Poëtæ sen-
tentiam

tentiam esse, puellam quatuordecim annorum esse nubilem. Sed & hic Latini Interpretes maluerunt errare, quàm eruditorum magistrorum sententiæ subscribere.

v. 702. Οὐ μὲρ γάρ τι] MS. I. ἔδν γάρ τι.

CAPUT XV.

Hesiodus emendatus. γήγεϊ θῆκε. Γλώσσης χάριν. Gellius ex conjectura emendatur. Κατὰ μέτρον ἔχου. Hesiodus interpunctione restitutus. Noctes cur dicantur esse Deorum. Noctu in terris versari Deos Veterum opinio. Quintilianus in declamationibus emendatus. Αὐλή. Ἀχαιολοι ποιμένες. Concubitum polluere Veteres credebant. Τάφῳ coena funebris. Χυτρόποδες. Ἀνθερίαια. Hesychius emendatus. Λάσκονα. Mos Veterum in novis vasis lustrandis. Imbuere. Ἀκίνητοι. Multi & graves aliquot Interpretum lapsus.

v. 705. Ω Μὰ γήγεϊ θῆκεν] In secundo MSCto alia manus: ὡμὰ γήγεϊ θῆκεν. Et sic Stobæus legit cum Proclo & Tzetze.

Ille enim exponit: τὸ ὡμὸν τὸ γῆρας τῷ ἀνδρὶ πθέσσου. Hic: καὶ παρ' ἡλικίαν πθέσσης γηραιὸν καὶ ἀφῆλικον. In crudam senectutem ponit, facit ut ante tempus senescat. γήγεϊ θῆκε per ellipsin pro ὡ γήγεϊ θῆκε, hoc est, πθέσσει εἴθε. Vulgata lectio non potest ferri.

v. 709. Γλώσσης χάριν] Est quod aliter dicitur νόμου χάριν, *dicis gratia*. Glossæ Latino-Græcæ: *dicis causa νόμου χάριν*. *Dicis gratia νόμου χάριν* ὡς παρὰ Γαίῳ τῷ νομοκράτῃ. Interpretes sine sensu: *lingua gratia*. Sequentia lege ex MS. I.

εἰ δὲ κεν ἄρχῃ

Ἦν ἴπῳ τ' εἰπών. Vertunt perperam:

Si autem cœperis aut verbum aliquod locutus infestum, aut facias. Vide quæ notavimus ad vers. 294.

v. 712. Ἦ γὰρ ἐς φιλόπτητα] MSS. ambo. ἡγὰρ. v. 714. Σὺ δὲ μὲν νόῳ καπλάχῃτι εἶδες. σὺ νόῳ, pro σὺ νόῳ. Quæ ἀντίπρωσι Homero familiaris. Quod non monerem, nisi tantillæ rei ignorancem fraudi fuisse Interpretibus, ut ineptissimè hunc versum redderent, deprehendissem.

v. 716. Νεικετῆρα] Uterque codex: νεκῆτῆρα. Secundus pro ἱπῶν ἱπῶραν. Vulgatam tuctur Eustathius ad Iliad. x, p. 713. Ἐκ τῆ νεκῶ, νεκῆτων, καὶ ὁ παρ' Ἡσιόδῳ νεικετῆρα.

v. 719.

v. 719. Γλώσσῃ τε φραυρῇ] Hunc locum Latinè fecit Gellius lib. I. Noct. Att. 15. Hesiodus Poëtarum prudentissimus linguam non vulgandam, sed recondendam esse dicit, perinde ut thesaurum; ejusque esse in promovendo gratiam plurimam, si modesta. & parca, & modulata sit. Sed aut Gellius non intellexit quid sit κατὰ μέτρον ἔχειν, quod non est modulata, sed modum tenens, quæ coercet & reprimat effrenem loquacitatem, ἀχάλῳς λόγους, inanem futilitatem, quæ μέτρον φυλάσσει in loquendo; aut forsitan scripsit: & parca & moderata sit.

v. 721. Εἰ δὲ κενὸν εἶπῃ] Affert hic Proclus similem Alcæi sententiam: τίς ἴσως τὴν θύλῃς, ἀκούσας τὴν κ' εἰ θύλῃς. Quam quasi de verbo ad verbum Latinè expressit Terentius: si mihi pergis quæ vult dicere: ea quæ non vult audire.

v. 722. Μὴδ' πολυέτης δαίτης διατίμωμαι ἐναι ἐν κενῷ] Hujus loci hic est sensus: Ne in convivio quod multi instruant amici sis morosus de symbolis. Δαίς πολέτης ἐν κενῷ est convivium quod de symbolis instruitur à multis amicis. Talia convivia dicebantur ἱερὰ. Hesych. ἱερὸν ἔστι ποταμὸν ἀρχαῖα. Terentio de symbolis esse. Convivæ ἱερῆσαι, σίανται. Sed hæc obvia sunt & à viris doctis pridem observata.

v. 726. Οὐ γὰρ τίς κλύουσιν] MS. v. γὰρ δ' οἶον.

v. 727. Οἷός τις ὁμίχων] MS. I. ἔρρι. ἀνὰ. Veteres qui vestibus longis utebantur, exoneraturi vesicam non erecti stabant, sed procumbebant in terram, ut pedes vestibus tegerentur. Hinc pedes tegere sacris Scriptoribus est ventris aut vesicæ excrementa ejicere. Græcis καβίλων εἶδῃται. Ad idem vestitus genus pertinet illud præceptum, quo statim Hesiodus vetat nudari αἰδοῖα meicientium.

v. 728. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ] Uterque codex. Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ δὴ. Primus postea: μεμνημένος ἔσ' ἀνιός. post ἀνιόντα delenda distinctio. Sic autem vertendi sunt hic & sequens versus. Sed etiam postquam occidit, memor ejus rei, adversus orientem, neque in via, neque inter eundem extra viam meas. In vulgata versione nihil sani.

v. 730. Μάχρον τοι νύκτες ἵκασιν] MS. I. ἵκασιν. Quæ hic Moschopulus & alii tradunt de sententia Hesiodi, cur noctes dicat esse Deorum, non sunt nauci. Nemo Poëtam interpretaturus tam hospes esse debebat in lectione Poëtarum, ut ignoraret illorum sententiam fuisse, noctu Deos versari in terra & hoc orbe nostro inter homines, interdiu sedes superas colere. Stat. I. Sylv. 1.

————— Huc sub nocte silentis

Cum superis terrena placent, tua turba relicto
Labetur cælo.

Quintil. declamat. X. Quotiescumque domus fuerat grato sopore prostrata, aderat ille, quales humanis se offerunt oculis propitii Dii, quale latissimum numen est cum se patitur videre. Sicut omnis religio templorum, omnis religio lucorum, cum tacuere mortalia, & profani procul,
errare

ovare fœdibus cœli, solitudine frui, & de suis dicitur exire simulacris: ita juvenis novus votibus totis agabat filium, & paterna domo ac penatibus suis fruebatur placidus & mitis, & matri propitius, ut juvenem & Danae delabi syderibus, & ventra de liquido paroque aere videbatur. Sic legendus hic locus, & distinguendus. Vulgò malè habet. Hinc ple- ratque *ἀνθρώπων* non solum apud gentiles, sed etiam in sacris libris noctu dicuntur facere.

v. 732. *Εἰσὶν αὖτις αὐλῆς*] *Αἶν* non est atrium, ut Interpretes existimant; sed caula. ita ferè semper antiquissimis Scriptoribus *αὐλῆς* sine mentione *ἐν αὐλῇ*, in quibus oves, capræ & alia animalia miora stabulabantur. Pollux lib. I. §. 10. *αἱ βόες ἔσαν τῇ βασιλείᾳ, καὶ αὐλῇ, βοσκῆς. ὡς δὲ αἱ οἰς τῇ αἰγῇ, αὐλῇ καὶ ποιῇ.* Apollon. Argon. I. 575. & 1173. ac sæpè apud Homerum. Quoniam verò sub dio erant, inde *αὐλίζειν* & *αἰχραυλεῖν* est sub dio agere. In Theog. v. 26. *ποιρῆς αἰχραυλοῖ*, sunt pastores sub dio agentes, non, ut Interpretes, in agris pernoctantes. Quem errorem quoque B. Lucæ Interpretes errarunt, in capite secundo; sed quem dudum castigavit H. Casaubonus.

v. 733. *Μὴδ' αὖτις τοῦ περὶ αὐτῶν*] Immeritò Proclus hic Hesiodum exagitat, quasi in nimis exilibus tradendis versetur, & de rebus levibus præcepta præscribat, dum verba in propria notione accipit. Sed Hesiodi verba sunt *μὴ περὶ αὐτῶν*. Hoc autem vult à concubitu etiam legitimo non rem sacram esse faciendam, ne domi quidem, nedum in publico, ni antè lauto & lustrato corpore. Tibullus:

————— *discedat ab aris*
Cui tulit besterna gaudia nocte Venus.

Hinc solebant se purificare. Suet. Aug. 94. de Attia Augusti matre, quæ cum dracone in templo visa sibi est voluari: *expergescit quasi ex concubitu mariti sese purificavit.* Quin & alia negotia suscipere non licebat iis qui propter dormierant, nisi antea essent lustrati. Columell. XII. 4. de pistoribus, cocis, cellariis: *His omnibus placuit eum qui rerum harum officium suscepit, castum esse continentemque oportere, quoniam totum in eo sit, ne contrectarentur pocula, vel cibi, nisi aut ab impube, aut corè abstinentissimo rebus Venerit: quibus si fuerit operatus, vel vir vel femina, debet eos flumine aut perenni aqua priusquam penora contingant abluï. Propter quod his necessarium est pueri vel virginis ministerium, per quos promaneat, quæ usus postulat.* Nec Christianis olim licebat statim sacris operari, si cum uxoribus consueverant. Gregorius M. respons. ad Quæst. X. Aug. Episc. Ang. *Vir cum propria conjuge dormiens intrare Ecclesiam non debet, sed neque lotus intrare statim debet.* Paulò post: *Et quamvis de hac re diversa hominum nationes diversa sentiant atque custodire videantur, Romanorum tamen semper ab antiquioribus usus fuit post admixtionem propria conjugis*

gis & lavacri purificationem ab ingressu Ecclesiae paulatim reverenter abstinere. Sed quando rectius sapiens illa foemina, cum consuleretur, quando post concubitum liceret mysteriis interesse, respondit; si cum tua uxore rem habuisti, statim, si cum aliena numquam.

v. 735. Μὰ δ' ἀπὸ δυσφύμου νόστου] Τάφου hic non est bustum, sepulcrum, ut rursus male Interpretes, sed αἰδούμενον, filicernium, coena funebris, quae opponitur δαπνὴ θανάτου, hoc est convivio quod celebratur die festo, aut post sollemne sacrificium. Nullum enim sacrificium sine epulis. Hesych. Τάφου ὅτι γυνήδες αἰδούμεναι ἐπὶ τῇ ἡμετέρῃ κηδείᾳ παύσονται. Τάφου ἔστι convivium quod celebratur in mortuorum honorem. Homer. Iliad. ψ. v. 29.

Αὐτὰρ ὁ τοῖσι πέποιθε δαίην.

sed ille his funebres epulas laetas instruxit. Ab hac ferali coena redeuntes vetat Poëta liberis operam dare mali ominis causā, quia, ut puto, vana superstitione capti credebant minimè vitales futuros, qui ex hac μίτῃ procrearentur. Hinc vocat δυσφύμους, & quia Græci & Romani statuebantur omnia feralia polluere propterea purgabantur ab exequiis redeuntes. Festus: Funus profecti redeuntes ignem supergrediebantur adspersi: quod purgationis genus vocabant suffitio nem.

v. 748. Ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρρέκτων] Ab ollis nondum dedicatis. Sic verte. Χυτροπόδες enim χύτρας, ut Proclus aliique monent. Alioquin sunt ἑκατέρω ἑ μανίον, foculi five sint fixi, five mobiles, qui carbonibus implebantur & quibus imponebantur ollæ, quæ & λαίονα dicuntur & ἀνδροίκια. Hesych. Ἀνδροίκια τὰ μικρὰν τελεποδῶν, καὶ λαίδου ἡμῶν ὁ δὲ δακτυλῖος, καὶ χυτροπόδιον, καὶ πῶτον μικρὸν καμίνον. Sic scribendus hic locus, sine sensu vulgò legitur & laudatur à viris Græcè doctissimis χυτροπόδιον. Pollux X. 24. Χυτροπόδες ἐπὶ μὲν καὶ λαίονα κεκλημένον ἀπὸ τοῦ Διοκλῆος ἐν Μελίταισι. Ἀπὸ λαοτῶν δὲ μὲν ἀφαιρήσει. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἑ ἱπποκρίτου ἱάμεναι ἱερῆς χυτροπόδιον. ὡς καὶ κατὰ Ἡσίοδον.

Μὴ δ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπὶρρέκτων ἀνελόντα.

Ἀλλὰ τὴν μὲν ἱπποκρίτου π δηλοῖ. ὅταν δὲ Δίφιλος ἐν ἐπικλήρῳ λέγῃ, Χύτρας μίξαν περὶ ἑ μανίον. δηλοῖται τὴν χύτραν λέγειν, ἀλλ' ὅτι ἑ χυτροπόδα. Paucis interjectis: Χυτροπόδα καὶ περὶ καὶ ἀνδροίκια ἱπποκρίτου. Ἀλέξιδος ἐπὶ τοῦ ἐν Διωνυσίῳ. Καὶ μὲν παρὰ μὲν ἀνδροίκια ἐν μίτῃ σίτον π καμίνον μίτος. Καὶ ὅτι ὁ σίτον ἀγνῶστον ὁ καμίνος, ἢ ἄλλο π τοῦτον εὐφραίνει. Καὶ μὲν ἑκατέρω ἱπποκρίτου ἐν τῷ ἀνδροίκια τὴν καὶ ἑκατέρω. Ἀλεξάνδρος ἐν περὶ τῶν ἐπὶ ἑκατέρω. ὁ δὲ Στραβὼς ἐν Τυχαῖς. Πᾶς ἐν καμίνῳ μὲν πὶς ἑκατέρω μίτος ἑκατέρω. Apposui plusscula verba, quia ex illis discimus quid fuerit χυτροπόδες, λαίονα, ἀνδροίκια, quod video ignorari. Plerique enim putant esse

esse *trullam*, ut P. Septimius Florens, vir elegantissimus, in Aristophanis *εἰρήνῃ*, qui hos versus

————— *ἐστὶν ἡ*
Πρὸς τὸ πολέμου καὶ λείονα τῇ βελῇ ποτ' ἔω,

sic interpretatur :

————— *ante bellum hic scilicet*
Trulla steterit in gratiam Senatūs.

Cum non sint *trullæ*, sed foci ad quos carnes coquebantur Senatui post sacrificia. Vide ibi antiqua scholia. *χοτράδες* autem sunt ipsæ *χοτράς* *συνκαδοχῆς*, ut *templa lapidata* apud Sueton. Calig. 6. non sunt grandine icta, ut exponit vir plurimæ lectionis C. Barthius in *Adversariis*, sed Dii lapidibus impetiti. Veteres autem nullis vasis solebant antè uti ad cibum potumque capiendam, nisi antè lustrata essent libatione ex iis Diis facta. Proclus ad hunc locum *ἀπὸ χοτράς μὲν ποτῶν φαίγῃς πρὶν ποτίσῃς ἐξ αὐτῶν τοῖς θεοῖς*. Ex ollis non antè cibum capias, quàm ex iis Diis libaveris. Sic patinam dedicat Vitellius apud Suetonium : *Hanc quoque (cœnam) superavit ipse dedicatione patinae, quam ob immensam magnitudinem clypeum Minerva Αἰγίδα πολέχῃ διατίθεται*. Hoc Latinis propriè est imbuiere, quia tum vasa illa imbuebant vino quod Diis libabant. Inde postea imbuiere de omnibus rebus, quæ primo usui nostro accommodantur. Catullus de Argo nave : *Illam rudem cursu prima imbuit Amphitriten*. Etiam de ipsis hominibus dicitur : Florus II, 3. *Cottidiani & domestici hostes tyrocinia militum imbuebant*. Tacit. I. ann. 36. *Imbutasque prada manus in direptionem Galliarum erupturas*. Id. III. Hist. 15. *Us civili prada miles imbueretur*.

v. 750. *Μὴδ' ἐπ' ἀνιήτοις κηδίζον*] Rectè *ἀνιήτοις* Veteres exposuerunt *πίφους*. In bustis enim stare, sedere, imò busta videre habebatur pro diro & infausto omine. Quam superstitionem gentilium deridet Theodoretus sermone VII. *διεργασίῃς ἐν αὐτοῖς. Μὴδ' ὑπολαμβάνει τὸ κηδίζον τοῖς πίφους*. *Nefas habetis accedere ad sepulcra*. De his multa viri doctissimi notarunt ad Theophrasti characteres,

CAPUT XVI

Vulgatus index Ημέραι expunctus. Fausti dies & infausti, sicut & horæ in fastis notatz. Commoda sydera. A Jove omnes dies. Hesiodus emendatus ter. Περικα-
 σμή. Antiqua lectio Poëtæ vindicata. Τετραετηρίον
 ἡμῶν. Quaternarii numeri sanctitas. Φύσιν αἰόλων, Παν-
 ναίοι. Nicomachus Gerasenus & Anonymus anti-
 quus Scriptor correctus & explicatus. Hesiodo lux.
 Orcus. Οὐρανὸς sepulcrum. Menandro medicina. Orcus
 perjuri vindex. Virgilius defensus. Hesiodus denuo
 correctus. Μετάδρασι.

HΕΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ] Nec hic index in
 Vossii codicibus, nec in Gadii Proclo est. Quia nec ullum di-
 stinctionis vestigium apparet. In nonnullis tamen libris recentiori-
 bus titulum istum exstare viri docti monuerunt, in Veteribus verò
 non conspici, à quorum auctoritate nobis discedere religio est.

v. 767. Ἡμεῖς δ' οἱ ἀνθρώποι]. Veteres, ut etiam nunc superstitio-
 si homines, alios dies sanctos, alios infaustos ac inauspicatos ad ali-
 quod opus inchoandum ducebant, quos vocabant ἀνσπερίους, ἀνσπε-
 ρίους; Latini *Aegyptios*, *ominales*, *religiosos*, *incommodos* (sicut contrà
 ea *commoda sydera* sunt fausta. Propert. II, el. 26. *Quaritis & caelo
 Bhamisum inventa sereno Quæ sit stella homini comoda, quæque mala.*
 Eodem modo Græcis ἡμέρας ἀνσπερίους, & ἀνσπερίους) qui in veterum
 fastis erant notati ut semper cognosci possint ab aliquo aggressuris,
 felix ne esset ille dies, nec ne. Petronius narrat in triclinio Trimal-
 cionis duas tabulas fuisse in utroque poste defixas, quarum altera *bo-
 na cursum, stellarumque septem imagines pictas*, (sc. habebat) & *qui
 dies boni, quique incommodi essent, distinguente bullâ notabantur*. Non
 verò dies tantum sed & horæ aliæ faustæ habebantur, aliæ infaustæ.
 Quod & Proclus observavit addens Diis dicatum esse meridiem, He-
 roibus verò tempus pomeridianum, ideòque esse inauspicatum: au-
 spicatifissimum verò matutinum & vespertinum. Hinc superstitiosi ni-
 hil auspicabantur, nulli se accingebant operi, nisi inspectis ephemer-
 idibus, ex quibus capiebatur dies & hora fausta. Juven. Sat. VI. v. 576.

*Ad primum lapidem vectari cum placet, hora
 Sumitur ex libro: si prurit frictus ocelli
 Angulus, inspectâ genasi collyria poscit. &c.*

Hæc

Hæc superstitio primùm ab Ægyptiis profecta, unde dies *Ægyptiaci* dicuntur. Augustinus in epistolam ad Galatas: *Fano verò ne aliquid inchoetur aut adificiorum, aut ejusmodi quorumlibet operum diebus, quos Ægyptiacos vocant, sapè etiam nos monere non dubitant.* Dammati sunt à Conciliis & Patribus primæ Ecclesiæ. Meritò. Nec tamen nostrorum fastorum auctores ab hac ridicula gentilium opinione possunt deduci. Tam difficulter inveteratæ opiniones & errores eradicantur. Hesiodus autem felicitatis dierum & infelicitatis causas tribuit Jovi.

Ἡμεῖς δὲ ἐν Διόθεν πεφυλασμένῳ εὖ κατὰ μέτρον.

Dies verò ex Jove observans ut decet. Et paullo post:

Αἱ δὲ ὅς ἡμέρας εἰσι Διὸς παρὰ μέτρον.

Dies enim sunt à Jove sapiente. Ubi malè Interpretes: *ha enim dies.* Omnes dies sunt à Jove. Noster iterum:

Ὅσας ὅς νύκτας τε καὶ ἡμέρας ἐν Διὸς εἰσι.

Quotquot noctes ac dies à Jove sunt. Ut mirer doctos viros hic tricar. Superiùs in *ἔργα* v. 563.

Εὖτ' αὖ δὲ ἐξήκοντα μὲν τροπὰς ἡλίου

Χαίρεται· ὀκταλίσῃ Ζεὺς ἡμεῖς.

Cùm autem sexaginta post brumam hybernos dies Jupiter exegeris. Homerus:

Τοῖς δὲ νύξ ἐστιν ἐπιχθονίαν ἀνθρώπων

Οἷον ἐκ' ἡμερῶν ἀγνοῖ πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Talis est hominum terrestrium mens

Qualem diem inducit pater deorum & hominum.

Sic enim antiquissimos accepisse hos versus testantur Eustathius & Sextus Empiricus lib. V. adversus Mathematicos, qui Chaldaeorum opiniones explodit. Vide & viri præstantissimi & magnæ eruditionis Merici Casauboni, magni parentis dignissimi filii dissertationem de hoc Homeri loco, æternum monumentum amicitiae, quæ inter nos intercedit.

v. 765. *Τετρακίδε μὲν*] *Τετρακίς* est ultima dies, sive trigesima cujuscvis mensis. Veteres olim singulos menses credebant esse triginta dierum, quamvis id, si calculos ponas accuratè, verum non sit. Solon, teste Plutarcho, hunc trigesimum diem vocavit *ἴλιον καὶ νέον*, veterem & novam, quia pars ejus dici pertinebat ad lunam veterem, pars ad novam. Vide quæ hic notant Proclus, Moschopulus, Tzetzes, & in primis Petavius in variis dissertationibus ad Uranologium, Lib. IV, cap. 13.

v. 781. *Σπίρμα δ' ἀρχαῖα*] MS. I. *σπίρματι δῖοι*, quod & in secundo habetur pro varia lectione. Metri causâ legendum *δῖοι*. Sed vulgatam non damno.

v. 783. *Κύρη δὲ εὖ σύμφορος ἐστίν*] MS. I. *ἀσύμφορος*.

v. 785. *Κύρη τε γένετα*] Nullus dubito quin omnes probaturi sint MS. I. lectionem: *κύρησι γένετα*. Sic quoque legendum versu 794.

κύρησι

κέρησι δὲ π. περὶς. Vulgò ineptè: κέρη δὲ π. περὶς. In recentissimis editionibus cum jactura metri, κέρη δὲ περὶς.

V. 793. Ἰσχυρὸς φῶτι Γένεταί. μίτρα γάρ π. ἰόν πικρυσεμῶν ἐστὶ] MS. I. γένεταί. MS. II. μίτρα. Sic & Palatinos codices legisse testatur Commelinus, quibus adstipulantur editiones Basileenses Isingrini & Oporini, quas sequor. Ibidem malè nonnulli scribunt πικρυσεμῶν. πικρυσεμῶν enim Græcis dicitur homo prudens, & versutus eadem ratione qua Latinis *callidus*, cujus scilicet animus ita rerum usu occalluit, ut falli faciliè non possit. Phædro *retorridi* dicuntur. Hoc verò sine præclaris ingenii dotibus consequi nemo potest, etsi à primis annis in luce fori & hominum fuerit versatus.

V. 797. Πρύλαξο δὲ θυμὸς περὶ δ' αἰαίμαξ] Hos tres versus ineptissime & imperitissime verterunt Interpretes: *cautus verò esto animo ut quartum vites desinentis & inchoati mensis, doloribus conficiendo animo, valdè hac accommoda est dies*. Nihil potest fingi imperitius, nihil insulsius. Miror viros eruditissimos, qui hunc Poëtam ediderunt, istam inscitiam non castigasse. Hesiodi verò hæc mens est: *Teneto verò memoria quarto die ut vites finientis & inchoantis mensis doloribus conficere animum; valdè hac sacra est*. Vides sententiam Poëtæ rectà adversari Interpretum Latinorum versioni. πρύλαξο θυμὸς, ut superius: *cō θυμὸς δ' εὖ πάντα φυλάσσει, animo autem studiosè omnia custodi*. Τριπλεσμῶν ἡμέρα est ἱερὴ, ut apud Gregor. πλεὺ ἱερτῶν est festum celebrare. ἱερτὴ ἐπὶ Χριστὶ πλεμῶν, festus dies Christo dicatus, qui celebratur in honorem Christi. Quis ignorat πλεμῶν? Quarta verò finientis mensis est quarta & vicesima mensis dies; quarta verò inchoantis est quarta à kalendis. Apud Græcos enim in quolibet mense tres erant quartæ dies, πρίστη ἡμέρα, πρίστη μεσῆ, πρίστη φθινόγη. Prima quarta, πρίστη ἡμέρα, est quarta à kalendis: secunda quarta πρίστη μεσῆ est quarta post decimam: tertia quarta πρίστη φθινόγη est quarta post vicesimam. Sic etiam sunt tres tertiz, quintæ, sextæ, septimæ, octavæ, nonæ in singulo mense. Paullò ante μέσσης περὶ δὲ, *media quarta* meminit, quæ est quarta decima, πρίστη μεσῆ. Versu 812. & sequentibus tres nonæ, ἐνάτης commemorantur. Et hæc satis obvia, quæ non notassem, nisi viderem esse qui nesciant qui per περὶ δὲ φθινόγης ἡ ἡμέρα μεσῆ dies sint intelligendi. Ceterum numerus quaternarius quàm sanctus fuerit antiquis, præcipuè Pythagoreis, & quam vim ei tribuerint neminem paullò humaniorem fugit. Inter varia cognomina dictus etiam fuit Φύσις Αἰὼλ. Nicomachus Gerasenus in Ἀριθμητικῶν διλογικῶν libris: *Ἡ δὲ περὶς πάλιν αὐτοῖς γὰρ μὲν μίτραν, αἶμα δὲ, &c. ἔστι δὲ αὐτοῖς τὸ π. φυσικῶν ἀπὸ τριπλεσμῶν πηγῇ ἢ κλειδῶν τὸ φύσις, &c. αἶμα ἢ αὐτὴ φύσις ἢ Αἰὼλα*. Vertit A. Schottus: *Quaternarius item magno ipsis est miraculo, novus Deus &c. Fons ipsis est naturalium effectuum, atque natura claviger, &c. Imò natura ipsa est & varietas*. Sed num Αἰὼλα est varietas? Meursius in denario Pythagorico legit:

Ut Veteres videantur omnibus inferis tribuisse nomen Orci., quod à Græcis illos accepisse certum est, qui ὄρεον vocarunt sepulchrum, ut benè observat Maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro:

Οὐ πέποιτ' ἐξέλασθαι πολυτελὴ νεκρῶν.

Εἰς τ' ἴσιν ὄρεον τῷ σφόδρ' ἔρχεται ὑπὸ λήϊ.

Numquam invideo mortuo opulento, in simile sepulchrum venit etiam valde tenuis. Sic hic locus legitur; pro quo malè substituit vir summus ὄρεον rectè tamen scripsit ὑπὸ λήϊ, cum aliter legeretur ὑπὸ λήϊ. Ὄρεον sanè fuisse Deum inferorum, patet ex hoc loco Hesiodi, qui illum conjungit cum Furiis, & natum dicit ab Eride in perjuro- rum poenam. Vide & in Theog. v. 231. Sicut autem ἄδης, hoc est, Pluto, sic & ὄρεον inferorum Deus pro sepulchro ponitur. Ex lectio- ne autem nostri codicis apparet Virgilium non esse hallucinatum, quod Salmasius in libro de annis climactericis contendit, cum scri- psit Orcum natum esse quinto die. Sic enim invenit in suis exem- plaribus, ut legitur in primo Vossiano. In hoc tamen abit à senten- tia Hesiodi, quod illo die Erinnydas quoque natas canat: cum He- siodus tantum dicat illas versari apud superos, ad vindicanda sce- lera flagitiosorum hominum. Sed forsàn in hoc secutus est Or- pheum, & Melampodem; qui & ipsi commodorum & incommodo- rum dierum ephemerides ediderunt cum illorum causis, ut Græci In- terpretes, qui illorum testimoniis sæpè utuntur, ostendunt.

v. 812. Εὖθ' ἂν μὲν γὰρ τ' ἡδὲ φυλάσσῃ] MS. I. εὖθ' ἂν μὲν γὰρ τ' ἡδὲ φυ- τασσῃ. Bona siquidem est hæc ad plantandum.

v. 818. Παῦροι δὲ τ' ἀληθῆα κελεύουσιν] *Pauci veracem dicunt.* Inde Virgilius ait illum diem esse contrarium furtis. *Nona fuga melior con- traria furtis.* Furibus enim fraudi est veritas. Hic est hujus loci sen- sus, quem & Salmasius ὁ πάνυ vidit.

v. 820. Μίσσην παῦροι δ' αὖτις μετ' εἰσιδῶ] MS. I. μισσην παῦροι δ' αὖτις μετ' εἰσιδῶ. quod placet. Subintelligendum autem hic ἴσασιν. Paul- lō antè ἢ αὖτις παλινκλινῶν perperam vertunt *benè clavatum*, cum sit πα- λινκλινῶν in qua multa sunt sedilia remigum. Κλινῶν enim sunt transtra. v. 823. Μετέδωπον sunt μετὰ τὸ πείσασθαι, dies intercidentes, qui inter faustos & infastos volvuntur. Vulgò *incerti* vertunt. Δυσίω est πείσω. Unde Catadupa Ciceroni Nili catarrectes dicitur, quod de altissima rupe præceps cadat.

CAPUT XVII.

Λαοσάο. Hesiodus emendatus & vindicatus. Ταῖσφιν
 ρ. Δῶρε Δ' φροδῖπης. Πλεκτὰ ἄρματα. In Hesiodo con-
 jectura. Ὅχ' ἐν ἄτλῳ. Phædrus emendatus. ἔχειν, ha-
 bere pro regere. Adamantinus. Obscurus locus He-
 siodi & aliquot Homeri expositi. Κυάνη πύχης. Πύχης
 in scutis quid. Πύχης montium juga. Πολύπλυχ.
 Ὀλύμπ. Ἐλαύνειν, δειλαύνειν. Ducere.

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ] Servius ad XII. Æneid. hunc librum
 laudat nomine Ἀσπίδα ποιῆς. Latinis, inquit, secundum Hesio-
 dum in Ἀσπίδα Ulyssis & Circes filius fuit. Sed errat Servius; Non
 in Ἀσπίδι sed in Theogonia hoc dicit Hesiodus. Et sic legendum vi-
 detur apud Servium.

In Ἀσπίδι v. 3. Λαοσάο. Ad bella concitantis, bellicosi. Hesych.
 Λαοσάο, ὅστις ἡ παραγεμῶσις ἐν τῷ πύλῳ. Ὅστις ἐκείνῳ Ἀτίμῳ.
 Cur vertant *populorum dissipatoris* causam nullam video. De matre
 Alcmenæ quæ Herculem edidit diversæ sunt Veterum sententiæ. Pe-
 lopis filiam fuisse consentiunt ferè omnes. Hinc Hercules Pelopis
 pronepos dicitur in antiqua inscriptione. Diodorus Siculus illam vo-
 cat Eurymedam, Plutarchus Lyfidicen, Apollodoro in Bibliotheca
 Anaxo Alcei filia dicitur.

v. 9. Ἡ δ' ἔκ' αὖ δέ. Lege: ἡ δ'.

v. 23. Τὰ δ' αὖ μὲν ἱέμεν. Diaconus legit ἱέμεν, & interpretatur
 ἀπορροῖς. Pessimè meo iudicio. Γέμεν πολέμοιο καὶ φυγῆς con-
 jungenda esse vel puer videat.

v. 29. Ἀρῆς ἀλκτῆρος φονεύσῃ. Cui persuadeas tironem Græcæ
 linguæ nescire δρῆς ἀλκτῆρος esse depulsatorem malorum, damno-
 rum, calamitatum? Hinc Hercules appellatur ἀλκίτης. Interpre-
 tes tamen portentoso errore transfulerunt: *Maris depulsorem*. Infe-
 riis:

Θήκεν δ' αὖ μὲν αὖ μὲν δρῆς ἀλκτῆρος σίδηρον.

Injectit autem humeris malorum depulsatorem gladium.

v. 35. Ταυροφύρῃ Ἡλεκτρωνίδῃ. Pulcra Electrionida. Ridiculè In-
 terpretes. *procera Electrionida*. quam paullò antè appellaverat ἱέσφω-
 ρῃ, nunc dixit πανόσφωρῃ. Hesych. πανόσφωρ, ὀρθόσφωρ, ἄσφω-
 ρ, λεπτόσφωρ. quæ pulcros & teneros talos habet, formosa. Sic
 apud eundem: Ταυροφύς est λεπτόφύς, tenuiter textus. Ταυροφύς Ve-
 teres

teres exponunt εἰμῆρας. Ταύτερεα, λεπτερεα. Ταυτὸς non solum est μετρεῖς, sed & λεπτεῖς.

v. 47. Τετάρτῳ δὲ δώροισι πολυχρούς] Nescio quid hic deliret Diaconus, qui hæc verba accipit de Alcmena, asseverans illam hic à Poëta dici Venerem, quia superius scripserit, eam omnes antecellere mulieres εἰδὲ καὶ μαγείῃ. quæ an sano homini in mentem possint venire dubito. Cui enim, præcipuè qui Græcos Poëtas enarrandi partes sibi imposuit, potest latere δῶρο Αφροδίτης esse νουσίαν, εὐνὴν, φιλότιμον, Concubitum, consuetudinem?

v. 52. Βίλῳ Ἡρακλείῳ] Ineptè vertitur: vim Herculanam. Cum sit secundum pervulgatam & creberrimam Græcis Poëtis circum-
scriptionem, ipse Hercules. Inferius:

Εἰ μίῳσσι δὲ δρώμεντος ἔλω φόβῳ, ἢ φαίεας.

In medio autem draco erat terribilis. Homerus Iliad. β. v. 387.

Εἰ μὴ οὐκ ἔλθῃσι Διγχερίῳ ἰδὲ ἀνδρῶν.

Donec nox irruens dirimat viros, ubi ridiculè Interpres, robur virorum. Ubi Interpretes denuò: draconis horror. Imitatus est Horatius:

Perrupit Acheronta Herculeus labor.

hoc est Hercules, ut apud eundem Catonis virtus est Cato: Narratur & prisca Catonis virtus sæpè incaluisse mero.

v. 63. Πλακίσιν ὅφ' ἄρμασι] Inferius v. 309. ἄρμα καλὴντι. v. 307. εὐπλακεῖς δίφροι. hoc est, currus ex lignis contextos, compactos. πλάκειν de curribus, ut apud Latinos texere de navibus. Claud. Quæ sylva carinas texuit. Propert.

Ite rates curvas & leti texite causas.

Ut pulchrè & verissimè emendavit Gronovius ὁ πᾶν in Observationibus. Eustathius ad Iliad. θ. p. 602. Δίφροι πικροφαῖνοι, καὶ ὁ δηλοῦν δὲ μίῳσι ὁ πᾶν λεγόμεν. Ἄλλως γὰρ εὐπλακεῖς καὶ εὐπλακεῖς λέγονται. Vide eundem ad Iliad. φ. Texebantur autem currus ex viminibus, ut multis docet Schefferus lib. I. de re vehiculari c. 3.

v. 93. Ἡ' ἄτλῳ ὀχίῳ] Culpam suam luens, non noxam, ut vulgus Interpretum. Existimo autem legendum ὀχίῳ, culpam suam ferens, hoc est, luens. Homer. Iliad. φ. 300.

Ὁ δὲ φείσιν ἦσαν ἀσπίδεις

Ἡ' ὅν, καὶ ἄτλῳ ὀχίῳ ἀσπίδεις θυμῷ

Hic verò mente suâ captus iuit, suam culpam luens stolido animo. Quod loquendi genus etiam Hebræis frequens, ut in illo, filius non portat delicta patris, hoc est, non luat.

v. 95. Ἀλλὰ σὺ θῆκος ἔχ' ἥνα φωνιζάντα ἵππων ὠκυπέδων] Hoc equos rege frenis. Hoc Phædro est, ora continere frenis spumantibus. Lib. III, fab. 6.

Sed istum timeo sella qui prima sedens
Fugum flagello temperat lentum meo.
Et ora frenis continet spumantibus.

Sic

Sic legendum esse ante quadraginta annos vidi, & probavi Gronovio. Horatio est ora frenis temperare. Lib. I. carm. 7.

Gallica nec lupatis temperes ora frenis.

Ubi Scholiastes meus ineditus: *Gallica pro Gallicarum equarum ora.*

Ovid. *spumantia ora coercere*, V I. Metam.

———— *dum flectit in orbem*

Quadrupedes cursus, spumantiâque ora coercet.

Id. V. Metam.

———— *Dea fertilis angues*

Curribus admoveat, frenisque coercuit ora.

Id. epist. Phædræ:

Sæpè juvat versare leves in pulvere currus,

Torquentem frenis ora sequacis equi.

Seneca Hippolyto v. 1002.

Celfos sonipedes ocyus subigit iugo

Et ora frenis domita substrictis ligat.

Manil. lib. V.

Stare levi curru moderantem quattuor ora,

Spumigeris frenata lupis, & flectere equorum

Pravalidas vires,

v. 103. ΗΘῆ] Malè in multis editionibus legitur ἡ Θῆ. In aliis ἡ Θῆ, & sic legit Joannes Diaconus. Sed nihil muta. compellabant Seniores. Vide Scholiasten Homeri ad dictum locum & Apollonii Rhodii ad Lib. III. v. 52. Homerus Iliad. ζ. v. 518.

ΗΘῆ ἢ μέλα δὴ σε καὶ ἰσχυρῶν κτηνῶν.

Venerande, cerè te jam valdè properantem detineo.

v. 104. Ταύρεσσι Εὐνασίγαισσι] Non alia ratione Neptunus dicitur ταύρεσσι, uti & Oceanus apud Euripidem in Oreste: Ηὐκείναις ὁν ταυρόκοιτος ἀγκύλαις ἐλίσσων, κυκλοῖ χθονά. Aut Pontum quem Oceanus Taurinum caput habens Devolvens ulnis circumit terram: quam ejus filii, fluvii, nimirum propter violentiam, & strepitum. Festus: *Taurorum specie simulacra fluminum*, id est, cum cornibus quòd sunt atrociora ut tauri. Virgil. IV. Georg. 371.

Et gemina auratus taurino cornua vultu

Eridanus: quo non alius per pingua culta

In mare purpureum violentior influit amnis.

Horatius: lib. IV. carm. ode 14. v. 25.

Sed tauriformis volvitur Ausidus,

Qui regna Dauni præsultat Appuli

Cum saevit.

Strabo lib. X. de Acheloo: Οἱ δὲ εἰκάζουσιν ἐξ αὐτῶν πέλαγος, ταύρῳ μὲν εἰκάζει λέγασθαι τὸ Ἀχελῷος φασί, καὶ ὅτι καὶ τὰς ἄλλας ποταμούς, ἀπὸ τοῦ ἔχειν, καὶ τὸ κατὰ τὴν εἰκόνα κρημνῶν αὐτοῦ καλεῖσθαι κέρων. Qui autem

ex fabulis verum colligunt, taurus similem forma Acheloum aiunt, ut & alios fluvios, ob strepitum & flexus abouorum, qui cornua dicuntur. Vide & Aelian. Var. Hist. II, 32. Sic & in antiquis nummis fluvii forma bovis exprimentur, ut pridem docuit vir doctrina & judicio magnus Antonius Augustinus in Dialogis.

v. 105. Οἱ Θέοι κείδμενοι ἔχουσιν] Interpretes vertunt: qui Thebarum moenia tenent. Nec improbo. ἔχουσιν tamen poterat etiam verti, habet. Nam habere Latinis æquè ut Græcis ἔχουσιν dicuntur loca, qui illa possident, & gubernant, qui illis præfunt. Justin. XII, 4. Terras inter amnes Hydaspem & Indum Taxiles habebat. Flor. IV, 2. Siciliam & Sardiniam amona pignora per legatos habuit. Tacitus II. annal. 20. Festinare & urgere ut provincias & legiones solus habeat. Sic & homines & Dii dicuntur haberi ab iis, sub quorum potestate & ditione sunt. Ovid. I. Metam. v. 196.

Cum mihi qui fulmen, qui vos habetisque regisque,
Struxerit insidias.

v. 116. Οὐ μὲν γηθήσας] Nonnulli codices legunt non malè: μὴ γηθήσας.

v. 136. Κωίλω ἐὺπικλον ἦναι Δαυδαλίω ἀδάμαντι] Diaconus contendit ἀδάμαντα hic non esse lapidem; sed σίδηρον. Hunc sequuntur Latini Interpretes. Sed quis tam hospes est in Veterum Scriptis, cui lateat adamantina Græcis & Latinis dici omnia quæ valdè dura sunt & firma? Sic Horatius Marti tribuit adamantinam tunicam. Ovid. IV. Metam. de sedibus inferorum:

Carceris ante fores clausas adamante sedebant.

hoc est, obicibus & postibus firmissimis. Sexcenta apud Poëtas exempla facillè invenies.

v. 143. Κωίω δὲ ἀπὸ πλῆγας ἠλέησαν] Interpretes inscitissimè: cæruleis plieis fulgorem interfecantibus. Verte: cæruleæ lamina erant ductæ. Κωίω πλῆγας, sunt cæruleæ laminæ, ut apud Homerum δεσφὸς κωίω, cærulea lorica. Πλῆγας sunt laminæ, tabulæ, plagulæ, coria ex quibus scuta conficiebantur. Etymolog. M. exponit πλῆγας, ἐπιπλαγίως ἐλάσσονα. Ex pluribus enim plagulis, pellibus, textis, tabulis, pro materiarum diversitate, conficiebantur clypei Græcorum, sicut & scuta Romanorum. Unde vult Varro scutum dici à secando, quasi secatum. Quamvis autem in verberbio labatur Τόγаторум doctissimus, est enim scutum à τῶν, quia pellibus obducebatur, ostendit tamen Veterum scuta ex variis partibus fuisse compacta. Liquidissimè Homerus Iliad. H, v. 248.

Ἐξ δὲ ἀπὸ πλῆγας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς αἰτερῆς

Ἐν τῇ ἐσθμῶντι ῥηδὲν ἔστιν.

Ceterum sex per plagulas penetravit findens hasta, in septima autem pelle hæsit. Ajacis clypeus erat ἐπὶ πλῆγαι, singula pellis constituebat πλῆγα, five plagulam. Iliad. γ, in descriptione scuti Achillis:

Ἀλλὰ δὴν ῥῆθ' ἔλασσε ἀπὸ πλῆγας, αἱ δὲ αἶψ' ἐπ' ἔστη

Ἦσαν.

Ἦσαν· ἱπεί πέντε πλύχαις ἤλασε Κυλλοποδίαν
Τὰς δύο χαλκείας, δύο δὲ ἰνδδοθι χρυσίτιον
Τὴν δὲ μέλαν χρυσῆν.

Sed duas quidem adēgit per plagulas, ha autem adhuc tres erant. Quoniam quinque plagulas Vulcanus duxerat, duas aeneas, duasque intus stanni: Uream vero auream. In quibus locis ineptissimè Interpretes πλύχαις vertunt plicas, ut in pluribus aliis. Polybius in descriptione scuti Romanorum σινδιδάμαζα appellat, lib. V I. Ἐκ διπλῆς σινδιδάμαζας, ταυροχόμας πτηνῶς ὀρνίθου μὲν δὲ πύμης μοχλῶς δὲ μὲν πρὸς ἀσπίδι καὶ ἄλλῃσι. Scutum è duplici tabulato glutine taurino est compactum: extrema superficies linæo, deinde vitulino corio circumtegitur. Nicetas Choniata lib. I. rerum Isaaci Angeli in descriptione thoracis ex lineo coactili sæpius aut decies in se complicato συμπλύνματα dicit, quæ Poëtæ Veteres πλύχαις. Αὐτὸς μὲν τοι ὁ Κόρραδός ἀνδρὶ θυρεῖ τίνωκεν τε δὲ λωγωνίζετο, ὅτι δὲ λίνα πιποικημένον ὑφασμα εἶναι αὐτῆς ἐκείνης ἡλισμῶς ἀλάτρου παλάμης ἀσπίδα διὰ τὴν ἰσχυρὴν εὐδύνετο. ἐς τοσούτων δὲ ἡ ἀντικτύπος αἰσὶ καὶ εἰς συμπλύνειν, ὡς καὶ βέλους εἶναι παντὸς στρατιώτου, ἡλεβρωτο δὲ εἰς δακτυλίδος καὶ πλεῖον ὑφάσματος συμπλύνματα. Ipse Conradus sine scuto tunc dimicabat: sed pro lorica textum quoddam gestabat è lino factum, vino austero probè salito maceratum, sæpius replicatum: quod quidem sale & vino coactum admodum firmum adversus ictum erat, ut penetrari à nullo telo posset. Erant autem hujus texti plagella octodecim & eo plures. Propter eandem rationem tabulæ quoque ex quibus fóres compingebantur πλύχαις dicuntur. Pollux onomast. I X. 5. πλύχαις sunt etiam pugillarium tabulæ, sive sint eburnæ, sive lignæ, sive aureæ. Hinc διπλύνειν, τριπλύνειν, τετραπλύνειν. Nec longè inde discedit quoddam pro jugis montium πλύχαις ponuntur. Apollon. Rhod. III, 101.

Βῆ δ' ἱμῶν Οὐλύμπιο κατὰ πλύχαις.
Ivit per juga Olympi.

Ubi ridiculè Interpres novissimus valles exponit. Jugis montes connectuntur. Hinc nostro in Theogon. v. 113. τετραπλύνειν. Ὁ λόγος ἐστὶν multa juga habens. Ineptè Interpretes: cælum multis sphaeris impletum. Vide Eustath. ad Iliad. Θ. p. 610. ubi varias de hujus vocis notione & origine sententias tradit. Ἐλαύνειν verò & διελαύνειν sunt propria in hac re verba. Homerus in loco superius laudato: ἱπεί πέντε πλύχαις ἤλασε Κυλλοποδίαν. Quoniam quinque laminas duxit Vulcanus. Idem alio loco: ἡ δὲ ἀργὴ χαλκὴς ἤλασε, quàm faber ararii fecit. Ἐλαύνειν σίδερον χρυσόν, ferrum, aurum ducere, propriè dicuntur fabri aurarii & ararii. Hinc ἐλασμάτεα sunt laminæ ductiles. Eustath. ad d. l. πέντε πλύχαις ἤλασε. εἰρηται τὴν μὲν κατὰ τέχνην χαλκοδουλίαν. dicitur hoc quidem secundum artem fabrorum arariorum. Est enim proprium χαλκῶντος verbum. Herodot. I, 68. Ἐλθὼν ἐς χαλκήιον εἰσῆκετο σίδερον, ἐξελαινώμενον. Cum venisset in officinam arariam videns ferrum duci. Idem I, 50. Καταχέμενον χρυσὸν ἀπὸ λατοῦ, ἡμιτελὴς ἐξ αὐτοῦ ἐξέλαυντο.

ἐξήλαυνε. *Immensam vim auri liquefecit, ex quo dimidiatos lateres duxit.* Noster inferius in Theogon.

Τὸν ὡς ἰάλαιον ἔρχετο ἰλήλαται.

Quem circa ferreum septum ductum est. Apollon. Rhod. Argonaut. II, 231.

Οὐδ' εἰ οἱ ἀδάμαντος ἰληλαίμενον κάμε ἴη.

Ne si cor ei sit ex adamante ductum. Ἐλαύνει Latinis est ducere. Horatius de Alexandri ærea statua: *Ne quis se duceret ære.* Πύξες rectè etiam verti possunt tabulæ, quamvis sint ferreæ, aut coriaceæ, aut ex alia materia. Sic apud Tertull. de pallio eadem translatione plicæ longæ in toga dicuntur *tabula toga*, quod similes sint tabulis.

CAPUT XVIII.

Λόκα θεόντες. Ἀπληῖ. In Hesiodo menda exempta. Eidem lux. Ἀμφὶ Καινέα, & similes locutiones. Τιταρήσι. Ἀγελαίη Ἀθηνᾶ. Μάχῃ κορύσσειν. Danielis Hemfii elegantissima emendatio asserta. Juvenali lux. Rumpere auditorium. Hesiodus distinctione adjutus. Πάνεφθος κασσίπερος. Κίβισις. Τιταίνειν. Χλωρὸς est ὠχρὸς. ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντος βαίνειν. Leves in hastis. Et similes locutiones.

v. 146. **Ο** δόντων λόκα θεόντων] *Pervenustum loquendi genus est pro δόντων λόκων.* Antiqua inscriptio in consecrationem templi in agro Herodis Attici, *ποίη χλωρὸν θάσσα.* herba viridis, quod olim observavit Salmasius, & ante cum David Hoeschelius in epistola ad Meursium scripta, quæ penes me est. Simile loquendi genus apud Aratum, *λεπτὰ φάσση χιλαί.* vertit Cicero *obscuro corpore chela.*

v. 147. Ο δόντις ἄπλητοι] *Dentes magni.* Hesych. Ἀπλητον, ἀπρόσιτον, ἀχρηστον μίχα. Interpretes pessimè: *dentes inaccessi.* Ut & v. 230. Γοργόνες ἄπλητοι. sunt terribiles. In Theog. v. 151. Χεῖρες ἄπλητοι *manus magna, terribiles.* Sophocles: Ajace flagellifero v. 256. Τὸν ἄπλητον ἔχῃ. *Hunc furor magnus tenet.* Nam sic legitur in editionibus antiquis. Recentiores Stephaniana, Plantiniana, ut & Græcus Interpres scribunt, ἄπλητος ut significet furorem seu insaniam veram, hoc est, magnam.

v. 155. Εἰ δ' ὁμοῦς τι, φόβος τ' Ἀνδροκυσίη τι δίδημι] *Legendum: ἀνδροκυσίη τ' ἐδίδημι.* Vertendum verò: *In eo tumultus, terror, & homicidium ardebant* scilicet ira, indignatione, dimicandi libidine.

v. 171. Οὐδ' ἔπειτα πρὸς τὸν Λέγοντα ἔδ' ἔπειτα.

v. 179. Καὶ τὰ ἄμφω αἰνέει, Δρύαντι π.] Hi omnes accusativi ab hoc versu usque ad 183. exponendi sunt per nominativos, *Canens Rex*, *Pirichon*, &c. quod satis indicat versus, qui iis subicitur:

Ἀργεῖοι, χεῖρσιν αὖτε χεῖρ' ἔχοντες.

Latinos Interpretes fugit elegantissimum istud dicendi genus, αὖτε φ' Πλάτων, pro Πλάτων, de quo superius egimus. Poëta omisit articulum.

v. 181. Τιπερήσιον.] Notat Diaconus hunc Lapitham nomen accepisse à loco quem coluerit. Is est fluvius Thessaliæ. Suidas: Τιπερήσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. Sed & ejus accolæ eodem nomine truebantur. S ephanus de Urbibus: Τιπερήσιον ποταμὸς Θεσσαλίας. τὸ ἐν τῇ πόλει ὁμοφώνως Τιπερήσιον. Stultè ὅς τις Ἀργεῖον vertitur *notus Martis*. cur non: *filius Martis*? Sic autem omnes dici πολυμικρὸς ἄνδρας qui Homerum, parentem omnis doctrinæ & elegantix legerunt, non possunt nescire. Apud eundem eodem sensu: ἦς Ἀργεῖον.

v. 185. Ἀστυλοὶ οἰωνιστῶν.] Ovidio XII. Metamorph. dicitur Astylos:

*Quique suis frustra bellum dissuaserat augur
Astylos.*

v. 196. Ἰερῶν π.] Ruentium. non: *festinantium*. nisi forsan legendum: Ἰερῶν π. avidorum scilicet pugnx.

v. 197. Ἀγλαίη τριτογένεια.] Cave veritas, *prædatrix Tritogenia*, cum Interpretibus. Retinendum Græcum epitheton *Agelea*. qua significatur bellicosa Minerva. Suidas: Ἀγλαίη ἢ Ἀθηνᾶ, ἡ δὲ τὸ ἄγειν λαόν, τυτσί, στρατηγική. Noster infer. Theog. v. 318. Homer. Iliad. δ. v. 178.

Πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ Ἀγλαίη.

Prima Jovis filia Agelea. ubi æquè ineptè Interpretes: *prædatrix*. vide ibi Eustath. scholia Didymi & Etymolog. Magnum.

v. 198. Μάχῳ ἐθίλασε κρύσσεν.] Quid est, *pugnam velle armare*? Sic enim reddiderunt Interpretes. Κρύσσεν μάχῳ est accendere prælium, ciere bellum, ut Julius loquitur de Artemisia: *inter primos duces bellum acerrimè ciebat*. Noster paulò antè: Κρύσσουσι κλέρον ἀνδρῶν, *accendens tugnam virorum*. Pindarus Isthmionic. VIII.

μάχας ἐκκαίμ' ὄντα

Ἐρπον ἐν πεδίῳ κρύσσονται.

Pugna homines interire: eis opus in campo ciere, quod est fortiter pugnare. Κρύσσεν sæpè generaliter est augere. Hesych. Κρύσσεν αὖξεν. Pindarus Isthmionic. VIII. βίον κρύσσιν' ἀγαθὰ ὁρδοῦσιν ἀνθρώποις, *fortunas amplificare bonis artibus*.

v. 203. Οἷον δ' ἔδ' ἄγνος Ὀλύμπῳ.] Elegantissimè hunc locum emendavit D. Heinsius, qui legit ἄγνος Ὀλύμπῳ *frangebatur*, hoc est, resonabat Olympus. Polybius XV, 30. τὸ δὲ λαλοῦσθαι τὸ πνεῦμα βασιλῆως κατ' ἐργασίαν πᾶς ὁ κόσμος τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον. *Satellitibus*

bus regia mandata exponentibus plausu & clamore omnia loca replebantur. Noster Poëta inferius vers. 278.

Τοι μὲν ὑπὸ λαοῦν σφάλλον ἴσαν αὐδὸν

Ἐξ ἀπαλῶν θυμῶν, αὖ δὲ σφισιν ἄγρυπν' ἦσαν.

Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum & tenero ore; circumque ipsos frangebatur echo, id est, resonabat. Vers. 347.

Τῶν δ' ἴπποι μὲν ἴπποι' ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν

Ὀξεία χεῖρ' ἔχουσιν, αὖ δὲ σφισιν ἄγρυπν' ἦσαν.

Horum equi deinde obviam sibi mutuo facti, acutum hiniwere, circaque ipsos frangebatur echo. Virgilius:

Et cantu querula rumpent arbuta cicade.

Juvenal. *Affiduo rupta lectore columna.* Nec aliter intelligendus ejusdem Poëtæ locus Sat. VIII. v. 85.

Gloria quantalibet quid erit, si gloria tantum est?

Curritur ad vocem jucundam, & carmen amica

Thebaïdo, lætam fecit cum Statius urbem,

Promisitque diem: tanta dulcedine captos

Afficit ille animos, tantæque libidine vulgi

Auditur. sed cum fregit subsellia versu

Efurit, intactam Paridi nisi vendat Agavem.

In quo loco exponendo principes ingeniorum Josephus Scaliger & Isaacus Casaubonus mirè trlicantur. Ille in Aufonianis lectionibus vult Statium Poëtam post incredibilem totius urbis expectationem tandem in agone Capitolino Thebaïdem suam recitasse, sed non placuisse, & contra eum alios coronatos. Hoc falsè significare Juvenalem dicentem: *sed cum fregit subsellia versu*, nimirum Poëtam recitantem non stetisse, sed excidisse, hoc est, non placuisse. In diversum planè iit Casaubonus in animadversionibus in Suetonium, qui frangere subsellia interpretatur vehementissimè placuisse, sic ut Κρότω, Euge, Sophos acclamantium quasi subsellia frangerentur. Fundum hujus sententiæ producit Sidonium Apollinarem V, ep. 70. *Hunc olim perorantem, & rhetorica subsellia plausibili oratione frangentem, socer eloquens ultrò in familiam patriciam adscivit.* Sed uterque nihil aliud significat quàm simplicem recitationem, quod & postea ipse Casaubonus fatetur. Frangere subsellia versu eadem ratione dicitur, ut rumpere legendo columnas, cantu arbuta, Olympum, Martianus Capella: *Nam absque his qui perturbantes pectora sensusque cunctorum cognoscentium, quoque perturbare subsellia.* Non nego tamen etiam de Κρότω & acclamationibus auditorum hoc loquendi genus posse usurpari. Sidon. lib. IX, ep. 19. *Dignum omnino, quem plausibilibus Roma foveret ulnis, quoque retisante crepitantis Athenai subsellia curvata quaterentur.*

v. 204. Ἐν δὲ ἀγρῶν, αὖ δὲ ὁλοῦ ἀπείρητον ἰσχυρῶν

Ἀγῶν' ἐν ἀγῶνι. δευτ' δὲ ἰσχυρῶν ἀοιδῶν] Hi versus nec

rectè sunt expositi, & prava distinctione corrupti. Ad quod enim referas

referas εὖ ἀγῶνι non est. Sed leviter distinctione mutatâ omnis λαῶνς tollitur.

Εἰ δ' ἀγῶνι, αὖτε δ' ἄλλοι ἀπείροισι ἐπιφάνω
 Ἀΐαντόντων εὖ ἀγῶνι διαί δ' ἐξέρχον ἀειδή.

Ibi erat coetus, qui cinctus erat ingentibus opibus Deorum. In certamine Dæa verò incipiebant cantare. Ἀγῶν hic est concio, coetus Deorum, qui Apollinem & Musas audiebant canentes. Posset & πλεῖς πηγεῖν poni post ἐπιφάνω. Sed priorem distinctionem probō.

v. 208. Πάσιφθον χρυσίππεος] Interp. stanno liquefacto. Sed πάσιφθον χρυσίππεος est idem ἀπύφθον χρυσίππεος, stannum benè excoctum, purgatum, optimum. ἀπύφθον χρυσός Herodoto est purissimum, aurum ad obrussam, ut loquitur Suetonius, lib. I. cap. 50, ubi ἀπύφθον χρυσόν opponit χρυσόν λευκόν, album aurum. Ubi aurum λευκόν est aurum cui multum argenti est admixtum, quod propterea dicitur pallere, ut apud Catullum, *lure expalluit auri*. Hinc Augustinus sermone de commate Psalmi L. *Quoniam iniquitatem meam ego agnosco. Quid volui? aurum pallorem terra? argentum luorem terra? honorem temporis fumum.* Theodoretus: *Διγνώσκει χρυσόν δάκρυόν τι ἐκ τοῦ ἀπύφθον.* Dignoscere aurum probatum & excoctum. Ubi perperam vir doctus in Analectis emendat ἀπύφθον, ὀργυρίον ἀπύφθον eidem argentum rustulatium. Pollux lib. VII. ἀπύφθον χρυσός ἀκέραιος, ἀκέραιος, εἰλικρινής, ἀκέραιος.

v. 224. Ἀὖτις δὲ μιν κίβισις δαί] Quàm malè Interpretes: circum ipsum autem pera ferebatur. Hæc nemo, nisi Græcè intelligat, assequetur quid sibi velint. Sensus est, ipsum caput erat sacco inclusum, five perâ. Κίβισις est πήγξ, κιβώτις. Callimachus:

Εἰ γὰρ ἐπιθήσῃ πάντα ἱμῶν κίβισις.

Sic dicta quòd in illam reponatur βίσις, id est προφή, si magni Etymologici auctori credimus, qui & hunc Hesiodi locum benè exponit: *ἐδάσσεζεν εὖ δακρυκῇ πρὶ ἀγῶνι τῷ κεφαλῷ τὸ Γοργόνιον ὁ Περσεύς.* Vide & Apollodor. Bibliothec. lib. II. Κίβισις est, quæ aliter dici κίβη & κίβη, cista, in qua facientes iter panem circumferebant & obsonia. Vide Pollucem X, 23. Hesychium in κίβη, & Etymologicum Magnum in κίβη. Latinis propriè dicitur sportula. Menander in Dyscolo apud Athen. Δειπνοσοφ. IV.

Ὡς γύναι δ' οἱ τοιχάρυχοι
 Κόϊτας φέροντες, τέρμονι ἔχ' ἢ δαίμων
 Ἔναι' αἰὶν' ἰωντῶν.

Ut sacrificant parietum perfossores
 Cistas ferentes & serias non Deorum
 Causa, sed sui.

Ubi malè Casaubonus reponendum putat κίβη, quamvis & ipse pòst in addendis repudiaverit hanc emendationem. Pessimè verò Dalecampius vertit *leclias*.

v. 229. Περσεύς Δαναΐδης ἐνταίριον] Interpretes cum hæc, & paullo præce-

præcedentia ita vertunt : Ipse autem properanti & formidanti similis
Perseus Danaïdes extendebatur , ipsi nescierunt quid dicerent. *πρώτης*
 & *πρώτης* interdum est currere, festinare, fugere. Hesych. *πρώτης*,
πρώτης. *πρώτης*, *πρώτης*. Et sic hoc loco accipiendum.

v. 231. *Επὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνων*] Exponitur : In viridi
 adamante euntibus. Virides adamantes quis vidit? *χλωρός* Græcis non
 solum est viridis, sed etiam *αἰχρὸς* pallidus. Inferius v. 264. *Ἀχλὺς*
χλωρῆς, tristitia pallida. Theophrastus carbunculos dixit *χλωροδιδύ-*
μους, hoc est, pallidiores. Galenus in multis locis notavit apud Hip-
 pocratem *χλωρὸν* frequenter poni pro *αἰχρῷ*. Sicuti contra ea apud
 Virgil. Eclog. VI. *pallentes herba* pro viridibus. Notandum verò lo-
 quendi genus exquisitum *ἐπὶ χλωρῷ ἀδάμαντι βαίνειν*, in pallido ada-
 mante venire, pro ornatum adamantibus, ut apud Pindarum *ἵπποι ἐν*
πλῆθει, equi in alis pro alatis. Ennius : *levésque sequuntur in hastis*,
 hoc est, hastati. Virg. V. *Æn.*

———— occurrit *Acestes*

Horridus in jaculis & pelle Lybistidos urfa.

Jaculis instructus, & indutus pelle urfina. Flor. I. 1. *Juventus divi-*
sa per tribus in equis & armis ad subita belli excubaret. Hoc est, equis
 instructa & armis.

v. 235. *Εχέσθασα ὀδόντας*] Proprie acuebant dentes, ut in *ἔργῳ*
 v. 573. *ἄρπας χαρυσίδος* falces acuere. Sed hoc loco est frendebant
 dentibus, quod frendentium dentes colliduntur, sicut ferrum cum
 acuitur ducitur in cote.

v. 260. *Προφίης τ' ὡς προδύτης τι*] Hunc versum nullus dubito
 quin respexerit Aristarchus, qui in glossa antiqua ad istum in Theo-
 goniam versum : *Καλὴν μὲν προφίης τὴν ἀπὸ τῶν* interpretatur
προφίης τὴν, προδύτης. Quasi *ἐν παραλάμῃ* essent posita *προφίης* &
προδύτης. Viri quidem doctissimi existimant Aristarchum ad ver-
 sum 578. in *ἔργῳ*. *Ὡς τι προφίης μὲν ὁδὸν προφίης τι καὶ ἔργῳ*. Sed hæc
 nihil faciunt ad significationem *προφίης* pro *προδύτης*. Ipsum
 verò Aristarchum errasse hic ipse locus, qui, cum illa scriberet, ejus
 animo obversabatur, vincit. *προφίης* enim est excellens, præstans.
προφίης & *ἄλλων* præ aliis excellens. Concise dicitur pro *ἐν* aut *ἐν*
 & *ἄλλων*, ut *διὰ γυναικῶν*, *nigra lanarum*, apud Plinium & mille
 talia. Hæc non monerem, nisi intellexissem *τὴν* hic impegisse.

CAPUT XIX.

Ἀχλὺς. Γεννοπαχὺς. Fame laborantium pedes tumescunt. Homeri locus insignis expositus. Mos nuptialis Græcorum. Παίζειν. Ludere. Ὑπὸ φορμίσγων. Hesiodo lux. Βάβυ λήιον. Πέτιλα aristæ. Versus supposititius indicatus. Εἴφιεσθ, ἐπίχεν ἰπῶες. Ἀκραιὼν ἀεθλον. Ἀγών. Hesiodus emendatus. Gestatio. Jus. Θέα. Ἐλαιον, ἀρώματα pro foris ubi venduntur. Λαοί. Αἰών. Πολεμίζειν. Σπείδειν. Hesiodus quinquies correctus. Μασίχαιεν, μασιχαίεν, μασσῶσθ. Massare. Θῆλυς ἐέρση. Θήλαια νύξ. Ἡ ἑλαφος cervus. Ψυχὴ vita. Λαὸς, multitudo. Populus.

v. 264. Π Ἀρ' δ' Ἀχλὺς εἰσὶν] Pulcrè & eruditè docuit V. Cl. Tanaquillus Faber ad Longinum Ἀχλὺς hic esse tristitiam. Quo nihil est certius. sic contra φῶς est χαρὰ. Hesych. φῶς, χαρὰ, σωτηρία. Exempla apud Sacros Scriptores & τὰς ἱερὰς scripturὰς occurrunt. Cur verò ἐπισμυγερὴ transferunt *perusta similis*? Diaconus scilicet exponit *κακωμένη*. Sed iste homo suprâ triviales Grammaticorum canones non sapit. Ἐπισμυγερὸς est miser, ærumnosus, plenus dolorum. At γεννοπαχὺς appellatur, quia fame est confecta & exhausta. Illorum enim qui fame laborant pedes tumescunt cum alia membra macescant, & exarescant. In ἱερῶν, v. 496.

Μὴ σε κακῇ χαλεπῶν αἰσχυρῶν καταιμάσσει
Συὸ πνίγῃ, λιπτῇ δὲ παχυὴ πόδα χειρὶ πνίξῃς.

Ne te mala hyemis difficultas opprimat cum paupertate: macilenta verò crassum pedem manu premas. Ovid. VIII. Metam. v. 807. in insigni descriptione Famis:

*Auxerat articulos macies, genuūque tumebat
Orbis, & immodico prodibant tubere tali.*

Apud Ephesios lex fuit, μὴ ἐκτείναν πατὴρ παῖδας ἀπιδόσθ ἕως αἰνέσθαι τοῖς παχυωθῇ τὰς πόδας. non licere patri liberos exponere donec mediis pedes tumescant. Plutarchus affirmat fame confectorum pedes turgescere, corporis verò reliquas partes macescere & attenuari. Hinc lux affulget Homeri loco Ὀδυσ. ε, cujus sensum nec Veteres nec recentes Interpretes ceperunt.

Τὸν κ' εἴ μοι δόξῃς ταυμὸν ῥυτῆρος γῆρας
Σπυγέρον τ' ἱδρῶα, παλὸν τ' ἐλπίσιν φορέοντα,
Καὶ καὶ ὄρεν πίνον, μοχάλῳ ἰπτανόφῳ θείῳ.

Hunc

Hunc si mihi dares stabulorum custodem esse, & caularum curatorem, ut frondes hadis apportaret, Ille saltem serum bibens crassum genu faceret. Hoc est, ita curarem, ut fame & macie confectus desisteret pererrare alienas urbes & domos, hominibusque mendicando negotium facessere: non plus cibi iste benè habitus mendicus caperet, quàm ad famem extremam expellendam satis esset, ne corpus faceret, cui nunc mendicando servit. Ulysssem fuisse benè habitum liquet inferius ex Odyss. φ, ubi Penelope ad Eurymachum proci, qui volebat Ulysssem tractare arcum à Penelope propositum, illum hospitem ait esse μέγαν κ' ἀπηνή,

Οὗτος δὲ ξείνῳ μέγα μὲν μέγας ἢ δ' ἀπηνής.

Iste hospes valdè magnus est & validus. Scio Eustathium, Budæum, alios omitto, de hoc loco sentire aliter velleque μεγάλῳ ἐπιγυνίδα δῆτο esse, corpulentus fieret. In hanc rem producant ex sequente libro:

Οἷον ἐν ῥακίῳ ὁ γέρον ἐπιγυνίδα φαίνει.

quale ex pannoso hoc habitu senem femur ostendit. Quod enim hic ἐπιγυνίδα dixit, paullo antè appellavit μηρὸς καλὸς τι μεγάλης τι. Sed hic de femore loquitur, quod crassum & robustum est μεγάλης argumentum. Ibi verò de genu, cujus tumor est famis & maciei indicium. Ovidius: genuūque tumebat orbis. Ἐπιγυνίς est καὶ πλῆθη. Cic. in Arato vertit genu. Sic capiendum in priore loco. Aristarchus verò exponit partem supra genu, τὸ ἐπάνω τῷ γόνατι femur nimirum, ut posteriore loco accipitur. Constat autem etiam ex hoc versu αἶψα ἐπιγυνίδα φαίνει Ulysssem corpulentum fuisse & validum. Cui bono igitur plus corporis fecisset? Deinde serum non videtur multum posse conferre ad εὐσπέρειαν. Minatur potius se feri potu illum redacturum ad maciem, ut cum corpore deponat istam ferociam & impudentiam, ac desinat ὑπερμαζῆν.

v. 273. Εὐσπέρειαν ἐπ' ἀπηνής] Nimirum, ex more Græcorum, qui sponsas sellis insidentes in currus imponebant, quibus ex parentum ædibus in mariti vehabantur. Vide Lucian. in Lapithis. Suid. in Ζεύῳ.

v. 277. Καὶ παίζοντες] Saltantes. Homer. Οἶνος. ψ, 147.

Τοῖσιν δὲ μέγα δῆμον αἰετοῖσι χιζέει πρὸς αὐτὸν.

Αἰδρῶν παίζοντι καλὸν αἰετὸν τι γυναικῶν.

Horum autem magna domus strepebat pedibus virorum saltantium, & ornatarum foeminarum. Sic & ludere Latinis. Virgil. Eclog. 6.

Tum verò in numerum Faunosque ferāsque videres

Ludere.

Horat. III, 15.

Maturo propior desine funeri

Inten ludere virgines.

Ibidem:

Illam coges amor Diotichi

Lasciva similes ludere capras.

Et lib. II, carm. 12.

— Nec dare brachia
Ludentem nitidis virginibus.

hoc est choreas ducentem inter virgines. In saltationibus Veterum major brachiorum quàm pedum movendorum ratio habebatur. Ovid.

Si vox est, canta: si mollia brachia, salta.

Antiquus ineditus Interpres Horatii, qui penes me est, ad locum illum, ex lib. II. carm. ult. notat, dare brachia est saltare gestu brachiorum. Exprimat autem habitum mulierum, qua brachiis extensis solent saltare. Vide quæ nuper docuit Vir eruditissimus Franciscus Vavassor in libro omnibus Gratijs & Veneribus condito de ludicra dictione. Ab hac significatione & ludere, manavit etiam ludius, hoc est, ἐχρησ, χοροδότης, saltator, histrio. Prudent.

Saltat Tonantem tauricorum ludius.

Et ludi & ludicra primò dicta sunt spectacula, quæ ludii, ἐχρησ ediderunt, deinde ad alia translata spectacula, in quibus nullæ saltationes.

v. 280. Ὑπὸ φορμίσαν] Est ad cytharam. Horat. ad cytharam cessatum ducere curas. Lucian. lib. αὐτὸ ἐχρησ: διδάσκου παλαιὰ καὶ πάλαιον ὑπὸ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Multos discens antiquos ritus ad cantum tibia & ad cymbala. Noster versu sequente: καίμαζον ὑπὸ αὐλῷ, comessabantur ad fistulam. & v. 283. ὑπὸ αὐλητῆς δὲ ἑκάστος αὐτὸν ἱκνέον. Quæ non ceperunt Interpretes, qui vertunt: ante tibicinem autem singuli precedebant. Imò: sub tibicine singuli procedebant. Quilibet habebat tibicinem qui precedebat tibiā canens, ad cujus cantum ludebat & saltabat.

v. 288. Βαθὺ λήϊον] Est magnus ager segetibus confitus. Homer. Iliad. β, v. 147.

Ὡς δὲ ὅτε κνήσῃ Ζεφύρου· βαθὺ λήϊον ἐλθάν.

Velut cum spirabit Zephyrus in magnum agrum segete refertum irruens. Ibi malè Interpretes: altam segetem, ut hîc: profundam segetem. Ubi optimè antiqua scholia, quæ Didymo tribuuntur: βαθὺ λήϊον εὐφορῶν, σποφώων χρεῖον. Diaconus verò & Scholiastes Theocriti χρεώφωρον exponunt. Sed tamen Latinis etiam Poëtis seges est ager confitus segete Virg. I. Georg. Quid faciat latus segotes, quo sydere terram Versare, Macenas. Ubi Servius: id est, qua res terras pingues efficiat. Segetem enim modo pro terra posuit. Sic alibi: Horrescit stridis seges ensibus. Idem Poëta Eclog. I.

Impius hac tam culta novalia milos habebit?

Barbarus has segetes?

hoc est, hos agros cultos. Tibull. lib. I. el. 10.

Non seges est infra, non vinea culta, sed audax

Cerberus & stygia novisa puppis aqua.

v. 289.

v. 289. *Κυρνωμένοι πίπλη*] Reddunt: *rostrata folia*. Quis vidit folia aristarum spicis gravida, & quidem rostrata? Est foedissimus error. Quem corrigere potuissent ex Græcis magistris, qui hîc docent Hesiodum abuti vocabulò *πίπλη*, & uti pro *σῆχεις*, *καλάμαι*, culmi, aristæ. Sic in Veteri epigrammate *καλλιπέπλην λίον*, est ager repletus læta segete, gravidus aristis. *Φύλλα* quoque hac notione leguntur apud Herodotum l. i. c. 193, de Babylonis agro: *Τὰ δὲ φύλλα αὐτῶν, ἢ πε πυρῶν, ἢ ἢ κερίων τὸ πλάτος γίνεται πικρῶν ὑπερίων δακτύλων.* Quaternium autem digitorum maximorum latitudo est tritici atque bordei aristis. Legendum verò est *κυρνωμένοι*, ex antiquis libris & editionibus. Quod est, fastigata, capitata, à *κυρνή* *virga capitata*. Phavorinus *Κυρνή πῦσι ράβδος κεφαλαιωτὴ παρὰ τὴν κίρην λέγεται.* Johannes Diaconus hoc loco exponit, *ράβδωδὴ ἢ δὲ εὐκρεπίαν εὐόση.* *Κυρνή* ἢ *ῥάβδος*. Idem est *κυρνώδης*. Theophrastus *ἀσπαργὸν κυρνώδην* dixit, quod Plinius vertit *fastigatum*. Hesych. simpliciter exponit ramosus: *Κυρνώδης, ὀζῶδης. & Κυρνώσις, βλάστησις.* Sic quidem veteres Grammatici. Sed alii scribunt *κυρνωμένοι*, ut notat Diaconus, hoc est, fastigata, acuminata. Latine possis dicere *spicatas aristas*. Dracontius in Hexæmero 409.

Ventus alis fluctus, & ventus spicat aristas.

Virgil. I. Georg.

Ferroque faces inspicat acuto.

ubi Servium vide Si itaque sic scribas, est *κυρνώσις* à *κυρνή*, ut & *κυρνώδης* clavae instar se fastigans. Sic asparagum dixit *κυρνώδην* Theophrastus, quod Plinius vertit *fastigatus*. *Κυρνή* est clava. *Κυρνωμένοι* Diaconus exponit *ράβδωδὴ, ἢ δὲ εὐκρεπίαν εὐόση.* *Κυρνή* ἢ *ῥάβδος*. Vide Phavorinum in *κυρνή* & *κυρνώδης*. Diaconus affert etiam interpretationem lectionis, quæ nunc in editis conspicitur, & exponit *κυρνωμένοι μέλαινα*, unde patet à multis seculis hujus vocis scripturam fuisse ambiguam. Cur aristæ nigræ dici possint ego sanè non video. *Κυρνώσις* potest quidem nigrum significare, à *κυρνώσις*, quæ est ficus nigri coloris, ut Scholiastes Aristophanis docuit, sed hîc locum non habet. Flavæ enim sunt aristæ non nigræ. Quamvis Diaconus dicat alias aristas esse albas, alias flavas, alias nigras. Sed nigras aristas, nisi injuriâ cœli vitiatas, nemo vidit. *Κυρνωμένοι* retinent MSS. & edit. antiquæ, idque est à *κυρνή*. Quod inter alia notat quoque omne curvum, inflexum, ut solent flecti aristæ cum maturuerunt, grandia ferentes grana. Versu sequente *Δημήτρῳ ἄκτω*. vertendum Cereris donum, ut aliquoties in *ἔργῳ*. quia frugum usum prima docuit Ceres. Antea glandibus vescebantur.

v. 291. *Ἐπιπλὸν ἀλωῶν*] MS. meus, cum Palatinis, edit. Trinca-vellii *ἱππῶν*, quod rectè exponunt *ἐξέτεινον ἐπὶ τῷ ἄλῳ*, hoc est extenderunt in area demessis aristas, sive manipulos ut rectius exarscerunt: Hesych. *πιπτεῖ, ἐκπίπτει, ἐκτείνει*. Qui verò retinere vul-

/ gatana

gatam lectionem malunt, exponunt, arcam, seu horreum impleat, ut Theocritus Idyll. VII. v. 34.

Μάλα γάρ σφισι πόνι μίτρα
Ἥ δαίμων ἱερὸν ἀντιλήρῃσι ἀλάειν.

Nam ipsis valde pingui mensura
Dea bono frumento implevit horreum.

v. 296. Παρὰ δὲ σφιν ὄρχος ῥέουσιν ὡς] Ὁρχος non est vitis, ut Interpretes existimant, sed vitium ordo. Inscriptio vetus Herodis:

Μάδε πρὸς ἡμετέρας ὄρχας, ἢ ἐνάλια δένδρα.

Ne quis vitium ordines aut pomus.

Vid. Scholiast. Theocrit. ad Idyll. I, 47. qui videtur hunc locum respicere.

v. 299. Τῷ γὰρ μὲν εἶ] Iste versus irreptitius est. Nemo dubitabit qui hunc locum non negligenter leget, quod miror viros doctos non observasse. Quid enim faciat tibicen & ludentes inter agricolarum & vindemiatorum opus? Ne dicam ineptè eum interferi descriptioni aurei illius ordinis vitium, quæ hoc versu interrumpitur. Conflatus est ex versu 282, & vers. 283. Nec agnoscitur à Diacono & Tzetze. Si auctori hujus carminis sua debet restitui integritas, delendus est hic supposititius versus & tollendus.

v. 308. Εἰσέουσιν ὀκίας ἵππους] Immittebant veloces equos, hoc est, incitabant laxatis frenis. sic & Latinis immittere. Sergius Galba ad Cic. in X. ad Famil. Repente equum immisi ad eam legionem tironum qua veniebat ex castris. Vide Gronovium ad Senecæ III. de Ira. Pro ἰφίστατο ἵππους inferius dixit ἐπύχεον ἵππους, v. 550. Ovid. I. Metam. 280.

Fluminibus vestris totas immittite habenas.

Εἰπύχεον ὀκίας ἵππους. nobis immittitis veloces equos. ubi Interpretes: contra nos tenetis equos. Εἰπύχεον & ἐπύχων dicuntur ii qui in hostem movent. Herodot. ἐπύχων ἐπὶ Λακεδαιμονίῃς, movere in Lacedæmonios.

v. 309. Εἰπικροτήσαντο πτόνῳ ἄρμασιν] Interpretes: subsultantes volabant currus. Εἰπικροτήσαντο esse subsultare πῦρ καίτοι; legendum: ἐπικροτήσαντο.

v. 311. Ἀκρίβῃ εἶχον ἀδλον] Indefinitum certamen Interpretes transulerunt, quod quale sit, Latinus civis non intelligit, cui esset anceps certamen, dubium, cum adhuc certant & quis victoriam reportaturus sit in incerto est. Cui opponitur decretum pralium. Cic. X. ad Fam. ep. 10. Quamobrem quamquam in uno pralio omnis fortuna reipublica disceptat, quod quidem cum hac legeres, jam decretum arbitrabar fore. finitum, peractum, ut liqueat penes quem sit victoria. Sic & res judicata apud eundem II. ad Att. 12. Tota res etiamnam fluctuat, qua si decesserit, magis erunt judicata qua scribam. certa, sicut post sententiam latam à iudicibus apparet uter litigatorum vicerit.

v. 312. Εἰς τὸς ἀγῶνας] In stadio, circo. non: intra agonem, quod

in versionibus extat sine sensu. Ἀγων ἐστὶν locus certaminis, stadium, hippodromus. Hesych. ἀγὼν ὁ ἐξυπνιον, στάδιον, ἀθροισμὸς. Idem, ἀγὼν ὁ πῖπτος. ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί. Antiquorum scholiorum auctor ad vers. 91. in Theogon. Ἀγὼν λέγεται τελευτῆς ἀπὸ τοῦ χροῖνι, ὃ ἐστὶ αὐτοῦ ὄχλος, καὶ ξυνωστισμὸς, ὡς αἰετὶς καὶ πύλις. vide & Porphyrii Quaestionum in Homerum vicesimam primam. Equidem pro hominibus, qui conveniunt, & generaliter pro concione, & coetu sæpius capitur. Pindarus Isthmionicon 10: Ἐς ὑπερβόρειον ἀγῶνα, *Ad Hyperboreum cœtum*. Heliod. Theog. v. 91.

Ἐρχόμενοι δὲ αἱ ἀγῶνα θεὸν ὡς ἱλασκομέντην.

Venientem in concionem tamquam Deum venerantur. Sic hunc versum legi in antiquis libris scholiorum auctor annotavit. quæ lectio vulgaræ præferenda. In concionibus enim, ludis, spectaculis præcipuè magno honore Reges & Principes afficiebantur, quod vel ex unius Suetonii lectione nemini potest esse ignotum. Non insolens verò Græcis & Latinis res, quæ in aliquo loco geruntur, ponere pro ipsis locis, in quibus aguntur. Δρόμος, cursus, & locus ubi curritur, stadium. Phavorinus: Δρόμος τοῖς γυμνασίοις. ὅπ δρόμος τῷ πῖπτι ἡ πῖπτος, ὅπτε ἔπρεχον οἱ νέοι. Gestatio locus ubi gestabantur lecticæ: *Ambulatio*, ubi ambulationibus vacabant, sic & Belgis *een wandeling*. Jus pro loco ubi jus dicitur. Titulus XI. lib. X. II. *de interrogationibus in jure faciendis*. est ἐν βήματι pro tribunali, ut rectè Græcos interpretatos esse observavit Princeps Jurisconsultorum Cujacius. Hinc *in jus vocare* est ad tribunal. Θέα spectandi locus. Θέα καταλαμβάνειν apud Lucianum, Synesium, & alios est spectandi locum occupare. Λίσσας loca in quibus confabulandi causâ conveniebant, ut suprà vidimus. Οἶνος, ἔλαιον, χύτρας, ὄψον, vinum, oleum, ollæ, obsonium, pro foris & tabernis in quibus vinum, oleum, ollæ, obsonia venduntur. Βιβλιαρῆκαυ tabernæ librariæ, ubi libri venduntur. Eupolis: πρὸ τῆς πόλεως εἰς τὰ σκόρδα, καὶ τὰ κρήμυνα, καὶ τὰ λιθαριῶν καὶ ἀπὸ τῶν ἀρωμάτων, καὶ πρὸ τῆς γέλης. *Abiit in allium, & cepas, thus, tum & aromata, & omnis generis merces.* hoc est, in loca ubi hæ merces venduntur. ὄρνις pro ὀρνεοπωλείῳ forum ubi aves vendunt. Aristoph. Avibus: ἢ διὰ καὶ διδρακεν ἐκ τῶν ὀρνέων. *Indignis nos afficis malis, qui est ex avibus*, hoc est, foro, in quo aves veneunt. Sic & ἰχθυὸς pro ἰχθυοπωλείῳ. Aristoph. in vespis: διακτεμὰ πρὸς μὲν αὖ τοῖς ἰχθύσι *in minutas me concidit nuntios in piscibus*, hoc est, in foro piscatorio. Sic δειγµα specimen rerum venalium, & forum ubi proponebatur.

v. 330. Μίτρα φέρει λαῶν] Latine redditur vulgò: *præstantissima populorum*. Sed hocine de uno homine dici potest? Verte: *fortissime mortalium*. Hesych: Λαοί, ὄχλοι, δῆμοι. δύναται δὲ ὑπερεῖρησθαι ἀνθρώποι Διὶ τὸ εἶναι λαοί, ἔνθεν καὶ μίτρας ἀπὸ τῆς μακροεργασίας ἔχει τὴν σπῆν ὃ ἐστὶ φανέρω.

v. 331. Γλυκερὴς αἰῶν ἀμείρεται] Interpp. *dulci avo spoliaris*. Cur non

non: *salvi vita* & Hesych. αἰὼν ὁ βίος ἢ ἀνθρώπων, ὁ δὲ ζῶνις χρόνος, res trita.

v. 340. Βουρβύρας] Non viderunt quod pertineat ἐκσυρβύρας, qui vertunt *cervatim*. Refertendum ad ἰβήματα. Εἰς δὲ φρονι ἰβήματα ἐκσυρβύρας. *In currum infiliit celeriter*. Ibidem διόγνητος est generosus, ut milles monuerunt veteres Magistri. Sed suis auribus prætermiserunt Interpretes.

v. 358. Σωοισόμεθα πολέμαρξεν] Πτολεμαίξεν non est bellare, bellum gerere, sed pugnare, dimicare. ut πόλεμος & Latinis bellum frequentissime pro prælio. Sallust. *In eo bello trecenti milites desiderati sunt*.

v. 364. Παντὶ ῥῆτι αὐτῶν] Omnibus viribus nitens, incumbens. Interpretes ut solent totis animis festinans. Hesych. αὐτῶν, αὐτῶν, αὐτῶν, αὐτῶν. In ἔργῳ. Σπύδιον δὲ δόρυ, φτυγεῖν, αἶψα αὐτῶν. incumbere arationi, plantationi, rei familiaris curæ. Ibidem αὐτῶν εἰς ἀφύον divitiis quærendis operam dare. *Ælianus II. Var. Hist. 6. Καὶ ἄλλος δὲ ἰαροῦδι ὠφθαλμοῖν ἢ παύσκειν, ὅς μάλιστα ἦν ὡς τὸ πικρὺ πρὸς τὸν διερμυγέως*. Alios etiam adulescentes in societatem adsciscere studuit, quos ad ejusmodi facinus promptissimos sciebat. Sic sæpissime apud hunc Scriptorem, & alios. Nihil tritius.

v. 372. Ἡνίοχος δὲ ἰππῶν] Benè Palatinus codex. ἱππῶν, hoc est πᾶσι, ἰππῶν, ἰππῶν. Sic & Homerus *Iliad. β.* vide Suidam. probavit etiam Commelinus.

v. 380. Πᾶσι δὲ Μυρμιδόνων τε πόλιν] Est Thessalia. Velleius Paterculus: *Acer belli juvenis, natione Thesprotius, cum magna civium manu eam regionem armis occupavit, qua nunc ab ejus nomine Thessalia appellatur, ante Myrmidonum vocata civitas*.

v. 389. Ἀφ' οὗ δὲ αὖτὶς ἔσται μασχῶν Λείοντι] Μασχῶν & μασχῶν, quod apud unum Hesychium in μασχῶν legitur & exponitur σφοδρῶς μασχῶν, est paragogicum ἢ μασχῶν, μασχῶν, id est, edere, mandere, manducare, frendere. Gloss. παρρατ μασχῶν. A quo μασχῶν, id est, mansum, cibus. Latini sequiores dixerunt pro eodem *massare*, quod extat apud Theodorum Priscianum lib. I. c. 8. lib. II. c. 29. Unde liquet μασχῶν notare actionem eam, qua animalia collisu dentium & conventu maxillarum res objectas comprehensæque antequam deglutiant, commolunt & incidunt. Sic de isto loco Vir summus Thomas Reinesius, in litteris nuperius ad me datis, rectissime & eruditissime censuit. Hinc & μασχῶν cibus. Homerus *Iliad. I. v. 324. μασχῶν ἰππὶ καλῶν. Escam postquam invenerit*. Vide ibi Eustath. p. 655.

v. 395. Θῆλος ἔσται] Diacono θῆλος est ἀπαλὴ tener ros, quem sequuntur Interpretes, qui interpretantur, *mollis*, alii ineptius: *fœtissimus*. Verum θῆλος ἔσται est ros herbas vegetans. Hesych. Θῆλος ἔσται ἢ πρὸς τὸν ἥλιον παύσει, ὁρῶν, καὶ ἡμεῖς. Probat Etymologici Magni auctor, præfatus τὸ θῆλος dici pro θηλῇ, ut vice versa ἡμεῖς pro

αὐτὸς apud Callim. θηλή autem esse à θῆ quod propriè est τρέφω, quia mammarum lacte infantes nutriuntur. Εἶπεν, inquit, θῆ ῥήματα θηλῶν τὸ τρέφω, ἢ ὁ μάλλον θῆσιν. Οὐ μὲν γυναικὸς τι θήσκειτο μολὼν αἰνὰ ἢ ἰθάλασιν. Εἰς ἢ θῆσιν ἐν γένει τῇ ῥηματικῇ ὅνομα θηλή. καὶ τρεφῆ θῆλος, ὡς ἡμεῖς αὐτοὶ. At Eustathius ad O'dυσ. 2, ubi hoc ipsum exponit θῆλος ἔρση, θῆλος ait significare θρησκυλῶν per translationem à terminis ductam, quia foemellæ in omni animalium genere alant pullos suos & infantes, non masculi. Dicit autem θῆλος pro θηλεῖα. Θῆλος, ait, ἢ θρησκυλῶν ἢ φυτῶν ὡς μεταφορικῶς τὸ ζῶον, ἐν οἷς τὰ θήλα θρησκυλῶν εἰσι τὸ γένος μολῶν ἢ περὶ τὰ ἄρρενα. ποιητικῶς δὲ εἶπεν τὸ θῆλος ὁμοίως τῷ πυλῶν ἐφ' ὃν ἔχεται. τοῦτον καὶ τὸ θήλιον τι μάλασσιν καὶ τὸ θῆλος αἰνῶν. Quod verum est. θῆλος ponitur pro θηλεῖα. Eadem ratione & apud Sophoclem ἰὺξ θήλου dicitur. hoc est ὑπομολῶς καὶ ποιῶν θήλασιν, ut veteres Grammatici monent. Priorem tamen etymologiam probat Plato in Cratylō, p. 284. edit. Francofurt. Wecheliana. Τὸ δὲ θῆλον λέγεται τὸ θηλὸς πρὸς φαίνεται ἐκ τῆς ὀνομασίας. ἢ δὲ θηλή ἀρχὴ γὰρ, ὡς Εἰρηόφνης, ἐπὶ τῇ θηλεῖα ποιῶν, ὡς ἡμεῖς ὁδοῖμα, &c. Θῆλον est foemina λέγεται τὸ θηλὸς, id est p.illa dicitur. Θηλή αὖτε, Hermogene, videtur dici, quia germinare facit, quasi ea qua irrigantur. Hanc vim & ros & nox habet. Virg. II. Georg.

*Et quantum longis carpent ætmenta diebus,
Exigua tantum gelidus ros nocte reponet.*

Theophrast. VIII. hist. Plant. 6. Εἰς Αἰγύπτῳ καὶ Βαβυλωνίῳ, καὶ Βακτριῇ, ὅπου μὴ ὕεται ἡ χεῖρ, ἢ ἀσπασίως. αἱ δὲ ῥοοὶ τὸ ἔλκεν ὡς τρέφουσιν, ἐπὶ καὶ εἰ ἐπὶ Κυρίῳ καὶ Εὐαγγελίῳ τόποι. ἢ Ἐγύπτῳ, Βαβυλωνίῳ καὶ Βακτριῇ, ubi raro aut nunquam pluit, tunc omnia convalescunt, sicut & ἀρχαὶ Κυρηναῖες & Ἑσπερίδες. Igitur θῆλος ἔρση est vim habens vegetandi, & fovendi fata, arbores, plantas, ut convalescant.

v. 397. Τῆμος δὲ καί χροισι ἀεργλῶς πλέθυσιν] Lege: Ἡμεῖς δὲ καί χροισι ἀεργλῶς πλέθυσιν. Quando & milio arista surgunt. Res liquida est.

v. 400. Δῶν' ἀνδράσι χάριμα καὶ ἀχθῶ] Veteres Grammatici hoc loco tradunt dona Bacchi ἀχθῶ appellari, propter labores & molestias, quæ exhauriendæ hominibus in ferendis & colendis vitibus. Sed verius existimo ἀχθῶ ea dici propter dolores & mala, quæ creat vinum si immodicè bibatur. Homerus O'dυσ. φ.

Οἶός σε πρὸς μιλῆδης, ὅτι καὶ αἶμα
Βλάπτει, ὅς ἐν μου χροισὶν ἔλγ. μηδ' αἶσιμα πίνῃ.

Vinum te faciat dulce, quod & alius nocet, quicumque eo copiosè utitur, & immoderatè bibit. Vide & quæ sequuntur, si tanti est.

v. 402. Κερφὸς ἐλάφειο] Non cervam, sed cervum hoc loco & versu sequente 407. intelligi nullus dubito. Græci enim tam Philosophi quàm Poætæ ἢ ἐλάφῳ dixerunt de cervo & cerva, ut olim docuit vir incomparabilis ad Solinum. Callimachus hymno in Dianam v. 99.

Εἰς

ἔδρες ἐπὶ στυμυλῆς ὄρεσσι Παρθασίου
Σκαυέσσης ἐλάφους.

Reperiebatur in cacumine montis Parthasii Salientes cervos. Cervos fuisse non cervas vers. 102. ostendit.

Κεφάλαιον δὲ ἀπιδάμματα χερσίν.

Cornutum vero amant elucebat. . Ad quem versum vide Spanhemium incomparabilem. Inveniri autem cornutas etiam cervas, præter illa quæ ibi Vir magnus notavit, ostendit cerva cornuta capta in Chersoneso Cimbrica, ante annos circiter triginta, à Duce Holsatiæ, quam eleganti elegia descripsit & decantavit doctissimus amicus noster Morhofius, cum superesset.

v. 405. Οἱ δὲ ὡς τ' αἰγυποὶ] Puto scribendum : ἰδὲ ὡς αἰγυποὶ. v. 410. legend. ἀλλή.

v. 416. Ἀμφιπερυσσάδης δὲ βίη Ἡρακλείη] Lege : βίη Ἡρακλείη in casu primo. Sic & Diaconus legit, ut ex paraphrasi ejus licet colligere.

v. 420. Μάγνα δὲ εἶνος ἱμῶσι φάνης] De Hercule vulgò hæc accipiunt. Hinc vertunt. *Magnum enim robur inciderat viri.* Sed Diaconus Cygno hæc tribuit, *κατέβλεψεν δὲ ἡ μεγάλη ἰχθὺς τὸν ἀνδρῆς, ἔγχετο δὲ πόντι.* Quem si sequimur vertendum erat : *magnum vero robur viri concidit, vir valdè robustus concidit.* δὲ & δὲ vicissim nonnumquam apud Poëtas permutantur. Versus sequens tum optimè cum hoc coheret, si Diaconum sequimur.

v. 428. Μελίφρονα θυμὸν ἀπήνεσεν] Dulcem animam seu vitam eripuit. Θυμὸς hic est ψυχή. Brevium scholiorum auctor in Homeri Iliad. α. v. 173. Θυμὸν παρὰ τὸ πνεῦμα σημεῖον πᾶσι. τὴν ὀφθαλμὸν. ὡς τὸ θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ φρεσίνων βασιλεὺς, τὴν ψυχὴν. ὡς ὅταν εἴπῃ, μελίφρονα θυμὸν ἀπήνεσεν, &c.

v. 431. Οὐρὴν μακρὰν] Rescripsi ex codice Palatino μακρὰν.

v. 479. Λαὸς ἀπείραν] Verte : *populus magnus*, hoc est, ingens multitudo. Virg. 1. Æn. *Ac veluti magno in populo cum sæpè coorta est seditio.* Just. XI, 2. *Tantus patrum populus.* Ovid. IV. Metam. v. 447. & lib. VI, 127.

CAPUT XX.

Ἰοειδῆς. Ἐλικεβλέφαρος. Vetus lectio Hesiodo asserta. Γενοί ἐλδῶν. Ἐλδῶν. Cur Mnemosyne illi dicatur imperare. Egregius Hesiodi locus mendā liberatus. Γλυκερὴν χεῖρας ἐέρσω. Ros Achaius. Mel, nectar pro eloquentia. Lucianus emendatus. Θύμησσι δ' ἄλλοις. Antiqua lectio Poëtæ restituta, & alius Hesiodi versus à Cratæ censura vindicatus. Μηχαναὶ. Cyclopibus cur centum manus tribuantur. Rursus Hesiodi lectio vindicata ab emendatione Seleuci. Στανομήνη.

IN Theogonia v. 3. Κελύω ἰοειδῆ] Non ignoro ἰοειδῆ, sapè esse μύλων, violarum instar nigricans, ut apud Homerum Iliad. λ, πάντες ἰοειδῆς, niger pontus, apud alium Poëtam ἰοειδῆς νεφέλη, nigra nubes. Sed in fonte laudaveris potius liquidas & argento puriores aquas, quàm nigras, turbidas, limosas. Hinc adducor facilè ut veterum Magistrorum sententiam amplectar, qui κελύω ἰοειδῆς docent esse ἰοῖς, hoc est, ἀνθισσι ἀστεροειδέσιν, ἀνθῶδη floribus cinctum fontem, in agro floreo situm. Etymologicum Magnum: ἰοῖς ὄνομα βοτάνης, τὸ αἶδος. παρὰ τὸ αἰνῆσαι ταχὺ. Καὶ Ἡσίοδος.

Ἦσσι Κελύω ἰοειδῆ

Ἀνὰ τὴν πλὴν αἰνῶδη. Vide & antiqua Scholia Ἀντιόχου in hoc carmen.

v. 16. Ἐλικεβλέφαρος τ' Ἀφροδίτῃ] Ἐλικεβλέφαρος & ἰλιώπιδες puellæ Græcis dicuntur, qui sunt *mobili oculorum potulantiæ*, ut Petron. loquitur, sive quæ habent, ut idem dicit:

— blandos oculos & inquietos

Et quadam propria nota loquaces.

Qui hinc Ovidio dicuntur *arguti*. Aliter plerique sentiunt, & exponunt. *nigros oculos habentes*. Sed ea vera est quam dixi hujus vocis notio, quam facilè pluribus confirmarem nisi res ipsa loqueretur.

v. 28. Ἀλθία μυθήσασθαι] Antiquorum scholiorum auctor notat in quibusdam libris fuisse *μηθύσασθαι*. quam lectionem non temerè damnam. Sciunt enim qui Veterum Scripta cum judicio versarunt, rariora & exquisitiora semper fuisse expuncta, & pro iis supposita trita, & ab usu vulgi minùs remota. Μυθήσασθαι alterius est glossema. Hesych. *μηθύσασθαι*, φθέγγεσθαι, λίσσιν. Hesiodus in *ἔργois*, v. 257.

Αὐτίκα παρὰ Διὸς πατρὸς καθεζομένη Κροτώνη

Γαῖαν αἰθρῶπιον ἔδιδχε ἰοῖσι.

Statim

Statim apud Jovem patrem confidens Saturni filium exponit hominum iniquitatem. Nec est quod quis modulum syllabæ obijciat, quasi tertiam ante ultimam habeat brevem. Qui Græcos Poëtas non negligerunt legerunt norunt ancipitem esse hanc syllabam in plerisque hujus notæ verbis, ut in *δακρυῶν*, *αἰνῶν*, *δρυῶν*, *μηδύνων*, in *ἀοιδῶν* perpetuò ferè produci.

V. 54. Γενεῖσιν Ἐλευθεραῖς μηδύνου.] *Fertilitati Eleutherarum imperas*, hoc est, fertilibus Eleutheris. Superius in *ἔργῳ*, *νῦν βόας*, pro *νῦν βόων*. Eurip. *στυδὴ ποδῶν*, pro *πῦς στυδῶν*. quæ loquendi genera Hebræis, & qui eorum idiotismis gaudent, Græcis Scriptoribus Novi Fœderis sunt per familiaria. Apud quos *μωρὸν καὶ γυναικῶς*, est *καὶ γυναικῶς μωρὸν*, *μωρὸς αἰδίας*, pro *μωρὸς αἰδίας*. de quibus fusè viri docti. Ἐλευθερῆς est urbs in confinis Atticæ & Megaricæ propè Platæas, quæ postea in numero multitudinis dicta Eleutheræ, ut sequentibus temporibus Platææ, quæ Homero Platæa. Nomen fertur accepisse ab Apolline Eleuthere. Stephanus de urbibus: Ἐλευθερῆς πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθερῆς ἔκ Ἀπόλλωνος. Mnemosyne illi dicitur imperare, quia ibi culta fuit, & fortè templum habuit. Horatius de Fortuna:

O diva gratum qua regis Antium.
quia Antii templum erat celebre Fortunæ.

V. 59. Μηνῶν φθιόντων.] *Exactis mensibus*, Virg. III. Georg. 139.
Exactis gravida cum mensibus errant.
Aurel. Victor. *Tum exactis mensibus geminos editos*. Plaut. Amphit. III, 2. *Menses tibi exactos vides*. vulgò malè exponunt: *mensium decrefcentium*.

V. 83. Τὰ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χίμασι αἰοιδῶ.] Quid Regibus cum cantilena? Poëtarum hoc donum est, quibus paullo post tribunt *γλυκερὴν αἰδῶν*, non Regum. Tam celebrem locum, tam πάνδημον, ut cum Luciano loquar, tam diu in mendo cubuisse, nec id animadvertisse viros doctissimos, præsertim cum antiquorum scholiorum auctor veram servaverit lectionem, quis non miretur? Ille verò pro *αἰοιδῶ* legit *ἑρσῶν*.

Ἐρσῶν] Ἐρση, inquit, ἡ δρότος κυρίως. νῦν δὲ μεταφορικῶς τὸ μέλι. *γλυκερὴν δὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἀπαλὸν ἢ λόγων*, sic scripsisse Hesiodum dubitare nos non sinit Themistius in Protreptico ad Valentinianum Juniorem, quæ est inter orationes numero undecima, ubi non solum vera Hesiodi scriptura retinetur, sed & exponitur. Nam cum versus hos ut olim scribebantur, recensuisset: Παπαί, inquit, ἡλικὸν ἀειδῶν μὲν ἀρξάνει τοῖς βασιλεῦσι ὁ ποιητής, εἰ μὴ ἢ μυσῶν ἀμελοῖεν. Πρῶτον μὲν αἰδοῖς αὐτοὺς ὀνομαζέει, &c. καὶ διοτρεφεῖς ὀνομαζέει τὰς βασιλίας τὰς ὑπὸ ἢ μυσῶν ἰωρταμένους, καὶ βυήσας φασὶν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γλώττης δρόσιν γλυκοῖαν, καὶ λόγους ἐγκράτους καὶ ὠφελίμους λέγων τὴν δρόσιν. Παραquantam bonorum copia Poëta regibus conciliat, nisi Musas contemserint. Prius enim venerandas illos nominas, &c. Præterea reges ipsos, quos Mu-

sa respexerint, alumnos Jovis appellat, & ex illorum lingua suavissimum rorem destillaturum confirmat, utiles ac fructuosas orationes roris nomine significans. videndus integer locus, qui hos sex Poëtæ versus egregia paraphrasi illustrat. Totum enim exscribere nec vacat, nec lubet. Sic ros Achaicus in Catalectis Virgilii, est eloquentia Græca, Attica:

*Ita hinc inanes Rhetorum manipuli, ite
Inflata rore non Achaico turba.*

Sic bene Scaliger & Turnebus emendant, hoc est, Rhetores Latini, qui loquaces tantum estis, sed expertes & rudes veræ illius Atticæ eloquentiæ. Εἰς ῥῶλον autem hic pro melle poni rectissime Scholiastes notavit. Mel verò & nectar Poëtis sæpissimè est eloquentia. Ovidio: *Noleia mella* Nestoris eloquentia. Antiquus Poëta:

Cujus Cecropio pectora melle madent.

Symmachus: *Affluebat enim multo melle facundia, quod avectum tecum doleo.* Licentius ad Augustinum:

——— *reputans qua pectore in alto
Conceptum in lucem vomuisti nectareum mel.*

Varro Atacinus:

Pierio liquidam perfundis nectare mentem.

Lucianus in libro quomodo scribenda historia ferè eadem ratione herbam, ex qua mel apes conficiunt, pro eloquentia ponit. Sed locus est corruptus, Επεὶ δὲ Θουκυδίδης ζηλωτὴς ἀπερὶ οἷας δὲ μέλα τῷ δοχεύῳ εἰσπορεύει καὶ τὴν δοχλὴν, οἷς καὶ οἱ οὖν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἡξῶς, χαρυσίν τινι δοχλῶν ἀπασῶν, καὶ θυμῷ ἢ Ἀττικῷ ἀπαρίσσει. Interpretes sic reddunt: *Alter summus Thucydidis imitator valde similis archetypum suo nomine principium ducit, ut ille festivissimum illud principium, animumque Atticum spirans.* Profectò non minùs festivi sunt librarii simul & Interpretes, qui exordio tribuunt animum Atticum, quàm historiographi, qui putabant se egregiè referre Thucydidem, si nomen suum præponerent ipsi suæ historiæ, ut Thucydides. Lucianus scripsit: *χαρυσίν τινι δοχλῶν ἀπασῶν, καὶ θυμῷ ἢ Ἀττικῷ ἀπαρίσσει.* elegantissimum omnium exordiorum, & thymum Atticum redolens. Nihil certius. Quid thymo Attico decantatius, unde mel Hymettium? Plin. XXI, 2. *Mellis Attici summa laus in toto orbe existimatur.* Ergo translatus est ex Attico thymum. Sed alia ratio natura obfistit non durante Attico thymo, nisi in afflatu maris. Eubulus:

Καὶ σίλφιον θυμὸν πρὸς Ἱμῶν τιν.

Silphium & thymum Hymettiorum.

Sed de hac emendatione in nostris observationibus plura dicemus.

v. 91. Εἰς ῥῶλον δ' αἶν' αἶν' Legitur in aliis exemplaribus αἶν' αἶν' αἶν', testantè scholiorum Auctore. quam lectionem superius asseruimus ad v. 312. Ἀπὸ τοῦ. Non tam per urbem euntibus, quàm in concionem venientibus Regibus hic cultus tribuebatur. Non quidem ignoro Reges olim urbes ingredientibus divinis fuisse honoribus exceptos,

exceptos, inter aras, victimas, ardentēque tædas incessisse: sed antiquissimis illis Regibus, quorum regna finiebantur intra patriam, honores maximi in concionibus, ludis, & spectaculis præstabantur. Quis nescit etiam longè post in Græcia magna virtutis & doctrinæ præmia ac honores, si cui erant exhibendi, (de agonistis nunc non loquor) eos in sacris illis ludis fuisse exhibitos meritis?

V. 93. Οἷα τι μυστήριον] Antiqua scholia legunt. οἷα τι μυστήριον.

V. 94. Ἐκ τῶ μυστήριον] Non in illis ipsis scholiis solum; sed & in Didymi, ut volunt, expositionibus ad Homeri Iliad. α. v. 176. scribitur: οἷα γὰρ τι μυστήριον.

V. 118. Γαῖ δὲ δούρειον] Interpretes: *tellus lato pectore prædicta*. sed δούρειον hic generaliter est *ἀγρία*. lata, latè patens, quod perpetuum terræ epitheton, sicut & *ἀγρόδωρος*, quod itidem ineptè reddunt *terra latas vias habens*.

V. 142. Οἱ δὲ τὸ πρὸς ἄλλαν] Crates delevit hunc versum, & pro illo supposuit istum:

Οἱ δὲ ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τρέφον αὐθάγης.

causa hæc est. quia Cyclopes fuerint mortales, non dii, nec diis similes. Inde postea ab Apolline interempti, teste Leucippo in Catalogo. Sed hæc vis est. Quasi non plures commemorentur in hoc libro, qui ex diis sati mortales tamen nati fuerint. Cyclopes autem diis similes erant robore & staturæ magnitudine, non immortalitate.

V. 146. Ἰχθὺς τ' ἡδὲ βίη. καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐν ἔργοις] Μηχαναὶ sunt doli, fraudes, non *molimina*, ut Interpretes. Hinc μηχαναῖρα φησὶ Euripidi est dolorum confutor. Plaut. *Machinari machinam*, dolum comminisci. Apud quem frequenter machina est fraus, fallacia.

V. 150. Ἀπ' ὤμων αἰσώοντες] Variè vertitur. optimè, si quid video, *ab humeris prorumpbant*. Non Græci solum Hesiodi Interpretes, sed & nostræ ætatis viri docti nescio quas frivolas comminiscuntur rationes, cur his terræ filii tribuantur centum manus. Mihi exploratum est hoc commento nihil aliud significasse Veteres quàm hominum illorum violentiam, ferocitatem, & injustitiam. Erant *χρησθύναι*, nihil divini humanique pensi habebant, omnia vi & manu agebant; omne eorum jus & opes in armis sitæ erant. Χρῆς, ut Latini *manus* est vis, ut suprâ notatum. Tales fuisse illos gigantes, qui ante diluvium *καθολικῶς* commemorantur à Mose, non tam corporis stupenda mole, quàm ferocitate, superbia, violentia, injustitia insignes, Gennadius, Theodoretus, Johannes Damascenus, pluresque alii docent. Tot manibus, ut solent semper fabularum læta esse incrementa, postea etiam tot affinxerunt capita. Vide Heraclitum *ἐπὶ ἀπείρῳ* cap. 11.

V. 155. Σφίγγει δ' ἡχθὼς πατρὶ] Non assecuti sunt sensum Poëtæ; qui reddiderunt: *suo verò insensu erant parenti*; cùm velit: *à suo infestabantur parente*. quia fata cecinerant filios cum regno exuturos.
hinc

hinc infestus erat liberis. Hi verò non antè succensuerunt parenti, quam à Tellure matre certiores essent facti facinoris, quod in eos coctus moliebatur. *ἄχθονα* est *μισῶμενα*. Homer. *Οἰδῶς*. γ.

Ἦχθετι πάνσι θεοῖσι.

Infestabatur ab omnibus Diis, invisus erat omnibus Diis. Quod rectè veteres Grammatici præcipiunt esse ab *ἄχθονα*, non *ἰχθονα*.

v. 160. *Σπινωμένη*] Séléucus scribit: *ἄχθονα*. Sed hoc ipsum est *σπινωμένη*, ut in illo Poëtæ: *σπινωμένη νηυσίσι*, *dolens super mortuas*. In tristitia enim cor contrahitur & angitur. Inde Cicero tristitiam definit opinionem recentis mali præsentis, in quo demitti contrahique animo rectum esse videatur.

v. 176. *Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ Ἰμείρων φιλόπτης ἐπύχιστο*] Vertunt: *Undique* *verò Telluri cupiens amorem imminuebat*. Obscure, & parum Latine. *Ἰμείρων φιλόπτης*, est flagrans cupiditate consuecendi, concubitus. *Φιλόπτης* enim *συνουσία*, ut milles apud nostrum & Homerum.

C A P U T XXI.

Hesiodus sæpiùs emendatus, ut & Hyginus & Apollodorus. *Μεταχρόνιος*. Νύξ. Ζόφ. *Ἄεριοι* cur Syri antiquis Græcis Scriptoribus sint dicti. *χαλκεόφωνος*. *λύξ* *εἰδέϊα*.

v. 188. **M** *Ἡδία θ' αἰς τὸ πρῶτον ἀπὸ μύθου, ἀδύμαντι* *Κάββαλ' ἐπ' Ἡπίρῳ*] Assentior Commelino, aliisque scribentibus: *ἀδύμαντι*. Falx enim non abjiciebatur, & in ponto ferebatur, ut vulgata lectio & versio præ se fert, sed natura Coeli. Interpunge:

Μῆδία θ', αἰς τὸ πρῶτον ἀπὸ μύθου ἀδύμαντι.

Κάββαλ' ἐπ' Ἡπίρῳ.

hoc sensu:

Testesque, postquam ne prius (scilicet dictum) reseruit ferro,
Projecit in Epirum.

v. 227. *Λήθω π, Λοιμὸν π*] Scribe: *Λιμὸν* ex Diacono & veterum scholiorum Auctore, quos non inspexit Commelinus, cum pro *Λήθω* olim *λιμὸν* scriptum fuisse tradat. *Λήθω* omnes agnoscunt, non verò *λοιμὸν*.

v. 245. *Κυμῶν, Σπιώτι θῶν, Θαλίη τ' ἐρώεσσα*] Pro *Κυμῶν* corruptè apud Hyginum legitur *Cymothœa*. *Θῶν* verò non est epitheton, sed nomen Nereidis, uti ex antiquis scholiis apparet: *Θῶν ἡ τεχνοτάτη*. Hygin. *Nesæa*, *Spio*, *Thœ*. Apud auctorem tamen bibliothecæ, qui
Apollo-

Apollodorus esse dicitur, hæc Nympha omiſſa eſt, ut aliz plures: ſicut contrà leguntur ibi alia Nympharum nomina, quæ nec hîc nec apud Hyginum extant. Noſtræ lectioni non obſtat, quòd copula deſideretur. Deſideratur & v. 250.

Καὶ Πρωτομήδεια.

Δωρεά, καὶ Πανόπη, καὶ Διόδης Γαλατία.

Inferius v. 340.

Φαίει π, Ρῆσι τ, Ἀχλαΐον ὄρυγροδίνα.

Iſtam lectionem poſtulat quoque numerus Nympharum. Si enim hanc expungas, erunt tantum novem & quadraginta.

v. 245. Μελίτη] Apollodorus ſuppoſititius: Μελίη. Nihil muta. Homero quoque Μελίτη dicitur, & Virgilio Æn. v. 825. Pro Εἰλαμένη vitioſè Hyginus Clymene. Jam antè enim hujus Nereidis meminerat. Bis enim illud nomen occurrit in indice illo Nereidum Hygini.

v. 247. Εὐνείκη] Melius apud Apollod. Εὐνίκη. Corruptè apud Hygin. Eurydice, quæ nullum inter has marinas Nymphas locum habet.

v. 248. Πρωτώ] Atqui hæc ſuperius v. 243. fuit commemorata. Certum igitur aut hîc aut ibi hoc nomen eſſe corruptum. Forſan legendum Κερυντώ, quod Nereidis nomen apud auctorem Bibliotheczæ.

v. 249. Πρωτομήδεια] Apollodorus, Πρωτομήδισα.

v. 255. Ηῖονη] Sic & legendum apud Apollodorum, ubi malè Γῶνη. Pro Γλαυκηγόνη. idem auctor Γλαυκηγόη.

v. 256. Ποντοπάρεια] Reſtitue hoc nomen Hygino, ubi malè legitur Ρανορεα. Panopes paullo antè meminit, quamvis corruptè vulgò legatur in editis Ρανορε.

v. 258. Παλυτόμη] Apollodorus Παλυτόη. Pro Αυστανάσσα mendosè Hygin. Αλατιſſα.

v. 261. Εὐπύμνη] Apollod. Εὐμύλη, & pro Περγίη malè Πιόνη. Et v. ſeq. pro Νημερτῆς vitioſè apud eundem ſcribitur: Νεόμητις. Hygin. Nimeris.

v. 269. Μυτιχαρόνι φῖ ἱακον] Hoc eſt, ſublimis feruntur, volant? Interpretes: in cælo omniſs degentes volitant. Ergo Harpyiæ in cælo habitant? Μυτιχαρόνι eſt μετίωρι. Apollonius Argonaut. II, 589.

Υψὺ δὲ μυτιχαρόνι πεφύκειτο,

In alto autem ſublimis jerebatur. Et Lib. IV, 952. de pila: καὶ ἐς ἡέρα πίμπη ὑψὲ μυτιχαρόνι. Et in ærẽm projicit altè ſublimem. Scholia ad priorem locum. Τὸ μυτιχαρόνι σημαίνει πρὸς μετίωρον.

v. 270. Γρηῖας τέκε κελαιπάρης] Quomodo Grææ ſunt κελαιπάρηες? cùm ſint canæ natæ, unde & γρηῖαι dicuntur. Γρηῖα enim eſt vetula. Scribendum omninò κελαιπάρηες, ut ſit Cetus epitheton, quod & ſuperius verſu 238. ei tribuitur. Ubi tamen malè ſcribitur Κηῖω, quamvis & apud Hyginum Cetho ſit. Hunc locum ſic emendandum eſſe.

esse vidit olim Seleucus apud scholiorum confarcinatorem, cuius auctoritas hic non fuit respicienda. Verba scholiorum adscribam ut corrigi debent, in editis enim sunt corrupta. *Φόρμι | Φόρμις ἢ ἱπποφάγος ἢ ὀδύπτεν. Κατὰ δὲ Βάθους. Γεργίαν δὲ τὴν ἄφρον. ἀπὸ τοῦ δὲ γεργίου καλεῖται πύργος, ὅς ἐστι κατὰ τὸ ἐπιδύπτεν.*

v. 271. *Πέγος νυκτός*] Hoc it, *αὐτὸς δὲσι*, ad occasum, quia ibi solem *Οὐρανὸν* mergi, & noctem oriri credebant. Apud Homerum tamen *Ζόφος* est septentrio, secundum Aristarchi & Strabonis sententiam, quem vide lib. X, & Mer. ci Casauboni V. Cl. diatriben de Hackiana Homeri editione. Verū præcedente mirum cur Interpretes omiserint *πίπλο*, qua ratione multos in fraudem deduxerunt, qui hac versione persuasi crediderunt Hesiodum Gorgonum sedem locasse in Africa. Verū ego nullus dubito quin significaverit Gorgades Insulas, quæ sitæ sunt contra *Εὐρώπης κέρας* olim, nunc Caput Viride dictum. Ex enim à Gorgonibus nomen hoc acceperunt, quod illas coluisse ferantur hæ puellæ. Iis etiam vicinæ sunt Hesperides. De quibus vide ante v. 215.

v. 283. *Ὁ δ' ἄρ' ἔχουσιν*] Noli credere Latinis Interpretibus, qui hic denuò sensum auctoris non perspexerunt, cum vertunt: *ceterum hic ensē aureum tenebat manibus caris*, quasi ad Pegasum pertineret. Atqui de Chrysaore loquitur, cuius nominis reddit rationem, sicut in præcedente versu Pegasi. Inde opponitur *τῷ ἰδῷ*, ὅ δὲ Pegasus dictus quod ad *πυλῶς* Oceani natus sit, *χρύσαιος*, quod manibus teneret, cum ederetur, *χρύσαν αἶος*.

v. 304. *Εἰς Ἀείμους*] Apud Syros. Græci magistri temerè hic affirmant *Ἀείμους* montes esse Ciliciæ & Lydiæ. Arimi enim Homero & antiquissimis Poëtis Syri dicuntur. Strabo fine lib. XVI. *Λέγει τὴν τῶν Ἀείμωνος ὁ ποταμὸς, ὃς φασὶν ὁ Ποσειδῶν διχάζει δὴν μὴ τίποτε πρὸς τὴν Σοείαν· καὶ τὴν Κιλικίαν, ἢ ἄλλας πρὸς γῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν αὐτῷ. Nominat etiam Arimos Homerus. quos Posidonius docet accipiendos non locum aliquem Syriæ, vel Ciliciæ, vel alius terra: sed Syriam ipsam. Ferebatur autem Typhoeus occisus esse in Syria ad Orontem fluvium, qui propterea Typhoeus dictus est. Idem Scriptor eodem loco: *Ὁ γέννηται τὸν ὄντα δὲ τὴν γαργαλίαν αὐτὸν Ὀρόντα μετέλαβε. καλεῖται αὐτὸν Τυφῶν. Μετέωρον δ' ἐπικαλεῖται πρὸς τὴν αὐτὴν τὴν καργαλίαν τὸν Τυφῶν, καὶ τὴν Ἀείμους. Orontes cum prius Typhon diceretur mutato nomine ab illo qui in eo pontem fecit. Orontes est appellatus. Hinc loco Typhonis fulmine idē fabulam affingunt ὅς Arimos. Alii tamen & plerique Latini Poëtæ Insulam Campaniæ littoribus adversam *Inarimen*, quæ & *Ænaria* dicitur, Typhonis antra adsignant decepti similitudine vocis. Ut verò rectè docuit Strabo *Ἀείμους* esse Syros, sic docere non potuit, cur olim Syri dicti sint *Ἀείμους*, & quæ sit hujus appellationis causa. Perabsurda enim sunt quæ de illa prodidit. Hoc verò nuper admodum didicimus à Viro Maximo, Samuèle Bocharto, qui in Geographia sacra ostendit hoc nomen antiquissimos Græcos accepisse**

uisse ab Hebræis, quibus Syria dicitur Aram à conditore suo Aramo Semai filio. Inde Bethuel & Laban Aramæi Genes. XXV. & Syriæ regionibus Aram præponitur. *Aram Naharajim*, Syria duorum fluviorum apud Sacros Scriptores est Mesopotamia. *Aram Damasceni*, Syria Damascena. Vide ipsum Lib. II, cap. 5. & 6.

v. 310. Χαλκίοφωνο] Hoc est magna voce. Interpretes: *αρεα νοσε*. Hesych. χαλκίοφωνο, ισχυρόφωνο. Stentori Homerus tribuit. Superius in *Αΐωνι* v. 243. χαλκον ἔξ βῶν. Vehementer acutè clamabant. Homerus:

Οἱ δ' ὥς ἔν' αἰὼν ὄντα χαλκίον Αἰακίδαο.

Hi verò ut audierunt vocem magnam Achillis. Vide quæ de hoc loco notavit Porphyrius Quæstione VI. ad Hom. Virgilio eadem translatione: *vox ferrea*, Lucretio, *vox area*.

v. 312. Λύχ' εἰδῆαι] Poëticum dicendi genus pro λυγρὸν, ἐλθρὸν, perniciosam. Superius in *ἔργῳ*, πρὸς μῆδ' αἰδώς, prudens. Nec abhorret longè ab hoc illud quod notavimus in *Αΐωνι*, λόνγ' εἰσότης, pro λόνγι.

C A P U T XXII.

Vetus lectio reposita in Hesiodo. Φίξ' ὀλοῦν. Φίκιον. Πικατί. Βοῶπις. Hesychius emendatus, & Dracontius. Βέπαις. Catulaster. Hesiodo in edela. Ἀργέσις ζέφυρος. Hesiodus emendatur, & alio loco exponitur. Γλαυκή.

v. 326. Σ Φίξ' ὀλοῦν] Reposui veterem lectionem ex antiquorum scholiorum auctore. qui legit Φίξ' ὀλοῦν, & explicat σφίγξ ὀλοῦν. addit porro Bæotos dixisse Φίξ, unde Φίκιον locus ubi Sphinx ætatem egerit. Huic Euripidis Scholiastes adstipulatur in Phœnissis, qui tradit Φίκιον ὄρεσσι à Sphinge dictum esse, ipsamque à Bæotis vocatam Φίξ. Hinc & Latinis picati dicti, quorum pedes formam Sphingum habebant. Festus: *Picati appellantur quidam, quorum pedes formati sunt in speciem Sphingum, quod eas Dorii phiceas vocant.* Sic Φίκιον τέρας phiceum monstrum dicitur Sphinx apud Lycophronem Cassandra, v. 1463. Φίκιον verò est mons Bæotix, cujus meminit in *Αΐωνι*, v. 31.

πῆξαι δ' ἔξ τυφασίου, πῆξαι αἰδῆς

Φίκιον ἀκρότατον ἀσπεδότην μνηστῆρα Ζεύς.

Celeriter pervenit in Typhaonium, unde rursus ad Phicium summum accessit sapiens Jupiter. Stephanus de Urbibus: Φίκιον ὄρεσσι Βοιωτίας καὶ Ἀἰγῆ δισφίγξ, καὶ Ἀἰγῆ βεργίαις τε. vide & Plutarchum in libello, quod bruti

bruta ratione utantur. Æoles postea praeponderant, sicut pro φά-
ζω, σφάζω, pro μέρω, σμέρω, pro μῦς, σμῦς, sic & pro φίκιον,
σφίκιον. Sic enim ille mons appellatur apud Palaeophatum in MSS. in
editionibus perperam σφίζιον scribitur.

v. 330. Ἐλαιοφάειος] Benè Grammatici, ἑλαιόφαιος. Hesych. ἑλαιοφά-
ειος, βλαΐφαιος.

v. 336. Ἐκ κατῶς καὶ φέρων] Rectius alii φέρων, ut Homerus
Odyss. α. 72. & aibi. Vide Eustath. ad Il. β, v. 862. sed hoc & alii
observarunt.

v. 352. Παιδίον] In nonnullis codicibus extitit παιδίον, ut veteres
testantur.

v. 355. Παιδίον βοῶπις] Turpissimè Interpretes: *Pluto bovinis oculis*.
Vel pueri norunt βοῶπις esse magnos oculos habens. Omnia enim
magna Græci βόεια vocant, ut & prisci Latini. Hinc elephantem
dixerunt *bovem Lucam*. Sic Græci βόειον apud Hesych. βόειον
apud Erasistratum est μύζας λιμός, *magna fames*. βεζαίος, μωζαίω-
χος jactator: βόειος, quod legitur apud Alciphronem ep. 62. est
μύζας πῦς puer adultior. Hesych. βόειος, νέος μύζας, ἀφῆλιξ, μύ-
ζας πῦς ἢ ἰχθύς, scribe ἰχθύς. Glossæ veteres *catulaster βόειος*. Aliæ
δρόπαιος *catulaster*. quæ vox Dracontio restituenda. In lib. II, v. 191.
in editis legitur:

Non catulastra gerit puerilia, non puer nudet

Attrectare tener Martia tela manu.

Legendum: *Non catulaster agit puerilia*. Loquitur ibi de variis ho-
minum pro distincta ætatis ratione studiis. Catulastræ autem sunt pue-
ri grandiores, qui incipiunt *catulire*, hoc est, ad venerem incitari.
Inde & Catulli nomen. Oculi verò magni inter præcipua pulcritudi-
nis περὶ ὅρα. Liban. Progymnas. Ὅμοιος ἐστὶν ὁ βεζαίος ὡς εἰς
ὁφθαλμοῖς τῇ Ἡρᾷ καλοῖσι μωζαίοισι, βοῶπιν αὐτῷ ἐκάλει. Homo-
erus ostendere volens quod oculi Junonis magni essent & pulcri, *bovinos*
oculos eam habere dixit.

v. 375. Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέκεν] Sic & Interpretes: *Crio autem Eu-
rybia peperit*. Igitur Crio est fœmina, Eurybia verò mas? Attamen
superiùs Hesiodus ostendit Eurybiam esse filiam Ponti. Quid trica-
mur? legendum: Κεῖν δ' Εὐρυβίη τέκεν. Vidit hoc etiam Commeli-
nus, nisi quod pro Κεῖν malè scribat Κεῖς. Sed Κεῖν dicitur &
Apollodoro, & Scholiis antiquis, & Euripidis Interpreti.

v. 379. Ἀργέτω Ζεφύρου] Ἀργέτης hic non est Caurus, sed Zephy-
ri ἰπιδετον. Inferiùs v. 870.

Νότος Νότος, Βόρειος π, καὶ δρόπαιος Ζεφύρου.

Præter Notum & Boream: & celerem Zephyrium.

Homerus Iliad. λ, v. 307.

Ἀργέτω Νότιο βαδὲν λαίλαπι τύπῃ.

Celeris Noti vehemente procella verberans.

Scholia antiqua ad hunc locum Hesiodi: Ἀργέτω τ' ὄξω καὶ περὶ, καὶ
καὶ δρόπαιος

καὶ παρὲν ἔπει. Hesych. Ἀργέτω Νότιο. Ἐλυσμὸς λελυγμένος. πῶς δ' ἔπει. Ὁμηρ. ὅς τις αἰσέως εἶδεν αἰνέμεν. ἔπει δ' ἔπει. Sed quam Hesychius damnat expositionem, eam probat Strabo lib. I. quem vide.

V. 417. Ἐρδων ἱερὰ κατὰ νόμον] Est sacra faciens secundum, patrios mores & consuetudinem, ut in Carminibus aureis, quæ Pythagoræ adscribuntur:

Ἀθάνατος μὲν πρῶτον Διὸς νόμον ὡς διαίκεται,
Τίμω.

Immortales quidem Deos primò secundum patria consuetudinem, Venerare. κατὰ πάτρια dixit Porphyrius loco suprà laudato.

V. 430. Ἐν τ' ἄρχῃ λαοῖσι μετὰ τῇ, ἢ καὶ ἐθέλῃ] Sic legunt editiones recentiores: & vertunt: *Inque concione inter homines eminet, quæ scilicet voluerit.* Heinſii editio major: ὅν καὶ ἐθέλῃ. Interp. *quorum scilicet vult.* Sed utraque lectio non est unius assis. Quem enim commodum sensum inde conficeres? Respondenda est veterum librorum & editionum lectio, quam temerè commutavit Commelinus, ut ex notis ejus editioni præfixis videre est: *Hic pro ὅν, inquit, reposuimus ὅν τ', ἔπει pro ὅν καὶ ὅν καὶ.* Sed ὅν καὶ non erat de sua sede deturbandum. Subauditur enim μετὰ τῇ. Sensus est, in concione inter homines excellit quemcumque voluerit excellere Hecate. Eiusdem sententiæ versus est in initio Ἐρδων, quod me docuit Vir summi ingenii & eruditionis Johannes Fridericus Gronovius, cui quantum debeant hæ reconditæ literæ nemo ignorat, nisi barbarus, & omnis humanitatis expers:

Ὅς τι δὲ βροτοῖς ἀνδρῶς ὁμῶς ἀφανοῖ τι φανοῖ τι.

Ἐπει τ' ἀρχῇ τι Διὸς μεγάλῳ ἔκει.

Per quem mortales homines pariter sunt obscuri clarique. Nobiles ignobilisque sunt Jovis magni voluntate. Sic hic locus ex sententia doctoris nostri est interpungendus. Διὸς μεγάλῳ ἔκει, idem est quod hic dixit ὅν καὶ ἐθέλῃ. Jupiter nobiles & ignobiles, claros & obscuros facit, quos vult. Omnia nunc sunt liquida, discussæ omnes tenebræ, quæ viros doctos exercuerunt, qui prava distinctione inducti sibi persuaserunt, Διὸς μεγάλῳ ἔκει abundare, & omnis causâ tantum esse appositum, quia nihil sit quò referatur. Sed nunc quò referatur nemo non videt.

V. 440. Οἱ γλαυκῷ δνατίμοφιλον ἐρράζονται] Γλαυκῇ simpliciter est mare, Latinis *carula*. Virgil. *carula verrunt*. Interpretes: *glauco mare.*

CAPUT XXIII.

Hesiodus emendatur & ejus antiquus Scholiastes. Αἰγαῖον ὄρεσ. Ἰερεὰ πέτρα. Ἰερεὰ πύτνα. Κύβρα. Stephanus emendatus. Γύαλα περνησῶ. Mos Veterum in Deorum statuis, templis, aris ornandis lana. Cur Homerum Plato è Republica sua ablegans voluerit ornari lana. Locus Hesiodi ex conjectura emendatus. Παρελθῆν. Chaos. Hesiodus interpunctione emendatus. Ἐπαινῆ. Lucianus correctus. Ὠγύγεσ. Ἐργματα ἔχειν. Hesiodus emendatus & antiqua Scholia. Μαψαῦραι. Horæ pulcritudinis præfides. Ὠρεῖω. Ὠρεῖσ. Χρυσαίμπυκες. Ἀμπυξ. Ἀνάθημα. Mitæ sunt fasciæ, & barbararum mulierum cultus. Στεφάναι. Vetus lectio Hesiodi restituta. Ἐρεκύδοιμ. Ἀφροδίτη νύχι.

v. 485. **A**ργεῖον εὖ ὄρε] In Cappadocia mons Argæus est, cujus meminit Claudianus, Plinius, alii. In Creta autem frustra quæras montem hoc nomine. Nullus enim in illa reperitur. Itaque in animum induxi meum jam dudum reddendam esse Poëtæ lectionem veram, quam servavit παλαιὸν χρόνῳ Scriptor. Is legit: Αἰγαῖον εὖ ὄρε, atque sic Cretam dictam olim à capra Olenia Jovis nutrice quasi Capræ montem. Αἰγαῖον εὖ ὄρε] Σημείωσται ὅτι καὶ ἔτι αἰγίοχον ἐκάλουν τὴν Δίαν, ἐπεὶ αἶγα ἐμήλασεν. ἀφ' ἧς καὶ Κρήτη αἰγὸς ὄρος καλεῖται, καὶ Αἰγαῖον ὑπὸ τοῖς Ἰδαίοις καλεῖσθαι. Ὁ δὲ Ὀμηρὸς ἐν τῷ ἰδίῳ ὅπῳ τὴν αἰγίδος αἰγίοχον αὐτῶν ἐκάλει. Nota quod & iste (nimirum Hesiodus) Ægiochum dixit Jovem, quia capra ubera suxit. A qua etiam Creta appellatur Capra mons. Et à nonnullis Αἰγαῖον dicitur mons Ida. Homerus ab ejus armatura agide ipsum Ægiochum dixit. Sic hic locus est restituendus, qui flagitiosè corruptus est in editionibus. Hanc lectionem confirmat quoque Theon ad Aratum, apud quem & ipsum olim sic lectum fuit in his versibus:

Δίκτης ἐν Δωδών, ὄρεσ. χεῖδον Αἰγαίου

Ἀντὶς ἐγχετῆσθαι.

Sic enim scriptum fuisse, non ut nunc χεῖδον ἰδαίου, his verbis testatur: Τινὲς γράφουσιν, χεῖδον Αἰγαίου, περὶ Ἡσιόδου λαβόντες φάσκειν τὴν Δίαν εὖ Αἰγαῖον ὄρε πεπυκνωμένον ἐν Κρήτη τεταφῆναι. Hinc & H. Grotius conjicit apud Aratum legendum esse Δίκτης, ut hic apud Hesiodum.

Sane

Sanè apud hunc scribi debere Αἰγαῖον luce clarius est. Montem Ægæum in Creta quia ignorabant, idè apud Aratum, ut sequentibus prodit Theon, expunctum est & Αἰγαῖο & mutatum in Ἰδαῖο. Sanè sic olim scriptum fuisse licet ex Scholiaste antiquo Arati discere ad v. 32. Οἱ μὲν τὴν κερύβειον Δίκα ἐν τοῦδε ὄρεϊ χερδὲν Ἰδαῖο. Qui cum lu-
dentem in Dicta bene olente, propè montem Idaum. Τινὲς γράφουσιν χερδὲν Αἰ-
γαῖο, παρὰ Ἡσίοδου λαβόντες φάσκοντες, ὅτι Δία ἐν Αἰγαίῳ ὄρεϊ πιπυκνω-
σάμεν ἐν Κρήτῃ τραφέναι. Quidam hic scribunt χερδὲν Αἰγαῖο ex Hesiodo
id sumentes qui dicit, Jovem in Ægeo monte in Creta nutritum. Sed ad-
dit idem, Si in Creta nullus est mons Ægeus, præstat conquirere in le-
dione vulgata apud Aratum, & aliter illum locum interpungere. Alius
est Ægæus campus, Αἰγαῖον πῖον, sed ille campus fuit in Phocide,
de quo vide Stephanum de Urbibus in αἰγαῖον πῖον, & quæ illic
notarunt viri docti. Mons Ægæus est is ipse, mea quidem sententia,
qui à Ptolemæo vocatur ἱερὰ πέτρα. Inde sancta rupes dicta, quia in
illius antro credebatur custoditus & enutritus fuisse Jupiter. Erat
collis Idæ, qui postea ab urbe in illa posita appellabatur Pytna, &
urbs ἱερὰ Πύτνα, quod cognomen ei adhæsit à colle. Strabo Lib. X.
Τῆς δὲ Ἰδæας λόφου Πύτνα, ἀφ' ἧς ἱερὰ Πύτνα ἢ πέτρα. Pytna Ida collis,
unde urbs Hiera Pytna. Malè in Dione Lib. XXXVI. ἱερὰ Πύτνα scri-
bitur. Quod & nuper animadvertit Vir magnus Ezechiel Spanhemius,
in eruditissimo commentario de præstantia & usu Numismatum an-
tiquorum. Hinc vides cur nonnulli Jovis incunabula ponant in mon-
te Ida. Stephanus de Urbibus non collem, sed campum dicit. Ἐπεὶ
καὶ Αἰγαῖον πῖον διονάπτεον τῇ Κίρρᾳ ὡς Ἡσίοδος. λέγεται παρὰ αἰγὰ πῖον
φιερόμενον (sic emendarunt viri docti) ἀπὸ τῆς περὶ τὴν Πύτναν ὄρεως, ἀφ' ἧς καὶ
τὸ πῖον Αἰγαῖον. Est & Ægeus campus annexus Cirrha, ut apud Hesio-
dum. Dicitur verò à fluvio Αἰγῇ, qui olim descendit à monte ad Pythium,
à quo & campus Ægeus. Nullum est dubium, quin hunc locum re-
spexerit ἰδνίδωρος. Campus Ægeus latè patuit, ut & Pythium & Gor-
tyna in illo fuerint sita. Hinc Strabo Gortynam in campo sedere ait.
Hic verò est ille campus Ægeus. Imò totam Insulam olim αἰγαῖον
fuisse appellatam ex Scholiaste modò accepimus. Sed quænam illa
Cirrha cui fuit aditus Ægeus campus? Sanè Cirrha in Creta nulla
est. Legendum Κύβρα quæ eadem est quæ Pytna. Stephanus: ἱερὰ
Πύτνα, πέτρας Κρήτης ἢ περὶ τὴν Κύβρα, εἴτα Πύτνα, εἴτα Κάμπερ, εἰδ' ὅ-
πως ἱερὰ Πύτνα. Hiera Pytna urbs Creta, qua prius Cybra, postea
Pytna, deinde Camiros, deinceps Hiera Pytna. Non est quòd nobis
scrupulum injiciant Lyctii, ad quos à Rhea delatum esse Jovem
paullò autè Hesiodus cecinerat: cum ii satis longè à Pytna, seu mon-
te Ægeo absint. Verùm non urbs intelligitur Lyctus, sed populus
Lyctius, sub quorum ditione tum fuit & mons & campus Ægeus.
Lyctios enim magnis opibus aliquando floruisse Strabo dicto loco
ostendit. Malè Hiera petra in mappis Ptolemæi littoribus maris Car-
pathii apposita est, non longè distans à Dicta, cum sit collis Idæ.

v. 499. Γυάλοις ὑπὸ Πάρνασσῳ. Interpretes: in jugis Parnassi. Sed γυάλοις potius sunt valles καρπώεσσι, quam juga. Apud Euripid. γυάλοι καρπώεσσι, valles frugiferae. Hoc loco intelligit anfractum illum rupis Parnassi & planitiem in qua urbs & templum Delphicum. De qua Strabo Lib. XI. & Justin. Lib. XXIV. In templi enim ἀναθήμασι longè post fuisse istum βαίτυλον testatur Pausanias in Phocicis: Ἐπεισάβαντι δὲ δῶτο Ἐμνήμενον, λίθῳ ἴσιν ἡ μύσαι, τῷ τε καὶ ἑλαίου ἱερῶν κρηναίῃσι, καὶ κατὰ ἱερὴν ἐκείνην ἱερὰ ἐπιθίσαι ὄρναι. Ἐπὶ δὲ καὶ δόξα ἐς αὐτὸν δδθῆναι Κρόνον τὸν λίθον αἰνέειν Ἐκαστὸς καὶ οἱ αὐτοὶ ἡμῶσι αὐτὸν ἐκείνου. Ab eo monimento cum rursus ascendere inciperis, lapidem videas modicè magnum. Hunc quotidie oleo persundunt, singulisque festis lanam in eo ponunt rudem. Fama autem tenet esse illum ipsum lapidem, qui datus fuerit Saturno pro puero, quemque postea rursus evomuerit. Lana ornabatur hic lapis diebus festis, quoniam omnia quæ maximè sacra erant, & divino vellent honore affici, ungebantur, & lana, laneisque tæniis ac coronis ornabantur. Arborem sacram Arnob. lib. V. lanarum velleribus colligatam ac circumvolutam dixit. Et Plutarchus in Theseo ramum ex olea sacra decerptum ἱερὴν λάνην κατὰ στυμνῶν, lana alba recinctum fuisse ait. Sic solebant lares lana cingi, & fores ac aræ templorum, cum rem sacram diè solemni essent facturi, vittis laneis ornari. Propert. IV, 6.

*Costum molle date, & blandi mihi thuris honores
Tèrque focum circa laneus orbis eat.*

Hinc intelligimus cur Plato, ubi Homerum è sua republica in aliam civitatem dimittendum esse censet, eum jubeat unctum & lanà coronatum educi. Ἀποπέμπειν δὲ πρὸς αἷν, inquit, εἰς ἄλλω πόλιν, μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ λάνην στεφανῶντες. Dimittamus eum in aliam urbem unguento caput ejus persundentes, & lanà coronantes. Aman dari quidem volebat Homerum è sua civitate, ne qua opinio sequior de Deo civibus suis, qui fabularum mysteria non intelligebant, per imprudentiam ex ejus cantibus affricaretur; sed volebat eum dimitti non tamquam hominem scelestum, & infamem, sed tamquam hominem divinum, dignumque qui ad instar Dei ungeretur, & lanà coronaretur, hoc est divinis afficeretur honoribus. Diis enim & rebus sacerrimis hic honos habebatur. Homerum enim Plato unus omnium maximi faciebat, & ob artis divinitatem mirificè celebrabat, ejusque sententiis utebatur frequenter ad docendum, verbis verò & loquendi generibus ad dictionem expoliendam. Hæc est vera ratio cur ungi & ἱερὴν voluerit coronari Homerum Philosophus: non quòd tamquam exul & civiliter mortuus fuerit ejectus, quia mortui ungebantur: nec propter Poëtarum mollitiem, quam lanea coropa significaverit, ut hercle Musarum & Platonis ingratiis docuit Andreas Schottus Nodorum Ciceronianorum lib. III, cap. 12.

v. 532. Ταῦτ' ἄρα αἰζομένη] Ellipsis, quam hic fingunt Interpretes,

tes, malè convenit cum genio auctoris & ipsius linguæ Græcæ. Quis enim dicat *ταῦτε αἰεὶ*, pro propter hæc venerari, ut illi volunt? Locus est contaminatus, qui sic puto emaculabitur, si legas: *Ταῦτ' αἰεὶ φερόμεν*, *hac quidem moliens*. φ aut vetustate temporis, aut alio vitio exoletum, aut negligentia descriptorum intercudit; inde φ à præcedente syllaba *αἰεὶ* est absorptum, quod frequentissimè in veterum libris contigisse nemo nescit paullò modò humanior.

v. 574. *Ἀργυφὴν ἰοῖαν*] Sic lege. vid. Etymol. Magnum. Malè vulg. *δ' ἄργυφῆν*.

v. 612. *Παριδάει*] Est effugere, vitare Dei consilia, decreta. Nam *qua fato manent, quamvis significata non vitantur*, ut Tacitus ait. Homer. Iliad. α, v. 134.

*Μήδ' ὅπως ἀγασθὲς παρ' ἰών, Διοκίλ' Ἀχαιῶν,
Κλέπῃς ἰόν, ἐπὶ ἑ παραλεύσται, ἑ δὲ με πείσῃς.*

Ne sic, quamvis fortis sis, divine Achilles, dolosè agas, quoniam non effugies, neque mihi persuadebis. ἑ παραλεύσται, scilicet quæ decrevi facere.

v. 700. *Καῦμος δὲ διαπίσειν κέτερον χάει*] *Incendium ingens corripuit inferorum sedes.* Sicut paullò antè de clamore:

— *Εἴσοις δ' ἔγνω βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόν τε, ποδῶν αἰπύη τ' ἰωή.*

Concussio verò gravis venit ad Tartarum caliginosum, & pedum magnus fragor. Chaos sæpè est inferorum domicilium: Plutarchus sanè χάει, αἰδῶν, ἔρηνω, ἔρεβον exponit. Orpheus apud Ovidium X. Metamorph. ad Plutonem & Proserpinam:

*Per ego hac plena timoris,
Per chaos hoc ingens, vastique silentia regni Oro.*

Statius:

*Qui numquam sospite nato
Triste chaos, mœstique situs patiēre sepulcri.*

posses etiam aërem interpretari. Aristophanes in Avibus:

*Διὰ τὸ πύλωσ τ' αἰμοσύας, καὶ τὸ χάος
Τῶν μεγάλων τινὲν κίεσθαι ἢ ἀεφθέρεσθαι.*

Per urbem alienam & chaos femorum nidorem non transferetis. Ubi Suidas & alii veteres Magistri χάει exponunt aërem. Hinc & vetus Interpres Luc. XVI, 26. illud *μύζα χάος*, quod inter epulonem divitem & Lazarum erat *chaos magnum* interpretatur, hoc est, vastum inane, vastum intervallum quale est aër, five, ut Tertullianus vertit, immensa distantia sublimitatis & profunditatis. Apud nostrum Poëtam inferiūs v. 740. locum Erebi vastum & immensum in quo Titanes servabantur *χάσμα μύζα* dicit, quem postea v. 814. ait esse *πύλω χάει* ζοφίεργον, ultra Chaos tenebricosum, hoc est, Erebum.

Itaque magis probo priorem expositionem, & hoc nomine, quia de aëre paullo antè verba fecit:

Φλόξ δ' ἠέρε δ' αἶαν ἱγαν αἶαν.

*Flamma verò ad aërem divinum pervenit magna. Sequentia tamòb-
scurè & ineptè versa sunt, ut quid Poëta velit ex versione ne Oedi-
pus quidem intelligat. Verba Græca sunt:*

ἰστοῦ δ' αἶαν

Ὁ φημι μὲν ἰδεῖν, ἡ δ' ἔστιν ὅσων αἰσθη,

Αὐτὸς αἶαν ὅτι γαῖα καὶ ἔργον ἐν αἶαν ὑπερθε Πύλου.

Sic interpungenda mihi videntur. Mens Poëtæ est: *Simile autem vi-
debatur atque si coram oculis quis adspiceret, atque auribus audiret, eò-
dem modo ut cum terrâ & cælum latum supernè appropinquabat. Aë-
rem, inquit, terram, pontum, Tartara corripiebat ignis fulminum
à Jove missorum, tantusque fragor ex illo oriebatur incendio, ac si
cælum ruere, sive terram cælo misceri videret & audiret.*

v. 709. Ὁ ποῦ δ' αἶαν] Antiquorum Scholiorum auctor no-
tat in nonnullis exemplaribus legi ὁ ποῦ, quod præ edita lectione
placet. v. 718. Ἀργαλίοισιν ἰδῆσαν. Scholia antiqua legunt ὁργαλίοισιν,
quæ vide.

v. 735. Εἰς ἡδὲ γῆς] Appositè ad hunc locum Seneca Hercule fu-
rente:

Sterilis profundi vastitas squallet soli,

Et fœda tellus torpet aeterno situ,

Rerumque mœstus finis, & mundi ultima:

Immotus aër haret: & pigro sedet

Nox atra mundo.

Vide Virgil. VI. Æneid. v. 577. Homer. Iliad. θ. v. 429.

v. 748. Ἀέσαν ἰδῆσαν] Sic leg. cum vetere Interprete. Nec aliter
legisse videntur qui Latine verterunt Hesiodum, cum interpretantur
propinquantes, quod non significat vulgatum αἰσθη ἰδῆσαν.

v. 768. Εἰς αἶαν Περσεφόνας] Est hoc proprium Proserpinæ epi-
theton. Homerus Iliad. ι.

Κελεύουσ' Αἰδῶν καὶ ἐπαινὸν Περσεφόνας.

Invocans Plutonem & terribilem Proserpinam. Proclus superius, ad
Εἰς Αἰδῶν δὲ πῆς περὶ πύλιν, αἶαν ἐπαινὸν Περσεφόνας.
Restituenda hæc vox Luciani Necyomantiæ: Δαίμονας ὅμῃ πάντας ἐπαι-
νοῦν, πῆς, καὶ Εἰς Αἰδῶν, καὶ νύκτα Εἰς Αἰδῶν, καὶ αἰσθη Περσεφόνας.
Interpres vertit: *Dæmones simul omnes inclamat, Pænas, Erinnyes,
Hecaten nocturnam, excelsam Proserpinam.* Fœdissime. lege: ἐπαινὸν
Περσεφόνας. terribilem Proserpinam. Πῆς verò sunt Furæ.

v. 797. Ἀπολείψας] Benè antiqui Grammatici: ἀπολείψας, li-
bans. Libantes enim aliquid de pateris effundebant in mensas & aras.

Sic

Sic & simplex λέειν. Unde Latinorum libo, libum, libamen, Infaniunt qui hic dicunt ab ἀπλεῖν esse ἀπλεῖψαι.

v. 806. Ωἷον] Referendum est ad ὄρεον, non ad ὕδωρ, & exponendum magnum. Ωἷον enim est magnus. Hesych. Ωἷον, πάλαι, ὄρεον, μεγάλη πύλη. Stygem autem fuisse maximum Deorum iusiurandum alibi noster dixit, & res nota est.

v. 818. Οὐ χεῖρες μὲρ ἴσων] Nec hic mentem Poëtæ ceperunt, qui vertunt: *Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ.* Ἐργματα ἴσων est ἐργάζεσθαι. Hic est sensus: *Cujus manus quidem ob robur semper operantur.*

v. 851. Κρόνον ἀμφὶς ἰόντες] Circa Saturnum existentes, qui unâ cum illo in vincula sunt coniecti. Interpretes diverso planè & absurdo sensu: *A Saturno seorsim existentes.* Titanes Saturni fuerunt copiz contra Jovem, à quo victi cum suo Imperatore deturbati sunt ad inferos.

v. 872. Μάψ αἶσρον] Reddidi Hesio in priscorum exemplarium lectionem: Μάψαἶσρον, quam probant Hesychius & Scholia antiqua. Hæc: Μάψαἶσρον κενὴ καὶ μέλαινα πρῶται, οἷον κακίας, δουλείας. Sic lege, illum vide.

v. 875. Ἄποσι δὲ ἄλλαι ἄσαι] Legendum ἄσαι, quod Æolicè dicitur pro αἴσαι. Et sic lectum olim fuisse Etymologici scriptor ostendit: Τὸ γ' ἔ' πληθυντικῶν. ἄσαι, Αἰωλικῶπρον. ἔρχω ἦ αἴσαι, ἄσαι ἴσων. Ἄποσι δὲ ἄλλαι ἄσαι. Malè legitur ἄλλαι in Etymologico. Hanc emendationem sequens Δημοκρίτης confirmat, & αἴσαι ferri non posse declarat.

v. 903. Αἱ τ' ἔργ' ὀρεῖται καὶ ἀθανάτοισι βροτῶσι] Inscitiz Interpretum insigne monumentum & hic locus est, dum vertunt: *Quæ opera matura faciunt mortalibus hominibus.* Loquitur de horis. Non quidem ignoro eas esse coeli janitrices & ministras solis. Valer. Flacc. lib. IV.

———— Sol auricomus cingentibus horis
Multifidum jubar & bisseño sydere sextam
Loricam induitur.

sed quis non videt aut alias planè esse has Hesiodi horas ab illis Homeri, aut alias partes eis dari à nostro Poëta, cui sunt pulcritudinis præfides. Quod & nomina illarum declarant. Quid enim magis res humanas pulcras reddit & florentes, quàm Eunomia, Dice, & Irene, hoc est, bonæ leges, Justitia & Pax. Hæ sanè divæ non matura reddunt mortalium opera, sed ornant, excolunt, nitorem & decus illis conciliant. Pind. Olympion. XIII. de beata & omnium rerum copia affluente Corintho: Ἐν τᾷ δὲ δὲ Εὐνομία καὶ χρηστὰί τε, βαῖνον πάλαν ἀσφαλὲς Δίκη, καὶ ὁμῆσαν Εἰρήνη, περὶ δ' Ἀνδράσι πάλαν, χεῖρας παῖδες ἰστέλλε Θέμιδες. In hac (Corintho) Eunomia habitat, fovensque, fundamenta urbium firma, Justitia, & isdem moribus

ribus pradita pax, dispensatrices hominibus divitiarum, aurea filia The-
midis consultricis bona. Hinc omnibus rebus ornandis adhibentur Ho-
rae. In ἔργῳ in Pandora comenda, v. 74.

— Ἀμφὶ δὲ τῷ γ
Ὡρεὶ καλίστῳ σῖφον ἀνδρῶν εἰαυνοῖσι.

Ipsam porro Hora pulcrum comam habentes coronarunt floribus vernis.
Theocritus de poculo pulcerrimo, & suavem exhalante odorem
Idyll. I, v. 148.

Ἦνι δὲ τοι τὸ δέπας ῥῖσαι φίλῳ ὡς καλὸν ὄσδη.
Ὡρεὶν πεπλῦσθαι ἴνῃ ἐπὶ κρήναισι δοχεύεις.

*En tibi poculum: contemplare, amice, quàm suaviter olet,
Horarum in fontibus ablutum dices.*

Hinc ὦρεῖς est pulcritudo. Ὡρεῖῳ pulcer. Hesych. ὦρεῖῳ εὐμορφῳ.
εὐτροπῆς, εὐχρήμων, εὐπρόσωπος. Theocr. Idyll. I, v. 109. Ὡρεῖῳ Χά-
δωνις. *Formosus Adonis.* Ὡρεῖῳ pulcrum reddo, decus & venustatem
concilio. Est vocula μηνῆρης, sicut superius μηνῆρην, & plures alia.
Pro ὦρεῖῳ frequentius legitur verbum paragogicum ὦρεῖζεν. Hesych.
ὦρεῖζεται, καλῶπιζεται. ὦρεῖσθαι, καλῶπισθαι. Quia verò ὦρεῖῳ
est pulcer, & homines in adolescentia & juventute sunt pulcerrimi,
hinc ὦρεῖῳ est ἀκμῆζω, in ætatis flore constitutus. In ἔργ.
v. 695.

Ὡρεῖῳ δὲ γυναικὶ τὸν πύθον οἶκον ἄγασθαι.
In ætatis flore uxorem tuam in domum duc.

Sic enim benè exponit Scholiastes Theocriti ad Idyll. I, v. 109.

v. 916. Μῦσαι χρυσάμπυκας] Interpretes: *Musa aureis mitris re-
vincta.* Præstat interpretari: *aureis reticulis ornata.* Ἀμπυξ est ἀγ-
δημῶς, τερχόδισμος, diadema, reticulum, fascia, quâ mulierum cō-
ma redimitur. Homerus Iliad. X, v. 468.

Τῆλε δὲ ὑπὸ κροτῆς χεῖρ' ἀνέμειλε σφαλόντα,
Ἀμπυξ, κεκρύφαλον τ' ἠδὲ περικτὴν ἀνὰ δίσμῳ.

*Longè autem à capite fudit splendoras fascias, reticulum, vittamque
& implexum redimiculum.* Ubi brevia Scholia Didymi, ut credunt
vulgò: Ἀμπυξ κρόσῳ πρὸ τοῦ κεφαλῶν, ἀνέχεται τὰς τεύχας τῆς
κεφαλῆς. Hinc rectè ab Hesychio exponitur ἀνάδημῳ. Anademata
enim erant fasciæ crinales. Sed & mitræ erant fasciæ, quibus coma
reliabatur. Hinc Judith. X. μίτραν Castalio reddit fasciam. Verùm
mitris utebantur barbaræ mulieres, & vetulæ, & meretrices:
Ovid.

*Simulavit anum mitrâque capillos
Presserat.*

Juven. Sat. III. v. 66. *Ite quibus grata est picta lupa barbara mitra.*
Ple-

Plerumque vitio vertitur. Itaque mitras tribui Musis οἱ χαλῶντες non ferent. Barbaræ enim illæ mitræ à Græcarum matronarum & puellarum reticulis fuerunt diversæ. Hæc Homero σφάναι. Iliad. Σ, v. 567.

Καὶ β' αἱ μὲν κεφαλὰς σφάναις ἔχον.

Sed apud Pollucem lib. V. cap. 16. rectius legitur:

Τῶν δ' αἱ μὲν πλακτῆς σφάναις ἔχον.

Harum hæc quidem plexas coronas habebant, Ut superius πλακτὴ αἰσθίσια. Σφάναις autem fuisse propria antiquarum Græcarum mulierum ornamenta capitis ex Æliani Ποικίλ. Ἱστορ. Lib. I, c. 18. cognoscimus: Πῶς δ' ἂν διήρουν ὑπὸ τρυφῆς αἱ παλαιὴ γυναικῶν; Ἐπὶ μὲν γὰρ τῇ κεφαλῇ σφάναις ἐπιτίθεντο ὑψηλὰς. Quis verò neget plerasque veteres mulieres luxu diffuxisse? Caput enim ornabant altâ fasciâ. Sic verte. Erat enim σφάναις limbus seu fascia altior caput, seu aliud quid ambiens. Hinc & lorice & murorum pinnae σφάναις dicuntur.

v. 925. Ἀγρεκύδιμος] Miror unde in recentiores editiones irrepsit hæc inepta lectio & vocabulum nihili, cùm rectè legatur in prima editione majore Heinſiana, Stephaniana, ac plerisque aliis omnibus antiquioribus, Ἐγρεκύδιμος, quod rectè exponunt antiqua Scholia τὸν ἄγρον ἐγρεκύσσει. Tumultus, turbas excitantem. Quamvis in editionibus vitio librariorum omissum sit Ἐγρεκύδιμος, & sola extet explicatio. Monuit etiam me de restituendo hoc eleganti vocabulo Thomas Reinesius, vir numquam satis laudatus, præfatus extare id quoque apud Cointum Lib. I. v. 178. ubi Eris dicitur Ἐγρεκύδιμος. Synonymum esse ἐγρεκύσσει, ἐγρεκύσσει. Ἐγρεκύσσει Διόνυσον dixisse Nonnum XIII. Dionys.

v. 927. Ἐν φιλότῃ μιν γένεσθαι] Legendum est ἂν φιλότῃ μιν γένεσθαι, ut nuper ostendit mihi elegantissimus juvenis Cuperus ex Scholiaste Apollonii, qui ad Argonaut. I. v. 859. ἂν φιλότῃ est sine concubitu, ex se sola, sine consuetudine cum masculo. Nihil certius. Confirmat vetus Scholiastes Hesiodi: Πρῶτος ἦτορ τῇ Ἥρῃ ἐν μόνῃς ἦτορ ἦτορ. διὸ καὶ τὴν σήμερον. Οὗ δὲ Ὀμήρου ἐν Διὶ καὶ Ἥρῃ. Præter istum Vulcanum ex sola Junone canit. ideoque hoc nota. Homerus verò ex Jove & Venere. Et Apollodorus I. Bibliothec. Ἥρα δὲ χαλῶντος ἐν τῇ Ἥρῃ. Juno sine concubitu peperit Vulcanum. Hinc & Apollonio dicitur Ἥρας υἱός, Junonis filius non Jovis.

v. 934. Φόβος] Malo vertere *Terrorem*, quàm cum Interpretibus, *Timorem*. Sequitur enim Δῆμος, Timor.

v. 971. Κρέτης ἐν πόνῃ δῆμος] In accentu peccatur. Legendum Κρέτης ἐν πόνῃ δῆμος, ut superius v. 538. ἔχοντες πόνῃ δῆμος, intestina cum pingui adipe. Κρέτης πόνῃ δῆμος, Creta pinguis adeps, est Cretæ fertilissimus ager.

v. 989. Φιλομυρομένης Ἀφροδίτης] Sic legendum ex Hesiodi sententiâ. Vide superius v. 200. & quæ ibi notat Interpretes.

v. 991. Νηπέλοι ὕχον] Archilochus emendat μύχον, quasi agentem in Cypri recessu, qui à nullis possit adiri. Alii eandem vim tribuunt τῇ ὕχον, exponentes ἀφανῶν, λαθραίων, occultam, quæ à nullo videatur: Sed propria vocis significatio retinenda. Pleraque enim sacra Veneris noctu celebrabantur. Inde *nocturnvigila* dicitur Plauto. Idem Curcul. I. 3. v. 25, & 49.

*Quid tu Veneri pervigilare te novisti, Phadrome?
Nam hoc quidem haut multò post lucebit.*

Pervigilia Veneris cui non nota? Vide carmen elegans incerti auctoris quod inscribitur, Pervigilium Veneris.

Δόξα τῷ Θεῷ.

DANIELIS HEINSII
INTRODUCTIO

in doctrinam, quæ libris Hesiodi

ΕΡΓΩΝ καὶ ΗΜΕΡΩΝ

continetur :

*In qua opinio, quæ hætenus de iis obtinuit, refutatur;
totum Poëta institutum probatur.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

OF THE

PHYSICAL SCIENCES

CHICAGO, ILL.

1950

Nobilissimo Amplissimoque Viri
IANO DOUSÆ,
Nordowici Toparchæ.

Philosophi Platonici, Vir Nobilissime, qui in explicatione sapientiae amoenitatem illam Poëtarum, suavitatem, varietatem; numerorum denique, quatenus eam pedestris admittit oratio, volubilitatem sequuti sunt; ut nimirum magna illa Dea etiam à veste sua commendaretur; negant inter alia, cum homine Cimmerio de Solis pulcritudine, cum mediterraneo de maris latitudine, cum Epicuro de Deo agendum esse: quia scientiarum præstantia tota simul infundi non potest, aut ut illi magnifico axiomate promuntiant, ὅτι οἱ ἀγγέλων ἡ ἰσορία ἐρχεῖται, αἱ δὲ ἀπιστήμης πρὸς ταῦτα θεῶν. Sicut enim omnis homo terram aut agrum videt, solus agricola de fertilitate ejus judicat, ita cum omnes hodie Poëtas tractent, sincerum de illis judicium ab iis expectare maxima sit demeritiae. Antiquissimi Philosophi cum in operto scientiarum, à quo quàm longissimè vulgus arcendum est, versari solent; Rhetores, cum acutissimè de omni dicendi artificio agunt, Homerum cum Hesiodo sibi sufficere existimant. Cum virtutes omnes in oratione persequuntur, tam quæ ad τὸ λεκτικόν, quàm quæ ad τὸ πρᾶκτικόν spectant, ex his duobus omnia perficiunt: nec de reliquis anxie satagendum existimant. Hoc tempore, quo magnis passibus in occasum literarum itur, si quis Philosophiæ studioso, primum Philosophorum fuisse Homerum cum Plutarcho ostenderet, non accederet, magis quàm si Sophistam aliquem esurientem, aut frigidum Atticistam in ἀδόξῳ versari audiat: putà febre commendantem, vel Therpsitem. Si quis eloquentiæ studioso plenam συνθέσεως scientiam, quæ Harmoniam & Rhythmum respicit, quam Plato tantum fecit, ut etiam παιδείας nomine in Poëtarum scriptis eam partem dignatus sit, ex his petendam in Academiis probaret, frigeret auditorium: quia diu ex animis nostris principia illa effluxerunt, quibus ad plenam scientiam pervenitur, quibusque monumenta sua veteres, tamquam æternitatis sale, ad immortalitatem condiebant. Si quis ex Hesiodi charactere, miti illo, facili, amœno,
cujus

cuius periodi, tamquam ad amissim quamdam facta, brevitatem
 quadam aequali se mutuò excipiunt, totum inter Tragicos Euripi-
 dem, inter Lyricos Sappho, inter Oratores Isocratem fluxisse osten-
 deret, frustrà esset: plus enim inveterata potest persuasio, quam
 ut rationi, veritati, arti cedat. Ut nonnumquam dubitaverim
 me hercule, utrum miserior sit vulgus, qui ignorat ista, an nos qui
 ab illis talia exspectamus. Nunc enim si quis Poëta obtrechet, re-
 liqua omnia scire existimatur: & hoc uno scientiam consequutus vi-
 detur, quòd illius auctores supplantat. Nos, qui neque eò arrogan-
 tia provecti sumus, ut aliquid nos scire existimemus: neque tam
 adverso Genio nati, ut ab omnium iudicio pendeamus, in Εἰρων
 καὶ Ἡμετέων libris, in quibus divina fuisse antiquissimæ sapientiæ
 mysteria nobis persuadent Veteres, experiri volumus: primò,
 utrumne inveteratam de iis opinionem tollere, deinde, an praecla-
 ram eorum doctrinam eruere possemus: ipsam veritatem quæ pro-
 fundè sepulta erat, per vestigia, ut venatores solent, indagati. In
 qua commentatione, obiter & non nisi loco suo, ostendimus, quan-
 ta simplicitate ea proponat Hesiodus, de quibus maxima Philo-
 sophi volumina consarcinarunt. Non quòd eadem ubique illis, quæ
 postea Philosophis, in mentem venisse arbitrer: sed quemadmodum
 ex simplicitate Poëtarum, Philosophorum doctrina conflata est:
 ita ad illustrationem Poëtarum methodo eorum interdum & verbis
 opus esse. Ad Allegoriis, hoc est, Græcorum ambrosia & nectare,
 nisi cum necesse fuit, abstinuimus: idque tantum ipsius doctrinæ &
 τῶν ἀγγέλων causâ. Scriptum hoc quaecumque, nomini tuo, No-
 bilissime Dousa, inscripsi: vel ut Poëtarum, vel ut patronorum
 meorum primo. Quis enim tali amore quemquam unquam est
 prosequutus, quali nos tu, optime virorum? aut quis vivit hodie
 terrarum usquam, cui ampliùs debeamus? Quod siue Musarum,
 quas tu deperis; siue nostri causâ à te factum est, in solidum tene-
 mur. Interesse autem cum mea, tum literarum existimavi, quæ de
 καὶ τῶν γένων huius libri, de instituto, de ordine, de doctrina, de sco-
 po, contra opinionem Veterum multorum, recentiorum autem om-
 nium disputamus, sub auspicio illius prodire, qui & sartam te-
 ctam tanti Poëta auctoritatem conservare, meam verò infantiam
 nominis sui splendore protegere possit. Vale, vir Nobilissime, &
 nos amare perge.

DANIELIS HEINSII INTRODUCTIO

In Hesiodi libros

Qui ΕΨΓΑ & ΗΜΕΡΑΙ inscribuntur.

CAPUT I.

Libros Hesiodi qui ab argumento ΕΨΓΑ inscribuntur, quanti fecerit vetustas, ex Aristotele, Platone, Xenophonte, & qui horum ore loquitur, Socrate videre est. Nec mirum, cum in illis perfecta Ethicæ & Oeconomicæ præcepta tradantur, quibus Philosophi primi sua, tamquam firmissimo fundamento, superstruxerunt: quod facillimè & elegantia & antiquitate, cui omnes sensim quidlibet deferimus, impetrarunt. Nostra quoque ætate cum omnium iudicio eum dignitatis gradum obtineant, ut juventuti præ reliquis commendentur: scopus eorum tamen, tum ea quæ in iis præcipua sunt, non ætatis nostræ doctissimos modò; sed (quod sine arrogantia dictum à me existimari velim) Græcos Commentatores, quos omnes cum superiori editione nostra Lectori dedimus, tum Veteres ferè omnes, quorum ad nos de his pervenit aliquid, effugisse videntur. Nostrum ergo existimavimus, priusquam ad singula perveniamus, generaliter ea præmittere, quæ maiestatem horum librorum, mentem Poetæ, & propositum, non commendare modò omnibus, sed & illustrare purèque proponere possint: ne quid sit quod posthac aut doctores in interpretatione Hesiodi latere, aut auditores ab ejus lectione deterrire possit. Et enimverò, cum omnes ferè antiqui Philosophi, in eo elaborarint, ut ex Homero disciplinas omnes, præcipuè autem eas, per quas cognitione singularum actionum ad prudentiam pervenitur, quæ est quædam φιλοσοφία παραδιδύμεται, ut de historia pronunciant Veteres: ex his verò Hesiodi, præcepta Politica, Ethica, Oeconomica haurirent: nostrâ intererat,

tererat, ut ea cum iis vel admirari possemus, vel frui saltem & usui nostro applicare. Cum autem inter reliqua in his libris hîc & ibi ea sepulta quasi jaceant, quibus ex antiquis nonnemo, æternitatem suam mundi probare nititur: cum ex his libris doctrinam illam Periodicam nobilissimam Plato construxerit, cujus interdum in his commentariis, quasi per nebulam meminit Proclus: quam omnes denique Platonici, & ex iis Poëtæ Græci & Latini toties nunc occultè, nunc manifestè, & sublato quasi signo alludunt: cum in proposito Poëtæ & ratione agendi sit ars admirabilis & propemodum divina; cum ipsum argumentum horum librorum non controversum, sed eversum sit; danda est opera ut in his omnibus viris doctis industriam nostram probemus; &, quod proximum est, neque à candore nostro alienum, veniam petamus, sicubi à summis hominibus in eo dissentiamus. In quo cum vix ullus sit Veterum qui præierit nobis, facilius id de quo laboramus impetrabimus. Priusquam igitur ad Hesiodi lectionem se conferet Lector, brevissimè quædam præmittemus, quæ & falsam ex animis opinionem tollant, & veram proponant. Ut autem ad constitutionem veri & refutationem falsi, ad quæ sine mediis non pervenitur, pergamus; quædam præmittenda sunt, quibus ea quæ graviora sunt, tandem innitentur. Primò itaque an de agricultura Poëta scripserit quæremus: secundò, an si in his libris, ex instituto id fecerit: tertio, an in his tantum. Quibus quæstionibus tamquam velitis præmissis, reliqua quæ majoris momenti sunt adornabimus.

C A P U T II.

EA quæ præmissa sunt capite superiori, eò spectant, ut opiniones partim Veterum quorundam, partim recentiorum omnium tollamus: ne postea nobis, cum aliquid concludendum erit, occurrant hæc salebræ. Sicut enim viatores priusquam viam insistant, removere solent quicquid euntem remoratur, aut in itinere diutius quàm par est, retinet, quamvis stipulas levissimas sæpenumerò aut festucas: ita nos ea prius admonebimus, quibus remotis, ea quæ præcipua sunt, faciliè transigentur. Horum enim omnium non minus quàm ceterorum, primum propositum erit veritas, secundum brevis. Eorum autem quæ proposuimus, primum extra controversiam per se quidem est; nec de eo dubitari potest: quia ex eo tamen alia quædam tamquam trunco quodam rami ceteri oriri videntur, adjungendum fuit: utrum de Agricultura scripserit Poëta noster.

De Agricultura scripsisse Hesiodum, ut mille Auctorum testimonia prætermittam, ex iis apparet qui in argumento versati sunt eodem;
quorum

considerationis, partes sunt 3. Unde sequitur, duo præcipue tradi in his libris, quorum causâ reliqua dicuntur. Quoniam alterum sub altero non comprehenditur, nec se habet sicut pars ad totum. Si ergo de duobus inter se æqualibus agit & eodem spectantibus (utriusque enim finis idem est) aliquid querendum est, quod illa duo comprehendat: quod quid sit, postea ostendemus. Nunc enim quid non sit, non quid sit, demonstramus: ibi enim pluribus idem, quamvis alio modo, confirmabitur. Ex hoc rursus alia nobilissima oriatur consideratio: an τὸ Ἑρμ in his libris in inscriptione, κατὰ τὸ πύριον, an verò κατὰ γλῶσσαν sumatur: de quo infra, de inscriptione cum loquemur, sumus acturi.

C A P U T . I V .

Secunda quaestio ex parte admissa, ex parte negata fuit. Hesiodum his libris de Agricultura agere diximus: sed non aliter quam de Mercatura. Ex proposito verò magis de illa quam de hac libris tractari, negavimus. Sequitur, an alio in loco id ab eo præstitum fuerit. Quo quæsito ad stabilienda, partim quæ præmissa, partim quæ sequutura sunt, opus omnino est. Testimoniis utemur, ut eam partem explicemus, neque incertis, neque à posteriori ætate petitis, quam in eo deceptam scimus. Ac primò videamus, quid in Hesiodi Agricultura præcipuum fuerit: ex quo duo sequantur: & quid in his libris non sit, de quo jam agimus: & quid sit, de quo postea acturi sumus. Id ut fiat, partem è multis aliquam eligemus, de qua & in illis maximè, & in his minimè, aut omnino non, tractavit. Est autem ea, CURA ARBORUM. Atque hæc causa est, cur Maro, librum secundum, in quo diligenter hæc pars pertractatur, ASCRÆUM carmen vocarit. Eam partem inter alia (quod notatum hæcenus non fuit) quam sit fusè persequutus noster auctor in Agricultura sua, videamus. Plinius lib. XIV. multis conqueritur, ætate sua tantam inductam esse, cum ceteris agriculturæ partibus, tum huic verò maximè, caliginem, ut pleraque quæ ab Hesiodo commemorata fuerunt arborum ignorari cœperint nomina. Quorum omnium in his libris ne unicum quidem refertur, nisi fortè quercum aut ulmum Romanis ignotam fuisse arbitremur: quarum tamen ipsarum, neque ratio, neque natura, neque cura, in his libris describitur: sed obiter & ratione alia sola fit mentio. Idem magnus Scriptor, Lib. I. cap. I. *Hesiodus quoque, inquit, in primis cultum agrorum docendum arbitratus vitam, negavit olea satorem fructum ex ea percepisse quemquam. Tam tanta tunc res erat.* Hæc quoque in his libris qui tractari existimabit, nã ille frustra futurus est: cum ipsius oleæ ne mentio quidem fiat ulla. Sed plenum Agriculturæ Hesiodi ex Manlio

lio argumentum petamus. Poëta igitur ille, postquam Homeri scripta diligenter, Hesiodi quoque nostri Theogoniam, & reliqua quæ in illis continebantur, recensuit: librorum ipsius, qui de Agricultura agebant, & Γεωργικῶν, ut verisimile est, inscriptionem habebant, argumentum his verbis proponit:

*Quin etiam ruris cultus legesque sacravit,
Militiamque soli: quod colles Bacchus amaret,
Quod fecunda Ceres campos, quod Bacchus utrumque,
Atque arbuscula vagis essent quod adultera pomis:
Sylvarumque Deos, sacrataque numina Nymphas.
Pacis opus, magnos natura condit in usus.*

Vides, ut in superioribus, Plantationem: quæ pars præcipua horum librorum hic nusquam apparet. Ita ut ex hoc Manilii testimonio Plantatio & Propagatio vineæ, arborum Infitio, tum quæ loca his vel illis commoda sint vel incommoda, illorum argumentum fuerit librorum. De quibus non singulis tantum, sed & omnibus, altissimum in libris τ' Εἰρων silentium. Postremo vagatus in iis Poëta fuit circa sylvarum, hortorum, fluviorumque descriptionem, amœnitatemque illorum: quam Poëtæ plerumque, ut & hic Manilius Satyrorum & Nympharum nomine designant. Nam quæ de vineis in universum in his libris, quos Εἰρων vocamus, dicuntur, hæc sunt: quæ ne eò quidem spectant:

*Εὐτ' αὖ δ' Ὀρίων κ' Σείραϊς ἐς μίσην ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτῦρην δ' ἰσίδυ ροδάκλυλ' ἠώς,
ὦ Πέρον, τίτε πάντα λείδεται οἴκαδ' ἑσπέρης,
Δαΐδα δ' ἡλίου δίκα τ' ἥματα κ' δίκα νύκτας,
Πάντι δ' οὐρανόσσι, ἔκτα δ' ἐς αἶγι' αἰφύστα
Δῶρα Διωνύσου πολυζηβίῳ.*

Id est:

*At postquam Orion & Sirius atheris ardet
In medio, Arcturumque videt Tithonū conjux,
Incipe decerptos ad te vectare racemos,
Et Soli monstrare decem noctesque diesque,
Dimidiumque umbra: sexto spumantia labris
Latitia patris dare munera.*

Multò minùs quæ alibi obiter εἰς σάφους αἴτιας. Accedat & illud. M. Cato apud Tullium, in libro de senectute, aliquam ab Hesiodo partem in Agricultura prætermittam queritur, quæ ab ipso esset tractata: ea autem erat Stercoratio. Atqui si hos libros de Agricultura esse existimasset, multa potius deesse, imò omnia ferè questus esset, quæ in libris DE RE RUSTICA, qui hodie Catonis nomine circumferuntur, accuratissimè pertractata sunt. Sequitur ergo aliis libris accuratè de ea re ab Hesiodo actum esse, quæ his contineri putabatur. Ex quo duæ veterum recentiorumque opiniones hætenus receptæ concidunt: prior, quòd horum librorum argumentum ex proposito

Agriculturam esse existimant: altera, quòd hos libros Maronem imitatum esse hætenus omnes arbitrati sunt. In qua opinione cùm plurimi apud Veteres fuere, tum vel maximè Servius: apud nos cùm omnes, tum major omnibus Julius Scaliger. Qui incomparabilis vir, si persuasum hoc habuisset, neque tam immitis in hos libros Hesiodi fuisset: neque Hesiodi *Εργα* cum Maronis Georgicis contulisset.

C A P U T V.

E Via nostra ea removimus, à quibus non periculum quidem timebamus, nec ruinam, sed molestiam. Nunc ut ad institutum nostrum pergamus, duobus adhuc lectorem capitibus præparabimus. Diximus suprà duo tractari his libris, quorum finis idem est, partes diversæ. Horum alterum quia sub altero non comprehenditur, aliud quærendum est quod complectatur utrumque. Id autem est *Oeconomia*. *Oeconomia* cùm sit cura partim possessionis comparandæ, partim comparatæ jam conservandæ: primum circa quod versatur illa, teste Aristotele, est *ἡ γεωργικὴ*, id est, agriculturæ studium; quod quidem studium in *Oeconomica* consideratione primum est duobus modis. Primò *κατὰ φύσιν*, id est, ratione naturæ: quia antiquissima ejus est ratio & simplicissima. Cùm enim plures sint artes, quæ circa terram versantur, qualis videlicet, quam Philosophus adfert, *ἡ πολιτεία*, secundariæ tamen sunt omnes. Secundò, quia cum *Iustitia* conjuncta est. Nec enim ab hominibus volentibus lucratur, ut mercatura: neque à nolentibus, ut ars militaris. Tertiã rationem prætermittimus, quam & Aristoteles & ex eo Cato adjungunt; cùm usum in his habeat nullum. Quibus rationibus librorum horum argumentum superstruemus. Cùm ergo *Agricultura* sit prima naturâ in *Oeconomia*, rectè secundo libro præmittitur: cùm autem sit iusta, rectè libro primo iustitiæ præcepta traduntur. Cùm igitur alter librorum sit *Ethicus* causa alterius, alter *Oeconomicus* sed per se; rursus aliud quærendum est, quod utrumque contineat: id autem est ea *Poëtica* pars quam *Παιδείαν* vocamus: paullo aliter quàm *Platonici*; qui etiam ad *Harmoniam* eam referunt, de qua proximè acturi sumus. Cùm igitur plures sint *Oeconomix* partes, quibus comparatur possessio; maximè lucrosa est ea quæ ab æquitate quàm longissimè abest; quam planè excludit *Poëta*: ea est *Fœneratura*. Proxima ab hac quæ non tam cum iniquitate conjuncta est, quàm prima; sed magis cum periculo quàm prima & ultima: ea est *Mercatura*. Tertia est quæ minùs lucri habet & periculi, sed plus æquitatis: ea autem est *Agricultura*, æquitate & tranquillitate prima, lucro verò ultima. Cujus causa ex Platone & Hesiodo hæc reddenda est.

est, quod hæc quam minimè ab *ἡμεμενῶ* abest sæculo: quo terra omnia suppeditabat, sed absque cura. Alteræ duæ quàm maximè ad *ἐπιθυμητῶν*, accedunt: quod *Cupidum* vocavit Catullus.

*Sed postquam tellus scelere est imbuta nefando,
Justitiæque omnes cupida de mente fugarunt.*

Astræam enim intelligit, quam usque ad *ἐπιθυμητῶν* permanisse volunt Platonici, cùm reliqui Dii in *θυμῶν* fugissent.

Ejus de quo agit Poëta, libro primo propositionem habemus. Id à nobis dicitur, *οἰκονομῶν*: ab eo alibi, *οἶκος ὁ θείος*. Ejus rei in secundo præcepta sequuntur. Inter quæ est & illud, quo in divisione Oeconomiz utitur Aristoteles:

Οἶκος μὲν πρῶτον, γυναῖκα τὴν βῆν τ' ἀρετῆς.

Quæ singula infra percurramus. Nunc hoc constituamus. Primus liber aliquid agendum docet, sed justè: secundus, quid agendum sit, quo pacto, & quando. Eandem divisionem apud Maximum Tyrium habes, qui hos libros Oeconomicos esse non ignorasse videtur: *Εὐθυμῆτης δὲ ἐπὶ ἀλγῶν μὲν τὸ ζῆναι ἐν αἵματι· τὸ δὲ παλὺ διαμαρτυροῦν φιλοῖ, ἐδιδόκει τῷ γένει διπλοκαταμίνην τὴν πόλιν ἐκκαρζάσσειν, καὶ θάπτε· ὁ δὲ Ἡσίοδος· χρεὶς μὲν τ' ἡρώων, ἀπὸ γυναικῶν δόχμους, κατελέγων περὶ γένε, ὅπως ἐξ ἧς ἴθου. χρεὶς δὲ αὐτῶν πιστοῖν, οἱ δ' αὖτε λόγοι· ἄμφορ τοῖς λόγοις Θεογονία. Χρεὶς δὲ αὖ αἰφιλῶ περὶ εἰς τὸ βίον, ἔργα τε ἀ δροσίων καὶ ἡμέραι ἐν αἷς δροσίων.*

CAPUT VI.

Cum suprà totum hujus libri subiectum in duo diviserimus, quorum neutrum per se traditur, sed causà alterius; Terræ cultum, & Navigationem: quorum utrumque pars est totius: totum enim est Oeconomia, cujus causà Poëta in alterum devolvitur, id est, Justitiæ præcepta; rursus & hanc & illam partes esse diximus respectu totius. Totum est *Διδασκαλία*, seu *Παιδεία*. quæ olim fuit Poëtarum tantum: postea ad Philosophos migravit. Omnis igitur Musicus, teste Platone, duo spectat: *τὴν μελοποιίαν*, sub qua nos paullo aliter quàm ille, ea quæ ad metra, quæ ad numeros eorumque inventionem, ac dispositionem, comprehendimus: & *τὴν Παιδείαν*, qua reliqua omnia usibus hominum accommodantur. Qued nobis est docere partim, partim movere: alterum *ποιεῖν* dicebant, alterum *ἁρμόζον τοῖς πεποιημένοις*. Sicut autem prius necesse est constituere aliquid quàm constituto uti. Ita necesse est, priorem esse *μελοποιίαν*, posteriorem alteram. Nam, si rectè Platonis *Παιδείαν* consideremus, vix egreditur rhythmum & harmoniam, ut subtiliter disputant ejus Interpretes: & potissimum in movendo versatur, quod duobus illis solet fieri. De quo multa differere possemus; nunc ta-

men, quia aliud agimus, vocem *Παιδείας* simpliciter, ἀπὸ διδασκαλίας sumemus, quam Scriptores antiqui tamquam vetustissimum Poëtarum considerant institutum. Ea cum latissimè tendat, nos paullo arctiùs eam hoc loco restringemus. Est igitur duplex, quæ docet vivere, & quæ scire. Quarum prima instituto nostro conducit: alteram nunc prætermittimus. Rursus ejus partes circa vitam privatam duæ versantur. Quarum altera singulos propriè vivere docet, & circa τὴν εἴησιν occupatur: altera singulos benè vivere docet, & mores complectitur. Utraque φιλοῦντος τὸ βίον ambiguè à Veteribus dicitur. Cum autem Poëta ad hominem ociosum scribat; rectè quo pacto comparanda sit substantia, docet: cum ad prodigum, rectè quo pacto conservanda sit, ostendit. Cum ergo duo hæc proponat liber primus, secundus perficiat: in alio tamen libri primi consumitur argumentum: in quo antiquissimum παιδείας usum videmus, quæ etiam διδασκαλία appellata est. Cujus institutum est, ἡθικὰ παρρησιαίς, non εἰρηνομικὴ, multò minùs γυμναστική. Ejus propositum est, ut antiqui Poëtæ verbis utar, εἰπὼν ὡς ζῶντων χρησίμους. Nec dubium est, quia hinc διδασκαλοὶ Comici dicti sint & Tragici, qui illud præmò simpliciter agebant, ut apparet ex Epitaphio Epicharmi, Comœdiæ apud Doros inventoris, quod ejusmodi est:

Ἄπ' φωνὰ Δώρειο, χὼ' ἦγε ὁ πῶν καμνηδίων
 Εὐρών Ε'πιχαρμῶ.
 ὦ Βάκχο. χαλκῶν γιν' αὐτ' ἀλαθινῶ
 Τὴν ὡς ἀνέστηκα
 Τὸν Συρφετόςαις εἰδρυτὴν πλωρῆς πῶλτι
 Οἱ ἀνδρὶ πολίται.
 Σωρὸν ᾧ εἶχε χρηστότων μεμνημένους
 Τίλειν ἐπὶ χερσιν.
 Πολλὰ ᾧ ποτὶαν ζῶαν τοῖς παισὶν εἶπε χρήσιμους.
 Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

Laudat eum ὅτι ὡς ζῶαν εἶπε χρήσιμους, & quidem παισὶ, qui Oeconomiæ nondum sunt capaces, multò minùs, quæ ad plures pertinet, Politicæ. Hæc igitur pars diutius Poëtarum fuit, quàm Comico-
 rum; quia prius fuit Poëtæ nomen quàm Comici. Ac Poëtæ docue-
 rant τὴν ὡς ζῶαν χρησίμους, priusquam extaret apud Siculos Comœ-
 dia, ad quos τὴν δραματικὴν & eorum inventionem, ut ex voce δράν,
 quæ κατὰ διάλεκτον illorum est aut vicinorum, probat Aristoteles; pro-
 priè spectat. Atque hæc causa est cur Philosophi, & præcipuè septem
 illi Græciæ, neglectâ plerumque (non semper tamen) Μελοποιίᾳ, id
 est, numeris & similibus (nam ita nos illam vocem qua de Musica
 utitur Plato, sumimus) sententias in quibus de moribus, de Deo,
 de virtute egerunt, quæ ad hanc παιδείαν spectabant, ἀσμεται ἢ ἀδ-
 ρμα dixerint. Unde Thaletis ἀσμεται, & aliorum ferè omnium à
 Laërtio citantur: quæ Carmina à veteribus Latinis dicta sunt. Quod,
 quia

quia à nemine adhuc offensum est, monere lubet; cùm instituto nostro maximè conducatur. Hinc illud apud Dionysium Catonem:

Si DEUS est animus, nobis ut Carmina dicunt.

Carmina, id est, dicta Philosophorum, Causa est, quia dicta illa brevia, quibus sententias suas, de Deo, deque reliquis includebant, αἰνόμενα dicebant, id est, Carmina. Sic αἰνόμενον Thaletis illud extat:

Οὐκ τὰ πολλὰ ἴπη φρονέμεν αἰνόμενα δέξασθαι.

Chilonis:

Εἰς λιθίαις αἰνόμενα χροσὸς ἐξιστίζεται.

Hodièque, quod observatum non fuit, αἰνόμενα, sive ἄσμενα habemus, in libello illo, qui à moribus Cato inscribitur. Primò enim in αἰνόμενοις de Deo agebatur, quod & sequutus est ille, qui ut propositi sui rationem occultè redderet, citat continuò τὰ αἰνόμενα, additque, nobis ut Carmina dicunt, id est ὥστε ἐν τοῖς αἰνόμενοις τὸ φιλοσόφον τὸ πάλαι γράφεται. Atque hæc causa est, cur breves sententias præmittat, ut, Aleam fuge, & similia. In prioribus enim illis filium suum instruit, sicut in Hypothecis Hesiodi alumnum suum Chiron. His cognoscendis aliquantum temporis impendere poterant in prælectionibus suis triviales quidam, priusquam Poëticen universam, in qua non solum nihil vident, sed cujus usum ignorant, in contemptum adducerent, & minùs certè ocio suo abuterentur. Invenirent numquam tam humiliter Platonem & Aristotelem de Poëtis sensisse, quin semper ex illis discerent. Nos pergamus. Prima igitur materies qua hominibus innotuerunt Poëtæ hæc doctrina fuit, quæ primo ἔργων tractatur: nimirum, καθήκοντες & προσηκουσὰ ὑποθήκαι. Hoc sine vitæ hominum adhibebantur, ut vel ætate provectiores docerent, sicut Persen Hesiodus: vel minores, & qui modum vivendi habere nondum poterant. Comicus dividit eos, qui virtutem docent in ἀνιδρωαίαις, καὶ ποιηταῖς. Ab alteris pueros, ab alteris provectiores doceri vult.

τοῖς μὲν γὰρ (inquit) παιδαγωγέισιν

Εἴη διδάσκαλοι, οἷς φρονεῖν, τοῖς δὲ ἡδὴ πω ποιηταῖς.

Utrumque tamen confunditur. Et præsentia enim suâ, & postea scriptis, temperantiæ & justitiæ magistri erant publici, quibus ἐπὶ ἀρετῆς παιδείᾳ maximi quique nobilissimique committebantur. Unde etiamnum Platonis ætate vox σοφὸς Poëtis, tamquam propria, attributa fuit. Qui semper ἐ σοφὸς Ἡσίοδος, ἐ σοφὸς Ὅμηρος, ἐ σοφὸς Ἀρχλόχος, ut & multis post eum ætatibus, quamvis ignota esset causa. Sic de Repub. 2. postquam de Homero, Hesiodo, & Musæo egerat, Οὐκ ἔστιν, inquit, ἐπειδὴ τὸ δυνεῖν, ὡς δηλοῖται μοι οἱ σοφοὶ καὶ τὸ αἰνόμενον βιάται, καὶ κύριον εὐδαιμονίας. Paullò post Τὸ δὲ τὸ σοφώτατον Ἀρχλόχου αἰνόμενον ἐλαπίον ἐξόπιον, καρδάλιον καὶ ποιικίλιν. Primum, quod docebant olim, fuit temperantia. Ingenuorum itaque liberis ante pubertatem continuò præficiebantur, ut prospicerent, ne fortè

auderent & ἄρτι χαρίζεσθαι, quos παιδαγωγούς Græci, Athenienses ἀγλαῖτες, Latini *Comites*, *Custodes*, antiquiores etiam ἀνέχης & αἰοιδῆς dixerunt: quatenus eorum propriè munus docere esset. Ἀγλαῖται sæpè apud Platonem dicuntur. Alcibiades in Convivio negat se, quod formosus esset, absque ἀγλαῖται, primo Socratem adire ausum fuisse: Εὐφρόνιον ἦδ' ἡδὴ ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ, inquit, ἰαχυμένον ὄσων, ταῦτα αὐτῷ διατυπῆς πρὸς τὸν εἰσθλὸν ἀνδρὶ ἀγλαῖται μὲν τοῦ αὐτοῦ γένους, τίτι δ' ἀπὸ πύμπτων τὸ ἀγλαῖται, μὲν τοῦ σωματικῶν. Et in Charmide: αἰσὶν καλῶς ἴφθι λέγεις, καὶ καλῶς αὐτὸν καὶ ἄλλοι πρὸς τὸ ἀγλαῖται, καὶ ἴφθι καλῶς Χαρμίδην. In cuius vocis interpretatione habetur doctissimus Politianus. Virgilius eisdem simili ratione *Comites*, dixit, qua Græci ἀγλαῖτες, Lib. *Æneid.* 5.

*At pater Æneas nondum certamine missa,
Custodem ad sese comitemque impubis Iuli
Epitidem vocat.*

Ex his rursus antiquissimi illi fuere, quibus matronæ καὶ τὸ γυναικῆον committebatur. Qualis celeberrimus ille Homeri fuit *Odys.* γ. qui αἰοιδῆς ab illo dicitur. Idem παῖδων & ἀνέχων postea Græcis, Latinis *Custodes* dicti sunt. Hesychius, αἰοιδῆς, αἰδῆς, κισσεῖδης, καὶ ὁ ποιητής, καὶ ὁ ἡρωιδῆς, ὁ ἀνέχων παῖδων. Manifestè αἰοιδῆς ἀνέχων exponit. Quid verò sit ἀνέχων παῖδων, numquam intellexi, donec approbante tandem mirum in modum maximo Scaligero, ἀνέχων, παῖδων, emendavi. Veteres enim Magistri, αἰοιδῆς illum Homeri, qui in officio Agamemnonis uxorem continebat, ἀνέχων, interpretati sunt, quod respicit antiquarum omnium Glossarum Epitomator, earum præsertim, quæ ad Homerum spectant, Hesychius: qui non aliud in animo habuit, cum αἰοιδῆς, παῖδων interpretatur, quàm quod diximus. Idem Hesych. Αἰοιδῆς, ἀνέχων, ἀνέχων, ἢ ἀνέχων. Eustathius; πρὸς δὲ αἰοιδῆς τὸ ἀνέχων παρενόησε, αἰς αἰδῆς μὴ ἔχοντα: de eo enim Homericò αἰοιδῆς quid non excogitarunt Veteres? Sententiam illam reprobabat Didymus, seu quicumque est, cuius brevia in *Odysseam* Scholia habemus. τὸ ἦδ' ἄρτι χαρίζεσθαι οἱ αἰοιδῆς φιλοσόφων τῶν ἐπὶ τῇ πρὸς δὲ καλῶς νοήσαντες τὸ ἀνέχων ἀπιδόσαν. Sed neuter mentem Veterum intellexit, nec Eustathius, nec commentator ille. Nam qui αἰοιδῆς ἀνέχων esse dixerunt, τὴν τῶν respexerunt: non autem τὴν τῶν ἑνὸς τοῦ σώματος λείαν, id est, munus, non privationem corporis: quomobrem errat Eustathius, qui ἀνέχων exponit, τὸ αἰδῆς μὴ ἔχοντα. Nam cum αἰοιδῆς illum Veteres ἀνέχων exponunt, nihil aliud volunt, quàm si nos *Custodem* exponeremus: quia *Eunuchi* iidem dicebantur, qui *Custodes* postea. Quippe cum παρθενοὶ Poëtæ essent, & custodiæ ab antiquis fæminarum præficerentur, quò res extra suspicionem esset, Eunuchi illi muneri apud Barbaros adhibebantur: qui postquam γυναικῶν πρὸς non modò occupant, sed & puerorum curæ præfuerant, manifestam integris gentibus ruinam invexerunt. Atque hoc est de quo libro de legib. 111. conqueritur Plato, διαφθερέτω τὸν παιδῶν καὶ τὸν γυναικῶν

καὶ ἄλλαι ἐνδομηρίαις τὸν Μολικῶν, ἐπὶ ἀσπίδι ἐπιγυμνασίων καὶ ἐνὶ ἄλλοις παι-
δαγωγίαις αὐτῶν τῆς ἡμέρας. Apud Græcos & Romanos cum obtinuit hæc
corruptela, non aliam πῆξιν habuerunt quam Homericus αἰδὴς, quam-
vis mutilati & moribus dissimiles. Talis erat, in quam elegantissi-
ma Nasonis exstat elegia,

Hei mihi quod dominam, nec vir, nec fœmina servas!

Εὐνύχης igitur & ἀσάδης, et αἰδοὶ ab Hesychio dicuntur, non quod
Homeri tempore idem erant, sed quod postea idem munus spadones
obtinuerint. Illi enim sunt qui postea à Nasone, Propertio, Plauto
& reliquis *Cuspides* dici cœperunt. Apud antiquos certum est, con-
tinentiæ magistros, quamvis integri essent, εὐνύχης dictos esse: quod
nomen temperantiæ est, non fœditatis. Causa hæc est. Vetustissimi τὸ
εὐνύχης ἔχον intemperantiæ directè opponebant, cuius partes omnes
ἀνίσταντο. Unde illud apud Comicum, ἔπειτα τ' ἀπὸ χαλῶς, καὶ ἀνέ-
μων πέντων. Opponebant enim σωφροσύνην καὶ ἀσφροσύνην, id est, tem-
perantiā & dementiam, sicut postea σωφροσύνην & ἀσφροσύνην Philoso-
phi. Atque hoc est quod notat Aristot. Nicom. vii. c. xi. ἐπὶ ἐμ-
πόδιον τῆς φροσύνης αἱ ἰδόναι, καὶ ὅσα μὴ πλεονεχίῃ. μὴ πλεονεχίῃ οἷον τὸν Ἄσφρο-
δισίαν ἔδιναι ἥδ' ἀναδιδάξαι καὶ νοῦν αὐτῆς. Unde pro ἀσφροδισιάζειν, καὶ
μυρρίναιον dicebant & ἀσφροσύνην, & apud Comicos σπέρμα φρο-
σύνης. Atque hac ratione, ut in Rhetoricis notat idem Philosophus,
factum suum excusabat Helene apud Euripidem, quod ἡ Ἀσφροδίτη
nihil aliud esset, quam ἡ τὴν ἀσφροσύνην ἀρχαία. Καὶ μῶγε ἥδ' οὐκ οὐκ
ἐστὶν Ἀσφροδίτη φροσύνη, Καὶ τὸν οὐκ οὐκ ἀσφροσύνην ἀρχὴν δίδωσι. Hinc hu-
manæ sapientiæ princeps Homerus, de casta muliere quoties agit,

——— φροσύν, inquit, κίχρητ' ἀγαθῆσι.

id est, ad verbum, εὐνύχης εἶχε. Hæc quoque causa est, cur Horatius τὴν
σωφροσύνην integrum vocet:

——— & integra

Tentator Orion Diana,

Virgineâ domitus sagittâ.

Integra, id est, *casta*, & ut Homerus loquitur, φροσύν ἀγαθῆς κίχρη-
ται. Sic *integrum* opponit alibi amanti:

Brachia & vultus teretisque furas

Integer laudo: fuge suspicari,

Cujus octavum trepidavit atas

Claudere lustrum.

Putabant videlicet, intemperantiā mentis esse mutilationem καὶ
πύρρην: quemadmodum auditoribus nostris ibi pluribus, ex Philoso-
phis, ostendimus. Nunc enim quantum possumus à multorum aucto-
rum testimoniis abstinēbimus, & ad institutum nostrum pergemus.
Et certè omnis ferè vitii nomine τὴν ἀσφροσύνην notabant Veteres. Sic
ὁ ἄνθρωπος à Comico rei Venereæ intemperantiā dicitur, & ὁ ἄνθρωπος maritus

qui à conjuge sua sæpè una nocte τὴν χάριν flagitat. Negat enim Theseum ὕδαλις fuisse, sed σαρκοφάγῳ.

ὅτι ἢ ὕδαλις

Οὐδ' ἴδους ἐν τοῖς σπώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν,

Τὴν δὲ σαρκοφάγον καλεῖ.

More enim Artiorum suorum loquutus est, qui ὕδαλιν τὴν ἀνδρασίαν, & ὕδαλιν τὴν ἀνδρασίαν dicebant. Sic Tyrius Maximus τὴν ὕδαλιν ἔρατα opponit, vel amorī Platónico, vel τῇ σαρκοφάγῳ. Serm. 10. Ἀλλὰ αἰχρὸν μὲν δίαμα, ἵππῳ αἰχρὸν δὲ ἀκκομα ὕδαλις ἔρας. ἔτος ἐπὶ ὁ ἔρας ἢ τὰς κρημνὰς πηδῶν, ἔτος ὁ ποταμὸς περὶν, ὁ ἔτος λαμβάνειν. Et Serm. 6. Οὐδὲ τὴν πολιτίαν τῶν ἐπὶ, σὺν ἐν Πιερῶνι πλατῶνι, ἐν δὲ ἐν Κρήτῃ νομοθεσίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ σαρκοφάγῳ ἡρώϊκῃ τῷ φιλοσόφῳ δικτύῳ, δι' οἰκονομίας ἡρώϊκῃς. ἀρχαῖς αὐτεργαῖς, σαρκοφάγοι, ἀριστῆς ἀγαθοὶ σαρκοφάγοι. τὴν σαρκοφάγον, ἀντικαταστήσει ὕδαλιν νανίας, Et 32. ὕδαλιν ἀντὶ τῆς ἀνδρασίαν posuit, & partes Venereas, τὰ ὕδαλιν πρυμνὰ dixit, λιχνύειν ἢ γλῶττιν. τῆς δὲ αἰσῶν, ἐκλυῖν ἢ αἰσῶν. πρυμνὰ ἢ κατὰ ὕδαλιν τὰ ὕδαλιν πρυμνὰ. Dicebant & ἀδελφῶν. & vice verā δικαίως τὰς σαρκοφάγους. Synesius antiquarum elegantiarum magnus imitator: τὰ ἢ εἰς Ἀφροδίτῃν ἢ εἰς δικαιοσύνην ἢ τὴν Βασιλεφῶντι σαρκοφάγῳ ἀποφισθέντα. Aristoteles Rhetoric. 2. τὰς σαρκοφάγους laudat, ὅτι σὺν ἀδελφῷ. Eunuchi igitur apud Veteres qui fuerint apparet. Atque hæc causa est, cur idem Synesius Encomio calvitici, ubi de Homérico αἰσῶνι agit, Cometen eum fuisse negat, quales postea mollissimi illi Eunuchi erant: Οἷμα δὲ ἐγὼ καὶ τὸ αἰσῶν ἐν Ἀλκιμήνῳ τῇ Κλυταιμνήστῃ μελεδῶνι δολέλοιπι, ἢ κατ' ἡμᾶς εἶναι γένος κρημνῆς ἢ σὺν αἰ ποτὶ γύναιον ἐκ διαβεβλημένης οἰκίας ἐπίδοσις. Atque hæc quidem de Παιδίᾳ, & de iis qui hanc apud Veteres τῇ πέτῃ professi sunt.

C A P U T VII.

A Liquantum jam promovimus. Ostendimus, primo Hesiodi, nihil commune esse cum secundo: nisi quatenus in eo proponitur, aut quatenus ad ea præparat lectorem in primo, quæ est traditurus in secundo (adhuc enim loquimur cum vulgo qui in libros divisit hoc scriptum: quàm rectè autem figillatim postea ostendemus.) Quàm multi sint quos ipsa deceperit inscriptio Veteres Recentioresque, dubium ei esse non potest, qui diversitatem considerat sententiarum; quæ ut omnes veræ esse non possunt, ita omnes falsæ esse possunt. Et ut omnes de posterioribus duobus aliquid statuerunt: ita primum penitus vel neglexisse, vel in judicio de eo ferendo cæcutivisse videntur. Quod omnino aliud illius sit κερταίον, quàm reliquorum. Quod si alibi in Veterum scriptis sepultum conclamatumque inveniamus,

niamus, operam nos non luisse existimabimus. Canum igitur in morem qui *μνηλατῶντες* ad cubile feræ deducuntur, vestigia sequemur: ut nimirum videamus, an ex odoratu aliquid à nobis deprehendi possit. Servius ad primum Georgic. ita de Poëta suo, simulque de hoc nostro, & de his libris agit: *Ingenti autem egit arte, ut potentiam nobis sui indicaret ingenii, coarctando lata, & angustiora dilatando. Nam cum Homeri & Theocriti brevitate scripta collegerit, unum Hesiodi librum divisit in quatuor.* Cum autem Grammaticus ille, de libris ad Persen loquatur, quos Maronem ibi frustrà expressisse existimavit, unum librum tantum novit, qui est procul dubio secundus: in quo de Agricultura agitur, quamvis non ex instituto primo, & proposito Poëtæ. Ita primum à secundo penitus disjunxit. In his cum nec Suidas, qui simpliciter τὸ *Ἑρῶν* meminit, neque reliquorum quisquam, auxilium ferat nobis, iterum ad eum recurremus, qui fusissimè scripta ejus pleraque recenset, & ob oculos ponit. Is autem est Manilius, qui hoc modo:

———— sed proximus illi

*Hesiodus memoras Divos Divûmque parentes,
Et Chaos enixum terras, orbemque sub illo
Infantem, & primum titubantia sidera corpus,
Titanas juvisse Jovis cunabula magni:
Et sub fratre viri nomen, sine fratre parentis,
Atque iterum patrio nascentem corpore Bacchum,
Omniâque immenso volitantia numina mundo
Quin etiam ruris cultus, &c.*

Hesiodus cum diversa libro primo pertractet, præcipuum est quod ibi primus manifestè secundam τὴν *λογικῶν* speciem commemorat, de quibus aliquoties inculcat, & sub quibus sæculum suum collocat (cur autem & qua ratione infra dicemus) nimirum τὰς *Δαίμονας*, qui in *ἐπιθυμητικῶν*, in quo scripsit Hesiodus, inspectores rerum humanarum, & legati quasi primæ Divinitatis, id est, τὴν *πρώτης* τὴν *θεῶν* *δυνάμει*, quam Jovem illi dicunt, circa terram præsentem versari existimabantur: unde *ἐπιχθόνιοι* à Poëta appellantur. Eò spectant illa,

*Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι Διὸς μεγάλης ἀφ' βυλῆς,
Ἐδδαί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσουσιν τι δίκας, καὶ χεῖτλια ἔργα,
Ἡέρε' ἰσοάρεμοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν
Πλατύνουσιν.*

Item:

*Τεῖς δ' μύεραί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πελοποπίρη
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων,
Οἳ ῥα φυλάσσουσιν τι δίκας καὶ χεῖτλια ἔργα,
Ἡέρε' ἰσοάρεμοι, πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.*

Manilius igitur *κεῖναιον* hujus libri primi esse voluit, id de quo præcipuè agitur. Quia primus Hesiodus, ut ex aliis etiam Veterum
osten-

ostendemus, quemadmodum in *Θεογονίᾳ* de Diis, sive de prima Divinitatis specie; ita in hoc libro primus distinctè de secunda egit, nimirum *πᾶσι τῷ δαίμονι, πᾶσι τῷ ποταμῷ θεῷ*. Quod quidem *κρίσιον* omnibus de quibus infrà disputabimus, cum coherentiam totius doctrinæ ostendemus, firmiter stabilietur. Hæc secunda Divinitatis species, sive *αἰὲς λογιστὴν*, duabus proprietatibus, quæ peculiariter conveniunt illi, à Poëtis distinguitur. Prior est, quod *volare* eos dicant, deinde quod circa terram, quod Latinus Poëta dixit, *toto mundo versari*. Ab altero Hesiodus eos *φειτῶντας*, ab altero *ἐπιχθονίους* dixit: utrumque quoque in Manilio est. Manilius itaque Deos illos de quibus Hesiodum hoc libro egisse ait, *numina voluntaria*, dixit: quorum descriptionem, quod nulli umquam in mentem venit, huius libri subjectum facit. Ac primò *φειτῶντας* eos vocat ea ratione auctor noster, quâ manifestius *ποταμοὶ* dicebantur, quod ad verbum cum voce Manilii convenit. Ita in oraculo quodam apud Eusebium Præparationis Evangelicæ Lib. IV.

Ὅσσοι δ' αἰετὶ γαῖαν ποταμῶνται αἰὲν ἔσονται,
 τοῖςδε φόνε πλῆθος πάντη περὶ πλεθρία βαρύν
 Ἐν περὶ βάλλε δῖμας δύσας ζωοῖο ποταμῷ.

Nec aliud in animo habebant Veteres, cum illis *volatilia* tantum, id est, *ποταμῶν*, ut in oraculo est, sacrificarent. Eadem ratione & à Græcis Theologis *πλάτων γένος* dicebantur, id est, *genus vagum*, quæ vox Hesiodicum illud *φειτῶντας* ad verbum exprimit, & *αἰλινδύμωται θεοὶ, καὶ κυλινδύμωται*, id est, *volubiles Diæ*. Synelius de insomniis: *Τὸ δ' ἢ πάντως, ἢ περὶ μικρὸν ἀληθίζουσι, θεῶν ἐστιν, ἢ πέλας τῷ θεῷ. τὸ δ' ἢ γὰρ πλάτων ἐν πᾶσι περιήρπασεν ἀληκτικὸν ἐπὶ τῷ αἰλινδύμωται οἷς ἔλκω, ἐμπυλὲς καὶ φιλόπρον*. Eadem ratione eos & *ἀληκτικὸς* dicebant, quod loco certo non continerentur; tamquam, ut loquitur Niceph. Synelii Schol. *ἀλῆν καὶ τόπον σὺν ἔχοντας*. Eadem ratione οἱ *πέλας* dicebantur: quod humanæ vitæ inspectores per totum universum diffunderentur, tamquam, ut idem loquitur, *περιβλέποντες τῷ μεγάλῳ θεῷ βασιλέως ὀφθαλμοῖς*. Secunda proprietas est, cum *in mundo volitare* dixit: *mundus* enim est quod *χθὼν* & *γαῖα* Hesiodo & aliis: unde *ἐπιχθόνιοι*, & *φειτῶντες ἐπ' αἶαν*, & in oraculo *ποταμῶνται αἰετὶ γαῖαν* dicuntur. Atque hæc causa est, cur à Chaldæis *ἡῖρες χθονὸς* dicerentur. Quamquam Pythagoricam vocem propriè expressit Manilius, qui *ἐγκοσμίους θεούς* dicebant. Postremò, quod & addi potest, manifestè per vocem *Omnia*, vocem Hesiodi *μύελοι* expressit, aut *τρεῖς μύελοι*, quod Manilius esse *ἀέροι* ostendit. Quare eam vocem Clemens aliique patres *ἐπὶ χλωσμοῦ* referunt, propter multitudinem. Τρεῖς μύελοι itaque Manilius vertit, *omnia*, sequutus procul dubio Interpretes vetustissimos, quales tum temporis extabant in Hesiodum multi, qui illud *τρεῖς μύελοι* exponebant *πάντες*: quod etiamnum in Proclo habemus, his verbis: *ἢ μὲν μυελαὶ δηλοῖ τὸ πάντες τῷ δαίμονι αἰετῶν, ἐν δ' ἢ περὶ λαμβάνει τὸ δαίμονιον γένος*, & plura quæ eò spectant. De iis egisse primò

primò Hesiodum primòque distinxisse τὸ λογιζόν, in libro Περὶ τῶν ἁλ-
 λουσιπύων χρησμάτων Plutarchus ostendit: Ἡσίοδος δὲ καθαρῶς καὶ δια-
 ευσμῆτως πρώτως ἐξέθηκε τὸ λογιζόν πρὸς τὴν θύμην. Ζεὺς, οἷμα δαίμονας
 πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, οἷμα ἥρωας, οἷμα ἀνθρώπους, τὸ ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποις λα-
 κερύμενται. Constituit igitur κατὰ μέρος horam librorum τὴν Δαιμονολο-
 γίαν. Partim quòd circa eam tota doctrina, quæ hîc traditur verse-
 tur; id quòd brevi apparebit: partim quòd minimè inusitatum ef-
 fet, à parte libro inscriptionem imponere. Sicut enim Rhapsodi in-
 ter canendum Homeri libros dividebant; sic citharœdi totum τὸ Ἔρ-
 ζων in conviviis cùm ad citharam canerent. Ὑbi illud etiam notan-
 dum venit, de quo infrà agimus, non in libros distinctum fuisse hoc
 scriptum, sicut hodiè circumfertur, quòd valdè recens est, sed in
 partes suas. Apud Plutarchum in Sympotiacis, citharœdus qui hæc
 Hesiodi canebat, cum Homérico Rhapsodo certat: citharœdus ab eo
 versu inchoat, Οὐκ ἄρα μῦθον ἔλω. Quòd carmen αὖτὲρ ἐρίδων fuit.
 Rhapsodus verò ab illo Homérico, Ζεὺς δὲ Ἡρῶν ἐκείλεισσι χρυσήν τε
 ἄλοχόν τε, in nuptiis Ptolemæi. Carmen αὖτὲρ ἐρίδων sequitur Pan-
 dora. In Pandora rursus sunt minutæ partes, qualis est πηλοῖα καὶ
 αἰλῆ, quarum Grammatici meminerunt. Pandoram sequuntur Pe-
 riodi, seu pars illa quæ τὰς λέξεις continet, usque ad τὴν ἐξόμνησιν τῶν
 ἡρώων, quæ ibi definit, Μηκέτ' ἔπειτ' ἄφελον ἔγω. Prima λέξις est αἰ-
 τῆς aureæ, quæ τὰς Δαίμονας constituit: quos, ut dixi, ποικίλους anti-
 qui, Manilius volantia numina dixit. Sicut autem minimè insolens
 erat, librum integrum Iliados à parte dicere Πατρώα κλισίαν, vel λυτῆρα,
 vel ὀρεῖαν ἀφάνισιν, vel ὀρεῖαν κατὰ χροῖον, Odysseæ, Κυκλώπιαν καὶ τε-
 κυῖαν, & quòd plus est, interdum à voce unica, in illo aut illo libro
 obvia, sicut Iliados quartus liber ἐπιπύλησις dicitur, quòd ibi dixerat
 de rege Poëta, ἐπιπύλησσι δίχας ἀνδρῶν. Eustathius: Οἱ δὲ χαλίστα
 ποικίλῃ μίμνησται καὶ χροῖος πρὸς ἀποδοχῆς τῆς ἐπιπύλησας οἷον ὅτι φησὶν ἡ
 ποιητὴς εἰς τὴν ἐπιπύλησιν, ἤτοι εἰς τὴν Δράψαν: & paullo post, ἐπι-
 πύλησις δὲ καλεῖται ἡ Δράψαν, οἷον εἰς αὐτὴν ἐπιπύλησιν δίχας ἀνδρῶν
 ὁ βασιλεὺς. Ita interdum & à prima voce partem integram distin-
 guere: sicut Βοιωτία Poëtæ catalogus appellatus fuit: ut nimirum
 memoriæ consuleretur Rhapsodorum: ita quoque Δαιμονολογίαν pri-
 mum τὸ Ἔρζων vocat Manilius, quòd ex illa parte pleraque depen-
 deant. Sicut autem Tragœdiæ nihil aliud, quòd ad Oeconomiam,
 quàm πρῶτον ποῖσεος Homericæ erant, & exiguam aliquam partem
 comprehendebant, propter angustiam Tragiciæ periodî, quæ exiguis
 limitibus terminatur: secus si fiebat, ἐπιπύλησιν καὶ πολυμήδην nomen
 incurrebat Poëta, qualis fuit Agathon, teste Aristotele, qui in eo
 solo peccavit, aliàs probus, & ut cum Comico loquar, τὸ γνησίον.
 Ita Scholiorum auctores, Alcæus, Anacreon, Praxilla, & alii, in
 partes Hesiodi περιμένειν dividebant: quòd antea fecerant οἱ πρὸς λό-
 γον ἀδόντες. Primum enim Scholiorum argumentum περιμένειν fuit.
 Athen. καλλὸν δὲ πέντε ἐνόμιζον, τὴν περιμένειν τε πρὸ καὶ γνήμιον ἔχειν
 δοκῶντα

διόσται χρησίμω εἰς τὸ βίον. Ita, ut dixi, hos libros in partes & membra dividere solebant. quorum non ultimum est, ἡ Δαιμονολογία. Quod κελεύειον inventum retinebimus, donec quomodo in sequentibus magis magisque cohæreat, & quem locum in reliquis partibus habeat, ostenderimus. Si quis igitur potissimam hujus libri primi partem quærat; dicam esse ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕ.

C A P U T V I I I.

INventa aliqua libri primi nota, illud tenendum: duplicem Παιδείαν, sive docendi Poëtarum vetustissimis fuisse rationem: quam utraque in hoc locum habet. Est enim vel adumbrata, vel manifesta. Adumbrata est, quæ vel fabulosis narrationibus constat, ut de Pandora, vel fabulis, ut de Accipitre. Manifesta, ut præcepta de moribus in primo, de administratione domestica in secundo. Nos ea quæ tractanda nobis sunt pertexemus, quæque ad priorem spectant Παιδείαν explicabimus: quæ ad posteriorem ostendemus. Divisio libri utriusque, quod ad contentum hæc est, Agricultura & Navigatio, Γεωργία καὶ πλοῦς: finis utriusque idem ἡ κτήσις. A præcepto inchoat, delumpto a divisione τὸ ἔσχατον: quarum alteram improbat, bella nimirum & judicia, quod a proposito patrisfamilias abhorreant: alteram laudat, quæ ad eundem finem tendit, ad quem Oeconomice, τὸ ἐπιτηδεῖον πόρον. Post hanc divisionem operis, sequitur divisio ex obliquo, & in transitu quasi, his verbis, Αἴψα καὶ πηδάλιον. Ubi duo proponuntur circa quæ cura & industria hominis, cui res familiaris curæ sit, versari debeat. Alterum est πλοῦς, qui è terra petitur, & designatur per ἔργα βοῶν: quo universus terræ cultus, & quæ ex ea proveniunt, comprehenduntur: ὁ πλοῦς, qui sub se comprehendit τὸ πόρον, quæ est altera vitæ comparandæ ratio, quam designat τὸ πηδάλιον. Utriusque rationem cum labore conjunctam esse ait, causâ hominum: quorum scelus in Prometheus fraudem derivat, τὸ ἀπατήνους τὸ Δία. Hac occasione, elegantissima intexitur Pandoræ fabula, ex qua cum potissima hujus libri atque adeò totius doctrinæ dependeat ratio, Græculi tamen, ut solent, loquacitate sua non tam spem nobis explicandæ allegoriæ illius quàm voluntatem præne præripuerunt. Dicemus tamen non ea tantum, quæ totius operis Hesiodi proposito maximè conducere videbuntur; sed & quæ vera sunt, & necessaria, & sine quibus, quæ his libris traduntur intelligi posse nemo sanus concedet. Porro priusquam id quod de Pandora dicitur, aggrediamur, doctrina Periodica explicanda est, quæ Pandoræ περιουσία, & more Poëtis usitato subjungitur, cum præmittenda fuerit.

CAPUT IX.

Periodos veteres Platonici, ex opinione præceptoris sui, duas statuebant: quarum altera mundum à Diis regi existimabant: altera tamquam animale sibi & industriæ suæ, hominûmque *περιμελείαν* permitti; de quibus ex opinione veterum Poëtarum multa in Politico suo Plato, qui inter alia: τὸ γὰρ πᾶσι τὸ δὲ, τοπὶ μὲν αὐτὸς ὁ θεὸς ἐπιμετρήσει παρεδόμενοι, καὶ συγκυκλιῖ, τοπὶ δὲ αἰῶνα, ὅταν αἱ ἀνθρώποις *περιμελήσονται* αὐτῶν μάλιστα εἰληφασιν ἤδη χρόνον. τὸ δὲ πάλιν αὐτὸς ἐπιμετρήσει, (ζῶσι δὲ; καὶ φέρησιν εἰληχὸς οἱ αὐτοὶ συναιρέσειν αὐτὸ κατ' ὅρας. τὸτο δὲ αὐτῶν τὸ αἰάπαιλον ἵνα, ἀλλὰ τὸ δὲ ἐξ αἰάγης ἰμφορὴν γένηται. Statuit Plato, interdum a Deo moveri, regi, si. Etique hoc universum, donec expletus sit ille ambitus: tum rursus sua sponte mundum regi, sibi que permitti. Hujus alterius Periodi exemplum, sub Saturno locabant: cuius felicitatem *ἐν τῷ βίῳ αὐτομάτῃ*, id est, spontanea rerum omnium suppeditatione, sine labore ullo statuebant: quæ vita excludebat *πλὴν περιμελείαν οἰκονομικὴν*: id est, humanam in tuenda & comparanda re familiari curam, quia sub τῇ *περιμελείᾳ* multo feliciter, agebat: ideoque merito cum eo Plato Monarcham suum confert, Τὸ δὲ εἰς τὸν αἰῶνα λαβὴν αὐτομάτῃ *ἐν βίῳ*, ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον εἶναι, inquit, θεὸς ἐνέμεν αὐτὸς, ἐπιμετρήσει, id est: *Quod igitur de spontanea illa hominum vita dicitur, ob hanc causam dictum est: quia ipse Deus ipsos alebat, tamquam rex eorum & præses.* Multa ibidem talia: in quibus verbis ferè Hesiodi, quamvis nusquam meminerit ejus, Periodi illius felicitatem describit. Sicut igitur Periodus hæc felix & sub imperio Deorum, sic deficiente hac & elapsa, ut divinum imperium, ita benignitas Deorum defecit, & felicitas humana. Sicut prius sæculum sub Deo est, ita alterum sub Fortuna & collegis ejus τῶν Δαιμόνων. Igitur ut res sit dilucidior, sub altero τὸ τῷ βίῳ αὐτομάτῃ statuebant, sub altero τὸ αἰάγῃ, sub altero vitam sponte affluentem, sub altero vitæ comparandæ, labore multo & industria, necessitatem: in quo Jupiter & singuli Dii ea quæ prius ipsi ministrabant, quæ hominibus sine cura, sine labore, sine Oeconomica ratione, suppeditabant, fortunæ permiserunt, aut, ut Plato τῇ εἰσπραττῇ καὶ ἐπιθυμίᾳ. Unde maximo labore singula hominibus investiganda fuerunt: singuli enim Dii singula dona sua secum sustulerunt, quod Hesiodus *κρύπτεν βίον* dicit eleganter. Plato ibidem: ἐπειδὴ τὸ μὲν οἱ θεοὶ, ὅπερ ἔρρηθη, νῦν δὲ τὸ ἐπιμελείας ἐπίλυπτον ἀνθρώπους, δι' αὐτῶν τι ἴδιον πλὴν τι διαγωγὴν καὶ πλὴν ἐπιμελείαν αὐτὸς αὐτῶν ἔχον. Postquam autem Deorum imperium, de quo jam dictum est, hominum curam gerere desuit, sibi ipsi illi prospicere, suique curam gerere coacti sunt. Pro duabus illis Periodis, quinque Periodica sæcula, seu re-

volu-

volutiones sæculares constituit Hesiodus, quarum prima, secunda & tertia, sub ἡγεμονικῇ sunt: quarta sub θυμικῇ, quinta sub ἐπιθυμητικῇ. In quod sæculum incidit Hesiodus & Perses. Ex quo sequitur, necessariam esse rei familiaris curam, postquam divitiarum incescit cupido, quam sequuta est judicum iniquitas, quos ignorare ait, Ὅσων ἐδὲ μάλα χη π κ' ἀσφοδὶλα μέγ' ὄνειαρ. id est, quàm facilè olim viveretur, priusquam Dii humanum genus τῇ ἐπιθυμίᾳ κ' τῇ τύχῃ permiserant. Tria secula Hesiodi cur sub ἡγεμονικῇ collocarim, quartum sub θυμικῇ, causa hæc est, quòd Heroicum, maximè ab Historicis, celebratum sit & Poëtis, ab hac parte: quales sunt Thebani, qui μῆλιν ἰνέκ' Οἰδιπόδῳ, & Trojani, qui Ἑλένης ἰνέκ' ἠνδρομάχῃ, bellum gesserunt. Huc illa spectant ex Photii Excerptis: Θυμὸς δὲ ἀλγίστατον πάλιν πολιτείας τὴν ἐπὶ πόλεμους κ' μάχας, κ' ὡς ἐπίπῃ φάνει, τὴν ἀδελφικὴν καὶ δόξης ἀγωνιστοσύνην, οἷον γῆρας τὴν ὑπὸ τ' ἰσχυρίας ἐκείνῃ θυμικῇ ἀκούσθαι. Fuit ergo de his sæculis Veterum hæc opinio. Sicut ex ἡγεμονικῇ factum erat θυμικόν, ex θυμικῇ ἐπιθυμητικόν, sic futurum iterum ex ἐπιθυμητικῇ ἡγεμονικόν, ex ἡγεμονικῇ θυμικόν, atque ita deinceps. Ita ut perpetuus quidam esset Περσίδων lapsus & revolutio. Unde infelicitatem suam deplorat alibi hoc libro Poëta, quòd non aut prius natus fuisset, aut serius; ante τὸ ἐπιθυμητικόν nimirum, aut post illud: sicut suo loco ostendemus. Circa periodorum revolutionem Hesiodicam, tota Maronis Pollio versatur, cujus rationem ignorarunt Interpretes. Primò enim exspectari ait τὸ ἡγεμονικόν, sicut sub Saturno fuerat.

*Magnus ab integro sæclorum nascitur ordo.
Jam redit & Virgo, redeunt Saturnia regna:
Jam nova progenies calo demittitur alto.
Tu modo nascenti puero, quo ferrea primum
Desinet, ac toto surget gens aurea mundo,
Casta fave Lucina.*

Habes τὸ ἡγεμονικόν, accipe τὸ ἐπιθυμητικόν:

*Pauca tamen suberunt prisca vestigia fraudis,
Qua tentare Thetis ratibus, qua cingere muris
Oppida, qua jubeant telluri insindere sulcos.*

Habes τὸ ἐπιθυμητικόν, aut ejus effigiem; jam revolutionem accipe τὸ θυμικόν, quod Heroicum Hesiodo vocatur.

*Alter erit tum Typhys, & altera qua vehat Argo
Delectos Heroes: erunt etiam altera bella,*

Atque iterum ad Trojam magnus mittetur Achilles.

Habes τὸ θυμικόν, ubi vox iterum, sicut apud Hesiodum τὸ ἴππεον, circumvolutionem ejusdem sæculi notat, κ' τὴν ἀδελφικὴν. Exitum sive terminum τὸ ἡγεμονικόν Maro ultimam ætatem Sibyllini carminis vocat: quod τὸ ἡγεμονικόν ultimum inter ætates erat. Quo desinente, duo priora iterum revocabantur. Mirum itaque non est, si ejus ratio fuerit Servium: ita ut fuerint nonnulli, inter quos Pomponius Sabi-

nus est, qui Maronem ibi de Hesiodo agere existimarint: *Vel intelligit, inquit, de Hesiodo Poëta, cujus Pater Divus fuit, natione Cumanus: Hesiodus autem libris suis quatuor sæculorum facit mentionem.*

CAPUT X.

Postquam hæc constituimus, ulterius eundem erit. Duabus de causis sæcula intexit Poëta. Altera est, ut ostendat vitæ quærendæ necessitatem, καὶ τὸ ἀνασχεῖν τῷ ἐπιπορευόμενῳ μὴ πόνε καὶ ἐπιμαλίας, quæ sub ἐπιθυμητικῷ erat, postquam defecissent Deorum dona. Altera ut ostendat τὰς ἐπιστάτας τῶν ἐπιθυμητικῶν, qui sunt Δαίμονες. Primum sæculum sicut αὐτομότως ex terra vivebat: ita & eadem ratione ex ea nascebantur homines. Unde Plato eos modò γηγῆεις, modò γηγῆεις vocat. Nota est opinio Græcorum veterum de generatione rerum hominūque è luto terræ, & calore Solis, priusquam οὐ καὶ ἀλλοιογενίας crearentur. Sicut igitur è terra fiebant, ita rursus in eadem fluebant: ita tamen, ut è defectu unius succederet origo alterius, ne genus interiret. Horum igitur γηγῆων duo constituunt genera: quorum alteri dissolvebantur; alteri in speciem λογικῶν convertebantur, & constituiebant nobilior quid & ærium. In omni vita tria statuunt Platonici; βίον, θάνατον, λήξιν, sicut Poclus loquitur: vel, ut nos mallems, βίον, πλοῦτον, μῆραν id est, vitam, vitæ finem, & quod vitæ finem sequitur. Primi igitur sæculi homines, quotquot nobiliores erant, post emensum tempus suum λήξιν Δαιμονίαν, sive τὰς Δαίμονας τὰς ἐπιχθόνιας, constituunt. Secundi, τὰς ἐπιχθόνιας. Tertii sine λήξει interierunt. Quarti Heroas. Quinti ψυχῶν ἀνθρώπων, quos Hierocles ἀείγνια ζῶα, in libro De fato & providentia vocat, ubi eos tertios facit post τὰ ἔρῳα, quos Deos dicimus: quos sequuntur τὰ αἰδέρια, quos Dæmones appellamus: ὅν περ μὲρ πρῶτον, inquit, λογικὰ ἔρῳα π καὶ θεὸς καλεῖται. ἃ δὲ ἡ μετ' ἐκείνα τὸ σύστημα ἔχει ἴλαρχ χῶρος. λογικὰ αἰδέρια π καὶ ἀγαθὸς δαίμονας ὀνομάζει. τὸ π συμφερόντων ἀνθρώποις ἐρωδίας π καὶ ἀγέλης γηομῆρας. τὸ δὲ ἀνθρώπιον φύλον πλεονεχίας πλεονεχίας πλεονεχίας, οὐς ἀείγνια π ζῶα καὶ ἀνθρώπων ψυχὰς, καὶ (ὡς ἂν εἴποι Πλάτων) αἰθανάτες ὀνομάζει ἀνθρώπων. Atque ita fit, ut cū quinque sint sæcula, quatuor tantūm constituantur λήξεις. De continuatione primorum sæculorum ita Plato: Ἐχόμενοι γάρ ἐσσι τῶν πρὸςούτων ἐπὶ τῇ τῷ παιδὸς ἰσχυρῇ φύσει, ὅτι τὸ πλοῦτησθαι αὐτῶν, κειμένων δὲ ἐν γῇ, πάλιν ἐκείνους ἐκωστήμεν καὶ ἀναστασόμενους. ἐπὶ τῇ τῇ τῇ, συνανακυκλωθῆναι εἰς πάλαια τὰ γῆρας, καὶ γηγῆεις δὲ κατὰ τῶν τῶν λόγων ἐξ ἀνάγκης φερόμεναι, ὥστε ἔχειν τῶν τῶν, καὶ τὸ λόγον, ὅςτις μὴ θεὸς αὐτῶν εἰς ἄλλω μῶρον ἐκδομένη. Homines, inquit, primorum sæculorum quoscumque ex his Deus post mortem meliori non destinaret conditioni, mutatione senectutis in juventutem, perpetuam successio-

successionem constituebant: ita ut ex necessitate generationis, qua semper in contrarium circumfertur, postquam aliquamdiu in terra jacuissent, rursus reviviscerent. Atque ita è terra nati dicebantur. Ut ex verbis aliquid constituamus: duplices illarum ætatum facit homines: alteri perpetua quadam serie humanum genus constituebant: qui autem puriores & præstantiores erant ἀγνῶν divinam consequebantur, & inter Dæmones referebantur. Atque hæc causa est, cur ex ætatibus illis ἀγνῶν constituat Poëta, & εἰδὴ λογιστῶν. E quibus omnibus unum solum instituto suo applicat. Id autem est τὸ τῷ Δαίμονι. Repetit enim paullo post hæc de iisdem:

*Τεῖς γὰρ μύριοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πελοποπίῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς, Φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων.*

Cum autem duabus de rebus agat: de Justitia, ut diximus, moribusque, & de rei familiaris cura; duo τῷ Δαίμονι γένεθ ministeria tribuit, quorum utrumque instituto ipsius convenit. Primò enim justitiæ inspectores eos facit: secundò rei familiaris curam penes eos esse ostendit, cum πλετοδότης eos vocet. Ne quis existimet frustra Manilium *χειρῶν* horum librorum fecisse τὸν Δαίμονα, & quæ de iis dicuntur.

C A P U T X I.

Postquam igitur Deorum cura penitus destituisset mortale genus; nec ullum præterquam in se præsidium & in cura diligentiaque sua homines haberent, & ut Plato loquitur, εἰδὴ πλεὶς διαγωγὴ καὶ τὸ ἐπιμέλειαν αὐτὸς αὐτῶν ἔχειν, cum in Deorum providentia, id est, ἐν τῇ τῷ θεῷ προνοίᾳ præsidium haberent nullum, cœpit hominum ἀσθενείᾳ paulatim sibi prospicere, donec tandem τὴν πύρην invenit, quod πύρην Plato ἀπορίαν interpretatur. Hesiodus βίον, id est, *vitam*, five *vivendi facultatem*. Hac audaciâ cum pœnam meritis Prometheus, hoc est, *stulta hominum ἀσθενείᾳ* esset, Jupiter ut factum illud vindicaret, humanis rebus introduxit malum. Hæc doctrina enim cum Periodo ætatum ac divisione sic cohæret: ut Poëtæ quidem ratione quamvis sit posterior, ipsa tamen re sit prior. Pandora est ἡ Τύχη, quam rerum humanarum arbitram, facultatum præcipuè, omniumque quæ è terra nascuntur, è mari comparantur, ὁ τέτων ἐπιστάτης καὶ οἰκονόμος. Deus esse voluit (in qua tamen etiam alia considerantur, ut ostendimus cum de Peristasi agimus.) Eam utrique & mari & terræ, id est, toti Oeconomicae rationi, circa quam versatur Poëta, τῷ πλετόν, nimirum, καὶ πύρην præficiebant Veteres. Horatius Lib. 1.

*Te pauper ambit sollicita prece
Ruris colonus: te dominam aquoris*

Quicumque

*Quicumque Bithynâ laceſſit
Carpathium pelagus carinâ.*

Dominam enim æquoris vocat, non quodd mari & ejus tempeſtatibus præfecta eſſet, ſed quodd navigationibus, ſicut eas conſiderat Heſiodus, id eſt, τὰ πέρη, & mercaturæ. Atque hæc cauſa eſt, cur Antii & in maritimis oppidis, ab antiquis hæc Dea coleretur. Jam δῶρον Διῶν dictum fuiſſe quicquid ad vitam hominum conducit, ſciunt qui Homerum & Heſiodum legerunt, & quæ nos hac de re alibi ad Interpretes Heſiodi diſputamus. Plato in Politico: Οὐκ ἔστι τὰ πύλας λαχόντες παρὰ Διῶν δῶρον ἡμῶν διδόμεται μὲν ἀναγκαίως διδασκῆς καὶ παιδύσεως. Loquitur enim de ætate hac, quâ Pandora fuit nata. Quotiescumque autem πᾶσι Διῶν δῶρον loquuntur Veteres, τὰ τυχερὰ intelligunt. Plutarchus in tractatu Quomodo juveni legendi ſint Poëtæ, ubi de Heſiodo loquitur, Τὰ τυχερὰ, inquit, τὸ ἀγαθόν. Διὸς δῶρον κίκληκε, πλάτης καὶ δοχῆς, καὶ πάντα ὅλως τὰ ἐκτός. Oeconomica ergo finis eſt, rerum ſufficientia. Quæ cum ſub ἡγεμονικῷ δῶρον Διῶν eſſet, ſub ἐπιθυμητικῷ donum Fortunæ facta eſt, teſte Heſiodo: quia omnes Dei, & ſinguli, ſua dona huic monſtro reſignarunt: ac propterea Πανδῶρον dixerunt,

ὅτι πάντες ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἰδόμενοι.

Porro cornu Amaltheæ geſtaſſe Fortunam, in trivio notum eſt. Quia autem illud τὸ πᾶν παραπερίαν continebat, id eſt, terræ dona omnia; imperium autem Fortunæ latiùs pateret, Plutarchus etiam de mari cornu illud interpretatur: in quo fallit. Locus eſt in libello De Fortuna Romanorum: Τὸ δὲ ὑμνέμενον ἐκείνο τὸ πλάτος κέρως ἔχει Διὸς χερσὶς, ὅσα ὀπίωρος αἰεὶ πλάχους χερσὶν, ἀλλ' ὅσα φέρει πῖσσι γῆ, πᾶσα δὲ θαλάττη, καὶ ποταμοὶ καὶ μέγαρα, καὶ λιμῆες, ἀφθονία καὶ ῥύθνη ἐπιχαυρόν. Duo illi attribuebant pictores Veterum: in altera cornu hoc, in altera gubernaculum. Quod geſtabat gubernaculum in altera, ſicut in altera cornu Amaltheæ, navigandi opportunitatem designat, & per conſequens τὸ πέρη, id eſt, divitias marinas, ſicut cornu Amaltheæ τὸ πλάτος, id eſt, terra opulentiam, quod nec Plutarchus, neque reliqui Veteres notarunt. Cauſa hæc erat: navi gubernaculum cum demerent, ſignificabant, τὸ ὥρεϊον πλῆν deſiſſe, id eſt, tempus navigandi idoneum: hoc eſt, adveniſſe autumnum. Quo ex Heſiodi præſcripto non ampliùs illi qui circa alteram Oeconomica partem, quæ his libris continetur, verſabantur, mercaturam nimirum, mari ſe committebant, ſicut ſecundo libro docet. Sicut autem cum navi gubernaculum aſſigerent, adveniſſe ver ſignificabant, ita autumnum, cum demerent. Autumnus enim in fumum gubernaculum deponabant. Unde illud: Αἰψά καὶ πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ κατεβέη, & Πηδάλιον δὲ διερχέσθαι ὑπὲρ καπνοῦ κρημνίσματα. Ubi per πηδάλιον, alteram Oeconomica rationem Heſiodus designat, τὸ πλοῦν nimirum; cujus finis eſt ὁ πέρη, ſicut per ἔρρα cornucopiam. Utramque hæc, ut

dixi, vitæ comparandæ rationem, Veteres Fortunæ attribuebant, sicut hic Pandoræ,

Αἴψα κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ κρατὸς καταθείσθαι
Ἔργα βούῃσι δὲ δαίμοσι καὶ ἡμιόνων παλαεργῶν.

Id est, continuò gubernaculum in fumum suspendere potuisses, neque ad Autumnum usque expectandum fuisset: nec de terra ulteriùs sollicitus esses, sed hæc omnia facerent. Nunc utrumque & τὸ πηδάλιον, & τὰ βούῃσι ἔργα in manibus Fortunæ sunt. Ubi primò duplicem Oeconomiz, de qua in his libris est acturus, rationem proponit, utrique τὸν Πανδύργον præficit. Neque alia causa est, cur τὸν Τύχῳ Homerus, teste Pausania, Deam marinam fecerit, qui, in hymno εἰς Δήμητραν, primò meminisse illius notatur, ubi eam cum Cereris filia inter reliquas Oceaninas ludentem introducebat. Quod nos in nostro εἰς Πανδύργον, ubi Veterum errorem refutamus, his verbis prosequuti sumus:

Χαῖρε πέδιλον κρείσσει δαῖν, παφίρης τι καὶ ὕψης,
Υἱὸς καὶ παφίρης, τὸ καὶ παλάμῳσι αἰετοῖς
Τῇ μὲν Ἀμάλθειᾳ κίρῳ ἀγλαῖον, ἔθαρ δούρης
Εὐφορείᾳ μίτρα σῆμα, ἄρ' ἐπὶ ταχύτασι βεβηλός,
Ἀμφότερον ταχύτασι καὶ ἀνθεῖσι· ὅσαί τι γαστήρ
Βίαιον Ζεφύροιο χεῖρ μεθύσει· ἔργον
Πηδάλιον δὲ ἱέρηφι· τὸν σθένι ἄμφι διασπῶ
Πολλὰ παλαυγῆσαν ἐφύσπετο βεβηλὸς φωνῶν.
Ἦν δ' ἀναθεῖναι τι μόνῳ κέσμερι καὶ δούλῳ
Σημεσίῳ ἡγήοντο. Σὺ δὲ εἰσαλὴν διὸς ἦδ' αἶ,
Βίαιον διὸς ἦδ' αἶ. Τύχῳ δὲ σὲ φασὶ καλεῖσθαι
Νηρόν· ἐν βένδοσι, καὶ Ὀκεανὸς ἡγεῖσθαι.

Et reliqua quæ sequuntur. Totum enim hymnum, quem in Deam illam, ad explicationem hujus doctrinæ, scripsimus, editioni huic nostræ adjunximus: ne quid studiosis adolescentibus deesse possit: simul ut feliciter eorum ingenium excitetur, ut has Musas cum Latinis jungant. Atque hæc sola fuit causa, cur pictores antiquissimi, Homeri & Hesiodi, ut & reliqui artifices, imitatores, Fortunam utrumque in manu habere voluerint: cornu, quo designatur ἡ μαργαρία, & qui ex ea ὁ πλῦς: & πηδάλιον, quo designatur ὁ πλοῦς, & qui ex eo ὁ πέρς. Hanc enim alteram vitæ rationem minùs justam τὸ πηδάλιον designabant. Hinc eleganter Synesius, Astræam ex aëre σείχων protendere dicit, ὃ πηδάλιον: quòd agricultura justior sit mercaturâ. Hanc qui non videt esse mentem Hesiodi, quæ totius propositionem continet operis, quam nos postea explicabimus, quæ veriora esse existimat, amplectatur. Nos duo hoc capite probavimus: Primò quomodo cum ætatum divisione cohareat Pandora. Secundò quomodo cum totius operis subjecto. Nunc ad reliqua pergamus.

CAPUT XII.

Restat ut ostendamus, quomodo ea quæ de Pandora dicuntur, inter se convenient. Præter ea quæ *ἔργα* dici ab Hesiodo infra ostendimus, *ἑρμηνεύω* quamdam mulieribus attribuit: ita vocat *τὴν ἑλαιομερίαν*, & hinc quædam Hesychii Glossa, de qua infra, dividit *τὴν ἑρμηνεύω*, in *ἑρμηνεύω*, quæ viris: & *ἑλαιομερίαν*, quæ mulieribus propriè convenit. At igitur Poëta noster, Deos singulos dona sua commisisse huic Pandoræ. Minervam primò *τὴν ἑλαιομερίαν*, cui præest ipsa, ut mulieres quoque habeant quo aliquid ad rem familiarem conferre, & ejus potentiam in conquirenda vita experiantur. Jam quòd Venus illi *χάρμιν* dederit, ut Poëta loquitur, nihil est quod magis huic Deæ conveniat: vox enim *χάρμιν* quomodo hic sumatur, in Notis nostris diximus. Duplex Mercurius duplicem illi facultatem, duplicia dona largitur. Prior impudentiam & versutiam: hic Mercurius est *ὁ ἑμπορευόμενος θεός*, mercaturæ nimirum & ejus fraudum, quæ in illa Oeconomiz parte committuntur, præses. Quòd autem ille *ἀγνοῖα* à Poëta dicitur, causa est, quia secum *τὸν ἐσθλὸν λόγον* habet: ut Philosophi loquantur, è quo bona vel mala proficiscuntur, qui Fortunæ non minùs quàm reliqui suum donum largitur, quod est fallere & decipere. Quæ Fortuna in emporiis nostris notissima est. Jam alter Mercurius, qui vocem illi suppeditat quæ inescare homines possit, *ὁ ἐκφορεῖν λόγον* est: qui externo vocis ministerio utitur. At verò donum suum Pitho quod confert, huc respexit Alcman cùm Fortunam *Πεθεὺς ἀδελφὴ* dicit. Quòd Promethei causâ inducta sit, eò alludit idem, cùm eandem Deam *Προμηθεΐας θυγατρίαν* vocat. Plutarchus de Romanorum fortuna: *ἀλλὰ μᾶλλον* (de Fortuna loquitur) *Εὐνοίας καὶ Πεθεὺς ἀδελφὴ, καὶ Προμηθεΐας θυγατρίς, ὡς ὁμοιωσάμην Ἀλκμήνῃ*. Nunc quòd à Vulcano è luto factam eam vult, naturale est: sine igne, aqua & terra, nihil creatur. Deas autem, etiam *τὴν ἑρμηνεύω*, Poëta ubique *ἀνθρωπομορφῶσα*. Prometheus est humanæ prudentiæ & industriæ vis: quæ dum nimium se effert, dum ignem, id est *τὴν ἑρμηνεύω*, recte Platone, à Diis consequi sperat, in vinculum acerbissimum incidit; fortunam, nimirum, & necessitatem fari: cujus auxilio (ut Hesiodus loquitur) vitæ comparandæ modum Jupiter occultat. Poena audaciæ illius, quæ *τὴν ἑρμηνεύω* illicitis sibi vindicare modis ausa fuit, Fortuna est: Dea cæca & quæ cum *τῇ Προμηθεΐᾳ* pugnat. Veteres Philosophi, diu deliberarunt, utrum naturam, quæ omnia hominibus suppeditat, *Τύχην*, an verò *Σοφίαν* appellarent. Plutarchus libro suprâ adducto. *αὐτὴν τὴν ἑρμηνεύω ἡμῶν καὶ φέρουσι ἀπαιτῶσι φάν, οἱ μὲν Τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν*. Prometheus opponitur Epimetheus: alter prudentiam significat, quæ futura

prospicit: alter pœnitentiam, quæ jam facta deplorat. Hic Epime-
theus δῶρον Διὸς accipit: ita Poëta more suo bona fortuita appellat.
Quod non solum notat Plutarchus, sed & totam conclusionem ad
eamdem Deam, ad quam nos reliqua omnia, refert, in libello De
Fortuna. Ἡ πρὸς καλῶς ὁ Ἡσίοδος Περιηγηθεὶς τῷ Ἐπιμηθεῖ παρακαλῶν,
μήποτε δῶρον δέξεται παρὰ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν. τὰ τυχόντα
λέγων καὶ τὰ ἐκείνη. Ubi manifestè ostendit, quid per donum Jovis He-
siodus designet. Fortunam, nimirum, quæ Pandora dicitur. Quod
autem apud Hesychium legitur, Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὰ ἀπὸ τῆς γῆς
πάντα δίδωσι. αἶψ' ἔστι καὶ ζείδωρος, sciendum est, scholion esse Aristo-
phanis, sicut totum Grammatici illius lexicon, nihil præter Glossas
auctorum continet) quo explicatur Comici locus, qui lepidè, γῆν
Πανδώραν vocat. Locus hic est, πρῶτον Πανδώρα δόσση λαχόντα εἰς χεῖρας.
Interpres Græcus. Πανδώρα, τῇ γῇ ἰσοδὴ πάντα κλητὰ τὸ γῆν δίδωσιν,
αἶψ' ἔστι καὶ ζείδωρος καὶ ἀνθρωπίνω. Doctrina tam nobilis quæ hic à Poëta
traditur, nemini quod suboluerit, mirum est: quorum plerique συ-
χνηταῖς, καὶ φυσικαῖς ἀλλοτρίαις excogitarunt: quæ cū τοῖς διδασκαλικαῖς
locum non habent: ac propterea ad Theogoniam pertinent. Nos
eam, ut putamus, ita manifestè eruimus, ut posthac latere non pos-
sit. Ita ergo, inquit Poëta, cum rebus nostris agitur, postquam à
Deorum tutela destituti fuimus, ut objecta sit difficultas maxima:
cui Dii singuli munera attribuerunt: penes quam summam facultā-
tem eorum distribuendorum esse voluerunt: unde processit neces-
sitas artis Oeconomicæ, Fortuna nimirum: extra quam qui sunt, si-
ne difficultate ab Homero vivere dicuntur; quales sunt mortui, ut
infra dicemus.

CAPUT XIII.

NE quid sit quod diligentiam effugiat nostram, aut in Pando-
ra, aut in iis ex quibus illa dependet, in propositione ipsius
operis hi versus sunt explicandi, priusquam ad ordinem reli-
quorum pergamus:

Κεῖφαυται ὅτ' ἔχουσιν θεοὶ βίαν ἀνθρώποις.

quæ verba quasi vinculo quodam necessario & indivulso, cum illis
quæ postea sequuntur, coherent. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε. quæ est prima
ad Pandoram εἰσβολή. Vita illa, quam occultatam à Diis Poëta præ-
dicat, supponit alteram. Sicut itaque opponuntur inter se ætates:
ita & vitæ duæ diversissimæ. Prioris homines πρῶτα ζῶντες ab Home-
ro dicuntur: quod vitæ genus opponitur huic de quo Hesiodus scri-
psit, in quo hodie versamur. Unde ab eodem Homero πρῶτα ζῶντες,
etiam defuncti, appellantur, quos vulgò μακαρίους dicimus. Qui ex
hac Fortunæ ἀνταρξία rursus, unde deciderant, pervenerunt. Τὸ πρῶτον

duabus in rebus constituunt: in simplicitate cum αὐταρκείᾳ: in facilitate cum voluptate. Priore egestas tollitur, & cupiditas: altero labor & difficultas. Exempli gratia, statuamus *μεγάχλω καὶ ἀσφόδελον*, quem Poëta cibum proponit, tamquam sufficientem simpliciter viventibus. His duobus nihil simplicius, nihil magis obvium: utrumque tamen sufficit τοῖς πῶτα ζῶντες περὶ αὐτὰ μόνον. Destruitur hæc vita à duobus maximè; cupiditate & labore. Cupiditatis servi hoc tempore omnes sunt: maximè autem illi, qui à pristina illa vitæ simplicitate ad luxum iniquis artibus quàm maximè declinant. Quales Hesiodi iudices sunt, quos *δωροφάγους* ille appellat. Labor cupiditati inservit, quæ sunt voces τῷ πόνῳ. Utrumque enim finem suum sequitur. Utrique frænum injectum fuit maximum, quod à Platoniciς *φείσκειν* vocatur. Cum enim cupiditas vitæ prioris simplicitatem tollat, labor facilitatem destruat, quorum ab altero sæculum hoc *ἐπιθυμολογία*, ab altero *χαλεπότης* dicitur: utrumque autem comparare studeat quod desiderat; illud quod utrumque impedit est; *πείσκειν*. Cupiditas labore utitur ad consequendam rem cupitam: *φείσκειν* cupiditati frænum injicit & laborem impedit: à quo *πείσκειν* hoc ævum, & *ἀκρότης* appellatur. Exemplis rem illustremus è vita Oeconomica petitis. Ex nauta si quis quærat, cum omnia, secus ac olim, arte & labore comparentur, cur naviget; respondebit, lucri causâ. Si ex eo qui uxorem ducit, quam causam propositam habeat; respondebit, liberos. Si ex agricola, cur terram colat; respondebit, ob fructus. Si ex homine politico; respondebit, honoris causâ. Si ex militante; vitæ gratiâ. In quibus tria considerata sunt, quæ priori vitæ adversantur. Primò cupiditas quæ petit; secundò, ars, industria, labor, quo petit: postremò, successus, qui cupiditatem & laborem sequitur, & prioribus duobus imperat. In cuius potestate cum sint reliqua duo, tollitur libertas hominis cupientis & τὸ αὐτάρκτεον, quod nihil quàm petere possit & anniti. Ceterum si & nauta, & agricola, & miles successu carent, apparet ἡ πείσκειν, quæ & antè fuit, quia de successu suo certi esse non possunt. Itaque & antequàm successus impeditus est, tollitur libertas; quia & non succedere potest: & postquam impeditus est, apparet servitus. Hæc tria inter se cohærent, *ἐπιθυμία*, *τέχνη*, *φείσκειν* ut neque cupiditas aliquid sine arte efficiat, neque ars sine successu esse possit: neque successus ibi imperet ubi priora defunt. Hæc tria in unica Pandora sunt considerata. τὸ χαλόν καὶ πηλὸν est voluptas, ὁ κόσμος καὶ Ἀθλῶν est ars, Dona Deorum quæ commissâ sunt illi, est Fortunæ potentia. Hoc itaque modo apparet quomodo Dii vitam occultarint secundum Hesiodum, de quo in illis versibus, quos proposuimus, agit. Illis verò, qui sequuntur, *φείσκειν* actionum nostrarum describitur:

Ῥηιδίως γὰρ καὶ ἐν τῇ ἡμετέρῃ ἐργασίᾳ
ὅτι εἰς τὴν εὐνοίαν ἔχον, καὶ αἰετὸν ἔχον.

Nisi, inquit, obstitaret & ἀνίστατο, id est, Pandoræ potentia, facillimè uno die ea consequeretur homo, quæ jam vix toto vitæ tempore. Priorem itaque vitam Philosophi βίαν ἀπλοῦν dicebant, ἀπλοῦν τιν, ἐλευθερίαν καὶ πτωχείαν. Posteriores, χαλεπὴν, ἀνίστατον, ἀνίστατον. Quibus omnibus hoc efficitur, nihil aliud quàm Pandoram Hesiodicam circumscribere Platonem, qui omne illud ævum quod sub Diis non est, sed sub Dæmonibus, τῇ εἰκαστικῇ, id est, Fato, seu Fortunæ, & τῇ ἐπιθυμίᾳ, id est, cupiditati attribuit. τὸ δὲ καὶ ὅσῳ πάλαι ἀνίστατον εἰκαστικῇ τὴν καὶ ἑρμηνεύει τὰς ἐπιθυμίας, id est, Orbem verò τιν (postquam ex eo Diī recesserunt) fatum, ἐξ ἧς socia cupiditas volubatur. Nam & Veteres inter Parcas Fortunam numerabant, & quidem plus quàm reliquas posse existimabant, & τὴν Τύχην, εἰκαστικῇ καὶ Μοίρῳ dicebant. Quod in nostro Pandoræ hymnō his verbis attingimus:

Καὶ ἔτι μοι αὖτις ἀνάστα, θάπ' πῆμα μὴν ἔσται,
 Χρηστὴ ἀλκιμῶν, παρὰ τῇ ψαύσει δὲ πότμος
 Εὐσέβειν παῖδας ἰόσσι δὲ δὴ πᾶσι πάλαι ἀλάλκας.
 Ζεὶ δὲ ἄμφοτερον γένοιτο, ἴσσι δὴ δὴ πᾶσι πάλαι ἀλάλκας.
 Ἰκέλας ἐρίσσει, ἢ ὀργισθῇσι μελίσσας
 Ἀδρήμασι βίον ἄνδρ' ἀνδρῶν δὴ πᾶσι πάλαι ἀλάλκας.
 Ἀτὰρ ἄνδρ' ὅς τις ἴσσι δὴ δὴ πᾶσι πάλαι ἀλάλκας.
 Οὐδὲ παρὰ τῇ ψαύσει δὲ πότμος ἀνίστατον ἀνάγκη,
 Οὐδὲ χρυσίου, τῇσιν δὲ ὀργισθῇσι μελίσσας
 Ζεὶ καὶ Κρονίδῃ, Λαίῳσι πᾶσι καὶ Ἀτρεΐδῃ, ἃ πᾶσι πάλαι ἀλάλκας.
 Ἀδρήμασι ἰσομεροῖσιν ἐπὶ λαοῖσιν ἰφθίμῳ
 Δαίμονα δυσφροσύνῃ, καὶ ἡδὴ καὶ ἡδὴ μελίσσας.

Et rectè Pausanias: Εγὼ μὲν δὲ Πηλοῖον πᾶσι ἀλλὰ πύθμεναι τῇ αἰδῇ, καὶ Μοίρῳ πᾶσι μίαν τὴν Τύχην, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀδελφῆς πᾶσι ἰχθύν. Atque hæc hæc.

C A P U T X I V.

UT ulterius pergamus, eaque confirmemus, quæ de Pandora sunt dicta, ad habitaculum illius perveniamus: ut bonam illam Deam in lucem porrò protrahamus. Illud Hesiodus Πῖθον facit: Homerus autem eodem modo, Fortunæ secundæ & adversæ Πῖθον suum designarat. Ita ut ex his duobus similibus locis concluderint jam olim Magistri, ἐν φαίνεται γὰρ πᾶσι. Οἱ μὲν δὲ Ἡσίοδος. Verba Poëtæ sunt, apud quem Achilles divina oratione lugenti Priamō filiūque fatum ægro animo ferenti hoc modo loquitur:

Ὅς γὰρ τις πρῆξεν πῆμα κρυφαῖον γέναι,
 ὃς γὰρ ἐπὶ κλέπτῳ θεοὶ δὴ λαοὶ βαρύνονται.
 Ζῶντι ἀχινυμένῳ αὐτῷ δὲ τ' ἀχινυμένῳ εἶσι,

Αἰεὶ γάρ τι πίδει κρηπίδα) εἰ Διὸς ἔδῃ,
 Δάραν οἷα δίδωσι, κρητὸν δὲ τίαν.
 Ὡς μὲν κρημνίζας δῶν Ζεὺς περικέλευσεν,
 Ἄλλοτε μὲν τι κρητὸν ὅ γ' αὖτις, ἄλλοτε δὲ ἐὼ λῆ.
 Ὡς δὲ καὶ τὴν λυγρὴν δῶν, λωβητὸν ἴθις,
 Καὶ ἐκ κρητὸν βύρωσις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνῃ,
 Φοῖτ' δὲ ἔπειθ' ἴσῃσι περικέλευσεν, ἔπειθ' ἔργῳ.

Id est:

*Haud equidem prodest misero succumbere luctu;
 Hac etenim Divum lex stat mortalibus agris,
 Vivere sub curis: queis illi longius absunt.
 Dolia bina jacent Jovis alto inclusa cubili,
 Qualia distribuit terris, letumque, malumque.
 Hinc cui mixta dedit magni concussor Olympi,
 Prospera nunc illi, nunc illi adversa fuere.
 At cui dura pater: miserandum protrahit ævum:
 Illum namque fames terras male suada per omnes
 Ludibrium premit infelix hominumque Deumque.*

Hos versus ubi adducit Plutarchus, cum eleganti elogio, in Consolatione ad Apollonium, Hesiodi quoque nostri hunc locum adducit, ejusque tamquam recentioris meminit, ut qui in hoc quoque Homerum sit secutus: ὁ δὲ μὲν τῷ τῷ καὶ τῇ δόξῃ, καὶ τῇ χάριτι, καὶ τῇ Μουσῇ ἀναγκάσειν ἑαυτὸν μεθελῶν ὁ Ἡσίοδος, καὶ αὖτις εἰς πῖθον κρημνίζας τὰ κρητὰ, τὴν Πανδώραν ἀνοίξαντος ἀποφάνει σκέδαται τὸ πᾶν ἐπὶ πᾶσι γένεσι καὶ λῆσιν. Differentias in utriusque Homeri & Hesiodi Πιθωλασίᾳ has notant magistri: quod Homerus in cælo constituat, Hesiodus in terra: quod Homerus duplex dolum constituat, Hesiodus unum; quod in Homericæ vase συμπεπνῆσθαι sunt, & ἐξαυτῶν ἀνδράσιν, in Hesiodi sunt ψυχῇ. Quæ tamen differentia magni momenti non est. Homericum Jovem uno ore omnes non Interpretes modò sed & Philosophi τὸ εἰμαρμένον (id est Fatum) dicunt, quæ præest bonis malisque. Hesiodus noster ostendere pergit, quomodo mala in homines invecta sint, bona amissa: quomodo Jupiter prima Deorum potestas, meretrici illi rerum humanarum Fortunæ, quæ mille illecebras, mille habet dolos, quibus strenuos viros & solertes, id est, τὰς μηχανικὰς, τὰς πικρὰς, quos ἀλφειὰς vocat, qui ignem, id est, rerum inveniendarum rationem sibi vindicarant, obruat: quomodo Πῶς ille ad terram pervenerit, in quo erant Labor, Senectus, Morbi, & alia. Quæ omnia cum inter homines sparsisset, sola Spes remansit; quæ perpetua ac sola adversæ fortunæ comes est. Si enim Fortunam tollas, Spes non erit: quæ semper in malis bono animo est, quod de instabilitate Fortunæ cogitat. Nisi enim instabilis Fortuna esset, in malis Spes non esset, in bonis Metus. Pandora igitur, operculo remoto, spargit malorum agmen. Sicut autem Πιθωλασία Jovis est; ita Πανδωρία (eleganti voce hunc Hesiodi locum ita vocant Grammatici)

Pandoræ. Mala illa quæ emittuntur (ut rectè notat Proclus) in potestatem τῷ Δαιμόνων veniunt : quo omnia illa confirmantur, quæ supra à nobis sunt dicta. Verba Procli sunt : ὅτι καὶ τὰ πάντες ἰσορροπία δαίμονες εἰσιν, οἳ πᾶσι δρῶσι ἀφαιρῶντες ἐπιπλεονεκτοῦντες πᾶσι καὶ τῷ εἰμαρμένῳ παρὰ τὸν νόμον, καὶ πᾶσι ἐν τῷ νόμῳ καὶ ἔξω αἰσθητοῦ. Nonne satis manifestè Pandoram esse τῷ εἰμαρμένῳ, aut, quod proximum est, τῷ Τύχῃ, fatetur? Deinde, Dæmonum potestatem, quam libri hujus, seu potius partis prioris, subjectum facit Manilius, agnoscit? Ita ubique Interpretes doctrinam hanc alludunt, & ignari verum latentur, nunquam agnoscunt. Sic itaque, ut Horatii verbis loquar,

*Post ignem ætheriâ domo
Sublatum, macies & nova februum
Terris incubuit cohors,
Semotique prius tarda necessitas
Lethi corripuit gradum.*

Lethi necessitas, est ἡ τῷ εἰμαρμένῳ παρὰ τὸν νόμον in secunda Periodo: tarda, quia in priori non fuit, nimirum sub Saturno.

C A P U T X V.

Cum varix fuerint de hac Pandora opiniones Veterum: refutanda nobis ea erit, quæ maximè assertoribus suis vilâ est probabilis: quod si fiat, non necesse erit ut de reliquis laboremus. Ea est eorum qui Πανδώρα, τῷ Τύχῃ esse voluerunt, id est, ipsam artem: in qua opinione est Tzetzes. Tria, secundum Platonem, universum regunt, Τέχνη, Τύχη, Φύσις. Ars, Fortuna, Natura. Ex his Ars & Fortuna ἀναπαύματα sunt. Artis inventrix est ἡ Περμήθεια: nam sub ἐπιθυμια cessât ἀσέβεια Deorum, quam offendit Prometheus, & ab hominibus avertit, proptereaque ejus vicem Artem subiisse existimabant. Aristoteles quoque, quotiescumque de Περμήθειᾳ & ejus partibus vel effectis agit, toties illi ferè τῷ Τύχῃ opponit, ut libro Ethicor. Nicomach. III. cap. VI. ubi τὸ βλάπτειν, cum ab aliis, tum præcipuè à Fortuna separat. Cum præterea, ut Philosophus idem Rhetor. Lib. I. docet, Fortuna sit eorum, quorum & causa non est definita, nec alicujus gratiâ sit, nec semper, nec sæpè, nec ordinatè, excluditur ἀσέβεια, quia nec sine ratione procedit, nec sine experientia. Unde Fortuna ibidem ἀλογὸν αἶψα ἀνθρώπων λογισμῶν dicitur. Qua pœna major esse non potest, iis præsertim hominibus, qui ἀλφειὰ ab Hesiodo dicuntur, & excogitandæ semper aut inveniendæ rei alicui sunt intenti. Infinita ejusmodi ex Platone directè adduci possunt & simpliciter: ex Aristotele partim simpliciter, partim κατὰ συμπέρασμα. Jam enim hoc solummodo agimus, ut doctrinæ hujus series & ordo pateat: ipsa autem lu-

gem

cem accipiat. Nunc ut & alteram rejiciamus restat. Eorum enim opinionem prætermittimus, qui hæc omnia ad sexum mulierum referunt, qui nesciverunt quid in Scriptis Poëtarum sit τὸ πρᾶξιον, quod pugnat cum τῇ ἀληθείᾳ & τῇ ἰατρᾷ. Duo illa inter se pugnant, ἀπείρα, καὶ πλοῦτος: item ἀμνηστία & τέχνη: item id quod furripitur, & poena surrepti. At verò ignem Promethei esse τὸ πηχικόν, τὸ πειρικόν, τὸ μηχανικόν, & Plato ubique affirmat, & cum eo Tzetzes. Jam hominibus Prometheus, Deus, ut Æschylus loquitur, φιλοφρόνως τῷ πᾶσι, ignem largitus est, non ut δόξῃ suum, qualia sunt illa, quæ propria singulorum Deorum cum sint, ab illis hominibus suppeditantur; sed ut Diis surreptum. Ejus rei causas duas statuit Plato; ut succurreret τῇ ἀμνηστίᾳ, & τῇ ἀπείρᾳ, quia homines, ut ille inquit, ἐν μεγάλαις ἀπείραις ἡσυχίᾳ, πρὸς ὅσα ἐπιστῆμαι, id est, magnis difficultatibus urgebantur, cum de victu sibi proficere non possent. Ignis igitur id est, quod Diis furripitur, hominibus traditur. Quem ignem Platonici, Dei, opificis universi, quasi instrumentum statuunt. Jupiter hunc ignem, cum à Prometheo deceptus esset, in divisione bovis, de quo in Theogonia habes, hominibus furripuit: eundem mox rursus sibi vindicat Prometheus, & hominibus tradit; ipsam nimirum artem, ipsam industriam, ipsam conquiendæ vitæ rationem. Quo furto & poenam Jovis ipse, & clientes ejus homines incurrerunt. Poena fuit Pandora. Quam Pandoram si Artem interpretemur, eadem erit poena Jovis & munus Promethei; quod absurdum esse quilibet videt. Rursus quod ἀνὴρ πλοῦτος datur, aliud est ab eo pro quo datur. Sed Πανδώρα propter surreptum ignem immittitur, verum poenæ vice, non muneris loco, ut Hesiodus loquitur: Τοῖς δ' ἐχὼ ἀνὴρ πλοῦτος δάσῃ κακόν. Item, finis artis & ejus πρὸς τὸν ἰσχύος ignis, est prodesse hominibus: qua etiam de causa a Prometheo surreptus Diis fuit: Pandoræ verò nocere: unde κακόν ab Hesiodo dicitur. Rursus ars cum labore juvat: Pandora cum voluptate nocere dicitur. Ac propterea sub Saturni Periodo ne ars quidem fuit, sed sine labore quidlibet à Deorum benignitate suppeditatum fuit. Rursus, cum ars fuit, frænum artis inventa est Pandora. Præterea Hesiodo, (nunc ea, quæ ab eo dicuntur, sequimur, nec umquam in vastum illud τὸ μολυσμῶδες mare abripi nos patiemur, non enim aliud agimus, quàm ut horum librorum doctrinam planam faciamus) τὸ ἀλφειὸν & τὸ πηχιάζον eadem sunt: Pandora vocatur πᾶσι τοῖς ἀλφειῇσι, id est, iis qui arte, & surrepto igne utebantur, τοῖς ἐργασίῃσι, τοῖς μηχανισίῃσι (ita enim vocem illam esse accipiendam infra ad ipsum ostendimus:

————— ἀνέμῃσι δὲ πλώδῃσι γυναικῇσι

Πανδώραν, ὅτι πάντες ἀλύμπια δώματ' ἔχοντες

Δωρὸν ἰδύμεσθαι, πῆμα ἀνδράσιν ἀλφειῇσι.

Ergo diversa sunt. Quippe si Pandora eorum sit poena, qui & industria utuntur & arte, oportet aut aliud sit, aut aliud habeat quàm ars & in-

& industria. Rursus aliud est quod à favente datur, ab eo quod ab irato immittitur: sed artem tradidit *ἱὸς* Prometheus (ita dicuntur propriè in Theologia veteri Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quæ alio nomine *ἱὸς* dicuntur, & ipsi *δωτῆρες ἱὸς*) aliud quod à Jove sed *χαλκονομία*. Pluribus idem aliis rejici potest, & nostrum probari. Sed & aliud asseremus argumentum. Pandoram esse Deam, quæ absentibus Diis, quod in *ἐπιθυμιακῇ* contingit, omnia dona hominibus largitur, jam supra diximus. Hanc Deam Veteres alio nomine *Ἀνταία* dicunt & *Τύχη*. Hesiodus in Theogonia *Ἐκτίη* vocat: refertque uni illi plenam omnium divinorum beneficiorum distribuendorum potestatem factam esse. *Ἀνταία* & *Ῥέα* eandem esse Apollonii Interpretes ostendunt ad illud: *Ἢ δὲ πρὸς ἑωσγέσσην ἐπὶ φρεσὶν θῆκε θεοκαίης Ἀνταίης δαίμονα*. Interpretes, *ἢ Ῥέα ὕπερ λήθη*, *διὸν χάριν τοῖς Τελχέσιν ἐξήρτη*. Etymologus & alii: nam nihil iis qui Græcos auctores vel à limine salutarunt, notius est. *Ἀνταία* eandem esse cum *τῇ Τύχῃ*, tum alii, tum verò Flaccus noster ostendit:

O Diva gratum quæ regis Antium,

Præsens vel imo tollere de gradu

Mortale corpus, vel superbos

Vertere funeribus triumphos.

Ita Deam indigitabant illam, quæ Antii colebatur, *παρὰ τὸ ἐπιθυμιακῇ πρὸς αὐτῇ*, pro quo malè apud Hesychium legitur *πρὸς αὐτῇ*. Jam notissimum est, quot absurditates Veteres Hesiodi Interpretes adducant, ut causam in Theogonia reddant, quare Hecaten, quam omnes *τὴν Τύχην* fatentur, cum Neptuno conjungat, his verbis:

Καὶ τοῖς αἰ γλαυκῶνι δισσέμεφλοι ἐξείζαν.

Εὐχῇ δ' Ἐκτίῃ καὶ ἑλευτέρῃ Ἐπιοισαίῃ.

Ejus rei nos causam supra ostendimus: cum diximus, *Τύχην*, mariam fuisse Deam, ac propterea *πιδάλιος* gestare: quod ibi aliis etiam rationibus probavimus. Ita ibi Hesiodus reliquis omnibus, mari, terræ, venationi, militiæ, foro, cunctis denique quibus Dii singuli præerant, unam Hecaten, ut hic *Πανδύρα* præficit. Rheam autem, id est, Hecaten, Pandoram esse patet ex illo loco, qui ab Eusebio 11. lib. De præp. citatur: *Γενιάς δὲ ἑσπέρῃ θεοκαίῃ, Βασιλείῃ, καὶ Ῥέῃ τὴν Πανδύραν*. Ceterum conferat lector quæ de Hecate Hesiodus, cum iis quæ à nobis de Pandora in Hymno dicta sunt. Obtinuit hæc opinio apud Veteres, usque ad regnum Fortunæ, id est, *τὴν αἰτιάς*, quæ sub *ἐπιθυμιακῇ* est, quo navigatio cepit, fuisse regnum Astræ *τὴν αἰπνομήνης*. Unde opposuerunt Astram & Fortunam: quatenus altera spicam, altera gubernaculum ostenderet. Huc respicere Synesius videtur. *ὅτι τῇ Περὶ σωτηρίας*. Ubi locum hac de re Arati Interpretatur: *Εὐς, φασὶν, ἢ ἐξωὶς θεοκαίῃ, χρυσὸν δὲ ἔχον ἄνθρωποι, καὶ θεῶν ἐπιθυμίας ἐπύχοντο· πολλοὶ δὲ εἰσπλέοντες κυρτῆς πρὸς χρυσὸν βίῃ, τοσούτοι ἀπὸφύττειν ἢ δίκην τῇ γῆν, ὡς μέγας ὄρεσθαι νεκτὸς αἰθέρας. καὶ μὲν τοῖς νῦν ὄρεσθαι, σὺν ἡμῶν σωτηρίῃ, καὶ ἢ πιδάλιον*. Illa sublatâ, sequuta est Pandora:

dora: quæ cùm aliquamdiu regnum obtinuisset, recessit & Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Locus elegantissimus est, apud Avienum Arati Paraphrasten, ubi de Astræa:

*Seu patris Astræi clarum es genus, aurea cujus
Sydera sunt proles, & qui pro munere morum
Inculpabilium nomen dedit omnibus astris:
Aut celustaci magis es Dea littoris Iſis,
Digna poli, consors & cura latrantis Anubis:
Sed tu Diva Ceres: sic nam tibi fragrat arista,
Et, cum Siriaco sorretur spica calore
Protentata manu: seu tu pernicibus alis,
Nec sat certa gradum viduatæque vertice summo
Flexipeda vertis vestigia, lubricum ut avium
Sors agat, & subitis obrepas mobile fatum
Temporibus*

Ho loco emendavi *vertis vestigia*, pro quo malè *vestis* legebatur: reliqua ferè sunt ex editione Grotii nostri. Ac propterea eandem Astræam & Fortunam esse voluerunt, ut Germanici Interpres & alii observant. Quò etiam versus illi Avieni referri possent, modò legatur *Flexibilis*. Glossæ veteres, *Flexibilis εὐχρηστική*, proprium Fortunæ est. Ut ut sit: alii Astrææ Fortunam successisse, alii Astræam in Fortunam mutatam volunt ἐκ τῆς ἰσχυρομένης. Dio Chrys. eandem facit oratione 11. Περὶ τύχης. Οὐκ ὀνομάσκει δὲ ἡ τύχη καὶ πολλοὺς πόνους ἐν ἀνθρώποις ὀνόμασι τὸ μὲν ἰσὺν αὐτῆς, τύχης, τὸ δὲ ἀδελφὸν ἰσχυρίας, καὶ τὸ δὲ δίκαιον δίκης. Eodem tempore cœnerunt fors & fatum: quod conjungit Avienus, ἡ Εἰμαρμένη, ἡ Πανδώρα, οἱ Δαίμονες. Ita ut illi qui περὶ τύχης ea omnia, quæ de Pandora dicuntur, intelligunt, multis partibus impingant. Proclus, ut Platonicum decebat, quicquid de Pandora dicitur, ad τὸ ἄλλοτερον τῆς ψυχῆς refert: quæ quamquam ubique rerum suarum satagat, priusquam probet τὸ ἄλλοτερον ἐκ τῆς φροσύνης, & in partē ἀγνωστικῆν esse, nobis sufficit non aliam in his Hesiodi libris allegoriam, aut allegoriæ interpretationem adferri, quàm quæ cum doctrina sæculorum cohæret. Quamquam in eo laudem mereatur Proclus, quòd ordinem libri hujus & rationem ferè eandem, quam nos ostendere conatus sit: tum quòd rationem τῆς παρεκβάσεως, qualis est illa de sæculis connectere cùm reliquis tentarit. Rursus tamen omnem ordinem, & institutum Poëtæ his verbis confundit: καὶ ἔτι δὲ ὁ μὲν ἐπιπορεύεται πρὸς ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, ἔπειτα μὴ χαλᾶσαι πόρνας. Illud obiter notabunt studiosi, hoc quod de Pandora in Theogonia dicitur παραμυθικήν esse, in his libris ἀπαγορευτικήν & νεκρὴν. Pandora παραμυθικήν est, cùm mulierem designat συλλεπτικήν: ἀπαγορευτικήν, cùm sive Fortunam, sive Artem, sive Voluptatem, sive tale quid: quod sæpe numero à viris doctis confunditur. Græci omnibus scriptis vim suam eripuerunt, cùm nihil pragmaticum in illis relinquunt, sed vento inani allegoriarum abrepti, omnia

omnia pro nutu fingunt: contra sæpenumero nudè ea sumunt, quæ non nisi *ιστεως* cum reliquo Scriptoris instituto conveniunt. Quidam Grammatici aliquam Pandoræ partem *ἀκηροεικλή* esse voluerunt: aliquam *πραγματικλή*. Sic ignem cuius hic fit mentio *πραγματικόν* esse notant: partim credo *ἀφ' τῶν ἑν πυρὸς ἐν πάσις ταῖς τέχαις καὶ τῷ βίῳ τῶ ἀνθρώπου χρῆσιν*, partim *ἀφ' τοῦ τῷ ἀνθρώπῳ πλάσει αἰδοῦ πυρὸς ἐν σωπλοῖδαι*. Pergamus.

CAPUT XVI.

Hesiodus igitur ex opinione vetustissimorum qui *ὦν τ' λογιῶν* egerunt, & eorum speciebus, in Theogonia sua de prima specie tractavit, cuius sub *ἡμιγονικῇ* maxima fuit cum hominibus familiaritas, ut ita dicam. Ejus non modò genus, ortum, parentes, sed quod amplius est, *μοῖραν*, ut veteres Theologi vocant, ut ipse Hesiodus, *δῶρον* persequutus est, & quæ quisque hominibus conferret. Tractavit & *ἡρωγονίαν*, ut & hodie ex auctoribus compluribus scimus. Mediani verò speciem in primo *Ἑρῶν* persequutus est. Hinc igitur lucem accipit locus Manilii, in quo versus ille, qui ad *πρῶτον Ἑρῶν* spectat, ab omnibus ad *Θεογονίαν* relatus fuit. Postquam enim de Theogonia ita egit,

Hesiodus memorat Ditos, Divûmq; parentes,
interjectis aliquot mox verlibus, quibus contentum operis describit, hunc adjicit,

Omniâq; immenso volitantia numina mundo.

Aliter autem Pandoram suam in Theogonia quàm *ἐν πρώτῳ Ἑρῶν* considerat: in altero enim ut primam fœminam, his verbis;

*Τῆς ᾗ ὀλῶϊον ἐπὶ γῆν, καὶ φύλα γυναικῶν
Πῦμα μεγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναίειν ἔστιν.
Οὐλομένης παῖς ἐὶ σύμφορος, ἀλλὰ κέρειο.*

In altero, nimirum in quo nos versamur, longè aliter pro Dea illa, cui Diis immortalibus postquam *ἀπαξία* est inducta, omnia commissa sunt. Causa cur in Theogonia ita consideret, hæc est: quòd ante *τῶν ἀπαξίαν*, sive sub imperio manifestò Deorum, *γῆνοι* fuerint homines, ut suprà ex Platone ostendimus, & ex ipsa terra oriundi. Quorum pars maxima *λογική* erat & pura: altera autem vi illà quam *ἀλογον* vocant, cuius prior pars est *ἡ φυσική*, sive vis creandi, & crescendi, maximè carebant. At inductà Pandorà, *ἀκηρογονία* pariter inducta est. Quod nos ita quoque in nostro persequuti sumus;

*πρώτῳ δὲ σέ φασι γυναικῶν
Τῶνδε ᾗ ἀνέπτυξο, καὶ ἀγλαὸν ἔκαστος εἶδος
Παρθενικῆς ἀνασσει, χερσὶ πλάσσει καὶ αἰδέει.*

CAPUT XVII.

ATque hæc causa fuit, cur apud Veteres, φιλοσόφους aliquis, & qui mentem hujus libri bene examinarat, quæ potissima ex parte circa ἀτυχίαν & volubilitatem Fortunæ, quæ Dii, ut Poëta loquitur, vitæ conquirendæ rationem occultarunt, versatur, à versu illo, Οὐδ' ὅστις ἐν μάλαχῃ, usque ad illum, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἔρῳ hoc exordium, quod ex Pausania & Plutarcho Hesiodi non esse certò scimus, præfixerit:

Μῦσση Πιερίην αἰοιδῆσι κλείεσθαι,
 Δεῦτε Δ' ἐνίπτε σφίπερ πατέρ' ὑμνεύεσθαι.
 Οὔτε Δ' ὅς βροτὶ ἀνδρὶς ὁμῶς ἀφατοὶ τι φατοὶ τι,
 ῥητοὶ τ' ἀρήτοί τι, Διὸς μεγάλῳ ἔκη.
 ῥῆα μὲρ γ' βελάει, ῥῆα δὲ βελώνῃ χαλεπὴ.
 ῥῆα δ' ἐρείζῃ μινύθει, καὶ ἀδῇλον αἰεὶ.
 ῥῆα δὲ τ' ἰθύει σκολιὸν καὶ ἀγνώστῳ κέρει.
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρβηται δώματα ναιέ.

Qui versus, aut ego fallor, aut mali Poëtæ sunt, sed boni Philosophi, & qui cum cura librum hunc perlegerat: meliusque argumentum perceperat, quàm eorum quisquam, quem hodie in Hesiodum habemus. In quo tamen omnes non penitus errarunt, quòd in hoc exordio vocem Διὸς; ἀντὶ εἰμαριδῆος poni mordicè allèverant: quamvis minimè propositum ἔγχεσθαι, multò minùs Hesiodi ex eo institutum perceperint. Argumentum libri hoc exordio continetur, quod à nullo hætenus notatum fuit, multò minùs quid sit. Argumentum est vis Fortunæ ac potestas, quemadmodum Iliados ira Achillis. Plato in mundo αἰετὸς περιεργόμενος, vim quamdam constituit, tamquam animam magni illius Dei, Mundi patris, quam Stoici εἰμαριδίην & ἀνάγκην vocant, & sæpissimè Δία. Hieratius, qui (ut jam olim renascentibus litteris notavit Muretus) totum hoc exordium, quod Ἐρῳ primò præfixum legitur, κατὰ λέξιν vertit, Deo reddidit: quem eundem cum Fortuna facit. Ode lib. I. xxxiv.

————— valet ima summis
 Mutare, & insignem attenuat Deus,
 Obscura promans: hinc apicent' rapax
 Fortuna cum stridore acuto
 Sustulit, hic posuisse gaudet.

Tota hujus Deæ vis ex periodica revolutione pendet: quæ fit τῶν ἑορτῶν χειρῶν, ut Philosophi loquuntur, id est, segregatione Deorum à rebus mortalium. Nota est Platoniorum & Aristotelicorum lucta περὶ τὴν αἰδίαν & κόσμον disputantium, καὶ περὶ τὴν ἀλλοτρίαν magni illius Dæmonis. Præcipuum argumentum, quo probabant, erat Periodica
 dies

ὅς φασι. Ubi vides hominem nugacissimum: qui rationem ignorare maluerit, cur Hesiodus Ἰσχυρὸς adjungat, aut turpiter dissimulare, quam ex alio discere, aut non maledicere. Sub ἀντιτύχῃ igitur: sub qua se natum esse deplorat Hesiodus, Dei vicaria est Pandora, quæ Ἐρὸς ab auctore Procerum dicitur, cujus sunt collegæ Δαίμονες: unde saepenumero ὁ Δαίμων Græcis & ἡ Τύχη idem numen est. Hinc Romanis, quotiescumque Græcorum Δαίμων vertunt, vox Deus nihil aliud quam Fortunam designat. Sic Naso:

Vota suos habuere Deos,

Id est, successum eventumque suum. Maro:

Ascanius curvo direxit spicula coturn:

Nec dextra erranti Deus absuit.

Quod nos aliquando reddidimus:

Ἀσκάριος δὲ αἶψ' ἰαλῶν δὲ πρὸ τοῦ ἰσχυροῦ οἶσιν

Οὐδὲ τύχης παλάμη πάλιν ἀμυγρῶ.

Hi sunt quos interdum *injustos Deos* vocant Poëtæ, quotiescumque virtutem fortuna non sequitur: Sic Silius, *Injustis neglecta Deis*, id est, τοῖς Δαίμονι, qui ἐν τῇ ἀντιτύχῃ rerum potiuntur. Contrā αὐδαίμονια à Marco Tullio ex Socratico Xenophonte definitur, *Fortuna cum virtute conjuncta*: quia Xenophon dixerat: Δαίμονας καὶ δικαίους, ὡς Κῆρ, αὐδαίμονας ὅτιαι ἀγαθὰς τὸ ἀν' αὐτῆς, αὐδαίμονας. Quod Tullius vertit: *Recte verò te Cyre beatum ferunt: quoniam virtuti tua fortuna conjuncta est.*

● CAPUT XVIII.

Postquam ea ostendimus quò spectent quæ ab Hesiodo in his libris obscurius tractantur, quàm ut vel ratio eorum perspicui, vel quomodo cum instituto Poëtæ ipsius cohereant continuò videri possit, necesse est, cùm variae sint de distinctione librorum sententiae, de quo suprâ aliquid diximus, fusiùs nostram explicemus. Idque eo maxime, quia in iis quæ præmisimus saepenumero distinctionem librorum, quæ nunc obtinet, & quam in editione nostra servavimus, sequuti sumus. Existimamus igitur, imò dicimus, totum illud quod sub Ἐργων καὶ Ἡμίων nomine circumfertur, librum esse unum, partes multas. Argumentum quo probamus non unum habemus, & quæ talia sunt ut dubitandum ne sit quidem. Ac primò manifesta Servii auctoritas, qui Hesiodum unum ad Persen scripsisse testatur. Deinde quia quamcumque partem horum librorum citant Veteres, Ἐργα καὶ Ἡμίονος vocant. Sic Etymologus. Αἰετάρων, inquit, αἰετάρων, λαμβάνοντα. περὶ τὸ αἰετὸν τὸ σημαίνει τὸ λαμβάνω, κατὰ πολλοὺς ὁμοῦ, αἰετῶν, αἰετῶν, αἰετῶν, καὶ τὸν αἰετῶν Αἰολικῇ αἰετῶν. Ἡσίοδος οὖν Ἐργα καὶ Ἡμίονος καὶ οὗτοί τε ἔστιν. βίβλος αἰετῶν ἰσχυρῶν. Item

Item in ἀκίνητοι. Ἀκίνητοι, καθόλου μὲν τὰ μὴ κινούμενα παρ' Ἡσίοδου ἢ ἐν Ἔργων ἢ Ἡμίων, ὁ τίς φησὶ. Μήδ' ἐπ' ἀκινήτοις καθίζεν. Item in τίλειον. Διότι δὲ βροτῶν ἱππάλειο φημιόω. Titulus igitur generalis totius operis est, Ἔργα ἢ Ἡμίων: quamobrem neque necesse fuit duas priores partes Ἔργων, posteriorem Ἡμίων titulo distinguere, quod Henricus Stephanus diligenter servavit tamen, & quisquis accuratus. Nam & Magistri veteres totius libri ad Persen inscriptionem esse notant Ἔργα ἢ Ἡμίων. Διὰ τοῦτο, inquit, πᾶν τὸ βιβλίον ἐπιγράφεται. Ἡσίοδου Ἔργα ἢ Ἡμίων. Quod ut exemplo aliquo confirmemus, videamus quomodo hos libros citare soleant Veteres. Philostratus ἐν Ἡρώσι, Homerum & Hesiodum certasse notat coram Panide rege, (cujus certaminis & libellus vulgò inscriptus Ἀγὼν Ὀμήρου ἢ Ἡσίοδου meminit, ut & Tzetzes noster, ubi accuratè, ut sibi videtur, de Poëta nostro, disputat) utrumque verò recitasse partem aliquam operis sui: partes autem illas ita distinguit, ut alterum πρὸς Αἰάντιον recitasse dicat; alteram partem eam, ubi Persen jubet ἔργων τε ἀπ' ἰοῦ ἢ χειρὶν ἀποποιῆσαι. In quo Philostratus etiam morem, sicut in Homeri versibus Rhapsodorum, ita in Hesiodi ἑκαστοῦ observavit, qui in cantilenas hos libros dividebant. Quæ omnia ea etiam confirmant, quæ à nobis de subjecto horum librorum sunt dicta. Nam sicut Homeri operis, quo ea quæ ad Trojam gesta sunt complexus est, partes multæ sunt (ut rectè notat Philosophus, cum de Tragica periodo agit) quæ rursus minutæ partes constituunt, quarum partium una est πρὸς Αἰάντιον, de qua agit Philostratus, cum subjectum sit ira Achillis: ita partes hujus operis multæ sunt; quas non in libros, ut nos, sed in minutas partes & membra distinguebant. Cum autem subjectum sit Oeconomica παιδεία, pars ejus aliqua est ἡ χειρὶν, quæ rursus minutas habet partes, tam respectu sui, quàm respectu operis & ipsius Oeconomiz. Sed audiamus Philostratum: qui dicit αὐτῇ ἀμφὶ ἐν Χαλκίδι, ἥ μὲν τὰ ἔπη τὰ πρὸς τοῖν Αἰάντιον, ἢ αἰεὶ καὶ φάλαγγες αὐτοῖς ἀσπασίαι τε καρπεραί ἦσαν. τὸν δὲ τὰ πρὸς τὸν Αἰδιδόν τὸν αὐτοῦ Πέρση. ἐν αἷς αὐτὸν ἔργων τε καὶ ἀπ' ἰοῦ ἢ χειρὶν ἀποποιῆσαι, ὡς μὴ δλοῖτο ἑτέρων, μὴδὲ πινυῖν. Ubi manifestissime illa, quæ juxta principium libri secundi sunt, respicit:

ἔργα δὲ ἦν Πέρση
Ἔργα τὰ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διατεμνόμενα.
Μήποτε σὺν παιδίοσι, γυναικί τε, θυμὸν ἔχουσιν,
Ζητῶντες βίοτον καὶ τὴν γαίοντες. —————

Ita ut Homeri cantilena hæc fuerit:

Ἀμφὶ δὲ ἄρ' Αἰάντιος δαῖς ἱππὶς φάλαγγες
Καρπεραί, αἷς ἔτ' αἶν καὶ Ἀρης ὀνόσπερος μετιλθὼν,
Οὐπὲρ π' Ἀθηνᾶν λαοσκόπος. οἱ γὰρ ἄεσται
Κελαινῆς Τρώας τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἱμῖνοι,
Φοῖβος δὲ δόρυ δαεί, σάκε' ὅσπερ ἀνδρῶν ἀνδρῶν,
Δαῖς δὲ ἀσπίς ἱππὶς, κέρως κέρως, αἰεὶ δὲ αἰεὶ.

Ἡσίοδου

Ψαύει δ' ἰσπύχομαι κέρυντες λαμπροῖσι φαλοῖσι
 Νόοντων· ὥς πυκνοὶ ἐφίεσσιν ἀμύλοισιν.
 Ἐφείδεν δὲ μόχλῃ φθισίμβροτον ἐσχάτης
 Μακροῖς, ἃς ἔχον τιμωσίχρους· ὅσος δὲ ἄμπεδον
 Αὐγὴ χαλκείη, κροῶν ἀπο λαμπομύραων.
 Θωρήκων τι νειομήκων, στακίων τι φαεινῶν,
 Ἐρχομένων αἰνυδὶς· μέλα κεν θρασυκάρδιον εἶη.
 Ὅς τότε γηθήσειν ἰδὼν πότον, εἰδὲ ἀνέχεται.

Hesiodi verò:

Πληϊάδων Ἀτλαγχοῖαν ἱππεμπομύραων
 Ἀρχεὶδ' αἰμητοῖ, δρόοντο δὲ δυοστομύραων·
 Αἱ δὲ τοὶ νόκτες τι καὶ ἡμέρα πασσαράχοντα
 Κακρύφαται, αὐδὶς δὲ πᾶσι πλοῦτον εἰσιν αὐτοῦ
 Φαίνονταί, καὶ πᾶσι χαρσσομύροισι σιδήρε·
 Οὗτος τοὶ πιδῶν πέλεται νόμος· οἱ τι θαλάσσης
 Ἐχέειν ναιετάουσ', οἱ τ' ἀγρία βροσθήσιν
 Πόντι κυμαίνοντι· λήπεται πόσιον χῶρον
 Ναιέσιν· γυναιὸν ἀπείρεσιν, γυναιὸν δὲ βροσθῶν,
 Γυναιὸν δὲ ἀμύραον, εἰς ὅσον πάντα θάλασσαν
 Ἐργα κομίζονται Δημόπιδον, ὥς τοὶ ἔχουσιν
 Ὡς αἰετῶν, καὶ πᾶσι καὶ μετὰ κατὰ τῶν
 Πρώτης ἀποστρέφουσιν οἴκους, καὶ μετὰ ἀνύσας,
 Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμὴν ἡλθες· ἐγὼ δὲ τοὶ οὐκ ἐπιδώσω,
 Οὐδὲ ἐπιματῆσιν ἐργάζου, μήτις Πίρην,
 Ἐργα καὶ τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διεπικυρήσαντο·
 Μὴ ποτε σὺν παῖδός, γυναικί τι, θυμὸν ἀχέων,
 Ζητήσης βίοντι κατὰ γένονας, οἱ δὲ ἀμύραον.
 Δις μὲν γὰρ καὶ τῆς πᾶσι πύχας, καὶ δὲ ἱπ λυπῆς,
 Στῆμα μὲν ἔστιν ἐπὶ τῶν, οὐ δὲ ἐπὶ τῶν ἀνθρώποις,
 Ἀχέου δὲ ἔστιν ἐπὶ τῶν νομῶν· ἀλλὰ σ' ἀνύρα
 Φυλάτεις χρεῶν τι λύσιν, λιμὸν τ' ἀλευρίαν.

Ita ut manifestè videamus, minimè obtinuisse librorum distinctionem, quæ hodie. Præterea doctrinam τῇ Ἑμερῶν doctrinam fuisse quæ subsequēbatur, & cohærebat sine ulla distinctione, cum ea quæ est τῇ Ἑργῶν. Nam certè in Orphei quoque libris doctrina τῇ Ἑμερῶν fuit conclusio quædam τῇ Ἑργῶν, quod docet ipsum exordium manifestissimè, quod tale est:

Πάντ' ἰδίης Μυστικῆς διαφορῆς. εἰ δὲ σ' ἀνύρα
 Θυμὸς ἱππομυδίας μύρας κατὰ μύρας ἀνύρα,
 Εἰδὼς τοὶ ἔχουσιν· οὐ δὲ τοὶ φρεσὶ βάλλει σῆσιν,
 Οἴοντι τῶν ἐχέειν κυρεῖ. μέλα γὰρ χρεῖς ἐστὶν
 Ἰδιδραῖ, ὥς αὐτὴ παρέχει καὶ αὐτῇ μύρας.

Non aliter ferè Hesiodus:

Ἑμερῶν δὲ οὐκ ἀνύρα πεφυλαγμένον, ἀ κατὰ μύρας
 Πιφροδύμεν δμῶσιν.

Præterea cùm ratio dierum non magis ad *γαστήριον* pertineat, quamvis plura in ea observanda sint, quod ad rationem earum, quam ad mercaturam; tota autem Oeconomix Hesiodi ratio circa duo illa hoc libro versetur, manifestum satis est, totam considerationem dierum, præceptum esse aliquod, quod doctrinam utriusque absolvat: ita ut alterum ostendat τὸ ἐν δῖ, alterum τὸ πῶτι.

C A P U T XIX.

Illuſtrata minima hujus libri parte, quæ plurimùm difficultatis habet, reliqua jam plana ſunt, quæ omnia hoc capite proponemus: ut ordo eorum faciliùs & ſeries perſpiciatur. Sequitur ſæculi illius deſcriptio, in quo Αἰδῶς καὶ Νέμεσις terras relinquunt, ac cœlum petunt. Ultimum divortium id eſt, quod cum homine fecit Deorum præſentia. Cum illis ſubeunt tum alia, tum mater ſclerum injuſtitia. Hac occaſione ſingulare αἰδίας proponit exemplum, à cauſa deſumptum, quæ miſerè pervertebatur à judicibus. Quod ut occultiùs proponat, ſuaviſſimam de accipitre & philomela fabellam, quales erant illæ, quas Græci αἶνυς vocant, interſerit. Ejusmodi αἶνυς, quales ſunt plerique Ἀῖſοπικοί, quos venerabatur antiquitas, deſumebant ab ἡμαρμηνῶν, & Saturni ætate, qua cum reliqua hominibus & Diis, tum vel maximè vox communis erat & familiaritas, utpote nondum inventa κρηφάρια, quales fuerunt qui ſequuti ſunt homines, quorum Poëta ut feritatem oſtendat, negat eos amplius ὄπιν εἰδέναι. Vocem autem σίτς ita ab Heſiodo ſumi, jam olim magiſtri viderunt. Plato in Politico ubi ἡμαρμηνῶν ſæculum cum reliquis confert, beatiffimos ait ejus ſæculi fuiſſe homines, ſi quidem ex reliquis animalibus cum quibus vivebant quotidie, & loq̃uebantur quotidie, didicerant, quæ ex uniufcujuſque naturæ cognitione percepta, ad ſapientiam ſpectabant. Locus illius eſt: Εἰ μὲν τίνυν οἱ τρέφονται τοῦ Κρόνου, παρῶς αὐτοῖς ἔτι πολλὰς χολῆς καὶ δυνάμειος, πρὸς τὸ μὴ μόνον ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ θεοῖς ἀπὸ λόγων δύνανται συγχεῖσθαι, κατὰ τὸν τρόπον οὐκ ἀλλὰ καὶ ἐν φιλοſοφίᾳ, μετὰ τῇ θεῶν καὶ μετὰ ἀλλήλων ὁμιλεῖντες, καὶ πωθανόμενοι παρὰ πάσης φύσεως, εἴ τινα τῆς ἰδίας δυνάμεως ἔχουσιν, ἡδονὴν τι διάφορον τῇ ἄλλῃ εἰς συναντημὸν φρονησεως, εὐκλείον ὅτι τῷ νῦν οἱ τότε μυρία πρὸς ἀδαιμονίαν διέφερον· οἱ δὲ ἐμπιπταλμῶς σίττιν ἀδῶν καὶ ποτῶν, διελέγοντο πρὸς ἀλήλειον καὶ τῇ θεῶν μύθους, οἱ δὲ καὶ τῷ νῦν πρὸς αὐτῶν λέγονται, &c. Ex quo apparet, omnes μύθους illos inter homines feratque, vel ferarum inter ſe, ad illud ſæculum referri ſolere. Quorum quosdam Plato reprehendit, quòd nihil minùs quàm ſapientiam docerent ac virtutem, quales multi tum circumferebantur. Hinc apparet partim μεμψιμοιρία, partim iniquitas Ariſtarchi, qui verſus illos è numero ejiciebat reliquorum;

Α' φρον

Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλη σὺς κρείσσονας ἀντιφείζεν,

Νίκης π' εἰσέτι. σὺς τ' αἵχισιν ἄλλα παύει.

Causam addebat: ὅτι ἀλόγα γνωμολογίῃ εἰς πέσον. Atqui tempore ἡγεμονικῇ, λόγον aliquem tribuebant reliquis animalibus, ut pote nondum existente τῷ ἀλόγῳ maxima ex parte ante τὴν ἀπηνειόγητον, quod sub ἐπιθυμητικῇ maximum est, cujusque pars præcipua ἡ ἐπιθυμία καὶ ἀηδυσία. Eam enim vocem ita ut Aristoteli sumitur consideramus, quam Veteres existimabant τὴν ἀντικειμένην τῷ φρονεῖν δύναμιν ἐκ sede sua ejicere. Hæc causa fuit cur quotiescumque Platonici, aut alii, fabulis utuntur, hæc ferè verba adjungant, ἢν ἄρα τίτι' ὁμύφωνα καὶ τὸ θεῖον τοῖς ἀνθρώποις, ut ostendant ex alio ævo, quod multum ab hoc discrepat, tabulas defumi. Sic Max. Tyr. Disp. ix. Ποιμὲν αἶψα καὶ μάχιμα ἐβιάζον ἄμφω κρινέω ὁδόν. ἰδόντες δὲ ἐκ ποιότητος ἄρνα εὐτραφέη πλανώμενοι, ἀπολειφθέντες τῷ συνόμῳ, ἄσσαντο ἐπ' αὐτὸν ἄμφω (ὡς ἄρα τίτι' ὁμύφωνα καὶ τὸ θεῖον τοῖς ἀνθρώποις) Deinde sequitur longa descriptio præmiorum justitiæ, poenarum injustitiæ. Atque ita convenienter se ad judices convertit, quos monet, ut vel hanc ob causam justitiæ rationem habeant, τὴν nimirum τῷ Δαιμόνιον præsentiam, qui propriè inspectores cùm aliarum rerum à Jove, tum vel maximè eorum qui justè aut contrà judicarent: quos propterea sustinere ait munus βασιλικόν, id est, δικαστικόν. Siquidem ea vox ubique forensis est apud Poëtam. Ubi rursus obiter injuriam sibi factam proponit: ostenditque devenisse eò improbitatem sæculi; ut primum dedecus sit virum esse justum: quamobrem καὶ τὴν ἀδικίαν injustitiam esse dicit præferendam. Quem locum à versu, cujus initium, Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμοῖς, ad eum usque cujus initium, Ἀλλὰ τί γ' ἔγωγε ἰοίμην, ejiciebat Plutarchus. Postea fratrem rursus peculiariter ad justitiam adhortatur, quia alterum hominum proprium, alterum belluarum est. Illa namque τὴν ὁμιλίαν tollit, quæ tam necessaria est, ut humanam societatem constituat: cujus δικαίω ne latronum quidem societas carere potest, teste Platone. Ibi perjurio poenas, pretium virtuti ponit. Quæ doctrina Pythagorica est, qui impietatem τῷ ὅρκῳ metiebantur: sicut Plato De Rep. secundo εὐόρχον & ὅσιον conjungit. Sequitur collatio inter aditum virtutis qui asper est; & vitiorum, qui facilis: ita ut in altero præcedat dolor aliquis: in altero sequatur æternus. Hic primum virtutis præmium illi defert, qui per se sapit: alterum illi qui monitus: inutilem illum ostendit qui nec sponte, nec per se. Justè ut quis agat, esse necessarium ostendit τὸ ἐργάζεσθαι in genere, cujus finis est τὸ πλεονεξέειν, sicut otii paupertas & miseria. Divitias enim sequitur confidentia: paupertatem pudor. Cùm enim necesse sit vivere, sequitur ut vel justè vel injustè comparentur τὰ ἐπιτηδία. Justè potest, qui labore suo de vita sibi prospicit: injustè, qui vel verbis vel re aliquem decipit. Sequuntur varix injustitiæ species. Τῷ δικαίῳ enim more Veterum scelera omnia opponit. Atque ita ad finem usque præcepta sequuntur, partim pu-

blica, quæ ad *οικονομικὰ* spectant, partim privata quæ ad *πῶν* referuntur. Priore parte in doctrina hac consumpta, ducentis & aliquot versibus præcepta primæ Oeconomix partis sequuntur. Ea autem est Agricultura. Primum est Arandi tempus: secundum modus; ubi terram dividit *εἰς πεδῖν, ὄρεν, καὶ περὶ ἡλιασίου*. Hujus rei finem proponit duplicem. Primus est specialis, & rursus ad Agriculturam spectat: alter generalior, & ad Oeconomicen. Prior est, ut omnia suo tempore proveniant: alter ut res familiaris fiat auctior. Sequitur præceptum Oeconomicum simulque rusticum: de domo, ut capiat: de muliere, ut servet: de bove, ut laboret. Sequitur *ξυλοθμία*, sive *lignatio*, quæ utrique confert: Agriculturæ ad aratrum & instrumenta similia: Patrifamilias ad thalamum & alia. Hujus lignationis tempus distinguitur. Hanc sequitur præscriptio de numero aratorum, de numero & ætate boum, quando pascere & in campum deducere oporteat. Tum de his, de instrumentis, de curru, & aliis comparandis. Posthæc, quando invertenda sit terra; quando iteranda; quo modo & quibus Diis supplicandum; de abigendis avibus. Hic iterum generales sententiæ de labore & industria inseruntur; cujus finis est rei familiaris opulentia. Serò arantibus quid observandum sit: tum diligentem habendam esse singularum anni tempestatum rationem. Et quoniam nihil homines magis effceminare existimabatur quàm ignis, qui *βαρύνει* erat proprius, ad quos ociofi homines confluere solebant, sicut suo loco in Notis ostendimus: monet Persen, ut tabernas hujusmodi & *λέγας* hyeme prætereant, potiùsque de domesticis cogitet: ne & paupertate simul obruatur & frigore. Quorum alterum *ἡ ἀποργή*, alterum *ἡ πτωχεία* est. Ibi tum ostendit, nihil agendi finem esse improbitatem, & artes non bonas, monétque ætate de hyeme, deque *οικονομία*, priusquàm ab hyemis violentia præveniatur, patrifamilias esse cogitandum. Sequitur luculenta hyemis, & ejus incommoditatum descriptio; cujus injuria quomodo sit propulsanda: quomodo prævertenda sit pluvia: quæ ratio Oeconomica hyemis tempore, propter inæqualem divisionem *ἡ νυχθημέρι* incunda sit, ad veris usque adventum potissimum, demonstrat. Quando sint putandæ vites, quando acuendæ falces. Æstate duo fugienda esse; mane somnum in lecto; pomeridianis horis in umbra. Quorum alterum *κρίτον ἐπ' ἡσὶ*, alterum *ἡνίκας σκυρὺς* vocat. Agnæ quando pinguissimæ: vinum quando præstantissimum sit: quorum utrumque est, cùm carduus viret, cicada canit. Quænam ratio in victu, quæ in vini mixtione sit habenda, de qua hac occasione tradit præceptum. Quando tritandum sit, qua in area & solo: quomodo & quando intus reponendum. Quid de famulo, ancilla, & custode cane observandum sit: quid de paleis: quando famulis cessandum. Autumnus sequitur. Quando & quo tempore uvæ carpendæ, quamdiu soli exponendæ, quando in labra colligenda. Atque ita prioris Oeconomix pars cum anno absoluto absolvitur. In hac

hac consideratione ultima est ea doctrina quæ Ephemeris ab agricolis vocatur : quæ à vere incipit & aratione , in eaque rursus definit : quam Tzetzes & alii in illa parte constituerunt , quam *Ἡμέρας* dicimus. Hanc excipit pars altera , quæ ut majus lucrum propositum habet ; ita minùs justa est , longiùsque ab *ἡμερικῶν* ratione recedit , quod ex terra vivebat : sicut etiamnum agricolæ , excepto labore , quem induxit Pandora. Primum quod in ea est , agit *ὁ δὲ μίτρυ πλάσσης* , quod malè intellectum fuit ab Interpretibus : nam ita vocat *τὸ ἐπιτήδιον καὶ ἐργον* , quem constituit diebus quadraginta , post conversionem Solis. Agit de onere deinceps navibus committendo , & quamdiu redditus differendus sit. Navigationem constituit duplicem : *Εἰασηνῶν* , quæ usitatissima fuit , minùs tuta tamen est : *Θιερῶν* , quæ tutior multò , & minori cum periculo conjuncta. Sequuntur deinde rursus præcepta in genere Oeconomica , de ætate viri & fæminæ : quando potissimùm paterfamilias , quot annorum , qualem denique eligere debeat : quid spectandum , quid fugiendum. Restant versùs aliquot , qui omnes præcepta de vita communi , de Diis , de hominibus , & pleraque superstitiona ad finem usque continent.

CAPUT XX.

Postquam ex ipsis Hesiodi operibus , quæ prior operis hujus pars est , probavimus errasse eos qui hos libros de Agricultura esse existimarunt : idem nunc ex altera parte præstabitur , quæ *Ἡμερικῶν* inscribitur. Inter reliquas doctrinas quas Agricultura complectitur , minimè ignobilissima est illa , quæ *Εἱρημερικῶν* dicitur. Est autem in Agricultura *Εἱρημερικῶν* doctrina , quæ docet quando unumquodque in ea agendum sit. Quia autem doctrinam *τὴν Ἡμερικῶν* cum *Εἱρημερικῶν* confundunt Interpretes , aliquid priùs de hoc errore dicendum est. Ac primùm *Εἱρημερικῶν* in Hesiodi Operibus non in Diebus , habemus , *Εἱρημερικῶν* toto opere sparsetur sunt. Sic , si quæris quando arandum sit ; respondebit , *ὅτ' ἂν φανῶν γένε' ἐπικύσεως*. Si quæris , quando ligna cædenda sint , respondebit , *Ἡμῶν δὲ λήγῃ μὲν ὁ ἐξέλειο* , & quæ sequuntur. Atque ita toto opere. Manifestè autem ibi plena Ephemeris totius anni incipit , *Μῆνας δὲ Ἀθηναίων* ubi ostenditur ob inæqualitatem dierum quid illa anni tempestate agendum in opere , quid in administratione domestica servandum sit. Atque ibi hyems & dies ejus. Ver ibi habes , & quæ agenda sint , *Εὐτ' ἂν δὲ ἐξήκοιτο μὲν τρεπὰς ἡελίοιο Χερμῆς ἐκπλήσῃ Ζεὺς ἡμάτι*. Æstas & quæ in ea agenda sunt ibi , *Ἡμῶν δὲ σκόλυμος τ' αἰθέρι*. Atque hæc causa est cur Philosophus ex divisione Hesiodi mulieres salacissimas esse dicat *ἐπὶ σκόλυμα* : quod dicendi genus cum non perceperint Aristotelis Interpretes , nos id suo loco illustramus. Autumnus , & quæ in

eo agenda, ibi. Εὗτ' ἂν δ' Ὠρίων κ' Σείρα. Atque ita tota Ephemeris absoluta est. Quam Hesiodi rationem his verbis in Avibus suis lepidè alludit Comicus:

Πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἥρ', χαίρομεν, ὀπώρας.

Σπείρειν μὲν, ὅταν γέρωμεν κρῶνσ' ἐς τὸ Λιδύλιν μεταχωρή.

Καὶ πηδάλιον τότε ταυκλήρῳ φράζει κρεμνίσσασθαι καθεύδων. &c.

Errant enim qui Ephemeridis divitionem κατ' ἡμέρας necessariò statuunt, cùm sit κατ' ὥρας κ' μῆνας. Quò respexit idem Comicus, Ranis:

Ὀρφῶς γ' μὲν, inquit, πλαταῖς θ' ἡμῶν κατέδωκε, φόνων τ' ἀπείχεσθαι.

Μυσαῖ δ' ἐξακίσσεις πύσων κ' χρησμούς. Ἡσιόδ' δ',

Γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους.

Nam de operibus loquitur. In Geoponicis, quæ sub Constantini nomine circumferuntur vulgò, liber tertius est Ephemeris, quæ definitur ibi à vetere magistro ἡ θεωρήματα ἐκάστη μὲν ἐργασία, κ' ἡ δὲ κατ' ἡμέρας μῆνα ἐργάζεσθαι. Incipit auctor ejus à Januario, dehinc in Decembrem. Sic Ephemeris erit, si dicam, Τῷ Ἰαννουαρίῳ καὶ καρποφορεῖται τ' ὄσπριον. τῷ Φεβρουαρίῳ καὶ πᾶν δένδρον φυτεύειν, & sic in reliquis. Quæ doctrina nihil habet commune cum Diebus Hesiodi. Hinc, ut ego arbitror, iterum aliud sequitur erratum Tzetze, qui Orpheæ quoque Ἡμέρας scripsisse vult, cùm ille Ephemeridas scripserit: dividit enim magis, ut ex principio apparet, opera Agriculturæ κατὰ μῆνας. Verba Orphei sunt:

Πάντ' ἰδάνης, Μυσαῖ θεοφάδης. εἰ δὲ σ' ἀνώγει

Θυμὸς ἐπωνυμίας μύλων κατὰ μέτρον ἀκῆσαι,

Ρ' εἰά τοι ἐξερῶ.

Et rursus paullò post idem, ὡς αὐτὴ παρέχει ἐλάττω ἀνταμ μῆνης. Singulos tamen dies videtur persequutus ille, sed ex ratione Planetarum, Solis, & Lunæ, prout cum plantis conveniunt: nam & hi versus ejus adducuntur:

Πρῶτον μὲν πρῶτον εὖ ἡμεῖς φαίμεν Ἄρης.

Μῆνη δ' εἰς τ' Ἀρίω ἐπιτέλλει Ἰχθυό δ' ἔργων.

Τὴν δὲ γ' ἐξανύσσει φύσιν δίκρων ἀναφαίνῃ.

Αὐτὰρ ἐπὶ τέρτον ἡμεῖς ἀπὸ πρῶτον ἡλίου,

Πᾶσι ἐπιχθονίοισι φυτοσώρεα αἰτίνη ἀλκῆς.

Τετράδι δ' αὐτομὴν πολυφειλίαν λαμπράδα πινῃ.

Præterea cùm Heraclitus Hesiodum rifit, quòd aliam diem φαύλῳ, aut, ut ipse loquitur, μητρεῶν putaret, aliam μητέρας, sive ἀγαθῶν, quòd omnes dies æquales sunt, dementia maxima esset cogitare velle, Ephemeridas rusticorum, quarum ratio & natura, è Sole & Luna, κατὰ φύσιν est posita, evertere voluisse. Ostendimus igitur aliud esse Ephemeridem, aliud doctrinam eam, quæ Ἡμερῶν ab Hesiodo vocatur: de qua jam agemus. Dies sunt vel Boni, vel Mali, vel Mediocres. Rursus id quòd sunt dies, Boni vel Mali, vel Mediocres;

dioces; partim suo, partim respectu operum sunt quæ aguntur. Quorum diversitatem commoditas vel incommoditas dierum sequitur. Utraque ratio consistit, vel in natura: ut cum quæro rationem, cur Athenienses diem *συνωδήν* ad contrahendas nuptias præferant reliquis: causam reddo: quia naturaliter tum cum Sole Luna coit. Vel ex religione: ut cum quintum diem doceo vitandum. Causa est: quia tum circumerrant Erinnyes: septimum approbo. Causa est: quia tum natus est Apollo. Vel ex ratione numerorum & vi occulta: ut cum quartam laudo, ob vim quaternarii magni illius *δημιουργῷ Πυθαγορείῳ*. quæ præcipuè in his spectatur, & qua nituntur reliqua. Dubium autem non est, quin alii quoque rerum earumdem Scriptores, præcipuè autem qui *Γεωπονικά* dederunt, aut in iis aliquid præstiterunt, hac quoque in re Hesiodum sequuti sint. Quo procul dubio Christianorum hominum censuram meruerunt, qui superstitiones illas tamquam *ἀπίστες* & *Ἑλληνικῆς θρησκείας* *ἐν αἰατίαις* ex animis suorum evellere conati sunt. Nec aliò spectare certum est, eam quam Photius de Vindanii Anatolii Beryti, & aliorum quorundam scriptis reliquit. *ἔχει δὲ ὁμοίως καὶ ἵνα τὸ τοῦ βιβλίου προτάωδι καὶ ἀπίστες, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ πλάτης ἀπώλεια αὐτῷ δὲ τῷ εὐσεβῇ γηπέτοι ἐκτετακμένοι, τῷ λοιπῷ συλλάβειν τὰ χρήσιμα. καὶ οἱ ἄλλοι δὲ, τῷ πᾶσι γεωργικῆς τεχνικῆς συλλεψαμένων, χερσὶν πὶ αὐτῷ παρὰ τῷ αὐτῶν, ὅσα ἐμὲ εἰδύναμι, ἐπιφάνειαν. ἐν ἐπὶ πολλοῖς δὲ ἀγαθῶσι, ἐν οἷς δὲ ἀγαπώνησιν, ἡ δὲ Λέσιος τῷ ἄλλῳ περὶ τῆς πύξης.* Ex his tota Nicomachi Geraseni constabat Theologia: quod opus rectè vir cordatus *ἀγνοίας ἡ κατὰ τερμίνους βλάβης ἀντιπλάσματος* vocavit. Reliquæ rationes sunt *παιρητήσεως*, & pro causa habent experientiam. Generalior divisio talis esset. Dies sunt vel *ἐργασίμοι*, vel *ἱερεῖ*, vel *ἀποφραγίδες*. *Εργασίμοι* sunt, qui & *ἀνύσιμοι* & *ὀήσιμοι* dicuntur: *ἱερεῖ* quos *Θεῶν Ἡμέρας* vocat Lucianus, quibus opponuntur *ἀποφραγίδες*. Ex illis cum maxime *πᾶς ἐργασίμος* consideret Hesiodus, nos cum Heraclito *πᾶς ἀποφραγίδες* τῇ *ἐργασίμῳ* opponimus, non τῇ *ἱερεῖ*, in hujus quidem operis consideratione. Nam de eo ita notat Plutarchus, *Περὶ δὲ ἡμερῶν ἀποφραγίδων, εἴπερ γὰρ τίθεται πᾶσι, εἴπερ μὴ, εἰ ὁρθῶς Ἡράκλειος ἐπέωλεξεν Ἡσίοδον, πᾶς μὲν ἀργαῖος ποιητὴρ, πᾶς δὲ φαύλος, ὡς ἀγνοῖν φύσιν ἡμέρας ἀπάσης μίαν εἶναι, ἐπὶ τῷ διηπόρῳ*. Politianum quantum fugerit ratio, qui tres Jovis dies statuit, ex loco Hesiodi malè intellecto, in Notis ostendimus. Jam ad institutum nostrum pergamus, latiùsque quàm Agriculturam patere hanc partem ostendamus: quod ut fiat, iterum totum *Εργων καὶ Ἡμερῶν* librum dividamus, hoc pacto. Circa duo operis totius ratio versatur. Primò enim aliquid agendum, quid, & quando, docet. Secundò, dies aptos & ineptos, vel mediocres, cum causis suis ostendit. Illud quod agendum est, Agricultura est: quæ non est præcipua, quia habet æqualem: neque sola, quia adjunctam habet alteram. Ea est Navigatio. Sicut igitur doctrina τῷ *Εργων* latiùs patet, quàm illarum altera, quia de utraque

agit : ita τῇ ἡμερῶν , quia utrique dies assignat. Ac de Agricultura ubi agat notissimum est : sicut ibi :

Ἡ μὲρ οἷς πίκειν , ἡ δὲ εὐφρονα καρπὸν αἰμῶαζ. &
Σπέρμαζι αἰρεῖαζ. φυτὰ δὲ ἐκθρήψααζ ὄριση , & aliis.

De altera :

ὕλοτόμην περὶ πλοῦτον θαλαμῆα δῶρα ,
Νῆιά περ ξύλα ποταῖ , πέ τ' ἄρμυρα νηυσὶ πέλοι) ,
Τερεῖδι δὲ ἄρχαζ νῆας πῆγνυδαί αἰρεῖαζ.

Ostendimus utramque partem hic esse sicut in altera. Nunc etiam totum. Oeconomia duplex est , ut diximus , vel conquirendi : ad quam spectat utraque pars de qua egimus, Agricultura & Navigatio. vel conservandi, quæ propriè Oeconomica dicitur, quam continuo in primo ἡμερῶν habes :

Ἡμερῆα δὲ ἐκ Διόσῃ πεφυλαγμῆζ δὲ κατὰ μῆτρον
Πεφραδόμεν δρῶσι , τελεπῆδα μωὸς αἰρήσῃ
Ἔρρα τ' ἐποπτεύειν , ἡδ' ἄρμαλίῳ δατῆαζ.

Ἀρμαλίῳ δατῆαζ munus erat in magnis familiis ἑοικνόμεν quæ secunda persona erat μετ' αὐτῶν , id est , post dominum ; Lucianus ἐπὶ Περὶ τῇ ἐπὶ μισθῷ συνόντων. ὁ μὲρ γὰρ μισθὸς αὐτῶν , κατὰ δὴν ἐβολὰς καὶ τέτταρτος , καὶ βαρὺς αἰτῶν οὐ καὶ ὀχληρὸς δοκαίς : ἵνα δὲ ἔν λείψῃ , κατακλυτῆζ μὲρ αὐτῶν , καὶ κατακλυτῆζ. διεραπυτῆζ δὲ καὶ οἰκνόμεν. ἔτ' μὲν καὶ ἄλλ' διεραπύας τρέπ' . ἵι πνέσας suos ut plurimum habebant, quoniam erat singula πνέσας. Qua voce Poëta eadem ratione infrà de tota Oeconomia utitur.

Ὀγδὲκάτῃ τ' ἐνάτῃ περὶ δύο γέ μιν ἡμερῆα μωὸς.
Ἐξοχ' αἰξομῆοιο βροτήσια ἔρρα πνέσας.

Unde Theocritus Χάρισιν.

Πολλοὶ ἐν Ἀντοχείῳ δόμοις καὶ ἀνακλῆζ Ἀλῶα
Ἀρμαλίῳ ἐμωλύνειν ἐμωλύνειν πνέσας.

Rursus alio argumento utamur. Cum ἔρρασία sit duplex respectu duorum , quæ familiam constituunt , & ex consequenti Oeconomicis legibus utuntur : ut unum ex multis sumamus , Agricultura virorum , Lanificium mulierum ; utriusque meminit. Nam uti non omni die prius fieri posse existimat , ita neque posterius. Diem autem unum altero , tam huic quàm illi , magis conducere. Sic :

Ἡ δὲ δουδικήτῃ τ' ἐνδοκίτης μὲν γ' ἀμείναι.
Τῇ γάρ τοι νῦν ἡμερῆα αἰρεσιπότηζ αἰρεῖαζ ,
Ἡμερῆα ἐκ πλείν. ὅτε τ' ἴδεις σπορὴν ἀμῶταζ ,
Τῇδ' ἐπὶ σῆσπιζ γυνή , ἀρεσάλατο περ ἔρρα.

Mulieris nentis idem scopus est qui viri arantis , ὁ πλεῖς : utrumque ἔρρα est , sicut & navigatio. Rursus alio argumento utemur. Ὑλοπνεία duplicem usum habet qui extra Agriculturam se extendit. Alter est πρὸς θάλαμην : alter πρὸς νῆα. Utrumque considerat bonus Oeconomus. Thalamum struebat paterfamilias , cum uxorem duceret : unde Homerus θάλαμην νίει dixit : ad quam rem τῇ ὕλοπνείᾳ erat opus.

Navem ,

Navem, cū mercaturam institueret. Utriusque tempus commodissimum hīc traditur:

Υλοτόμεντι πεμσὶν ἡλαμνήια δῶρε,

Νήϊά τι ξύλα πολλά, τί τ' ἄρμυρα νηυσὶ πέλονται.

Possunt & alia ejusmodi adferri: quod faceremus fortasse, nisi aliō festinaremus.

CAPUT XXI

EX his omnibus jam satis supérque apparet, quomodo vox Ἔρπον in Poëtæ inscriptione sumenda sit. Cū enim ad speciem ea refertur; vel κατὰ π ἐξαίρετον, ut loquuntur Magistri, sumatur necesse est: vel κατὰ γλῶσσαν, aut saltem κατὰ διάλεκτον. Quod si κατὰ π ἐξαίρετον sumitur, peccavit translatione inepta, λὰτ' ἄλλως ἐπ' αἰδῶς: quæ & inepta esset, quia in inscriptionibus simpliciter loquendum est, & inanis, quia falsa: angustior enim contento esset. Quod si κατὰ γλῶσσαν, aut διάλεκτον, rursus peccavit, cū partim τ' κυρίαν, quibus opponitur ἡ γλῶσσα, partim τ' κοινῶν, quibus opponitur ἡ διάλεκτος, ibi maxima habenda est ratio, ubi ea tradimus, quæ ab omnibus intelligi volumus. quod in inscriptionibus maximè observandum est. Qui vocem ἔρπον λὰτ' ἄλλως deducunt, κατὰ διάλεκτον eam sumunt, quæ multū ab Hesiodi abhorret: plerique κατ' ἐξοχῶν, inter quos est Eustathius. Utro modo sumatur, à Poëtarum ratione non abhorret. Sicut in illo Poëtæ, ἀρετὸν δὲ ἰσχυρὸν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων. Ovidius κατὰ διάλεκτον, facta vertit. *Non hominum video, non ego facta boum.* Porro cū simpliciter vocem ἔρπον ad omnia transferant Veteres, quid opus est nodum in scirpo quærere? Est igitur ἔρπον, τὸ ἔρπον τὸ οἰκονομικόν, τὸ ὡς τὸ βίον συμφέρει. Ita inscriptionem horum librorum manifestè interpretatur Max. Tyrius, Sermone εἰς τὴν καθ' Ὀμηρον αἴρεσιν, ubi diligenter de Hesiodi libris agit, tandèmq; χρεὶς δὲ, inquit, αὐτῷ πεποιήνται οἱ θεοὶ λόγοι. ἅμα τοῖς λόγοις, Θεογονία χρεὶς δὲ αὐτῷ ὠφελῆται τοῖς εἰς τὸ βίον ἔργα πᾶν ἀδραστὸν, καὶ ἡμέραν ἐν αἰσ δραστὸν, ut suprà ostendimus. Non potuit paucioribus verbis melius omnia ea approbare de quibus suprà disputavimus, simulque ea confirmare, de quibus hīc agimus. Cū autem nusquam improprie in his libris vox ἔρπον sumatur, quæ dementia esset, ibi improprie eam sumere, ubi tantūm propria esse debet? Sic, Ἐργάζεσθαι Πύρρον δῖον γένος. &, Σοὶ δὲ ἔργα φίλ' ἔστω μύτρεα κοσμεῖν. &, Ἐξ ἔργων δὲ αἰδοῖς πολύμηλοι τ' ἀφηναιοί τι. &, Καὶ τ' ἔργαζομένη πολὺ φίλτερον ἀθανάτοισι ἔσται, ἢ δὲ βροτοῖς. &, Ἐρπον δὲ ἔδδ' ὀνειδῆς, αἰργεῖν δὲ τ' ὀνειδῆς. &, Εἰδὶκεν ἔργαζον, πᾶσα σε ζήλοσ' αἰετῆς. &, Ἐργάζεσθαι νῆπι Πύρρον Ἐργα πᾶν τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διέλεμν' ἔργον. & alibi. Præterea sicut ἔργα βῶν, ita ἔργα νηῶν dicunt Poëtæ: & sicut γλῶν ἔργαζομαι, ita πόντον ἔργαζομαι.

Elegans

Elegans exemplum est in Theogonia , ubi γλαυκὸ ἐργάζεσθαι dixit de mari. Καὶ τοῖς οἱ γλαυκὸ δὲ ἀπὸ φιλοφρονέων ἐργάζονται. Ita ut hinc appareant somnia Grammaticorum , qui subtilius hæc inquirunt : & quibus unus finis est ostentatio eruditionis per fas & nefas. Ut concludamus : non aliter vocem Ἔργων in Heliodi libris sumi certum est , quam à Philosopho sumitur Rhetoricorum secundo in his verbis : Διὸ τὰς ἐλάττωσιν καὶ ἀνδρείας πρῶτον , καὶ τὰς δικαίας· τούτους δὲ ὑπελαμύναται τὰς μὴ ἀπὸ ἐτέρων ζῶντας. τοῦτοι δὲ οἱ ἀπὸ τῶ ἐργάζεσθαι , καὶ τῶν οἱ ἀπὸ γενεῶν , καὶ τῶ ἄλλων οἱ αὐτῶν μάλιστα. Ex quibus verbis , ut intra alibi ostendimus , perfecta et us libri reddi potest ratio. Cum enim τὰς ἐργαζομένας , & τὰς αὐτῶν Veteres maxime justos putarent , apparet non modò quomodo sumenda sit vox illa , sed & cur de justitia agat. Sic & apud Homerum Odyss. x. ubi hanc Oeconomiam tangit :

Τοῦτο ἴα ἐν πολέμῳ , ἔργον δὲ μοι ἔ φίλον ἔνι ,

Οὐδὲ οἰκωφιλίῃ , ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα.

Atque hæc hæc hactenus.

F I N I S.

DANIE.

DANIELIS HEINSII
H Y M N U S
I N H E S I O D I
P A N D O R A M.

Ex quo, quæ Hesiodi Pandora sit,
intelligitur.

Ἀθανάτων βασιλείαν αἰείδομεν ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν
Νόσφιν αἰὲ κρατέσσαν· ἐπεὶ κατ' ἀπείρονα γαῖαν
Πλαζόμενοι λιπόμεθα θεῶν, αἰεσίφρονι θυμῷ·
Ἀρξάμενοι, ὡς πρῶτα Φερέσβια δῶρε καλύψας
Γαπεπονίδαο χολασάμεντο Διὶ βελαῖς
Ζῶς κρατερὸς γλυκόπικρον ἐπήγαγε πῆμα βροτοῖσι,
Γλαθὶ πασιμέλεσσι, πανόλβιε, πύτνα θεῶων.
Εὐφροσύνης δάπτειρα, καὶ διάντησιν ἰόντι.

Ὡς ποτε γῇ τετάνυστο, καὶ ἔρκενός δ' ἄρ' ὑπερθεν
Ἀμφιταλάντ' ὕψαν ἑλίσσόμεντο φεῖ γαῖαν
Τείρεσιν ἐσεφάνωτο, καὶ ἡελίς γλυκὺ φέγγετο·
Αὐτοκασιγνήτης ἐσέψατο κύκλα σελήνης,
Ἦδη χθρὼν λιαροῖσι καλυψαμένη Διὸς ὄμβροισι
Ἀνθρώπων τέκε Φῦλα, καὶ ὄρυπ' ἔρκε' ἔλπε
ἔθνεα βοτρυδὸν χρυσέων ἀνετέλλετο λαῶν.
Χρυσέων μὲν πρῶπις καὶ δρυγρέων γῆν' ἀνδρῶν
Μήτηρ τίκετο γαῖα, θεοῖς πάντεσσι μεμηλός,
Ἐκτὸς ἀλιτροσύνης λυσώδεο, ἐκτὸς ἀνάγκης,
Τοῖσι βίον πόρε δένδρεα, καὶ ἡ φέρτερον τέκε μήτηρ.

Πήχας

Πήχεας ἀμπετάσασα, Φίλα μαυώσατο τέκνα,
 Πάντα χαλασαμένη. δεινὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα,
 Οὐδὲ βίον μερόπεσιν ὑπὸ πρῶθεν ἄρματα πόντι
 Νῆες ἀγίνεσκον, Βορέω πνείοντο· ἀπειλὴν
 Λαίφρεσι πεπιαμένοισιν ἀνὰ μέγα κῦμα θέεσα.
 Τοι ἣ θεοὶ μερόπεσι μεμιγμένοι εἶδαρ ἔδρασι,
 Πάντῃθεν ὀρύσσονον ἀνέσρωφῶντο κατ' αἶαν.
 Ζῶς δ' ὅπε δὴ χεῖρεσσι καὶ ὀρεῖ καρτὶ πεποιθὼς
 Οὐ γνέτιω κρατερῇσιν ἀλυκτοπέδῃσι πελάσσας
 Οὐρενόθεν βιάοντα κατήγαγνυ, ἐκ ἣ διώξας
 Γαπετὼν δολύεντα, νέης ἐπεβήσατο πρυμῆς,
 Δὴ τότε χάλκειον γλῦτο, ὄβριμον, σπικέτ' ἀνεκτὸν,
 Ἀθανάτωσι θεοῖσιν ἀπαχθόμενον, τέκε γαῖα·
 Ἐρεῖ πεφελῆς, καὶ ἀναιδείῃσι νόοιο
 Ὑστερὰ θεσμά θεῶν τελέσων κενεόφροντο ὄρμεης.
 Τῆς ἣ ρέα λείπεσκον ὅσοι ναετῆρες ὀλύμπῃ
 Ἀνδράσιν ὠκυμόροισι πάλαι μίγνυντο κατ' αἶαν·
 Οἱ ἣ μὲν οἰώθησαν αἰκινήτωσι ἣ μόχθοις
 Καὶ θανάτων συχεῖσιν ἐδελώθησαν ἀνάγκης.
 Δῶρε ἣ πάντα θεῶν μίνυθον. Ζῶς δ' ἄφθιτα εἰδὼς
 Κρύφατο πῦρ, πενίης ἄκρος ἄμμορον, ἔρμα βίοιο,
 Σύμφορον ὀπρείης. Τὸ μὲν αὐτίκα μέρμερτο ὑὸς
 Γαπετῶ, κήλοισιν ἐν νερῇξὶ καλύψας,
 Ζεῦα λαθῶν κλέπτεσκε, θεῶν πρῶμον ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅπιν ἀθανάτων πεφυλαγμένον, εἰδ' ὅγε μιν
 Εὐρυβίς Κρονίαντο ἐν σήθεσιν ἀλύξας,
 Νήπιον. ἣ μάλα μέλλεν ἀπειρέα νηλέα θεσμόν
 Δειπέμεν ἀνθρώποισι, καὶ αὐτὸς πῆματι κύρσαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ γίνωσκε καὶ Φρένας ἐνδον ἔειπε
 Ζῶς ἀπαφισκόμενον, καὶ ἀμερσάμενον φλογὸς αὐγῆς,
 Δεινὰ παθὼν κεχόλωτο, καὶ ὀσόμενον καὶ θυμὸν
 Ἄρχαλέας ὀδυῖας (αἶ τ' ὠφελον εἰδ' ἐχθρόν τε
 Ἀμφὶ τε γλυῖ πόνεσι, καὶ ἀλμυρὰ νῶτα θαλάσσης)
 Παρθένον αἰδοίην διερεῖς ἐπλάσασατο γαίης,
 Παρθένον αἰολόμορφον, ἄτερ Φιλότητο ἀνάγκης,
 Παρθένον, ἣ χθονὶ πῶσα καὶ ὑδάτωντες ἑναυλοῖ,

Ὅσα τέ γῃ κοίλῃσιν ὑπὸ ρίζῃσι κέκλυται,
 Τῇτ' ὀππότερα πύφωτα μυρία, καὶ μέγας ὄλβος.
 Ἐνθα σε τὸ πρῶτον πυρόεις Ἡφαίστος ἐτόξε,
 Πᾶν δ' ὀπιβέβλησται ὅσων μερόπεσιν ἄνειαρ.
 Πᾶντα θεῶν λάχες ὄλβον, ἣ γεγαυῖα περ αὐτή.
 Χαῖρε μοι αὖθις ἄνασσα, πολὺκλιτε μήτερ ἑάων,
 Μητρὶ ἀπημονίης. τίνα σοι τίνα μῦθον ἀνάψω;
 Πῶς δέ σε κικλήσκων, σέθεν ἰλέω ἀντιβολήσω;
 Χαῖρε θεῶν κρείσσει, θεῶν θεὸς αὐτὴ εὔσει,
 Δημήτηρ μὲν εὔσει, καὶ Δρύσειρ Ἀθήνη,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, καὶ ἐν πολέμοισιν Ἀθήνη,
 Ἐν δ' ὅποιος Κυθήρεια καὶ Γμερ. ἡ μάλα κῆν
 Ὀλβί, ὥ τιυνὴ λώκωπιδ' εἵνεκα κέρους
 Ἡπι ἡὶ ὅσα θεὸς, καὶ ἐπέβλεπες ὀμματι λώκῳ,
 Ἐκ δ' ἔβαλες πενίῃ θυμοφθόρον. ἐοδλά τε πάλαι,
 Χρυσέα θ' ἱμερόενι ἐπήγαγες ἔδνα γάμοιο,
 Ἐν δ' ἔρον, ἐν δ' ὁάρεσσι, καὶ ἡδέα Κύπερδ' ἔργα.
 Τῶν ἅμα καὶ πάντων πάλαι ἔμμορες, ἐξέπι κείνῃ
 Ὅπως δὲ τὸ πρῶτον ἐν μερόπεσι φάνηθαι
 Ζῶν χαρισσομένη πρῶτῳ δέ σε φαντὶ γυναικῶ.
 Τῶνδε καὶ ἀντιπέτυξο, καὶ αἰγλαὸν ἔλλαχες εἶδ' ὅ
 Παρθενικῆς, ἄνασσα, χάριν εἰλβασαι καὶ αἰδῶ.
 Τῷ καὶ ἐγώ τοι πρῶτ' ἐπὶ χυόον αἶθρον ἀέξων,
 Ἡῆς χρύσειον ἄνθος, ἐπὶ νέος, ἐδὲ βοάων
 Νῆις ἐὼν πάντῃ τ' Κύπερδος, ἐδὲ πόθοιο,
 Εὐεπίης ἀπένδω μαλακὸν γάμος. ἴλαθι πάντα,
 Ἰλαθι. δὸς δ' ἡμῖν γλυκερῆς ὀπιβήμεναι δύνῃς.
 Χαῖρε πάλιν τρέφει, θεῶν ὀπιβήμεναι αἰκλῶν,
 Ἀλκίω μὲν πάντων τε θεῶν, πασῶν τε θεαινῶν,
 Εἰρήνης ὀχετηγῇ, καὶ ἰδυίτεραι κυδοιμῇ,
 Ἐλπίδος ἡγήτεραι τίς ἂν σοι καρπὸν μάχοιτο,
 Ἡ πολυωνυμῆσι θεῶν οἱ ὄλυμπον ἔχουσι.
 Δήμητερ μέγα χαῖρε, καὶ Ἀμφιτρίτῃ ἄνασσα,
 Ἐν χθονὶ Δημήτηρ, Ἀμφιτρίτῃ καὶ πόντον.
 Τῷ καὶ ὅσοι ἀπὸ δίδασιν δρόμῳ καὶ ἡδὲ φυτάειν,
 Ὅσοι ἐπὶ πᾶσι πεδὸν κρέουσι μακίλλῃς,

Ὅσοι ἀμνησάμενοι πολυμηθέα καρπὸν δ' ἔχρης,
 Ἐκπλέα, βεΐθοντα, πεισφίγλασιν ἀμαάλλαις,
 Σὸν πρῶτον τε μέσον τε καὶ ὑπάπον πρὸ βωμὸν
 Αἰὲν ἐλίσσον), καὶ ἐλυσόμενοι ποτὶ δῶμα,
 Παμπληθές π' φέρουσι καὶ ἔφατον. Ἰλαθι πότνα,
 Ἰλαθι. μὴ δὴ τοί τις ἐμοὶ φίλῳ ἢ δ' ἀπὸ θυμῷ.
 Νόσφι σέθεν γῶ, ἀνάσσα, μάτλω φυτοεργὸς ἀλαδὺς
 Τετράγυον καὶ νειὸν, ὁμῶς δ' ἄλλός τε καὶ αὐτός,
 ὦλκα πέρι μογέοντε, κατατρίβουσιν ἄροτρον.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν.
 Ἐξέπ' γῶ κείνη, ὅποτε Νέμεσις τε καὶ Αἰδώς,
 Αἰδώς τε Νέμεσις τε, θεῶν δ' ἰδεΐκετ' ἄπεινα,
 Ὑστάτῳ ἀθανάτων λιπέτλω χθόνα καὶ μὲν ἄνδρῶν
 Νόσφι σκοφροσύνης, παρὰ τοι τέλῳ ἐσὶν ἀπάντων.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, τρεφερῆς τε καὶ ὑγρῆς,
 Ὑγρῆς καὶ τρεφερῆς· τῷ καὶ παλάμῃσιν αἰερεῖς,
 Τῇ μὲν Ἀμαλθείης κέρως ἀγλαόν, ἔθαρ δ' ἔχρης,
 Εὐφορίας μέγα σῆμα, πρὸ σαχύεας βεβελήτος,
 Ἀμφοτέρων σαχύεας καὶ ἀνθεσιν. ὅσά τε γαῖα
 Εἰαρινῷ Ζεφύροιο χέει μεθύοντι ἑέρση,
 Πηδάλιον δ' ἐτέρηφι· πόθεν σέθεν ἄμφι, θεαίνη,
 Δεινὰ παλαιγῶρων ἐψόσατο βιβλία φωτῶν.
 Ἡ γῶ ἀνακτορίῳ τε μόνῳ κόσμοιο καὶ δ' ἄρχῳ
 Σημανέειν ἡγῶντο· σὺ δ' εἰναλὴ θεὸς ἦοθα,
 Εἰναλὴ θεὸς ἦοθα, Τύχῳ δέ σε Φανὴ καλεῖσθαι
 Νηρέῳ ἐν βένθεσσι, καὶ ὠκεανοῖο γέροντι.
 Πάντῃ δ' ἀπέρχου κατ' ἄσπετον οἶδμα θαλάσσης
 Ἰστιάτ' ἐκπετάσασα, πεισφλομήοισιν ἔοικας.
 Ναυηλὴ σοὶ πάμπαν ἐπ' ὀάδεν· ὅς σε, πόροιο
 Νῆα θοῶν ὅπῃ πόντον ἐλαύνει) ἄμφι καὶ ὄλβη,
 Σοὶ αἰνὰ χεῖρε τίττανε· σὺ δ' μεδέουσα κατέστης,
 Εὐμορίας πόντιο, καὶ εὐφορίας καὶ γαῖαν.

Χαῖρέ μοι Ἀνταίη μεγαλώνυμε, μήτερ ἀνάγκης,
 Ἡ δὲ Διὸς μέγαλοιο· σὺ γῶ Τιτῇσι μέπεσες
 Παντός ἐπ' κρετέεσσι, πρὸ πρετέροισι θεοῖσι,
 Γαῖη πλεονότατος· μόνῃ δ' Αἰδῶο θεαίνῃ

Ων πάρε' ἔλαχες αἶσων, ἔτ' ἔμπεδα ταῦτα φυλάσσης.

Μενορχῆς ἑκάτη, δεινὴ κλωστήρος ἀνάσσει,

Γαίης κοίρανέσσει, καὶ ἰθυύνσσι θάλασσαν.

Χαῖρε Διὸς δέσποινα, Ποσειδάωνος ἑταῖρη.

Χαῖρε πάλιν κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,

Ἄρτεμις θηρήτειρα καὶ Εὐνομίη, καὶ Ἀπόλλων,

Ἄρτεμις ἐν βόσσησι, καὶ ἐν νύσσισι καὶ Ἀπόλλων,

Εὐνομίη δὲ ἀγορήσι. Σὺ γ' ὅσονέντας οἷσ' ἔσ

Ἡ' λύκη ἢ χλόνη κατεναντίον ἐς σκοπὸν ἔλκεις·

Οὔτε παρέσφηλές γε, καὶ εἰ μάλα τηλόθεν ἔση

Ἰθὺ πτυσκόμην. Τύχε δὲ ἢ μάλα καίριον αὐτῆς

Υἷς μεγάλη βληθεῖσα, καὶ ἀσπαίρεισσι ποδοῖν

Υἷάπιν θανάτοιο μέλ' ἀκροῖεν αἰδέει.

Καὶ σέ τις ἡγεμόνιω γλυκερῆς αἰτδόμεν' ἄγρης

Καὶν ἐλάφω πείπιπε, καὶ ἐν νιφάδεσσιν λαγῶν

Ωρσεν ὑπὸ ἐκ κοίτης, γλυκερὸν σκυλάκεσσιν ἀγῶνα.

Τοῖς γ' ἢ μέγ' ὄφρηνεν καρδίῳ, μάλα δὲ ἀμφὶ πονέουσιν,

Ἰχνιον ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεναι. Πῶς δὲ δύνει

Πολλὰ πείσσεισσι, αἰεὶ δὲ ἐλελίσσει ἔρη,

Ἀγγελ' ὄφρ' ὀφρὸς θελξίφρον', εἴκελ' αὐδῇ,

Μεῖλιον ἀγρώσσει, μέγα σπώδουσιν ἄγαλμα.

Χαῖρέ μοι αὖθις ἀνάσσει θεῶν πέρι μῆτιν ἔσσει,

Κηρὸς ἀλεξήτειρα, παρετρέψασα γ' ὅττιμον

Εὐστρέων παίδεσσιν νόσον δὲ δ' ὅττι πάμπαν αἰλάλκεις.

Σοὶ δὲ ἅμα γεινομένη νόσοι αἰόλαι ὅξυ τι πῆμα,

Ἰκελ' ὀρνίθεσσιν ἢ ὀρνυμένησι μελίσσης

Ἀνδρόμεον βίον ἀμφὶ διέδραμον, ὅδε τις ἔαχεν

Ἀθανάτων σέο νόσφι, Διὸς βαλῆσιν, δρῆγειν,

Οὐδὲ παρσιτεῖσθαι συγχεῖν μερόπεσσιν ἀνάγκῃ.

Οὐδὲ κασιγῆτας, τῆσιν σ' ὁμόπιδον ἔθηκε

Ζῶς Κρονίδης, Λάχεσιν τε καὶ Ἀτροπὸν ἦν τε λέγεις

Ἀνδρῶσιν ἐσσομένησιν ὅπκλωθσαν ἐφείναι

Δαίμονα δυσφρονέοντα, καὶ ἠθάδα κῆρα μέλαιναν.

Χαῖρε πάλιν, κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,

Εὐνομίη τε Θέμις τε· σὺ γ' ὅσονέντας δικασῇ

Ἡ' κυάμοις λυκῶσι τ', ἢ ψηφοῖσι καθίζεις,

Ξείνοις ἰθύνοντα δίκας ἢ ὑπὲρ φρονι λαῶ.

Κλήρων γὰρ μεδέεσσε, σὺ δ' ἔμμεζαν ὄλβον ἀφαιρεῖς,

Τῷ δ' ἔτι πάλιν πόρες ἄλλον· ἐπεὶ βασιληίδες δ' ἔρχαι

Χρυσὸν πλῆθος πεισίστον, ἔργος ἀνάκτων,

Παίγματά σοι πλέθεσι. σὺ δ' ἐξέφανόν τε ἢ δ' ἔχου

Τῷ μὴ αἰτῶσαις, τῷ δ' αὖ πολὺ μείζον ἔθηκας.

Χαῖρε μέγα κρείσσει θεῶν, κρείσσει θεαινῶν,

Υἱάτιόν μοι χαῖρε, ἢ ἱμερόεντας αἰοιδέας,

Μισοίων φίλα τέκνα, κακίῳ δ' ὅπῳ λιμὸν ἄγυσσε,

Ἢ δ' ἡμεῖς ἐσὶν, ἀνάσσα, τύχης ὑπὲρ ἔβησεν δόξης.

DANIELIS HEINSII
 IN HESIODUM
 EPIGRAMMATA.

Δ Ἡμήτερ τείλῃσι, σὲ μὲν πολυμηθέα καρπὸν
 Ἀλδαίνειν σοφίης εἰνός, ἃ τε σαχύων.
 Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ ἀγχινοῦ Πυκιμήδης,
 Ἀσκηρὸς ἐναέτης, οἶδεν ἀμυσσάμεν·
 Σὺ γὰρ ὕπο τρεφθεὶς μεγαλύνουμε, χεὶρὶ δὲ ἐχέτλη
 Τῇ μὲν ἀερτάζων, τῇ δὲ μέγα δρέπανον,
 Ἄρτον τ' ὀκτάβλωμον, αἰεκέα λιμὸν ἀμύνειν,
 Παντοίης κερυφίῳ δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
 Τῶν δέ σοι ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκε κερμίζειν,
 Μελπόμεν· γλυκερῆς ἔργα γειτονίης.
 Σωφροσύνῳ δὲ ἐδίδαξε, καὶ ὡς πλεον ἤμισυ παντός,
 Ἐκ Μυσίων σοφίης μέτρεα διδασκόμεν·
 Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε. σὺ γὰρ ἐνεγκε
 Πολλὴν καὶ πινυτὴν γαῖαν φυτοπορίῳ.

Ad eundem.

Δαφνοφάγ·, γλυκύμυθ·, ἀνὴρ φίλ· ἐρεκίδῃσι,
 Γῆς δρότας θεί· δείκνυεν Ἡσίοδ·,
 Πιερίδων γείτων πολύνυμ·. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
 Ἡ γλαφυρῶς ταύτης ὦνατο γειτονίης.

Ad eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ,
 Αἱ σελίδες θεί· φαντό ποθ' Ἡσίοδ·.
 Ταῦτ' ἄρα φρεσασάμεν·, γλυκερῆς φίλ· ἤλιθα Μύσῃς,
 Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

Tom. II.

M

Ad

Ad eundem.

Ω μάκαρ, ὦ ξανθῆς Δημήτερος, ἔργα κομίζων,
 Βέλῃς Εἰρήνης παῖ, γέρον Ἡσίοδε,
 Δαίμοσιν οἷον ἦσθα, νέμων ἐνὶ βένθεσιν ὕλης
 Ποίμνῳ ἡδὲ αἰγέλλῳ τ' Ἐλικωνιάδῳ.
 Ἐνθά σε βροχλέοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
 Πηκτίδι σῇ φίλῳ περπόμενον κραδίῳ.
 Ἡ τάχα περπάζοντα βόας, ἢ μηκάδας αἴγας,
 Ἡ τάχα ἢ λεπὲς πηγνύμενον δόνακας,
 Ἐν τε πόης ῥαδινῇσι ἢ ἀνθεσιν εἰαρηνοῖσιν,
 Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν σῆθεα μελονόμων.
 Καί τοι σκηπτορον ἔδον Μυσίων βασιλῆα χυέσθαι,
 Αὐτοφύξς θεῖον σῆμα δημοσύνης.
 Χαῖρε πάτερ ποίδεσσι, ἢ ἴλασθ' ἄμμι γῆριοι,
 Αἰπόλε μὲν πρῶτον, νυῦ δὲ ἄρ' αἰδοπόλε.

Ad eundem.

Τ' φαγόμεν ποτ' αἰοιδὸν ἀναζητῶντ' Ἀρησθ',
 Ἡ φύσις δ' ἄρχαῖον δείξατο Μαιονίδῳ.
 Δεινὸς Ἀρης μέγ' ἔχαιρε, ἢ οἱ πολέμους τε μάχας τε
 Κέκλετο, ἢ δῖον μελπέμεν Αἰακίδῳ.
 Τῷ δὲ ἄρα γινομένοιο πάλαι κλύε πότνια Δηῷ,
 Βῇ δὲ ἴμῳ ὑψηλῆς ἄγχεα Πιερίης.
 Ἐνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξον ἐναντίον ἦλθεν Ἀπόλλων,
 Ὡκα μάλ', Ἀσκραῖον δείξατο δὲ Ἡσίοδον,
 Ἡσίοδον Φιλόμυθον, οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
 Βροχόμενον γλυκερῶν ἄγχ' Ἐλικωνιάδων.
 Ὡς ὁ μὲν ἦδε μόθον Πηληιάδew Ἀχιλλῷ,
 Καὶ πρῶτον ὁρμαῖς ἢ μὲν ἡμιθέων.
 Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότῃς, ἢ ἀρηρότα ποῖσι μάλιστα
 Ἐκ Διὸς ἔρρανίς σήματα, τὰς τ' ἔριδας.
 Ὡς ἐρίδων μεγάλων διασῶν ἀνὰ γαῖαν ἐσῶν,
 Ὡς γ' ὀπρωμηνεὺς ἦνεν, ὅς δὲ ἀγαθὸς.

Ad

Ad eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραίῃ τοι ἔρσιν δῖρ' ἔχουσι
 Μήδεα καὶ πλῆθ' ἢ γῆϋ' ἐξανύσας,
 Μυσίων ὑποφῆτα πελαιγμές. ἦτοι ἔκλυες
 Πολλὰ πάτερ θυμῷ δήνεα καὶ περσίδας,
 Τέρεα πάντ' αὖ μαθών, τάπερ ἔρσιν ἐσφάινω;
 Καὶ Κρονίδ' βελαῖς, καὶ φάϋ' ἡλίκ,
 Τήντε Σεληναίης λιπαρὴν φλόγα, μαῖαν δ' ἔρσης,
 Ἀγλαὸν δ' ἄρχαίης σῆμα φυττωρείης.
 Ἀρκαῖδες ἰλήκωτε, μόν' αὖ περσέλην' ἔεσκε
 Πάντ' αὖ Σεληναίης γνῆς πόρον Ἡσίοδ' αὖ.

A R G U M E N T U M

I N

LIBROS HESIODI

Qui Opera & Dies inscribuntur :

Sicut eos esse intelligendos in Introductione docetur,
Græcè conscriptum olim à Daniele Heinsio,
& nunc Latinè redditum.

FActo à contentionum divi-
sione initio, Poëta alteram
quam esse reprehensione dignam
& vituperio ostendit, rejicit :
alteram verò ut rebus præfe-
rat omnibus, fratrem suum
Persen monet. Quod altera in
fori molestiis omne ferè tempus
ponit: altera autem, quæ ho-
nesta est & bona, solo labore
cum justitia, quæ ad vitam
requiruntur, sibi comparat.
Postquam enim mentis, ut Poë-
ta loquitur, vaferrimæ Prome-
theus, Jovi ignem, hoc est,
vitæ abundantiam (sicut huc
alludens ait alibi divinus Pla-
to) furtim surripuisset, Jupi-
ter hominibus quos industrios
vocat ac solertes, hoc est, de
comparandis facultatibus solli-
citis, malum magnum, Pan-

E'κ τῶν ταῖν εἰδοῖν Διαι-
ρέσεως δὲ ξάμεν. ὁ ποιη-
τὴς τὴν δῆμιωμητιν, ἢ ποι-
δῆψογον, ἀποδοκιμάζει· τὴν
ἣ ἐπέραν πλεῖν παντὸς ποιεῖν
τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ τῷ Πέρσῃ
ὑποτίθεται. ὡς ἐκείνης μὴ
πλεῖ φιλονεικίας καὶ τὰς τῶν
ἀγορῶν διατελεῖν τὴν πλεῖστον
χρόνον ἐχέσης, τῇ δὲ κα-
λῆς τε καὶ ἀγαθῆς, μόνῳ τῷ πό-
νῳ μὲν δικαιοσύνης τῇ ἐπιτη-
δείῳ μεταποιεμένης. Ἐπεὶ γὰρ
ὁ ἀγκυλομήτης Προμηθεὺς τῷ
Διὶ τὸ πῦρ, τέτρεσι τὴν ἑβίαν
διέπεραν, (ὡς Φησί περὶ τούτων
ταῦτα νεανιδόμην ὁ Θεὸς
Πλάτων) κλέψας ἔλαθεν, ὁ
Ζεὺς τοῖς ἀνθρώποις. τοῖς ἀλ-
φειῶσι καὶ ὀρεπυτοῖς, ἡγὰρ
τοῖς πλεῖν τὰ ἑ πόρεν ἀπατάζει-
σι, κακὸν μέγα, τὴν Πανδω-
ραν.

εἶναι, ἥτοι τὴν τύχην, τὴν
πάντα τὰ τῶν θεῶν δῶρα τὰ
φυσικὰ δηλαδὴ ἀεργετήμα-
τα, περιβεβλημένην, παρε-
σκεύασε. Καὶ ἔτω μὲν τῇ βίᾳ
πῶρον ἢ τύχῃ ἑπιτέτραπται,
τῇ δὲ ἀνθρωπίνῃ περιμεθείᾳ
τε καὶ ἑπιμελείᾳ τέτων ἐφικέ-
σθαι χαλεπὸν ἐγνώετο. Τὸ πά-
λαι γὰρ, μήπω ῥαδιεργήσαν-
τος ἔτι Προμηθέως, πάντα
τὰ πρὸς τὸ βίον ἑπιτίθειαι,
ἀπόρροιαν λίαν καὶ παρὰ πόδας.
Κρόνος γὰρ πομπῶτον χρυσὲν
πῶς ἀνθρώπων γένος ἐμνηχα-
νέσκατο, ὥς πῃ πάντα αὐτομα-
τίεσσα ἢ γὰρ ἐδωρήσατο. Τῷ
ἐν τὸ χρυσὲν γένος, θανά-
τῳ πῇ μαλακῶ τε καὶ ἡδυπα-
θεῖ περιπεσόν, δαιμονίας λή-
ξεως τε καὶ ὀνομασίας ἔτυχε.
Τῷ τῷ γὰρ ἀνθρώπῳ τὸ
δῶτερον, τὸ δὲ χρυσὲν δὲ χρυσὸν
χεῖρον μὲν τὰ πάντα ὄν, καθαρὸν
δὲ μαῖλον τῷ ὕστερον γλωμφύων.
Ὁ Ζεὺς ἔν, ἡ γὰρ ἡ εἰμαρμένη,
καὶ τῷ τὸ γένος κρύπτει καὶ ἔ-
τω μὲν τῇ βίᾳ ἀπαλαχθέν, τῷ
τῷ ὑποχθονίων θνητῶν μακά-
ρων λήξεως ἐπήβολον ἐποίησα-
το. Περὶ μὲν ἔν τῷ τρίτῳ
γένος δὲ χαλκῷ τὸν τῷθεν Ἀφ-
λαμβάνει, θένει τε φησὶ καὶ
ὀμβρεῖμα· οἳ πῃ οἱ ἀνθρώποι
ἀλλήλοκτονίας τε καὶ ἀφροσύνη
ἀλλήλων ἔπεσον, ἰανύμως,

doram nempe, hoc est, Fortu-
nam, quæ omnia Deorum do-
na, id est, beneficia naturæ,
sibi vindicare cæpit, in me-
dium produxit. Ita tota vitæ
comparandæ ratio, Fortunæ
est commissa: prudentiæ autem
hominum ac curæ ea sibi com-
parare cæpit esse difficillimum.
Olim ergo, ante vastrum hoc
Promethei factum, omnia quæ
ad vivendum erant necessaria,
facillimè comparabantur, &
ad manus erant. Saturnus
enim primò omnium, genus
quoddam aureum fabricabat
hominum. Cui sua sponte om-
nia suppeditabat terra. Hoc
genus, leni ac jucunda morte
cum hac vita defungeretur, vi-
tam dæmonum & nomen post
obitum consequabatur. Hoc au-
tem, alterum est secutum, quod
argenteum dixerunt: quod ut
aureo in omnibus deterius, ita
purius fuit quàm sequentia.
Jupiter ergo, hoc est, Fatum,
etiam hoc genus aufert: quod
defunctum, vitam eorum du-
xit, quos Beatos Subterrestres
vocat. Ita ad tertium, æreum
nimirum transit, quod scelestum
esse & impetuosum docet. Qui
quidem homines cade mutua
& imprudentia cecidere: cete-
rùm nec nomen, nec ut alii

certam vivendi post obitum consecuti sunt rationem, ut qui funditus extincti ad inferos descenderent. Hoc tertium jam genus, Heroes sequuntur (ita tum Eteoclem ac Polynicen, reliquosque qui primum & antiquissimum, Thebanum bellum, tum Agamemnona & Menelaum, reliquosque qui Trojanum constituerunt, vocat) quos Homerus describit. Quorum alii morte sublati, penitus interierunt: alii eorum etiam nunc Beatorum insulas colunt. Hinc ferreum, ejusque injustitiam describere pergit: maxime autem tangit iudices, quorum brevi ac venusta fabella, corruptelae taxat. Reliqua pars libri, justitiae ac injustitiae praemia ob oculos ponit: tum & monita quaedam sapientissima Persae proponit. Maxima ex parte autem ratio scribendi, quae praecepta continet, parum inter se cohaeret: ita ut saluta quasi & nihil minus quam adstricta sit oratio. Quae subinde quoque antiquitatem spirat, & non semel idem repetit: prorsusque à scribendi ratione, qua recentiores sunt usi, qui vudas orationi sententias intexunt, abhorret. Non raro & digreditur: ut videlicet tedium

ἦγεν λήξεως μὴ ἐδεμιάς τυ-
χόντες, πανολεθρίως δὲ εἰς ἄδης
καταβαίνοντες. Τῷ τρίτῳ τέ-
τῳ τὸ τ' ἡρώων ἐπέ), τ' ἀμφὶ
τ' Ἐποκλέα καὶ τ' Πολυεΐκῳ
μάλισσι, τ' δηλαδὴ τὸν τε πρῶ-
τον πόλεμον καὶ ἀρχαιότατον
Θηβαϊκὸν λεγόμενον, καὶ τ' ἀμφὶ
Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλεων, τ' τε
ἄλλων ὧν ἡ ποίησις μέμνη), τ'
Τρωϊκὸν συνησμενίων· ὧν οἱ
μὴ τῷ θανάτῳ ὑποπεπληγό-
τες παρσυδεῖ ἀπώλοντο. οἱ δὲ
πινες αὐτῶν ἐπ' νηυσὶ τὰς μα-
κάρων νήσους οἰκῶσι. Ἐκ τού-
τῃ σιδηρῶν, καὶ τὰς αὐτὰς ἀνό-
μίας διελθεῖν ὀπιβάλλει), τὰ
τε τῶν δικαστῶν μάλισσι, ὧν
αἶψα πνὶ βραχὲ τε καὶ χα-
λεῖν τι τ' δωροδοκίας ἀπεί).
Τὸ λοιπὸν δ' ὅτι λόγος τὰ τε τ'
ἀδικίας τε καὶ δικαιοσύνης ὀπί-
χειται ὑποτυπᾶν ἀνατίθε-
ται, καὶ παρεκκρίσεις πῶς τ'
σοφιστῶν τῷ Πέρσῃ ὑπο-
βάλλει. Τὸ πλεῖστον δ' ὅτι ὑπο-
θηκῶν τ' ἐνταῦθα κεμένων ὁ
χαρακτήρ ἀφοριστικὸς ἐστὶ καὶ
ἀπὸλυτὸς αὐτῶν· καὶ αἰσύνδει-
1) ὡς ὀπίπαν ὁ λόγος. ἔστιν
ὅτι καὶ δόχαιολογικῇ ταυτο-
λογίᾳ κεχρημένῳ, ἐδέετο
κατὰ γυμνῶν τ' τ' νεωτέ-
ρων γλωσσολογίας παρενθήκῃ
ὑποφαίνων. Κέχρηται δ' καὶ
παρεκβάσει σὺν ὀλίγῃ, τὸν
ἀδελφόν

αἰδελφὸν Διὸς ὃς περὶ τὰς ὑπο-
θήκας καὶ παραγινέσκει τὰς τὰς
κέρει ἀναλαμβάνων καὶ ἀνακ-
τῶμεν. Μετὰ ταῦτα εἰσβάλλ-
ει τὴν οἰκονομικὴν διδασκίαν,
Διὸς τὴν γεωργίαν διδόντος ἀρχαί-
μεν. Ἐξ ἧς ἡ πᾶσι ἡ διδα-
σκαλία αὐτῇ περὶ καιρὸς περ-
σφόρος ἀροτριάσεως καὶ ἀμύ-
της, περὶ τευξητῶν καὶ ξυλοπμίαν,
περὶ τὰς Διοσκόσις τὴν γε ὁρ-
θῶς καὶ κατὰ καιρὸν περὶ το-
μῶν, καὶ τὴν παραλελειμ-
μῶν τὰς ζημίας, καὶ ὅσα ποιεῖ-
ται. Ἐπὶ τὴν ὥρων τὴν δάκρυ-
σιν, καὶ περὶ τὴν πνα μάλισται τὴν
ἔργων οἰκείως αὐτῶν ἐκείνη Διό-
κεται, μέχει εἰχων καὶ π-
νῶν καὶ λ. δ. Ὡς μέχει τέ-
τα μὲν ἡ πρώτη τὴν οἰκονομι-
κῆς. Τῶν δὲ ἀνθρώπων περὶ ὁν-
τῶν δὲ χρόνος καὶ ὑπιδιδο-
μῆς αἶμα τὴν ὑπιδιδομῆς, καὶ
περὶ μόνον π. περὶ σὺν εἰδῶ
συνδιδόντων, ἀλλὰ περὶ πᾶν,
μακρόν δὲ οἰονδήποτε, καὶ κέρ-
δος π. κατὰ τὴν ποιητικὴν, ἐν
χερσὶ φανέν, ἀχολαμῶν, τὸ
ἔπερον τὴν οἰκονομίας μέρεθ
διέρχεσθαι φερίζων, καὶ τὰ τὴν
θαλάσσης μέρεθ Διόλαμβά-
νων. ἔτω γὰρ τὴν δὲ πᾶν ἀκμὴν
καὶ τὴν καιρῶν τὸν ἐπιτηδεό-
τατον μάλισται, καλῶν φαίνεσθαι.
Πάλιν δὲ μὲν ταῦτα ἐν ὑποθή-
καις καταλήγει. Προσθεὶς δὲ τὴν

fratris, quod ex admonitioni-
bus haurire ac praeceptis pote-
rat, dilueret. Posthac ad Oe-
conomicam transit, cuius ra-
tionem initio ab agricultura
facto, praescribit. Totq̃ autem
hac doctrina, in describendo
tempore ad arandum idoneo,
tum delineando messis & vin-
demiae, & ferendi ligni tem-
pore versatur. Prater haec, tum
eorum quae recte ac ordine ge-
runtur successum & exitum,
tum eorum quae negliguntur,
damna ac noxas ostendit. Huc
accedunt, tempestatum anni
distinctiones: tum quibus quae-
que rebus sit idonea. Usque ad
viginti & octo aut triginta &
quatuor ferè versus. Atque
haecenus quidem prima Oeco-
nomiae pars. Ceterum cum ho-
mines, partim temporis pro-
gressu, partim acriter lucris de-
siderio, non unum tantum ali-
quem lucrandi modum ample-
cterentur, verum omnia, quae-
cumque modò lucrum aliquod
promitterent, adorirentur, al-
teram Oeconomiae aggreditur
partem: qua occasione, de na-
tura ac ratione maris loquitur.
Ita enim tempus ad navigan-
dum maximè idoneum, vide-
tur vocare. Posthac rursus in
praeceptis desinit. Cum autem

de debita Diis reverentia inter alia loquatur, divisionem ejus subjungit: Ὅτι cum initium à genere, hoc est, Deorum veneratione fecisset; ad singula, hoc est, ejus species pergit. Atque ita quidem totum Operum ac Dierum argumentum absolvitur. Quod autem est reliquum, de bonorum ac malorum, tum verò mediocrium dierum observatione agit: tum qui eligendi, qui rejiciendi sint, breviter præcipit.

τὸ ἀθανάτων ὅπιν, ὑποδιαίρεσιν αὐτῆς ἐνταῦθα πεποίηκεν, καὶ ἀκολούθως, ἀπὸ γένους ἤγεν, ὅτι τὸ θεῶν σεβασμῶν, ἀρχόμην, εἶτα εἰς τὸ καθέκαστον, καὶ τὸ εἶδεν, ὑπάγα. Καὶ ἔτω μὴ πᾶς ὁ τὸ ἔργων λόγος, κατὰ τὸν κοινὸν, ἐκπεπόξω. Τὸ δὲ ὑπόλοιπον, τὸ περὶ ἀγαθῶν καὶ φασίων ἡμερῶν, περὶ καὶ τὸ μέσων παρατηρήσεως, τὸ περὶ ἐκλογῆς αὐτῶν καὶ τὸ ἀπεκλογῆς, ἐν βραχὺ πελείχῃ.

INDEX VOCABULORUM,
QUÆ IN
HESIODO
OCCURRUNT,
EMENDATIO R.

ε. Opera & Dies, α. Scutum Herculis, θ. Theogoniam
significant.

A.

A : Qua, nom. pl. n. g.
ab α, quod : articulus
postpositivus.

Α'απ'ε, α'απ'ις, ab α'απ'ι' u, ε,
η non tangendus, ex α priv. &
α'π'ω vel ι'α'π'ω, & per pleonaf-
mum ε α, α'απ'ω. lædo, noceo.
f. ψω. s. 148.

Α'αδ'η 3. sing. a. 1. pass. ab α'τω.
lædo. F. α'σω. quod fit ex α'αω,
hinc a. 1. α'αδ'ω, pro ηδ'ω.
tollitur augmentum & α poë-
ticè reduplicatur. Th. α'π'ω. ω,
f. ησω, lædo, noceo. s. 283.

Α'ασι. flant. 3. pl. ab α'ημι, flo,
ut ισημι, ισησι. Th. α'ω, flo, spi-
ro. θ. 875.

Α'α' saturatur. 3. person. ab α'η-
μι. in pass. α'αμω expleor. satu-
ror, ad formam ε ισημω. Th.
α'ω, f. ησω, flo, spiro. α. 101.

Α'αν'ε, u, ε η' η, insatiabilis, in-
noxius. Th. α'π'ω, ω. f. ησω. læ-
do. θ. 717.

Α'ε'πω genit. Ionicus pro α'ε'τε, u.
ab α'ε'της, u. bobus carens. ex α
priv. & β'ε, βοδ'ς ε η' vacca, bos,
taurus. s. 451.

Α'ζα'ων, part. a. 2. Atticè pro
α'ζων, ab α'ζω. duco. f. α'ζω. p.
η'ζα, a. 2. η'ζω. Att. η'ζαζω.

Α'ζα'θ'ς, η, θ'ι. bonus, a, um. dat. pl.
α'ζα'θ'οις. paragoge Ionica, pro
α'ζα'θ'οις. comp. α'μ'οι'ωσι, βελ'ωσι,
κρεί'ωσι, δ'ρο'ωσι, λαι'ωσι. Superlat.
βέλ'ωσι, κρέ'ωσι, α'ρε'ωσι, λαι'ω-
σι. s. 24.

Α'γα'αται, 3. pers. ind. ab α'γαίο-
μαι, irascor, invideo. s. 333.
Th. α'ζαω, ω, f. ησω, demiror.

Α'ζακλυ'ς, adjec. ex α'ζαω nimis
& κλυ'ς celebris, à κλυ'ω, pro
quo

- quo etiam κλύω *audire*, ἀζακλυ-
πῖσιν, dat. pl. Ionic. §. 1015.
- Ἀγανῆτις, superl. ab ἀγανός, ὤ,
ὁ placidus, ex α̅ epitatico &
ζαίνω, ιω, τὸ, lætitia, gaudium.
§. 408.
- Ἀζακκόμενος, præf. part. passiv. ab
ἀζαίω. f. λῶ, p. κω, ορη, ἀζαί-
λωμαι *exsulto*: ad formam τοῦ
ἀζακκισομαι, *exsulto*, ab Hebræo
לִּי אֶזְכָּרִימַי. præf. part. f. g.
pl. num. α. 86.
- Ἀγανή, nomen fœminæ splendi-
dæ, à masculino ἀγανός *admi-
rabilis, splendidus*. Thema ἀζαίω
miror. §. 246.
- Ἀγανός, ὤ, ὁ nobilis, admirabilis.
ab ἀζαίωμαι *admiror*. ἀγανῶν.
gen. pl. §. 462.
- Ἀγανῶν, nomen mulieris, Vide
paullo ante ἀγανή. §. 976.
- Ἀγανεύς, *ferocis*, gen. sing. Th.
ζαῦρος, υ, ὁ, *superbus, elatus*:
ἀγανεύς valde *superbus*. α̅ non
est *privativum*, sed *intensivum*,
§. 832.
- Ἀγίς pro ἀγία, *vasa*, nom. pl. n. g.
ἀγίσσιν. dat. pl. Them. ἄγιω,
ιω, τὸ, *vas quodlibet*. α. 613.
- Ἀγίλος, υ, ὁ, *nuntius*. α. 85. ἀγ-
χλίη, *proprie res quæ nuntia-
tur*. ab ἀγίαω, *nuntio*. f. λῶ,
p. ἡγίλω. α. 1. ἡγίλω.
- Ἀγίστιν, vide paullo ante ἀγίς. α.
475.
- Ἀγέ, Adverb. hortantis, ab ἄγω.
α. 2. imperat. act. verbi, ἄγω,
ago. α. 449.
- Ἀγέρεν, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro
ἡγέρεν, ab ἀγίρω, *congrego*,
Poetæ metri causâ tollunt *au-
gmentum*. f. ρῶ. p. ἡγέρεω.
Att. ἀγέρεω. α. 1. ἡγέρεω.
α. 652.
- Ἀγέλας, pl. num. *greges*. ἡ ἀγέλη,
grex, ab ἄγω. Grex agitur. sic
Latinè *agmen* ab *agendo*, pro-
prie pecudes aguntur, homines
verò ducuntur. α. 168.
- Ἀγελήη pro ἀγελία, ας, ἡ. Ionicè,
predatrix. ab ἄγω & λείω, ας, ἡ.
præda. α. 197.
- Ἀγίεος, υ, ὁ, ἡ. *immunis, præmio
carens*, ex α̅ privat. & γίρας,
τω, τὸ, *præmium, munus*. §.
396.
- Ἀγέσθαι, præf. inf. pro imperat.
verbi ἄγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἡξα,
α. 2. ἡξω. α. 695.
- Ἀγέσθης, ὁ, ἡ. *dux exercitus*, Mi-
nervæ epitheton. ab ἄγω, *du-
co*, & στρατός, ὤ, ὁ. *exercitus*.
§. 925.
- Ἀγλῶρος, acc. sing. *fortem*. ab
ἀγλῶρ, ορ, ὁ, *strenuus*. com-
positum ex ἄγαν valde & ἀνὴρ
vir. α. 7.
- Ἀγέρω, υ, ὁ, κ, ἡ, *senis expertus*,
μη γηρασσών. compositum ex
α̅ priv. & γήρας, αἰ, τὸ, *senec-
tus*. §. 305.
- Ἀγέρω, accus. singul. 4. simpli-
cium, ab ἀγέρως, ω, ὁ κ, ἡ. *se-
nii expertus*. Et ἀγέρω, nominativ.
plur. 4. simpl. ex α̅ privat. &
γήρας, αἰ, τὸ, *senectus*. §.
949.
- Ἀγίς, pl. num. *vallies*, ab ἀγίς,
ιω, τὸ, *vallis*. α. 389.
- Ἀκυλομήτης, υ, ὁ, *versipellis*, qui
profert obliqua, non recta con-
silia. compositum ex ἀκύλω
obliquus, & μήτης, ιως, ἡ, *confi-
lium*, ὁ ἀκύλα, τῆς, ἡ, *σκολιὰ
βυλάου*. α. 48.
- Ἀκυλομήτης, nom. pl. *repandito-
stri*, ex ἀκύλω *inflexus*, cur-
vus, & χίλος, ιω, τὸ, *labrum*,
à nominativo singulari ἀκυλο-
χίλος, υ, ὁ. pro quo etiam le-
gitur

gitur ἀστυλόχου, *αστυα* habens labra. α. 405.

Ἀγλαΐα, nom. pl. *voluptates, gaudia*. ab ἀγλαΐα. splendor, ornatus. Th. ἀγλαός, ὤ, ὅ, splendidus. §. 285.

Ἀγλαός, ὤ, ὅ, splendidus, ἀγλαά, splendida. Th. ἀγλη, κς. ἡ. fulgor, splendor. s. 337.

Ἀγνή, dat. sing. ab ἀγνός, ὤ, ὅ, castus. s. 465.

Ἀγνυτ' pro ἀγνυτο, 3. singul. imperf. passivi, ab ἀγνυμι *frango*, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Thema est ἄγω. F. ἄζω, &c. *frango*. α. 279.

Ἀγνώς, castè, adverb. ab ἀγνός *castus*. s. 337.

Ἀγρι, portaret, præf. act. opt. ab ἄγω, porto, ἄγρις, acc. sing. præf. part. act. vide supra ἀγριών. α. 480.

Ἀγριῶν, f. ὄσω, p. ὄσω. publice & in foro dico, & per syn. speciei, s. 288. aperte dico.

Ἀγρός, ἄς, ἡ. forum, ab ἀγρίω *congrego*. Gen. Ionicus ἀγρίης. s. 105.

Ἀγρίων, Genitivus pl. Ionicè pro ἀγρίων. s. 30. à nomine ἀγρός, ἡ, forum. Th. ἀγρίω *congrego*, ut supra, & ἀγρή, Ionicè pro ἀγρός. ἀγρήφι, in foro, φι est paragoge poetica, & reddit vocem ἀκλυτον. §. 89.

Ἀγραιῶν, ruri seu in agro pernoctantes. Epitheton pastoris. Compositum ex ἀγρός, ὤ, ὅ, *ager*, & αὐλή, ἡς, ἡ, *atrium*, h. e. locus subdialis, apertus & vacuus ante ipsas ædes, τὸ ὑπαίθριον. Item *stabulum, septum*. Hinc αὐλίζομαι *stabulo*: item pernocto, unde est ἀγραιῶν, ruri pernocto. §. 26.

Ἀγρῶν, Ionicè pro ἀγραιῶν, ab ἀγραι, ας. ἡ, *captura, venatio*. §. 442.

Ἀγρῶν, neutrum plural. ponitur pro Adverbio. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ. *ager*.

Ἀγρῶν, accus. est nomen proprium viri. ἀγρῶν, κς. ὅ. §. 1013.

Ἀγρῶντας, accus. pl. ab ἀγρῶντας, κς. ὅ. *agrestis, agricola*, pro ἀγρός. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ. *rus*. α. 39.

Ἀγροκώδιμος, κς. ὅ. *qui in agris tumultuatur*. ab ἀγρός, ὤ, ὅ, *ager*, & κώδιμος, ὤ, ὅ, *tumultus*. §. 925.

Ἀγρομέροις, dat. pl. part. præf. pro ἀγρομέροις. Syncope. ab ἀγρίω, *congrego*. f. ἰρῶ. p. ἡγρέω, & Attic. ἀγρήμερος. α. 1. ἡγρέω. §. 92.

Ἀγροπύρις feræ, gen. cas. f. g. ab ἀγροπύρις vel ἀγροπύρις, substantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρός, ὤ, ὅ. *ager*. α. 407.

Ἀγχι, pro ἀγγι propè. construitur cum Genitivo: est Adv. s. 639.

Ἀγχίμαχος, pl. num. cominùs pugnantes, ex ἀγχι propè & μάχημα, *pugno*, f. μάχησμαι. p. μαμάχησμαι. α. 25.

Ἀγχίμελον, adverbialiter hìc accipitur hoc neutrum, ex ἀγχίμελον, κς. ὅ, ἡ, è propinquo veniens, ex ἀγχι propè & μέλον, seu μόλον, *venio*. α. 325.

Ἀγχίστη, dativus singul. ab Ἀγχίστης, κς. ὅ. nomen viri. ex ἀγχι & ἴσθι. q. d. ἀγχι τ' ἴσθι. §. 1009.

Ἀγρίμω, præf. part. pass. verbi ἀγρίωμαι, ἄμωμαι, *demiror*. Th. ἀγρίω, ἡσται. idem §. 619.

Ἀγαν, *vehemens*, part. præsens, ab

- ab ἄγω *duco, veho*. vide ἀγαγών.
 §. 998.
 Ἄγω, *duco*. f. ἄξω, p. ἤξα. a. 1.
 ἤξα. a. 2. ἤγν. s. 208.
 Ἀγών, dat. sing. ab ἀγών, ὠν, ὅ, *certamen*. §. 435.
 Ἀγῶσι, 3. pl. subj. ab ἄγω *duco, veho, traho*. f. ξω.
 Ἀδύητε, *indocta*, acc. pl. n. g. ab ἀδύη, incognitus. Th. δαίω, *scio, disco*. §. 655.
 Ἀδάμαστον, pro ἀδάμαστον. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμαστον, s. vel ἀδάμας, αἶ, ὅ, nomen clarissimæ gemmæ, per metaph. ponitur pro ferro. ἀδάμαστον genitivus ab ἀδάμας, αἶ, ὅ, ex α quod hic idem valet quod δου, & δαμείω domo §. 188.
 Ἀδελφότης, s. 420. est superlativus, à positivo ἀδελφός s. ὅ, proprie *morsui non obnoxius*: hic verò *cariem minimè sentiens*: à δάκνω *mordeo*: f. δαξομαι. a. 2. ἔδωκεν. p. δέδωκε. unde etiam est nomen δελφός vermis, qui lignum corrumpit, ἰψ (ab ἰψω *noceo*) vermis qui cornua lædit. ἱξ (ab ἱκω *advenio*) vermis, qui palmitibus obest. οῆς (à σήπω *putrefacio*) vermis, qui vestes depravat. τρώξ (à τρώω) qui vitiat legumina. ψύς qui ficus arrodit, &c.
 Ἀδελφός, s. ὅ, ἰ. non manifestus, obscurus. Th. δῆλός, s. ὅ, manifestus. s. 6.
 Ἀδίκος, s. ὅ, ἰ. injustus. ἀδικώπεις, comp. Th. δίκη, ἡ. iustitia. s. 260.
 Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμείω, domo. §. 349.
 Ἄδν, pro ἄδν, 3. pl. a. 2. aet. ab ἄδν. placeo, f. ἔσν, p. ἤσν. at

- Ἄδν, *futuro, expleo*. θ. 917.
 Ἀδρυσίω, ἡ. *ubertas, copia* ab ἀδρὺς, ὤ, ὅ. *dives, crassus, magnus*. s. 473.
 Ἀδύτη, dat. sing. ἀδύτης s. ὅ. *qui nihil dat*. Ratio compositionis planè insolens, ex α priv. & δύτης, s. ὅ, *qui dat*. Th. ἰδύμαι, do. s. 355.
 Ἀἶθλον, s. τὸ. *certaminis præmium*, ab αἶθλος seu αἶθλος, s. ὅ, *certamen*. s. 654.
 Ἀἰθλούσιν, *colluctentur*. 3. pl. præf. subj. aet. ab αἰθλόω, f. ἔσν. p. ἤσν. idem quod αἰθλίω, *ugno, dimico*, vide αἶθλον. §. 435.
 Ἀἶ, adverb. semper. §. 288.
 Ἀειχμησίαν, Genit. pl. *Æolicus*, ab αἰχμηστής s. ὅ. *sempiternus*. ex αἶ & χμηστής, qui genitus est. Th. γαίνομαι, *nascor*. f. γήνομαι. a. 2. m. ἰχθυόμαι. §. 548.
 Ἀείδιν. præf. inf. αἶδν, 3. pl. imperf. aet. pro αἰδν, ab αἰδν *cano*. Metri causâ abjicitur augmentum: in prosa αἶδν, f. ἔσν. p. ἤσν. s. 662.
 Ἀείρει, a. 1. aet. infinit. ab αἰρέω *tollo*. f. αἶρω. a. 1. ἤειρε. hinc αἰρέας. a. 1. part. aet. αἰερόμενος, pl. part. præf. f. g. s. 761.
 Ἀείκας, acc. sing. ab αἰκής, ἰ, ὅ, ἰ. *durus, asper*. Them. αἶκω, *cedo*, f. ξω §. 166.
 Ἀἰκνῆ, *non invito*, adverb. ab αἰκνῶ *invitus*. Thema. αἰκνῶν ὄν, ὅ. *spontaneus*. §. 529.
 Ἀείσαι, 2. pl. a. 1. aet. imperat. ab αἶδν, f. σν. p. ἤσν. canto. §. 965.
 Ἀἶψα, dat. sing. ab αἶψα, κ, ἡ. *turbo, procella*, ex αἶσπ *spiro* & εἰλέω *convolvō*, §. 874.
 Ἀἶψα nomen mul. q. d. *procellosa*. §. 267.
 Ἀεικνέων, gen. pl. in nom. αἰκνέων,

ῥαῖν, ὀϊϙ, perpetuū fluens, alii legunt αἰναῖν, ὀϊϙ. ex αἰῖ *semper* & ῥαῖν, *fluo*. Th. ῥαῖν, *habito*. s. 550.

Αἰνάς, genit. g. f. ab αἰναϙ, *perennis*. Poët. pro αἰναϙ. ex αἰῖ *semper* & ῥαῖν *fluo*. αἰναῖν, gen. pl. s. 595.

Αἰσταν, gen. pl. part. præf. activi, ab Αἰμαι, *flo*, ad formam πῑθεῖς, ἐνθς. Sed quia est ab αἰν, potius juxta ἵσημι esset flexendum. Notetur ergo hæc exceptio. s. 625.

Αἰξί, 3. præf. ab αἰξω, *augeo*, pro quo in prosa, αὐξάνω & αὐξω. f. ἦσιν. p. ἡυξηται. s. 6. αἰξομαι, pass. αἰξί), αἰξίϙ. imperf. αἰξομῆιαι. gen. Ion. part. præf. s. 773.

Αἰργός, ῥ, ὀ. iners, αἰργός, dat. hinc αἰργίη, *inertia*, Ionicè, pro αἰργία, *as*, ἡ. *pigritia*, ab αἰργός, pro quo in prosa αἰργός. Th. ἔργον, *opus*. Prosa dicitur quasi *profusa*, oratio verò ligata, quæ certis numeris adstricta est, quale est poëma. s. 303.

Αἰροπτό), nom. pl. *altè volantes*. Epitheton cygnorum, compositum ex αἰεω, in altum tollo, & πτόμαι, *volare*. declinatur duobus modis. αἰροπότης, *u*, ὀ. Prim. simplic. & in quinta simplicium, αἰροπότης, ητϙ, ὀ. in aëre *suspensus*. α. 316.

Αἰσιφρονα, acc. sing. *stolidum*. s. 315. à nominativo αἰσιφρων, οἱϙ, ὀ. ἡ. ex αἰω, *flo*, & φρῑν, *enòs*, ἡ. *mens*, qui ventosa mente præditus, inconstans & temerarius est & proinde *stultus*. hinc αἰσιφροσύνησιν, dat. pl. Ionic. pro αἰσιφροσύναις, ab αἰσιφροσύνη, *stultitia*.

Αἰζαλίαι. α. 153, Geniivus Ion.

pro αἰζαλίαι, ab αἰζαλίϙ, *u*, ὀ. *aridus*, *torridus*. Thema est αἰζω *torrefacio*, *arefacio*.

Αἰξί, 3. pers. præf. verbi αἰζω, *fico*. α. 397. hinc

Αἰξί), præf. sub. *tristetur*, ab αἰζομαι, *proprie exaresco*: per metaph. *cura* & *maerore conficior*. α. 585. 9. 99.

Αἰζω, cum aspero spiritu *veneror*. σίβομαι. 9. 532.

Αἰζωσι, pl. num. *discincti*; scil. ut cò sint expeditiores: ex *a* privativo & ζωσις *cinctus*, quod est à ζωύω vel ζώνυμι, *cingo*, in fut. ζώσω, in præf. ἱζωσι. in passivo præf. ἱζομαι vel ἱζοσμαι, in 3. sing. ἱζωται, hinc est ζωσις, *cinctus*, ζωσις, ἡ. *cingulum*, *baltheus*. s. 345.

Αἰδῖαι, acc. sing. ab αἰδῖν, οἱϙ, ἡ. *lusciniæ*, ab αἰδῖν *canto*, pro quo in prosa αἰδῖν. s. 203.

Αἰϙ, pro αἰϙ, *spirabat*. imperf. abjecto ο μικρῶ per apostrophum, & τ mutato in 9, propter seq. aspiratam. Thema est αἰω *flo*, f. ἦσιν. unde formatur αἰωσι & pass. αἰωμαι. α. 8.

Αἰς, αἰς, ὀ. *aër*. ab αἰω, in f. g. significat *rorem*. s. 549.

Αἰσι, 3. sing. ab αἰωσι *flo*. hinc

Αἰσι, *flant* 3. plur. ut ἵσημι, ἵσησι. Th. αἰω. *flo*. s. 514. 9. 875.

Αἰσῖς, acc. pl. à sing. αἰσῖς, *u*, ὀ. *flatus*. in nom. pl. αἰσῖται, *flamina*. Th. αἰω, *flo*. s. 645.

Αἰσῖναι, pl. num. f. g. 9. 968. Græci non dicunt αἰσῖναι, sed αἰσῖναις, ὀ, καὶ ἡ. ex *a* negativo & σῖναις. Sic in Novo Testamento αἰωνίϙ, *u*, ὀ, ἡ. & αἰωνίϙ. in f. g. αἰωνία. Regula. *Adjectiva composita nec non quandoque derivata sunt generis commun-*

compotatis. ἀθναίτης, pro *ἀθναίτης*, Ionicè: & *ἀθναίτιος*, pro *ἀθναίτη*. ut & *ἀθναίτισιν*, dat. pl. pro *ἀθναίταις*. s. 309.

Ἀέσφατος, s, ineffabilis. compositum ex *α* privativo & *ἑσφατ* pro *ἑσφατ*, à Deo pronuntiatus: prout dicimus *ἑσφάδω*, *divinitus datus*, *Ἀέσφατος* etiam idem quod *nefandus*. Sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum *α* non est privativum: sed intensivum, ut *ἐδιδάξαν Ἀέσφατον ὕμνον αἰῶνιν*, docuerunt *divinum* carmen canere. s. 662. ex *φατ* dicendus, hoc à *φάω*, dico. idem quod *φημί*. s. 830.

Ἀθλοῦ, s, ἡ. *Minerva*. Dicitur etiam *Ἀθλῶν*, quasi *ἀθλῶν*, ex *α* privat. & *θηλή* *capilla*, *mamma apex*, quod *Minerva* prognata ex cerebro *Jovis* (uti fabulantur) non fuerit alia aliorum more. *Ἀθλοῦ*, ὦν, αἰ *Athenæ*, acceperunt nomen, à *Minervæ* fictitii hujus idoli æde & cultu. *Ἀθλοῦ* alio nomine *ἀκτὴ*, ἤ, ὁ *litus*, quod in litore maris fuerit condita, unde *πολλὴς ἀττικὴ* (pro *ἀκτικὴ*) *civis attica*. s. 126.

Ἄλ', pl. num. pro *ἄλλα*, à singul. *ἄλλον*, s, τὸ *præmium certaminis*, sed *ἄλλω*, s, ὁ. est ipsum certamen. Vide suprâ *ἄλλω*, s, ὁ. s. 756.

Ἀλάω, s, *illimis*, *limpidus*, ex *α* privat. & *θάλω*, ἤ, ὁ *limas*, *fax*, *sordes*: unde est *θάλω* turbato. *θάλωτος* turbatus. s. 595.

Ἀγρί, s, ὁ, *confertus*, in unum collectus. u. 246.

Αἰ, artic. præpos. ab ἡ, hæc. ὁ, τὸ.

Αἰ, artic. postp. ab ἡ, ὁ, ὁ, quæ, quid, quod. s. 268.

Αἰακῷ genit. ab *αἰακός*, ἤ, ὁ. ab *αἰαξ* *αἰαχ* ὁ. vel *αἰας* *αἰαν* ὁ, quæ idem significant, nomen herois, *Ajax*. s. 1005.

Αἶαν, pro *γαῖαν*, terram, *Poëtici*, à *γαῖα*, seu *γαῖα*, ἡ. s. 124.

Αἶα accusat. ab *Αἶξ*, *αἰγός*, ὁ, ἡ. *caper*, *capra*. s. 516.

Αἰαίδω, acc. à nominativo, *αἰαίδης*, s, ὁ, ab *αἰαῖς*, ἴω, ὁ, nomen viri. *αἰαίδης* ergo est patronymicum, sicut à *πληύς* dicitur *πληίδης*. u. 182.

Αἶγες, pl. nom. à sing. *Αἶγες*, s, ἡ. *populus nigra*. Alii etiam vertunt *alnum*, δὲ τὸ ἐγέρσας. s. 377.

Αἰγί, acc. sing. pro *αἰγίδα* per apostrophum, *α* abjicitur, ab *αἰγίς*, ἴδω, ἡ, *pellis caprina*, munimentum pectoris. Alii putant *scutum* fuisse pelle ista obductum. Thema *αἶξ*, *αἰγός*, ὁ, ἡ. *caper* vel *capra*. u. 344.

Αἰγίοχο, gen. Ionic. pro *αἰγίοχῃ*, à nominativo *αἰγίοχῃ*, s, ὁ, epitheton *Jovis*. Sic dictus, quod generatus, in *Creta* nutritus fuerit à *capra* (ὅχῃ sonat alimentum) ut lateret patrem *Saturnum*, qui pueros mares devorabat. s. 483.

Αἰγυπιοί, ab *αἰγυπός*, ἤ, ὁ, *vultur*, avis prædatrix & rapax. à γὰρ, γυπός, ὁ, *vultur*. u. 405.

Αἰ ὁ, sunt duæ voces. *αἰ* est artic. præpositivus, ὁ per apostroph. pro δὲ verò.

Αἰδῶ, Genitivus *Æolicus* pro *αἰδῶ*, à nominativo *αἰδῶς*, s, ὁ. *orcus*, *interni*. q. d. *αἰδῶς*, ἴω, ὁ, *obscurus*. ex *α* priv. & *αἰδῶ*, non video. s. 153.

Αἰδῶ,

Αἶδι, à nominativo ὄρδι, ἡδι, ὄδι, s. 822.

Αἶδις, obscurum, adject. generis neutrius, ab αἶδις, ἴδι. Thema, εἶδω, video, f. εἶσμαι. a. 2. εἶδον & ἴδον. a. 477.

Αἶδιω, Genit. Ionicus pro αἶδιω ab αἶδις, s, ὁ. infernus, in prosa dicitur, αἶδις, s, orcus, tartarus. s. 311.

Αἶδηλα, acc. pl. arcana, ab αἶδηλος tenebricosus. Th. αἶδις, s, ὁ. infernus. s. 756.

Αἶδιον, ab αἶδιος, perpetuus. Th. αἶδις semper. a. 310.

Αἶδιος, dat. pl. Ionic. αἶδιος ἡ, ὄν, tenebricosus. Th. est εἶδω, video. s. 860.

Αἶδι, dativ. sing. reverentia, ab αἶδις, ὅς, ἡ. pudor. a. 354. hinc

Αἶδια, τὰ. pudenda. s. 733.

Αἶδιη, s, ἡ. veneranda. αἶδιαισι, dat. pl. Ionic. Th. αἶδις, ὅς, ἡ, pudor. s. 257.

Αἶδις, genit. sing. ab αἶις, αἶδις, ὁ. orcus. idem quod αἶδις, s, ὁ. Vide suprâ. αἶδις δὲ, ad orcum. a. 151.

Αἶδρῆσι. s. 685. dat. pl. Ion. pro αἶδρῆσις, ab αἶδρῆς, ἡ, inscitia, ab ἴδρις, s, ὁ. κῆ, ἡ, sciens. Th. ἴσμαι, scio. hinc

Αἶδρις, ignarus, vide Thema, ἴσμαι scio. a. 105.

Αἶδω, pudorem. accus. sing. αἶδω, αἶδω, ab αἶδις, pudor. s. 324.

Αἶδωνις, ὅς, ὁ. idem quod αἶδις, s, ὁ. Pluto. s. 913.

Αἶδις, pudor. ex α priv. & εἶδω video. quorum nos pudet, ea non adspicimus. s. 192.

Αἰεττοειδής, s. 893. sempiternum. gen. pl. Æol. pro αἰεττοειδῶν. ab αἰεττοειδής, s, ὁ. sempiternus, ab αἰν, semper & γαί-

νομῶν, nascor. s. 893.

Αἰεὶ pro αἰν semper, Poëticè, & αἰν. s. 114. & 298.

Αἰετὶν, aquilam, pro αἰετὶν metri causâ, αἰετὶς, ὤ, ὁ. s. 523.

Αἰετῖος. juvenilis, ab αἰετῖος, ὤ, ὁ. juvenis, q. d. αἰετῖος, semper fervens. a. 408.

Αἰετῶν, juvenum, genit. pl. ab αἰετῖος, ὤ, ὁ, pro quo & αἰετῖος juvenis. s. 863.

Αἰήτιος. Æolicè pro αἰήτι, ab αἰήτις, s, ὁ, nomen viri. s. 992.

Αἰή, dat. Ion. ab αἰή, pro γαῖα, terra. a. 153.

Αἰήτις, αἰήτι. Vide Αἰήτιος. s. 958.

Αἰεὶ, quæ pro αἰετ quæque, ab αἰετῖος, ὤ, ὁ. articuli postp.

Αἰετῶν, ἑνός. ardens, αἰετῶν, acc. sing. ab αἰετ, uro, incendo. s. 72.

Αἰήτις, ἑνός, αἰήτις, ὁ. æther. s. 18.

Αἰετῶν, gen. pl. ab αἰετῖος, ὀπός, ὁ. Æthiops. q. d. αἰετῶν τῶν ὀπός. ab αἰετ, vultus, th. ὀπός, video, & αἰετ, uro. imperf. ἤθον, ardebant. s. 985.

Αἰετῶν, ardentis, præf. part. gen. Ion. ab αἰετ, ardeo, αἰετῶν, αἰετῶν, gen. pl. part. præf. a. 60.

Αἰετῶν, dat. ab αἰετῶν. ὀπός, ὁ, niger. Th. αἰετ, uro. s. 742.

Αἰετῶν, acc. sing. ab αἰετῖος, ὀπός, ὁ. κῆ, ἡ, niger. ab αἰετ, uro, & αἰετ, vultus. Th. ὀπός, f. ὀπός, præf. αἰετῶν. s. 36.

Αἰετῶν, pro αἰετ. Doricè προαἰετῶν. αἰετ δύναι si quidem possis. s. 268.

Αἰμα, αἷμα, pro αἷμα, τῆς, τὸ, sanguis.

Αἰματόεις, cruenta, pl. num. ab αἰματός, ὅς, ὁ. Thema est

- est *αἷμα*, *αἷς*, *τὸ*, sanguis. §. 187.
- Αἰμύλιος*, dat. pl. Ion. *αἰμύλος*, ὁ, ἡ, *blandus*, *αἰμύλιος* idem. s. 78. hinc *αἰμύλλω*.
- Αἰνῶ*, pl. f. g. *αἰνός* *gravis*. differt ab *αἰνός* laus, accentu. s. 802.
- Αἰνέω*, *laudat*, ab *αἰνέω*, *laudo*, f. ἴσθω. vel ἴσθω. p. ἤνεκα. aor. 1. ἤνεκα. aor. 1. imperat. *αἰνέσον*. Th. *αἰνός*, s. ὁ, laus. s. 824.
- Αἰνέας*, s. ὁ, *Æneas*. §. 1008.
- Αἰνέω*, pro *αἰνέω*, *probo*. & hoc pro *αἰνέω*, *laudo*. f. ἴσθω, vel ἴσθω. p. ἴσθω. Thema *αἰνός* *laus*. s. 683.
- Αἰνός*, acc. *fabulam*, ab *αἰνός*, s. ὁ. s. 202.
- Αἰνός*, *gravis*. à masculino, *αἰνός*, ὁ, ὄν. *gravis*, *horribilis*. s. 160. hinc *αἰνέω*. dat. sing. superlat. s. 397.
- Αἰνέω*, 3. singul. imperf. medii, à Themate *αἰνέω*, *cipio*. s. 41.
- Αἰολίδα*, acc. sing. ab *αἰολίς*, *ίδος*. nomen regionis, ab *αἰόλος*, s. ὁ, *varius*. hinc, *αἰόλλω* *vario*. s. 636.
- Αἰόλλω*, 3. pl. ind. præf. pass. ab *αἰόλλω*, *vario*. f. λῶ. p. ἴσθω. Th. *αἰόλος*, s. ὁ, *varius*. s. 399.
- Αἰπόλιος*, s. τὸ, *grex caprarum*. ab *αἰπόλος*, s. ὁ, *caprarius*. *αἰπόλος* *αἰγῶν* *πυλῶν*. Them. *πυλῶν* *verso*, propriè qui versatur circa capras. Nam *αἰ* prima syllaba est ex *αἰξ* *αἰγῶν*, ἡ *capra*. s. 446.
- Αἰπύω*, acc. sing. ab *αἰπύς*, *είος*, ὁ, *altus*. f. ἡ *αἰπύα*, τὸ *αἰπύ*. s. 81.
- Αἰεῖ*, *ceperit*. 2. singul. præf. act. subj. ab *αἰεῖω* *capio*. f. ἴσθω. p. ἴσθω. a. 2. εἰλον. s. 618.
- Αἶς*, *quibus*, dat. pl. ab ἡ, *quæ*.
- Αἶσα*, ἡ, *parca*, *fortis*: item *factum*, *officium*, quasi *αἶσα* ἴσθω.
- semper æqualis*, §. 422.
- Αἰσπας*, nomen fluvii. §. 342.
- Αἰσπῶν*, *αἰσπῶν*, s. ὁ, *fatalis*, ab *αἶσα* *fatum*: idem quod *μῦθος*, à *μῦθος*, s. ὁ. a. 336.
- Αἰσωνίδης*, Filius Æsonis, patronymicum viri. §. 993.
- Αἰσωνίς*, 3. pl. imperf. med. à verbo *αἰσῶ* *impetu feror*, *agitor*, f. ἴσθω. p. ἴσθω. s. 671.
- Αἰσχισιν*, dat. pl. ab *αἰσῶς*, *είος*, τὸ, *turpitudine*. ex *α* privat. & ἴσθω, *contineo* Qui se non continent, sunt turpes. s. 211.
- Αἰτῆς*, 2. person. sub. ab *αἰτέω*, *peto*. f. ἴσθω. p. ἴσθω. s. 408.
- Αἰχμή*, ἡς, ἡ, *cuspis*. *Die spitze*. *αἰχμῆς*, dat. plur. Ionice pro *αἰχμηῖς*. s. 289.
- Αἰχμητῶν*, gen. pl. Æolicè pro *αἰχμητῶν*, ab *αἰχμητής*, s. ὁ, *bellator*, th. *αἰχμή*, ἡ, *cuspis*. s. 178.
- Αἰψῶ* pro *αἰψά* *celeriter*. s. 370.
- Αἰψοειδέων*, §. 379. epitheton Boreæ: *αἰψοειδέων*, s. ὁ, ἡ, *celeriter viam conficiens*, ex *αἰψοειδής* *velox*. th. *αἰψά*, citò. & *ειδέων*, s. ἡ, *viam*.
- Αἰών*, præf. part. verbum poëticum, ab *αἰώ* *audio*. s. 9.
- Αἰώνος*, gen. sing. ab *αἰών*, *ῶνος*, ὁ, *æternus*. item in f. g. ἡ *αἰών* *vita*. s. 331.
- Αἰσώμεν*, dat. sing. ab *αἰσώμενος*, *αἰσώμενος*, ὁ, *indefessus*. compositum ex *α* privativo, & *αἰσώμενος* *defatigor*. f. *αἰσώ*, p. *αἰσώμενος*. a. 2. ἴσθω. s. 956.
- Αἰσώμενος*, §. 824. s. ὁ, ἡ, *indefessus*. *αἰσώμενος* pro *αἰσώμενος*, gen. Ion. *αἰσώμενος*, dat. pl. Ionic. f. g. th. *αἰσώ*.
- Αἰσώ*, nomen mulieris, ab *αἰσώ* *αἰσώ*. Th. *αἰσώ*, ἡς, ἡ, *cuspis*. §. 356.

Αἰσώμενος

Ἀκαχίδης, ex animo dolens. præ-
tensis med. part. ab ἀκαχίῃ
pro ἀκαχίῳ, tristitia afficio.
Thema ἄχ, α, το, dolor.
§. 99.

Ἀκαχίδης, acutum. part. præ-
t. ab ἀκαχίῳ, acuo. ἀκα-
χίδης pro ἡκαχίδης. augmen-
to abjecto & syncope facta
ἀκαχίδης. Them. ἀκῆ, ἥς, ἡ,
cuspis, vel ἄχ, α, το, dolor.
α. 135.

Ἀκαχίῳ, animo mœstus. ab ἀκαχίῳ
dolore afficio, ex Themate ἄχ, α,
το, το, dolor. §. 868.

Ἀκαχίῳ, ἄχ, α, το, negligens.
ex α privat. & καχίῳ, α, το,
cura. §. 489. ἀκαχίῳ, acc. sing.
α. 112.

Ἀκαχίῳ, pl. sine sorte. ex α priv.
& καχίῳ, καχίῳ, ἡ, fors, fatum.
α. 823.

Ἀκαχίῳ, dat. pl. Ion. ab ἀκαχίῳ,
α, το, qui non movetur. Sepulcra
non sunt movenda & refodien-
da, sed corporibus mortuorum
concedenda quies. Th. καχίῳ, α,
f. ἡσῳ, moveo. α. 750.

Ἀκαχίῳ, firmissimæ, pl. num.
& superl. grad. ab ἀκαχίῳ, in-
corruptus, ex α priv. & καχίῳ,
καχίῳ, ο, vermis, qui in ligno
oritur, illudque rodit. Vide su-
pra ἀκαχίῳ. α. 336.

Ἀκαχίῳ, acc. ab ἀκαχίῳ, α, ο.
maritus, α. 9. ἀκαχίῳ, ab ἀκαχίῳ,
α, το, ἡ, marita, ex α quod est
non privativum, sed conjun-
ctivum, ab ἀκαχίῳ, simul, καχίῳ,
& καχίῳ, καχίῳ, ἡ, lectus, ἀκαχίῳ
jaceo, cubo. α. 800.

Ἀκαχίῳ, apud Poëtas idem quod
ἀκαχίῳ, insatiabilis, cum genit.
ex privativa part. α, & καχίῳ,
ἀκαχίῳ, pro quo etiam dicitur
το, II.

καχίῳ, α, το, satio. α. 346.

Ἀκαχίῳ, audi, præf. imperat. ἀκαχίῳ,
α, το, 2. sing. aor. 1. act. opt.
audiveris, α. 720.

Ἀκαχίῳ, pl. num. a. 1. part. ver-
bi ἀκαχίῳ, audio, f. α, το, p. καχίῳ, p. m.
ἡκαχίῳ & Att. ἀκαχίῳ. §. 695.

Ἀκαχίῳ, Ionicè pro ἀκαχίῳ, summa,
neut. ἀκαχίῳ. ἀκαχίῳ, in su-
perl. α. 667. θ. 7.

Ἀκαχίῳ, α, ο, καχίῳ, anceps, dubium.
Them. καχίῳ, fecerno, judico.
α. 311.

Ἀκαχίῳ, vespertinus. comp.
ex ἀκαχίῳ, α, ο, summus, &
καχίῳ, α, το, caligo. item
crepusculum. α. 567.

Ἀκαχίῳ, nomen proprium mulie-
ris. θ. 249.

Ἀκαχίῳ, litus. ἀκαχίῳ, dat. pl. lito-
ribus. ab ἀκαχίῳ frango, quod ibi
fluctus frangantur. & ἀκαχίῳ,
mihi, donum. α. 32.

Ἀκαχίῳ, dat. pl. Poëticus, ab
ἀκαχίῳ, α, το, ἡ, radius solis. ab
ἀκαχίῳ, frango. radiorum sola-
rium est refractio. §. 760.

Ἀκαχίῳ, acc. sing. mare, ἡ α, το, ma-
re: ο α, το, sal. solo genere diffe-
runt. §. 791.

Ἀκαχίῳ pro ἀκαχίῳ, ad mare. ὃ
postpositum accusativo, valet
ad. α. 631.

Ἀκαχίῳ, errant. 3. singul. verbū
passivi, à verbo ἀκαχίῳ, α, το, α, το,
vago, erro, pro quo etiam di-
citur ἀκαχίῳ, ἀκαχίῳ, & per re-
duplicationem ἀκαχίῳ, in pas-
sivo ἀκαχίῳ, α, το, α, το. α. 102.

Ἀκαχίῳ, dat. sing. ab ἀκαχίῳ,
α, το, clamor militum, dicen-
tium ἀκαχίῳ. Gallicè, alarme.
Th. ἀκαχίῳ, α, το, ἡ, ἀκαχίῳ. α.
382. differt ab ἀκαχίῳ inenar-
rabilis.

N

Ἀκαχίῳ

Ἀλάλκιν, *profligabat, arcebat*, imperf. Ionic. ab *ἀλάλκω*. Thema est *ἀλκή*, ἤ, ἡ. *robur, vires*, §. 527.

Ἀλασκοπιῶν, *speculationem*, proprie *cacat speculationem*, comp. ex *ἀλαός*, *cacius*, & *σπεύρω*, f. *ψομαι*, *circumspicio*. unde est *σκοπή* & *σκοπία*, ἄς, ἡ, *specula*, §. 456.

Ἀλαπαδίων, *imbecillum*. ab *ἀλαπίζω*, *diripio, vasto*. Thema, *λαπίζω*, & *λαπιάσω*, *evacuo*. §. 437.

Ἀλατος, α, ὁ, κ, ἡ, *gravis, non oblivioni tradendus*, Doricè, pro *ἀλγος*, à *λήγω*, f. *σω*. *lateo*. §. 467.

Ἀλγῆ, pro *ἄλγος*, ab *ἄλγος*, ε, π, *dolor*, unde Latinorum *algeo, frigeo*, §. 133.

Ἀλγνέντες, acc. sing. ab *ἀλγνός*, εντος, ὁ, *molestus*. Thema *ἄλγος*, ε, π, *dolor*. *ἀλγνέω*, f. g. acc. cas. §. 226.

Ἀλία, ας, ἡ, Ionicè *ἄλη*, ης, ἡ, *calor*, seu *tempus* qui est ex *Sole*. §. 493.

Ἀλίασ, *vitare*. a. i. med. infinit. pro *ἀλιύσας*, pro quo *ἀλιύαται* & *ἀλίασ*, per geminam syncopen (sic Rom. 3. v. 15. *ἐκχία* pro *ἐκχυσας*.) ab *ἀλέω*, *molio*. f. *έσω*, p. *εχω*. item *vito*, *caueo*, §. 493. pro *ἀλέω* dicitur etiam *ἀλιύω*, itemque *ἀλειύνω*, *effugio*. §. 828. est verius ultimus.

Ἀλιγίζω, f. *σω*, p. *χω*. *curo*. hinc *ἀλιγνός*. genit. cas. §. 171.

Ἀλειίνω, *evito*, vide in *ἀλίασ*.

Ἀλίών, vide paullo ante *ἄλία*.

Ἀλιζιάρη, *imprecationum expultrix*, ex *ἀλιζω* vel *ἀλιξίω*, *arceo, depello*, & *ἀρεθ*, ἄς, ἡ. *di-*

ra imprecatio. Est vox media, quæ modò in bonam partem accipitur & vertitur *precatio*, modò in malam, ut hic. §. 464.

Ἀλιφαρ, ατος, τὸ, *pinguedo*, *ἀλείφω*. f. *ψω*. a. 2. ἡλιφον. §. 553.

Ἀλδίασ, vide paullo ante *ἀλίασ*. §. 505.

Ἀλδουδρῆ, vide in *ἀλίασ*.

Ἀλειρῆ, Ionicè pro *ἀλειρεθ*, ἄς, ἡ. *evitatio*. Th. *ἄλιω*, *vito*. §. 404.

Ἀληθία, acc. sing. ab *ἀληθής*, *verus*. hinc *ἀληθείω*, Ionicè, pro *ἀλήθειαν*. §. 28.

Ἀλιάκμων, acc. sing. ab *ἀλιάκμων*, εντος, ὁ. nomen fluvii. ex *ἄλς*, *ἄλός*, ἡ. *mare*, & *ἄκμῆ*, ἤς, ἡ. *cuspis, vigor, incrementum*. §. 343.

Ἀλίας, α, ὁ, κ, ἡ, non definens. Thema, *λιάζω*, f. *σω*. *agito*. §. 611.

Ἀλιύς, ές, ὁ, *piscator*, proprie qui in mari piscatur. per syn. spec. *piscator quiuis*, Th. *ἄλς*, *ἄλός*, ἡ. *mare*.

Ἀλιμῆθ, nomen mul. q. d. *quæ curat mare*. ex *ἄλς*, *ἄλός*, ἡ. *mare*, & *μῆθ*, ε, π, *τὸ*, *cura*. §. 255.

Ἀλίσι, Poëticè, pro *ἄλις*, ex *ἄλι*, *marinus*. Th. *ἄλς*.

Ἀλιτημῆρον, part. præf. pass. Ionicè. ab *ἄλιτῶ*, *pecco*. α. 91.

Ἀλιτρίν, 3. præf. pass. *malè agit*, ab *ἄλιτρίνω*, *pecco*, quod est ab *ἄλιτρός*, *peccator*. Thema est *ἄλιτῶ*, *pecco*, f. *έσω*, vel *ἄλείτω*, *cujus* aor. 2. ἡλιτον. §. 241. & 330.

Ἀλκείσι, Ion. pro *ἄλκεις*, ab *ἄλκω*, α, ὁ. nomen viri. Thema est *ἄλκή*, *robur*. α. 26.

Ἀλκείδης, pro *ἄλκιδε*, Æolicè, à πο-

- à nominativo αἰκείδης, α, ὁ. no-
men viri ab αἰκή, robur, α. 112.
Αἰκίμῳ, α, ὁ, κῆ, ἡ, robustus,
fortis. Th. αἰκή, ἡς, ἡ, robur.
Αἰκμύνη, nomen fœminæ, q. d.
robur Luna. Luna singulares ha-
bet influxus in fœminam, nec
non in Oceanum, qui est quasi
mundi uterus. α. 3.
Αἰκτῆρ, acc. sing. ab αἰκτῆρ, ἡ-
ρῶ, ὁ, defensor, propugnator.
Thema αἰκω, ab αἰκή, unde
αἰάκω profligo. α. 29.
Αἰ', pro αἰά, α. 37.
Αἰαί, nom. pl. ab αἰά, alia.
Αἰαίον, aliatum, pro αἰών, Ἄο-
cè, α. 260.
Αἰήλων, gen. pl. αἰήλοισιν dat. pl.
Ion. pro ἐν αἰήλοις inter se.
αἰήλαι, acc. pl. Flectitur tan-
tùm per Genitivum, Dativum
& Accus. pluralem, idque in
tribus generibus. α. 135.
Αἰοίλω, acc. ab αἰῶ, α. 824.
Αἰοῖ, α, ὁ. diversus, ab αἰ-
λῶ, alius. α. 485.
Αἰῶ, αἰά, αἰο, alius, α, ud.
Αἰοπ, interdum, alias, adverb.
Αἰόνει, α, ὁ. Thema est αἰ-
λῶ, alienus, non proprius.
Αἰμυρῆς, α, ὁ. falsus, epitheton
Oceani. Th. αἰς, αἰός, ἡ. mare.
Αἰοχῶ, α, ἡ. ἡχορ. αἰόχῳ, dat.
ex α conjunctivo, quod est ex
αἰος & λήχῳ, ἡ, τὸ lectus,
quod fit in eodem lecto cum
marito. 9. 886.
Αἰοίς, ἡ, τὸ lucus. ex αἰομαί
salis, quod arbores veluti è ter-
ra profiliant. α. 70.
Αἰυκτοπίδη, dat. pl. Ion. ab
αἰυκτοπίδη, vinculum indissolu-
bile, q. d. αἰυκτὸς πίδα, indif-
solubilis pedica. αἰυκτὸς, metri
causâ, pro αἰυκτὸς, ex α priyat.
& λύνω, dissolvo. 9. 520.
Αἰυξῶ, vitabit, fugiet. fut. 1.
med. ab αἰύσκω, viso. F. ξω. The-
ma est αἰάω molo: item viso. α.
363.
Αἰφρον, ab αἰφρονῶ, α, ὁ. no-
men fluvii. 9. 338.
Αἰφρησῶν, dat. pl. Poëticè &
Ionicè pro αἰφρησῶν, ab αἰ-
φρησῆς, α, ὁ, inventor. ab αἰ-
φρίω invenio. Th. αἰφρα, primæ
alphabeti Græci litteræ nomen.
α. 82.
Αἰών, ἡς, ἡ. Thema. αἰώς, ω, ἡ,
area. Spiritus mutatur in ortu.
α. 806.
Αἰώ, pro αἰώ, ἡ, cum, Dat.
αἰώ βογνῆ cum tonitru. α-
μυδὶς Æolicè pro αἰμυδὶς. idem
quod αἰώ, simul. 9. 689.
Αἰμαμακίτοις, indomiti. αἰμαμα-
κίτος, α, ὁ, ex α intenlivo.
quod est ex αἶαν, valdè, &
μαίμαίω, vehementer cupio,
impetu feror, qui animo est in
prælia admodum pravo, αἰμα-
μακίτον πῦρ. Th. μαίω, cupio.
α. 207.
Αἰμαξῶ, α, ἡ, currus, plau-
strum, quasi dicas αἰώ αἶαν,
cum axe. α. 326.
Αἰμαρτή, peccaverit. 3. sing. α. 2.
act. subj. ab αἰμαρτάνω pecco. f.
αἰμαρτήσω, p. ἡμαρτήσω. α. 2.
ἡμαρτον. ex α. priv. & μαρπτω,
assequor.
Αἰμαρτῶ, cujus mens est prava,
ex αἰμαρτάνω pecco, & νόος, ἡς,
mens, qui mente peccat. 9. 511.
Αἰμαρτω, imperf. pro ἡμαρτω,
splendebat, verbi αἰμαρτῶ, f. ξω.
fulgeo, splendo, ex α ἐπιβληκῶ.
& μαίρω splendo. 9. 917.
Αἰμαρ, præf. infinitivi medii,
mater. Thema est αἰμάω. f. ἡσώ
meto.

meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quàm colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. s. 778.

Ἀμωροτήρ, Ionicè pro ἀμωροτέρω, obcurior. ab ἀμωρός, α, δν, obscurus. ex α priv. & μείρω, splendo. s. 284.

Ἀμωροθέω, intereant, a. i. opt. pass. verb. ἀμωρόω, α, obfusco, obscuro Them. ἀμωρός, ῥ, δ. obscurus. s. 693.

Ἀμωαῖος, pro ἀνακατός, scansilis, pervius. Sic ἀμωαῖον, pro ἀνακαῖον. Thema est βαῖω, eo, f. βήσιωα. a. 2. ῥβλω. s. 681.

Ἀμωολιστής, ῥ, δ. dilator operum, ex ἀναβάλλομαι, differo, procrastino. μηδὲν ἀναβαλλόμενος, & ἔργον, α, τὸ, opus. s. 413.

Ἀμωροσίη, dat. sing. Ionicè pro ἀμωροσίᾳ. ἀμωροσίη immortalis, ex α priv. & βροτής, ῥ, δ. mortalis. καὶ ἐπὶ θύσιν ἔμω καὶ περὶ τὸ πῦρ εἰς σίμω. s. 69.

Ἀμωροσίη, α, immortalis pro ἀμωροσίᾳ. Th. βροτής, mortalis. s. 43.

Ἀμωροστέω, ardua, invidia carens. Thema μωροστέω, invideo. s. 666.

Ἀμωροστέω, præf. part. respondens, ἀμωροστέω, mutantes. ab ἀμωρόω, f. ψω. commuto. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. a. 117.

Ἀμωροστέω, gen. pl. ab ἀμωροστέω, α, ῥ, δ. asper, durus. Th. μωροστέω, mellitum reddo. s. 659.

Ἀμωροστέω, melius, comparativus ab ἀμωρός, bonus. Ceteroquin ἀμωροστέω ex α epitatico & μωροστέω; sic ὁμοστέω est ex ὁμοστέω.

ἀμωροστέω, ἀμωροστέω, acc. sing. m. g. a. 51. s. 19. Vide ἀμωροστέω.

Ἀμωροστέω, 3. pl. subj. negligent. ab ἀμωροστέω. negligo, hinc ἀμωροστέω, ex α priv. & μωροστέω curæ est. s. 400.

Ἀμωροστέω, 2. sing. a. i. aet. subj. à verbo ἀμωροστέω, privo. i. σω. ἀμωροστέω pro ἡμωροστέω, imperf. Ion. Th. μωροστέω, σω, privo a. 331.

Ἀμωροστέω, Ionicè pro ἀμωροστέω difficultas, ab ἀμωροστέω minime cautus, perplexus. ex α priv. & μωροστέω, machina. ἀμωροστέω, inexplicabilem. s. 496.

Ἀμωροστέω, f. i. ind. ab ἀμωροστέω, meto. Vide paullo antè ἀμωροστέω. s. 440.

Ἀμωροστέω, ῥ, δ, messis tempus: sed ἀμωροστέω, α, ῥ, δ, messis, ab ἀμωροστέω meto. s. 384.

Ἀμωροστέω, pro ἡμωροστέω, Æolicè, nos. ab ἐγώ, ego. a. 87.

Ἀμωροστέω, pro ἀνὰ μέσον, in medio. a. 209.

Ἀμωροστέω, talionem, propriè, mutationem, ab ἀμωροστέω mutatio. F. ψω. præf. med. ἡμωροστέω. s. 334.

Ἀμωροστέω, lactea. ab ἀμωροστέω. f. ξω. mulgeo, ich melcke. ἀμωροστέω, α, ῥ, δ, tempus, quo mulgentur vaccæ. s. 590.

Ἀμωροστέω, adverb. insatiabiliter, incessanter. ex α priv. & μωροστέω, ῥ, δ, linteam carptum quod vulneribus inditur. a. 361.

Ἀμωροστέω, solatium. pro ἀνὰ πωροστέω, αἰῶ. n. g. ab ἀνὰ πωροστέω, quiesco. Th. πωροστέω, finio, cessio. a. 2 ἡμωροστέω. s. 55.

Ἀμωροστέω, per pelagum, per syncopen, pro ἀνὰ πέλαγος. θαλάσση, mare. sed πέλαγος, αἰῶ. τὸ, maris profunditas.

Ἀμωροστέω, acc. à nominativo ἀμωροστέω.

- ἀμποιδης, ὅ, ὁ, *Ampeyi filius.*
 ἀμποι, υἱος, ὁ. idem quod τὸ
 χαλκωττον, *calienatum, reticu-*
lum murebre. ab ἀμπίχῃ *cir-*
cumtuo. α. 181.
 Ἀμυδιε, *Æolic. adverb. idem, quod*
ἀμει, simul, cum. α. 245.
 Ἀμύνεα, acc. sing. ab ἀμύνων,
 ον, ὁ, ἡ. *irreprehensibilis*
idem quod ἀμώμη. & valet
idem quod ἀμωμ, qui ni-
hil commisit τ' μωγμῆς h. e.
derisione dignum. ἀ μύζω, ζω.
derideo. Sic dicitur per synco-
 pen Ἐ γάμω pro ἀμύνων. 9.
 264.
 Ἀμύνοντες, præf. part. ab ἀμύνω,
 μνω: item *arceo, propello.* t. νῦ.
 α. 1 ἡμωα. p. γηα. α. 140.
 Ἀμφ' pro ἀμφι idem quod ἀφ',
 circa. α. 205.
 Ἀμφαζαπῶντες, præf. part. pl. num.
 ab ἀμφαζαπῶ. ex ἀμφι & ἀζα-
 πῶ *valdè diligo.* α. 58.
 Ἀμφαράζον, imperf. Ion. *cir-*
cumstrepant. ab ἀμφαράζω.
circumstrepo, compositum est
ex ἀμφι & ἀράζω, quod est à
Themate ἀράζω, ὅ, ὁ. strepi-
tus. α. 64.
 Ἀμφικάλυψι, α. 1. aët. ab ἀμφικα-
 λύπῃ, *circumtego, ex ἀμφι*
circa, & καλύπῃ, tego, f. ψα,
p. φα, α. 2. ἐκάλυπον. α. 166.
 Ἀμφείπῃ, imperf. med. verbi ἀμ-
 φέπω, *circa quidpiam versor,*
foveo, agito. ἀμφίπῃ, 3. imperf.
 aët. Ion. verbi ἀμφίπῃ, *perse-*
quor, foveo. Th. ἔπῃ, *operor,*
sequor. 9. 696.
 Ἀμφι præpositio *circa, per τμη-*
σιν separatum circum. α. 73.
 Ἀμφις, *Adverb. α. 701. circum,*
seorsim.
 Ἀμφιδάλη, aor. 2. med. subj. ab

ἀμφιδάλλω, *circumjicio, cir-*
cumdo. f. λῶ p. βέλλω. α. 2.
ἴβωλον. p. m. βέβωλον. Th. βάλ-
λω, jacio. α. 545.

Ἀμφι-βάλλ', α. 253. per τμησιν,
 βάλλ' pro ἴβωλον. Imperf. Ion.
 Th. βάλλω. α. 55

Ἀμφιδάσπον, ὅ, τὸ, *rete quod à*
duobus utrimque projicitur in
aquam. ex ἀμφι, circum, &
βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυῖαι, σι, ὁ, *utroque pe-*
de claudus, Vulcani epithetum.
ex ἀμφι utrimque, & γυῖον, ὅ,
τὸ, membrum. qui claudicat ex
utroque pede, ἀμφοτέρω γυῖαι
ἢ ποσὶ χυλῆς. α. 70.

Ἀμφιδάμνι, genit. ab ἀμφιδά-
 μναι, *nomen viri q. d. qui utrim-*
que domat. ex ἀμφι & δαμά-
ζω, domo. α. 654.

Ἀμφιδιδή, est 3. sing. plusq. per-
 fecti medii, ἀ δαίν, *divido, con-*
vivor, scio, comburo. in α. 2.
aët. ἴδων. Hinc est præf. med.
 διδῃα. *Sicut à γαῖαν τέθηλα,*
ἀ καίαν κέχηκα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύπῃ, 3. sing. α. 1. aët.
 subj. b ἀμφικαλύπῃ. Th. κα-
 λύπῃ, *tego, f. ψα, p. φα, α. 2.*
ἐκάλυπον. α. 555.

Ἀμφιλογίας, acc. pl. *disceptatio-*
nes, quæ fiunt verbis, ab ἀμ-
φιλογία, ubi ex utraque parte
contenditur, ex ἀμφι & λόγῳ,
dico. 9. 229.

Ἀμφιπαλεύω, f. πύω. *obambulo,*
comitor. Them. παλέω, verso;
pro quo Poëticè παλεύω, versor.
 α. 803.

Ἀμφιρῖτα, dat. ab ἀμφιρῖτι,
circumfluit, ex ἀμφι & ῖτα pro
ῖτα, fluo, f. εὔω, p. ἔρρυνε. θ.
 983.

Ἀμφιρῖ, *nomen mulieris, 4. con-*
 tracto.

tractorum, ex ἀμφὶ & ῥίω, *fluo.*
&c. *ῥ.* 360.

Ἀμφιτέτη, nomen mulieris, ex
ἀμφὶ & τεῖζω *strido.* Fut. τεῖ-
σω. à circumitrependo. *ῥ.* 243.

Ἀμφιτεύων, Nomen viri, ex ἀμ-
φὶ *circum*, & τεύω, *attero*, *ma-*
cero, *vexo*, τεύμα *proprie for-*
men. item *veterator.* α. 37.
hinc

Ἀμφιτετυωνιάδης, α, ὁ, filius Am-
phitryonis. Per epenthesein ῥ
α metri causâ pro ἀμφιτετυονί-
δης, α, ὁ. α. 165.

Ἀμφιχία, α. 1. act. infinit. ex ἀμ-
φὶ & χίω *fundo.* F. χέω. *Æol.*
aorist. 1. act. ἔχουσα. & per syn-
copen ῥ σ, ἔχουσα, & per no-
vam ῥ υ syncopen, ἔχα. p. κί-
χουσα. perf. pass. κέχυμαι. α. 1.
pass. ἐχέθην. α. 65.

Ἀμφότερος, α, ον. *ambo.* dat. pl.
ἀμφότεροι, *Ion.* α. 177. hinc

Ἀμφότερην, *utrimque*, adverb.
Th. ἄμφω, *ambo.* *ῥ.* 733. α.
171.

Ἀμώμυτος, inculpatus. ἄμωμος,
qui est absque omni labe. ex α
priv. & μώμος, α, ὁ, *probrum*,
dedecus. item *derisor.* ab Hebr.
מומא *macula.* Hinc verbum μω-
μίσταμαι, ἔμωμαι, *cavillor.* proverb.
paronomasiasticum ῥᾶν μωμεί-
σθαι ἢ μωμείσθαι. α. 102.

Ἀμῶνται, 3. pl. ind. pass. verbi
ἀμῶναι, ᾤ, f. ἦσιν, *meto.* *ῥ.* 599.

Ἀν, vocula seu particula potentia-
lis. Poëtæ alioquin pro ea po-
nunt αε, αεν. α. 181.

Ἀνὰ, præpositio, pro diversa fi-
gnificatione varios casus re-
gens.

Ἀναβάλλω, præf. inf. differre,
procrastinare, Th. βάλλω, f. λῶ.
jacio. α. 410.

Ἀνάγκη, ης, ἡ, *necessitas.* ὡς ἀνά-
κης *necessariò.* α. 15. *ῥ.* 517.

Ἀναγν, ducebant, 3. pl. imperf.
Poëtice, pro ἀνῆγν. ab ἀγν *du-*
co. f. ξω. p. ἤγα, α. 2. ἤγν. α.
280.

Ἀνάεπτος, pl. insperata, ab ἀελ-
πίω, *insperatus.* Th. ἐλπίς,
ἰδός, ἡ. *ῥ.* 660.

Ἀναιδία, ex α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ,
ἡ, *pudor.* *ῥ.* 312. ἀναιδής, ἑ, ὅ,
ὁ, κ, ἡ. ἀναιδείη, dat. sing. Io-
nicè ut & ἀναιδείῃφι, φι enim
per paragogen additur, ab ἀναι-
δία, *impudentia.* hoc ab ἀναι-
δής, ἑ, ὅ, ἡ, *impudens*, ex
α priv. & αἰδώς, ὅ, ἡ, *pudor.*
αἰδώς verò ex α priv. & αἰδω *vi-*
deo, ab intuendi fuga. α. 359.
& 224.

Ἀναιστος, inculpatus. ex α priv. &
αἴτια, ἡ. *causa.* α. 827.

Ἀνακτε, acc. sing. ab ἀναξ, *rex.*
ἀνακτός. α. 179.

Ἀνάξεν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσ-
σω, *regno.* F. ἀνάξω. p. χα. α. 1.
ἤναξα. & *Ionic.* ἀνάξα. *Distin-*
guitur ab ἀνάγω. F. ἀνάγω ex
sola contextus serie. *ῥ.* 491.

Ἀνάπνοστος, *non respirans* ex α priv.
& πνίω, *spiro.* f. πνύσω. *ῥ.* 797.

Ἀνάσσει, præf. ind. vide ἀνάξεν.

Ἀνασσεισάτω, *quatiens*, est f. g.
part. α. 1. act. Poët. ab ἀνασειώ,
quatio. Thema est σείω, *moveo.*
f. σείσω, p. σέσειγε. α. 344.

Ἀναστον, *Ionice* & *Poëtice* pro,
ἡναστον, 3. pl. imperf. act. ab
ἀνάσσω, *regno.* Vide ἀνάξεν.
ῥ. 1015.

Ἀναστροφᾶν, *converte.* præf. infin.
act. pro imperativo. *Hellenis-*
mus, ab ἀναστροφάω *verto.* The-
ma est σπρίφω. *verto.* f. ψω. p.
ἔσπριφα. α. 2. ἔστροφον. hinc σπο-
φή,

- Φη, ἤς, ἡ. *versio, flexus*, & hinc *στροφάω*, *verso, circumago*, Poëticè *στροφάω*, *idem*. α. 121.
- Ἀναυδός, α, ὁ, ἡ. *mutus*, *idem* quod *ἄφωνος*. Th. ἡ αὐδὴ, *vox*. §. 797.
- Ἀναυρός, nomen viri, sine aura, vento. Th. αὐρός, *aura, ventus*. item *torrens* &, tum est ex α valdè & *νάω fluo*. α. 477.
- Ἀναχάσασθαι, α. 1. med. infinit. Poëticè, pro *ἀναχάσασθαι*, ab *ἀναχάζω*, *recedo*. Them. *χάζω*. F. *άσθαι*. *recedo*. α. 336.
- Ἀναφυσίωντες, præf. part. videtur oriri à *φυσίω*, *inflo*, hinc *φύσα*, ας, ἡ, *follis*. Thema *φυσίω sufflo*. Sed esse à *φυσίαν*, *anhelo*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro *ἀναφυσίωντες*, dicunt Poëtæ *ἀναφυσιόντες*, ab *ἀναφυσιάω*, ᾠ. Poëticè *ἀναφυσίω*: sicut pro *έρῳ*, *έρᾶ* dicunt *έρῳ*, ubi ο *μικρόν* præponunt præcedente syllaba brevi, ω verò præcedente syllaba longa. *ἀναφυσιόντες* verò ab *ἀναφυσίω*, contractè *ἀναφυσιόντες*, neque ω habet, neque ο ante se ferre potest. α. 211.
- Ἀναψύξαι, α. 1. act. infin. ab *ἀναψύχω*, *refocillo, recreo*. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. *ψύχω*, f. *ξω*, *refrigero*. α. 608.
- Ἀνδιχα, pro *ἀνάδιχα*, *divisim*. Adv. à *διχα* *dupliciter*. Thema *δὲς bis*. α. 13.
- Ἄνδρα, acc. sing. *ἀνδράσι*, dat. pl. ut & *ἀνδρῶσι*, sed hic est Poët. & Ion. ab *ἀνῆρ*, ὁ, *vir*, g. *ἀνδρὸς*. α. 271.
- Ἀνδρογόνος, *viripara*, quæ parit malculum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Com-
- ponitur ex *ἀνῆρ*, ὁ, *vir*, & *γένετομαι*, *nascor*, quod in præf. med. habet *γένενα*. Inde *γόνος*, *generatio*. α. 783.
- Ἀνδροκτεσίας, accus. pl. *strages seu cades virorum*, ab *ἀνδροκτεσία*, ας, ἡ, in dat. *ἀνδροκτεσίῃ*, Ion. ab *ἀνῆρ*, *vir*, & *κτείνω*, *occido*. F. *κτενῶ*. P. act. *ἔκτενα*. præf. med. *ἔκτενα*. §. 228.
- Ἀνδρομέις, genit. ab *ἀνδρόμεος*, *virilis*, per syn. speciei, *κυνταπνῆς*, *idem* quod *βρόπιος*, *ἀνθρώπιος*. Them. *ἀνῆρ*, *ἀνδρὸς*, *vir*. α. 256.
- Ἀνδροφόνος, gen. Ion. ab *ἀνδρὸς φόνος*, qui virum occidit. ab *ἀνῆρ*, *vir*, & *φείω*, *occido*, quod in præf. med. *πέφονα*. α. 98.
- Ἀνίηκε, perf. Act. pro *ἀνῆκε*, Atticè. ab *ἀνίημι*. *remitto, relaxo*, f. *ἀνῆσω*. α. 2. *ἀνίῳ*. Th. *ἤημι*. *mitto*. §. 495.
- Ἀνίστημι, α. 1. act. ab *ἀναστήμι*, *impono, dico*. Th. *ἤστημι*, *pono*. α. 658.
- Ἀνελόνται, acc. part. α. 2. act. ab *ἀναιρέω*, *aufiero, tollo*. in α. 2. act. *ἀνείλον*, in part. α. 2. act. *ἀνελών*, ὄντος, ὁ *ἀνείλετο*, *sustulit*. α. 2. med. ab *ἀναιρέομαι*, *εἶμαι*, *aufiero*. Th. *αἶρέω*, ᾠ, *capio*, f. *ῆσω*, p. *ἤστηκα*. α. 2. *είλον*. α. 746. §. 553.
- Ἄνεμος, α, ὁ, ἡ, *ventus*. *ἀνέμωσι*. gen. Ion. *ἀνέμοισι*, dat. pl. Ion. α. 645.
- Ἀνέπιξτος, α, ὁ, ἡ, *imperfectus*, ab *ἐπιξίω*, in superficie rado, seu scalpo; inde *ἀνέπιξτος*, *scalpendo aut dolando non perfectus*. Thema *ξίω*, *rado, polio*. F. *ξίσω*. α. 746.
- Ἀνέπικτων, gen. pl. *nondum confectis*, vel *libatis*, h. e. in mensa

- appositis. ab ἐπιρρίζω, sacrifico. Thema, ρίζω, facio. F. ρίζω, & ἔρξω. p. ἔρρεχα. præt. pass. ἔρρεγμα, &c. a. 1. part. ριχθεὶς. p. m. ἔροχα & ἔορχα. s. 748.
- Ἀνὴρ, acc. pro ἀνέρε, vide in ἀνδρ. s. 751.
- Ἀνερειψαμένη, abripiens, a. 1. med. part. à verbo ἀνερείπομαι, ex ἀνὰ & ἔρειπω, evertō, attraho. f. ψω. 9. 990.
- Ἀνφαίνω, imperf. ab ἀναφαίνομαι, appareo, manifestus reddor. Th. φαίνω, f. αὐῶ, in lucem profero, p. πύφαγχα, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον. p. m. πύφηνα. 9. 710.
- Ἀνήχασον, 3. pl. a. 2. Att. subduxerunt, pro ἀνῆχον, verbi ἀνάγω, subduco, 1. ἀνάξω, p. ἀνῆχα, a. 1. pass. ἀνήχθην. Th. ἄγω. duco. 9. 626.
- Ἀνήκεσθαι, s, ὅ, κὴ ἡ, ab ἀκίω fano, vel ἀκίομαι, ἔμοι, f. ἔστωμαι, & ἔστωμαι. 9. 612.
- Ἀνήνορα, acc. sing. ab ἀνήνωρ, iners, ex α priv. & ἀνὴρ vir. s. 751.
- Ἀνὴρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c.
- Ἀνθεῖ, 3. person. præsient. ab ἀνθίω, floreo, f. ἦσω, p. κα. ab ἀνθῶ, s, τὸ, flos. s. 582.
- Ἀνθεια, ἡ. nomen proprium loci. a. 381.
- Ἀνθεμέσσαν, acc. sing. f. g. ab ἀνθεμέσις, εσσα, s, floridus. ab ἀνθεμεν, s, τὸ, flos. Th. ἀνθῶ, s, τὸ, flos. 9. 878.
- Ἀνθεσιν, dativ. pl. ab ἀνθῶ, s, τὸ, flos. s. 75.
- Ἀνθεῦσι, 3. person. pl. ind. Doricè pro ἀνθεῦσι, & hoc pro ἀνθίσσι, florent, ab ἀνθίω, ῶ, f. ἦσω. floreo. Th. ἀνθῶ, s, τὸ, flos. s. 254.
- Ἀνθη, s, ἡ, nomen urbis. a. 474. quidam scribunt Ἀντη.
- Ἀνθρωπῶ, s, ὅ, κὴ ἡ, homo, apud Platonem in Cratylo, ἐτυμολογεῖται, quasi αἰς ἀνθρώπων ὁ ὅπως, attentè considerans, quæ vidit. vel ita dictus, παρὰ τὸ αἰὼν ἀθρεῖν, à sursum aspicendo. s. 472.
- Ἀνίσκος, Poëticè, pro ἀνίη, 3. perf. imperf. ex ἀνὰ & ἵημι: in imperf. ἀνίλω, s, s. & Poëticè, ἀνίσκον, s, s, ut ἐτυπτοσκον pro ἐτυπτον. Sicuti pro *lūeram* Poëtæ dicunt, ἴσκον, s, s. Th. ἵημι, vel ἴω, mitto, f. ἦσω. p. εἴκω. aor. 2. ἴω. aor. 2. imperat. ἴε. 9. 157.
- Ἀνίλω *transitiam*, acc. ab ἀνία, Ionicè ἀνίη, ἡ, *maior*. 9. 611.
- Ἀνίκηθαι, s, ὅ, κὴ ἡ, invictus. ἀνίκαω vinco, f. ἦσω. p. νεικηθῶ. a. 1. εἰίκησα. 9. 489.
- Ἀνιόντα, aor. 2. part. propriè *summeuntem*, h. e. *orientem*, ab ἀνίημι: ex ἀνὰ, αἰὼν & ἔμοι, eo, seu ἵημι, idem quod εἴημι. hinc a. 2. aor. ἴον, s, s. tamquam ab εἴω, sicut à λείπω est ἔλιπον, &c. s. 728.
- Ἀνίπτοιον, dativus pl. Ion. ab ἀνίπθαι, s, ὅ, κὴ ἡ, ex α priv. & νίπω, f. ψω. lavo. s. 725.
- Ἀνισαίμεν, præt. part. ab ἀνίσταμαι, exsurgō. Th. ἵημι, ἴω, f. ἦσω. p. ἵσηκα, a. 2. ἵσω. s. 577.
- Ἀνολβίη, dat. Ionicè pro ἀνολβία, miseria. ex α priv. & ὀλβίη, beatus. Th. ὀλβῶ, s, ὅ, felicitas. q. d. ὀλβίη. s. 219.
- Ἀνόστῳ, *inossis*, ex α priv. & ὀστέον, ἔν, τὸ, os, ossis s. 524.
- Ἀντρέφει pro ἀνατρέφει, percurrit

currit. ab ἀνά, & ὀρίφω, ver-
to, f. ψω. p. φα. a. 2. ἵστρεφον.
S. 763.

Ἀντ', pro ἀντὶ, è regione, & pro-
inde accentus in prima non de-
bet esse. s. 727.

Ἀντα, contra. Adv. Poët. item
coram. hinc ἀντα, obviam ve-
nio, f. ἡνω. ἀντίον, idem quod
ἀντα. α. 432.

Ἀντιβόλησεν, a. i. aët. ab ἀντιβο-
λέω, occurreo, item nasci cor,
cum Genit. F. ἡνω. præt. ἀντι-
βόληκα. Th. βάλλω, jacio, per-
cutio. α. 439.

Ἀντὶ, præpositio, pro, loco.

Ἀντία. Adverb. è regione, idem
quod ἀντίον. ab Adj. ἀντίος, α,
ον, ex adverso stans. Th. ἀντὶ,
pro. s. 481.

Ἀντιβόλλω, obviam, Adv. ab ἀντι-
βόλος, adversus. ex ἀντὶ & βία,
α, ἡ. uia. α. 150.

Ἀντιβόλησμαι, a. i. aët. infinit. Vi-
de ἀντιβόλησεν.

Ἀντίη. Ionice pro ἀντία, ex ἀν-
τίος, adversus. Th. ἀντὶ.

Ἀντιφείζην. præf. inf. propriè ob-
vium se offerre, item contende-
re, ab ἀντιφείζω, f. ἴω. p. κω.
ex ἀντὶ, & φέρω, fero. f. ὄσω.
a. i. ἡνυκω. S. 609.

Ἀντρω, dat. sing. ab ἀντρεον, α, τὸ,
antrum. S. 483.

Ἀντρωις, pl. num. ab ἀντρω, υἱος,
ἡ. propriè, ambitus tota in cur-
ru: item orbita. α. 64.

Ἀνύσας, part. a. i. aët. pro ἀνύ-
σας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω
& ἀνύτω, perficio a. i. ἡνυσαι.
Notetur τρωῖς αἰ- ἀνύσας pro
ἀνύσας metri causâ, emensus.
s. 635.

Ἀνώγα, i. sing. præt. med. ab
ἀνώγω jubeo, f. ἀνώγω, a. i.

ἄνωγα. præt. med. ἄνωγα seu
ἀνώγα. s. 367.

Ἀΐαις, 2. sing. a. i. aët. opt. ab
ἄγωμι, seu ἄγω, frango. F.
ἄζω. a. i. ἡζω. ἄζωμαι. 3. pl. a. i.
aët. opt. Æolic. ἄζωμαι, α, s. in
3. pl. ἄζωμαι, pro ἄζωμαι, α, s.
α, in 3. pl. ἄζωμαι. s. 436. & 440.

Ἀΐενος, α, Poëtice pro ἄζενος,
sine hospite. Th. ζένος, α, ὅ,
hospes, peregrinus. s. 715.

Ἀξονα, acc. sing. ab ἄζων, οἷος, ὅ,
axis, circa axem rota agitur, &
circumagitur, axe immoto ma-
nente. s. 424.

Ἀοιδῆ, ἡς, ἡ, cantus. à præt. med.
ἡοιδά. Thema. αἰοιδῶ cano. αἰοι-
δῆσι, dat. pl. Ion. s. i.

Ἀοιδῆς, ὅ, ὅ, cantor. Vide suprâ
αἰοιδῆ. s. 26.

Ἀοικος, α, ὅ κ' ἡ. domo carens.
ex α priv. & οἶκος, α, ὅ. domus.
s. 602.

Ἀοικνός, α, ὅ κ' ἡ, impiger. ex α
priv. & ὄκος, α, ὅ. pigritia, ex
ὄ & κινέω moueo, quia pigri sunt
veluti trunci, & vix se movent.
s. 485.

Ἀορ, ἄορος, τὸ, ensis. ab αἰείρω
tollo, suspendo. α. 221.

Ἀσθες, α, ὅ. illæsus. ab ὑπείμ, unil-
nero. f. ἡνω. α. 157.

Ἀπ', pro ἀπὶ. ab. s. 28.

Ἀπαί, præposit. pro ἀπὶ, sicut
παρὰ pro παρὰ, &c. Poëtice.
Alia exemplaria habent ἀπὶ. α.
409.

Ἀπαλά, mollia. h. e. juvenilia. ab
ἀπαλός, ὅ, ὅ κ' ἡ, mollis, qua-
si ἀφαλός ab ἀφή tactus, quia
mollia faciliè tanguntur. hinc
ἀπαλάσιν, dat. pl. Ion. pro ἀπά-
λοις, S. 9. & 989.

Ἀπάλαμος, iners. pro ἀπαλά-
μος, ex α priv. & παλάμη, ἡ,
unde

unde Latinorum *palma*, manus. s. 20.

Ἀπαλήσεται, *vagabitur*, fut. 1. med. ab ἀλῆμαι vel ἀλάομαι, ᾠμαι, *vagor*, *erro*. in fut. ἀλήσομαι. & in compos. ἀπαλήσει). α. 409.

Ἀπαλόχευ, genitiv. ab ἀπαλόχευς, οἶος, ὅς, ἡ. quæ tenellum seu molle corpus habet, ex ἀπαλός, ἥ, ὁ, tener, mollis, & χεῦς, οὖς, ὅ, *cutis*. Thema χεῖος *color*. s. 519.

Ἀπαίνω, adverb. idem quod ἀνδρῶ, *sine*, absque. 9. 386.

Ἀπαίνομαι, *recusare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπαναίνομαι, *recuso*. a. 1. ἀπικλυάμην ex δ᾽πὶ & ἀναινομαι *recuso*, quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. s. 451.

Ἀπαντα, acc. sing. ab ἅπας, ἅπαντα, ἅπαν, *omnis*, & in genit. ἅπαντος, ἀπάσης, ἅπαντος, &c. gen. pl. ἀπασάν, Ionicè pro ἀπασῶν, dat. pl. ἀπασιν. ex ἄμφ, *simul*, & πᾶς, *omnis*. s. 689.

Ἀπάντη, *ubique*. adverb. Th. πᾶς, ὅ, *omnis*. 9. 524.

Ἀπασῶν, gen. pl. Ion. pro ἀπασῶν. Vide in ἅπαντα. 9. 79.

Ἀπάτη, ἡ, *fraus*. ex α priv. & πάτος, α, ὁ. *via*, quum à vera via abducimur, th. ἀπατιάω, *decipio*. hinc, ἀπατιών, ᾧ, ὅ, *impostor*. 9. 224.

Ἀπατήσας, f. 1. verbi ἀπατιάω, *fallo*, f. ἥσω p. ἡπάτηκα. s. 46.

Ἀπιδιερρύμηναι, *caput amputasset*, a. 1. act. indicat. ex δ᾽πὶ & διερρύμηναι *cervicem abscindo*. ex διερρῆ, seu διρῆ, ἥς, ἡ. *cervix*, *collum*. & τίμνω *feco*, in præter. med. τίτημι, *refeci*. 9. 280.

Ἀπέρχεται, α, infinitus. ex α priv. & πέρχεται, αἶ, τὸ. *finis*. α. 204.

Ἀπέρχεται, acc. sing. ab ἀπέρχεται, οἶ, ὅ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέρχεται, αἶ, τὸ. *terminus*. s. 160.

Ἀπέκλειναι, 3. sing. a. 2. act. indic. ab ἀπικλείνω, *occido*. Th. κλείνω. *occido*, f. κλεινῶ. p. ἐκκλεῖκα. a. 1. ἐκκλεινα. a. 2. ἐκκλεινον. p. m. ἐκκλεινα. α. 11.

Ἀπιδάμπτω, imperf. pass. th. λάμπω, *splendo*. f. ψω, p. φα. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπελείπει, 3. sing. imperf. med. ab ἀπολείδομαι, *destillo*. Th. λείβω, *libo*, *fundo*. f. ψω. p. λείβω. α. 174.

Ἀπινύσσω, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπινύσσω, *recordor*, seu ἀπινύσσω, th. μνήσσω, *memoro*, f. μνήσσω, p. μνήσσω, c. 1. ἐμνήσθην. 9. 503.

Ἀπίοντες, gen. part. pro ἀπίντες, Ionicè, ab ἀπείμι, *absum*. part. ἀπών, ὅ, ὄν. s. 367.

Ἀπίωντος, ab ἀπίωντος, αἶ, ὅ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. 9. 331.

Ἀπίοντες, 3. plur. a. 1. pass. Æolicè vel Bœoticè προἀπίοντες, proruperunt. Sic ἔπυον pro ἔπυον Æolicè, poëticè σ duplicatur & s abjicitur. Th. στίω, vel στίω, *moveo*, *agito*. f. στω. p. κω. a. 1. ἔστεικα. 9. 163.

Ἀπίοντες, 3. sing. plusq. perf. pass. pro ἀπίοντες, à στίω in præter. pass. στίωμαι, poëticè ἔστεικα, item ἔστεικα. 9. 859.

Ἀπύχων, *omittant*, *abstineant*. 3. pl. præter. sub. ab ἀπύχω, *abstineo*. f. ἀφίξω. Th. ἔχω, *habeo*. s. 645.

Ἀπύμας, ὅς, ἡ, *illafus*. Th. πύμας, τ, τὸ, *noxa*. unde πύμας, αἶ, *noceo*, hinc & ἀπύμας, αἶ, *noceo*.

μων, ον, ο, κ, η, illæsus. 9. 955. ε. 670.

Α'πὸ-- ἤμνησε demessuit, a. 1. Ind. ab α'μνάω. f. ἤστω. Vide in ἤμνησε. 9. 180.

Α'πλώης, ἐ, ο, η, immitis, ex λὴν & λῳία, habena. π non mutatur in φ. more Æolum, qui fugiunt aspirationem. α. 273.

Α'πήυρα, abstulit. 3. sing. imperf. aët. ab α'παυράω eripio. Them. αὔρα, aura. α'παυράω ergo est quasi τῷ ἀνάπνδσιν α'φαιρεῖμαί, aufero respirationem. h. e. occido. α. 428.

Α'πχωρεῖντ', pro α'πχωρεῖντο, suspensi erant, pl. imperf. med. indic. Doricè pro α'πχωρεῖντο, ab α'παιωρέω, ω, ex sublimi dependeo. Thema est αἰωρέω, ω. sursum tollo. f. ἤστω. α. 234.

Α'πίσια, η, diffidentia. à πίσις, fides. Th. πίθω, στω, persuadeo. α. 372.

Α'πλάσας, pro α'πέλασας, cui appropinquare tutum non est, à πέλας, adverb. propè, intracabilis. Alii vertunt, inefficatus, informis, ex α priv. & πλάσας, fictus, à πλάσσω, fingo. & Att. πλάττω. α. 148. θ. 151.

Α'πλάη, Doricè pro α'πληή, & hoc pro α'πληος magnitudine immensus, inaccessus. per syncopen ῥ σ. Them. πλήω, πλήη, plenus. vel quidam α'πλάσας, idem esse dicunt cum α'πλάσας, cui appropinquare tutum non est. Th. πέλας (adverb.) propè 9. 153. & 709.

Α'πὸ, à, ab, præpositio, genit. regens. λὴν δαιτὶς, à convivio, h. e. post convivium, α'π' ὀρχῆς, ab initio.

Α'πορρυμωθεῖς, part. a. 1. pass. ab

ἀπορρυμῶν, nudo f. στω. Them. ρυμῶς, ὤ, ὅ, nudus. α. 730.

Α'ποδύναι, a. 2. aët. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo, th. δίδωμι, do, f. δῶσω, p. δίδωκα, a. 2. ἰδων. α. 349.

Α'πόριπι, præf. imperat. decerpe. ab ἀπορίπω, decerpo. f. ψω. hinc δρίπανον, α, τὸ. falx. α. 611.

Α'πὸ-- δῦσαι, exuere, spoliare, a. 1. aët. infinit. ab ἀποδύνω, exuo. Thema, δύνω. Linea hæc--solet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαι. α. 329.

Α'πὸ-- ἔληται, 3. sing. a. 1. med. subj. ab α'φαιρεῖμαί. Vide in ἔληται.

Α'ποβίδαι, a. 2. med. infinit. ab ἀποβήμι, depono. Th. βήμι. α. 762.

Α'ποθρῶσκωσιν, defiliunt. 3. pl. præf. subj. Thema θρῶσκω, salio. α. 375.

Α'ποθύμιον, invisum, alienum ab animo. ex λὴν & θυμῶς, ὤ, ὅ, animus. α. 710.

Α'πὸ-- κείρεται, incidit, 3. sing. a. 1. aët. ab ἀποκείρω detondeo, item decutio, spolio. Thema κείρω. F. κείρω. & κείρω. Vide in κείρεται. α. 419.

Α'ποκρύπτωσι, vel ἀποκρύπτωσι, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. imperf. activi. α, pro α, αἰνῶμελον. ab ἀποκρύπτω, occulto, abscondo, f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυτον. Th. κρύπτω, abscondo. 9. 157.

Α'πολείψας, part. a. 1. aët. ab ἀπολείπω, relinquo, f. ψω, p. φω. a. 2. ἔλιπον, p. m. λείλοιπα. θ. 793.

Α'πολήγει, 3. sing. præf. aët. opt. ab ἀπολήγω, desino. Them. λήγω, cessare facio. α. 488.

Α'πὸλ-

Ἀπόλλυται, 3. person. singul. ab ἀπολλύμαι, pereō, a. 2. med. ἀπολλόμεν, perii. Thema ὄλλωμι, perdo, f. ὄλλω, p. m. ὄλλω. & Att. ὄλωλα, a. 2. m. ἀλλόμεν. s. 763.

Ἀπόλλων, οἶϙ, ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, Non semper videt Apollo. Plato in Cratylo derivat παρὰ τὸ ἀπολύειν, quod nos liberet à malis, nempe à frigore, & sterilitate, quæ Soli tribui queunt, ceu Dei organo. α. 68.

Ἀπόλοιτ', 3. sing. a. 2. med. optat. Vide paulò antè ἀπύλλω. s. 46.

Ἀπὸ--λύσαι, a. 1. act. infinit. verbi λύω solvo, vide λύσαι.

Ἀπομείρεται, fortitur, 3. præs. Thema, μείρω, partior, seu potius μείρομαι. præt. med. ἔμμερεθ, pro μίμερεθ. præt. pass. μίμερεμαι, & Attic. εἰμμερεμαι. s. 578.

Ἀποισήσονται, acc. part. a. 1. act. ab ἀποισίω, alicundè reverteror. Thema, ισίω, redeo. f. ἴσω. s. 735.

Ἀποπέμπειν, remittere. præs. inf. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. φω. s. 87.

Ἀποπνέουσα, part. præs. f. g. ab ἀπνέω, pro πνέω poetice πνείω, f. πνέω. flo. spiro. s. 324.

Ἀπόπρῶδι, adverb. procul. Thema πρῶ, ante. s. 390.

Ἀποπνέμεθ, a. 2. med. part. ab ἀφίπτεμαι, avolo, ex ἀπὸ & ἵπτεμαι, volo, as, f. πήσσομαι, a. 2. ἵπτεω. a. 2. m. ἵπτεμεν, part. πνέμεθ. s. 285.

Ἀποπνύουσι respuunt, 3. plur. ind. præs. Th. πνύω, spuo. f. πνύω, p. ἵπτεται, a. 1. ἵπτεται. s. 726.

Ἀπορνήμηναι, concitatur, præs. pass. part. f. g. pl. num. Th. ὀρνήμι, ὀρνήμαι, pro ὀρώ, excito, f. ῥῶ, vel ῥω. s. 9.

Ἀπορραΐσιν, fut. 1. act. inf. ab ἀπορραΐω, destruo. item careo. Thema, ραΐω, profligo, destruo. f. σω. p. ῥραΐω. s. 393.

Ἀπορρίψοντι, projecturo. dat. sing. f. 1. part. Th. ῥίπτω, projicio, f. ψω. p. φω. p. m. ῥρίπτω. α. 215.

Ἀπορρύτι, gen. sing. ab ἀπορρύτις, deorsum fluens, ἀπορρύω. Thema ῥύω idem cum ῥίω. fut. ῥόω, fluo. s. 595.

Ἀπὸ--πέμψω, 2. sing. a. 2. med. opt. ab ἀποπέμπω. Vide in πέμψω. s. 425.

Ἀποτίνυται, 3. person. sing. à τίνυμι & τίνυμαι, idem quod Thema τίνω, punio, honoro. f. σω. s. 247.

Ἀποτίσῃ, luat. a. 1. subj. 3. pers. Th. τίνω, punio. s. 260.

Ἀποτμήξας, part. a. 1. act. ab ἀποτμήζω, abscindo, f. ξω. a. 2. pass. ἐτμήγην. pro ἀποτέμνω. Thema, τμήνω, seco. s. 190.

Ἀπερσάμενοι, privati, per syncopen pro ἀπερσαμένοι, part. a. 1. med. à verbo ἀπερρίζω, proprie abduco in montem, Ionicè pro ἀποερρίζω, extermino. ab ὄρος, s. terminus, vel ab ὄρος, s. ὄρος, τὸ, & Ionicè ὄρος, s. ὄρος, τὸ, mons. α. 173.

Ἀποφθιμένοι, gen. sing. part. præs. ἀποφθίμενοι, mortuus, per syncopen pro ἀποφθιμένοι, verbi ἀποφθίω, perdo. à φθίω, f. ἴω, perdo. Th. φθίω, corrumpo. s. 606.

Ἀποφθινύουσι, 3. pl. præs. ind. à φθινύω, perdo. Them. φθίω. s. 243.

Ἀπα-

Ἀποφθίσαι, perdiderit, 3. sing. a. 1. aet. opt. Æolicè pro ἀποφθίσαι. ἀφθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύω. Them. φθίω. s. 666.

Ἀπύρῳ, dat. singul. ἄπυρος οἴκος, frigida domus. Th. πῦρ, υἱός, πῆ, ignis. s. 525.

Ἀπώλισται, perdidit, a. 1. aet. indic. Th. ὄλωμι, perdo. f. ὄλισται, p. ὄλις. Att. ὄλῳμι. a. 2. m. ὀλόμην. p. m. ὀλῶ, Attic. ὄλωλα. s. 246.

Ἀρ, per metathesin pro ῥα, particula expletiva, certe, utique. §. 838.

Ἀρ pro ἄρ. Differunt ἄρ, utique, ἄρ an, & ἄρ, ἄς, ἡ. precatio: item imprecatio. Sæpè redundat, & est μέλαινα συμπεληρωματικόν. Vide s. 49.

Ἀρῶ, execratio, noxa, damnum. Ionicè ὄρῳ, ἡς. §. 657.

Ἀρῶνται. pl. num. part. præf. f. g. concutientes non sine stridore, Doricè pro ὄρῶνται, ab ὄρῶ, ὦ, strepitum seu fragorem edo. f. ὦν. p. ὦ. Th. ἄρῶς, α, ὦ, strepitus, propriè armorum cadentium in terram. δῶπρος, sonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖστος, sonus fluctuum in mari ἤχος, sonus reciprocus. φθόγος, sonus vocis humanæ. βρομός, sonus ignis crepitantis. τῶος, sonus fidium. κλύπος, sonus ex percussione ortus, &c. α. 249.

Ἀραιῶς, acc. pl. f. g. ab ὄραιος, αἶ, ὄν, τῶος, α. m. ο. πυκνός, densus. s. 809.

Ἀρῶ, a. 1. Ion. pro ἡρῶ, & ἄρῶ, pro ἡρῶ. a. 1. ind. Ion. ab ὄρῶ, τ. ξω. amputo, abscindo.

Ἀρῶνται, g. f. pl. num. part. med. ab ἄρῳ, ἄρῳ. fut. Æolicum est ἄρῳ (pro ὄρῳ) unde ἄρῳ, ὄρῳ, σῶν, in præf. med. ἡρῳ, & facta reduplicatione ἄρῳ, Poëticè ἄρῳ, adaptatus fuit. α. 271.

Ἀργῆς, α, ὦ. argenteus, & ἄργυριον, tela argenteum. s. 475.

Ἀργαῖος, α, ὦν, Argæus, ab ἄργος, α, ἡ. nomen urbis in Peloponneso. §. 484.

Ἀργαλῆς, pro ὄργαλῆς, ab ὄργαλῆς, α. difficilis pro ἀλγῆς, ab ἄλγος, ἰος, τὸ, dolor, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κρυφανίαν. Th. ἔργον, opus. s. 741. §. 880.

Ἀργεῖον, vide paulò antè ὄργαῖος. §. 12.

Ἀργεφόντης, Argi occisor, epitheton Mercurii ex ἄργος, nomen canis & φόντης per syncopen pro φονητής, occisor, ἀφονῶ, occido, ὅτι ἄργον τὸ κύνα αἰεῖται, τούτῳ πᾶσι λυσάδῃ ἑσπέρῳ ἐδουμήματι. Est interpretatio Tzetis, quia Argum canem sustulit, h. e. cogitationes furiosas. Th. φῶν, occido. s. 77.

Ἀργίστω, Genit. Ionicus pro ὄργιστω, ab ὄργιστος, α, ὦ, piger, ab ὄργος, α, ὦ κὴ ἡ, otiosus, idem quod αἰργός, ex eoque factum per crasin. Them. ἔργον, opus. §. 870.

Ἀργίπ, dat. sing. ab ὄργις, ἑπς, ἑπ, ἑπς, per μετὰβολὴν & συνηλὺ dicitur pro ὄργῳ, ab ὄργῳ, ἡπς, ὦ, candidus. Thema ὄργος, albus.

Ἀργῶν, à nominativo ἄργος, α, ὦ. nomen proprium Cyclopi. §. 140.

Ἀργυῖος, ἑ, ὦν, argenteus, ab ἄργος, argentum; ab ὄργος, est

- est album metallum. ἀργυρέης, dat. pl. Ionic. pro ἀργυρέαις. α. 225.
- Ἀργυροδίνω, acc. à δίνη, ης, ἡ. vor-
tex, gurges, h. e. argenteos
vortices habentem, & ἀργυρος,
ς, ὁ, argentum. §. 340.
- Ἀργυροπίδα, ης, ἡ, argenteos pedes
habens. ex ἀργυρος, argentum,
& πίδα, Dorice pes, vel mal-
leolus pedis. §. 1006.
- Ἀργυρεῖ, dat. sing. contractè pro
δορυρεῖ, ab ἀργυρος, ς, ὁ, ar-
gentum. α. 144.
- Ἀργυφί, pro δορυφί, dat. sing.
ab δορυφί, pro ἀργυφί, al-
ba textura constans. ex δορός,
albus, & ὕψη textura, ab ὑφαί-
νω, vel ὑφαίνω, ᾧ. texo. §. 574.
- Ἀρδισκί, ς, ὁ, nomen fluvii.
§. 345.
- Ἀρείον, comp. n. g. ab ἀρείων,
masculino, melior in praelio, ab
ἀρεῖς, ι, ὁ, Mars, Th. ἀγα-
θός, bonus, ἀρείων, ἀρεῖς.
α. 158.
- Ἀρεῖ, gen. sing. ab ἀρεῖς, Mars,
variè flectitur. in Genit. ἀρεῖ
& ἀρεῖ, item ἀρεῖς, ἀρεῖ, Io-
nicè ἀρεῖ, ἀρεῖς, vocativi casus,
ubi η mutatur in s in i. contra-
ctorum. α. 98.
- Ἀρείων, 3. pl. a. i. med. ab ἀρεί-
σσω, placeo. F. ἀρείσω, a. i. act.
ἤρεσα, placeo, item, placeo. p.
ἤρεσα. ἀρείσκομαι in a. i. med.
ἤρεσάμην & poeticè ἀρεῖσάμην,
α. placavi. α. 255.
- Ἀρείω, a. 2. med. inf. ab αἰέω,
tollo, capio. f. αἰέω. p. ἤρεα. a.
i. ἤρεα. a. 2. ἤρεα. a. i. pass. ἤρ-
θην. f. i. pass. ἀρεῖσθαι. §.
628.
- Ἀρετή, ἡ, virtus, quasi ab ἀρείσσω,
quia per virtutem placemus. α.
313.
- Ἀρεῖ, pro ἀρεῖς, acc. ab ἀρεῖς, ι, ὁ,
Mars. α. 477. §. 922.
- Ἀρεῖα, α. 632. α. 107. 2. person.
sing. a. 2. med. Ionicè pro ἀρεῖ,
ἀρεῖα, ἀρεῖ, ἀρεῖ. pro ἀρεῖ ie-
cunda pers. ἀρεῖα. Thema αἰέω.
α. 612. α. 107.
- Ἀρεῖα, Ionicè pro ἀρεῖαν, ab
ἀρεῖαν, auxilior. α. 121.
- Ἀρεῖ, dat. sing. ab ἀρεῖς. Ἀρεῖφι, φι-
llicofus, ab ἀρεῖς, Mars, &
φίλος, amicus. §. 317.
- Ἀρεῖα, acc. pl. adjec. Mavortia.
ab ἀρεῖς, ι, ὁ, Mars. α. 108.
- Ἀρεῖ, pro ἀρεῖς. Sic in N. T. le-
gimus σωδίνω pro σωδίνω. Vi-
de Lexicon N. T. α. 59.
- Ἀρεῖς, p. med. ab ἀρεῖ. Vide su-
pra ἀρεῖς. §. 812.
- Ἀρεῖς, Mars, gen. ἀρεῖς, &c. πα-
ρά τὸ ἀρεῖ, à tollendo. Vide
in ἀρεῖ. α. 192.
- Ἀρεῖς, gen. Ionic. pro ἀρεῖς, ab
ἀρεῖ, αἰς, ἡ, dira, damnum:
item preces. α. 29.
- Ἀρεῖαδην, ab ἀρεῖαδης, ς, ὁ, no-
men patronymicum. α. 57.
- Ἀρεῖς, a. i. pass. part. ab αἰέω,
tollo. f. εἰ. p. κα. a. i. ἤρεα. α. 549.
- Ἀρεῖαδην, acc. ab ἀρεῖαδην, ης, ἡ,
nomen mulieris. §. 947.
- Ἀρεῖαδην, acc. pl. ex ἀρεῖ in com-
positione valet valdè, ἐν δυνάμει
pro δυνάμει, ex δυνάμει ostendo,
ἀρεῖαδην, praeclarum, ἀρεῖαδην
vocat, pro ἀρεῖαδην. §. 385.
& 543.
- Ἀρεῖαδην; quem valdè amula-
mur, ex ἀρεῖ, valdè & ἤρα, ς, ὁ, amulatio. Sunt tamen
qui malint pro ἀρεῖαδην acci-
pere, verso δ, in ζ, clarus,
praeclarus. α. 6.
- Ἀρεῖαδην, dat. pl. Ion. nomen lo-
ci, Ἀρεῖα, §. 977.

Ἀρεῖ

Α'εισιϑ, nomen viri. §. 977.

Α'ειςϑ, superl. propriè *bellicosissimus*, per syn. sp. verò *optimus* in re quavis, ab ἀγαθός, bonus. in comp. δρείων, melior. Th. αἰης, Mars. s. 697.

Α'ρσιος, arcebit, f. 1. ab. δρείων, f. έω. propulso. p. ἡρσιος. a. 358.

Α'ριϑ, s, o κη η, *promptus*, *utilis*, *sufficiens*, ab δρείων. s. 370.

Α'ρκον, acc. ab ἀρκός, s. o κη η, *ursa*. per metony. adj. pars mundi borealis. a. 186.

Α'ρκτηρϑ, s, *ursa cauda*, ab ἄρξ, ας, η, *cauda*, & ἀρκός, s, η, *ursa*, s. 610.

Α'ρμος, ζς, τὸ *curvus*, ab ἄρω, ἀδρτο. a. 97.

Α'ρμελιών, acc. sing. Ionicè, ab ἀρμελιά, ας, & Ion. αἰρμελιῆς, η, *cibus*, *demensum*. Thema, ἄρω, adapto. s. 767.

Α'ρμηϑ, apta, pro δρεόμηϑ, sic & ἀρμηϑ, in f. g. pro δρεόμηϑ, ab ἄρω, apto, fut. ἄρω. & δρεώ. Sic ἰκμηϑ pro ἰκρόμηϑ ubi est syncope & spiritus mutatio Æolica. a. 407.

Α'ρμενίη, compages, ab ἀρμέζω, f. σω. *concinnum reddo*. Vide Th. ἄρω. §. 937.

Α'ρνας, acc. pl. ab ἄρς, δρενός, o κη η, *agnus*, §. 23.

Α'ρνη, nomen urbis, ἀρνώ. a. 475.

Α'ρνήται, pro δρενίη, 3. singul. præf. med. subj. ab δρενίωμα, ἔμαι. f. ἡσμαι, *recuso*, *nego*, s. 408.

Α'ρξω, a. 1. med. infin. ab ἀρχω, incipio. f. ξω. p. ἡρχα. a. 1. ἡρξα. s. 781.

Α'ρός, οῖς, 2: sing. præf. act. subj. ab δρεώ, ᾧ, *aro*. in fut. δρεώσω, p. ἡρακα, a. 1. ἡροσα. s. 479.

Α'ρομήμαι, Poët. pro δρεόμημαι,

hoc Doricè, pro δρεώσιν, *arare*, præf. inf. ab δρεώ, *aro*, f. έω. s. 22.

Α'ρότης, a. 1. act. subj. ab ἀρώ, *aro*. F. έω. a. 1. act. ἡροσα. s. 485.

Α'ροτήρ, ἡρος, o, *arator*. Th. ἀρώ, *aro*. s. 405.

Α'ροτιο, genit. Poët. pro ἀρότι, ab ἀρότις, s. o, *aratior*: sed δρεοτις, s, o, *tempus arandi*. Th. δρεώ, *aro*. s. 383.

Α'ροτεγ, pl. n. g. ab ἀροτεγον, s, τὸ, *aratrum*. Th. ἀρώ, *aro*. s. 432.

Α'ρω, præf. inf. pro ἀρόσιν extra crasin, ἀρόων, præf. part. ab ἀρώ, *aro*. s. 429.

Α'ρεσ, η, *arvum*, h. e. *terra arata*, *culta*. Th. ἀρώ, *aro*, s. 119.

Α'ρεπάζον, præf. part. ab ἀρπάζω, *rapio*. f. σω. & Dor. ξω. p. ἡρπακα. a. 1. ἡρπασα. hinc ἀρπακτις, *raptus*, *rapax*. s. 38. & 684.

Α'ρεπαξ, αγϑ, o, *rapax*. Th. ἀρπάζω, hinc per metathesin, est *Latinorum rapax*. s. 356.

Α'ρεπας, acc. pl. ab ἀρπη, ης, η, *falx*, idem quod δρεπαιον. Th. ἀρπάζω, *rapio*. s. 573.

Α'ρεπάαι, rapaces quædam *Deæ*. ab ἀρπα, ας, η, *raptrix*, hoc ab ἀρπάζω, *rapio*. §. 267.

Α'ρρηκθισι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἀρρηκός infractus. Th. ῥήσω vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἡρραζον, p. m. ἡρραζα. s. 96.

Α'ρρητοι, plur. num. *obscuri*, qui non sunt in ore hominum, ex α priv. particula, & ῥητις. Th. ῥίω, *dico*, f. ῥήσα, p. ἡρρησα. s. 4.

Α'ρσάμηϑ, Æolic. pro δρεάμηϑ, part.

part. a. i. med. ab ἄρω, apto.
f. ῥῶ, a. i. ἥρῃ. α. 320.

Ἀρσενί, masculos. dualis numeri,
ab ἄρσῳ, vel ἄρρῳ mas. ἄρσῃ-
nis. §. 667.

Ἀρπυίας, ιοῖς, ἡ, Diana, ab ἄρπι-
μυς, ἰδδς, ἡ, nomen Idoli, q.
d. δῶρμις perfectus. vel, ut alii
volunt, παρὰ τὸ ἄρπυ τήναι.
§. 14.

Ἀρλίπια, ex ἄρπος perfectus, in-
teger, & ἴπος, sermo. Th. ἴπῳ,
dico δῶρμις, ἰος, ὁ, ἡ, verbo-
rum concinnator. Sic & ἡ δῶρμι-
πια, veridica dicitur. §. 29.

Ἀρῆς, α, ὁ, panis. α. 442.

Ἀρυσάμενος, part. a. i. med. ab
δρύνωμαι, haurio. Th. δρύνω, vel
δρύνω, f. σῶ. haurio. α. 550.

Ἀρχῶ, impero, f. ξῶ. p. ἥρῃ.
Ἀρχομαι, incipio, impert. ἡρ-
χόμενος. pert. ἥρῃ. a. i. ἥρῃ. a. i. m. ἥρῃ. Ἀρχαῖ, pro
ἄρχα, incipe. Hellenismus,
ubi Infinitivus præf. ponitur
pro imperativo. Ἀρχάμεθα,
præf. sub. med. pro δρχώμεθα.
Th. Ἀρχή, ἡς, ἡ, principium.
α. 384. & 709.

Ἀς, acc. pl. ab. ὅς, ἡ, ὁ, qui, quæ,
quod, Art. subjunct. α. 6.

Ἀσείδης, ὁ καὶ ἡ, qui exstingui ne-
quit. ex α priv. & σείδης, ex
σείννυμι. F. σείδω, exstinguo, p.
ἴσκειν, a. i. ἴσκειν. §. 849.

Ἀσβολος, α, ὁ, nomen proprium
auguris. α. 185.

Ἀσίνη, limosa, Ionicè, pro ἀσία,
α, ἡ, ab ἄσις, ἰως, ἡ, limus.
§. 361.

Ἀσκητός, ἡ, ὄν, nomen verbale,
exercitatus, elaboratus, ab ἀσκήω
exerceo. α. 546.

Ἀσκη, dat. pro ἄσκη Ionicè. no-
men proprium pagi montani,

in quo Hesiodus fuit educatus.
ἄσκη, α, ἡ, quercus sterilis.
α. 640.

Ἄσπον, Adverb. propius, pro ἰγ-
γῶς, propè, in comparativo ἰγ-
γίων, & ἰσπον, quod etiam di-
citur ἄσπον, in neutro genere
ἰσπον & ἄσπον. §. 796.

Ἀπασιώς, Adverb. libenter, cum
amplexibus: ab ἀπαύζομαι. f. ἀσπ-
μαι, amplector. α. 45.

Ἀπασιός, ὅ, ὁ, amplectendus,
optatus, ab ἀπαύζομαι, ample-
ctor. α. 42.

Ἀπειός, α, ὁ καὶ ἡ, quem adsequi
nequeas, immensus. ut ἀπειόν
ἔλβον, ingentes opes. ex α priv. &
ἴσπομαι, pro ἴσπομαι, sequor,
consequor, assequor. α. 379.

Ἀπίδος, gen. ab ἀπείς, ἰδδς, ἡ, scu-
tum, hinc scuto defendo. α. 417.

Ἀσπεύς, φείς, ὁ, ἡ, pro ἀσπεύς,
immutus: utrumque est usita-
tum. Th. σέμω, assidue mo-
veo. item contumelia afficio.
hinc ἀσπεύς firmiter. §. 812.
878.

Ἀσπεύ, accusat. ab ἀσπεί, ἰεγς, ὁ,
ein bern. §. 381.

Ἀσπεύς, α, ἡ, nomen mulie-
ris proprium, q. d. Stellatam.
§. 409.

Ἀσπεύς, pro ἀσπεύς, stellis
ornatum, θ pro τ obsequenrem
spiritum asperum, ab ἀσπεύς,
ἰεγς, α, ἡ, stellis plenus, α, ἡ.
§. 127.

Ἀσπεύς, dat. sing. ab ἀσπεύς. ful-
gur. Poëtis idem quod ἀσπεύ-
πῃ, ab ἀσπεύς, fulguro. F.
ψω. in a. 2. ἡσπεύς. præf. med.
ἡσπεύς. Hinc est ἀσπεύς, &
Poëtice ἀσπεύς, & ἀσπεύς,
fulgurator, ab ἀσπεύς. α. 322.
§. 390.

Ἀσπεί

- Ἀστὴρ**, ἱρ, ὁ, *Stella*. s. 421.
Ἀστρον, plur. ab ἄστρον, τὸ, *astrum*, *sydus*. Th. ἀστὴρ, ἱρ, ὁ, *Stella*. s. 120.
Ἀστρον, α, ὁ, *nomen proprium viri*. s. 378.
Ἀστὺ, α, τὸ, *urbs*, *quintæ simplicium*. Hinc *Latinorum astutus*. hinc ἀστυ, *elegans, bellus, scitus*. s. 91.
Ἀσύμφορος, *incommodus, noxius*, ἀ σύμφορος, *commodus*. Thema φέρω, f. εἶπω, *fero*. s. 782.
Ἀσφαλὶς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλῆς, tutò. Adverb. Th. σφάλω, *everto*. s. 128.
Ἀσφοδὶλον, dat. ab ἀσφοδὶλον, α, ὁ, *genus plantæ*. s. 41.
Ἀχρεον, acc. ab ἄχρεος, α, ὁ, *qui coerceri non potest. ex α priv. & ἔχω seu χίω, contineo, coërcero*. Th. ἔχω, *habeo*. s. 832.
Ἀταισι, dat. pl. Ion. pro ἄταις, ab ἄτη, ας, ἡ, *damnum*, ab ἀτίω, lado. s. 413.
Ἀτίμων, præf. part. ab ἀτίω, *cresco, delicate more pueri alor*. Th. ἀπαλός, ὤ, ὁ, *tener, juvenilis*. s. 131.
Ἀπὲρ, conjunctio, vel αὐπὲρ Poëtice, idem quod in prosa ἀλλὰ sed, vel δὲ. α. 470.
Ἀπερηγός, *noxius, pro ἀπεργός*, ὤ, ὁ, per pleonasmum syllabæ περ. Thema ἄτη, *damnum*, & hoc ab ἀτίω, ὦ, f. ἔσω, *lædo*. s. 610.
Ἀπέρβητος, *intrepidus, à περβίω, perterrefacio*. Th. πέρβω, α, τὸ, *terror*. α. 110.
Ἀπίδαλον, α, ὁ καὶ ἡ, *improbis, ὅπερ θαλάττῃ ἡ ἄτη, ubi viget noxa. hinc ἀπιδάλια, peccatum, protervia, stultitia. εἰνεκ' ἀπιδάλιας propter impro-*
Tom. II.

- bitatem*. s. 996. s. 161.
Ἀπνῆ, *intento*, ab ἀπνῆς, *intensus*, ex α intensivo, quod est ex ἀπνῶν valdè, & τέπω, *tendo*, f. πνῶ, p. πίπχω. s. 661.
Ἀπνῶν, ὁ καὶ ἡ, *carens sobole*. ἀ τέκνον, α, *proles*. Th. τέκνω, f. τέξω, *pario*. α. 2. ἔπκον, p. m. τίπχω. s. 602.
Ἀπρ, *sine, absque, idem quod ἀνδρ, χρεῖς, ἄχα*. s. 91.
Ἀπρεπῆ, acc. sing. ab ἀπρεπῆς, ἱρ, ὁ καὶ ἡ, *injucundus*. Th. τίρεπω, *delecto*. s. 647.
Ἀπῆ, ας, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est proverb. ἐς γὰρ παρὰ δ' ἄπῃ, *sponde præsto noxa est. sed etiam peccatum. ἰλιαδ. ἰῶπκ. v. 115. ἄπῃσι. dat. pl. Ion. pro ἄταις*. Th. ἀτίω, f. ἔσω, *lædo*. s. 230. & 216.
Ἀπμῆσουσι, *dehonorabunt*, ab ἀπμῆω, f. ἔσω. hoc ab ἀπμῆς, *inglorius*, quod est ἀ πῶ, *honoro*. F. τίπω, *præst. act. πίπχω*, *præst. pass. πίπμαι*, unde est πμῆ. s. 187. s. 395.
Ἀππαλῖναι, Dorice pro ἀππαλλῖναι, per epenthesis π, ἀππαλλῖναι, *præf. inf. delicate nutrire*. Vide paullo antè ἀππαλῶν. s. 480.
Ἀτλαγῆναι, genit. pl. ab ἀτλαγῆναι, ἱος, ὅ, ἡ. *Atlante natus*, ab ἄτλας, *autos*, ὁ. & γίνομαι, *nascor*. θ. 509. s. 383.
Ἀτλαντις, δος, ἡ, *filia Atlantis*. s. 938.
Ἀτμῆ, dat. sing. ab ἀτμῆ, ἡ, *vapor*. Th. ἀτμός, ὤ, ὁ, *flatus*. ab ἄω *spiro*. epenthesis literæ τ. θ. 862.
Ἀτρεμῖναι, 3. pl. præf. subj. ab ἀτρεμῖω, *immotus maneo*. f. ἔσω. Th. τρέω, f. τρέω, *tremo*. s. 59.
 ○ Ἀπρ-

Ἀ'τροπ, Nomen proprium Par-
cæ. quæ sic dicitur à *minimè*
parcendo, καὶ ἀντίφρασι. ex α
priv. & *τρέπω* *verto*, quod non
possit verti & averti. α. 259.

Ἀ'τρύγαιο, gen. Ionic. pro ἀ'τρύ-
γαια. ἀ'τρύγαια, sterilis, non fru-
ctuosus, ex α priv. & *τρύγη*,
tritium, *vindemia*, ubi nullus
est fructuum proventus. 9. 413.

Ἀ'τρύτινη, idem quod ἀ'πειρης, ἢ
ἀ'τρύλη, indomita, q. d. nullis
laboribus exhausta: Epitheton
Minervæ. Them. *τρώω*, *tero*.
9. 925.

Ἀῦ, ite-um, adverb. α. 295.

Ἀυαλί, α, ὀ, ficcus, idem quod
αῦ. Th. αῦω, *ficco*. α. 588.

Ἀυράσται, respicies. Ionicè pro
αῦράσση, 2. sing. fut. 1. med.
indic. ab αῦράζομαι, *video*, il-
lustror. Thema, αῦρή, ἤς, ἡ,
splendor, *lux*. α. 478.

Ἀυδή, ἤς, ἡ, *vox*, quasi ab αῦω,
clamo. 9. 39.

Ἀύλω, acc. ab αὔ, η, οἱ, *ficcus*.
Th. αῦω, *ficco*. α. 460.

Ἀῦθ, pro αὔθι, *rursus*, ab αῦ, rur-
sus, αὔθης, idem quod αὔθι, *ite-
rum*. Atticè scribitur per 9.
Ionicè verò per τ. α. 181. α.
50.

Ἀύλακ, acc. sing. pro αὔλακα, ab
αὔλαξ, αἰγες, ἡ, *sulcus*. Doricè
ᾠλαξ. α. 443.

Ἀύλης, gen. sing. ab αὐλή, ἡ, *cam-
la*, *domus*, *aula*. α. 732.

Ἀύλητης, dat. sing. ab αὐλητής,
ἥρης, ὀ, *tibicen*, ab αὐλός, ᾗ, ὀ.
tibia. α. 283.

Ἀυλίδος, genit. ab αὐλός. Nomen
loci, αὐλῖω, *tibiā cano*. α. 651.

Ἀυλῆ, genit. sing. ab αὐλός, ᾗ, ὀ,
tibia. α. 181.

Ἀῦον, acc. sing. Vide αὔλω. α. 743.

Ἀύρα, nom. pl. ab αὔρα, αἰ, ἡ,
aura, *ventus levior*. α. 670.

Ἀύριον, cras, adverb. μετ᾽ αὔριον,
perendie. α. 410.

Ἀῦσάλη, *sicca*. idem quod αὔη,
vide paullò antè, α. 265.

Ἀῦπ, adverb. *rursus*, αὔτ' pro αὔ-
πῃ, *iterum*, ποτὶδ. αὔπης, *rursus*.

Thema est αῦ, *rursus*. 9. 47.
α. 197. 9. 654.

Ἀῦται, pl. num. f. g. ab ἔτ, αὔ-
ται, τούτω, *hic*, *hæc*, *hoc*.
9. 263.

Ἀῦτες, fed. Vide suprà ἀπέρ. α.
63.

Ἀῦπ, pro αὔ, *rursum*, adverb.
α. 126.

Ἀῦται, pro ἡῦται, *resonabant*. Do-
ricè 3. pl. imperf. act. ab αὔτις,
clamo. ab αὔτῃ, ἤς, ἡ, *clamor*.

Thema, αῦω, *clamo*. α. 309.

Ἀῦτιον, Ionicè pro αὔτιον, in f. g.
ab αὔτῃς, *ille*, τῇ, τὸ.

Ἀῦτῃς, Ionicè pro αὔτῃς. α. 237.
9. 64.

Ἀῦτῃς, genit. sing. ab αὔτῃ, *cla-
mor*. Th. αῦω, *clamo*. α. 446.

Ἀῦτις, adverb. *statim*. Th. αὔτῃς,
ipse. α. 70.

Ἀῦπ, adverb. *rursum*. Them. αῦ,
rursus. α. 386.

Ἀυτίον, α, τὸ, est pars aratri,
quod vocatur *dentale*. est li-
gaum, cui *Vomer* includitur.
Vomer est qui terram scindit,
& liras ducit. *Buris* est curva-
men aratri, quod vomerem ex-
cipit: *στῖνα* verò est aratri ma-
nica, ceteroquin *dentale* est
etiam veluti *cratis dentata*, qua
femina arvo injecta obruuntur,
liræque æquantur. Th. γῶα &
γῶα, αἰ, ἡ, *arvum*. α. 433.

Ἀυτίθι, ibi, adverb. ab αὔτῃς, *ipse*.
α. 96.

Ἀυτο-

Αὐτομάτη, sc. ἀρρογῆ, *spontaneum aruum*, h. e. ager inaratus ferrebat fruges, αὐτὴμαλῶ spontaneus, ex αὐτῇ & μάττω, frustra, temerè. Item *sine consilio*, quod sponte sua provenit. αὐτῆματοι, non accersiti, spontè venientes. s. 103. 119.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latine *libera, sui juris*. s. 258.

Αὐτονόη, acc. ab αὐτονόη, nomen mul. q. d. *qua ipsa intelligit*. à νόῳ, ἤ, mens. s. 977.

Αὐτὸς, ipse. s. 270.

Αὐτοχιδὼν, propè, idem quod χιδὼν. Adv. α. 190.

Αὐτοφυὴς, ἐϞ, ὤ, ὁ, ἡ, *sua sponte enatus*. ex αὐτῇ & φύω, gigno. s. 813.

Αὐτῷ, dat. sing. ab αὐτῇ, ipse.

Αὐτῷ pro ἰαυτῷ. s. 56.

Αὐτως, Adv. *frustrà*, item *similiter* pro οὕτως. Th. αὐτῇ, ipse. s. 403. 600.

Αὐχίνα, acc. sing. ab αὐχλῷ, ἐϞ, ὁ, *cervix*. s. 815.

Αὔ, pro αὐτῇ, ab. α. 374.

Αὔρα, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & ρατῇ. dicendus, φημί, dico. s. 3.

Αὔραρα, imbecillimi. Them. αὔραρος, ὤ, ὁ, imbecillis. s. 586. φαὔρος Doricè pro φαῦλῶ, *vilis*, nullius pretii. Atticè φλαῦρος, α est intensivum ἐπιπλεονῶν ex ἄραν.

Αὔρατο, abstulit 3. sing. a. 2. med. ab αὔραρῶμαι, aufero. hinc Αὔρατο, f. g. part. a. 2. act. ab αὔραρῶ, aufero. Th. αὔρῶ, capio, f. ἔστω, p. ἔρητο, a. 2. εἶλον. s. 443. s. 94.

Αὔρα, ὁ, vel τὸ, *divitia ex uno anno collecta*, πλεῖον ex

multis annis. s. 24. 637.

Αὔρα, incorruptibilis, idem quod ἀφθαρτος, Them. φθίω, f. ἔστω, vel φθίω *corrumpo*. hinc ἀφθαρτὰ μῆδια perpetua consilia. s. 545. 389.

Αὔρα, s. invidia carens, copiosus. Th. φθίω, s. ὁ, invidia. s. 119.

Αὔρα, rediit, 3. sing. a. 2. med. & αὔρατο, 2. pl. a. 2. med. sic αὔρατον, 3. pl. a. 2. med. subj. verb. αὔρατομαι. pervenio. Them. ἐκίνομαι, venio, f. ἔκωμαι, præt. ἔγωμαι, a. 2. med. ἐκίνω. α. 38. 378.

Αὔρα, dives, poëtice pro ἀφιδος. Th. ἀφιδος, divitiar. s. 116. 455.

Αὔρα, stultitiis, ab ἀφραδῆς, *inconsultus*. Hinc regulariter ἀφραδία, pro quo Ionicè ἀφραδία & ἀφραδία, *imprudencia*, *inopia consilii*. Thema φραδῶ, dico. s. 135.

Αὔρα, ex spuma progenerata ab ἀφρὸς spuma, & ἔστω. hoc à γίνομαι, nascor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur postulare ut sit ἀφραγῆ. s. 196.

Αὔρα, ἡ, Venus, ita dicta quod è maris spuma ortum habuerit. s. 65.

Αὔρα, ὤ, ὁ, spuma. α. 389.

Αὔρα, ὀνῶ, ὁ, ἡ, *amens*. ex α priv. & φελῶ, evos, ἡ, mens. s. 210.

Αὔρα, pro αὔρα, a. 1. act. infinit. ab αὔρα *haurio*, f. ἔω. pro quo etiam dicitur αὔρα, ἔω. s. 613.

Αὔρα, Achivi, quasi ab ἀχῶ, ἔω, τὸ, *maior*, sollicitudo. s. 651.

Ἀχλαΐω, α, ὁ, *nomen fluvii*. 9.

340.

Ἀχάων, *præf. part. dolens*. ab ἀχάω, idem quod ἀχίω, f. ἴσω, doleo. Th. ἄχ, α, τὸ, dolor. s. 399.

Ἀχίω, *præf. part.* ab ἀχίω & ἀχέω, idem significant. α. 93.

Ἀχθ, α, τὸ, pondus. s. 692.

Ἀχιλλῆα, pro ἀχιλλεία poëtice, ab ἀχιλλεύς, Achilles. q. d. ἄχ, α, λαῶ, sollicitudo pro populo. 9.

1007.

Ἀχλὺς, ὅ, ἡ, *caligo*. α. 264.

Ἀχύνω, *part. præf.* ab ἀχύνω, idem quod ἀχίω, doleo. Th. ἄχ, α, τὸ, dolor, moror. α. 435.

Ἀχ, α, τὸ, dolor. α. 457.

Ἀχρεΐα, *inutilis*. Th. χρεΐα, α, ἡ, *necessitas, utilitas*. s. 402.

Ἀχρεΐα, pro ἀχρεΐος poëtice, facta dialysi τῶν εἰς ἰν ἡ. s. 297.

Ἀψ, *retro: item statim. Adv.* ἀψίαν, *retroire*. α. 257.

Ἀψάδῃα, *acc. sing.* ab ἀψάδης, εος, ὁ, ἡ, *mentirinescius, verus*. Them. ψεύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimensionem metri hic legendum est ἀψάδῃ. 9. 233.

Ἀψι, *acc. sing.* ab ἀψις, ἰδος, ἡ, *curvatura in rota*. Th. ἀπῖω, *necto*. s. 426.

Ἀψόρρος, *reciproci, refluentis*, ab ἀψόρρος. Dicitur etiam ἀψόρρος, ex ἀψ, *adverbio rursus*, & ῥόος *fluxus* à verbo ῥέω *fluo*. in fut. ῥέσω. in præterito medio ῥήρσα, unde est ῥόος, α, ὁ, & contractè ῥῆς, *fluxus*. ῥόν, ἡ, idem. item *fluentum*. 9. 776.

B.

Β' Ἀζοντ', *præf. part. alloquentes*, pro βαζοντι, & hoc pro βαζοντες, à βάζω, *loquor*. f. σω. & ζω, p. χα. atque ita ponitur accusativus dualis pro accusativo plurali. Sed videri posset mendum, quia præcedit τῆς, non τῶ. Tum pro ἐπίσσι esse potest ἐπίσι, quod æquè usitatum est. confer Oδυσ. δ. 597. Nulla est hic hujus anomalie necessitas. s. 186.

Βαθὺς, εἶα, ὁ, *profundus*, α, um. Th. βάθ, α, τὸ, *profunditas*. α. 288.

Βαθυδίνω, *acc. sing.* βαθυδίνης, α, ὁ, *habens vortices profundos*. Th. δίνη, α, ἡ, *aquarum vortex, gurges*, & βαθὺς, *profundus*. s. 171.

Βαθυρρεΐω, *Æolicè pro βαθυρρεΐω*, à βαθυρρεΐης, α, ὁ, *profundè fluens*. ex βαθὺς, *profundus*, & ῥέω, *fluo*, f. ῥέσω.

Βαθυχαΐτης, α, ὁ, *qui densam habet casariem*. à χαΐτη, α, ἡ, *propriè juba in equo*. per metaph. *coma, casaries*. & βαθὺς, εἶα, ὁ, *profundus, densus*. 9. 977.

Βαίνοι, *ascenderit*, *præf. opt. verbi βαίνω*, co. f. βήσσω, p. βέγω, α. 2. ἴδω. s. 328.

Βαινέων, *euntibus*, *Ionice pro βαίνων*, gen. pl. part. *præf. f.* γ. à βαίνω, σω, βῆνον. Th. βῆνω co. α. 232.

Βαῖον, *paulisper*, à βαῖος, ἔ, ὁ, *parvus*. prov χίεος βασιῶν ὀπηδῆ, *gratia compendiosa consequitur*, confer. s. 142. h. e. *brevia sunt grata*. s. 418.

Βελά-

- Βαλάνης**, acc. pl. à **βάλανος**, *ν*, *ο*, glans. *ε*. 233.
- Βάλιν**, demisit. 3. sing. a. 2. aet. à **βάλω**, jacio. f. *λῶ*, p. *βάλω*, *κω*, a. 2. *ἔβαλον*. & *βάλω*, 3. sing. a. 2. med. opt. *βάλω*, præf. imperat. pass. pro *βάλω*, Ionicè. p. m. *βίβω*. *α*. 384.
- Βαρέϊαν**, accus. sing. à **βαρὺς**, *εἶα*, *υ*, gravis. Th. *βαρὺς*, *ος*, *τὸ*, pondus, onus. *ε*. 16.
- Βαρυῖ**, gravatur. à **βαρύω**, idem quod *βαρύνω*, *grauor*. à **βαρὺς**, gravis. Th. *βαρὺς*, onus. *ε*. 215.
- Βαρυκτύπος**, *ν*, *ο*, gravistrepus, graviter fremens. à *κτυπέω*, factum ex *κτύω*, resono. Th. *κτύω*, verbero. *ε*. 79.
- Βασιλεύειν**, præf. inf. Ionicè, pro *βασιλεύω*. à *βασιλεύω*, impero. f. *ω*. Th. *βασιλεύς*, *ος*, *ο*, rex. *ε*. 388.
- Βασιλεύς**, *ος*, *ο*, rex, q. d. *βάσις* *ἔλας*, fundamentum populi, *βασιλῆος*, Poëticè pro *βασιλῆος*, *ε*. 886.
- Βασιλῆιον**, regale, pro *βασιλεῖον*, Poëtica dialysi, à *βασιλεύς*, rex. *ε*. 127.
- Βασιληίδα**, acc. sing. à *βασιλῆης*, *ιδος*, *υ*, regius, a. um. adjectivè capitur. *ε*. 462.
- Βιβαῶντες**, stantes. à *βίω* (pro *βαίω*, *co*) præf. *βίβω*, part. præf. *βιβαῶς* per syncopen *ἔκω*, vel *κω*, pro *βιβωῶς*. Vide in *βαίνοι*. *α*. 307.
- Βιβραῖον**, ingravescens, præf. med. part. g. f. à *βείω*, *sum* *gravis*, f. *βείω*, præf. med. *βίβω*. *α*. 160.
- Βίβω**, tela. acc. pl. à *βίβω*, *ος*, *τὸ*, telum. *ε*. 684.
- Βίβωρον**, melius, à *βίβωρον*, Poët-
- ticè pro *βελών*, comp. ab *ἀγαθός*, bonus. superl. *βέλπης*, optimus. *ε*. 365.
- Βελερόφοντης**, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conspicuus, & virtute maxima. Vide suprà *δρυειφόντης*. *ε*. 325.
- Βένθηα**, acc. pl. à *βένθος*, *ος*, *τὸ*, profunditas, Th. *βένθος*, *ος*, *τὸ*, idem. *ε*. 365.
- Βῆσαν**, descenderunt, pro *ἔβησαν*, 3. pl. a. 2. aet. à *βάνω*, *co*. Vide *βαίνοι*. *ε*. 153.
- Βήσας**, vallibus, & *βήσασιν*, dat. pl. Ion. Th. *βήσας*, *αἱ*, vallis. hinc *βησῆς*, *εις*, *ο*, saltuosus. *ε*. 516. 389.
- Βίβας**, ingrediens. part. a. 2. aet. à *βίβω*. Th. *βάνω*, *co*. Vide *βαίνοι*. *α*. 323.
- Βίβλος οἶνος**, vinum *Biblinum*, posset videri vinum Phœnicium. Tzetzes ait, *ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλου θρακίας*, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit *βιβλία*. *ε*. 589.
- Βίη** Ionicè pro *βία*, *vie*, fortitudo. Fortitudo Herculis. h. e. fortis Hercules. *βίηφι*. *φι* est paragoge Poëtica & reddit vocem *ἀκλιτον*, quamvis in da ivo *ἰω-τε* subscriptum maneat. *ε*. 149. *ε*. 480.
- Βίος**, *βίη*, *ο*, vita, *ε*. 31.
- Βιότιο**, victus, gen. Ion. pro *βίω-τε*, à *βίος*, *ν*, *ο*, vita. Th. *βίος*, vita. *ε*. 476.
- Βλαστὸς**, *ς*, *ο*, noxius, à *βλάπτω*, f. *ψω*, lædo. *ε*. 365.
- Βλάπτη**, 3. perf. præf. sub. verbi *βλάπτω*, f. *ψω*. lædo, noceo. p. *φα*. a. 2. *ἔβλαβον*. a. 1. *ἔβλαψα*, hinc a. 1. part. *βλάψας*. *ε*. 258.
- Βλιφάρων**, gen. pl. à *βλίφαρον*, *ν*, *τὸ*, palpebra. *α*. 7.

Βλοσυροῖο, terribilis, gen. Ionic. pro **βλοσυροῦ**, à **βλοσυρός**, ὤ, ὅ, terribilis aspectu, ὁ τὸ βλέμμασι **ὑποσύρων**. Th. **σύρω**, **ρῶ**, traho. α. 147.

Βοῶ, reboat, nempe echo in syllaba. 3. sing. præf. à **βοῶν**, f. **ἦσσι**, clamo. α. 511.

Βοιωτὶ, Boeotii, nomen gentile, à **βοιωτὰς**. α. 24.

Βολαίον, **ἰκτινν**, gen. pl. Æol. à **βολή**, ἦς, ἡ. ictus. Th. **βάλλω**, jacio. 9. 683.

Βορέας, pro **Βορέω**, Æolicè, à **Βορέας**, Latine, *Boreas*, *Nord wind*. & **Βορέω**, Ion. pro **Βορέω**, acc. **Βορέω**, pro **αὐ**. α. 506.

Βόσκει, pascunt, à **βόσκω**, f. **ἦσσι**, p. **βιόσκηκα**. 9. 595.

Βότρυς, **νῦ**, ὅ, *botrus*, **νυα**, acc. pl. **βότρυες**. α. 611.

Βυβύλῳ, α, & Doricè **βυβύλῳ**, bubulcus, ex **βῦς**, *bos*, & **κύλον**, τὸ, cibus.

Βυλάσσαν, dat. sing. a. 1. part. à **βυλάω**, *consilium do*, f. **ἔσσι**. Th. **βυλή**, consilium. α. 366.

Βύληα, 2. sing. præf. medii. Iones formant secundam singularem à tertia **βύλη** extrito **τ** atque ita pro **βύλη** usurpant **βύληα**, à **βύλωμαι**, **βύλη**, volo, f. **ἔσσι**, p. **βιβύληα**, a. 1. pass. **ἔβυλήθην**. α. 647.

Βυλῆσιν, **βυλῆσι**, dat. pl. Ionic. à **βυλή**, ἦς, ἡ, consilium. α. 16.

Βῦς, Doricè, **βῦς**, ὅ, ἡ, *bos*, vacca, g. **βοῶς**, acc. **βῦν**, *bovem*, dat. pl. **βυσὶν**, & **βοέσιν**. gen. pl. **βοῶν**, pro una syllaba, acc. pl. **βῦς** & **βοῶς**. α. 348.

Βίαν, clamabant, pro **ἑβίαν**, 3. pl. imperf. act. à **βοῶν**, ὤ, clamo, f. **ἦσσι**. α. 243.

Βοῦπις, **ῥῥ**, ἡ. cui bovini sunt

oculi & magni, ideóque venustissimi. ex **βῦς** & **ὤψ**, **ὠπὶς**, ὅ, oculus. Th. **ὀπθίμαι**, video. p. m. **ὠπ**. 9. 355.

Βοῦτιν, præf. inf. à **βοῦτιν**, *bo-*bus agitatiss aro. à **βῦς**, **βοῶς**, *bos*, & **ὠθίω**, f. **ἦσσι**, & **ἔσσι**, trudo, pello. α. 391.

Βραδύς, tardius, à **βραδύς**, ἴσθι, ὅ, tardus. Comp. **βραδύπρεος** & **βραδύων** pro **βραδύων**. Superlat. **βραδύτατος** & **βραδύτης**. α. 328.

Βραχέ, 3. sing. a. 2. act. à **βραχέω**, *sonum*, & *strepitum edo*, verbum *ὀνομαζομένην*. α. 423.

Βραχέ, 3. perf. ind. verb. **βραχέω**, f. **ἔσσι**, robustum reddo, potens sum. α. 5.

Βραχέας, α, ὅ, Atticè pro **βραχέας**, α, ὅ, nomen viri, quartæ simplicium ex **βρα** particula intensiva valdè, & **ἄρης** *mars*. q. d. valdè martius. 9. 149.

Βραχέω, implere, vide supra **βραχέω**. **βραχέω**, ab eodem verbo derivatur. α. 466.

Βραχέμετος, α, ὅ, qui gravat currum, ex **βραχέω**, gravo, & **ἄρμα**, τὸ, currus. α. 441.

Βραχέ, ἡ, tonitru, **βραχέης**, ὤ, ὅ, nomen viri, vel Cyropis. hinc **βραχέω**, ἦσσι, tono. 9. 72. 458.

Βραχέ, α, *humanus*, hinc & **βραχέος**, idem. Th. **βραχέος**, ὤ, ὅ, mortalis. α. 15. 416.

Βραχέων, acc. sing. à **βραχέων**, *fanie respersus*, à **βράς**, *fanies*, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à **βραχέος**, quod sæpius legitur in plurali numero **βραχέοι**, *mortales*. α. 367.

Βραχέων, hominum pestem, à **λοιμός**, ὤ, ὅ, *perniciēs*, *pestis*, & **βραχέος**, α, ὅ, mortalis. α. 333.

Βραχέ

Βρώσις, τως, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *consumo*, *comedo*. F. βρώσω. p. βίβρωκα. præt. pass. βίβρωμαι. unde est βρώμενος αὐλῆς, à βίβρωσθαι est βρώσις, τως, ἡ, *esca*, item *tinea*. βρώσις. θ. 797. α. 395.

Βυσσοδομοῦσαν, *mentibus altis meditans*, à βυσσοδομοῦω *proprie profunde struo*, *fundamenta probe jacio*, quod in primis architecti faciunt in locis palustribus. Deinde per metaph. *profunde cogito*, *machinor*. compositum ex βυσσός, ὤ, ὁ, Ionicè pro βυθός, ὤ, ὁ, *fundum*, *pars ima*. & δομοῦω pro δομῶω *aedifico*. Thema. δομῶω, *struo*, in præt. med. δίδωμαι, unde est δόμος, ο, ὁ, *domus*, &c. α. 30.

Βωμὸς, ὤ, ὁ, *ara* ab Hebr. מִזְבֵּחַ *altare in excelsis extructum ab idololatriis*. prov. φίλος μίχελ βωμῶν, *amicus usque ad aras*. α. 70.

Γ.

Γαῖα, pro γαῖα, seu γαῖη, ἡ, *terra*, *tellus*. genit. γαῖης Ionicè pro γαίας. θ. 117. α. 19.

Γαίονος, ο, ὁ, *terram continens*. Dicitur & pro eodem contrahit γαιῶνος, & γαιῶνος. ex γαῖα, *terra*, & ἔχω, *contineo*. θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. α. 588.

Γαλαξάρη, *nomen proprium mul.* θ. 353.

Γαλάτεια, *nomen mul.* θ. 250.

Γαλλίωη, *nomen mul.* θ. 244.

Γαμβρόν, acc. sing. à γαμβρός, ὤ, ὁ, *gener*. θ. 818.

Γαμείη, præs. inf. verbi γαμῶω, f. ἵσω, *uxorem duco*. α. 699.

Γαμπτή, *uxor*, *nuptia*, at γαμύ-

της, ο, ὁ, *maritus*. Th. γαμύτω, ὤ. *uxorem duco*. α. 406.

Γαμῶτο, γαμύτω γαμύτω, *nubat*. præs. opt. pass. à γαμῶω. α. 698.

Γάμος, γάμος, ὁ, vel γάμοι, οἱ, *nuptiae*. α. 69.

Γαμψάνυχος, *nom. pl. à γαμψάνυχος*, cui curvi sunt unguis. ex γαμψός, idem quod καμψός, *incurvus*, *inflexus*. Thema, κάμπω, f. ψω, p. φα, *flexo*, incurvo, & ὄνυχος, ὁ, *unguis*. α. 405.

Γάρ, *enim*, *nam*, *namque*. Conjunct. α. 5.

Γαστήρ, ἑρς, ἡ, γαστέρις, *ventres fruges consumere nati*. θ. 26.

Γ, pro γ, *quidem*, certè, *sylabica adjectio*. α. 738.

Γιγῆσι, 3. pl. præt. med. à γαῖω. in præt. med. γέγασα. Th. γίνομαι, *gignor*. α. 110.

Γίνατ, pro γίνατο, *produxit*. α. 1. med. in prima persona, ἐγενάμην. & γίνασθαι, α. 1. med. infinit. γενόμεθ' & γίνεθ' *imperf. med.* Them. γίνομαι, *nascor*. θ. 185. & 82.

Γίτων, οἶος, ὁ καὶ ἡ, *quasi ex γαῖα, terra*, & ἱτης, ο, ὁ, *sodalis, amicus*. q. d. γίτονες, *sodales ejusdem telluris*, acc. sing. γίτονα, & γίτοσι, dat. pl. α. 23. 701.

Γιλαῖ, 3. pers. præs. à γιλαῖω, *rideo*, f. αῖω. γιλαῖντες, pl. num. præs. part. Poëtice pro γιλαῖντες. posito ο ante ω. & retracto accentu. θ. 40. α. 283.

Γενή, *generatio*, ἡ, Ionicè pro γηναί. Them. γίνομαι, *gignor*. α. 284.

Γενέθλη, ης, ἡ, idem, & ab eodem themate derivatur. θ. 610.

Γίνομαι Ionicè pro γίνομαι, & hoc pro
ἐγίνομαι, a. 2. med. fuisti, ab ἐγί-
νομαι, u, ετο. Them. γίνομαι,
sum, nascor, f. 2. pass. γήνο-
μαι. p. γήνομαι. a. 1. m. ἐγί-
νομαι. §. 657.

Γένος, acc. pl. à γένος, u, τὸ,
mentum, maxilla. Th. γένος,
vos, u, mentum. α. 167.

Γένος, pro ἐγίνομαι, fuerit, a. 2.
med. ἐγίνομαι. Them. γίνομαι,
sum, nascor. §. 115.

Γένος, 3. sing. a. 2. med. opt.
γίνομαι, pro γίνομαι, a. 2. m. &
hoc pro ἐγίνομαι, metri causâ ab-
jicitur augmentum, γίνομαι, 3.
person. pl. a. 2. m. verb. γίνο-
μαι. §. 199.

Γένος, ἡς, u, partus, generatio.
Th. γίνομαι, nascor.

Γένος, fieret, a. 2. med. subj. γί-
νομαι, a. 2. m. inf. à γίνομαι, sum,
fut. 1. pass. γήνομαι, p. m.
γίνομαι. s. 88.

Γένος, ε, τὸ, genus, à γίνομαι,
nascor. s. 11.

Γένος, dat. pl. Ionic. & Poët. à
γίνομαι, γίνομαι, α, & u, τὸ,
minus. §. 449.

Γένος, u, u, grus. s. 448.

Γένος, α, α, & u, τὸ, do-
num, minus. gen. pl. γίνομαι.
s. 126.

Γένος, genit. & acc. γίνομαι, à
γίνομαι, ο, senex. §. 1003.

Γένος, genit. γίνομαι, u, terra, ex γί-
νομαι, circumfl. citur in omnibus ca-
sibus, & in prosa usurpatur pro
terra. §. 679.

Γένος, a. 1. part. à γίνομαι, f. ἡσ, u,
gaudeo, lator. Doricè γίνομαι,
unde Latinorum gaudeo. hinc
γίνομαι, a. 1. ind. act. Ionicè.
α. 116. §. 117.

Γένος, duxit. 3. sing. a. 1. act. in-

dic. γίνομαι, γίνομαι, γίνομαι. Ion.
& Poët. ab ἐγίνομαι, pro ἐγίνομαι.
Th. γίνομαι, f. ἡσ, u, uxorem
duco. γίνομαι, a. 1. act. infin. γί-
νομαι, a. 1. subj. §. 960. s. 701.

Γένος, u, u, senex, à γίνομαι, α, α,
α, α, τὸ, senectus. s. 378.

Γένος, dat. pl. Poëticus, à γί-
νομαι, γίνομαι, senescens, vel
γίνομαι, est, a. 1. part. pro γίνομαι,
α, γίνομαι, senesco, unde ἐγί-
νομαι, est & hinc per syncopèn
ἐγίνομαι, sicut pro ἐγίνομαι, ἐγί-
νομαι. Th. γίνομαι, α, τὸ, senec-
tus. s. 188.

Γένος, α, α, τὸ, senectus, ἐπὶ γί-
νομαι, ἐπὶ γίνομαι, ad senectutem perve-
nire, dat. γίνομαι. s. 705. 92.

Γένος, senescentes, acc. pl.
præf. part. à γίνομαι, conse-
nesco, f. ἡσ, u. γίνομαι. γί-
νομαι, α, α, παλαιὰ διδασκαλία.
Them. γίνομαι, α, τὸ, senec-
tus. s. 185.

Γένος, genit. Ion. à γίνομαι,
u, qui curat & alit aliquem
in senectute, à γίνομαι, α, α, τὸ,
senectus, & u, u, u, f. ἡσ, u,
curam gero. §. 605.

Γένος, acc. sing. à γίνομαι, α, α,
u, nomen viri. §. 288.

Γένος, conqueritur, pro γίνομαι,
à γίνομαι, conqueror. Thema
γίνομαι, α, α, u, u, guttur. s.
260.

Γένος, g. pl. à γίνομαι, α, α, u,
gigas. §. 50.

Γένος, imperf. pass. Ion. à γί-
νομαι. Vide γίνομαι. α. 414.

Γένος, præf. inf. activè capitur,
generare scil. debet. Alii legunt
γίνομαι, a. 1. m. inf. à γίνομαι,
gignor. Vide γίνομαι. s. 793.

Γένος, γίνομαι, præf. part. à
γίνομαι, nascor. s. 820.

Γένος,

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσκειν.
p. ἔγνωκε, a. 2 ἔγνω, ως, ω. a.
2. imperat. γνώθι. præf. pass.
ἔγνωσμαι. s. 281.

Γλαύκη, nomen proprium mul.
§. 244.

Γλαυκίω, acc. sing. ab Adj. γλαυ-
κός, ή, όν, cæsius, glaucus. §.
440.

Γλαυκίον, Poëticè pro γλαυκιάων.
præf. part. à γλαυκιάω, ω, &
Poëticè γλαυκίω, glaucis ocu-
lis terribiliter intueor, sicut pro
ὄραω ὄραω, Poëticè dicitur ὄραω,
Th. γλαυκός, ω, ό, glaucus,
cæsius. u. 430.

Γλαυκινόμη, nomen proprium mul.
§. 256.

Γλαυκῶπις, ιδής, ή, cæsius habens
oculos, epitheton Minervæ, ex
γλαυκός, cæsius, & ὠψ, ὠπός, ό.
τινίς, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυ-
κῶπιδα. Th. ὀπθίμαι, video.
s. 72. θ. 13.

Γλάφει, 3. præf. ind. verbi γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. u. 431.

Γλαφυρός, ω, ό, cavus. à γλάφω,
f. ψω, cavo, excavo. §. 297.

Γλάφω pro γλαφυρόν, antrum.
Th. γλάφω. s. 533.

Γλυκερός, ή, όν, dulcis. à γλυκός,
ί, ό, dulcis. θ. 97.

Γλώσση, & Att. γλώττη, lingua,
ή, dat. pl. Ion. γλώσσησι, pro
γλώσσαις. θ. 83. & 826.

Γναμπίσι, dat. pl. Ion. à γναμ-
πίς, incurvus, hoc à γνάμπιω,
incurvo. Them. γνάμπιω, flecto.
s. 205.

Γινώ, pro ἔγνω, cognovit. 3. perf.
a. 2. ind. à γινώσκω, cognosco,
f. γνώσκειν, p. ἔγνωκε, a. 2.
ἔγνω. §. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ion. à γόμφω,
ω, ό, cuneus, clavus. s. 429.

Γονῦπιν, dat. pl. à γονῦς, ί, ό, ό.
parens. γονῦ, dat. sing. à γονή.
ης, ή, genitura. Th. γονίμαι,
gignor. s. 235. & 733.

Γόνυ, ω, ό, soboles, generatio. Th.
γονίμαι, gignor. §. 495.

Γεργός, acc. pl. à γεργός, ω, ό, γε-
λοῦ. θ. 274.

Γεργός, gen. sing. pro γεργός, à
γεργώ, ό, ως, ή, nomen mul.
a. 224.

Γεργόνες, dictæ sunt Phorci filia,
Medusa, Sthenyo & Euryale,
à γεργών, όν, ό, nomen ani-
malis noxii in Africa. u. 230.

Γέναι, acc. pl. & γέναι, pro γέ-
ναι, à γόνυ, τὸ, genu. in genit.
τὸ γόνυ & γοναί, & γένος.
s. 587. θ. 460.

Γενόισιν, dat. pl. à γένος, fertilis,
Ionica epenth. pro γόνυ, hoc
à γονή, ή, genitura. Th. γονί-
μαι, gignor. θ. 54.

Γειοπαχής, ί, ό, ή, genua pin-
guis. ex γόνυ genu, & παχός,
ί, ό, crassus. u. 266.

Γεράιας, nomen mul. à γεράια, ας,
ή, anus, vetula, idem quod
γεράς, αός, ή. §. 270.

Γυάλοις, dat. pl. jugis. à γυάλον,
ω, τὸ, cavitas. §. 499.

Γύγης, ή γύγη, nomen mul. §.
149.

Γύλω, dentale, à γύης, ω, ό, den-
tale in aratro. at γύα seu γύη,
Ion. jugerum. s. 427.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον,
ω, τὸ, membrum. §. 592.

Γυόχρη, ω, ό, membra depascens,
ex γυῖον, ω, τὸ, membrum, &
χρηίω item χορέννυμι, satio, item
depascor. Qui depascitur, ille
fatiatur. s. 66.

Γυθεις, mutilatus, a. 1. part. pass.
à γυῖον, f. ὀσσω, claudum reddo.
membra

membra frango. Th. γῆαν, υ.
τὸ, membrum. §. 838.

Γυμνόν, acc. à γυμνός, ὅ, ὁ, nu-
dus. §. 391.

Γυμνασθέναι, acc. sing. a. 1. part.
pass. à γυμνάζω, *denudo*. Them.
γυμνός, ὅ, ὁ, nudus. α. 334.

Γυναικείον, muliebri, dat. sing. à
γυναικεῖος, υ, ὁ, muliebris: hinc
& γυναικεῖον, υ, τὸ, gynæceum,
locus interior in ædibus, in quo
solæ mulieres versabantur. Th.
γυνή, ἡ, mulier.

Γυνή, ἡ, mulier, adolescentula, ge-
nit. γυναικῆς, dat. γυναικί, acc.
γυναικῆ, voc. ὦ γυναι, dat. pl.
γυναικί. §. 94. 702.

Δ.

Δαΐ, dat. sing. pro δαΐδι per
apocopen, à δαΐς, ἰδός, ἡ,
pugna. Thema est δαΐω,
uro. §. 650.

Δαιδωλέσιο, Genit. poëticus pro
δαΐδωλῆς, à δαΐδωλος, artificio-
sus; derivatur à δαΐδωλος, υ, ὁ,
qui fuit ingeniosissimus & scien-
tissimus Cretensium artifex. Vi-
detur nomen accepisse à δαΐω,
scio. α. 334.

Δαΐδων, gen. pl. ab δαΐς, ἰδός, ἡ.
fax. Thema δαΐω propriè uro.
α. 275.

Δαΐω, imperf. Ionic. à δαΐομαι,
divido, partior. Th. δαΐω, divi-
do. α. 165.

Δαΐμων, ονος, ὁ καὶ ἡ. Deus. quasi
δαΐμων. α. 94 hinc δαΐμοιος,
venerandus, & δαΐμονή, pro
δαΐμονία, Ionicè. θ. 655.

Δαΐπαι, acc. sing. à δαΐς, δαΐτος,
ἡ, cibus, epulum. δαΐπαι, in acc.
pl. δαΐπαις, à δαΐω, epulum præ-
beo, §. 342. θ. 803.

Δαΐφραν, prudens, bellicosus. gen.
δαΐφρατος, ex δαΐω, disco, vel
divido, & φρατῆς, υδός, ἡ, mens.
α. 139.

Δάκναι, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἰδα-
κναι, momordit. à δάκνω, mor-
deco. f. δάκνω. p. δάκναι. a. 2.
ἰδάκναι. a. 1. pass. ἰδάκνω, a. 2.
pass. ἰδάκνω. θ. 567.

Δακρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υθ,
τὸ, lacryma. hinc δακρυόεις, εν-
της, lachrymosus. α. 132. §.
227.

Δαλῆ, genit. à δαλός, υ, ὁ, titio.
Th. δαΐω, uro. §. 705.

Δαμναζομένης, præf. part. à δαμνά-
ζω, edomō, δαμνάσας, poëticè
pro δαμνάσας, part. a. 1. act.
Th. δαμνάω, domo. θ. 765.

Δάμασσε, a. 1. Ion. à δαμνάω, do-
mo, f. αΐσω. §. 859.

Δαμνῆς, part. a. 2. pass. domiti.
à δέμω vel δάμνω, pro δαμνάω
δαμνῆς, a. 2. pass. infin. δά-
μναι. præf. à δάμναται. Th.
δαμνάω, domo. §. 153. θ. 464.

Δαναῆς, ἡ δαναή, ης, nomen mul.
α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen pa-
tronymicum. Filii à patribus
sua acceperunt nomina, à δα-
ναΐδης, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus. Them.
δαπανάω, ὦ, f. ἥσω, consumo.
§. 723.

Δάσσαι, 3. pl. a. 1. med. indic.
poëticè pro ἰδύσσαι. Augmen-
tum abjicitur & σῆγμα dupli-
catur. à δάζωμαι, divido, f. σῆ-
μαι, a. 1. m. ἰδύσμαι. hinc
δασάμεθ' & δάσασθαι. hinc
δασμός, distributio. item tribu-
tum, quod penditur ab hosti-
bus, brand-schatzung. Thema
δαΐω, divido. θ. 112. 537. 425.

Δα.

Δαουρίων, gen. pl. à **Δαούριον**, hirsutum pectus habens, ex **δαύς** densus, & **ρίον**, pectus, **α**, π. **α**. 514.

Δαυρία, præf. inf. pass. **dividi**, pro **δαυρία**, exemplaria habent **δαυρία**, **α** pro **α**. à **δαυρία**, **dividor**. Them. **δαίω**, **divido**. **α**. 767.

Δάφνης, genitiv. à **δάφνη**, **α**, **ή**, **laurus**. **α**. 435.

Δαφνίς, valde funestus, ruber, seu **δαφνίος**, **ή**, **όν**, **cadis avius**, ex **δὰ**, particula per se nihil significans, sed in compositione augens, & **φίνω**, occido. **α**. 159. & 250.

Δ vel **δ**, autem, verò. Sæpè subjungitur particulæ **καί**, vim adversativam habens. **α**. 10.

Δίδασκω, attributa est, perf. pass. ind. à **δάσσομαι**, **divido**, partior. F. **δάσσομαι**, præf. pass. **διδασκω**. Th. **δαίω**, **divido**. **θ**. 789.

Διδύη, ardebat, 3. sing. plusq. perf. med. pro **ιδιδύη**, à **δαίω**, **uro**, præf. med. **διδύω**, pl. perf. **ιδιδύον**. **α**. 155.

Δειδύσκει, perterrebit. 3. sing. fut. med. poet. à **δειδύσσομαι**, **terreo**. f. **έξομαι**. Th. **δείδω**, f. **σω**, **timeo**. **α**. 111.

Δειδυήρως, præf. part. pass. **domiti**, à **δῆμος**, **domo**. F. **δῆμος**, p. **δειδυήρως**, præf. pass. **δειδυήρως**. **α**ορ. 2. **ιδιδύω**. hinc in infinit. **δαμύω**, & **δαμύωμαι**. **α**. 117. Th. **δαμύω**, **domo**.

Δειδύσκει, metuentes, part. præf. med. à **δείδω** **timeo**, præterito med. **δίδα** & **δίδω**, poetice, unde part. **διδύσκει**. **α**. 248.

Διδουήρως, observans. à **δουήρως**, **observo**. f. **ήσω**. Th. **δουήρως**, f. **ήσω**, **observo**. **α**. 214.

Διδουήρως, intuens, præf. med. part. à **δῆκω**, **video**. f. 2. **δρακῶ**. **α**ορ. 2. **ιδουήρως**. **α**. 1. pass. **ιδουήρως**. p. **ήσω**. **α**. 145.

Δεινός, 3. indicat. **δίκω**, per apocopen pro **δίκω**. 3. perf. sing. ind. à **δίκω**, **idem** quod **δίκω**. f. **δίκω**. p. **ήσω**. **α**. 451. 526.

Δειλός, **ή**, **όν**, **timidus**. **α**. 713.

Δεῖμος, **α**, **όν**, **nomen viri** à **δείδω**, **timeo**. **α**. 195.

Δεινός, **ή**, **όν**, **terribilis**, **gravis**. **δῆνός** poetice pro **δῆνός**, **δῆνός**, dat. pl. Ionic. hinc **δῆνός**, **acerrimus**, **superlat.** **α**. 129. **α**. 369. **α**. 71. **θ**. 138.

Δεινός, nom. pl. **graves aspectu**, ex **δῆνός** **gravis**, & **ὄψ**, **ὄψος**, **ὄ**, **facies**. Th. **ἐπὶ**, **video**. At **ὄψ**, **ὄψος**, **ή**, **νο**. **α**. 250.

Δείξω, f. 1. **δείξω**, **α** 1. inf. à **δείκνυμι**, **ostendo**, f. **ξω**. p. **ήσω**. **α**. 648.

Δειπνήσας, **α**. 1. part. à **δειπνίω**, **caeno**. f. **ήσω**. Th. **δειπνίω**, **α**, **π**, **caena**. **α**. 442.

Δειπνολόγος, **comeffatricis**, gen. sing. g. f. pro **δειπνολόγος**. Adjectiva enim composita sunt g. c. **δειπνολόγος**, **α**, **όν**, **ή**, **proprè qui convivii insidiatur**, h. e. qui accuratè illa observat. aut loco suo curat. ex **δειπνόν** **caena**, **convivium**, & **λόγος**, **α**, **όν**, **insidiæ**. **α**. 704.

Δειρῶ, acc. sing. à **δειρῶ**, **ή**, **ή**, **collum**, vel **δῆρ**. **α**. 391.

Δέκα, unde est **δέκατος**, **decimus**. in f. g. **δέκατος**, **α**. 612. 792.

Δεκάδωρος, dat. sing. à **δεκάδωρος**, **qui decem palmorum est**, ex **δέκα**, **decem**, & **δῶρος**, **α**, **τὸ**, **palmus**, **donum**. **α**. 426.

Δεκά-

Δελφῖνες, nom. pl. à δελφίν, seu δελφίς, ὤν, delphin. α. 210.

Δέρμας, corpus, τὸ ἄκλιον, & indeclinabile. θ. 260.

Δέρματα, τὰ, cubilia maritorum, à δέρμιον, &, τὸ, stratum, lectus. ε. 328.

Διδύμια, pl. num. ab δίδυμιον, &, τὸ, arbor, lignum. Poëtice pro δίνδρον. sic ἀδελφοὺς pro ἀδελφός, frater. θ. 216.

Δίεαθ, α. 1. med. Ion. pro ἰδέεσθαι, à δίχομαι, recipio, f. διχοροῦμαι. p. διδύχομαι. α. 1. m. ἰδέεσθαι. θ. 185.

Δεξιπρὸς, αἰ, ὄν, Δεξιπρῇ. dat. sing. pro δεξιπρᾷ Ionicè à δεξιὰ, dextra manus: πρὸς τὸ δίχεσθαι. fut. διχοροῦμαι. θ. 179.

Δέω, δέω, τὸ, timor. Th. δίδω, f. σω. timeo. p. δίδωμι, δίδω, δίδω. θ. 167.

Δέω, 3. pl. imperf. act. pro ἴδω, ligant, à δέω, vincio. f. ἴσω. α. 291.

Δεξιῶν, pro δεξιῶν, aspiciunt, à δεξιῶμαι, ὠρῶμαι, & Poëtice δεξιῶμαι. Th. δέω, video. α. 236. θ. 910.

Δεκημόν, tuentes, præf. part. dualis numeri, à δεκάμω. δεκαχρῆσαι, gen. Ion. δεκαχρημάτων, f. g. pl. num. Æolicè pro δεκαχρημάτων, à δεκαχρημῶν, præf. part. idem quod δέω, seu δέχομαι, video. θ. 911.

Δέρμα, αὐτός, τὸ, cutis, à δέρω, excorio. Them. δέρας, αὐτός, τὸ, pellis, corium. ε. 513.

Διευμεύω, manipulans, præf. part. à διευμῶν, idem quod διευμῶν & διευμῶν, ligo. à διευμῶς, &, ὅ, vinculum. Thema, δέω, ligo. ε. 481.

Δευμῶν, genit. sing. à διευμῶς, &, ὅ,

vinculum, & in pl. διευμῶν vel διευμῶν. hinc διευμῶν, vincio. Th. δέω, ligo. α. 43.

Δύση, 3. sing. α. 1. act. subj. à δύω, humecto, rigo, f. δύω. ε. 556.

Διῦπι, huc, agite, adverb. hortantis, à sing. διῦγ, huc, hunc in locum. ε. 2.

Διῦπρος, &, ὅ, secundus. α. 26.

Δίχεται, 3. sing. à δίχομαι, capio, f. διχοροῦμαι, p. διδύχομαι. θ. 800.

Δι, sanè, jam, in carmine modò postponitur, modò præponitur. ε. 2. θ. 643.

Διῦν, diu, adverb. à διῦν, diu. θ. 623.

Διῦπρος, genitiv. à διῦπρος, ἡπρος, ἡ, pugna. à διῦος hostilis: & hoc à διῦν, uro. θ. 662. 852.

Διμήτης, ἡ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτης, Ceres. διμήτης, διμήτης, δῆμιος. θ. 454. ε. 300.

Διμῶς, &, ὅ, adeps, pinguedo. Vide in διμῶς, &, ὅ, populus, aut tractus. θ. 538.

Διμῶς, &, ὅ, populus. θ. 477.

Διῦν, acc. pl. consilia. à διῦν, σοῦ, τὸ, consilium, vaframentum. Chaldaicè dena, meditari. alii habent μῆναι. θ. 226.

Διῦν, acc. sing. à διῦν, σοῦ, ἡ, lis, contentio. hinc διῦν, pugno. ε. 14.

Διῦν, diu, adverbialiter usurpatur pro διῦν. θ. 629.

Διῦν, α. 1. ind. Ion. pro ἴδω, ligavit. διῦν, α. 1. med. infinit. à δέω, ligo. θ. 618.

Διῦν, fut. 1. act. infinit. à διῦν populus, occido. pro quo Poëtæ etiam διῦν, à διῦος vel διῦος, hostilis. Thema est διῦν, uro, vasto. α. 67.

Διῦν, Jovem, acc. sing. à Ζεύς, διῦν,

- διός, διτ, δια, vocat. Ζεῦ, Jupiter. s. 52.
 Δια, præpositio, ἀφ' βελᾶς, ex consiliis, ἀφ' ἡρώκας, per Thraciam. s. 13. §. 398.
 Δία, divina, h. e. præstantissima. à ζῶς, διός, Jupiter. α. 338.
 Διαβάς, part. a. 2. aët. *emensus*. à ἀφ'βαίνω, transeo, f. βήστωμαι, p. βίβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. part. βὰς. §. 292.
 Διαβῆ, transierit, a. 2. aët. subj. ἀφ'βῆ. Th. βαίνω, eo. s. 738.
 Δίαηπ, 2. pers. ind. sing. perflat. ex ἀφ', & αἴημι, flo. Th. αῶ, f. ἦστω, flo, spiro. s. 514.
 Διάκτορος, α, ὁ, *nummius*. Dicitur etiam ἀφ'κίωρ, ορος, ὁ, à ἀφ'γω, traduco, transmittito. s. 77.
 Διακρινώμεθα, 1. pers. pl. præf. subj. à ἀφ'κρίνω, discerno. Th. κρίνω, f. κῆ, secerno, judico, p. κίκρικα, a. 1. ἔκρινα, s. 35.
 Διαμπερὲς, adverb. perpetuè, ex ἀφ', αἶα, & πέρας, αὐτός, τὸ, *terminus*. q. d. penitus (ἀφ' intendit significationem) ad finem. s. 236.
 Δίαν, acc. à διῶ, α, ον, divinus, bonus. Th. ζῶς, διός, Jupiter. α. 287.
 Διασκιδᾶσι, dissipant. 3. pl. præf. aët. à ἀφ'σκιδῆμι, dissipio, ad formam ἵημι. Thema est, σκεδᾶω, σκεδάζω, & σκεδάννυμι, *diffringo*, f. αἶστω. §. 875.
 Διδάξῃς, a. 1. subj. à διδάσκω, doceo, f. διδάξω, p. διδάξα, a. 1. ἰδίδαξα, a. 1. pass. ἰδιδάχθην. s. 609.
 Διδασκῆσαι, a. 1. aët. infinit. verbi διδάσκω, idem quod διδάσκω, doceo. s. 64.
 Διδῶ, dat. pro δίδωσι, à δίδω. Th. δίδωμι, do, f. δῶστω, p. δῶδωκα, a. 2. ἴδων, ας, ω, α. 328.
 Διδυμῶν, geminos, dualis num. à διδυμῶν, ον, pro διδυμῶς, α, ὁ κ' ἢ, geminus. α. 49.
 Διεδόσατο, distribuit, 3. sing. a. 1. med. à ἀφ'δῶζω, σ Poëticè duplicatur. sic διεδόσατο, διῶνισσι, 2. sing. a. 1. med. pro διδῶστω. Ionicè ω mutatur in ας. Th. δαίω, divido. §. 544.
 Διέκειτο, constitutum erat, imperf. med. à ἀφ'έκτωμαι, constitutus sum. Th. κέτωμαι, f. κείστωμαι, jaceo. α. 20.
 Διέλοντο pro διείλοντο. 3. pl. a. 2. med. à διαίρω, ὦ, divido, f. ἦστω, p. διήρηκα, a. 2. διέκλον. Th. αἶρω, eligo. §. 112.
 Διερῶν, humidam, acc. à διαρῶς, humidus. Th. διαίνω, f. αἶω, humecto. s. 460.
 Διέταξε, disposuit, a. 1. ind. verbi ἀφ'τάσσω, vel τίω, ὀρδino. Th. τάσσω, vel τίω, f. ξω. p. τίτωκα, a. 1. ἔταξα. s. 276.
 Διέτακμεν, destinarunt, 3. pl. a. 1. med. à ἀφ'έτακμεν, certis signis probo, f. αἶω, a. 1. ἔτακμεν. Th. τίτωκα, αὐτός, τὸ, signum. s. 397.
 Δίξω, inquirere, præf. med. infinit. à διζήτωμαι, quæro, fut. διζήτωμαι. Them. διζω, quæro. s. 603.
 Δίη, divina, à ζῶς, Jupiter. §. 260.
 Διωνικέων, longis, dativ. pl. Poëticus, à διωνικῆς: ex ἀφ' & ὠνικῆς, ἔω, ὁ κ' ἢ, perpetuus, *diuturnus*, prolixè. §. 627.
 Διῷ, dat. sing. à ζῶς, vide suo loco. s. 69.
 Δικαιοτέρον, justius, comp. à δίκαιο, justus. Th. δίκη. s. 213. 159.
 Δίκας,

- Δίκαις**, acc. pl. à Th. *Δίκη*, ἡ, *jus*, *fus*, *Δίκησι*, dat. pl. pro *Δίκαις*, inde *Δίκαι*⊙, ὤ, *justus*. & *Δίκαι* per apocopen, pro *Δίκαια*. s. 125, 280. 219.
- Δικαίος**αι, a. i. act. infin. pro *Δικαίω*αι, à *Δικάζω*, *jus dico*. Them. *Δίκη*, ἡ, *jus*. s. 39.
- Δινέμειν**, *vertere*, præf. inf. Ion. pro Æolico *Δινέμεναι*, communiter *Δινεῖν*, à *Δινάω*, *moveo*, f. *ήσω*, à *Δίνη*, ης, ἡ, *vortex*. s. 598.
- Δινήεις**, acc. pl. à *Δινήεις*, *εσσα*, εν, *vorticofus*, a, um, à *Δίνη*, ης, ἡ, *vortex*, *gurgēs*. s. 337.
- Δίνης**, dat. pl. pro *Δίνας*, à *Δίνη*, *vortex*. s. 793.
- Διόθεν**, adverb. è loco, à *Φοβε*, Th. *Ζεύς*, *διδς*, *Jupiter*. s. 765.
- Διδς**, *Jovis*, genit. à *Ζεύς*, *Jupiter*, vocat. α̃ *Ζεύς*. α. 4.
- Δίων**, *Δι*⊙, *Δα*, *divus*, α, um. Th. *Ζεύς*. s. 891.
- Διόγνηες**, à *Φοβε* *generatus*, *generofus*, ex *διδς* & *γνητες* pro *γνητής*. Thema, *γίνομαι*, *nascor*, f. *γίνομαι*, p. *γίγνημαι*. α. 340.
- Διοτρεφί**⊙, à *Jove* *nutriti*, à *διοτρεφίς*, *ί*⊙, ὀκ' ἡ, ex *διδς*, & *τρέφω*, αλο, f. *ψω*, p. *πίτρεφα*, α. 2. *ἱεραφον*, p. m. *πίτρεφα*. s. 992.
- Δίς**, bis, adverb. s. 711.
- Δίφρα**, gen. fing. à *Δίφρα*ς (q. *Δίφρα*ς) ὤ, ὀ, *locus in curru*, ubi *auriga* & *parabates* *sedebant*, per syn. memb. *currus*. α. 321.
- Διφῶσα**, *inquirens*, præf. part. à *διφάω*, *quæro*, f. *άσω*, s. 374.
- Δίχ'**, pro *Δίχα* *seorsum*. Thema est *διδς*, bis. s. 168.
- Διώνυσ**⊙, *Bacchus*, quia, quum *nascetur*, *femur* *διδς* *ἐνυξεν*, ut *habet fabula gentilis*, *propter* *metrum* τὸ ε̃ duplicatur & ὀ *mutatur* in ω. α. 400.
- Διότη**, *nomen Idoli Ethnici*, q. d. *διδς* *αἰαοσα*, *Jovis regina*. s. 353.
- Διμήθει**αι, a. i. part. f. g. *domita*, à *Δίμω* (pro *Δαμῶ*, *domo*.) Fut. *Διμῶ*. præf. act. *Διμήθη*. præf. pass. *Διμήθημαι*, *σαι*, *ται*. Hinc a. i. pass. *ἐδμήθην*, ης, η. Vide *suprà* *Δαμῶ*ς. α. 48.
- Διμῶς**, acc. pl. à *Διμῶς*, *ωδς*, ὀ, *servus domitius*, in dat. pl. *Διμῶσι* & *Διμῶεσσιν*. & *Διμῶδς*, ἄ, ὀ, *idem* quod *Διμῶς*. Thema est *Δαμῶ*ς *domo*. s. 57. 430. 597.
- Διόφρα**ς, ἡ, ἐν, *tenebrosus*. *Διόφρα*ς, dat. pl. (Ionicè) à *Διόφρα*⊙, ὤ, ὀ, *tenebræ*, *caligo*. s. 107, 736, 807.
- Διοῖα**, & *διδῶ*, & *διδῶ*, pluralis & dual. numeri tantum, Poeticè, pro *δύο*, vel *δύο*, *duo*. s. 432.
- Δοῖν**, 3. pl. a. 2. opt. pro *δοῖναι*, à *διδῶμι*, f. *δύσω*, do. s. 188.
- Δοῖα** dual. num. vide *διδῶ*. α. 234.
- Δοκῶν**, *infidiatus*, part. præf. verbi *δοκεῖν*, *obfervo*, f. *εἶσω*. Th. *δοκάζω*, f. *άσω*, *obfervo*. α. 480.
- Δολίῳ**, acc. fing. à *Δόλι*⊙, *dolosus*. *Δολίῳ* ἐπὶ *πέτρῃ*, *dolosa arte*. Th. *Δόλι*⊙, ὤ, ὀ, *dolus*, *fraus*. s. 160, 540.
- Δολιχ'**, *longas*, per apost. pro *Δολιχῶ*, acc. pl. n. g. à *Δολιχῶς*, ἡ, ἐν, *longus*. s. 186.
- Δολοφρογί**ω, f. *ήσω*, *cogitans fraudes*, à *Δόλι*⊙, & *φρίω*, *mens*. s. 550.
- Δόλω**, dat. fing. à *Δόλι*⊙, ὤ, ὀ, *dolus*. s. 889.
- Δολωθεῖς**, a. i. part. pass. à *Δόλω*, *dolos* *machinor*, *circumvenio*. s. 494.
- Δόμω**, a. 2. act. infin. Ionicè, *pro*

pro δῶμα *Æolicè*, Iones tollunt solum α, relicto accentu, pro δῶμα. Them. δίδωμι, do, f. δῶσα, p. δίδωκε, a. 2. ἴδων, ως, π. s. 354.

Δόμος, u, o, domus, à δέδομαι. §. 386. hinc δόμον δε, domum versus. α. 38.

Δορυσάω, hastarum concussori, à δορυσάω, ex δορυ, lancea, & σάω, à σείω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δός, a. 2. imperat. ut & δέπτε date, à δίδωμι, do, f. δῶσα. a. 2. ἴδων. s. 453. hinc δόσις, δόσιν, munus. §. 93.

Δοτρεα, datrix, à δότηρ, ἡρεα, dator, o. Th. δίδωμι. α. 131. s. 356.

Δῶπ, u, o. fragor, strepitus. §. 70.

Δῶρ, ligna, acc. pl. pro δῶρα, per apocopen, & hoc pro δῶρα, à δῶρ, δῶρα, & δῶρε, lignum, dat. δῶρα, δῶρι. s. 807. α. 362.

Δοχμαθείς, se se obliquans, a. 1. part. pass. à δοχμέω. Th. δοχμές, η, ον, obliquus. α. 389.

Δράκωνες, genit. à δράκων, ον, o, draco. α. 144.

Δράκων, aspiciabant, pro ἴδρακων, 3. pl. a. 2. act. à δῶρω, video, in a. 2. ἴδρακων, facta metathesi ἴδρακων, p. m. δίδρακων. α. 252.

Δράκοντι, dracones, dual. num. à δράκων, ον, o, draco. α. 233.

Δράκων, ον, o, draco, dat. pl. δράκωνσι. §. 323. α. 166.

Δρεπάναις, acc. falces, à δρεπάνη. idem δρέπανον, u, π, à δρέπω, carpo, f. δρέψω. hinc δρέψαο, a. 1. med. inf. α. 292. §. 31.

Δεμνείαν, acerbam, à δεμνός, εἶα, u, propriè acris gustu seu sapore. per metaph. gravis, molestus. α. 261, 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλ, est nomen viri, qui quercum satis habet. α. 187.

Δρύαντα, acc. sing. à δρύας, αὐτός, o, nomen viri, à δρύς, υός, η, quercus tam durus ut quercus. α. 179.

Δρύς, υός, η, quercus. in acc. δρύω. hinc δρύα, acc. à δρύον, u, π, nemus, quercetum. s. 232. 530.

Δυναμήν, ης, η, nomen proprium muliebre.

Δύναμις, ιως, η, potentia. dat. δύναμι, à δυνάμω. possunt. in 2. sing. δύνωσιν ad formam κρέμας, f. δυνήσων, δυνώ, Ionicè pro δυνή. 2. sing. præf. med. subj. usitatè δυνή. a. 1. pass. ἰδυνάδην. §. 420. s. 350.

Δύνω, 3. perf. ind. præf. pro δύνωσι, ingrediuntur, à δύνω, δύνω, & δύνω, subeo, f. δύνω, p. δύνω. a. 2. ἴδων, υς, u. α. 151.

Δύη, 3. perf. præf. sub. verb. δύνω, subeo. s. 728.

Δύο, communiter, duo, δύω atticè. genit. dual. δυῶν, f. δυῶν, duarum, dat. pl. δυσὶ, α. 112.

Δύσασ, a. 1. inf. act. verbi δύνω, subeo, f. σω, p. δίδυνω, a. 1. act. ἴδυνω. a. 1. inf. act. δύσασ, pro ἀποδύνω, per τμήσιν, α. 329.

Δυσηλαγίς, molestæ. num. pl. à δυσηλαγής, εἶα, molestus. ex δυς, quæ particula in compositione tantum legitur, significatque difficulter, & αλίζω, curo, f. ζω. s. 506.

Δυσκέλαδ, u, o, η, raucus. Th. κέλαδ, u, o, sonus, vox. s. 196.

Δυστομία, acc. Ion. à δυστομία, Ionicè α mutatur in u, propriè mala legum institutio. item licentia,

licentia, qua qui utuntur difficulter se legibus subjiciunt, jugum legum excutiant. ex δυς & νόμος, lex, hoc à νόμος, tribuo. §. 230.

Δυσίαφιλος, gravis accessor, propriè *trajectu difficilis*. ex δυς & πίμπω, verbi πίμπω, f. ψω, mitto. §. 722.

Δύω, inducere, Poëtice pro δύσσω, Ionicè, & hoc pro δύσσω, ίδω, præf. med. imperat. à δύω. Fut. med. δύσσω, unde formant novum verbum, δύσσω, induo. ίδυσώμην, & ετο, induerant. Th. δύω, vel δύω, subeo. α. 108.

Δυστομήριον, gen. pl. Æolicè, g. f. pro δυστομήριον, præf. part. à δύσσω, mergor. idem quod δύω & δύω, subeo. §. 384.

Δυσφήμιον, ominoso, gen. sing. Ion. à δύσφημιον, mali ominis, ex δυς, & φάω, vel φημι, dico. §. 735.

Δυσφρογίον, præf. part. à δυσφρογίον, animum abjicio, ægrè terro. ex δυς, & φρώ, εὐος, mens. §. 102.

Δυσφροσυάν, genit. pl. Æolic. à δυσφροσυάν, animi ægritudo, ex δυς, & φρώ, εὐος, ή, mens, animus. §. 528.

Δυσπύμος, gen. sing. à δυσπύμος, inauspicatus, ex δυς & νόμος, nomen, cui est infaustum nomen. §. 171.

Δωδεκάτη, duodecima, δωδεκάτη, duodecimus, & duodecim annorum, à δωδεκάτος duodecimus. ex δύο, & δέκα, decem. §. 791.

Δωδεκάμηνον, ex δώδεκα, duodecim, & μήν, μήνας, ή, mensis. §. 252.

Δω, (δω, δας, δα) 3. sing. α. 2. aet. subj. à δίδωμι, do. §. 354. *Δωδεκά*, duodecim. Th. δέκα, decem. α. 162.

Δω, dederit, Atticè, pro δώη, α. 2. opt. aet. à δίδωμι, do, vide δίδωμι. §. 357.

Δω, dedit, pro δώη, & hoc pro ίδώη, apocope Poëtica, ίδώη, pro ίδώη, 3. pl. α. 1. aet. indicat. ab ίδώη. Th. δίδωμι, do. α. 400.

Δω, αὐτός, τὸ, domus, pro δώμην, à δώμην, exstruo. §. 410.

Δω, acc. pl. à δώρην, & τὸ, donum, δώρην, dat. plur. α. 614.

Δω, δωρίδης, ή, nomen mul. §. 230.

Δωροφάγος, acc. pl. à δωροφάγος, donivorus. Duo turpissima vitia in iudice ή δωροφάγια ή ή ερωσυνποληψία. dicitur δωροφάγος, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Activè capitur, & proinde acutus est in penultima. Tzetzes intelligit τὰς ἐκ τῶ λαμβάνειν δώρη διαζώτας, qui ex illis largitionibus vivunt, ad quam pestem è medio tollendam stipendia erant constituenda illis iudicibus digna. ex δώρην, donum, & φάγω, edo, comedo. §. 39.

Δω, donum, indeclinabile Poët. idem quod δώρη. Th. δίδωμι, do. §. 356.

Δω, dabo, fut. 1. aet. à δίδωμι, vide in δίδωμι. §. 57.

Δω, datori, dat. cas. usitatus δότης, & ή, dator. Th. δίδωμι, do. §. 355.

Δω, nom. pl. à δώρη, donator, à δίδωμι, do. δώρητες, datores

datores bonorum. malo δωτήρας
δωτών, δάων scil. δωρεών, ubi δάων
est genit. pl. g. f. pro δών, vi-
de infra δάων. §. 46.

Δωτή, δῶ, ἦ, nomen mul. θ. 248.

Δάωσι, α. 2. subj. pro δῶσι, Poëti-
cè, nova ἦ ω μεγάλη ἐπιποσῆ,
verb. δίδωμι, do. §. 222.

Ε.

Ε^α, *ipsum*, acc. ab εἶ, οἶ, εἶδ
εἰ λήθῃ, neque ipsum latet.
s. 268.

Εἶα, 3. pers. ind. ab εἶω, sino,
permitto, f. εἶσω, p. εἶκα. θ.
772.

Εἶων, *bonorum.* vitiosè videtur
quibusdam scribi δάων pro δών
Æolicè, ab εἶς, ἦ, ὄν, *suus*.
Magis arridet iis analysis, qua
deducitur ab εἶς, εἶα, εἶον, idem
quod εἶς, vel εἶς, *bonus*, sub-
intelligi potest δωρεών, à δωρεά,
donum. Sed pace illorum, sub-
intelligi etiam potest in δάων
(pro δών Æolicè) τὸ δωρεών.
Nam omne donum per se in-
telligitur esse bonum. *Deus* ve-
rò *dator* & *largitor* donorum
suorum, h. e. quæ ab ipso pro-
veniunt & non aliunde. Dein-
de dubitamus etiam, utrum
εἶς, εἶ, ὄν, pro εἶς, sit vox
proba nec ne. Desideramus hîc
auctoritatem, εἶς, verò εἶ, εἶον,
suus, α, um, esse usitatissima,
nemo, qui Græcas Bibliothec-
as vel per transfennam inspe-
xit, ignorare potest. Veriùs er-
go per spiritum asperum scri-
bitur δάων, quàm per spiritum
tenuem. §. 46.

Εἶα, 3. sing. præf. med. pro ἦα,
fractus fuit. verbi ἄγνυμι, vel
Tom. II.

εἶω frango, p. m. ἦα & ἦα,
solutione η in α. aor. 1. ἦα &
ἦα. aor. 2. pass. ἦλυ & εἶαλυ.
Errant ergò Grammatici, qui
affirmant præf. med. item α. 1.
& 2. med. nec non futurum
med. activè tantum capi, non
passivè. s. 514.

Εἶα, εἶαρος, τὸ, ver. contractè ἦα,
unde Latinorum *ver.* s. 477.

Εἶασιν, Ionicè pro εἶσι, sunt, ab
εἶμι, sum. θ. 95.

Εἶαυτῇ, dat. sibi, ab εἶαυτῷ, εἶαυ-
τῆς, sui. θ. 126.

Εἶδμεν, εἶδμεν ἐργὸν ἡμέρας. septi-
ma dies, sacra dies. ab εἶδῶ,
septem. s. 770.

Εἶδμεν, Poëticè, pro εἶδμεν,
s. 805.

Εἶν, 3. sing. α. 2. aet. à βαίνω,
eo, incedo, f. βάσιμον, p. βέ-
βαιον. α. 1. med. εἶσιν. οἱ
εἶν, pro εἶν, per tmesin.
θ. 194.

Εἶνδον, α. 1. ind. à βελών, con-
siliium agito. f. σὺ. Th. βελί,
consiliium. §. 389.

Εἶργον, α. 1. ind. à βεργών, a
tono. Them. βεργῶν, tonitru.
§. 839.

Εἶσαλξεν, 3. sing. α. 1. aet. indic.
ab εἶσαλξω, f. ἴσω, vel ἴξω, in
manus do, à ῥάλας, α, τὸ, ca-
vitas manus, seu vola, idem
quod εἶσαλξω. §. 483.

Εἶγυς, & εἶγυθι, Poët. comp. εἶγ-
υπερος, superl. εἶγυθι, pro-
ximus. s. 249.

Εἶντο, 3. pl. imperf. à γίνομαι,
gignor, nascor. εἶντο, 3. sing.
α. 1. med. α. 2. εἶντο, α.
3. pl. εἶντο. §. 46.

Εἶμεν, excitat. 3. pers. præf. ind.
ab εἶπω, excito. εἶμεν, α.
2. dual. imperf. pass. Poëticè
P augmento

- augmento abjecto pro ἡγερί-
δω, f. ἡγῶ. p. ἡγερε, & Atti-
cè ἐγήγερε, a. 1. ἡγερεθ. s. 20.
Ε'γκυβ, τὰ, intestina. θ. 537.
Ε'γκυβέω, condidit, per synco-
pen, pro ἐγκυβέω. 3. perf.
sing. a. 2. m. verbi ἐγκυβέωμι,
condo, depono, in Th.
τίθημι, pono. a. 2. med. ἐθέμην,
σο, τε. 9. 487.
Ε'γκυβέωμαι, relinquens, præf.
part. Th. λείπω, linquo, f. ψω,
p. φω, p. m. λείπειν, a. 2. m.
ἐλιπόμην. s. 378.
Ε'γκύρως, illapsus, a. 1. part.
ab ἐγκύρω, incido, f. ἐγκύρω,
a. 1. act. ἐκίρως. Them. κί-
ρω, f. Æolic. κύρω, incido.
s. 216.
Ε'γνω, 3. perf. ind. a. 2. ἔγνω.
tanquam à γνῶμι. Th. γνῶσκω.
fut. 1. γνῶσκωμαι. a. 2. ἔγνω, ως,
ω. p. ἔγνωκα. s. 218.
Ε'γχε, ἔγχε, τὸ, lancea, dat. ἔγχεϊ,
dat. pl. ἔγχεσιν. α. 135. 190.
Ε'γχέριον, domesticum, in eo lo-
co ubi habitas, ex ἐγ, & χῆρος,
s, δ, locus. s. 344.
Ε'γώ, ego, ἔγωγε, Atticè, & ἐγών,
Doricè. s. 654. 10.
Ε'δακ', rodit, pro ἔδακε, 3. sing.
a. 2. act. à δάκνω, rodo, mordeo,
f. δέχομαι, p. ἔδαχα, a. 2. ἔδα-
κην. s. 451.
Ε'δάμοστε, a. 1. act. Poët. pro
ἔδαμστε, à δαμάω, domo. α.
408.
Ε'διστάμει, divisimus, 1. plural.
aor. 1. m. pro ἔδιστάμεθα, Poë-
tæ duplicant σ, metro id postu-
lante. à δίζομαι, divido, ἔδισ-
σεν, destinavit. Th. δαίω, di-
vido. s. 37. θ. 520.
Ε'δέξατο, suscepit, a. 1. med. à
δέχομαι, capio, f. δέχομαι, p.

- δέχομαι. 9. 479.
Ε'δυσαν, alligarunt, a. 1. act. à δύω,
ligo, f. δύω, & δύω, præf. pass.
δέδυμαι. 9. 718.
Ε'διδάξαν, decuerunt, 3. perf. pl.
a. 1. act. verbi διδάσκω, doceo,
f. ξω, p. διδάχα, a. 1. ἐδίδα-
ξα. s. 662.
Ε'δίδδω, 3. perf. pl. imperf. pro
ἐδίδδω, à δίδω, pro δίδωμι,
do. Vide δώδω. s. 140.
Ε'δδν, pro ἔδδω, a. 2. 3. pl. à δι-
δωμι, do. 9. 30.
Ε'δδνέτο, agitabatur, imperf. pass.
Th. δδνέω, f. ἦν. α. 237.
Ε'δδς, ἔδδς, τὸ, sedes. Th. ἔζομαι,
f. ἐδδμαι, sedeo. α. 203.
Ε'δδνοι, edunt, præf. ind. ἔδδ, edo.
p. ἐδδδω, cetera tempora non
sunt in usu. 9. 640.
Ε'δρη, Ionicè pro ἔδρα, sella, ἡ
Thema, ἔζομαι, sedeo. θ. 386.
Ε'δελών, sedem habent, 3. pl. ind.
pass. pro ἔδελών, ab ἔδελώω, ὦ,
Poëticè ἔδελών. Th. ἔζομαι, f.
ἐδδμαι, sedeo. 9. 388.
Ε'δύναι, 3. pl. imperf. à δύναι-
μαι, possum. Vide suprā δύναι-
μις. s. 135.
Ε'δυνε, imperf. induit, à δύνω. Vi-
de in ἐλ-ἔδυνε.
Ε'δωδης, genit. sing. ab ἔδωδ, ci-
bus. Th. ἔδω, edo. s. 593.
Ε'δωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι,
do, f. δώω, p. δέδωκα. a. 2.
ἔδωκ, ως, ω. s. 279.
Ε'δώρηται, a. 1. ind. à δώρην, f.
ἦω, dono. Them. δώρον, s, τὸ,
donum. s. 82.
Ε'επι, a. 1. vel 2. pro εἴπι prosthese
poëtica. Them. ἔπω. dico. a. 1.
εἴπω. a. 2. imperat. εἴπι. s. 86.
Ε'εσι, unus, pro εἴς, per ἐσθ-
σιν poëticam, f. μίς, n. ἑ. 9.
s. 45.

Ε'ελδε.

Εἰλεῖν, appetit, præf. ind. verb. *ἐλλομαι*, cupio. hinc *ἐλλορε*, τὸ, desiderium. s. 380.

Εἰργ', præf. imperat. pro *ἔργα*, *cohibe*, ab *ἐργω*, pro *εἶργω*, arceo, f. *ἔω*. s. 335.

Εἶρη, pro *ἔρη*, ros. α. 395.

Εἶς, *feruebat*, 3. perf. imperf. act. à *ζέω*, *ferveo*. θ. 695.

Εἶσορον, *sedentem*, part. præf. verbi *ἔζομαι*, *sedeo*. f. *ἐδύμαι*. s. 593.

Εἶζον, *vivebant*, 3. pl. imperf. act. à *ζάω*, Poët. pro *ζάω*, ᾧ, *vivo*, f. *ζήσω*. p. *ἔζησα*. s. 112.

Εἶω, *erat vel fuit*, Poët. pro *ῥῶ*, imperf. verbi *εἶμι*, sum. s. 11.

Εἶω, *suam*, acc. ab *ἔδς*, ἡ, ὄν. *suus*, α. um. ab *ἔ*, sui. θ. 487.

Εἶδα, Poëtica prosthesis, pro *ἦδα*, & hoc pro *ἦς*, & est. a. 2. subj. *ἦς*, & Poët. *ἦω*, *ἦς*. θ. est Æolica paragoge. Th. *εἶμι*, sum. s. 134.

Εἶ, pro *ἔν*, ob seq. aspiratam. Et est adverb. significans, adhuc. α. 50.

Εἶλω, vel *θῆλω*, *volo*, f. *θῆλῶ*, p. *πθέληω*, *ἐθέλω*, 2. perf. præf. subj. pro *θέλῃς* per paragogen Æolic. *ἐθέλῃς*, vel *θέλησιν*, 3. perf. singul. subj. præf. Ionicè pro *θέλη*. s. 209. 268. 668.

Εἶλεμός, *voluntarius*, ab *ἐθέλω*, *volo*. s. 120.

Εἶνε, ponunt, 3. pl. a. 2. m. *ἐθέλω*, σθ, τθ. à *πῆμι*, pono. s. 512.

Εἶσαν, 3. pl. a. 2. ind. ab *ἔλω*, posui, *ἔθηκα*, a. 1. ind. à *πῆμι*. s. 74. 289.

Εἶλασθ, *comminuit*, a. 1. ind. 3. perf. sing. à *θλάω*, *άσθ*, *frangō*. α. 149.

Εἶονον, *depascebant*, 3. pl. imperf. à *θινάω*, *epulor*. f. *ἔσθ*, Them. *θῆνη*, ης, ε, *epulum*. α. 212.

Εἶφθ, *innutrita est*, a. 1. pass. pro *ἐφθῆ*, quia formatur à *πῆραπται* alioqui τ scribitur, quoties sequitur litera aspirata, prout in voce *ἐφθῆ* videre est. à *τρίφω*, alo, f. *ψω*. p. *φω*. a. 2. *ἔφω*, p. m. *τρίφω*. θ. 192.

Εἶονον, *furebat*, imperf. à *θινάω*, idem quod Thema *θῆν*, *impetis feror*. f. *ἔσθ*. α. 210.

Εἶ, si. s. 106.

Εἶαε, *vere*. dat. sing. pro *ἔαε*, ab *ἔαε*, *egs*, τθ, *ver*. s. 462.

Εἶαενός, *vernus*, α. um. dat. pl. *ἐαενούσιν*, ab *ἔαε*, *ver*. s. 682.

Εἶαε, *reliquit*, a. 1. act. ab *ἔαω*, *fino*. f. *ἔαω*. p. *ἔακα*. α. 424.

Εἶαται pro *ῥαται* Ionicè, *sedent*, 3. pl. ind. præf. verbi *ἔμαι*, *ἔσμαι*, *sedeo*. Imperf. *ἔμαι*, *ἔσμαι*. θ. 622.

Εἶαται, *destillat*, 3. præf. ind. Poët. ticè pro *ἔαται*. Thema *ἔαω*, f. *ψω*. *libo*, *fundo*. θ. 910.

Εἶδες, εἶ, τθ, forma. dat. *εἶδῃ*, *εἶδῃ*. Th. *εἶδω*, *video*, f. *εἶσμαι*, *αορ*. 2. *εἶδον*, & *ἔδον*. s. 63. α. 5.

Εἶδες, *εἶδῃς*, pro *εἶδῃς*, ῥα, perf. part. act. *εἶδῃς*, vel *εἶδῃς*, *scio*, f. *εἶδῃς*. p. *εἶδῃς*. s. 54. 521.

Εἶλω, *εἶς*, *εἶς*, præf. opt. ab *εἶμι*, sum. s. 271.

Εἶτα, *statim*, adverb. Poëticum. θ. 688.

Εἶκοσι, *viginti*, dat. sing. Them. *εἶκοσι*, *viginti*, unde est *εἶκοσι*, *εἶκοσι*, ἡ, numerus completens viginti, accus. *εἶκοσι*. s. 792, 820.

Εἶκα, præf. imperat. *cede*, ab εἶ-
κω, *similis sum*. item, *cedo*. f.
ξω. α. 353.

Εἶκ', siquidem. α. 645.

Εἶκαλ@, ε, ο, *similis*. Them.
εἶκω, f. ξω, *similis sum*. εἶκτιω
pro εἰκτίω, 3. dual. imperf.
aët. ab εἶκω, f. ξω, *similis sum*.
α. 390.

Εἶκτιω, *similes sunt*. Poëticè pro
εἰκτίω, & εἰκῆαι, *similes*. part.
præt. aët. g. f. ab εἶκω. F. εἶξω.
(p. εἶξα.) inde εἰκάς, ἦε, δε.
α. 206.

Εἶλε, cepit, α. 2. aët. ab αἰρίω,
capio, f. ἦσω, p. ἤρηκα, α. 2.
εἶλον, α. 2. med. εἰλομένω, ε, ετο.
α. 137. 156.

Εἰλείθεα, ας, ἦ, *Lucina*, dea quæ
parientibus opitulatur. eadem
etiam vocatur εἰλάθω, ab εἰλεύω,
venio. 9. 922.

Εἰλιμδ@, intortus, perf. part.
ab εἰλίπω, volvo. Th. εἰλέω, f.
ἦσω, verso. 9. 791.

Εἰλίποδες, curvipedes, ab εἰλίπες,
oëd:, flexipes, ex εἰλέω, incur-
vo, volvo, flecto, & πῆς,
ποδῆς, pes, dat. pl. εἰλιπόδιασι,
Ion. α. 795. 9. 290.

Εἰλύφαζε, resplendebat, imperf.
ab εἰλυφάζω, verso. Dicitur
etiam εἰλυφάω, ᾧ, *circumvolvo*,
ἰνvolvo, εἰλυφώντες Poëticè pro
εἰλυφῶντες, & hoc pro εἰλυφάον-
τες. Th. εἰλέω, verso. α. 275.

Εἰμμετο, *jato decretum erat*, 3.
perf. pl. perf. pass. Att. à μεί-
ζω, *divido*, *partior*, f. μείρω.
p. μείμαρκα. præf. pass. μείμαρ-
μαι, Att. εἰμαρμαι cum spiritu
aspero, quæ iuvum cuique di-
stribuit. in plusq. perf. εἰμαρ-
μῶ, σο, το. hinc εἰμαρμῆ, ης,
ἦ, *fatum*. 9. 894.

Εἶμα, αἶ@, τὸ, *vestis*, ab ἱνυμῖς
vel ἱώ, induo. α. 159.

Εἶρδ@, *sumus*, pro εἶσδ@, Poëticè,
1. pl. ab εἶμι, *sum*. α. 351.

Εἶν, in, pro εἷν, Poëticè. α. 364.

Εἶται, præf. inf. *esse*, ab εἶμι, *sum*.
α. 365.

Εἶνὰς, pro εἷνὰς, αἶδες, ἦ, *nonarius*
numerus. Hesiodo est nona dies
mensis. Them. εἷνᾶ, *novem*.
α. 810.

Εἶνεα, pro ἱνεα, *propter*, *causa*,
εἶνεκ' ἀποδαλῆς, *propter im-*
probitatem. 9. 516.

Εἶο, pro εἶ Poëticè, μεῖ εἶο, *secum*.
9. 392.

Εἶπον, dixerat, 3. perf. sing. α. 1.
vel 2. ind. verbi ἔπω, *dico*. α.
116.

Εἶπατι, α. 1. imperat. ἔπω, *dico*,
ἔπαθ', pro εἶπατι. θ. 108. 115.

Εἶργον, *coërcens*, præf. part. n. g. ab
εἶργω, f. ξω, *arceo*. α. 494.

Εἶρίας, acc. pl. *coetus*, *conciones*,
ab εἶρή, ης, ἦ, *concio*, *cætus*,
ab εἶρω, *necto*, vel potius *dico*.
9. 804.

Εἰρεῖσαι, *enumerantes*, pro εἰρεῖσαι,
Doricè εἰ pro ε, præf. part. f.
g. pl. num. ab εἶρώ, *dico*, quod
est ab εἶρω, in fut. εἶρω, unde
suppullulavit novum verbum
εἶρώ, Poëticè εἶρώ, *dico*. 9. 38.

Εἰρημδ@, constituta, perf. part.
à ῥέω. F. ῥέτω, *dico*, præf. pass.
ἔρημαι, & Atticè, εἰρημαι. α.
370.

Εἰρήνη, ης, ἦ, *pax*. α. 228.

Εἰρηπύκων, *lanigerarum*, πύκω,
vel πύκω, *necto*, f. ξω, p. με
πύκω. hinc πύκ@, ε, ο, *vel-*
lus, & εἶργς, ε@, τὸ, *lana*.
α. 224. 9. 446.

Εἰρύδμαι, præf. inf. Doricè pro
εἰρύειν, *trahere*, ab εἶρύω, *traho*,
pro

- pro quo etiam dicitur *εἶναι*. Sic & *ἔντο*. 3. sing. plusquam perf. pass. s. 818. α. 138.
- Εἰς*, ad, *ἔντο* εἰς *κρείοντι*, *venitque ad Creontem*. α. 84.
- Εἰσπαραίνων*, conscendens, præf. part. m. g. *εἰσπαραίνων*, α. 2. part. act. f. g. verb. *εἰσπαραίνων*. Th. *βαίνω*, incedo, f. *βήσομαι*, p. *βέθηκα*, α. 2. *ἔβην*, α. 2. opt. *βαίην*. §. 57. 939.
- Εἰσπαύων*, scandens, α. 2. part. Th. *εἶμι*, eo. §. 761.
- Εἶπτο*, videbatur, α. 1. med. ab *εἶδω*, video, f. *εἶσμαι*, α. 2. *εἶδον*, & *ἴδον*. §. 700.
- Εἰσπρίκων*, reversus est, ex *εἰς* *λαῖ* & *ἔκων*, venio. Th. *ἐκρίσμαι*, venio. f. *ἔκριμαι*, vel *ἔκω*, venio. α. 45.
- Εἶσ*, α. 1. ind. act. verbi *ἔω*, colloco, induo, f. *εἶσμαι*, α. 1. m. *εἰστέμην*, p. *εἶμαι*.
- Εἶσ*, pro *εἶσι*, *Vadit*, ab *εἶμι*, eo. §. 972. *εἶσι*, *εἴνε* (ut vertunt) ab *εἶμι*, eo, *vado*. quamvis hoc in loco commodè *εἶσι* ab *εἶμι* esse possit. Nam *εἶμι*, eo, in 3. pl. non format *εἶσι*, sed in tertia singulari. α. 113.
- Εἶσι*, *sunt*. s. 12.
- Εἰσπέρησι*, transivi, ab *εἰσπέρειν*. Th. *πέρειν*, transeo, f. *ἦσιν*, & *ἦσιν*. s. 755.
- Εἶσμαι*, assimulare, præf. inf. pro *εἶσμαι* Poëticè. Th. *εἶσμαι*, f. *ἔω*, similis sum. s. 62.
- Εἶσται*, donec, ex *εἰς*, vel *ἐς*, ad, & *ἔσται*. s. 562.
- Εἰσηκ*, stabat, 3. singul. plusq. ab *ἔσημι*, sto. F. *ἔσσω*. p. *ἔσηκα*, ubi spiritus asper ex præsentī repetitur ceu initialis littera. α. 2. *ἔσλω*. α. 264.
- Εἶσω*, pro *ἔσω*, *intra*, Poëticè, cum Genit. Th. *εἰς*, vel *ἐς*, ad. α. 151.
- Εἶχε*, habebat, imperf. verbi *ἔχω*, f. *ἔχω*, & *χέσω*, p. *ἔχηκα*. α. 2. *ἔχον*. α. 214.
- Εἴως*, Poët. pro *ἕως*, *donec*, Adv. verb. Th. *ὥς*, sicut. α. 378.
- Εκ*, ex, præposit. regit. genit. s. 70.
- Εκείντο*, *superabat*, imperf. à *καίνομαι*. Them. *καίνομαι*, propriè *occido*. item *vinco*. per syn. speciei. α. 4.
- Εκάλεισε*, vocavit, α. 1. pro *ἐκάλεισε* Poëticè, à *καλέω*. f. *ἔκω*. p. *ἐκέληκα*. §. 391.
- Εκρετιώοντο*, confirmabant, 3. pl. α. 1. med. à *κρετιώω*, confirmo. Them. *κρετός*, & per metathesin *κρέτ*, *ἰ*, *π*, *τ*, *robur*. §. 676.
- Εκρῆς*, *procul*, *longè*, cum Genit. α. 217.
- Εκρῆς*, singuli, *ἔκρην*, *ἐκρῆς*, *ἔκρηκα*. α. 283.
- Εκρίτη*, *Hecata*, nomen mul. §. 406.
- Εκρηβέλλ*, s. *ὁ*, qui *procul tela ejaculatur*. Epitheton Apollinis, ab *ἐκρῆς*, *procul*, & *βέλλω*, jacio. α. 58.
- Εκρηβελίταις*, genit. Æolicè, pro *ἐκρηβελίταις*, ab *ἐκρηβελίτης*, s. *ὁ*, ex *βέλλ*, *ἰ*, *π*, *τ*, *telum*, & *ἐκρῆς*. Adv. *procul*. α. 100.
- Εκρίμβας*, *ἐκρίμβας*, *ης*, *ῆ*, *sa-* *cificium solenne*, constans centum bobus, h. e. centum nummis argenteis, in quibus bos pictus erat, ex *ἐκρῆς*, centum, & *βῆς*, Doricè *βῶς*, bos, *ὁ*, *ἡ*. α. 479.
- Εκρῆν*, centum. α. 130.
- Εκμεγαῖα*, prognata, præf. med. part. f. g. ab *ἐκμεγαῖα*, præf. med.

- med. verbi ἐκζάω, pro ἐκζή-
νομαι, enascor. Th. γήνομαι,
gignor. f. 2. ζήσομαι, p. 24-
ζήσομαι, a. 2. m. ἐζήσμεν, a.
1. m. ἐγενήμεν. p. m. γήσιμ.
§. 76.
- Ἐκθρομεθα, nati sumus, a. 2. m.
pl. num. Ion. pro ἐκθρόμεθα.
Th. γήνομαι. α. 648.
- Ἐκ-ἐλάσσει, a. 1. Ion. pro ἐγέ-
λασσει, à γελᾶω, rideo. α. 59.
- Ἐκείνῳ, dat. ab ἐκείνῳ, α. 91, Ille,
α. ud. α. 72.
- Ἐκείτω, jacebat, imperf. à κείμαι,
jaceo, f. κείσμαι. α. 172.
- Ἐκείλετο, acclamavit, seu accla-
maverat, imperf. à κέκλωμαι,
pro κέλωμαι, cum clamore jubeo.
α. 341.
- Ἐκέλευσεν, a. 1. ind. à κελᾶω, ju-
beo, f. ἄσω. Th. κέλω, jubeo.
α. 60.
- Ἐκείβητο, α. 1. ind. ab ἐκείνῳ, &
βολῇ, jactus, mutato α in η.
Th. βάλλω, jacio. §. 94.
- Ἐκεί, dativus, qui Poëticè poni-
tur Adverbialiter. Them. ἐκείν,
ἐκείνῳ, δ, voluntarius. α. 4.
- Ἐκείων, imperf. à κίω, eo, accorro,
ex ἐκεί per metathesin. α. 277.
- Ἐκκερυφώσω, summam & brevi-
ter perstringam, f. 1. verbi ἐκ-
κερυφῶω, f. ἄσω. Th. κερυφῶ, ἦς,
ῆ, vertex, q. d. summa capita
indicabo. α. 106.
- Ἐκλεψ', pro ἔκλεψι, furripuit, a.
1. ind. verbi κλέψω, furor, f.
ψῆ, p. κέκλεψα, p. med. κέκλε-
πτα. α. 51.
- Ἐκλίβη, inclinata est, a. 1. ind.
pass. verbi κλίνω, inclino, f. κλῖν,
p. κέκλεψε, a. 1. ἔκλεψε, p. m.
κέκλεπτα. §. 711.
- Ἐκλείοντο, imperf. pass. à κλονίω,
commoueo, f. ἴσω. Them. κλέ-
νῳ, α, δ, motus. α. 317.
- Ἐκλυσεν, imperf. à κλύω, audio, f.
ῶν. α. 68.
- Ἐκπύγλας, stupendos, pro ἐκ-
πύγλας, per metath. ab ἐκ-
πύγλας, f. ξω, p. χα, attonitum
reddo, in a. 2. act. ἐξέπυλασεν.
α. 154.
- Ἐκπλήν, expleto, genitiv. ab ἔκ-
πλην pro ἔκπλην. Thema,
πλήν, plenus. α. 778.
- Ἐκρίνοντο, litigabant, imperf. pass.
eodem sensu accipitur hoc ver-
bum, 1. Cor 6. 1. Them. κρί-
νω, judico, f. κῶ, p. κίκριται.
§. 535.
- Ἐκρύψεν, abscondit, a. 1. ind. ver-
bi κρύψω, occulto, f. ψῆ, p.
κίκρυφα. a. 2. ἔκρυπον. α. 47.
- Ἐκπρία, proventum, acc. ab ἐκ-
πρία, ἴῳ, δ, ῆ, perfectus.
Them. πρία, ἴῳ, πῆ, finis.
α. 466.
- Ἐκρίσει, perfecerit, a. 1. subj.
verbi ἐκπρία, perficio. Them.
πρία, finis. α. 565.
- Ἐκτενε, occidit, a. 1. act. à κτείνω,
occido, f. κτενῶ, p. ἔκτενε. a. 2.
ἔκτενον. §. 527.
- Ἐκτη, sexta, ἔκτῳ, α, δ, sextus.
Th. ἔξ, sex. α. 782.
- Ἐκδυμύσεις, a. 1. part. à τελεμύω.
Th. τέλμας, ης, ῆ, audacia. Alii
legunt ἐκδυκτύσεις, quæ lectio
est melior. Th. τελεμύη, ης, ῆ,
lana carpta, & πεκα, & operi
parata. α. 44.
- Ἐκτός, vel ἔκτοθεν, extra. Them.
ἐκ, vel ἐξ, ex. α. 729.
- Ἐκτονει, intonuit, a. 2. à κλύπω,
resono. à κλύπῳ, α, δ, fragor.
sicut à φιλέω ἰφιλον. Th. τύπῳ.
f. ψῆ, verbero. α. 383.
- Ἐκφυγε, elapsa sunt, a. 2. ind.
pro

- pro *ἐξίφουα*, ab *ἐμφεύω*, effugio. F. *ἐμφεύομαι*. p. m. *ἐκπύφουα*. Th. *φεύω*. §. 182.
- Ε'κων, *ὀϊϙ*, ὁ, voluntarius. §. 232.
- Ε'λαίω, dat. sing. *ἐλαία*, ἡ, *olea*. nomen arboris, *ἐλαιον*, α, τὸ, fructus, oleum. s. 572.
- Ε'λασσω, Ion. pro ἡλασσω, 3. pl. a. 1. ab *ἐλάω*, *agito, incito*, pro quo usitatum, *ἐλαύνω*, f. *ἐλάσσω*. *ἐλάσσειας*, a. 1. Æolic. opt. *ἐλάσσαι*, adigens, part. a. 1. act. pro *ἐλάσσει* metri causâ. §. 522. α. 372. s. 477.
- Ε'λάτης pro *ἐλάταις*, dat. pl. Ion. ἡ *ἐλάτη*, *abies*. sic dicta à ventorum agitatione. s. 509. α. 190.
- Ε'λάφω, gen. Ion. ab *ἐλαφ*, ὁ καὶ ἡ, cervus, quasi *ἐλαφρός*, cervus est levis. α. 402.
- Ε'λαφρότερος, levius, comparat. ab *ἐλαφός*, ὅ, ὁ, levis. s. 415.
- Ε'λαύνω, ducat, præf. opt. ab *ἐλαύνω*, F. *ἐλάσω*, *agito*. s. 443.
- Ε'λαχον, sortita est, à *λαγχάνω*, fortior, in a. 2. act. *ἐλαχον*, f. *λάξομαι*, *λάξομαι*, & *ελαρώσομαι*, perf. Att. *ἐλάχη*. p. med. *ἐλάσσει*. §. 424.
- Ε'λαχ^{ον}, *ε*, τὸ, probrium, dedecus. Th. *ἐλάχω*, f. *ξω*, arguo. §. 26.
- Ε'λειν, capere, pro *ἐλεῖν*, dialys. Ionica. a. 2. inf. ab *αἰρέω*, capio. α. 337.
- Ε'λειν^{ον}, 3. sing. plusq. perf. pro *ἐλέλειπτο*, *concupuerat*, verbi *λέγωμαι*, cubo, f. *ξομαι*, p. *ἐλέλειπται*. α. 46.
- Ε'λεν, invasit, a. 2. ind. pro *ἐλεῖν*, ab *αἰρέω*, capio. Vide *ἐλέσθαι*. §. 167.
- Ε'λείης, genitiv. ab *ἐλεῖν*, ἡ, nomen speciosissimæ mulieris. s. 165.
- Ε'λειν, pro *ἐλεεινόν*, per syncopen. *misere*. *ἐλεεινός*, *misere*, *ἐλεῖω*, *misereor*. Them. *ἐλεῖ*, α, ὁ, misericordia. s. 205.
- Ε'λείδω, capere, a. 2. med. infinit. ab *αἰρέομαι*, f. 1. *αἰρεθήσομαι*, p. *ἤρημαι*, a. 2. med. *ἐλέμω*. s. 287.
- Ε'λεῖ, *elige*, Doricè pro *ἐλεῖ* ad formam *τυπῆ*, *ἐλεῖω*, a. 2. med. imp. ab *αἰρέομαι*. §. 549.
- Ε'λεσθηρ^{ος}, *ἐλεσθηρ*, ἡ, nomen proprium urbis in Boeotia. §. 54.
- Ε'λεφαίρειν, imperf. *decipiebat*. Thema, *ἐλεφαίρω*, decipio, §. 330.
- Ε'λίφαντι, ebore, dativ. sing. ab *ἐλίφας*, *αἰϙ*, ὁ, elephas. α. 141.
- Ε'λήλαται, ductum est, 3. sing. præf. pass. ab *ἤλαχε*, in præf. pass. *ἤλαμμαι*, & facta Attica reduplicatione *ἐλήλαμμαι*. Them. *ἐλαύνω*, *agito*, f. *ἐλάσω*, p. *ἤλαχε*. §. 726.
- Ε'λη^ν, 3. sing. ab *ἐλωμαι*, η, *ἡψη*, a. 2. med. subj. ab *αἰρέομαι*, capio, f. 1. pass. *αἰρεθήσομαι*. p. *ἤρημαι*, a. 2. m. *ἐιλόμην*. ponitur & *ἤληται*, per *τμήσιν* pro *αἰρήληται*. s. 320. & 605.
- Ε'λην^ι, a. 2. opt. act. venerit, *ἐλθης*, subj. *ἐλθῶν*. inf. *ἐλθόντ^{ος}*, genit. part. ab *ἔρχομαι*, venio. f. *ἐλεύσομαι*. a. 2. *ἤλυθον*, & per syncopen *ἤλθον*, α, s. p. m. *ἤλυθεν*, Att. *ἐλήλυθα*. s. 543.
- Ε'λικας, acc. pl. *ἐλίκαςιν*, dativ. pl. *εμνυας*, q. d. amfractuosas, ab *ἔλιξ*. Them. *εἰλέω*, verso. s. 452.
- Ε'λίην, nomen urbis. α. 475.

Ε'λιχοβλίφαρος, ε, ο κ' η, cui palpebræ sunt volubiles, tortiles aut nigræ, ab ελιχός, ε, volubilis, hoc ab ελίσσω, volvo. Them. ειλών, versio, & βλίφαρος, ε, τὸ, palpebræ. §. 16.

Ε'λικών, ὦν, ο, nomen montis, qui nomen habuit ab amfractuosis viis. s. 639. §. 2. 23. hinc

Ε'λικονιάδης, Musæ, ελίκονιάδης, dat. pl. Ion. s. 63. θ. 1.

Ε'λικόπιδι, dat. ab ελικώπις, ὠδς, η, limis oculis contuens, ex ελιξ, quæ vox etiam Adjectivè capitur, pro, intorto, hoc ab ειλών, versio, & ὠψ, oculus. Them. ὄπθωμαι, video. §. 307.

Ε'λιπον, liquerunt, 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo, f. ψω. p. φω. p. m. λέλοιπα. s. 156.

Ε'λας, trahebat, imperf. Ion. pro ελῆεν, ες, ε, ab ελαω, traho, f. ἔλξω. α. 158.

Ε'λαχθῆν, Adverb. *lucendo*, attrahendo, ut supplantetur, vel sublimis sternatur. Th. ἔλαω, f. ξω, traho. α. 302.

Ε'λαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβεν, verb. λαμβάνω, capio, f. ἀλψομαι, p. λέλθω, & Atticè, εἰληθα, α. 2. ἔλαβον, ες, ε. §. 181.

Ε'λαάδης, genit. ab ελαῆς, αἶδς, η, Græcia. s. 653.

Ε'λαιδνωῖς, dat. pl. Ionic. *manipulis*. Them. ειλών, convolvo. α. 291.

Ε'λοπις, *mutos*, acc. plur. q. d. ες ἐλαπίη ἢ ὠψ, quos deserit vox, ab ἔλωψ, οχ, qui vocem edere nequit, ab ὠψ, ὀπός, η, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ε'λπις, ἐλπίδς, η, spes. s. 96.

Ε'λπίδω, sperans, præf. part. ab ἐλπίζω, Poët. pro ἐλπίζω. Them. ἐλπις, ἰδς, η, spes. α. 66.

Ε'λυμαι, τ, τὸ, *temo*, ab ἔλω, traho. Thema, ειλών, versio. s. 436.

Ε'λύσκειτο, liberavit, a. 1. med. à λύω, solvo, f. σω, p. λάλυκα. §. 528.

Ε'μὸς, pro ἐμὲ, acc. ab ἐγώ, ego. s. 296.

Ε'μμενιάδην, 3. dual. imperf. med. à μέμναι, pugno. α. 238.

Ε'μῆς, acc. pl. f. g. ab ἐμός, η, ὄν, meus, a, um. s. 55.

Ε'μῆχοντο, dimicabant, imperf. verbi μέμναι, pugno, f. μεμῆχισμαι, p. μεμῆχισμαι. α. 301.

Ε'μῶκας, conjicit, 3. imperf. pro εἰβάκας. Th. βάκω, f. λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβηκα. α. 453.

Ε'μῶσιλδον, ες, ε, imperf. pro εἰσῶσιλδον, verbi ἐμῶσιλδω, regno in Th. βασιλός, ἰ, ο, rex. s. 169. θ. 71.

Ε'μῶδαῖς, insistens, ἐμῶδαῖς, f. g. pl. perf. part. act. per crasin, pro ἐμῶδαῖς, verb. ἐμῶδαῖω, ingredior. Them. βαίνω, co. α. 195.

Ε'μῶς, Ion. & Poët. pro ἐμῶς, & hoc pro ἐμῶς, ab ἐγώ.

Ε'μῶμαι, imperf. à μῶμαι, f. μεμῶμαι, futurus sum. α. 26.

Ε'μῶμαι, imperf. à μῶμαι, imperson. cura est, p. μεμῶμαι. α. 147.

Ε'μῶς, Ionicè pro εἶναι, præf. inf. ab εἶμι, sum. §. 500.

Ε'μῶναι, curabat, imperf. à μῶναι, curo. Th. μῶναι, τ, τὸ, animus. α. 368.

Ε'μῶναιτο, paravit, a. 1. m. à μῶναι, F. ἰσῶναι, cogito, *machinor*.

nov. à μῆδος, ☉, τὸ, cura. s. 49.
 Εἰμῆμι, manfit, imperf. à μῆμινα,
 maneo. Th. μῆμι, f. μῆ, ma-
 neo. s. 97.
 Εἰμίσγει, imperf. pass. verb. μί-
 σσιναι, idem quod μίσσιναι,
 misceor. f. 1. μισθόσιναι, præt.
 perf. μίσσιναι, a. 1. εἰμίσθην,
 a. 2. εἰμίσθην.
 Εἰμῆπιος, adverb. dicto citius,
 q. d. αἶμα τῷ ἔπῃ, ab ἔπος, ☉,
 τὸ, verbum. Them. ἔπος, dico.
 a. 442.
 Εἰμῆμινα, f. g. p. m. part. à μῆμι,
 cupio. a. 439.
 Εἰμῆμινα, esse, Æolic. pro ἔμμινα,
 Doric. pro εἶμινα. ab εἶμι, sum.
 s. 272.
 Εἰμῆμινα, fortiter, adverb. μῆμι,
 ☉, τὸ, robur. s. 712.
 Εἰμῆμι, sortitus est, per meta-
 thesin pro μῆμι, præt. med.
 à μῆμι, divido, sortior, præt.
 pass. μῆμινα, & Attic. εἰμῆμι-
 να. s. 247.
 Εἰμῆμι, ἡ, ἐν, meus, a. um, ab εἰμῆ.
 Th. εἰμῆ, ego. s. 270.
 Εἰμῆμι, retrò, adverb. Them.
 πάλιν. rursus. a. 145.
 Εἰμῆμι, juxta. Adverb. Them.
 πάλιν, propè. s. 732.
 Εἰμῆμι, inter se commit-
 tentes, a. 1. part. pl. num. ab
 εἰμῆμι, appropinquo. Th.
 πάλιν, propè. a. 109.
 Εἰμῆμι, inciderat, pro εἰμῆμι,
 a. 2. ab εἰμῆμι, incido. Th.
 πάλιν, cado, f. πάλιν, p. πάλιν,
 a. 2. ἔπιν, a. 2. part.
 πάλιν. a. 420.
 Εἰμῆμι, tamen, Ionicè pro εἰμῆμι.
 s. 143.
 Εἰμῆμι, propè, adverb. ab εἰμῆμι,
 πάλιν, appropinquo. Them.
 πάλιν, propè. a. 371.

Εἰμῆμι, inspirans, a. 1. part.
 Th. πάλιν, flo, spiro, f. πάλιν,
 p. πάλιν. s. 508.
 Εἰμῆμι, acc. Ion. ab εἰμῆμι,
 ἡ, mercatura. Th. πάλιν, tranico,
 p. m. πάλιν, unde est πάλιν,
 s. ὅ, via, hinc εἰμῆμι, mer-
 cator. s. 646.
 Εἰ, in, præposit. regit dat. pro
 ἐν, ibi. a. 204.
 Εἰμι, habitabat, imperf. à μῆμι,
 habito. a. 14.
 Εἰμῆμι, similem, ex εἰ & αἰμῆ-
 μι, similis, q. ex α & λῆμι,
 resono, non absonus, vel q. d.
 αἰμῆμι. s. 129.
 Εἰμῆμι, hostes, ab αἰμῆμι, adver-
 sus. Th. αἰμῆμι, pro. a. 184.
 Εἰμῆμι, alium exornare,
 excernere, præt. inf. ex εἰ, δὲ
 & ψῆμι, f. ξῆμι, refrigero. s.
 759.
 Εἰμῆμι, τὰ, spolia, ab εἰμῆμι, oc-
 cido. a. 367.
 Εἰμῆμι, f. ξῆμι, idem quod εἰμῆμι,
 occido. a. 194.
 Εἰμῆμι, spoliator, pro εἰμῆμι,
 spolia ferens, ab εἰμῆμι,
 τὰ, spolia, & φῆμι, fero.
 a. 192.
 Εἰμῆμι, Poëticè pro εἰμῆμι, ποτα-
 μὸς, ab εἰμῆμι, novem. s. 772.
 Εἰμῆμι, s, ὅ, stabulum. Them.
 αἰμῆμι, ἡ, aula, atrium. s. 129.
 Εἰμῆμι, undecima, ab εἰ, unum,
 & δέκα, decem. s. 774.
 Εἰμῆμι, popularibus, dat. plur.
 Ion. ab εἰμῆμι, qui in popu-
 lo est. hinc εἰμῆμι, εἰμῆμι est
 morbus cuidam populo pecu-
 liaris. Th. δέκα, s, ὅ, popu-
 lus. s. 225.
 Εἰμῆμι, intus adverb. hinc εἰμῆμι,
 ex interiori loco. εἰμῆμι, intus.
 s. 964. s. 31.

Εἰμῆμι.

- Εὐδυνείας**, adverb. *valde accuratè*, ab εὐδύνειν, ἴσθι, ὅ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.
- Εὐδυνον**, ε, τὸ, cor & medulla arboris, καρδία ἔδυνον καὶ τὸ μίστον. Th. ὄρε, ὡς, ἡ, *quercus*. ε. 469.
- Εὐθύνειν**, a. i. ind. verbi ἐνέθηνμι, impono, f. θύνω, p. πένθημι, a. 2. ἴθλυ. θ. 174.
- Εὐεῖναι**, ferat, a. i. subj. εὐεῖναι, a. i. act. infinit. ab εὐεῖναι, idem quod εὐεῖναι, vel à φέρω. fero, f. εἶσω, a. i. ἡνευγα, Poëtice ἡνευγα, & abjecto augmento, ἡνευγα, ας, ε. ε. 563. θ. 784.
- Εὐεμεν**, distribuerunt, a. i. ind. à ἔμεναι, f. μῶν, tribuo, przt. τιμήμεναι, a. i. ἔμεναι, p. med. ἔμεναι. ε. 224.
- Εὐεμεν**, propter, causâ, adverb. ε. 162.
- Εὐεμεν**, inerat, 3. sing. imperf. ab ἔχειναι, f. κείσθαι. Them. κείσθαι, jacco. θ. 145.
- Εὐεμεν**, a. i. act. ab ἔμεναι, inspiro, adspiro. Them. πῖναι, f. πῖναι, flo, spiro. α. 131.
- Εὐεμεν**, duxerunt, a. i. med. verbi ἔμεναι, facio in. Them. πῖναι, ὦ, facio. θ. 7.
- Εὐεμεν**, alloquens, przt. part. Th. ἔπω, dico. a. i. εἶπω. ε. 194.
- Εὐεμεν**, infra, adverb. Th. ἔγω, ας, ἡ, terra. θ. 720.
- Εὐεμεν**, inferis, dat. pl. Ion. idem quod καὶ χθονίαις. Th. ἔγω, ας, terra. θ. 850.
- Εὐε**, ας, ἡ, novilunium. Th. ἔγω, seu ἔγω, annus. ε. 770.
- Εὐε**, placidæ, genit. ab εὐε, ἔγω, ὅ, bonus, placidus. Thema est εὐε, ἔγω, ὅ, bonus. θ. 65.
- Εὐε**, a. i. m. ab εὐε, occido. f. αἶψα. a. i. ἔγω. θ. 316.
- Εὐε**, hic, ibi. ε. 495. hinc εὐε, περ, idem quod ἔγω. θ. 586.
- Εὐε**, hic, huc, adverb. Th. ἔγω. ε. 654.
- Εὐε**, hinc, adverb. de loco. Th. ἔγω, hic, illic. α. 285.
- Εὐε**, inferere, a. i. inf. m. ab εὐε, alo in. Them. ἔγω, alo. f. ἔγω. p. πένθημι. a. 2. ἔγω. p. m. πένθημι. ε. 781.
- Εὐε**, in, Poët. pro εὐ. α. 276.
- Εὐε**, quotannis, ab εὐε, ε. ὅ καὶ ἡ, annuus. Th. εὐε, αἶψα, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἐπαυλῶν. ε. 449. θ. 58.
- Εὐε**, reponere, pro ἔγω, πένθημι, 2. sing. a. 2. med. imperat. ab ἔγω, πένθημι. Them. πένθημι, pono. ε. 27.
- Εὐε**, proloqui, przt. inf. pro εὐε. Thema ἔπω, dico. a. i. εἶπω. θ. 369.
- Εὐε**, novennio, ἑννέτης, novennis. Th. ab εὐε, novem, & ἔγω, ε. ὅ, πένθημι, annus. θ. 801.
- Εὐε**, dual. num. ab εὐε, πένθημι, ε. ὅ, novennis, ab εὐε, & ἔγω. ε. 436.
- Εὐε**, εἰ, αἰ, πένθημι, novem, αἶψα. θ. 56.
- Εὐε**, Poët. dicite, pro εὐε, πένθημι, przt. imperativ. ab εὐε. Th. ἔπω, dico. a. i. εἶπω. a. 2. εἶπω. ε. 2.
- Εὐε**, dat. pl. Ionic. & Poët. pro εὐε, ab εὐε, confilium, sicut στωίσις, intelligentia est, à στωίσις, ita εὐε, ab εὐε, immitto. Th. ἔγω, mitto. θ. 494.
- Εὐε**, perendinum, ab ἔγω, seu ἔγω, vel ἔγω, seu ἔγω, vetus. (subj. ἡμεῖς.) φε, est paragoge poetica.

poëtica. Th. ἴσθ' seu ἴσθ', an-
nus. s. 410.

Ἐννεύων, Neptunus, ab ἐνέω,
moveo, & γαῖα, terra. s. 104.

Ἐννύχ, η, ου, seu Ἐννυχ, no-
cturnus, adject. Th. νύξ, κτὲς,
η, nox. s. 10.

Ἐνόνου, sentit, ut & ἐνόνου, a. 1.
ind. à νείω, cogito. Th. νείω,
νῆς, mens. s. 89.

Ἐνοπλῶ, clamorem, ab ἐνόπω, dico.
Th. ἵπω, dico. s. 708.

Ἐνοσις, αὐς, η, μοσις, ab ἐνέω,
moveo. Them. εἷς, εἶς, unus.
s. 681.

Ἐνοσίχθων, terræ quassator; ex
ἐνέω, moveo, inde ἔνοσις, μο-
σις, & χθών, terra, quod ter-
ram moveat. Neptuni Epithe-
ton s. 667.

Ἐντὺς, intus, adverb. s. 269.

Ἐντοδί, & ἔντοδι, idem quod
ἐντὺς. s. 542. 520.

Ἐντύνωμαι, a. 1. med. infinit. ab
ἐντύνωμαι, apparo. Th. ἔντω,
ἔντη, πῶ, αἴτω. s. 632.

Ἐνυαλίω, gen. Ion. ab ἐνυάλιω,
α, ε, Mars. Th. ἔνυα, η, Bel-
lona. s. 37.

Ἐνυά, εῶ, η, Bellona, ab ἐνύω,
perimo. θ. 273.

Ἐξ, ex, præposit. reg. genit. s.
149.

Ἐξάδι, α, ε, nomen viri. α.
180.

Ἐξαλαπίξ, diripiet, f. 1. Th.
λαπάξω, five λαπίσσω, f. ξω.
evacuo. s. 189.

Ἐξαλίω, evitare, a. 1. med. in-
fin. Vide supra ἀλίωμαι. s.
105.

Ἐξαμείβω, imperf. Ion. abjecto
augmento, verbi ἑξαμείβομαι,
immuto. Th. ἀμείβω, f. ψω,
commuto.

Ἐξαπνίς, blanditias, acc. pl. ab
ἐπατή, dolus. Them. ἀππνίω,
decipio. s. 205.

Ἐξαπνίση, pro ἑξαπνίση. a. 1.
ind. Th. ἀππνίω, f. ἥσω. deci-
pio, propriè πᾶν ἀππῶ, à
via aliquem abduco in devia,
hinc ἑξαπνίση, a. 1. subj. s.
323.

Ἐξαπαύω, fallens, Poët. idem
quod ἑξαπαύω. s. 517.

Ἐξαῦς, deinde, adv. Thema est
αἶ, rursus. s. 915.

Ἐξέγοντο, procreati sunt, a. 2. m.
cum Genitiv. verbi ἐκγίνομαι,
enascor. hoc à γίνομαι, nascor.
Vide in γένω. s. 124.

Ἐξέγορ, a. 2. 2ct. ab ἐκγόρῳ, pro-
filio. Th. γόρῳ, vel γορῶ, salio.
s. 281.

Ἐξέ, habebit, f. 1. Them. ἔχω,
habeo. a. 2. ἔχον. s. 272.

Ἐξέως, Poëtice pro ἑξῆς, deinceps,
ordine. θ. 809.

Ἐξήκοντα, sexaginta. s. 564.

Ἐξελάω, Poëtica ἑα epenthesi,
pro ἑξελᾶν: ab ἑξελᾶω, f. αῶω,
expello, p. ἑξήλακα. Th. ἐλαύνω.
f. αῶω, agito. s. 491.

Ἐξελάω, expellunt. præf. verbi
ἑξελᾶω, ἑξέλωσ, a. 1. 2ct. ver-
bi ἐλαύνω, f. αῶω, p. κα. s. 224.
θ. 820.

Ἐξείλω, exemit, a. 2. m. ab ἑξαι-
ρώμαι. Thema, αἶρω, capio.
f. ἥσω, p. ἤρηκα, a. 2. ἔλιν. s.
104.

Ἐξέλθω, exire, a. 2. inf. ἑξέλθῃ-
σα, a. 2. part. Th. ἑρχομαι ve-
nio, f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἤλθον.
p. med. ἐλάλυθα. θ. 772.

Ἐξέμω, f. 1. inf. pro ἑξέν, Ionicè.
Th. ἔχω, habeo, f. ἔξω, p. ἔχ-
κα. a. 2. ἔχον. θ. 394.

Ἐξενάει, a. 1. ind. verbi ἑξενά-
ειζω,

- εἶω, f. ζω. Th. ἐν αἶμα, occi-
do. §. 289.
- Ἐξίπτη, s. 98. a. 2. indic. act. ab
ἐξίπτειν volo. F. ἐκπτήσω, a. 2.
act. ἐξίπτω.
- Ἐξορῶντες, a. 2. part. act. Th.
ἐρεπω, f. ψω, cado. in a. 2. act.
ἔρπον. α. 174.
- Ἐξορύσκει, a. 1. part. ab ἐξορύω, ex-
traho. Th. ἐρύω, f. ὕσω, traho.
α. 616.
- Ἐξοπίλειον, & ἐξοπίλειος, pro ἐξο-
πίλειος, perfecit, a. 1. ab ἐκπι-
λείω, perficio. ἐξοπίλειον, im-
pert. pass. Th. πάλω, finis. α.
83. §. 1002.
- Ἐξοφασίη, emerſit, a. 1. pass. ab
ἐκφάσσω, emergo, pro ἐξοφάν-
η, per epentheseſin ῥ α. Th. φαί-
νω. f. ἴω. p. πίφαυκα. a. 1. ἔφηναι.
ostendo. §. 200.
- Ἐξήμωσι, a. 1. ind. evomit, ab
ἐξεμῖω. F. ἴσω. Th. ἐμῖω, ὦ, f.
ἴσω, vomo. §. 497.
- Ἐξῶρον, incipiebant, duces erant.
3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω. Th.
ἀρχωμαι, incipio. α. 205.
- Ἐξίει, pervenit, a. 2. med. ἐξ-
κρίνω, α, ιτω. verbi ἐξικνίσωμαι,
pervenio. Th. ἐκνίσωμαι, venio,
f. ἔκνωμαι, p. ἔγνων, a. 2. med.
ἐκνέμω. α. 471.
- Ἐξίπιν, verbale, οἷς οὐκ ἐξίπιν ἐστὶ,
quibus non exire licet. ab
ἐξέρπει, exeo. Th. εἶμι, eo.
§. 732.
- Ἐξόπιθεν, Poët. pro ἐξόπιθεν, ad-
verb. à tergo. Th. ἐπίζω, re-
trorsum, retro. α. 130.
- Ἐξοχ', adverb. pro ἐξοχα, excel-
lenter, ab ἐξέχω, excello. Th.
ἔχω, f. ἔχω & χάσω, habeo. α.
773.
- Ἐοικώς, ἐστ', part. præt. med.
ab εἶκω, similis sum, hinc ἴω-
μα dicitur pro εἶλω, sicut ἰάω-
μα pro ὀρώμα. α. 215.
- Ἐόλπαι, præt. med. spero, ab
ἐλπομαι. Th. ἐλπῖς, ἐλπω, ἰ,
ſpes. α. 475.
- Ἐώλῳ, ἐώλῃ, ἐώλῃ, gen. dat. &
acc. ab ἐών, Poët. pro ὦν, ab ἐ-
μῇ, sum. α. 476.
- Ἐός, suus, hinc genit. Ion. ἐοῖο,
pro ἰῷ. §. 472.
- Ἐύσσι, præf. part. f. g. ab εἰσέ-
σω, sum. α. 292.
- Ἐ', pro ἐπὶ, in, præposit. α. 33.
- Ἐπίγω, adduco. f. ἄγω, p. ἤγα, α.
2. ἤγῃ & Atticè ἤγαγον. Th.
ἄγω, duco. §. 176.
- Ἐπασιέσκει, probaverit, a. 1. act.
opt. Æol. ab ἐπασιώ. Th. αἰ-
σέω, α, ὅ, laus. α. 12.
- Ἐπασις, genit. ab ἐπασις, gravis.
Th. αἰσέω, α, ὅ, laus. §. 768.
- Ἐπείκει, animum adjice, præf.
imperat. ab ἐπικέω, f. ὕσω,
præt. ἐπήκω, α. 1. ἐπείκω, hinc in sub.
ἐπικέσω, α, η. p. m. ἐπήκω, α. 275.
- Ἐπάλμῳ, infiliens, præf. part.
ex ἐπὶ & ἀλμῳ, Poëticè ἀλμῳ, sic ἐκμῳ, ἄρ-
μῳ, pro ἐκμῳ, δρόμῳ. Th. ἀλμῳ, f. ἔμω, ἰαίω. §.
815.
- Ἐπάρμῳ, sufficientem, præf.
part. vide ἄρμῳ. α. 601.
- Ἐπάσων, 3. pl. a. 1. med. come-
dunt, à πείω, vel πείωμαι
posſideo, vescor. præt. pass. πί-
πωμαι. §. 642.
- Ἐπαυρεῖ, fruitur, ab ἐπαυρέω, Th.
αὔρω, α, ἰ, qui fruitur aura,
qui respirare potest. §. 238.
- Ἐπείχων, a. 1. ind. vexavit,
conſtrinxit. Th. πείχων, α, ἰ.
pruina. unde πεχύνω, ὦ. α.
360.

Ἐπι, pro ἔπισ, acc. pl. ab ἔπις, εἰς, verbum, ab ἔπω, dico. α. 117.

Ἐπίθησε, ingredi fecit. a. 1. aet. active capitur, verbi ἐπιβάλλω, ex ἐπι & βάλλω, eo. f. μέθυσα. p. βέθηκα, a. 2. ἔβλω. s. 580.

Ἐπίσσι, dat. pl. Ion. pro ἔπισσι, ab ἔπος, εἰς, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. s. 186.

Ἐπίθηκον, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. θήσω, ἔβλω, a. 2.

Ἐπεὶ, postquam, quoniam. s. 121.

Ἐπέεον, festinabat, imperf. Th. ἐπέω, ἡγεο, f. ἔω.

Ἐπειτα, deinde, Th. ἔπει, postea. s. 616.

Ἐπίκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι, jaceo super, impositus sum. f. κείσμαι. Them. κέμαι, jaceo. θ. 143.

Ἐπιβάλλω, iniecit. a. 2. aet. pro ἐπιβάλλω, ab ἐπιβάλλω, super-injicio. Th. βάλλω, f. αἶω, jacio. p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. s. 98.

Ἐπίμψω, misit, a. 1. ind. verbi πίμπω, mitto, f. ψω, p. φω. θ. 784.

Ἐπίπλων, ως, ω, ναυίγων, 1. sing. a. 2. aet. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλῶν, ad formam ἔδων, ως, ω, vel ἔδωδον, ως, ω, ἔδωμι, do. Th. πλῶν, f. πλέων, navigo. s. 650.

Ἐπὶρώσκει, 3. pl. a. 1. med. indic. ab ἐπὶρώσκειμι. Them. ῥώσκειμι, confirmo, corroboro. f. ῥώσω. p. ἔρρωκα. a. 1. ἔρρωσκ. θ. 8.

Ἐπιπνέει, imperf. à σπινάλλω, f. σπ. Them. σπῖς, σ, δ, angustus. θ. 843.

Ἐπίπνει, ingemiscibat, imperf. à σίπνω, gemo, f. πῶ, Them.

σπῖς, σ, δ, angustus, arctus. θ. 680.

Ἐπίχω, 3. sing. a. 2. med. ab ἐπίχω, animum attendo, f. ἐπέχω, a. 2. ἔπιχον. Th. ἔχω, habeo. f. ἔξω & ἔχσω. p. ἔχην. a. 2. ἔχων. θ. 177.

Ἐπίται, sequitur, praes. ind. Th. ἔπιται, vel ἔπω. s. 222.

Ἐπίπτετο, imperabat, imperf. aet. ut ἐπιτίλλω, imperf. pass. Th. πῖπτε, inusitatum verbum. θ. 995.

Ἐπιτίπτω, imperf. verbi ἐπιτίπτωμαι, delector. Th. τίπτω, f. ψα. delecto. θ. 158.

Ἐπίφαινε, apparebant, 3. pl. plusq. perf. Poët. pro ἐπιφαινόμην, ἔφαινε, appareo. f. 2. φαινόμην, praet. pass. ἐπιφαινόμην, & Att. ἐπιφαινόμην, a. 2. ἐφάιντο. α. 166.

Ἐπὶφον, occidit, imperf. à ἐπίφω, idem quod φίνω, occido, p. m. ἐπίφω. α. 57.

Ἐπίφραδι, a. 2. ind. aet. ab ἐπιφράζω, induco, indico, f. φω. p. φω. a. 2. ἔφραδι, p. m. ἐπίφραδα. Them. ἔφραζω, dico, memoro. θ. 74.

Ἐπιφράζωμαι, excogito, ἐπιφράσσει, a. 1. m. Poët. pro ἐπιφράσσει. θ. 160.

Ἐπίφονον, σπῖς, σ, δ, imperf. verbi ἐπιφύω, idem quod φίνω, nascor. θ. 673.

Ἐπίφονον, prognatae erant, 3. pl. imperf. à ἐπιφύω, ἔς, σ, quod verbum est à ἐπίφω. Th. φύνω, gigno, nascor, f. σπ. p. φω, a. 2. ἔφω. α. 76.

Ἐπίχων, abstinere, praes. inf. Th. ἔχων, f. ἔξω. s. 136.

Ἐπίων, gen. pl. ab ἔπω, εἰς, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. s. 403.

Ἐπίπνει,

- Ἐπήγαγε**, adduxit. Atticè pro ἐπῆ-
 γα, præt. m. vel a. 2. Th. ἄγω,
 duco, f. ξω. s. 242.
Ἐπιχῶνος, ἥ, ὅ, *annuus*. Th. ἔτος,
 ἔτος, πῶ, annus. s. 31.
Ἐπῶ, *aderat*, imperf. ab ἐπι-
 sum. s. 114.
Ἐπῶ, *postquam*, ex ἐπὶ & ὦ, pro
 ἄν, & hoc pro εἰάν.
Ἐπῆνυσαν, *laudabant*, aor. 1. Poë-
 ticè, pro ἐπῆνυσαν, ab αἰνῶ.
 Th. αἶνῶ, laus. §. 664.
Ἐπῶλύθη, *completa erat*, a. 1.
 pass. ind. ab ἐπῶλύω, *expedio*.
 Them. αἰνῶ, item αἰνύτω, per-
 ficio. α. 311.
Ἐπῆρπτος, *amabilis*. Them. ἐρῶ,
 ἄσπ, amo. s. 63.
Ἐπηρφίας, *coopertis*, ab ἐπηρ-
 φῆς, *tectus*. & hoc ab ἐρῶ, f. ψω,
tego. §. 598.
Ἐπὶ, præposit. regit gen. dat. &
 acc. s. 252.
Ἐπιβῆμι, *conscendere*, a. 2. inf.
 Aëolic. pro ἐπιβῆμι, ἐπιβῆμι,
 Ionicè pro ἐπιβῆσιν, f. 1. inf.
 ἐπιβῆντες, ἐπιβῆσαι, aor. 2. part.
 ab ἐπιβῆμι, *conscendo*, f. βή-
 σμαι, p. βῆσμαι, aor. 2. ἔβην.
 α. 40. θ. 396.
Ἐπιδίελα, *adverb. post meri-
 diem*, à διῆλη, ης, ἡ, *tem-
 pus*, pomeridianum, q. à διῶ &
 ἔλη, *quum solis splendor defi-
 cere incipit*. Malo ἐπὶ διῆλα,
circa pomeridianum tempus.
 s. 810.
Ἐπιδίεστι, *inspicit*, præf. ind.
 Th. διῶ, video. f. 2. δρακῶ.
 a. 2. ἰδρακῶ. s. 268.
Ἐπιδώσω, *dabo*, f. 1. verbi δίδω-
 μι, do, a. 2. ἰδῶ, ὡς, α. s.
 396.
Ἐπιείκελ, *similis*. Th. εἶκα, f. ξω,
similis sum. α. 182. θ. 207.
Ἐπιείκει, *imponens*, a. 2. part. act.
 Them. τίθειμι, pono, a. 2. ἰθῶ.
 s. 697.
Ἐπιθήκη, ης, ἡ, *accessio, additio*.
 Th. τίθειμι, pono. s. 380.
Ἐπίθοντο, *obtemperarunt*, 3. pl.
 a. 2. med. à πεῖθωμαι, *assentior*,
 a. 2. m. ἐπιθῶμι, p. m. πίπει-
 θαι. præt. pass. πίπεισμαι, f. 1.
 pass. πεπείσμαι. s. 69.
Ἐπὶ--δύρε, a. 2. act. à θύριον, *salio*.
 α. 321.
Ἐπὶφύσκει, *insiliens*, præf. part.
 f. g. Them. θύειν, *salio*. α.
 438.
Ἐπὶχλησι, acc. ab ἐπὶχλησις, co-
 gnominatio, ab ἐπὶ, & χλῆσις,
 f. ἥσις, *voco*. §. 207.
Ἐπὶχλοπ, furax. Th. κλέπτω,
 f. ψω, *furor*, p. m. κέκλοπαι.
 s. 67.
Ἐπὶκυρτοι, *auxilarii*, ab ἐπὶκυρ-
 τος, ὅ, *auxiliator*. §. 815.
Ἐπικρατῖον, plur. part. præf. ab
 ἐπικρατέω, *prævalco*. Th. κρα-
 τῶ, *robur*. α. 308.
Ἐπικρατῶς, Poët. pro ἐπικρατῶς,
adverb. validè. Them. κρατῶς,
 ἔτος, πῶ, *robur*. s. 206.
Ἐπικυρτώνει, *attollentes*, Poëticè
 dualis num. part. præf. ab ἐπι-
 κυρῶ, ὦ, *incurvo*. Th. κυρτός,
 ὦ, ὅ, *curvus*. α. 234.
Ἐπιλήθω, *obliviscere*, Ionicè pro
 ἐπιλήθω, præf. imperat. verbi
 ἐπιλήθωμαι, *obliviscor*. Th. λή-
 θω, 1. σῶ, *lateo*, a. 2. ἔλαθον,
 p. m. λέληθα. s. 275.
Ἐπιμάρτυροι, *testes*. Th. μάρτυρ,
 ὅ, ὅ, ἡ, *testis*. α. 20.
Ἐπιμειδῶς, *arridens*, a. 1. part.
 act. Them. μειδῶ, f. ἥσις, *ri-
 deo leniter*. §. 547.
Ἐπιμειθός, *nomen viri*. s. 85.
Ἐπιμνησθήσω, *mutuum dabo*, f. 1.
 ab

- ab ἐπιμετρίῳ, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, mensura. s. 397.
- Ἐπιμίσσει, commiscetur, præs. ind. à μίσσω, pro μίσσῃμι, misco; f. ξω. §. 802.
- Ἐπιμωμήτι, vituperabilis. i. Thema, μῶμη, u, o, dedecus. s. 12.
- Ἐπίοντα, accedentem, a. 2. act. part. ab ἵκμαι, accedo. Them. εἶμαι, eo. s. 675.
- Ἐπίορκον, perjurium. Th. ὀρκῶ, u, o, iusjurandum. s. 282.
- Ἐπιπίσχω, prorsus, adverb. πίσχω, pro πῶν, valdè. s. 264.
- Ἐπιπειθόμεν, obtemperans, præs. part. à πίθομαι, vide in ἐπίθω. το. a. 369.
- Ἐπιπλοῦμαι, gen. Ion. volvente, ἐπιπλόμην, pro ἐπιπλόμην. Thema, πείλωμαι, fum. a. 87.
- Ἐπιπλῶν, implebant, 3. pl. a. 2. act. à πινυάω, pro πινυπλάω, vel πινυπλήμι, impleo. a. 2. Ἐπιπλῶν, sicut à πινυάω ἵκμαι. Them. πλῆ, u, o, plenus. a. 291.
- Ἐπιπνέουσιν, inspirant, præs. ind. Them. πνέω, f. πνέω, spiro. §. 872.
- Ἐπίρροθι, ex ἐπὶ & ῥόθῳ, u, o, undarum fremitus, ἐπίρροθῳ, u, o, i, auxiliator, utilis. s. 560.
- Ἐπισμυγμή, xummosa, i. Thema, σμύγω, vasto, f. ξω. a. 264.
- Ἐπισπέρω, iteratam sationem. Them. σπείρω, f. σπῶ, sero. s. 446.
- Ἐπισπιδέμεν, scienter, adverb. ab ἐπισπιδέμεν, scio, ex ἐπὶ & ἵκμαι, scio. a. 107.
- Ἐπιπλάθω, Adverb. ornate, succincte. Th. πλάω, mitto. item, ὀρνο, f. πλάω, p. ἑπλάσσω, a. 1. ἑπλάω, p. m. ἑπλάω. a. 287.
- Ἐπιστρέφω, convertitur, præs. ind. à στρέφω, verito, f. ψω, p. ἑστρέφα, a. 2. ἑστρέφω. §. 753.
- Ἐπίχρη, præs. act. imperat. cohibe, inhibe, ab ἵχω, pro ἵχω, inhibeo. a. 446. hinc ἐπίχρηται, in dual. 350.
- Ἐπιπλάσται, exoritur, præs. ind. hinc ἐπιπλάσθην, Æolicè, pro ἐπιπλάσθην, part. præs. genit. pl. g. f. Them. πλάω, verbum inusitatum. s. 567.
- Ἐπίφρονα, acc. sing. ab ἐπίφρων, ον, o, i, prudens. Thema, φρέν, §. 122. ἐπιφροσύνη, dat. pl. Ionicè, pro ἐπιφροσύνης, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. §. 661.
- Ἐπιχθόνιοι, in terris versantes. idem quod ἐπίγειοι. a. ἐπὶ τῇ γῇ οὐκ ἐπὶ τῇ ἐπιχθόνιοι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθών, οὐκ, i, terra. s. 123.
- Ἐπιψάων, præs. part. ab ἐπιψάω, contingo. Them. ψάω, idem quod ψάω, tango. a. 217.
- Ἐπῆλυτο, per syncopen, pro ἐπῆλυτο, facta est, à πείλωμαι, fum. item ἑπῆλυτο, imperf. pro ἑπῆλυτο. §. 425.
- Ἐμπλέω, Adverb. propè, ab ἐμπλέω, appropriatus. Th. πλέω, propè. a. 372.
- Ἐπιήσεν, a. 1. ind. ἵχῳ, πῶν, vestigium facere. à πῶν, facio. s. 680.
- Ἐπιμύσσει, 3. sing. a. 1. act. subj. Poe. 116, pro ἐπιμύσσει juraverit, ab ἐπόμεναι f. ἐπιμύσσει. Them. ἑμνυμι, iuro, f. ὀμύσω, p. ὀμύσσω. §. 793.

Ἐπῆλυτο,

Ἐπύρην, -3. pl. præf. ἔπυρην, sequebantur, pro ἔπυρην abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἔπυρ, sequor. α. 277.

Ἐπυρίδην, inspicio. Th. ἔπυρην, video, p. m. ἔπυρ, a. i. pass. ἔπυρην. α. 758.

Ἐπύρην, a. i. ind. irrui, ex ἔπυρ, & ἔπυρην, f. πύρ, impetu feror. Th. ἔπυρ, f. πύρ, vel πύρ, concito. α. 442.

Ἐπύρ, πύρ, πύρ, verbum. Them. ἔπυρ, dico. α. 451.

Ἐπύρην, volabat, 3. singul. imperf. med. à πύρην, volare, à πύρην, ἦς, ἦ, volatus. Them. πύρην, vel πύρην, volo. α. 222.

Ἐπύρην, instigare, præf. inf. act. Them. ἔπυρην, f. πύρ, incito, p. γύρ. α. 597.

Ἐπύρην, a. i. ind. pro ἔπυρην, à πύρην, incendo. θ. 856.

Ἐπύρ, septem. α. 272.

Ἐπύρην, septem pedalem, acc. ab ἔπυρην, ex ἔπυρ, & πύρ, πύρ, pes. α. 424.

Ἐπύρην, acc. sing. nomen fluvii, q. d. habens septem vias. θ. 341.

Ἐπύρην, septem portas habens, à πύρην, ἦς, ἦ, porta, & ἔπυρ, septem. α. 162.

Ἐπύρην, evolat, 3. sing. præf. pass. à πύρην, Poëtice πύρην, terrefacio, attonitus sum, item, animo specto attento, quæ significatio huc quadrat. α. 447.

Ἐπύρην, α, πύρ, nomen è re impositum, ex ἔπυρ, & ὄπυρ, ὄπυρ, πύρ, nomen. θ. 144.

Ἐπύρην, concitavit, 3. sing. a. i. act. ab ἔπυρ, concito. Them. ἔπυρ, πύρ, & πύρ, concito. α. 69.

Ἐπύρ, pro ἔπυρ, Adverb. ad locum, in terram, humi. Them. ἔπυρ, πύρ, ἦ, terra. α. 174.

Ἐπύρ, hu. ni. in prosa χαμῶν, adverb. α. 421.

Ἐπύρην, a. i. m. amavit, pro ἔπυρην Poëtice; ab ἔπυρ, amo, f. πύρ. hinc ἔπυρ, amabilis, jucundus, & ἔπυρην, amabilis. θ. 915.

Ἐπύρην, ὄπυρ, ὄπυρ, ἦ. Erato, nomen mulieris vel Musæ, ab ἔπυρ, amo. ἔπυρην, amabilis. θ. 78, 147.

Ἐπύρην, operantur, ἔπυρην, imperf. pro ἔπυρην, abj. augmento, ἔπυρην, pro ἔπυρην, Dorice, præf. imperat. ἔπυρην, a. i. med. opt. p. pass. ἔπυρην. Them. ἔπυρ, opus. α. 151. 299.

Ἐπύρην, operi, dat. sing. pro ἔπυρην, per metathesin à πύρην, f. πύρην, & per metathesin ἔπυρην, facio. θ. 823.

Ἐπύρην, opus, ἔπυρην, gen. Ionic. pro ἔπυρ, ἔπυρ, pro ἔπυρ. α. 20. 21.

Ἐπύρην, facere, præf. inf. ab ἔπυρην, idem quod πύρην. α. 35.

Ἐπύρην, πύρ, πύρ, Erabus, est nomen gehennæ, caligo, ἔπυρην, πύρ, ex orco, pro ἔπυρην, πύρ, est paragoge Poëtica, ἔπυρην, caliginosa, ab ἔπυρην, πύρ, πύρ, caligo. θ. 121. α. 17.

Ἐπύρην, diruta, præf. part. pass. ab ἔπυρην, diruo, f. πύρ, θ. 705.

Ἐπύρην, venit. sing. quasi ἔπυρην, ab ἔπυρην, obscura. Them. ἔπυρην, πύρ, πύρ, orcus.

Ἐπύρην, per syncopen, pro ἔπυρην, πύρην, vel potius pro ἔπυρην, πύρην, à Themate ἔπυρην, investi-

go.

go. Vide Them: ἐρεῖω, f. ξω, ructo, a. 2. ἤρυγν. Alii ἐρεῖμν-
τον, Doricè, pro ἐρεῖν μνον, ab
ἐῖρω, seu ἐρίω, dico. z. 476.

Eἶπὼν, dico. Them. εἶπὼν, dico. s.
203.

Εἰς *ἰερεῦχος*, valdè mugientis, Ionicè pro *ἰερεῦχος*, ab *ἰερεῦχος*, *ς*, *ο*, valdè mugiens, ex *ἰε* quod in compositione valet valdè, & *βούχος*, f. *ξω*, *strideo*, *frendo*. θ. 832.

Εἰργάπαστο, gen. Ion. ab *εἰργά-*
πας, *π*, *σ*, *θ*, *π*, Poëtice pro *εἰ-*
ργάπας, valdè sonans. Th. *δύπας*,
π, *σ*, *θ*. sonitus. θ. 41.

Ἐξίστι, certabat, imperf. pro **ἔστι**,
ξίς, ab **ἐξίστω**, certo. Th. **ἔστι**,
 lio. α. 5.

Ε'ερπλῆς, εἰς, ὁ καὶ ἡ, Ionicè pro
 ε'ερπλῆς, valde virescens, ex
 ἔρ, intensiva particula & ῥάλλω, viro. θ. 20.

Ἐκδο, ἡ, ancilla, famula, ab
ἐκδο, ἐκδο, τι, lana. hinc ἔκδοσις;
ἡ, ἡ, ancilla, qua lanificium
exercet. 1. 602.

Ξ *ἐξίσχυον*, valdè sonantem ex *ἔξ* valdè (quæ est particula in compositione tantùm usitata, intendens significationem) & ex *ἰσχύς*, *υ*, *ó*, *sonus pulsu factus*, per prosthesin *ἔξισχυον*, à *τύπος*, *υ*, *ó*. Them. *τύπῳ*, pulso, verbero. θ. 456, 030.

Exultēs, , valdè gloriosus.
Them. xūde, , nì, gloria.
θ. 988.

E'émungis, valde mugientem, à
mugis, mugio. boum proprium.
s. 790.

E'anius, *io*, *i*. *Furia*, peccato-
rum ultrix, in acc. pl. *ie'anius*.
s. 802.

Ε'ειπ', cecidit, 2. 2. Ionic. Th.
Tom. II.

igimus, everso, f. $\psi\acute{\alpha}$, item, $\alpha\alpha$
do. a. 422.

E'σινδε, ἡ, lis. acc. τῶ ἱερῶν;
& ἱερ. s. 11. 28.

E *εἰς*, antecedentes, a. 1. part.
ab *εἰς*, f. *low*, contendo, cer-
to. Them. *εἰς*, *ωδς*, *η*, lis.
s. 439.

E^a₁ ^ॐ, & ^ॐ ^ॐ ^ॐ. valde po-
tens, ab ^ॐ, particula in com-
positione tantum usitata, in-
tendens & augens significatio-
nem eorum quibuscum com-
ponitur : & ^ॐ, & ^ॐ, ^ॐ,
robur, vis. Th. ^ॐ, valeo,
possum. s. 416.

Εἰς μαχαρίην, gen. Ionic. *valde*
sonantis. Th. *μαχαρίην*, f. *ἡσῦ*,
magnos strepitus edo.

Εἰφωρ, gen. pl. ab ἑἰφω, s. ἑ.
hædus, q. ἑἰφω φανόμην, quod
vere nasci soleat. s. 543.

Εἰρηῆ, dat. sing. ab εἰρηῆς, ῆ, ὅ, Mercurius, ab εἶρω, dico, nuntio. εἰρηίη, acc. Ion. pro εἰρηίαν, ab εἰρηίης, dicitur etiam εἰρηίης, Poëtice, pro εἰρηῆς. 9. 444. s. 68.

Εἰς δὲ, f. 1. ab ἱερδω. Th. ρέζω, f.
 ρέζω, & per metathesin, ἱέζω.
 hinc ἱέζω, a. 1. part. s. 325.

Εἰδωσα, f. g. in masc. εἶδως, εἶδος, amabilis, εἶρος, ἄριστος, in malam partem accipitur. εἶρος, verò in bonam. Thesaurus, ἀμο. 9. 245. 120.

E'egs, 8. 6, Amor. Them. 120
amo. 9. 120

Εἰρήνη, perrupit, a. 1. ἀτ. à πρσ-
τω, vel ῥήγνυμι, frango, f. ξω,
a. 2. ἔρρηξον, p. m. ἔρρηξας. α.,
140.

E'p'p'orn, formidanti. præf. part.
act. ab **ēpp'ow**, formido, quod
est ab **ēpp'ow**, præf. med. ver-

- bi *ρίγιω*. Th. *ρίγεις*, α. τὸ, *rigor*, *frigus*. α. 228.
- Εῤῥιψι, a. 1. indicat. verb. *ρίπιω*, abjicio, f. *ψω*, p. *ῥριφα*, a. 1. *ῥριφα*, a. 1. part. *ρίφας*, a. 2. *ῥριπον*, p. m. *ῥριπα*. θ. 181.
- Εῤῥώνοντο, *ruebant*, 3. pl. plusq. Poëticè, pro *ῥρῶντο*, à *ῥώννυμι*, *roboro*, f. *ῥώσω*, à *ῥώω*, hujus passivum *ῥώμαι*, *roboror*. item *fluo*, *ruo*, in imperf. *ῥρῶοντο*, *festinabant*, *ruebant*. α. 230.
- Εῤυθείη, dat. sing. nomen proprium loci, ab *ῥυθεία*, ας, ἡ. θ. 290.
- Εῤύκοι, abducatur, præf. aet. opt. ab *ῥύκω*, *inhibeo*, F. *ῥύξω*. ε. 28.
- Εῤύσται, a. 1. aet. infinit. ponitur pro imperativo, *ῥυτε*, pro *ῥέετε*, & *ῥυτ'*, pro *ῥυτε*, ab *ῥύσμαι*, quod idem est cum *ῥύσμαι*, *libero*. hinc *ῥυμω*, τὸ, τὸ, *munimentum*, ab *ῥύσμαι*, *custodio*. ε. 536. 624.
- Εῤυστέρματις, *currum trahentes*, pro *ῥυσσερμάτις*, per metaplasmum, ut ait Eustathius, in *Ἰλιάδ.* π. ex *ῥύω*, *ῥύσω*, *traho*, & *ἄρμα*, τὸ, τὸ, *currus*. α. 369.
- Εῤυστάμην, extractus, Poëticè, pro *ῥυστάμην*, a. 1. part. med. ab *ῥύω*, f. *ύσω*, *traho*. α. 457.
- Εῤχε, præf. ind. *ῥεχόμεναι*, *venio*, f. *ἔλδυσμαι*, a. 2. ἡλθον, p. m. ἤλυθα. ε. 419.
- Εῤς, Poëticè, pro *εἰς*, *in*, *εἰς* *φάος*, *in lucem*. θ. 626.
- Εῤω, 3. perf. pl. imperf. per sytolen Poëticam, ab *εἶμι*, *sum*. α. 161.
- Εῤωειν, præf. inf. ab *ἔδω*, *comedo*, & hinc *ἰδίω*, *idem*. ε. 278.
- Εῤωλός, ἡ, ὄν, *bonus*, a. um. dat. pl. Ion. *ἰωλοῖσιν*. ε. 214. 120.
- Εῤείδῃ, *inspexerit*, poëticè pro *εἰσίδῃ*. 2. singul. a. 2. aet. subj. ab *εἰσίδω*, *intueor*. Them. *εἰδῶ*, *video*, f. *εἴσμαι*. aor. 2. *εἶδον*, & *ἴδον*. ε. 610. θ. 82.
- Εῤεάτθιστο, *condidit*, pro *εἰσκατίθιστο*. a. 2. m. 3. perf. sing. verb. bi *εἰσκατίθηναι*, Them. *τίθηναι*, *pono*. a. 2. m. *ἰθέμιον*, *σο*, *το*. θ. 890.
- Εῤεας, poëticè pro ἦ, *erat*, ab *εἶμι*, *sum*. ε. 151.
- Εῤεῖδασ', *disperfit*, pro *ἰσσεῖδασε*, a. 1. ind. à Them. *σσεῖδαν*, vel *σσεῖδανται*, *dissipō*, f. *σω*. ε. 95.
- Εῤεομίσαι, *importare*, a. 1. inf. aet. à *εομίζω*, *porto*. Them. *εομίσαι*, *curo*. ε. 606.
- Εῤεμερῆσιν, *striduit*. a. 1. aet. à *εμερῆσιν*, *fragorem edo*. & *εμερῆσιν*, imperf. à *εμερῆσιν*. Them. *εμερῆσιν*. θ. 679. 693.
- Εῤερίδες, *Hesperides*, ab *ἑσπερος*, ε, ὅ, *vesper*, *Hesperides*, h. e. Tzetze interprete, *vespertina hora*. quibus *curæ* sunt *poma*, h. e. *quo tempore stellas in caelo videmus*, tamquam *poma*. θ. 215.
- Εῤερίβ, Poëticè pro *εἰπὶ*, *sequebatur*, imperf. pass. ab *ἑσπερμαι*, *sequor*. Poëticè pro *ἑσπερμαι*, *ἑσπερ*, pro *ἑπὶ*, præf. imperat. verb. *ἑπω*, *dico*. θ. 201. 114.
- Εῤεσάρην, a. 1. m. part. f. g. *ἑσάρην*, *aëre involuta*, pro *ἑσάρην*, τὸ *σίγμα*, Poëticè duplicatur. ab *ἑσπαι*, F. *ἑσπαι*, *induo*. Th. *ἑω*, *induo*. ε. 223.
- Εῤεσται, *erit*, & *ἑσται*, pro *ἑσται*, *ται*.

- ται, f. i. ex εἶμι, sum. s. 184.
503.
Ε'σόμεθα, & ἰσόμεθροισι, fut. i. part. verbi εἶμι, sum. s. 56.
Ε'συνδράς, certatim, cum impetu, adverb. pro στυνδράς, per metathesin. Th. σείω, σέω, poëticè σίω, concutio. α. 340.
Ε'συντ', perf. pass. pro ἴσυνται, intruit, pro σέυνται, per metathesin. à σέω, F. σέωσω, p. σέσωκα, præt. pass. σέσωκα, ubi abjecto s & facta metathesi est ἴσυνται. Th. σείω, f. σείσω, concutio. α. 458.
Ε'σται, erit. per syncopen pro ἴσται, f. i. verbi εἶμι, sum. s. 34.
Ε'σταλατ', succinctas habebant, pro ἱσταλάται, 3. pl. præterit. pass. Ionicè, pro ἱσταλόμενοι εἰσι. Th. σίλω, orno. σίλωμαι, vestibus orno, f. 2. σταλῶ, p. ἱσταλώ, a. i. ἱσταλα. præt. pass. ἱσταλώμαι, p. m. ἱσταλα. α. 288.
Ε'σταῖε, pro ἱσταῖε, stantes, part. act. dualis num. ab ἱστημι, sto. F. σήσω. præt. ἱστασε. in part. præt. ἱστακώς, & per syncopen, ἱκ, ἱστακώς, ὅτ. pro quo ἱστακώς, 9. 519. item ἱστακώς, ὄτος. α. 61.
Ε'στασαν, stabant, 3. pl. imperf. act. ab ἱστημι, sto. α. 196.
Ε'σῶσι, stant, 3. pl. præf. act. ab ἱστημι, quod Poëtis idem est cum ἱστημι, sto. 9. 796.
Ε'σφαίνω, cinctum est, præt. perf. pass. ἐσφαίνωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἐσφαίναντο, à σφαίρω. Th. σίφω, coronō. 9. 382. α. 204.
Ε'ση, stetit, a. 2. ab ἱστημι, f. σήσω, p. ἱστήκα. α. 361. 9. 745.
Ε'σήμεται, firmatæ sunt, 3. sing. præt. hinc ἱσήμεθ, in pl. perf.
- à σφείζω, f. ξω, statuo. 9. 779. α. 218.
Ε'σῆ, dat. Ionicè, pro ἐσῆ, ab ἐσῆ, ας, ἡ, focus. item Vesta quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ionicè ἐσῆ. s. 734.
Ε'σῆ, ἐσῆ, ἐσῆν, est, licet. ab εἶμι, sum. s. 36.
Ε'σφαιράζον, sonum excitabant, imperf. verbi σφαιράζω. Thema σφάραγγ, s, ὅ, σφους. 9. 706.
Ε'χαλῆ, dat. ab ἐχαπα, extremas rei alicujus. Th. ἐχατ, s, ὅ, ultimus. 9. 277.
Ε'χον, obtinuerint, a. 2. ab ἔχω, habeo, f. ξω. 9. 113.
Ε'σω, esto, 3. sing. præf. imperat. ab εἶμι, sum. s. 370.
Ε'παῖρ, amicus, acc. ἐπαῖρον, & ἐπαρον, poëticè. s. 183. 716.
Ε'πενύθη, extensum est. a. i. pass. à πένυω. f. σω. p. ησ. Th. πίνω, tendo. 9. 177.
Ε'πια, acc. ἴπας, pro ἴπ, genit. singul. ab ἴπ, annus. s. 130. 173.
Ε'πικ', pro ἴπικ, a. 2. act. verb. τίκτω, pario. f. τίξωμαι, a. i. pass. ἰτίχθω. p. m. τίτοκα. 9. 60. 211.
Ε'πλίσθη, 3. person. a. i. pass. à πλίσω, ad finem perduco. f. ἴσω. Th. τέλ, s, ὅ, finis. 9. 59.
Ε'προζήλως, iniquè, adverb. ab ἐπρόζηλ, qui alio zelo ducitur, ab ἴπρ, alius, diversus, & ζήλ, s, ὅ, æmulatio. 9. 544.
Ε'πρ, ἴπρ, alter, alius. ἐπρήφι, pro ἴπρη, nominat. f. g. φ, perparagogen additur. s. 216. 189.
Ε'πρως, 9εν, ex altera parte, adverb. ab ἴπρ. α. 184.

- Εἰπὺκός, factus erat. 3. singul. plusq. perf. poëtice, pro ἐπὶ-
τρυχός à πύχω. F. ξω. fabricor.
α. 208.
- Εἰπύκω, liquecebat, imperf. ver-
bi πύκω, & Dor. πύκω, f. ξω.
liquefacio. p. med. πίπκω. 9.
862.
- Εἰπύμω, vera, pro ἔπυμω, per
poëticam epenthesein syllabæ πη.
Th. ἔπυμω, verus. α. 10.
- Εἰπύοι, genuerunt, imperf. verb.
πύω, pario, f. πύομαι. α. 2. ἔπι-
κω. α. 2. subj. πύω. α. 1. pass.
ἐπύχλω. p. m. πίπκω. θ. 45.
- Εἴπ, adhuc. α. 157.
- Εἰπιάσσω, concutiebatur, im-
perf. à πιάσω, quatio, f. ξω.
θ. 680.
- Εἴπω, coluit. α. 1. ind. à πύω, ho-
noro. α. 10.
- Εἰπύειν, extendebatur, imperf.
à πύειν, quod à πύνω, tendo,
f. πύω, p. πίπκω. α. 229.
- Εἴτλη, sustinisset, 3. sing. 2. 2 à
τλήμι, tolero, f. τλήσω, p. τίτλη-
κω, α. 2. ἔτλω. Th. παλάω, άσω,
suffero, hinc per syncopen
τλάω & τλήμι. α. 73.
- Εἴτραπ', evertit, α. 2. act. à τρέπω,
verto, α. 2. ἔτραπον, f. ψω, p.
φα, p. m. τίτρωπα. θ. 58.
- Εἴτραπτον, imperf. μνας calcabant,
à novo verbo τραπίω, formatum
à fut. 2 τραπῶ, ver. τρέπω, ver-
to. α. 301.
- Εἴτρωφω, nutrit, imperf. act.
ἐτρέπτ', pro ἐτρέπει, imperf.
pass. à τρέφω, F. τρέψω, alo, p.
τίτρωφα, α. 2. ἔτρωφον, p. m. τί-
τρωφα. θ. 107.
- Εἴτρυζον, vindemiabant, 3. plur.
imperf. pro ἐτρυζαον, à τρυζάω.
Them. τρύζω, κς, ἦ, triticium,
vindemia. α. 292.
- Εἴτρυμισιν, veris, dat. pl. Ion. ab
ἔτρυμω, α, ὁ κς ἦ, verus. Vide
paullò antè ἐπὶτρυμω. 9. 27.
- Εἴτρυχην, fuit, α. 1. pro ἐπὶτρυχην
Poet. à Th. πύχω, f. ξω, sum,
fio. p. pass. τίτρωμαι. α. 366.
- Εἴτρωσια, inania, acc. pl. ab ἐπύ-
σιω, hoc ab ἐπύς. Adverb. fru-
strà. Th. εἰμί. α. 440.
- Εἴτρωσιον, qui incassum laborat,
ab ἐπύσιον, inane, & ἔργον, opus.
α. 411.
- Εὔ, bellè, adverb. ab εὖς, bonus.
α. 107.
- Εὐαγρη, nomen mul. 9. 257.
- Εὐαεῖ, dat. sing. ab εὐαεῖς, εἰς,
ὁ, ἦ, qui benè à ventis perfla-
tur. Them. εὐ, vel εἴμω, spiro,
α. 599.
- Εὐαετη, nomen mul. 9. 259.
- Εὐβωια, Est nomen loci, ex εὖ,
benè, & βόω, pasco. α. 651.
- Εὐδαίμων, beatus, hinc εὐδαιμο-
νία, felicitas. Th. δαίμων, οἰω,
ὁ κς ἦ, Deus. α. 825.
- Εὐδμήτων, gen. pl. ab εὐδμητήω,
benè edificatus. Thema δέμων,
f. δέμω, præf. δίδωκε. α. 242.
- Εὐδωρη, nomen mul. 9. 244.
- Εὐφ, torret, præf. ind. idem quod
φλογίζω, ab εὐω, vel εὐώ, κρο,
f. σω. α. 705.
- Εὐειδής, εἶος, ὁ, ἦ, speciosus. ex εὖ,
& εἶδος, εἶος, τὸ, forma. Them.
εἶδω, video. 9. 250.
- Εὐεργίς, fabrefactum, n. g. ab
εὐεργής, benè fabricatus. Th.
ἔργον, opus. α. 629.
- Εὐεργασίαν, Æolicè pro εὐεργα-
σίαν, ab εὐεργασία, ας, ἦ, be-
neficientia. Them. ἔργον, opus.
9. 503.
- Εὐεργής, εἰς, ὁ κς ἦ, benè septus,
ab ἔργω, septum. Th. εἴρω,
includo. α. 732.

Εὐλωον,

- Εὐλῶν**, nomen fluvii.
- Εὐθεπίσας**, αὐτός, ὁ, a. 1. part. qui rite disposuit, ab εὐθεπίζω, concinnè dispono. Thema, τίθημι, pono. f. ἦσιν. §. 541.
- Εὐδημοσύνη**, concinna rerum dispositio, quæ cadit in industrios, ab εὐδήμων, εὐδῶ, concinnus. Th. τίθημι, pono. §. 671.
- Εὐκλήτισσα**, placatrix, à κλέω, f. ἦσιν, mulceo. §. 464.
- Εὐκλος**, tranquillus. ex εὖ & ἴκλω, mitis, pacificus. §. 671.
- Εὐκλείσας**, benè recondere, a. 1. med. infin. Them. κρύβω, unde κρύβω. §. 600.
- Εὐκρίμας**, adverb. concinnè, rectè. Th. κρύβω, ε, ὁ, ordo. §. 628.
- Εὐκράς**, genit. ab εὐκράς, ἴσθι, ὁ, ἡ, temperatus. Them. κρύννυμι, f. αἶσιν, misceo, vel εὐκράς, per syncopen pro εὐκράτης. §. 594.
- Εὐκράτη**, nomen mul. §. 245.
- Εὐκρανείς**, pl. num. sunt venti etesii, q. d. puri non confusi, ubi nullæ sunt nebulæ, ab εὐκρανής, purus, liquidus. Them. κρίνω, discerno. §. 670.
- Εὐκρήμων**, benè extractum, perf. part. pro εὖ ἐκκρήμων, à κρίζω, f. ἦσιν, condo. α. 81.
- Εὐκρήμη**, nomen mul. bonus portus. §. 146.
- Εὐμμελής**, ε, ὁ, Ionicè pro εὐμελίας, ε, ὁ, fraxini peritus. Them. μελέα, ας, ἡ, fraxinus. α. 268.
- Εὐνάζω**, cubitum ieris, præf. subj. pass. ab εὐνάζω, sopio, f. αἶσιν. Them. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile. §. 339.
- Εὐνείκη**, nomen mul. benè litigans. §. 247.
- Εὐνηθεῖσα**, concumbens, a. 1. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ἦσιν, sopio. Th. εὐνή, ἡς, ἡ, cubile, εὐνή, εὐνῶ. α. 6. §. 329.
- Εὐνομίλω**, nomen mul. legitima. §. 902.
- Εὐχῇ**, oraveris, 2. sing. a. 1. med. subj. εὐχόμεαι, ἡ, ἡται, ab εὐχόμεαι, precor, f. εὐχόμεαι, p. εὐγόμεαι. §. 738.
- Εὐξοον**, benè rasam, politam, dolasam, idem quod εὐξέσθω. Th. ξίω, polio, f. ἦσιν. α. 352.
- Εὐόρεσθω**, qui iuramentum religiosè colit. Th. ὄρεσθω, ε, ὁ, iuramentum. §. 170.
- Εὐορμῶ**, tutus. ab ὄρμος, ε, ὁ, statio navium. α. 207.
- Εὐππῶλον**, Th. πῖπλῶ, ε, ὁ, replum, vestis muliebris. §. 273.
- Εὐπλεκίαν**, gen. pl. ab εὐπλεκής, ἴσθι, ὁ, ἡ, benè junctus. Thema πλέκω, f. ξω, plecto, necito. α. 306.
- Εὐποίηται**, fabrefactæ, nom. plur. n. g. ab εὖ, & ποίω, facio. α. 64.
- Εὐπόμπη**, nomen mul. ἡ μὲν μεταβάλλει φασγάνους. §. 261.
- Εὐπυργος**, benè turrata. à πύργος, ε, ὁ, turris, ein burg. α. 270.
- Εὕρε**, invenit, 3. sing. a. 2. act. ab εὕρισκω, invenio, f. εὕρησιν, p. εὕρηκα, a. 2. εὕρεν. inde in subj. εὕρω, ἡς, ἡ. α. 58.
- Εὕρετης**, ε, ex εὖ & εἶω, fluo, f. εἶωσιν, p. ὄκη. §. 343.
- Εὐρύαλη**, nomen proprium mul. §. 276.
- Εὐρυγίης**, Ionicè pro εὐρυγίας, ε, ὁ, cuius vis se latè extendit. Hinc εὐρυγίη, nomen proprium mul. εὐρυγίλω, ex εὐρύς, ἴσθι, ὁ, latus, & βία, ας, ἡ, vis. §. 932.

Εὐρυμέτωπος, *ε*, *τ*, latam frontem habens. à *μέτωπον*, *ε*, *τ*, *frons*.

Th. *ὀφθαλμοί*, video. *α*. 82.

Εὐρυνομία, nomen mul. *θ*. 368.

Εὐρυδία, genit. Ionic. *spatiosa*. ex *ἄρως*, *εἶα*, *latus*, & *ὁδὸς* *via*. *Ἀρυάδην*, *ὁ*, *ἦ*, & in f. g. etiam *Ἀρυαδία*, Ionicè verò *Ἀρυαδία*. *ε*. 197.

Εὐρύσπη, *latè sonans*, vocat. cas. ab *Ἀρύσπης*, *ε*, *ὁ*. Them. *ὀψ*, *ὀπὸς*, *ἦ*, *vox*, & *ἄρῳ*, *latè*. Poët. ticè vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt *Ἀρύσπη*. *ε*. 229.

Εὐρύσπη, accus. casus ab *εὐρύσπῃ*, *οπ*, *latum habens oculum*, ab *ὀψ*. Th. *ὀφθαλμοί*, video. *θ*. 884.

Εὐρύς, *latus*, *εὐρείη*, Ionicè pro *εὐρείᾳ*, *εὐρέν*. *θ*. 45. 480.

Εὐρυδία, acc. pro *εὐρυδία*, Poët. ticè; ab *εὐρυδίας*, *εἶα*, *ὁ*, nomen viri, cujus robur longè latèque patet. *α*. 91.

Εὐρύστης, qui habet latum pectus. à *στήναι*, *ε*, *τ*, *pectus*, &c. *εὐρύς*, *εἶα*, *ὁ*, *latus*, a. um. *θ*. 117.

Εὐρύτιος, nomen viri. *εὐρυτίων*, acc. *θ*. 293.

Εὐρώεσσα, amplam, ab *εὐρώεις*, *squalidus*. ab *εὐρώς*, *ὤτ*, *ὁ*, *caries*, mucor. *ε*. 153.

Εὐς, *εἶα*, *ὁ*, *bonus*. *ε*. 50.

Εὐστία, benè coronatus, ex *εὐ* & *στῖω*, *corono*, f. *ψω*. *ε*. 300.

Εὐσφυρ, *ὁ* & *ἦ*, cui est elegans pedum forma, à *σφύρα*, *αἶ*, *ἦ*, *malleus*, hinc *σφυρὸν*, *ἦ*, *τ*, *malleolus*. item *pes*, qui habet pulcros talos. *α*. 16.

Εὐσώπης, genit. ab *εὐσώπῃ*, *ε*,

ὁ, *ἦ*, benè servans. Th. *σαῖμα*. *α*. 273.

Εὐτ' pro *εὐπ* sequente *ἀν*. *εὐτ' ἀν*, *postquam*, adverb. temporis. *ε*. 181.

Εὐτέρπη, nomen mul. & Musæ, ab *εὐ* benè, & *τέρπω*, *delecto*. *θ*. 77.

Εὐτερη, benè perforatus, Poët. *εὐτερη*, accipitur & pro *εὐρύτερη*, *lato ore hians*. Them. *πτεῖα*, *perforo*, *terebro*, f. *πτεῖω*. *θ*. 863.

Εὐτράχαια, dat. ab *εὐτράχαια*, benè currens, æquabilis, planus, à *τραχάλες*, *citus*, *velox*. Th. *τρέχω*, *curro*, f. *τρέξω*, p. *διδράμηναι*, a. 2. *ἵδραμι*, p. m. *διδρομαι*. *ε*. 599.

Εὐτρεχ, agilis, ab *εὐ* & *τρέχω*, *curro*. *α*. 463.

Εὐτυχή, benè fabricatam. Them. *τύχω*, *fabricor*. *α*. 136.

Εὐφρων, *ον*, *hilaris*. Th. *φρέν*, *mens*. *ε*. 775.

Εὐφρογία, *noctes*, à nomin. *ἡ εὐφρογία*, *nox*. *παρὰ τὸ εὐφρογίαναι*, *oblectari*. Them. *φρέν*, *mens*. *ε*. 560.

Εὐφροσύνη, *ης*, *ἡ*, *lætitia*. Them. *φρέν*, *mens*. *θ*. 909.

Εὐχάς, accus. pl. ab *εὐχή*, *ἥς*, *ἡ*, *precatio*. hinc & *εὐχ*, *εἶα*, *τ*, *honor*. Th. *εὐχμαι*, f. *εὐχμαι*, p. *εὐχμαι*. *θ*. 419.

Εὐχομαι, *precor*, *εὐχεσθαι*, *præf. inf.* hinc *εὐχάλεω*, Ionicè pro *εὐχάλεω*, ab *εὐχάλη*, *idem quod εὐχή*, *precatio*. Them. *εὐχμαι*, *precor*. *θ*. 447. *α*. 68.

Εὐώνυμος, *ε*, *clara*, quæ benè audiebat. Th. *ὄνομα*, *αἶα*, *nomen*. *θ*. 409.

Εὐωχίαν, *convivans*, *lætus*, *præf. part.* ab *εὐωχία*. Thema, *εὐωχία*,

- χία, ἡ, *convivium*. s. 477.
 Ε'φ', pro ἐπ', præposit. in, super. s. 162.
 Ε'φ'αθ', pro ἴφ'αθ', τ mutato in θ ob seq. aspir. 3. singul. a. 2. med. ad formam, ἰφ'αθ'ω, ἰφ'ασσ, ἰφ'αστο. s. 59.
 Ε'φαινον, ostendebant, imperf. à φαίνω, f. φαῖν, p. πίφασκα, a. 2. ἴφαινον, a. 1. ἴφηναι, f. 2. pass. φανήσονται. θ. 667.
 Ε'φασιν, dixerunt, pro ἴφασιν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημί. Vide ἴφ'αθ'. θ. 29.
 Ε'φιστοῖμαι, infidens, præf. part. ab ἴζομαι, sedeo, f. ἰδύομαι. s. 583.
 Ε'φίσταν, incolunt, 3. perf. sing. ab ἴπω, ἴπομαι, sequor. hinc ἰφίσταν, præf. part. θ. 366.
 Ε'φισσιν, s. s. ferebam. Th. φέρω. f. οἶσω, a. 1. ἴφισσιν. s. 118.
 Ε'φίστανται, instabant, 3. pl. imperf. act. ab ἰφίστημι pro ἰφίστημι, insto, urgeo. f. ἰπιστήσω, p. ἰφίστηκα, a. 2. ἰπίσσω. α. 258.
 Ε'φισμῆς, genit. ab ἰφίσμῃ, præceptum. ab ἰφίσμι, immitto. Th. ἴω, mitto. s. 296.
 Ε'φίεργον, adaptavit, a. 1. ind. ab ἰφαιμέζω. Th. ἄρω, ἀρτο. s. 76.
 Ε'φίσταν, immittebant, 3. pl. imperf. ab ἴμι. Th. ἴω, mitto. α. 307.
 Ε'φίμιος, s, ὁ, amabilis, ab ἴμιος, desiderium. Th. ἰμείρω, desidero. α. 15.
 Ε'φίρει, ferebas, imperf. à φέρω, fero. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, fero, & φέρω, gesto. s. 18.
 Ε'φίρειν, ferebant, imperf. Doricè pro ἰφίρειν, à φέρω, Th. φέρω. α. 293.
 Ε'φορμήσας, aggredi, a. 1. m. inf. ab ὀρμίζω, impetu feror. hinc ἰφορμήσας, a. 1. inf. Them. ὀρμή. impetus. α. 127.
 Ε'φράσας, cogitavit, a. 1. m. ind. à φράζω, eloquor, cogito, consulto, f. σφ. s. 85.
 Ε'χ', contine, pro ἴχε, præf. imperat. ab ἴχω, teneo, habeo. f. ἴχω. α. 95.
 Ε'χάσσαν, infrendebant, 3. pl. imperf. à χασσάω, f. ζω, sculpo. α. 235.
 Ε'χας, pro εἴχε, imperf. Poët. cum ab ἴχω. θ. 533.
 Ε'χέτη, ης, ἡ, stiva, παρὰ τὸ ἴχαλ, quia manu tenetur. s. 467.
 Ε'χίφρονες, pl. ab ἰχίφρων, εν, ὁ, cordatus. Th. φρέω, mens, & ἴχω, habeo. θ. 88.
 Ε'χθαίρη, oderit, præf. subj. ab ἰχθαίρω. Th. ἴχθω, οἶον, odium. s. 300.
 Ε'χθρος, hostis, ab ἴχθω, οἶον, τὸ, odium. θ. 766.
 Ε'χιδνα, vipera, in masc. ἴχης, οἶον, & ἰχιδνα, nomen mul. θ. 304. 297.
 Ε'χλασ, ad iram commovit. a. 1. ind. act. à χλάω. Thema, χλή, bilis. θ. 568.
 Ε'χω, habeo, possum, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poët. ἴχον, f. ἴχω & ἴχον, p. ἴχηναι, a. 2. ἴχον, a. 2. subj. ἴχω. Præf. inf. ἴχων, & Ionic. ἰχέω. s. 207. 457.
 Ε'ω, suo. dat. ab εὖς, ἡ, ὦν, suus, a, um. α. 385.
 Ε'ων pro ὦν, εν. Ionica prosthet. ab εἰμι, sum. s. 514.
 Ε'ωσφωρον, luciferum, ab ἴως, ὦν, ἡ, 4. simpl. aurora, & φέρω, affero. phosphorus hinc dicitur. Thema est, ἡώς, ὁ, ἴως, ἡ, ἡν- rora, q. d. aurea aura. θ. 381.
 Q 4 Z. Zudisio,

Z.

Z *Abies*, genit. Poëtice pro *Ze-*
vis, à *Zeûs*, *valde divi-*
nus, *admirandus*, *Ze* particu-

la in compositione intendit si-
gnificationem. Th. *Zeûs*, Deus.
§. 6.

Ζαυρίνος, a. i. Ion. vires intendit.
à Ζαυρίω, quod est à Ζαυρίης,
ἰσ, vehemens, & hoc ex Ζα &
ρίος, ἰσ, ῥι, robur. 9. 928.

Zoidææ, fertilis, pro *Zoidææ*,
ubertim proferens ad vitam su-
stentandum, ex ζ, quod est
ζη. & δææ, munus. z. 118.

ἄνθρωπος, ὁ, ἄνθρωπος, nomen proprium
mul. q. d. *conjugans*. à *ζεύω*,
jungo. S. 352.

Ζεύς, Jupiter, genit. διὸς, δι', δι',
 vocat. Ζεῦ. Dicitur & Ζεὺς, Ζη-
 ρὸς, Ζημι. Ζῆνα, & Doric. Ζην,
 Ζανὸς, &c. s. 8. 47.

Ζεφύριον, Genit. Poët. pro **Ζεφύρῳ**,
Ζεφύρος ex **ζέω**, *caleo*, & **φίρω**,
fero. Est ventus humidus & ca-
lidus, qui facit ut plantæ ger-
minent. §. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præf. à ζηλώ, *amulor*. Th. ζήλῳ, *livor, invidia*.
§. 23.

Ζῆλος, genit. à ζῆλῳ. Vide ζῆς,
Jupiter. s. 86.

Ζητῶνς, quæras, præf. subj. Poë-
ticè pro **Ζητῶ** dicitur **Ζητῶνς**.
§. 400.

ΖόφⓈ, κ, ϑ, *caligo*, inde ΖοφⓈ.
 ρῆς, gen. Ion. à ΖοφⓈρῆς, ᾤ, ϑ,
caliginosus. *u.* 227. *θ.* 814.

Ζυγός, jugum, in plurali numero, ζυγά. Them. ζυγώνω, f. ζυῖζω, jungo, v. 581.

ζῶν, vivebat, 3. sing. imperf. à
ζῶν Poëtice pro ζάω, ζῷ. ζάω-

σκαν, imperf. Poët. pro ἔζων.
9. 90. 606.

Ζών, vivat. (differt à ζῶν vitæ) 3.
ting. præf. subj. Vide in Ζῶν.

Ζώνησι, dat. plur. pro ζώναις, Ionicè, ἰώνη in fine est parago-
ge Ionica. à ζώνη, ἡ, zona.
Them. ζωνώνω, f. ζώσω, cingo.
α. 233.

Ζωός, Ζωή, Ζωόν, vivus, a, um.
 Ζωῆσιν pro Ζωαῖσιν, Ionicè, dat,
 pl. Th. Ζάω, vivo. α. 157.

Ζῆς, a. 1. Ion. cinxit, pro ἔζωσ, à ζάωμι, cingo. Ζῆσσαντο, cinxerunt se, 3. pl. a. 1. med. pro ἔζωσαντο. s. 72. 345.

H.

H Art. præpos. ut, o, u, v, hic, hæc, hoc. s. 13.

H^d art. postp. ut ðs, ð, ð, qui, quæ,
quod. a. 4.

Н⁷, сиі *quaternis*, а. 85.

H⁷, sequēte *μὲν*, *profecto tamen*,
adverb.

ἦ, erat, 3. imperf. ab εἶμι, sum.

H³ π dixit, φ̃ η̃ pro φ̃ η̃, φ̃ η̃ pro
 φ̃ η̃, duplex aphæresis. a. 2. ind,
 à φημι. dico.

H^a, *amt.* 8. 175.

Ἥρα, ἡ, pūbes. ab Hebr. *Eb. vi-*
ror. quod flos est in arbore re-
*vi-*rescente, id pūbes in homi-
ne. est & Ἥρα, Dea pūbertatis.
 s. 132. θ. 17.

Ἡλικίῃς, annos pubertatis attigisset,
3. fing. a. 1. Aol. opt. ab ἡλικίῃ,
ῶ, & Ποιτικῇ, ἡλικίῃ. Them.
ἡλικίῃ, ης, ῆ, pubes. a. 132.

Ἡβών, 3. singul. præf. aët. opt.
Atticè, communiter ἡβώνημι,
ῶμι. Atticè, ἡβώσω, π, κ,
ab ἡβών, f. ἡβον, pubesco. π.
698.

Η' γάρ γε,

ἤγαγεν, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἤγατο est ἤγαγεν per Atticam reduplicationem) ἤγαγε, pro ἤγαγεν, *duxit*, verb. αἶνω, *duco*, t. αἶνω, p. ἤγα, a. 1. ἤγα, a. 2. ἤγε, & Attic. ἤγαγεν. 9. 001.

Ἡ γὰρ, divina, ἡγάθη, q. d.
ἀγαπᾷ θεόν. Them Dicit, Deus.
l. 490.

Нѣ, a. z. aēt. indic. *abduxit*. At-
ticē, нѣаѣ, ab аѣω, f. аѣω. 0.
004.

ἡγήσας, praeo, sum dux. Th.
ἡγούμεναι, f. ἡγούμεναι, duco. S.
387.

ἡγροῦμαι, congregabantur, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἡγροῦμαι, Poëtice, pro ἀγείρωμαι, congregor, hinc imperf. ἡγροῦσθαι, α. 475. Th. ἡγροῦμαι, congrego, f. ἡγροῦμαι, p. ἡγροῦμαι. α. 184.

3. sing. præf. med. subj. *proveniat*. (proveniat) si precibus te avertat, præf. pass. *proveniat*.

ἡ γυνὴ, ignoravit, a. i. 26. ab
 ἀγνοῖα, Poëticè, ἀγνοΐα, ex α,
 & ῥό, ῥῆς, mens. 9. 551.

Ἡ γῆ, pro ἡ γῆν, ducebant, (3.
ling. imperf. med.) ab αἰων. α.
274.

НѢ, Ѣ. с. 22. тум ѡѡ, про ѡѡ,
с. 218.

ἡδύς, f. g. ab ἡδύς, *suavis*, neut.
ἡδύ. Comp. ἡδύων, Superl. ἡδίστος.
θ. 40.

H'dh, adverb. *nuper, tum.* *α.* 172.

Ἡ δὲ ἰστορία, συνυλοῖται, ab ἡδύ. & ἰπυ, dico.

Н^е, *ант*, про №. 8. 207.

Ἡλιος, *sol*, Poëticè, pro ἥλιος,
 Heb. *Hel*, splendor, Græc. ἥλιος,
 German. *hell*. ἡλείοις, Poëticè
 pro ἡλίος s. 155.

Ἡ^α, erat, scil. *licitum*, pro ὡς,
ἥς, ἡ, Ποιτικῶς, ἡς, ἡς, ἡς, ab
οἰκῶς, sum. α. 15.

Hies, dat. pro **aiēs**, **aēre**, **caligine**, in mascul. genere **aēr**, sed in f. g. **caligo**. Th. **aiē**, **aiēge**, **ē**, **aēr**. θ. ρ.

Η^ασμεν^α, obscuro, ab η^ασμεν^α.
 σ^αμ^α, σ^αμ^α η^α, obscurus, ab η^ασμεν^α.
 σ^αμ^α, pro σ^αμ^α, apud Poetas,
 pro caligine & tenebris, & σ^αμ^α.
 Η^ασμεν^α, forma. Them. Η^ασμεν^α, video.
 θ. 252.

Ἡρότης, tenebrosus, ἡρότιος,
ab ἡρ, pro ἀήρ, αἰέρος, ὁ, aer.
θ. 807.

H'ōsa, mores, acc. pl. ut & ŋ'ōi.
domicilia. ŋ'ōsa, habitaculis. 2.
167.

Ἡθεῖ, *patruus*, ἡθεῖ, *vocat. pro*
 ἡθεῖς, ἁ θεῖ, *patruus. Them.*
 θεός, *Deus. u. 103.*

ἡθ, :θ, τ, mores, ἐπίκλωπον
ἡθ, furaces mores. s. 67.

Hἔλων, volēbant, imperf. ab ἔλω, volo. Θέλω, idem. f. θελήσω, p. πείλημι. s. 136.

H'íorn, nomen mul. θ. 255.

Hic, incedebant, 3. pl. plusq.
 Alii volunt esse 3. pl. imperf.
 pro *is*, quia *is*, initio aliquan-
 do abundat. Sunt qui volunt
 esse 3. person. pl. aor. 1. inu-
 sitat. *is*, & Poëtice *is*. Th.
is, co. a. 170.

H^{is}, *immisit*, 3. sing. a. i. act.
ab *in*, mitto. α. 343.

Ἡ³λαστοι, *perceussi*, a. i. a. ἄβ. ἀβ. ἰλασ-
τω, f. ἰλασσω, a. i. ἥλασ', pro
ἥλαστε, *υπὲρναυτε*, p. ἥλακτε. α.
363. 419.

Ηλεκτρα, nomen mul. θ. 266.

Ηλεκτρονική, ποσειν πολ. α. 86.

Ἡ λειψύων, nomen viri. α. 3.

Ἡ λικτς, κ, ι, & ἡ λικτςον, κ.
π.

- πῖ, electrum, à λέκτρον, lectus. Th. λέγρωμαι, cubo. α. 142.
- Ἡλάωντο, 3. pl. imperf. pass. ab ἄλλωμι, ergo, vago. Attica reduplicatione, pro ἥλαοντο. Th. αἰλάομαι, ὤμαι, vago. Alii volunt esse pl. perf. pass. per Atticam reduplicationem ab ἐλαύνω, f. αἶσω, in pl. perf. ἐλαλάειν, σω, τω, & cum augmento temporali in pl. ἡλάωντο, discurrebant. α. 143.
- Ἡλθε, venit. α. 2. Vide ἥλυθεν. α. 81.
- Ἡλιθάπιον, gen. Ion. ab ἡλιθαίῳ, τω, ὅ, ῥ, tam altus locus, ut soli uni sit pervius, ab ἥλιῳ, sol, Æolic. ἥλιῳ, & βαίνω, eo. θ. 422.
- Ἡλίπιν, peccavit, α. 2. aet. ab αἰλιπῖω, vel αἰλίπτω, α. 2. ἥλιπιν. α. 80.
- Ἡλύθημεν, venimus, præter. med. ab ἔρχομαι. Vide ἥλυθεν. θ. 619.
- Ἡλυθεν, venit, α. 2. & per synopen, ἥλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλδύσσομαι, p. m. ἥλυθε, α. 2. m. ἡλθόμεν.
- Ἡμεθίων, ὄν, nomen regis. θ. 985.
- Ἡμεθώσι, arenoso, genit. ab ἡμεθώης, Ionicè pro ἀμαθώης, ὄν. Idem quod φαιμαθώης, arenosus. Th. ψάμμω, α, ῥ, arena. α. 360.
- Ἡμερ, dies, gen. ἡμερί, ἡμερί. hinc ἡμερί, diurnus. Th. ἡμέρα, ας, ῥ, dies. α. 176. 419. 778.
- Ἡμερῶς, imperf. augmentum Atticum, sic ἡμερῶς, pro ἐπὶ ἡμέρῳ, à ἡμέρῳ, futurus sum. f. μερῶσσομαι. θ. 478.
- Ἡμερῶ, & sequente plerumque, ἡδῶ, & α. 339.
- Ἡμερον, part. præf. ab ἡμερῶ, sedeo. α. 501.
- Ἡμερῆ, Ionicè, pro ἡμέρας, dies. α. 825.
- Ἡμεροκρίτης, α, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρας, dies, & κρίτης, ας, ῥ, lectus. α. 605.
- Ἡμετέρον, nostrum, ἡμετέρη, ἡμετέρησι, dat. pl. Ion. Th. ἐγώ, ego. α. 367.
- Ἡμεστε, α. 1. ind. aet. ab ἀμείνω, μετο, f. ἔσω, p. ἡμνησθαι, hic pertinet finem, pro ἀπὸ ἡμῶν. θ. 181.
- Ἡμεῖς, semidei, ab ἡμῖν, α, dimidius, & θεός, Deus. α. 160.
- Ἡμεῖων, gen. pl. ἡμεῖονοι, dat. pl. ab ἡμῖον, α, ὅ, ῥ, ἡ, minus, q. d. semiasinus, ab ἡμῖν, α, dimidius, & ὄν, α, asinus. α. 46.
- Ἡμῖν, dimidium, in masc. ἡμῖν, ας, in f. ἡμῖν. α. 40.
- Ἡμῶ, quando, adverb. α. 420.
- Ἡμῶν, metebant, 3. pl. imperf. aet. ab ἀμείνω, μετο, f. ἔσω. α. 288.
- Ἡν, erat, 3. perf. imperf. ab ἡμῖν, sum. α. 178.
- Ἡν, quam, acc. ab ἡν, ῥ, α. 408.
- Ἡν, si, pro ἂν, ἂν, verò per aphazrefin, pro ἰάν. α. 401.
- Ἡνία, ας, ῥ, habena. α. 323.
- Ἡνιόχη, nomen mul. agitatrix. α. 83.
- Ἡνιόχης, fortitudinis, genit. ab ἡνιόχῃ, idem quod ἀνδρείῃ. Thema, αἰνῆς, vir. θ. 516.
- Ἡνίκα, quam, acc. ab ἡνίκα, ὅτι, gen. ἡνίκα, ἡνίκα, α. 761.
- Ἡνιόχ, α, auriga, q. d. πῶς ἡνιόχῃ, qui manu habenas tenet, equosque quod libet inflectit. α. 323.
- Ἡνω, iussit, imperf. vel præter. med.

- med. ab αἰώω, *jubeo*, ὠώξ, pro ὠώξ, *jussit*, a. 1. act. f. αἰώω, s. 68. α. 479.
- Ἡῆς, genit. ab ἡῆς, aurora. Vide in ἡῆς. s. 724.
- Ἡπυρ, αἶψα, τὸ, *jecur*. 9. 524.
- Ἡπειρος, s. ἡ, *Epirus*, terra continens. 9. 189.
- Ἡπειρε, Poëticè, pro ἱπειρε, *deinde*. ex ἱπῆ, & εἶπε, *postea*. s. 292.
- Ἡπερσπύους, part. a. 1. act. *qui decipit*, ab ἡπερσπύω, *decipio*, q. d. ἀπίρω ὅπι, infinitis vocibus, *impostores sunt verbosi*. Th. ὁψ, ὁπῆς, ἡ, *vox*. s. 55.
- Ἡπιος, s, *placidus*. 9. 235.
- Ἡπυ, *profectio*. α. 92.
- Ἡπυον, imperf. *clamabant*. Th. αἰπύω, f. ὕπυω, *sono*. α. 316.
- Ἡρακλῆς, ἥρα, ἡῖ, *Hercules*, propter carminis dimensionem legendum est hic τὸ ἡρακλῆι, tamquam ἡρακλῆ. hinc ἡρακληϊή, *Herculea*. Thema, κλείω, *celebro*. 9. 318. α. 115.
- Ἡρεκον, imperf. *proscindebant*, ab ἡρεῖω, *scindo*, f. ξω. α. 287.
- Ἡρείσας, *sustinuit se*, a. 1. med. ab ἡρείδω, f. εἰσω, *fulcio*. α. 362.
- Ἡρόν, pro ἡρέων, *Doricè*, *venabantur*, ἀ ἡρεῖω, *venor*. Them. ἡρ. Alii scribunt, ἡρεων, imperf. *Doric. esse*, pro ἡρεων, ab αἰρίω, *capio*, f. ἡσω, p. ἡρηκα, imperf. ἡρεον, ἡρεων, a. 2. εἰλον. α. 302.
- Ἡρεν, *Juno*, pro ἡρε. *Ionice* ἡρεν, verò videtur per metathesin dici, pro αἰρε. 9. 314.
- Ἡερῆνια, *mane genita*, propriè *vere nata*. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. 9. 381.
- Ἡερδωός, *nomen fluvii*. 9. 338.
- Ἡεῖον, *contendit*, a. 1. act. ab ἡεῖω, *rixor*, f. ἡσω. Th. ἡεῖς, ἡ, *contentio*. 9. 928.
- Ἡεῖπι, a. 2. ind. *cecidit*. Thema, ἡεῖπω, f. ψω, *evertio*. α. 421.
- Ἡεπασεν, *rapuit*, a. 1. ind. ab ἡεπίζω, *rapio*, f. σω, & Dor. ξω, p. ἡεπακα, a. 2. pass. ἡεπαίγω, p. m. ἡεπαχα. 9. 914.
- Ἡευνον, *hauriebant*, imperf. ab ἡεύνω, f. ὕσιν. α. 301.
- Ἡῆως, ὠῆ, ὁ, *heros*. α. 37.
- Ἡῆς, *suæ*, genit. ab ἡῆς, ἡ, ὄν, *suus*, α, ἡμ, ἡς παρὰ μητρὸς, ἀ *suæ matre*. α. 18.
- Ἡῆων, *erant*, 3. pl. imperf. ab εἰμῖ, *sum*. s. 111.
- Ἡῆω, pro ἡῆω, per pleonasmum ἦσ, *est*, 3. dual. imperfecti ab εἰμῖ, *sum*. α. 50.
- Ἡῆδα, *fuiisti*. 2. singul. imperf. ab εἰμῖ. *Ita est* paragoge *Æolica*. α. 119.
- Ἡῆδιον, imperf. *edebant*, ἡῆδιον, *comedebat*, ab ἡῆδιω, *edo*, f. ἡῆσω, p. ἡῆδικα. Th. ἡῆδω, *edo*. s. 147.
- Ἡῆδοδον, *nomen auctoris*, ex ἡῆς, *via*, ἡ, *delectatio*, & ἡῆδς, *via*, q. d. *via delectationis*. *Facetus comes est in via pro vehiculo*. 9. 22.
- Ἡῆς, pro αἶς, *quibus*, *Ionice*, ab ἡ, *quæ*. 9. 904.
- Ἡῆσιν, *suus*, pro αἶς, ab ἡῆς, ἡ, ὄν, *suus*. s. 47.
- Ἡῆσιν, *fini*. 3. sing. præf. subj. pro ἡ, σιν, *est* paragoge *Poëtica*, ab εἰμῖ, *sum*, sic *Homerus* ἡῆσιν, pro ἡῆσιν, *ἡλιάδ*. α. 408.
- Ἡῆσζοντο, 3. pl. imperf. ab ἡῆσζω, f. σζωμ, *amplector*.
- Ἡῆσον, *Atticè*, ἡῆσον, *minus*. ab ἡῆσαν, ὠῆ, *minor*. à positivo μικρός, *parvus*, caret superl.
- Ἡῆτο, Poët. pro ἡῆτο *sedebat*. 3. sing. imperf. ab ἡῆμαι, *sedeo*. α. 214.
- Ἡῆσυχμ,

Ἡσυχί, *quieti*, ab ἡσυχίας, *quietus*.
θ. 763.

Ἡπ, *hacque*. ἦ, est articul. præ-
pos. accentum habet ob seq. dict.
encliticam π. sic & ἦτ. s. 318.
Th. ἦ, aut, sive. s. 20.

Ἡπ, *verè*, certè, adverb. α. 79.

Ἡπς, quæ, ὅς πς, ὅ π. Vide ἰω π-
ρα. s. 406.

Ἡτοι, *sive*, *sem*. Them. ἦ, aut.
s. 166.

Ἡτορ, τὸ, cor. s. 360.

Ἡυκρως, *pulcricomæ*, genit. ἡυκρό-
μω, & poetice ἡυκρόμω, poetice
ἡυκρόμω, ex ἰὸ & κρόμω, κς, ἦ,
coma. θ. 625.

Ἡω, accus. ab ἡς, *bonus*. Them.
ἰω, ἰω, ὅ, bonus. θ. 817.

Ἡύητο, 3. sing. imperf. pass. ab
αὐξάνω, pro αὐξάνομαι, *augeo*,
perf. ἡύημαι, 3. 1. pass. ἡύη-
θην. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th.
αἰξω, *augeo*.

Ἡφαίης, ε, ὅ, *Vulcanus*, sic dici-
tur, ab ἄπλω, *accendo*, & αἰτώ,
deservo, fabrorum metallicorum
Deus. α. 319.

Ἡχί, 3. person. præf. act. verb.
ἡχίω, f. ἡσω, *sono*. Them. ἡχς,
ε, *sonus*.

Ἡχίη, pro ἡχίη, *vocativus*. Th.
ἡχς, ε, ὅ, *sonus*. unde ἡχί, *fra-*
gor. s. 382. α. 438.

Ἡχίης, εντος, ὅ, *sonorus*, ab ἡχς,
sonus. θ. 767.

Ἡχθης, a. 1. act. ab ἡχθαίρω, *odio*
prosequor, f. αρω, p. ἡχθησα.
Th. ἡχθω, ἡθω, τὸ, *odium*.
θ. 138.

Ἡχθοντα, 3. pl. imperf. ab ἡχθ-
ομαι, *succenseo*. f. ἰσσομαι, vel
ἡσσομαι. Them. ἡχθος, ἡθω, τὸ,
pondus. θ. 155.

Ἡχῶ, ὅω, ὅς, ἦ, *sonus reciprocus*,
Echo, ab ἡχς, *sonus*. α. 279.

Ἡώς, ὅω, ὅς, ἦ, *aurora*, acc.
ἡός, ἡώ, ἡπ' ἡώ, *circa auro-*
ram, & ἡώ θ', *aurorātime*,
pro ἡώ π. vel ἡώ π. s. 550.
θ. 372.

Θ.

, pro π, ὅ. s. 554.

Θαλαμῆα δούρα, *ligna tha-*
lamo vel ædibus struen-
dis apta. Th. θαλάμω, ε, ὅ,
thalamus. s. 807.

Θαλίη, *nomen mul.* (pro θαλία,
ας, ἦ,) *Ionice*, à θαλάω, *vireo*.
θ. 245.

Θαλία, *convivia*, θαλίησι, dat.
pl. *Ionic*. Them. θαλάω, *vireo*.
s. 115.

Θάλασσα, κς, ἦ, *mare*. s. 164.

Θάλαα, *nomen Musæ*, ut Poëtæ
finxerunt. θ. 77.

Θαλερός, ἦ, ὄν, *in flore existens*,
à θαλάω, f. λαώ, *floreo*, *vireo*.
θ. 138.

Θάλασσιν, *florent*, præf. ind. à
θαλάω, f. αλαώ, *vireo*, *floreo*.
s. 236.

Θαλθεῖς, *calefactus*, a. 1. part.
pass. θαλπω. F. ψω. θ. 864.

Θαμνί, *frequenter*, crebrò, ad-
verb. s. 362.

Θάνατω, ε, & θανάτω, *Ion.* mors.
Th. θνήσκω, f. θανέωμαι, *mori*.
s. 155.

Θανείν, *mori*, a. 2. inf. θάνειο. a. 2.
act. opt. à θνήσκω, *mori*. f. 2.
θανέωμαι. f. 1. pass. θνήσκομαι. p.
πίθηκα. a. 2. ἔθανον. p. m. πέθικα.
s. 175.

Θάπην, *sepelivit*, imperf. *Ionic*.
verbi θαπῖω, *sepelio*, f. ψω, p.
τίταφα, aor. 2. ἔταφον, præf.
med. τίθηκα. α. 472.

Θάρσω, ἡθω, τὸ, *animi præsen-*
tia, (*fiducia*) θράσος, *audacia*.

Hinc

- Hinc *ὑπερήσους*, a. i. part. verb. *ὑπερήσων*, fiduciam habeo. s. 319. s. 186.
- ὑπερήσων*, f. *ὑπῶ*, fiduciam affero. *ὑπερήσωνται*, præf. part. Th. *ὑπέρσ*, s. *π*, fiducia. a. 326.
- ὑπέρσων*, celerius, comparat. pro *πέρσων*, ex *πέρσων*, celer. a. 95.
- ὑπέρσων*, π, res mira, *ὑπέρσων* ἰδῶν, mirum visu, Th. *ὑπέρσων* ζῶ, f. *σων*, miror. a. 140.
- ὑπέρσων*, genit. à *ὑπέρσων*, *ὑπέρσων*, ὁ, nomen viri. s. 265.
- ὑπέρσων*, α, κ, Dea, *ὑπέρσων*, gen. Dor. pl. num. & *ὑπέρσων*, Æolicè. a. 338. θ. 41.
- ὑπέρσων*, imperf. pro *ὑπέρσων*, *ὑπέρσων*, à *ὑπέρσων*, *ὑπέρσων*, f. *ὑπέρσων*, a. 224.
- ὑπέρσων*, Ionicè pro *ὑπέρσων*, *ὑπέρσων*. Vide *ὑπέρσων*. s. 62.
- ὑπέρσων*, ὦ, ὁ, cum admiratione spectandus, à *ὑπέρσων*, cum admiratione spectro. Th. *ὑπέρσων*, spectro, contemplor. f. *ὑπέρσων*, Ionicè *ὑπέρσων*.
- ὑπέρσων*, nomen mul. & *ὑπέρσων*, divinam, Ionicè pro *ὑπέρσων*, à *ὑπέρσων*, α, ον, adject. Th. *ὑπέρσων*, Deus. s. 371. s. 32.
- ὑπέρσων*, 3. pers. præf. sub. ponat, h. e. *ὑπέρσων*, more Hebræorum, à *ὑπέρσων*, pono, pro quo Poëtæ *ὑπέρσων*, sicut pro *πέρσων*, *πέρσων*. vel est aor. 2. Poët. pro *ὑπέρσων*, à *ὑπέρσων*, pono, a. 2. *ὑπέρσων*. s. 556.
- ὑπέρσων*, a. 2. aet. infinit. à *ὑπέρσων*, pono, f. *ὑπέρσων*, a. 2. *ὑπέρσων*. s. 815.
- ὑπέρσων*, divinus, gen. s, vel Ion. *ὑπέρσων*. a. 138.
- ὑπέρσων*, volens, præf. part. f. g. à *ὑπέρσων*, F. *ὑπέρσων*. s. 446.
- ὑπέρσων*, dat. pl. à *ὑπέρσων*, idem quod *ὑπέρσων*, fundamentum. s. 816.
- ὑπέρσων*, ponere, Ionicè pro *ὑπέρσων*, a. 2. inf. à *ὑπέρσων*, pono. s. 61.
- ὑπέρσων*, s. *ὑπέρσων*, vel *ὑπέρσων*, ἡ, *ὑπέρσων*, acc. *ὑπέρσων*. *ὑπέρσων*, gen. pl. pro *ὑπέρσων*, Ionismus enim ille non habet locum in Genit. declin. 5. simplicium, nisi dicamus *ὑπέρσων* esse à *ὑπέρσων*, ἡ, *ὑπέρσων*, ὅν, legibus contentatus. s. 137. s. 235. Est & *ὑπέρσων*, nomen Deæ. s. 16.
- ὑπέρσων*, nomen mul. quæ sapit ex legibus. a. 356.
- ὑπέρσων*, ὅ, ἡ, nomen mul. s. 261.
- ὑπέρσων*, forma Deum referens, ex *ὑπέρσων*, & *ὑπέρσων*, forma. Th. *ὑπέρσων*, video, s. 350.
- ὑπέρσων*, divinitus data, à *ὑπέρσων*, do. s. 320.
- ὑπέρσων*, Deus, gen. *ὑπέρσων*, & *ὑπέρσων*, Ion. a. 415. dat. pl. Ion. *ὑπέρσων*, *ὑπέρσων*. a. 28. *ὑπέρσων*, adverb. ex Deo. s. 871.
- ὑπέρσων*, præf. inf. aet. à *ὑπέρσων*, famulor, servio. f. *ὑπέρσων*. Th. *ὑπέρσων*, ὅ, ἡ, minister. s. 135.
- ὑπέρσων*, ὅ, ἡ, minister famulus. s. 100.
- ὑπέρσων*, *ὑπέρσων*, π, ætas. s. 503.
- ὑπέρσων*, ὦ, ὁ, ἡ, calidus. Th. *ὑπέρσων*, f. *ὑπέρσων*, & Æol. *ὑπέρσων*, calefacio. s. 696.
- ὑπέρσων*, a. 2. med. infinit. à *ὑπέρσων*, pono. s. 23.
- ὑπέρσων*, divina, per syncopen pro *ὑπέρσων*, Deo similia, ex *ὑπέρσων*, & *ὑπέρσων*, similis sum. a. 24.
- ὑπέρσων*, ἡ, divina. à *ὑπέρσων*, ὁ, ἡ, divinus. Th. *ὑπέρσων*, ὅ, ἡ, vaticinus. a. 383.
- ὑπέρσων*,

Θίπς, nomen mul. §. 244.

Θίπ, fecit, pro ἔθιπτο. ab ἐθίμην.
a. 2. med. verbi πῆμι, pono.
§. 886.

Θιάντων, gen. pl. part. Alii θιόν-
των, à θίω, curro. At illi. à θείω,
exhibeo me videndum. a. 146.

Θήκη, ἡ, nomen urbis. Θήκας, &c.
a. 105.

Θηκυλῆς, ἱΘ, ὁ, ex urbe The-
barum oriundus, à θείομαι,
nascor. §. 530.

Θήκη, acuit, 3. perf. præf. ind. à
θήω, f. ξω, acuo. a. 388.

Θηπίν, mirandum. à θείομαι. Th.
θιόμαι, ὤμαι, spectro. θηόν-
ται, suspicient, f. 1. à θείομαι.
a. 482. θ. 31.

Θήκων, a. 1. ind. θήκωντο, a. 1. med.
verbi πῆμι, pono, f. θήσω, a.
1. ἔθηκα, a. 2. ἔθλω. a. 465.

Θήλυς, ἱΘ, ὁ, vel ἡ, foemineus.
θήλειαι, foemina. §. 667. θηλυ-
πράων, gen. Aëlic. à θηλυπρία.
comparat. à Them. θήλυς, εἰς,
foemineus. a. 295. a. 4.

Θησαυρός, ἱΘ, ὁ, thesaurus. a. 717.

Θήρ, ῥος, ὁ, fera, in pl. θήρες, dat.
θήρεσι. a. 277.

Θηρόλης, pro θηρόταῖς, Poëtic. à
θηρότης, venitor. θηρόται, in
pl. à θηρεύω, venor. Th. θήρ,
fera. a. 388.

Θηρία, acc. à θησιός, nomen viri.
a. 182.

Θήρ, accus. sing. servus, à θής,
θήρς, ὁ, servus. θήρα, ης, ἡ,
ancilla. a. 602.

Θήσκον, moriebantur, pro ἔθι-
σκον, 3. pl. imperf. verbi θή-
σκω, morior. Vide in θανέιν. a.
117.

Θνητός, ἱΘ, ὁ, mortalis, θνητή,
θνητοῖς, à θνήσκω, morior. a. 73.
a. 88.

Θοίνη, ης, ἡ, epulum. hinc θοινάω,
epulor. a. 114.

Θοός, ἱΘ, ὁ, celer. a. 97.

Θόρε, defiliit, a. 2. act. à θορίω,
vel θόρω, falio. a. 392.

Θόρρον, defilierunt, imperf. pro
ἔθορρον, à θόρω, falio. a. 370.

Θοώς, adverb. celeriter. Th. θοός,
ἱΘ, ὁ, celer. a. 418.

Θρασύα, f. g. à θρασύς, audax.
Th. θάραξ, ἱΘ, τὸ, fiducia. a.
263.

ΘρασυκάρδιΘ, audaci præditus
corde, à θρασύς, audax, hoc à
θάραξ, ἱΘ, fiducia, & καρδία,
ας, ἡ, cor. a. 448.

Θραπῆλα, educationis præmia.
Them. πρίψω, f. θρίψω, alo. a.
188.

Θρίφθῃ, a. 1. pass. Ion. à πρίψω,
alo, f. ψω, p. φθ, a. 2. ἔτραφον,
p. m. τήτραφα. hinc & θρίψασθαι,
a. 1. part. θρίψας, pro ἔθριψας,
a. 1. §. 198. 328.

Θρηκίς, genit. à θρηκίΘ, Thra-
cius, à θρήξ, ηκός, Thrax, no-
men gentile. a. 553.

Θρήκη, ης, ἡ, Thracia, nomen re-
gionis. a. 507.

Θυγάτηρ, ἡ, filia, acc. θυγατέρα, &
θύγατρα Poëticè, vocat. ᾧ θύ-
γατρ. a. 3. §. 265.

Θύει, xluabant, imperf. Ionic. à
θύω, maeto, & impetu feror.
§. 848.

Θύελλα, ης, ἡ, procella. §. 742.

Θύεσσι, victimis, dat. pl. Ionic. à
θύΘ, ἱΘ, τὸ, victima, à θύω,
immolo. a. 338.

Θυήεις, ἱΘ, redolens, ὁ, à Th.
θύω, f. ύσω, maeto. θ. 558.

Θυμαλγία, accusat. v. à θυμαλγής,
afferens dolorem in animo, ex
θυμός, animus, & ἄλγος, εος,
dolor. θ. 629.

Θυμήα-

Θυμῆσσι, a. i. part. f. g. pl. succensentes, à θυμᾶίνω, irascor, F. θυμῶν, a. i. act. ἐθυμῆσαι, hinc part. a. i. act. θυμῆσαι, σου, αν. Them. θυμός, ira. α. 267.

Θυμφορεῖν, præf. inf. à θυμφορέω, animum exedo tristitia, ex θυμός, animus, & βορέ, pabulum, esca. ε. 799.

Θυμολέοντα, acc. sing. à θυμολέω, leonino animo praeclatus, ex θυμός, animus, & λέων, οἶον, leo. ε. 1007.

Θυμοφθόρον, acc. à θυμοφθόρω, animum labefactans, ex θυμός, animus, & φθείρω, corrumpo. Th φθίω, corrumpo. ε. 717.

Θυμός, ὅ, ὁ, animus, ira. ε. 381.

Θύον, θ. 131. furens, part. præf. act. g. n. à θύω, mactō, cum impetu feror. ε. 610.

Θύραξ, adverb. foras, θύραξ, foris, adverb. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, janua. ε. 97. 365.

Θύσαι, αἱ, villi, seu nodi, quales dependent à crumenis, fimbriae. α. 225.

Θύων, præf. part. à θύω, sacrifico. sumitur & θύω, pro ὄρμῳ, impetu quodam feror: item furo, hinc μυθύω, q. d. μῦθον τὸ θύειν, à sacrificiis enim solebant epulari. ε. 109.

Θύον, acc. à θύκω, ε, sedile, pro θύκω, σῶ, τὸ, à θαλάσῳ, sedeo. Th. θύς, ὅ, ὁ, celer. ε. 493.

Θύρηξ, thoracem, acc. pro θύρεξ, Ionicè, à θύρεξ, ακῶ, ὅ, Ionicè mutatur α in η, θύρεξ, pectus: unde θυρήσσω, ξω, pectus armis seu lorica pectus,

per syn. speciei armō, θυρήσσω, ακῶ, armantur, præf. ind. ε. 431.

Θυτή, nom. pl. θυτῆ ἔργα, admiranda opera, θύμω, Ionicè, idem est quod θύμω, & hinc θυτῆ, pro θυμωσῶ, Ion. Th. θυμωζέω, f. ἄσω, miror. α. 165.

I.

Ἰάλλον, volitabant, 3. pl. imperf. pro præf. enallage temporis, ab ἰάλλω, mitto, volo, f. αλλῶ. ε. 269.

Ἰάντα, αἱ, ἡ, nomen mul. ex ἰά, sola, & ἄντα, quæ sola animo virum imitatur. ε. 536.

Ἰάνθη, nomen mul. ab ἰάσσω, calescio. item, exhilato, latisia perfundo. ε. 349.

Ἰαπίθω, gen. Ion. ab ἰαπίτης, nomen viri, ab ἰάπρω, mitto. item, maledictis laceffo, ἰαπίωνος, vocat. casus, filius Japeti, à ἰαπίωνος. ε. 54.

Ἰασίω, dat. nomen viri, ab ἰάω, F. ἰάσω. ε. 970.

Ἰάχε, ἰάχον, 3. pl. imperf. act. verb. ἰάχω, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχων, οἶον, hinc ἰάχη, clamor. ε. 69. α. 441.

Ἰαυληός, ὅ, ὁ, nomen urbis. α. 474.

Ἰδαλιμῶ, sudorificus, ab ἰδῶ, ἰδῶ, τὸ, sudor. idem quod ἰδρῶς, ὠδῶς, ὁ. ε. 415.

Ἰδῆ, a. 2. act. imperat. ab ἰδῶ, video, f. ἰδῶμαι, a. 2. ἰδῶν. & ἰδῶν, in part. ἰδῶν, οἶον, & ἰδῶν, pro ἰδῶσαι. α. 445.

Ἰδῆ, idem quod ἰδῆ, ὅ, atque ε. 19.

Iδῆ.

Ἰδῆ, æstu, dat. sing. ab ἰδῆς, ἰδῆ, ἰδῆ, sudor. α. 397.

Ἰδῆ, a. 2. act. infinit. ἰδῆαι, a. 2. med. infinit. ab ἰδῆ, video. Vide ἰδῆ. α. 166.

Ἰδῆς, genit. ἰδῆ, Mons Creta, sic dictus, quod ex eo longè lateque licuerit circumspicere. θ. 1010.

Ἰδῆς, videris, 2. sing. a. 2. act. subj. ab ἰδῆ, video. α. 335.

Ἰδῆρ, pro ἰδῆρ, & hoc per synopen, pro ἰδῆρ, scimus, ind. præf. 1. pl. Th. ἰδῆρ, scio. Imperat. ἰδῆ, & ἰδῆ. θ. 27. Hinc ἰδῆρ, peritus & ἰδῆρ, peritia, dat. pl. Ion. ἰδῆρ. θ. 377.

Ἰδῆρ, 3. plur. a. 2. med. indic. aspexerint, ab ἰδῆ, video. θ. 451.

Ἰδῆρ, periti, ab ἰδῆρ quod est ab ἰδῆρ, scio. α. 351.

Ἰδῆρ, ἰδῆ, ἰδῆ, provida, sic καὶ ἰδῆρ, dicitur, formica. Th. ἰδῆρ, scio. α. 778.

Ἰδῆρ, acc. ab ἰδῆρ, ἰδῆρ, ἰδῆρ, sudor, per metonym. effecti labor molestus. Thema est, ἰδῆρ, ἰδῆρ, τῆ, sudor. α. 289.

Ἰδῆρ, α, ἰ, nomen mul. quasi ἰδῆρ, gnara. θ. 352.

Ἰδῆρ, emittentes part. præf. g. f. pl. num. ab ἰδῆρ, mitto, alii scribunt ἰδῆρ, idque Æolicè, imperf. ἰδῆρ, α, α, 3. pl. ἰδῆρ, f. ἰδῆρ, p. ἰδῆρ, a. 1. ἰδῆρ, a. 2. ἰδῆρ, α, ἰ, præf. pass. ἰδῆρ, a. 1. pass. ἰδῆρ. θ. 10. 43.

Ἰδῆρ, Ionicè, pro ἰδῆρ, Atticè, præf. inf. ab ἰδῆρ, ubi Iones α, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἰδῆρ, mitto. α. 596.

Ἰδῆρ, cupientes, part. præf. m.

ab ἰδῆρ, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἰδῆρ, cupiebant, imperf. med. 3. pl. α. 23. 251.

Ἰδῆρ, ire, ab ἰδῆρ, eo, pro quo etiam dicitur ἰδῆρ, ἰδῆρ, ἰδῆρ, perrexit ire. α. 40.

Ἰδῆρ, ἰ, ἰ, sacer. item, magnus, immensus, ἰδῆρ, Ionicè, pro ἰδῆρ. ἰδῆρ, g. n. pl. num. intelliguntur sacrificia, ἰδῆρ, pro ἰδῆρ, ἰδῆρ, facere sacra, h. e. sacrificare, ἰδῆρ (pro ἰδῆρ, in f. g.) Donicè. θ. 1014. α. 201. θ. 417. α. 336.

Ἰδῆρ, tranat, ab ἰδῆρ, mitto, spiritu differt, ab ἰδῆρ, eo, de quo paullo antè. θ. 806.

Ἰδῆρ, dat. sing. nomen viri, ab ἰδῆρ. θ. 1000.

Ἰδῆρ, ab ἰδῆρ, ἰδῆρ, ἰδῆρ, idem quod ἰδῆρ, rectus, ἰδῆρ, dat. plur. Ionic. α. 36.

Ἰδῆρ, præf. imperat. accede, ab ἰδῆρ, vel ἰδῆρ, eo. α. 493.

Ἰδῆρ, justos, dat. pl. Ion. paragoge ab ἰδῆρ, α, ἰ, cujus judicia sunt recta, ab ἰδῆρ, ἰδῆρ, ἰδῆρ, rectus, a, um, & ἰδῆρ, jus.

Ἰδῆρ, dirigit, 3. sing. præf. ab ἰδῆρ, dirigo. Th. ἰδῆρ, ἰδῆρ, ἰδῆρ, rectus. α. 7.

Ἰδῆρ, pervenit, ab ἰδῆρ. Th. ἰδῆρ, f. ἰδῆρ, a. 1. ἰδῆρ, venio. θ. 697.

Ἰδῆρ, similis, & ἰδῆρ, ab ἰδῆρ, similis sum. α. 304.

Ἰδῆρ, a. 1. ind. ab ἰδῆρ, supplico. Th. ἰδῆρ, α, ἰ, supplex. α. 13.

Ἰδῆρ, supplicibus, dat. pl. Ion. ab ἰδῆρ, α, ἰ, supplex. α. 327.

Ἰδῆρ, aor. 2. med. ἰδῆρ, ἰδῆρ, α, pervenit ad immortales. Vide in ἰδῆρ. θ. 186.

Ἰδῆρ,

Ἰκῆαι, attigeris. 2. sing. a. 2. med. subj. Ionicè pro ἰκῆ, ab ἰκνέομαι, venio, f. ἰξομαι, p. ἰγμαι, a. 2. m. ἰκόμελῳ, & in 3. plur. ἰκοντο, in aor. 2. subj. ἰκωμαι, η, ηται. s. 468.

Ἰκτερε, Adverb. celerrimè, ἀπὶ Ἰκτιά. Th. ἰκνέομαι. §. 691.

Ἰκτο, per syncopen pro ἰκτετο, pervenit. a. 2. med. ἰκνέομαι. Vide in ἰκηαι. §. 481.

Ἰλαδον, catervatim. s. 287.

Ἰλαον, ab ἱλαοῦ, propitius, Atticè ἱλως. s. 340.

Ἰλάσκεαι, præf. inf. ab ἱλάσκομαι, placo. Th. ἱλάω. s. 338.

Ἰμείσας, Poëticè pro ἰμείσας, part. a. 1. act. à verbo ἰμείζω, loris cado, F. ἰμείσω. Th. ἰμείς, αἶψα, ὅ, lorum. §. 857.

Ἰμείρω, desidero, cupio. f. εἶω, hinc ἰμειρος, desiderium, & ἰμειρόντας, acc. plur. desiderabiles, ab ἰμειρός, ισσα, εν. Th. ἰμείρων. α. 31. s. 617. θ. 359.

Ἰν, pro ἱνα, ut. s. 546.

Ἰνώ, ὄψ, ἡ, valida, nomen mul. ab ἰς, ἰνός, ἡ, robur, fibra. §. 976.

Ἰξ, 3. sing. a. 1. act. indic. Th. ἰκω, venio, f. ἰξω, a. 1. ἰξα. α. 32.

Ἰξαι, pervenies, 2. sing. fut. 1. med. Ionicè pro ἰξῆ, ab ἰκνέομαι, ἔμαι, F. ἰξαμαι, Præt. pass. ἰγμαι, a. 2. med. ἰκόμελῳ, & εν. s. 477.

Ἰσιδία, acc. sing. in nom. ἰσιδής, ἰσ, niger, ab ἰον, & τὸ, νιόλα πυρρύτεα, nigricans, & εἶδος, σ, forma, & hoc ab εἶδω, video. §. 3.

Ἰόλαο, &, nomen peritissimi auri-
gæ. Iolaus, q. d. ἰός ἔλασ, jacu-
lum seu telum populi. α. 78.

Tom. II.

Ἰόντε, euntem, a. 2. act. part. ab ἴμι, eo. part. a. 2. act. ἴων, ἴσσει, ἴον. θ. 773.

Ἰοχίαυος, ας, ἡ, sagittis gaudens. ex ἰός, ἔ, ὅ, telum, & χαίρω, gaudeo. §. 14.

Ἰππόδαμης, equorum dormitor. ἱπ-
πος, & δαμάω, domo. α. 346.

Ἰπποδόν, nomen mul. celer in-
star equi. vel valdè celer. Nam ἱππο in compositione quan-
doque auget, sic & βε quod
est ex βῆς, ut βέλμω. §.
251.

Ἰππών, nomen mul. valdè intel-
ligens. §. 251.

Ἰπποῦ, equus, dat. pl. Ion. ἱπ-
ποισιν. α. 341.

Ἰππότῃ, vocativi casus. ab ἱππό-
της, & ὅ, eques, vocativus pro
nominativo ponitur Poëticè, &
Atticè. α. 216.

Ἰπποκρήνη, equi fons. Nomen fon-
tis, in Boeotia, non procul ab
Helicone monte. θ. 6.

Ἰρξ, ηκ, ὅ, Ionicè, pro ἰρξ, ἰ-
ραξ, ὅ, accipiter. s. 203.

Ἰρις, ἰδός, ἰριος, & ἰριως, ἡ, iris
in accus. ἰριν. §. 780.

Ἰς, ἰνός, ἡ, vis, ἰς αἰέμω, vis ven-
ti. §. 332.

Ἰσ, pro ἰστα, ab ἰσος, par. s. 350.

Ἰσαν, ibant, 3. pl. imperf. act. ab
ἴμι, eo. imperf. ἴν. a. 2. ἴον,
pl. perf. m. ἴεν. θ. 68.

Ἰσαι, & ἴσασιν, 3. pl. ab ἴσμαι,
scio. s. 40.

Ἰσεν, parem, æqualem, ab ἴσος,
par. s. 327.

Ἰσεν, æquale, scilicet prima in
ἴσος est anceps, & proinde scri-
bitur etiam ἴσος, quum prima
corripitur. s. 752.

Ἰσσοῦσθαι, pro ἰσσοῖσθαι, præf. med.
infin. æquare, ab ἴσσω, ἄ,

R

εἶμω.

- αquo*. Them. ἴσθ, ε, ο, par. α. 562.
- Ἰσφαρίζῃ, *aquirat*. q. d. ἴσθ φέρῃ. α. 430.
- Ἰσμερῆς, part. præf. pass. ἰσμερῆς, *stans*, genit. Ion. ἰσμερῆος, ab ἰσμερῃ. α. 569.
- Ἰσσο' pro ἴσσο, 2. sing. præf. pass. imperat. ab ἰσημι, ἴσθ, f. ἴσσω, α. 2. ἴσσω. α. 449.
- Ἰσίων, Ionicè pro ἰσίων, ab ἰσίων, ας, ἡ, *Vesta*, focus. θ. 454.
- Ἰσσοῦν, *stiva*, dat. singul. ab ἰσσοῦς, temo, ἴσινα. ab ἴσις, tela, quod ab ἰσημι, ἴσθ, & βῆς, bos. α. 435.
- Ἰσθ, *telam*, accus. ab ἴσις, ἴ, θ, tela, & malum navis. Them. ἴσημι, ἴσθ. α. 64.
- Ἰσσοῦ, ab ἴσσο, ορεας, ο, ἡ, *gnarus*, sciens. α. 792.
- Ἰσπον, acc. ab ἴσπθ, nomen fluvii Germanici, *Danubius*. θ. 339.
- Ἰχάει, *detinet*, ab ἰχάειω, idem quod ἴχω, habeo. Them. ἴχω, habeo. α. 495.
- Ἰχω, εις, ει, idem quod ἴχω, habeo. ἰχυσ', 3. pl. præf. subj. act. α. 625.
- Ἰχὺς, ἴθ, ἡ, *robur*. dat. ἰχὺι, acc. ἰχὺν, *fremittum*. Hinc ἰχὺώ, *robustus sum*. θ. 146.
- Ἰπν, abierunt, 3. dual. præf. acti- vi, ab ἴπμι, eo. ponitur verò præfens, pro, α. 2. ἴπν, qui 3. dual. format ἰστίω enallage tem- poris. α. 199.
- Ἰπνω, *extremam oram*. ab ἴπνς, ορεας, ἡ, *extremus ambitus*, circum- ferentia. α. 314.
- Ἰφθίμω, genit. fortis, ab ἴφθιμος, & hoc ab ἴφθι, fortiter, quod est ex ἴς, ἴδς, ἡ, *vis*, *robur*. ἴφθιμω. θ. 768.
- Ἰφθι, adverb. fortiter, ab ἴς, ἴδς,

- ἡ, *vis*, *fibra*. α. 541.
- Ἰφικλείδω, nomen viri. α. 111.
- Ἰφικλῆα, nomen viri. ad formam ἡρεκλῆα. à nominativo ἰφικλῆς contractè ἰφικλῆς, q. d. valdè honoratus, gloriosus. α. 54.
- Ἰχθυόοντες, piscibus inhiantes, præf. part. ab ἰχθυάω; ἴ, piscor. Them. ἰχθὺς, ἴθ, ο, piscis. α. 210.
- Ἰχθὺς, ἴθ, ο, piscis, ἰχθὺς pro ἰχθύας sicuti ὄρνς pro ὄρνυας &c. α. 212.
- Ἰχθ, ἴθ, πθ, *vestigium*. α. 680.
- Ἰῶ, dat. sing. ab ἴδς, ἴ, ο, *sagit- ta*. quod est ab ἴημι mitto. item *arugo*, quæ in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At ἴος, ἴα, ἴον, idem quod οἴος, α, εν, *solus*, α, *υπ*. α. 409.
- Ἰων, ἴς, ἡ, clamor, vociferatio. θ. 682.
- Ἰωλῆον, acc. ἰωλῆος, ἴ, ἡ, *κτῆς Thessalia*. θ. 997.
- Ἰωχμῆς, *tumultus*, genit. Ion. ab ἰωχμῆς, ἴ, ο, persecutio hosti- lis, idem quod ἰωκῆ. Th. δῶκω, f. ξω, persequor. θ. 683.

Κ.

- Κ' pro κθ, ἡ κ' dixit θ. θ. 547.
- Κάββαλε, & κάββαλ', prostravit, α. 2. ind. pro καπτόαλε à καπι- βάλλω dejicio, καββάλετ', α. 2. m. 3. perf. sing. Th. βάλλω, f. βαλῶ, p. βέβληκα, α. 2. ἴκαλον, p. m. βέβολα. α. 120. 462.
- Καδδύαμιν pro κατὰ δυνάμιν, pro virili, à δυνάμεις, ιως, ἡ, poten- tia. Them. δυνάμω, f. ἡσσωμα, possum α. 336.
- Καδδ', καδ' εἰ βάλε pro καπτόαλε εἰ, *dejicit verò*. α. 384.
- Καδμῆς

- Κάδμος**, μ , nomen viri, hinc $\kappa\alpha\delta\mu\epsilon\acute{\iota}\sigma\theta\upsilon$, $\kappa\alpha\delta\mu\epsilon\acute{\iota}\sigma\iota\sigma\iota$, dat. pl. & in f. g. $\kappa\alpha\delta\mu\epsilon\tau\eta$, & $\kappa\alpha\delta\mu\eta\acute{\iota}\varsigma$, $\acute{\iota}\delta\delta\varsigma$, Cadm $\acute{\epsilon}\alpha$. s. 161. θ . 937.
- Καταπύρρειν**, præs. part. à $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\pi\iota\omega$, invado. Them. $\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\mu\alpha\iota$, tango, f. $\psi\omicron\mu\alpha\iota$. s. 332.
- Καταρῶς**, purè, adverb. à $\kappa\alpha\tau\alpha\rho\acute{\epsilon}\varsigma$, $\acute{\epsilon}$, $\acute{\omicron}$, purus. Th. $\kappa\alpha\tau\alpha\acute{\iota}\rho\omega$, purgo. s. 337.
- Καθεζομένη**, præs. part. *residens*. à $\kappa\alpha\theta\acute{\epsilon}\zeta\omicron\mu\alpha\iota$, sedeo. Th. $\acute{\epsilon}\zeta\omicron\mu\alpha\iota$, f. $\acute{\iota}\delta\acute{\upsilon}\mu\alpha\iota$, sedeo. α . 34.
- Καθίζη**, 3. perf. præs. ind. *sedet*. $\kappa\alpha\theta\acute{\iota}\zeta\epsilon\iota$, præs. inf. *collocat*. à $\kappa\alpha\theta\acute{\iota}\zeta\omega$. Them. $\acute{\iota}\zeta\omega$, f. $\acute{\iota}\pi\omega$, federe facio. θ . 434.
- Καί**, *sed etiam*; π $\kappa\acute{\iota}$, quæ duo simul juncta sunt distributiva, $\acute{\omicron}\mu\acute{\epsilon}\kappa\acute{\iota}$, *simul etiam*. s. 43. 243.
- Καίνο**, adolent, pro $\kappa\alpha\acute{\iota}\nu\iota\sigma\iota$, $\kappa\alpha\iota\omicron\mu\acute{\iota}\eta$, *ardens*, præs. part. à $\kappa\alpha\acute{\iota}\omega$, uro, accendo, f. $\kappa\alpha\acute{\iota}\omega\sigma\omega$, p. $\kappa\acute{\iota}\kappa\omega\eta\varsigma$, α . 2. pass. $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\iota\omega$, f. 1. pass. $\kappa\alpha\omega\eta\acute{\iota}\sigma\sigma\omega\mu\alpha\iota$. θ . 557.
- Καινία**, à $\kappa\alpha\iota\acute{\nu}\epsilon\upsilon\varsigma$, $\acute{\epsilon}\sigma\theta$, $\acute{\omicron}$, nomen proprium regis. α . 179.
- Καιρὸς**, $\acute{\epsilon}$, $\acute{\omicron}$, *tempus opportunitatis*, occasio. s. 694.
- Καίκεν**, ille: ex $\kappa\acute{\iota}$ & $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\acute{\iota}\nu\theta\upsilon$. s. 293.
- Κακρῶπιον**, pro $\kappa\alpha\kappa\acute{\alpha}\kappa\epsilon\rho\acute{\upsilon}\pi\iota\omega\iota$, abscondens, præs. part. à $\kappa\epsilon\rho\acute{\upsilon}\pi\iota\omega$, abscondo. t. $\psi\omega$. p. $\phi\alpha$. α . 2. $\acute{\epsilon}\kappa\epsilon\rho\upsilon\beta\omicron\epsilon\iota$. s. 471.
- Κακοθημοσύνη**, *ignavia*, ex $\kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}\nu$, malum & $\theta\acute{\eta}\mu\omega\iota$, $\acute{\omicron}\nu\theta\upsilon$, $\acute{\omicron}$, *acervus rerum simul congestarum*. Th. $\acute{\alpha}\theta\eta\mu\iota$, pono. s. 472.
- Κακὸς**, *malus*, propriè *piger*, à $\kappa\acute{\alpha}\zeta\omega$, *cedo*. $\kappa\alpha\kappa\acute{\alpha}$, $\acute{\iota}$, neut. $\kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}\nu$, $\kappa\alpha\kappa'$ pro $\kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}$. dat. pl. $\kappa\alpha\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\sigma\iota$. $\kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}\nu$, pro $\kappa\alpha\kappa\acute{\omega}\varsigma$, adverb. s. 327. comp. $\kappa\alpha\kappa\acute{\iota}\omega\iota$, superl. $\kappa\alpha\kappa\acute{\iota}\sigma\theta\upsilon$. s. 266. 346.
- Κακότης**, dat. sing. à $\kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}\tau\eta\varsigma$, $\eta\tau\eta\varsigma$, $\acute{\iota}$, improbitas. α . 93.
- Κακόχαρτος**, *alienis malis gaudens*, ex $\kappa\alpha\kappa\acute{\omicron}\nu$, malum, & $\chi\alpha\acute{\iota}\rho\omega$, gaudeo. s. 28.
- Κακῶνδρα**, occidere, Doric. pro $\kappa\alpha\kappa\acute{\omega}\nu\tau\acute{\alpha}\rho\delta\mu\alpha\iota$, & hoc pro $\kappa\alpha\kappa\acute{\omega}\nu\tau\acute{\epsilon}\iota\eta\alpha\iota$, α . 1. inf. act. à $\kappa\alpha\kappa\acute{\omega}\nu\tau\eta\mu\iota$, pro $\kappa\alpha\kappa\acute{\omega}\nu\tau\acute{\epsilon}\iota\eta\omega$. Th. $\kappa\acute{\iota}\epsilon\iota\eta\omega$, f. $\kappa\acute{\iota}\epsilon\iota\omega$, occido, p. $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\omega}\nu\theta\upsilon$, α . 2. $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\omega}\nu\theta\omega\iota$. α . 453.
- Κάλα**, ligna. à $\kappa\acute{\alpha}\lambda\omicron\iota$, μ , $\tau\acute{\epsilon}$, lignum. s. 126.
- Καλέω**, *vocare, invitare*, à $\kappa\alpha\lambda\acute{\epsilon}\omega$, voco, f. $\acute{\epsilon}\sigma\omega$, p. $\kappa\acute{\epsilon}\kappa\lambda\eta\kappa\theta\omega$, $\kappa\alpha\lambda\acute{\epsilon}\iota\sigma\kappa\iota$, 3. perf. imperi. Ionicè pro $\acute{\epsilon}\kappa\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota$, $\epsilon\iota$, $\kappa\alpha\lambda\acute{\epsilon}\iota\sigma\theta'$, pro $\kappa\alpha\lambda\acute{\epsilon}\iota\sigma\theta\iota$ vocant. θ . 207. s. 242.
- Καλιαί**, horrea. $\kappa\alpha\lambda\iota\acute{\alpha}$, $\acute{\alpha}\varsigma$, $\acute{\iota}$, $\pi\acute{\iota}\delta\upsilon\varsigma$ ex vinctis; $\kappa\alpha\lambda\iota\acute{\omega}$ Ionicè pro $\kappa\alpha\lambda\iota\acute{\alpha}\iota$. Th. $\kappa\acute{\alpha}\lambda\omicron\iota$, μ , $\tau\acute{\epsilon}$, lignum. s. 307.
- Καλιγυνώαις**, acc. à $\kappa\alpha\lambda\iota\gamma\upsilon\omega\acute{\alpha}\iota\varsigma$, $\alpha\iota\eta\varsigma$, $\acute{\omicron}$, $\acute{\iota}$, *pulcris mulieribus abundans*. ex $\kappa\acute{\alpha}\lambda\theta\upsilon$, $\acute{\epsilon}\sigma\theta$, $\tau\acute{\epsilon}$, *pulcritudo*, & $\gamma\upsilon\omega\eta$, *mulier*. s. 653.
- Καλιόμοιο**, genit. Ion. $\kappa\alpha\lambda\iota\acute{\omicron}\mu\omicron\iota\omicron$, *pulcricoma*. à $\kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\varsigma$, $\acute{\iota}$, $\acute{\omicron}\nu$, *pulcher*, α , $\upsilon\mu$, & $\kappa\acute{\omicron}\mu\eta$, $\eta\varsigma$, $\acute{\iota}$, *coma*. θ . 915.
- Καλιπάρη**, Æolic. seu Boeotice pro $\kappa\alpha\lambda\iota\pi\acute{\alpha}\rho\epsilon\iota\omicron\varsigma$, *pulcras habens genas*, ex $\kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\varsigma$, $\acute{\iota}$, $\acute{\omicron}\nu$, *pulcher*, & $\pi\alpha\rho\epsilon\acute{\alpha}$ & Æolic. $\pi\alpha\rho\eta\acute{\alpha}$, $\acute{\alpha}\varsigma$, $\acute{\iota}$, *mala, gena*. θ . 238.
- Καλιρέθρον**, *pulcrifluum*, à $\kappa\alpha\lambda\acute{\omicron}\varsigma$, $\acute{\iota}$, $\acute{\omicron}\nu$, *pulcher*, & $\rho\acute{\epsilon}\iota\omega$, fluo, f. $\rho\acute{\epsilon}\iota\omega\sigma\omega$, p. $\theta\iota\kappa\alpha$. θ . 339.
- Καλιόπη**, $\eta\varsigma$, $\acute{\iota}$, nomen Musæ, *cujus est elegans eloquium*. *facunda*, ex $\kappa\acute{\alpha}\lambda\omicron\varsigma$, $\epsilon\omicron\varsigma$, $\tau\acute{\epsilon}$, *pulcritudo*, & $\acute{\omicron}\psi$, $\acute{\omicron}\pi\acute{\omicron}\varsigma$, $\acute{\iota}$, *vox*. θ . 79.

Καλλιρρόη, nomen mul. θ. 280.

Καλλιτρίχας, pulcricomos, καλλιτρίχες, ἡ, pulcros crines habens, ex καλός, ἡ, ὄν, pulcher, & τριξ, τριχες, ἡ, pilus. α. 372.

Καλλιρρόον, limpidam, ex καλός, pulcher, & ῥόον, fluentum. Th. ῥίον, f. ῥόον, fluo. α. 737.

Καλίσφυρον, pulcros talos habens, ex καλός, & σφύρον, malleolus. Th. σφύρον, ρος, ἡ, malleus. θ. 526.

Καλός, ἡ, ὄν, pulcher, bonus. Comp. καλίων, ον, ὅ, ἡ, & καλίων, τὸ, Superl. καλίστος, optimus, pulcerrimus. θ. 384.

Καλυπτήριον, contextæ, præf. part. pass. à καλύπτω, tēgo, f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα, ας, ι, a. 2. ἐκάλυπον. α. 134. α. 140.

Καλύπτειν, acc. Ionicè, à καλύπτειν, tegmen capitis muliebre. Them. καλύπτω, tēgo. θ. 574.

Καλύψω, nomen mul. θ. 359.

Κάμψις, dat. pl. palis, pedamentis, à κάμψις, αψος, ἡ, palus. α. 298.

Κάματος, υ, ὅ, labor. hinc कामास, कामास, ὅ, κα, ἡ, laboriosus. Th. कामा, f. काम, p. काम, lassescio. α. 177. 584.

Κάμινος, pro καμίνος. α. 439.

Καμπύλα καλα, curva ligna. à καμπύλῃ, υ, ὅ. Th. καμπύλῃ, f. ψα, p. φα, flecto. α. 324.

Καν, quatuor, etfi, ex κα & αν, fi. α. 337.

Καναχή, crepitatio sonitus. hinc καναχιδά, adverb. cum strepitu. Them. ἡχος, υ, ὅ, sonus. α. 164. θ. 267.

Καναχίζω, imperf. substrebat, à καναχίζω & καναχίω, resonare,

hinc καναχή, crepitatio; καναχίζω, dat. plur. Ionicè. Them. ἡχος, υ, ὅ, sonus. α. 373.

Καπός, ε, ὅ, fumus. α. 43.

Κάπρος, ε, ὅ, aper, item verres, quo sensu accipitur. α. 783.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, caput, per apocopen pro κάρην, υ. α. 534.

Καρπαλίμως, citò, raptim. adverb. q. d. ἀρπαλίμως, ab ἀρπάζω, f. σω, & ξω, rapio. α. 432.

Καρπός, υ, ὅ, fructus. α. 172.

Κάρει, robore, pro ἐν κρείττει, h. e. κρείττειν, more Hebræorum, κρείττος, pro κρείττος, ε, τὸ, robur. θ. 73.

Καρπερόθυμος, dat. καρπερόθυμον; à καρπερόθυμος, ε, ὅ, pertinax, qui toleranti animo est, ex κρείττος, per metathesin litterarum pro κρείττος, ε, τὸ, robur, & θυμός, υ, ὅ, animus. θ. 476.

Καρπερόφρονα, acc. à καρπερόφρονος, ὅ, ἡ, praefractus, item magnanimus, à κρείττος, ε, τὸ, robur, & φρόν, animus.

Κάρεσσον, præstantissimum, pro κρείττεσθαι, ab ἀγαθός, bonus, κρείττεσθαι, κρείττεσθαι. θ. 981.

Κάρφω, siccatur. Th. κάρφω, siccatur, arefacio, f. ψω. α. 7.

Καρχαρόδοντι, acc. sing. dentibus asperum, à κάρχαρος, asper. Th. χαράσσω, f. ξω, sculpo, & ὀδὸς, ὀδός, ὅ, dens. α. 604.

Κασίγνητος, υ, ὅ, ex καίς, ε, ὅ, ἡ, frater, soror, & γίνομαι, nascor. θ. 756.

Κασίπρος, κασιπίρρος, genit. ὅ, stannum. θ. 862.

Κατὲ, cum Genitiv. per. Cum Accus. ad, secundum, κατ' ὄρος, in monte, κατὰ οἶκον, domi. κατὰ ὄρος, ὄρος,

- ἄρην, *ad tempus*, idem quod
 πρὸς καιρὸν. s. 617. 100.
 Καταβέβηκας, *onusa sunt*. 3. pl.
 præf. medii, à βείβω, *one-*
tor, sum gravis, f. σω, p. κα.
 s. 234.
 Καταβήσκει, intrat, f. 1. à καταβαί-
 νω, f. βήσκειν, *descendo*. Th.
 βάνω, co, a. 2. ἴδω. θ. 750.
 Καταγερῶσκει, præf. ind. à κα-
 ταγερῶσκω, *senesco*. Thema,
 γῆρας, αἶθε, πὲ, *senectus*.
 s. 93.
 Καταδύνει, 3. præf. subj. hume-
 fiat, à δύνω, *riro*, f. δύνω.
 s. 546.
 Καταδύνωμαι, Att. & Dor. *ingredi*,
 pro καταδύναι, a. 2. aet. infi-
 nit. à καταδύνω, a. 2. aet. κα-
 πίδω, υς, υ. Th. δύνω, & δύνω,
subeo. α. 196.
 Καταδύνωται, *occidentem*, part. a. 2.
 aet. Them. δύνω, *subeo*, vel δύν-
 ω. θ. 596.
 Καταθεῖο, *poneres*, 2. sing. a. 2.
 med. opt. κατέθηται, *deposue-*
ris. 2. sing. a. 2. med. subj.
 κατέθημαι, κατέθη, & pro hoc
 κατέθηται, Ionicè, à τίθημι, po-
 no. s. 45.
 Κάτθειο, Poët. pro κατέθει, & κα-
 τέθειο, *reconde*, a. 2. imperat.
 med. à κατεπήθημι, *repono*.
 Th. πήθημι, f. θήσω, a. 2. ἴδω.
 s. 627.
 Κατακείρωμαι, præf. part. à κατεκεί-
 ρωμαι, *jaceo*, *decumbo*. s. 364.
 Καταλείπει, destillat. præf. ind. à
 καταλείβομαι, *destillo*. Th. λεί-
 βω, f. ψω, libo. θ. 786.
 Καταλείπειν, præf. inf. à λείπω, *lin-*
quo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον,
 p. m. λείπειται. s. 746.
 Καταλίξει, cubat. fut. ind. à λίξω-
 μαι, *cubare facio*. s. 523.

Καταμύρψω, *opprimat*, a. 1. subj.
 à καταμύρπτω, *comprehendo*.
 Them. μύρπτω, f. ψω, *capio*.
 s. 496.

Καταπίπτειν, *exterrita*, perf. part.
 αἰκνί, per syncopen, ἔχ, pro
 καταπίπτειν, à verbo καταπίπ-
 τω, f. ξω, *perterrefio*, præf. aet.
 καταπίπτειν. Them. πίπτω, ὦ,
 f. ἦσω, *exterreo*. α. 265.

Καταπίπτει, *deglutiebatur*. imperf. Ion.
 Th. πίνω, *bibo*, f. πίνω, p. πίπω-
 κω, a. 2. ἴπιον, *inde in imperat.*
 πῖθι & πῖ. θ. 459.

Κατάσκιον, *opacus*, à σκιά, ἄς, ἡ,
umbra. s. 513.

Κατασφύλλω, α, à σφύλλω, *durus*,
asper. Thema, σφύω, *astringo*,
 f. ψω. θ. 806.

Καταφθιμένοι, *mortuis*, dativ.
 plur. præf. part. à φθίω, idem
 quod φθίω, f. ἔσω, *corrumpo*. θ.
 850.

Καταφλέξαι, *combussisset*, 3. sing.
 a. 1. aet. opt. à φλέγω, *uro*, f.
 ξω, p. χα. α. 18.

Καταφροζίζω, præf. imperat. pass.
 à καταφρορίζομαι, *confidero*.
 Th. φροζίζω, *dico*, f. σω, p. κα.
 a. 2. ἴφροζίζω. p. m. πίφροζίζω. s.
 248.

Καταχύω, *effundit*, 3. imperf. à
 καταχέομαι. Th. χίω, f. χέσω,
fundo. s. 583.

Καπνί, *descendebat*, ex καπνὶ &
 ἴμι, co, est 3. sing. præf. med.
 εἶα, & Atticè ἦα, ας, s. καπνί,
 part. a. 2. à καπνίμι. θ. 723. α.
 254.

Καπλιγγίτω, *redarguat*, præf. im-
 perat. à καπλέγω. Th. ἰλέγω,
 f. ξω, *arguo*. s. 714.

Κατίλειξ, *recensuit*, a. 1. ind. κα-
 τάλειξω. Them. λήγω, f. ξω, *di-*
co. θ. 627.

Καπιανῶν, adverb. ex adverso, coram. Th. ἀντὶ, pro. α. 73.

Καπίνασσι, a. i. ind. pro καπίνασσι, ab inusitato verbo, καίνασσι, habitandum do. Th. καίω, habito. s. 168 §. 538.

Καπνήσθην, constraverat. præter. med. à καπνίσθην, cōstis ex cō & θίσω, pono. per metathesin cōstis, in præter. med. λίσθην, & per reduplicationem cōstisθην, præposita præpositione κατὰ, fit hinc καπνίσθην, constravi. Errant qui à καίνασθην, derivant. Sic enim reduplicatio foret καπνίσθην, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, καπνίσθην, esse dumtaxat præteriti medii, & carere præsentii. Præteritum, si usitatum foret, esset καπνίσθην. α. 269.

Καπίπασσε, diremit, sedavit, a. i. act. ind. verb. καίπαύω, desisto. Them. παύω, finio, cesso. §. 87.

Καπίσθην, oppositi sunt, pro καπισθῆσθην, Æolicè, a. i. ind. pass. à καθίσταμαι, constituor. Them. ἵστημι, f. σῆσω, statuo. §. 674.

Κάπιχε, imperf. ut & καπίαχε, de inebat, pro ἔχω, dicitur χίω. §. 700. 575.

Κατρεφέ, pro κατρεφέα, à κατρεφής, ἔσθι, ὁ καὶ ἡ, lectus, dit. pl. Ion. κατρεφέασι. Th. ἐρίφω. f. ψω, tēgo §. 778.

Κατῳρεῖντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Doricè pro κατῳρεῖντο, à verbo κατῳριόμαι, dependeo, ex κατὰ & αἰωρίω, f. ἵσω, in sublime tollo. α. 225.

Καὶπάζῃ, expulerit, præf. subj. ab ὀπάζω, f. σω, persequor. s. § 24.

Κάτω, infra, deorsum. §. 301.

Καυέξαις, fregeris, a. i. opt. act. à καυάξω, contero, frango. sic Æoles pro αἴη, dicunt αὐή, vel pro καυέξαις, Poët. sublato, τ, & inserto, υ, Æol. ab αἴω, frango. s. 666.

Καῦμα, αἶψα, πῦρ, incendium, à καίω, uro, f. καύσω. §. 844.

Κε, & κεν, particula potentialis, sicut in prosa αὖν, vel expletiva. s. 10. 12. 33.

Κίατο, jacebant, pro ἔκειτο, Ion. & κίατο pro κείατο, à κείμαι, jaceo. α. 241.

Κίγγχοισι, dat. pl. Ion. à κίγγχο, milium, genus leguminis. α. 398.

Κεδῆ, castæ, dat. sing. à κεδῆς, ἡ, ὁν, castus, probus. Th. κῆδος, s. 69.

Κείω, illo, pro ἐκείω, per aphæresin κείοις, κείοισι, dat. pl. Ionic. ab ἐκείω, ille. §. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κείτ', pro ἔκειτο, imperf. Ionic. à κείμαι, jaceo. α. 227.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tēgo, f. ψω, p. φω, a. 2. ἐκάλυτον. §. 745.

Κεκασμένον, perf. pass. à κρίζω, οἴνομον, f. σω. §. 929.

Κεκάλυφ, occultabat, Ionic. plusquam perf. med. à κεύθω, f. κεύσω, p. κα. in præter. med. κέκλυθαι. sicut πάλῃ πάλῃ, γήθει γήθει, &c.

Κεκλήγοντες, præter. med. Æolicè pro κεκληγότες, à κλάζω. verior analysis hæc est: ex præterito κέκληθα, novum verbum κέκληζω, quod Græcis est usitatissimum, unde in part. præf. κέκλη-

- κεκλήμην, οἷον, in pl. οἱ κεκλή-
 γοντες. α. 412.
- Κεκληγώς, vociferans, præter. med.
 à κλάζω, clamo, in f. κλάγξω,
 2. 2. ἐκλαζον, p. m. κέκληγας,
 hinc in part. f. g. κεκληγγή. α.
 449.
- Κέκλυτε, audite, à κλύμι, (The-
 ma κλύω audio.) Hinc κλύθι,
 & poetica redupl. κέκλυθι, in
 2. pl. κλύτε, & κέκλυτε, audi-
 te, correpta penultima. 9. 644.
- Κεκοιμῆσθαι, pulverulentus, Atti-
 cè, pro κεκοιμισθῆσθαι, à κοι-
 νίζω, pulvere impleo, quod est à κοι-
 νις, τας, ἡ, pulvis. α. 473.
- Κεκορημῆσθαι, satiatus, à κορίω, sa-
 tio, F. ἔστω, & ἦστω, p. κεκόρηκα.
 α. 593.
- Κεκορυμῆσθαι, diversam. Them. κεί-
 νω, f. ἴω, secerno, p. κέκεκα.
 α. 55.
- Κεκορυφῆσθαι, latent, 3. pl. præter.
 pass. Ionicè pro κεκορυμῆσθαι οἷσι.
 à κρύπτω, abscondo, f. ψω, p.
 φα. 2. 2. ἔκρυπον. α. 386.
- Κεκτῆσθαι, comparare, præter. pass.
 infinit. à κτίζωμαι, acquiro, f.
 κτήσωμαι, p. κέκτημαι. α. 437.
- Κελαάδιο, genit. Poëticus, pro κε-
 λάδω, à κέλαδος, α, ὁ, strepitus;
 9. 926.
- Κελαειφῶ, nubium offuscatori,
 dat. à κελαειφῆς, ex κελαινός,
 niger, idem quod μέλας, & ἰε-
 φῶ, οἷον, τὸ, nubes. α. 53.
- Κελαινῇ, nigra, dat. Thema est
 μέλας, μέλαινα, μέλαινα, niger;
 pro μ, ponitur κ, κελαινόν. α.
 173.
- Κελαίβω, genit. κελάβως, α, ὁ,
 uia. α. 580.
- Κελεύω, jubeo, præf. ind. à κέ-
 λομαι, Poëticè, κέκλωμαι, κέ-
 λωθ', pro ἐκέλοιθ', 3. pl. im-
- perf. 9. 33. α. 306. 9. 686.
- Κενῶν, Poëticè, pro κενῶν, à κε-
 νός, ὅ, ὁ, vacuus. α. 498.
- Κένταυροι, Centauri, ex κεντίω,
 stimulo, pungo, & ταῦρος, La-
 tinè, taurus. α. 184.
- Κεραμύς, οἷον, ὁ, figulus, à κέρα-
 μος, α, ὁ, urceus, vel terra fi-
 gularis. α. 25.
- Κεραοί, cornutæ, à κεράος, ὅ, ὁ,
 hoc à κέρα, cornu. α. 529.
- Κεραυνῶ, gen. sing. à κεραυνός, ὁ,
 fulmen, q. à κείρω, scindo, &
 αἶω, uro. hinc κεραυνῶω, ful-
 mino, fulmine percutio. κεραυνω-
 θέντος, α. 1. part. pass. genit.
 9. 846. 859.
- Κέρας, αὐτός, τὸ, cornu. 9. 311.
- Κέρβερον, Cerberus. 9. 311.
- Κέρδος, οἷον, τὸ, lucrum. hinc κερ-
 δαίνω, lucrari, à κερδαίνω. α.
 323. 352.
- Κερκῆς, nomen mul. 9. 315.
- Κέρσε, 3. perf. α. 1. ind. Ionicè,
 verbi κείρω, tondeo, f. ῥῶ, &
 Æol. κέρσω, α. 1. ἔκερσα, & ἔκερ-
 σα. hinc κέρσω, per τμησιν, pro
 ἀπέκερσα. α. 419.
- Κέρταρα, convicia, quasi dicas con-
 vocia, à κέρταρος, mordax, ca-
 villatorius, hinc κερτομέω, con-
 vicior, ex κείρω, tondeo. &
 σμῶν, sectio, quod est à τέμνω,
 feco, p. m. τέτομα. α. 788. α.
 54.
- Κάθεισι, dat. pl. à κεύθω, οἷον, τὸ,
 caverna profunda, à κεύθω, oc-
 culto. unde etiam est κάθωμῶν.
 ὦν, ὁ, locus qui occultat. Re-
 gula: Nomina appellativa in ὦν,
 & εἶον, significant locum. ut,
 ἀμπέλων, ὦν, ὁ, vineæ.
 9. 300.
- Κεφαλή, ἡς, ἡ, caput, gen. plur.
 κεφαλῶν, Ionicè, pro κεφα-
 λῶν,

- λῶν, dativ. κεφαλῇσι. §. 827.
 s. 418.
 Κεφάλαιον, dat. sing. in nom. κεφα-
 λαίον, s. nomen viri. §. 986.
 Κεχαίρητο, latatus est. 3. sing. a. 2.
 med. ut. ἐκαχήμενον, s. ετο, &
 per reduplicationem Poëticam,
 κεκαχήμενον. Dicitur verò, κεχαί-
 ρητο, per συνηλλῶ, ut vocant.
 Mallam à plusq. perf. formare,
 ἐκαχήμενον, ησεν, ητο, à χαίρε-
 ρμαι, lætor. perf. κέχαρμαι, & κε-
 χάρημαι, quasi à χαρίω. α. 65.
 Κεχαρισμένη, grata est, perf. part.
 à χαρίζομαι, rem gratam facio.
 Them. χάρις, ιτ, ἡ, gratia.
 s. 683.
 Κεχηρμένον, indigus, præf. perf.
 part. à χεῖρωμαι, uitor, f. χεῖρου-
 ρμαι, p. κέχηρμαι, a. 1. m. ἐχρη-
 σάμενον. s. 478.
 Κέχρηται, fusa est. 3. perf. perf.
 p. ass. à χύω, f. ὕω, p. pass. κέ-
 χρημαι. Th. χέω, f. χύω, fun-
 do. §. 727.
 Κήδν, lædit, 3. perf. præf. à κήδν,
 ango. Th. κῆδος, σ, τὸ, cura.
 s. 364.
 Κήδνα, acc. pl. à κῆδος, σ, τὸ,
 cura, damnum. s. 49.
 Κῆλα, tela, n. g. pl. num. à κῆ-
 λον, Ionicè, pro κῆλον, lignum.
 §. 708.
 Κηλῖον, dativ. à κηλῖον, calidus.
 Thema, κηλῖον, f. κηλῖον, uro.
 §. 865.
 Κῆρ, κηρός, ἡ, parca, mendosè
 scribitur, κῆρ. α. 156.
 Κῆρ, pro κίερ, απες, τὸ, cor. (sicu-
 ti pro ἱερ, ἦρ, dicitur) κῆρ,
 κῆρ. α. 249, 435.
 Κηρόν, ex corde, adverb. à κῆρ,
 τὸ, cor. α. 85.
 Κηρίον, s. τὸ, favius, à κηρός, ὅ,
 s. ceta, §. 597.
- Κηρυτρίον, gen. pl. à κηρυτρίος,
 ἰ, ὅ, ἡ, morti obnoxius, q. d.
 fato nutritus, à κῆρ, fatum, &
 τριφω, alo. s. 418.
 Κῆρυξ, υἱος, ὁ, præco. s. 79.
 Κητώ, ἰ, ἡ, nomen mul. fortè
 sic dicta à prodigiosa crassitie,
 qualis est in balæna seu ceto,
 monstro illo marino, κηῶς, ge-
 nit. contract. §. 270, 336.
 Κῆρυξ, acc. sing. à κῆρυξ, υἱος, ὁ,
 nomen regis. α. 354.
 Κηρύττωσι, dat. pl. Poëticus, pro
 κηρύττω, à κηρύττω, ἰ, ὅ, fucus
 ex apum genere. §. 595.
 Κῆρσις, ἡ, περα, sacculus, ubi κῆ-
 ρται βόσις, ubi victus reconditur.
 α. 224.
 Κηρύττει, personabat, imperf. ab-
 jecto augmento à κηρύττω, f.
 ἰ, ὅ, cithara cano. Th. κηρύττω,
 ας, ἡ, cithara, est organon mu-
 sicum. α. 202.
 Κηρύττης, ὅ, ὁ, citharista, pl. οἱ
 κηρύτται, à κηρύττω, ας, ἡ, ci-
 thara. §. 95.
 Κηρύττει, vocat. 3. person. ind.
 à κηρύττω, voce, Poët. κηρύττω.
 §. 418.
 Κίον, columnis, dat. pl. à κίον,
 οἱ, ὅ, ἡ, columna, κίον, acc.
 pro κίονα. §. 521, 779.
 Κίρκη, Circe, nomen sagæ. §.
 957.
 Κλάζοντι, præf. part. dual. num.
 à κλάζω, clamo. Vide supra
 κεκληγώς. α. 406.
 Κλαίω, fletus, præf. part. à κλαίω,
 fletus, f. κλαίω, p. κέκλαυκα. s.
 221.
 Κλείω, pro κλίω, & hoc ex κλείω,
 res praeclarè gesta, à κλείω, σ, τὸ,
 gloria. Them. κλείω, cele-
 bro. §. 160.
 Κλείω, præf. imperat. celebrate,
 à κλείω,

- à κλείω, celebros. hinc κλειπός,
 ὅ, inclutus. α. 473.
 Κλειώ, ὅ, ἡ, nomen mul. &
 Musæ. ὁ. 77.
 Κλέος, ὅ, τὸ, gloria. pro quo
 etiam dicitur κλέος, ὅ, τὸ,
 gloria. Them. κλείω, celebros.
 α. 107.
 Κλέψας, furatus, a. i. part. à κλέ-
 πῳ, clepo, furor, fut. κλέψω,
 p. κέκλεφα, p. pass. κέκλεμμαι,
 p. med. κέκλοπα. α. 55.
 Κλῆρος, acc. à κλῆρος, α, ὁ, fors,
 patrimonium. α. 37.
 Κλόνον, acc. à κλόνῳ, α, ἡ, tur-
 batio, tumultus. hinc κλονίω, ὦ,
 commoveo, f. ἴσω. ὁ. 935.
 Κλυζομένη, inundanti, dat. præf.
 part. à κλύζῳ, κλυο, f. σω, p.
 κέκλυκα. α. 209.
 Κλυμένη, nomen mul. ὁ. 351.
 Κλύοιμι, præf. opt. audirem, à
 κλύω, audio, κλύθι, præf. impe-
 rativi est à κλύμι, at κέκλυθι,
 & κέκλυτε, per reduplicationem,
 pro κλύθι, & κλύτι, in præf.
 imperat. hinc κλυτός, κλυτῷ,
 inclutus. ὁ. 32, 644. α. 9. 70.
 Κλωθῶ, nomen Paræ. Vide Ca-
 lepin. α. 258.
 Κνήμῃσι, dat. pl. Ion. pro κνήμαις,
 Ionicè, à κνήμη, tibia, supra,
 cruris. α. 123.
 Κνημίδας, acc. pl. à κνημίδος, ἴδης,
 ἡ, ocreæ. Th. κνήμη, α, ἡ, tibia.
 α. 122.
 Κόθυρις, à κόθυρος, epitheton fu-
 ci, παρὰ τὸ κείθεν τὴν ἔσθην,
 quod aculeum non exerat mo-
 re apium, à κέθω, oculo, &
 ἔσθην, cauda. α. 305.
 Κοίλῳ, cavus, κοίλῃ, dat. pl. κοί-
 λῃσι. α. 52, 689.
 Κοιμηθεῖσθε, a. i. part. pass. à κοι-
 μῆναι, somno, facio dormire, κοι-
- μῆναι, somno, dormio, f. i.
 pass. κοιμηθήσθε, a. i. m. κοι-
 μησέμεθα. ὁ. 214.
 Κοινός, genit. à κοινός, ὅ, ὁ, com-
 munis. α. 723.
 Κοῖος, κοῖος, nomen viri. ὁ. 407.
 Κοιρανίων, præf. part. imperans,
 à κοίρανος, α, ὁ, rex. hinc κοι-
 ρανίω, ὦ, dominor. ὁ. 33.
 Κοῖτον, acc. à κοῖτος, α, ὁ, idem
 quod κοῖτη, α, ἡ, cubile. α.
 574.
 Κοκκύζῃ, canit. 3. perf. præf. à
 κοκκύζω, coccyzo, à κόκκυξ,
 υἱός, ὁ, cuculus. α. 486.
 Κολλήνται, ferruminati, nom. pl.
 à κολλήσις, ιστα, εν, glutinatus.
 Thema, κόλλα, α, ἡ, glutem.
 α. 309.
 Κολασυεῖ, palearum strepitu, à
 κολασυεῖς, ὅ, ὁ. Schol. ἡχῶ
 φρυγάνων συρρομένων. h. e. strepi-
 tus farmentorum, quum tra-
 huntur, ex σύρω, traho. & κῶ-
 λον, lignum, seu κόλῳ, mutil-
 lus. Est enim farmentum li-
 gnum defractum. ὁ. 880.
 Κομῶν, nutrito, præf. inf. à κο-
 μῶν, f. ἴσω, nutrio & curam ge-
 ro. hinc κομίζω, & κομίσασθαι,
 a. i. m. inf. α. 604. 317.
 Κονάβησι, edidit fragorem, a. i.
 ind. Ion. à κονάβω, ὦ, resono.
 Th. κονάβῳ, α, ὁ, sonitus. ὁ.
 840.
 Κονίῃσι, dat. pl. Ion. pro κονίαις;
 à κονία, α, ἡ, idem quod κόνις,
 α, ἡ, pulvis, acc. κόνιν. α. 365.
 ὁ. 706.
 Κονίοντες, pulverem excitantes,
 præf. part. à κονίω, vel κονίζω.
 Them. κόνις, α, ἡ, pulvis. α.
 342.
 Κοπήσθην, excitatus, præf. part.
 à κόπτω, pulsor, scindor.
 Them.

- Them. *κρίω*, f. *ψω*, scindo. α. 63.
- Κορυσάμμος*, satiat, a. i. m. part. Poët. pro *κορυσάμμος*. Vide *κρίσας*. s. 33.
- Κορυσάω*, saturato, a. i. infinit. pro imperativo. Hellenismus. à *κρίννυμι*, vel *κρίω*, faturo. §. 366.
- Κόρυς*, collegit, imperf. act. pro *κρίσκειν*, verbi *κρίω*, vel *κρίσκειν*, coacervo. Th. *κρίσκει*, υ, η, acervus. §. 853.
- Κόρυς*, υ, & Ion. *κρίσκει*, satietas. Thema, *κρίω*, latio. §. 593.
- Κόρυς*, genit. à *κρίν*, υ, η, galea. α. 417.
- Κορύσσω*, præf. inf. à *κορύσσω*, α. q. d. galea munio, *κορύσσω*, præf. part. f. g. Thema, *κρίν*, υ, η, galea. α. 198. 148.
- Κορυφή*, genit. §. 62. *κορυφή*, dat. pl. Ionic. à *κορυφή*, υ, η, vertex. §. 1010.
- Κορυφή*, υ, η, cornix, hinc *κορυφώω*, acc. *ροστρά*, Poëtice, pro *κορυφώω*, à *κορυφώω*, ω, incurvus & lunatus sum. à *κορυφή*, summitas, curvatura. s. 679. α. 289.
- Κοσμήω*, præf. inf. sic *κοσμήω*, ornavit, a. i. pro *κοσμήω*, à *κοσμήω*, f. *ήσω*. Th. *κοσμήω*, υ, ο, ornatus, ordo. s. 72, 76.
- Κοτίς*, 3. præf. ind. *est infestus*, *κοτίσκει*, præf. part. f. g. *κοτίσκει*, dual. num. part. à *κότις*, f. *ήσω*, & *ήσω*, irascor. Th. *κότις*, υ, ο, ira vetus. s. 29, §. 315.
- Κότις*, υ, ο, nomen viri, seu gigantis. §. 714.
- Κόρη*, υ, η, puella, idem quod *κρί*, ex eoque factum Poëtica epenthesi, §. v. pl. *κῆραι*. Thez. ma, *κρίω*, verro. α. 126.
- Κυρίζω*, à teneris educant, 3. pl. præf. verbi *κρίω*, à puerili ætate educo, à *κρίω*, idem quod *κρίω*, puer. Th. *κρίω*, verro. §. 347.
- Κυρίως*, junior. Etiam substantiva apud Græcos persæpè comparantur, à *κρίω*, idem quod *κρίω*, juvenculus. Thema, *κρίω*, f. *ήσω*, & *ήσω*, verro. s. 447.
- Κυρίως*, υ, juvenularum nutritor, à *κρίω*, hoc à *κρίω*, *juvencula*, *κρίω*, orno, quæ dum se comit, annus it. §. 450.
- Κυρίως*, præf. part. f. g. à *κρίω*, f. *ήσω*, levo, à *κρίω*, levis. s. 463.
- Κύριος*, υ, ο, levis, ut *κρίω* *ήσω*, levis spes. s. 761.
- Κράδι*, υ, η, pro *ficu sylvestri*. s. 699.
- Κράδι*, acc. sing. Ion. à *κράδι*, per metathesin, pro *κράδι*, υ, η, cor. s. 340.
- Κράτις*, dat. sing. imperio, à *κράτις*, υ, ο, τὸ, robur. hinc *κράτις*, validus, *κράτις*, gen. plur. Æolicè, *κράτις*, superl. validissimus. §. 49, 683, 864.
- Κράτις*, præpotens est, 3. pers. præf. ind. à *κράτις*, ω, imperium obtineo, f. *ήσω*, p. *κράτις*. Them. *κράτις*, υ, ο, τὸ, robur. §. 403.
- Κρατίζω*, dat. sing. à *κράτις*, infracto animo sum, ex *κράτις*, robur, & *φρέων*, animus. α. 458. *κράτις*. s. 147. §. 509. *κράτις*. §. 297.
- Κράτις*, *capiti*, dat. sing. à *κράτις*, *κράτις*.

- κρατὶς, ὁ, vel τὸ. Th. *κράνιον*,
 ὁ, τὸ, *caput*, unde per apocope-
 pen, *κράνη*, τὸ ἀκλίον, pro *κρά-
 νη*, dicitur *κράνη* Doricè, & per
 novam apocopen *κράρ*, pro *κρά-
 νη*. item, pro *κράρ*, per meta-
 thesin *κράας*, αἰῶ, & *κράς*,
κρατὶς. unde etiam descendunt
κράνον, ὁ, τὸ, & diminutivum
κρανίον, ὁ, τὸ, *calvaria*. α. 136.
- Κράας*, αἶπος, & Atticè, *κράως*, τὸ,
 caro. s. 591.
- Κρεῖον*, acc. à *κρεῖν*, ὁ, ὁ, nomen
 viri. s. 134.
- Κρεῖοντι*, acc. sing. nomen viri. à
κρεῖων, οἶτος, ὁ. α. 83.
- Κρεῖσσαν*, vel *κρεῖτταν*, οἶ, ὁ, ὁ
 ἢ, præstantior vel melior, à po-
 sitivo *ἀγαθός*, bonus. Th. *κρεῖ-
 τ*, εἶ, τὸ, robur. s. 210.
- Κρεμῶσασθαι*, α. 1. med. infin. à
κρέμαμαι, *suspensor*, conjuga-
 tur ut *ἵσταμαι*. Them. *κρεμῶω*,
 & *κρεμῶνται*, f. αἶω, *suspen-
 do*. s. 629.
- Κρεδῆμονον*, ὁ, τὸ, propriè capi-
 tis ligamentum, ex *κρεῖς*, & *δῆω*,
 ligo. per metaph. *pinna muro-
 rum*, & ponitur pro *mœnibus*.
 α. 105.
- Κρεῖθεν*, adverb. à *capite*, ex *κρεῖς*,
 αἶπος. Thema est, *κράνιον*, ὁ,
 τὸ, *caput*. α. 7.
- Κρεῖων*, genit. à *κρεῖω*, ης, ἢ, *fons*,
 à fundendo, quia fundit aquas,
κρεῖωων, Æolicè, pro *κρεῖωων*,
 genit. pl. s. 758.
- Κρήτη*, *κρήτης*, nomen Insulæ. s.
 477.
- Κρητῆρας*, genit. Ion. *κρητῆρ*, Ioni-
 cè, pro *κρητῆρ*, ἥρας, ὁ, Latinè,
crater, à *κρηννυμι*, f. αἶω, *misceo*,
tempero, quia in eo merum
 diluitur, ne noceat. s. 744.
- Κεῖναιτο*, *pugnarunt*, 3. pl. a. 1.
 med. à *κείνω*, *discerno*, f. ἴω,
κείνωσι, 3. pl. a. 1. act. subj.
κείνας, part. a. 1. act. s. 801.
 s. 882.
- Κεῖσιν*, nomen mul. s. 359.
- Κεῖω*, nomen mul. s. 375.
- Κεῖρα*, *tramat*, per syncopen,
 pro *κερκίδα*, à *κερκίς*, ἴδος, ἢ,
 vel tanquam à *κερξ*. Thema,
κερῆν, ης, ἢ, *trama*. s. 538.
- Κερκισπιπλῶ*, *croceo peplo*, à
κερκίς, ὁ, ὁ, *crocus*, & *πίπλον*,
 ὁ, τὸ, *peplum*, vestis mulie-
 bris. s. 358.
- Κερκίδης*, ὁ, ὁ, *filius* Ἐ *κερκίς*,
 h. e. *Saturni*. Sic vocatur ὁ
Ζεύς. *κερκίδω*, Ionicè, pro *κερ-
 κίδα*. s. 18.
- Κερκίω*, οἶ, ὁ, idem quod *κερκί-
 δης*, à *κερκί*, ὁ, ὁ, *Saturnus*,
 qui sic videtur dictus à splen-
 dore. Hebr. *karan*, *splendere*.
 Fr. Jun. Aliis quasi *κερκί* tem-
 pus: plurimum enim temporis
 conficit in emetiendo suo orbe.
 s. 276.
- Κερκίφοισι*, dat. pl. Ion. à *κερκίφος*,
 ὁ, ὁ, *tempus*, pars capitis, *παρα* τὸ
κερκί τὸ αἶφῶ, quod ibi evi-
 dens sit venarum pulsus. α. 226.
- Κρύος*, εἶ, τὸ, *frigus*, hinc *κρυ-
 εῖς*, ὁ, & Ionicè *κρυεῖο*, fri-
 gidus. hinc *κρύος*, οἶτος, ὁ,
 Poëtis idem quod *κρυεῖς*. s. 494.
 s. 657. 936.
- Κρυπῶδης*, *secreti*, gen. à *κρυ-
 πῶδης*, apud Poëtas idem quod
κρυπτός, occultus. hinc & *κρύ-
 φος*, abditus. Th. *κρύπῳ*, f. ψω,
 occulto, abscondo, a. 2. ἔκρυ-
 βον. s. 329. 789.
- Κρύψ*, a. 1. Ion. à *κρύπῳ*, occulto.
 hinc *κρύψας*, a. 1. part. *κρύ-
 ψας*, f. g. s. 174. s. 50.
- Κρύψ*

- Κρώζῃ**, præf. subj. à κρώζω, *cro-*
cio, quod est cornicis. s. 747.
- Κωμήεις**, occisæ, part. a 2. med.
ab indic. ἐκώμην, ad formam
ἐκώμην, ab a. 2. aët. ἐκτίω, pro
quo Doros ἐκέν. à κῆμι, occi-
do, f. κῆμι. Them. κλείω. α.
402.
- Κπῖανον**, gen. pl. à κπῖανον, s, πῖ,
possessio. Poëtis idem quod κῆ-
μι & κπῖαρ, ατϙ, πῖ, idem.
Th. κῶμαι, f. ἵσται, acqui-
ro. s. 317.
- Κτείναια**, acc. à κτείναι, ατϙ,
part. a. 1. aët. à κτείνω, occido,
f. κτείνω. p. ἐκτείνω, a. 2. ἐκτείνω,
a. 1. ἐκτείνω, κτενέμεναι, Doricè
pro κτείνω, præf. inf. aët. α.
414. 448.
- Κτήμασ'**, dat. plur. pro κτήματα,
per apocopen. à κτήμα, posses-
sio. Th. κῶμαι, ὤμαι, acqui-
ro. s. 34.
- Κτητή**, famulam, acc. à κτητής,
acquisibilis. Th. κῶμαι, f. ἵσται,
acquirō. s. 406.
- Κτύπϙ**, sonitus, à τύπω, pulso.
α. 98.
- Κυανόπεπλον**, cæruleo peplo. à κύαν-
ϙ, cæruleus, & πέπλον, pe-
plum. 9. 406.
- Κυανόπτερος**, nigras alas habens,
ex κύανϙ, cæruleus, & πτερόν,
s, πῖ, ala.
- Κυάνη**, genit. à κύανϙ, cæruleus.
hinc κυάνη, nigra, dat. plur.
κυανίησι pro κυανίαις, & κυ-
ανίαν, Æolicè, pro κυανίαν. α.
143. 249. α. 7.
- Κυανόχαιτης**, s, nom. ex κύανος, s,
cæruleus, color niger, &
χάιτη, ἡ, juba, coma. α. 120.
- Κυανόπιν**, nigroculam, acc. à κυ-
ανόπιν, ἡ, cæruleus aspectu,
à κύανϙ, cæruleus, & ὤψ,
- ὠπός, ὁ, oculus. Th. ἐπῶμαι,
video, p. m. ὠπῶ. α. 356.
- Κυδάλιμος**, idem quod κύδιμος,
gloriosus, à κύδις, ατϙ, πῖ, glo-
ria. α. 74.
- Κυδῆς**, ατϙ, πῖ, gloria, in comp.
κυδίων, gloriosior, superl. κύ-
δις, s, ὁ, gloriosissimus. s.
313. 4. 548.
- Κυδαίνων**, illustrans, præf. part. à
κυδαίνω, gloriosum reddo, f. ὤ,
p. κῶ. Th. κύδις, ατϙ, πῖ, glo-
ria. s. 38.
- Κυδίων**, exultans, jactabundus,
præf. part. pro κυδαίνω, à κυδαίνω,
gloriosior, jactito. Th. κύδις, ατϙ,
πῖ, gloria. α. 27.
- Κυδῖος**, ἡ, ὄν, inclytus, celebris,
Th. κύδις, ατϙ, πῖ, gloria. s.
257.
- Κυδαίμος**, s, ὁ, tumultus, q. à
κύω, pario, & δαίμος, timor.
α. 156.
- Κυδίρειαι**, ας, ἡ, Venus, ὅτι καὶ θεί-
α τὴν ἔρωτα, occultat amorem ve-
nereus. Tenebras amat propter
opera tenebrarum. 9. 937.
- Κυθήρης**, κυθήρησι, dat. pl. à κύ-
θηρος, s, ὁ. Th. κυθήρη, insula
ad Laconiam. 9. 192.
- Κυκλοπρεής**, ατϙ, ὁ, ἡ, tornando
rotundus factus, ex κύκλϙ, s,
circularis, & πρέω, terebro.
α. 208.
- Κύκλαψ**, αψης, ὁ, οἱ κύκλαψες,
Cyclopes, ex κύκλϙ, s, ὁ,
orbis, circularis, & ὤψ, oculus.
Th. ἐπῶμαι, video. 9. 144.
- Κέκνϙ**, α. 65. 346. 368. 413.
κύκνοι, α. 57. 329. 331. 466. 472.
κύκνε, α. 350. κύκνοι, α. 316.
- Κυλίνδῃ**, præf. ind. pass. à κυ-
λίνδω, volvo. hinc κυλινδ-
ῶμεν. Th. κυλίω, f. ἵσται, volvo.
α. 378. 438.

Κυμαθίας, genit. præs. part. à
κυμαίνω, fluctuo. Th. κύμα,
αἶψα, πῶ, fluctus. s. 390.

Κύματα, nom. pl. à κύμα, αἶψα,
τὸ, fluctus, q. à κυκλώ, misceo.
unde est κύημα, pro quo κύ-
μα. κύματ', s. 352. s. 687.

Κυμαθόληγη, nomen mul.

Κύμω, acc. casus, à κύμη, ης, ἡ,
nomen urbis. s. 636.

Κυμοπόλειον, nomen mulieris. s.
810.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen proprium
mul.

Κυμοδόη, nomen proprium mul.

Κυνή, ης, ἡ, (sub. δόρα) pellis
canis, galea. Th. κύων, κυνός,
canis. s. 227.

Κυμώ, nomen mul. s. 255.

Κυπαρίσσια, epitheton Veneris,
quæ nata dicitur in insula Cy-
pro. Cuprum quoque ceu scor-
tum, metallis omnibus misceri
dicitur, verum metri dimensio
videtur postulare, ut hîc lega-
tur κυπαρίσση. s. 199.

Κύπρις, s, nomen insulæ Vene-
ri sacrae: unde & κύπρις, Ve-
nus. s. 193.

Κυρήσις, a. 1. part. à κυρίω, inci-
do. Th. κύρω. fut. Æol. σω. in-
cido. s. 755.

Κύρω, a. 1. inf. incidere. à κύρω,
F. κύρω, κύρωσις, a. 1. part. s.
326.

Κυσαμνή, a. 1. part. med. f. g.
pro κυσαμνίη, quæ concepit,
verbi κύωμαι, in utero gestor.
Th. κύω, osculor. s. 125.

Κύων, κυνός, ὁ vel ἡ, canis. κυνός,
acc. κυνός, nom. & acc. dual.
κυνοί, dat. pl. s. 769.

Κῶμα, τῆς, τὸ, κοιμησις, somnus
profundus. s. 798.

Κῶμαζον, imperf. Ion. pro κῶμα-

μαζον, verbi κῶμαζω, comef-
sor. Th. κῶμας, s, ὁ, comesta-
tio. s. 281.

Κῶμη, ης, ἡ, vicus. s. 48.

Κοπήλας, præs. part. f. g. à κο-
πῆλας, garrus. s. 374.

Λ.

Λ'ῆσι, prehenderit, a. 2. aet.
subj. σι est paragege Ionica,
à λαμβάνω, accipio, f. λήψο-
μαι, p. λήψα, Attic. ἔληψα,
aor. 2. ἔλαβον, inde in part.
λαβών, ὅσα, δι. s. 765.

Λαγῆς, acc. pl. Dor. pro λαγῆς, la-
protes. Accusativus Atticus: pro
λαγῆς, à λαγῶς, s, ὁ, lepus:
Atticè λαγῶς, ὁ, ex λα, parti-
cula quæ intendit significatio-
nem & ἔς, ὅς, τὸ, auris, quia
habet longas aures. Alii à λάσ,
τὸ βλέπω, video, quia dormit
apertis oculis. s. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. singul.
s. 344.

Λάθεθι, obliviscimini, 2. pl. a. 2.
med. imperat. à λανθάνομαι, f.
λήσσωμαι, præt. pass. λήσσωμαι.
a. 2. aet. ἔλαθον, præt. m. λήσ-
θη. s. 264.

Λανθάνομαι, facientis oblivisci vo-
cem, gen. Ionic. à λανθάνω, s.
vocis oblivionem inducens. à
λάθω, s, τὸ, oblivio. Them.
λήθω, lateo. & φθόγος, sonus,
hoc à φθέγγομαι, f. γέγομαι, lo-
quor. s. 131.

Λαίτμα, magnus maris fluctus. ex
λα valde & ἵνα, ire. vel dictum
quasi λαίτμομα. Nam quum uni-
versum distributum esset in par-
tes duas, terram & mare, λαίτμο
τμήμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vi-
de in τίμω, seco. s. 165.

Λαίτμο-

Λαυφηροχέλος, rapidum, acc.
ex λαίλαψ, σπος, ἡ, tempe-
stas, & κέλος, σ, ἡ, via.
§. 379.

Λάκx, crepitabat, pro ἱλακx, a. 2.
αἶτ. à ληκίω, crepitum cieo, a. 2.
ἱλακx, præt. med. λέλακx. §.
694.

Λακίρυζα, ηs, ἡ, loquax, stridula.
ε. 747.

Λάμπειν, collucebat. imperf. Ion.
pro ἱλαμπειν, à λάμπω, luceo,
f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπιζάνω, fugientia. Poëtice pro
λαμπιζάνω à λαμπίζω, luceo.
Λαμπύρμον, splendens, λαμπυ-
ρμοισι, dat. pl. Ion. part. præf.
Th. λάμπω. α. 143.

Λαμπύς, ἡ, ὄν, splendidus, cla-
rus, à λάμπω, luceo. §. 18.

Λαομίδεια, nomen propr. mul. §.
257.

Λαός, populus, λαοῖσι, dat. pl.
Ion. Atticè λαῖς, ω, ὅ, πορ-
μυς. §. 430.

Λαοσόω, populorum defensor, vel
agitator, ex λαός, ὤ, ὅ, popu-
lus, & σῶω, servo. Th. σῶω,
salvus, vel ex λαός & σῆω, mo-
veo. α. 37.

Λαπιθάων, pro λαπιθῶν, genit. pl.
Doricè, à nominativo λαπίτης,
σ, ὅ, Lapitha. vide in Calepi-
no, Lapitha. α. 178.

Λαπῶν, nomen viri. §. 1013.

Λάχσις, in Genit. Atticè λαχέ-
σως, ἡ, Lachesis, nomen Par-
cx. à λαγχάνω, sortior. α. 258.

Λάχνη, ηs, ἡ, lanugo, vellus. ε.
513.

Λίγειν, dicere, præf. inf. verbi
λέγω, dico, f. λέξω, p. λέλεχα,
præf. m. λέλοχα. §. 27.

Λευγέρη, nomen propr. mul. sua-
viloquia. ex λεῖω, σ, ὅ, lævis,

& ἀγροθίωμα, concionor. Th.
ἀγροθῶ, ἡ, forum.

Λείβεται, stillat, à λείβω, f. ψω.
α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμῶνι, ὠνῶ, ὅ,
Latinè, pratium, q. d. paratium,
ubi non opus est fatione. Ναπ-
que in jussa virescunt gramina. §.
279.

Λείπει, pro λείπει, imperf. pass.
Ion. verbi λείπω, linquo, relin-
quo, f. ψω, p. φα, p. m. λεί-
λοιπι, à. 2. m. ἐλυπόμην. §.
490.

Λειροείωσσι, dat. sing. florida. Th.
λείριον, σ, τὸ, lilium. Hinc est
λειρώσις, εἰλω, ὅ, in f. g. λει-
ροείωσα, liliaceus, α & per syn.
f. floridus, suavis. §. 41.

Λελαθόω, Poët. lateret, pro λά-
θω, a. 2. med. opt. à λανθάνω-
μαι, lateo. Mutuatur sua tem-
pora à λήθω, f. λήσω, a. 2. med.
ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθό-
μην, οισ, ειτο. p. m. λέληθα. §.
471.

Λέλακx, strepis, p. m. à ληκίω,
respo, crepo. in a. 2. ἱλακx,
unde est præf. med. λέλακx,
strepui. accipitur hic in signifi-
catione præsentis, cujus gene-
ris apud Græcos sunt plurima.
α. 207.

Λέλειπ), relicta est, præf. pass.
λέλειμμαι, ψα, πια, à λείπω,
linquo. ε. 284.

Λελεχέτις, lambentes, part. præf.
αἶτ. per syncopen, & epenthe-
sin, Ἔς, pro λελεχέτις, à
λελεχέω, Th. est. λείχω, lingo.
f. ξω. §. 826.

Λέλογx, consecuta est, 3. sing.
præf. med. indic. (tamquam à
λέγω) Thema est λαγχάνω,
sortior, f. πληρώσωμαι, a. 2. ἱλα-
χον.

ἄν, p. m. αἰλογη. §. 203.
 ἄιοντες, pl. num. à λίαν, οἷον, ὁ,
 leo. in dual. λίεσι, dat. pl.
 α. 175.
 Ἀσπίς, macilenta; dat. à λιπός,
 ὤ, ὁ, tenuis, exilis, viribus
 destitutus. α. 497.
 Ἀσπιδίω, acc. Nomen hydræ. à
 λίπη, ης, ἡ, palus Argivorum,
 ubi erant sordium confluges.
 prov. λίπη κακῶν, Lerna malo-
 rum. Dicitur hydra seu serpens
 λιπαίη, quod in illa versata fue-
 rit palude, à loco. §. 314.
 Λίχη, dat. sing. à λίχη, ης, ἡ,
 fermocinatio: & pro loco pu-
 blico sumitur, ubi confabulan-
 tur. α. 501.
 Λογαλείοισιν, dat. pl. Ion. tristibus.
 h. e. in casulis pauperculorum.
 à λογαλέω, α, ὁ, pernicio-
 sus. Thema λογῆς, perniciēs.
 α. 525.
 Λευός, α, ὁ, candidus, albus,
 affine τῷ λεύσσω, video. alba sunt
 lucida, λευγῶσιν, Ionicè, dat.
 pl. pro λευγῶς. β. 190.
 Λευκαίνω, pulcrisulnis, ex λευ-
 κή, alba, & αἰλή, ulna, quæ
 habet candida brachia. §. 913.
 Λεύσσειν, vident, 3. perf. pl. præf.
 ind. à λεύσω, video, Poëticum
 est. α. 250.
 Λίχον, α, ὁ, τὸ, lectus, dat. pl.
 λήχισσι, Poëticè pro λήχισσι. Th.
 λίχον, vel λήχισσιν, cubo, dor-
 mio. §. 57.
 Λίον, leo. Vide paullò antè λίον-
 τος. §. 323.
 Λήγῃ, cessat, 3. perf. præf. à λή-
 γω, cesso, desino, F. λήξω. α.
 414.
 Λήθῃ, latet. præf. ind. à λήθω, la-
 teo, f. λήσω, α. 2. ἔλαθον, p.
 λέληθα, α. 268.

Λήδ', pro λήδα, acc. à λήϊς,
 ἰδῶ, ἡ, pecus. à λεία, ας, ἡ,
 prada. λήϊς, propriè prada.
 item pecus, quia pecudes à
 prædonibus rapi & abigi so-
 lent.
 Λήϊστ', fortitur. imperf. Ion.
 verbi λήϊζομαι, nanciscor, f.
 ἵσσομαι, hinc λήϊσσι, f. 1. pro.
 λήϊσται. Th. λεία, ας, ἡ, præ-
 da. α. 322, 702.
 Λήϊον, α, τὸ, feges. α. 288.
 Λίωαιῶνα, acc. à λίωαιῶν, ὦν, ὁ,
 Fanuarius, quo Ethnici vina
 libabant idolo Baccho. Them.
 λίωδες, α, ὁ, lacus preli torcula-
 rii, hinc Λίωαιῶν, Bacchus.
 α. 504.
 Λησμοσύνη, ης, ἡ, oblivio, à λή-
 θω, seu λαιθύνω, lateo. §. 55.
 Ληϊδῆς, α, ὁ, Latona filius. α.
 479.
 Λητὼ, ὁ, ἔς, ἡ, Latona, acc.
 λητόα, λητῶ. §. 19.
 Λιγέας, stridulè, adverb. à λιγῆς,
 εἶα, λιγύ. α. 206. à λίγῶ, stri-
 deo, α. 233. Hinc λιγυρός, sono-
 rus. λιγυρεύ. α. 583.
 Λιγύφανοι, arguta, nom. pl. qui-
 bus vox erat gracilis, & acuta,
 αἶς ἡ φωνὴ λιγεία. Them. λίγῶ,
 f. ξω, strideo, & φωνή, ἡς, ἡ,
 vox. §. 275.
 Λίθον, acc. à λίθος, α, ὁ, lapis.
 §. 485. hinc λίθισσι, dat. pl.
 Ionicus. α. 624.
 Λιλαϊόμενοι, cupientes, præf. part.
 à λιλαίομαι, apud Poëtas idem
 quod γλίχομαι, cupio, deside-
 ro, verba desiderii regunt Ge-
 nitivum. α. 113.
 Λιμὴν, πος, ὁ, portus, q. ex λίαν
 μένει, quod ibi naves tutæ à
 fluctuum agitatione conquie-
 scunt. α. 207.

Λίμνη,

Λίμνη, ης, ἡ, stagnum, palus, lacus, πρὸς τὸ λίαν ὑπερ. 9.

365.

Λίμνη, ὤ, ὁ, fames. s. 230.

Λιπαρὺν, Ionicè pro λιπαρῶν, splen-
didum, acc. sing. λιπαρὸς, αἰ, ὄν, propriè pinguis, à λίπος, s. 10, τὸ, pinguedo. 9. 63.

Λίπ', pro λίπῃ, (ut vult Tzertzes)
dativus sing. à λίπος, s. 10, τὸ, pinguedo per apostrophum etiam diphthongum abjici patet ex iliad. α. 117. βέλομαι ἐγώ, pro βέλομαι ἐγώ. Effet ergo appositio, pinguedine, nempe oleo, sicut dicimus, urbs Roma. At alii λίπ', pro λιπαρῶν.

Λίπιν, dialysi Poëtica pro λιπῖν, α. 2. aët. infin. λίπουν. 3. pl. α. 2. aët. opt. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φω, α. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποισι, & in 3. p. λίπουν, α. 2. part. λιπὼν, ὤσαι, ὄν. α. 332. s. 440.

Λίς, leo, acc. λῖν. Poëticum est, pro λίων, οὐός, ὁ. α. 172.

Λίχμυζον, 3. pl. imperf. aët. λίν-
γεβαν, à λιχμύζω, linzo, lam-
bo. quod est à Them. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, sermonem, acc. à λόγος, α, ὁ, dat. pl. Ion. λόγισιν. Th. λέγω, dico, f. ξω. præf. med. λέλογα. s. 106.

Λοισαμένη, lota, Poëtice pro λο-
σαμένη, part. α. 1. med. ubi & resolvitur in so, & τὸ σῆμα du-
plicatur, lota, λείδα, lava-
ti, Poët. pro λείδα, præf. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, me-
tri causâ. Th. λῶω, f. σω, lavo. α. 522.

Λογός, ὤ, ὁ, perniciēs. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμός, ὤ, ὁ, pe-
stis. s. 243.

Λοιδοπάτιον, prosternam, à λοι-
δο, pro quo etiam λοιδό, α, ὁ, prosternus, ultimus. 9. 921.

Λοκρὶ, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λουτρῶν, balneo, dat. à λουτρῶν, ὤ, τὸ, lavacrum, λῦτρων verò aqua for-
dida, quanos lavimus. Accen-
tu differunt. Th. λῶω, f. σω, lavo. s. 753.

Λοφίῳ, dorso, Ionicè pro λοφίῳ, dat. sing. à λοφίᾱ, ἡ, cervix. Th. λόφος, α, ἰ, cervix, col-
lum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχῳ, in insidiis, ellipsis præpositionis ἐν. à λόγος, α, ὁ, infidix, à λέγωμαι τὸ κέ-
μαι, jaceo, quod soleant κει-
σθαι οἱ λοχῶντες, sedere insidian-
tes, hinc λοχάω, ὤ, infidior. 9. 174.

Λοχοίς, gen. sing. Ion. ex insi-
diis, ubi additur præpositio, à λοχός, ὤ, ὁ, idem quod λό-
γος, α, ὁ, infidix. 9. 178.

Λυγγῆ, genit. à λυγῆς, s. 10, ὁ, nomen gentis. α. 327.

Λυγρῇ, pro λυγρᾷ, Ionicè gravis, λυγρῇ εἰδῆσαν, pro λυγρᾷ, odiosa edoctam. 9. 312.

Λύκρον, acc. à λύκρος, α, ἡ, no-
men urbis in Creta. 9. 477.

Λυγρῆς, molestus sis, 2. pers. præf. subj. à λυγρῶν, ὤ, f. ἤσω, dolore afficio, contrislo. Th. λείπη, ης, ἡ, dolor. s. 401.

Λύσας, α. 1. aët. infinit. & λύσε, pro ἔλυσε, α. 1. ind. solvit, h. e. liberavit. à λύω, solvo, f. λύ-
σω, p. λύσω, α. 1. ἔλυσα. s. 608.

Λυσίασος, nomen mul. 9. 258.

Λυσμελὴς, solvens membra. so-
mni epitheton est, à λύω, sol-
vo, & μέλος, s. 10, τὸ, mem-
brum.

brum. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τῆς λύειν τὴν μελεδήμεναι, id est, curas. §. 911.

Λύειν, solutionem, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, solvo. s. 404.

Λώβη, ης, ἡ, contumelia, παύδαυ λώβω, ulcisci contumeliam illatam. §. 165.

Λώβητις, ὅ, ὁ, infamia notatus. à λωβόομαι, ὤμην, contumelia afficio. Th. λώβη, ης, ἡ, injuria. α. 366.

Λώϊον, melius, comp. à positivo ὠχάρης, comp. λωϊών, superlat. λωϊστῶ. Them. λῶ, λῶς, volo. s. 350.

M.

Mᾶζα, ης, ἡ, libum. Hinc Latinum massa. s. 590.

Μαίανδρος, α, ὁ, nomen fluvii. §. 339.

Μαίη, propriè obsterix. Hic verò nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. §. 938.

Μαίονοι, inquirentes, præf. part. à μαίοναι, cupio, item pro ζητῶ, quæro. Th. μαίω, ὦ, vehementer cupio. s. 532.

Μαίωρες, beati, nom. pl. à μαίωρε, αρες, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, beatus, felix, in dat. pl. μαίωρεσι, & Ionicè μακάρισσι. Μαίωρε, sic videtur dici, quasi μὴ καλῶ, (Doricè μακρῶ) ὑποκειμένη, mortui non subjectus: hinc μακρῶν τῶν, α, ὁ, dicitur, ὁ ἐν τοῖς αἰτίαις. s. 139. 141.

Μαχάλλω, acc. ligonem, à μαχάλλω, ἡ, ligo, à μία, & κίλλω, moveo: Poëta propter metrum hic λ abjicit. s. 470.

Μακρὸς, α, ὁ, longus, κύματι μακρῶ, fluctus decuranti. h. c. ματ-
Tom. II.

gni, in acc. μακρῶν, Ionic, pro μακρῶν, μακρῶσι, dat. pl. pro μακρῶσι, Ionicè. Them. μακρὸς, εως, τὸ, longitudo. Dor. μακρὸς, s. 290. 780.

Μαλακῶν, acc. f. g. & μαλακῶσι, dat. pl. Ion. μαλακὸς, α, ὁ, mollis. Th. μαλακῶν, mollio, f. ξα. §. 92.

Μαλάχη, ης, ἡ, malva, sic dicta, quia alvum natura sua μαλακῶν, mollit. Th. μαλακῶν, vel τῆν, f. ξα, mollio. s. 41.

Μάλα, valdè, adverb. & μάλα, pro μάλα, in comp. μαῶδον, superl. μάλιστα, maximè. s. 343. s. 310. α. 176.

Μαλιερῶ, flagranti, dat. singul. à μαλιερὸς, ὅ, ὁ, ustivus, perniciosus. Th. μαλὸς, pro ἀμαλὸς, α, ὁ, tener. α. 18.

Μαλῶν, velleribus, dat. plur. à μαλὸς, ὅ, ὁ, vellus, lana promissa. s. 234.

Μαρίων, apprehendere, per synecopen τῆς, pro μαρπίων, à μαρπίζω, apprehendo, in a. 2. infinit. μαρπιῶν, & poëticè μαρπιῶν, & poëticā reduplicatione μαρμαρίων, ceperant. a. 2. opt. act. præf. med. μαίμαρπον. α. 231. & 252.

Μαρμαίρια, splendida, pl. f. g. à μαρμαίριος, splendidus. Them. μαρμαίρω, splendo, t. αρεῶ, hinc in part. f. g. μαρμαίρεσσι. §. 699. 811.

Μαρινώμεθα, pro μαρινώμεθα, Ion. pro ἱμαρινώμεθα, rugemus, 1. pl. subj. medii. μαρίνατο, & μαρίναντο, 3. plur. impert. pro ἱμαρίνατο, Ion. Th. μαρίναμαι, rugo. α. 110. 401.

Μάρτυρας, acc. singul. à μάρτυρ, ες, ὁ, testis, hinc μαρτυρεῖν, εἶναι.

- ον, dat. pl. Ionicè pro *μαρτυ-
είας*, à *μαρτυρία*, ας, ή, testi-
monium. s. 371. 282.
- Μαστίτω*, *flagellaverunt*, 3. dual.
imperf. vel, α 1. 281. à *μαστίν*,
Poëticè pro *μαστιγών*, flagello.
duo illa tempora hîc coinci-
dunt *μαστιών*, flagellans, per
syncopen pro *μαστιγών*. Them.
μαστιξ, ιγς, ή, *flagellum*. α. 431.
466.
- Μαστιχώνη*, *mandenti*, dat. sing.
part. à *μαστιχάω*, ᾶ, & poëticè
μαστιχῶ, *μαστιχάονη*, ᾶνη, & poë-
ticè *μαστιχώνη*. Sed de ha: voce
altum est silentium in omni-
bus Lexicis, quæ quidem vi-
dere licuit. α. 389.
- Μάψ*, *sine usu*, frustra, Adverb.
9. 872.
- Μαυρῶσι*, *obscurant*, 3. plur. præf.
ind. per aphæresin pro *ἀμαυρῶ-
σι*, ab *ἀμαυρόω*, *obsuro*, offu-
sco. Th. *ἀμαυρός*, ὤ, ὅ, *obscu-
rus*. s. 305.
- Μάχη*, ης, ή, *pugna*, à *μάχομαι*,
f. *μάχῃμαι*, & *μαχίσσμαι*, p.
μεμαχίσμαι, *pugno* prælior,
μαχέομαι, 3. dual. imperf. med.
Ion. *μαχίσσασθ*, α. 1. inf. m. α.
176. 261. 387.
- Μαχλόπι*, *folacissimæ*. à *μάχλος*,
lroidinosus. s. 586.
- Μέ*, & *μέ* pro *ἐμοί*, acc. ab *ἐγώ*,
ego. 9. 24.
- Μέγας*, *μεγάλη*, *μέγα*, *magnus*,
α, um, *multus*. α, um, *μέγα*,
valdè. s. 58. *μέγα νήπι*, *val-
dè stultè*, h. e. *stultissimè*, *μέγ'*
pro *μέγα*, item pro *μεγάλως*.
s. 774. Comp. *μεῖζων*, ονος, su-
perl. *μέγιστος*, η, ον, *maximus*.
α. 227 s. 148. 41.
- Μεγαθήρεϊ*, dat. sing. à *μεγαθήρ-
ης*, *magna fiducia prædixus*.
- ex *μέγας*, *μεγάλη* & *μέγα*, *ma-
gnus*, α, um. & *θάρσος*, εϙ,
πὶ, *fiducia*. α. 485.
- Μεγάθυμον*, *magnanimum*, acc.
à *μεγάθυμος*, *μεγαθύμων*, ex *μέ-
γας*, & *θυμός*, υ, ὅ, *animus*.
α. 17. 57.
- Μεγαλήτορος*, acc. sing. à *μεγαλή-
τωρ*. *magnanimus*, à *μέγα*, *ma-
gnum*, & *ἥτορ*, cor, *animus*.
α. 450. Th. *ἥτορ*, *μεγαλήτορος*.
s. 656.
- Μεγάροισι*, dat. pl. Ion. à *μέγαρον*,
υ, τὸ, *magnitudo*. Th. *μέγας*.
s. 377.
- Μεγάθι*, dat. à *μέγαθος*, εος, τὸ, *ma-
gnitudo*. Th. *μέγας*. α. 5.
- Μεγέρεα τέκνα*, *perquam amabi-
les liberi*, ex *μέγα*, *valdè*, &
ἐρέω, απο. alii legunt *μεγέρεα*.
θ. 140.
- Μέγιστος*, superlat. *maximus*, à *μέ-
γας*, *μέζων*, *major*. θ. 49.
- Μίδεσσιν*, nomen mul. à *μίδω*, cu-
ro. *μιδέσσω*, præf. part. f g. à
μιδέω, idem quod *μίδω*, im-
pero. θ. 776.
- Μέζ'*, pro *μέζη* ex *μέζια*, πὶ, ρυ-
αει. d. i. Th. *μέσις*, υ, τὸ, *me-
dius*. s. 512.
- Μεθ'*, pro *μετ'*, præposit. cum gen-
cum. cum acc. post. θ. 127.
- Μεθήσω*, *dimittam*, f. 1. Thema
ἡμι, f. ἥσω, p. εἶχα, α. 2 *λύ*,
unde *μεθήμι*, *dimitto* s. 309.
- Μεΐδῃσιν*, α. 1. à *μεΐδῶν*, *subrideo*.
μεΐδῆμετα, acc. pl. à *μεΐδῃμε*.
α. 115.
- Μεῖζων*, *major*, comparat. à *μέ-
γας*, *magnus*, in superlat. *μέ-
γιστος*, *maximus*, in acc. sin-
gul. *μεῖζω* ex *μεῖζονα*, *μεῖζοα*.
s. 272.
- Μεΐλιχος*, ὤ, ὅ, ή, *blandus*. hinc
μεΐλιχος, ή, ὄν, idem. Them.
μεΐλις.

- μελίλαον, f. ξω, p. χα, *delinio*, *demulceo*. θ. 406. 192.
- Μείναντις, part. a. i. Thema, μῆνω, maneo, expecto, f. μῆνῶ, p. μεμῆνηκα, a. i. ἔμνηα. hinc in aor. i. part. μείνας, αὐτος, ὁ. s. 652.
- Μείονα, acc. ex μείων, minor, in gen. μείονος, ὁ ἢ ἡ, & τὸ μείον, est comparativus irregularis, nominis μικρός. s. 690.
- Μεῖς, mensis, Æolicè pro μῆνι, μῆνός, ὁ, mensis. s. 557.
- Μελαγχαιίτιν, acc. sing. à μελαγχαιίτης, nigram cæsariem habens, ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, um, & χαιίτη, ης, ἡ, juba, cæsaries. α. 186.
- Μελαίνδτον, nigro illigatus capulo. ex μέλας & δῖον, ligo. α. 221.
- Μελαίνθησαν, 3. pl. a. i. pass. indic. Ion. nigrescebant. à μελαίνω, de-nigro, f. αἰῶ. Th. μέλας, αὐτος, niger. α. 167.
- Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, rum. s. 142. 636.
- Μελεδῶνας, acc. pl. curas. à μελεδῶν, αὐτός, ὁ, cura. à μελεδῶναι, curo. s. 66.
- Μελέεσσι, & μέλεσσι, membris. dat. plur. Ionicè & Poëticè à μέλι, s. 149, τὸ, membrum. s. 149.
- Μελέιοι, dat. pl. miseris. Them. μέλι, s. 149, α, ὁ, vanus, infelix. θ. 563.
- Μελετᾶς, 2. pers. ind. præf. act. à μελετᾶν, ᾶ, curam gero. f. ἔστω. Them. μέλι, curæ est. s. 316.
- Μελέτη, meditatio. Them. μέλι. s. 280.
- Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor, hinc μελία, pro Nymphis, ita dictis.
- Μελία, Nymphae creditæ sunt dictæ μελία, ἀπὸ τὸ ἐν ὅροις διδροφόμεναι ἀνασπρίφουσι. Epiche-ton hoc ergo est à μελία, ας, ἡ, fraxinus. Ionicè μελίη, μελιῶν, Doricè pro μελιῶν, gen. plur. s. 145. θ. 187.
- Μελιηδία, dulcem, acc. à μελιηδής, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, suavis. s. 172.
- Μελισσῶν, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μελίσσα, vel πῖα, ἡ, apis. s. 305.
- Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. θ. 246.
- Μελίφρων, dulcem, acc. singul. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit, à μέλι, mel, ac φρεῖν, εὖ, animus. α. 428.
- Μίλαι, cura sunt. à μέλι, im- personale, curæ est. θ. 216.
- Μελπομένη, nomen Musæ. à μέλι, πομαί, cano. θ. 77.
- Μεμάρπαι. Vide paullo antè με- πῖαι. α. 251.
- Μέμβλωμαι, η, εται, curo, pro μέλωμαι, per syncopen, & pleonasmum β ad euphonia: & denique η Attico more in ω mutato. à μέλι, (im- personale) curæ est. θ. 61.
- Μεμάρπαι, præteritum medium. à μεμάρπαι, corripio. Vide suprὰ μεπῖαι. μεμάρπαι, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμάρπαι, præf. med. μεμάρπαι. s. 204. α. 245.
- Μεμῶς, μεμῶντις, studentes. pers. part. act. pro μεμῶντις, à μέω, ᾶ, vehementer cupio. α. 240.
- Μίμωλε, curæ est, per syncopen pro μεμῶλε, præf. act. Th. μέλι.

μῆλ', μῆλεσσι, acc. pl. part. præt. s. 231.
 Μῆμιζονται, admiscebuntur. 3. sing. futuri paullò post, à μίζουσι.
 F. μίξω, P. μίμιχα, præt. pass. μίμνηται, μίμιχα. s. 179.
 Μῆμνηται, meminit. præt. perf. pass. à μνείομαι, ὄμω, recordor. f. μνήσσομαι, præt. μῆμνηται, a. 1. pass. ἐμνήθην. 9. 203.
 Μῆμνονα, nomen viri. acc. sing. à μῆμων. 9. 984.
 Μῆμνω, remugit. præt. med. à μυκῶ, mugio, in a. 2. act. ἔμυκεν, sicut à πμῶ est ἔπμυον. Hinc præt. med. μῆμνω. s. 508.
 Μῆν, quidem. s. 5. 12.
 Μηναιῶν, furens. præs. part. à μναιῶν, cupio, irâ percitus sum. Th. μνῶ, σῶ, τὸ, animus. a. 361.
 Μῆνεν, pro ἐμνῆν, expecta, præs. inf. à μνῶ, maneo, expecto, f. μνῶ, p. μνῆναι, a. 1. ἔμναι. s. 674.
 Μηνιδῶ, ὄμ, ἔμ, ἦ, nomen mul. 6. 357.
 Μινίπη, nomen mul. q. d. valdè robusta. 6. 260.
 Μίνω, σῶ, τὸ, animus, ira. a. 412. a. 235.
 Μειλίνα, ης, ἦ, cura. s. 178.
 Μειρόπων, genit. pl. à μείροψ, divisa vocem habens. ex μείρος pars, & ὦψ vox. s. 109.
 Μειρωρεῖ, sollicita, acc. pl. à μείρωρε, s, ὄ, anxius. Th. μειρωρεῖν, anxie cogito. 6. 604.
 Μειρωρεῶν, gen. pl. Æolicè, pro μειρωρεῶν, à μείρωρε, ἦ, cura. Th. μείρωρε, vel μειρωρεῶν, curo. 6. 55.
 Μισαίον, loro, dat. sing. à μίσαιον, s, τὸ, medium lignum in-

ter boves, ex μίσαι, s, ὄ, medius, & βῆς, bos. s. 469.
 Μίσος, s, ὄ, medius, μίσση, media. μίσος, pro μίσση, Poëticè, μισοῖδι, adverb. in medio, μισοῖσθαι, è medio, μισοῖσθαι, pro μισοῖσθαι, adverb. inter. s. 233. 502. a. 367, 417.
 Μιστὲ, & μιστ', præposit. regit genit. & acc. 9. 449.
 Μισθόδωπος, intermediæ, incerta, à δῶπος, s, ὄ, fontis aquarum ex alto ruentium, καθόδωπος, s, ὄ, cataraeta, quod est ab ἀρῶσθαι. s. 823.
 Μισθωαῖτες, cohabitatores, acc. pl. à μισθωαῖτης, s, ὄ. Them. σῶν, habito. ultima per naturam longa, hinc licentiâ Poëticâ corripitur. 4. 401.
 Μιστὲν, idem quod μισοῖσθαι, inter. Th. μιστ'. s. 394.
 Μιστρίππ', eminent, 3. perf. ind. à μιστρίππω, decorus sum inter. μιστρίππεν, praecllebat, imperf. Th. πρίππω, decorus sum. 6. 430.
 Μιστραχίζετ', ingemiscebat, 3. sing. imperf. medii. Th. σπῆς, ἦ, ὄ, angustus. a. 92.
 Μιστρίππ', qui potest converti, mutabilis. Hinc
 Μιστρίππ' ἔρξα πλῆσι, res in integrum restitunt, ex μιστρί & πρίππω, verto. 9. 89.
 Μιστρίππ', s, τὸ, tergum, q. d. post pectus. Th. φρίππ', σπῆς, ἦ, mens. a. 223.
 Μιστρίππ', in caelo degentes, à μιστρίππω. Sed sunt qui hinc legant μιστρίππω, ut sit relicta terra, à χθών, terra. Est & χρίππ', caelum, vel, πρίππ', trans, q. d. quæ sunt trans tempus, à χρίππ', s, ὄ, tempus. 6. 269.

Με-

Μετίεμι, interlocutus est, pro **με-
τίειμι**, a. i. ind. Th. **ἔγω**, dico,
a. i. imperat. **εἰπὺν**, **άτω**, aor.
2. ind. **εἰπὺν**, **εἰ**, s. θ. 643.

Μετίειμι, præf. inf. cum dat. in-
teresse, ex **μετί**, inter, & **εἰμι**,
sum. s. 174.

Μετέπειθεν, & **μετέπειθε**, ponè, pòst,
adverb. Th. **ὀπίσω**, retrorsum.
s. 285.

Μεταπωρεὺν, in autumnno. Adverb.
à **μεταπώρειν**, autumnalis.
Th. **ὀπίρρ**, **αε**, **ἡ**, autumnus.
s. 415.

Μετρεῖσθαι, perf. inf. pass. à **μετρεῖ-
μαι**, f. **ἔμαι**, menturam admit-
to. Th. **μέτρον**, **α**, τὸ, mensu-
ra. s. 349.

Μέτρον, **α**, τὸ, mensura. hinc **μέ-
τριον**, **α**, ὁ, modum non ex-
cedens. s. 132. 306.

Μετώπυ, genit. à **μετώπων**, **α**, τὸ,
frons, ab **ὄτρεμαι**, video. **α**.
147.

Με, pro **με**, me, Doricè, genit.
ab **ἐγώ**. θ. 644.

Μη, Adverbium prohibendi, **ne**.
s. 213.

Μη, Adverbium negandi, **non**.
s. 21.

Μηδὲ, neque, & **μηδέ**. s. 488.

Μήδεια, consilia, genitalia, à **μή-
δος**, **εὐς**, τὸ, cura, consilium, &
significat etiam, **πὲρ αἰδῶα**, pu-
denda. θ. 180, 398.

Μηδ', pro **μήτι**, idem quod **μηδί**.
s. 296. ut & **μήτ'**. s. 270.

Μήδειον. θ. 1001. **μήδειον**, nomen
viri, & **μήδεια**, nomen mul.
θ. 961.

Μηδὲν, nihil, q. d. **μηδὲ ἓν**. **α**.
395.

Μηδέποτε, numquam, ex **μηδὲ**,
neque, & **ποτέ**, aliquando. Th.
ὅτε, quando. s. 717.

Μηδῆτι, pro **ἐμῇδῆτι**. Vide **μερίσσειν**,
versabat, imperf. verbi **μήδ-
μαι**, f. **μήσσομαι**. Th. **μήδης**, **εὐς**,
τὸ, cura. **α**. 34.

Μήδης, **εὐς**, τὸ, cura, consilium:
& significat etiam **πὲρ αἰδῶα**, pu-
denda. θ. 180.

Μηκέτι, idem quod **οὐκέτι**, non
amplius. Thema, **ἔτι**, adhuc.
s. 174.

Μήλα, oves, à **μήλον**, **α**, τὸ. s. 793.
Sic & **μήλον**, & Doricè, **μήλον**,
α, τὸ, pomum. **μήλοισι**, **α**, πο-
mis. s. 116. Th. **μηλία**, **αε**, **ἡ**,
malus arbor. θ. 335.

Μηλόεσσις, nomen mul. q. d. **οὐνιπ-
custos**. θ. 354.

Μῆλο, ἢ **μῆλο**, **quartaquaginta**. **α**. 11.
101.

Μῆλω, genit. à **μῆλο**, **mensis**, **μῆ-
να**, acc. **μῆλων φθιόντων**, men-
sibus decrefcentibus. s. 766.
θ. 59.

Μῆλιν, à **μῆλω**, **εὐ**, **ἡ**, **ita inveterata**. **α**. 21.

Μήποτε, ne quando, ex **μή**, ne,
& **ποτέ**, aliquando. Them. **ὅτε**,
quando. s. 86.

Μήπως, ne quando. Them. **πῶς**,
(adverb. interrog.) quomodo?
s. 394.

Μηρῶν, femur, crus, à nom. ὁ **μη-
ρῶς**, **ἔ**. Dicitur & **μηρείον**, **α**,
τὸ, idem quod **μηρῶς**, femur;
α. 363.

Μηρούσας, a. i. med. infinit. à **μη-
ρῶν**, revolvō, intexo, agglome-
ro, f. **ύσας**. s. 538.

Μήσομαι, pro **ἐμῇσομαι**, a. i. m. à
μήδομαι, curam gero. Th. **μή-
δος**, **εὐς**, τὸ, cura. θ. 165.

Μήτηρ, **ἡ**, mater, **μητρός**, **μητρίδα**,
& **μητρί**, acc. **μητρίδα**, tantum,
hinc **μητριά**, & Ionicè, **μητριά**,
noverca. s. 563, 824.

Μηστήρ, *consultor*, vocativus pro nominativo, **μηστήρ**, π , δ , **μηστήρ**, Θ , η , *consilium*, à **μήδω**, item. θ . 358. Nomen mul. **μηστῆρ**. θ . 886. π . 104.

Μηλιόεντες, genit. **παρὰ μηλιόεντες**, à *consilio*, *consilio pollente*, à **μηλιόεις**, **εντες**, δ . Thema, **μη-ης**, Θ , η , *consilium*. π . 51.

Μηχανάται, *machinatur*, 3. pers. præf. ind. p. pro **μηχανάται**, per Poëticam novi θ **ἄλφα** *epenthesin*. Sic pro **ἀποτροπή**, *aversari*, dicunt metri causā **ἀποτροπή-εσθαι**, à **μηχανάω**, *machinor*. Them. **μηχανή**, η , η , *artificium*, π . 240.

Μηχανή, η , η , *artificium*, *machina*. pl. **αἱ μηχαναί**. θ . 146.

Μία, **ας**, *una*, in dat. **μία**, & Ionicè, **μῑῃ**, in masc. **εἷς**, *unus*. θ . 321.

Μιγῶσα, α . 2. part. pass. f. g. à **μίσγω**, *misceo*. F. **μίσω**, P. **μίσωμι**, α . 2. pass. **ἐμίσγω**, præf. pass. **μίσωμι**, **ξαι**, **χαι**, α . 1. pass. **ἐμίσχθω**, &c. **μίσχθωμι**. Doricè, pro **μίσγωμι**, α . 2. pass. infinit. paullo post fut. **μίσωμι**. θ . 53. 305.

Μίμω, acc. **μῑμω**, **αὐτῷ**, δ , nomen viri. π . 186.

Μῑμω, *mane*, 3. pers. præf. ind. à **μῑμω**, verbum Poët. pro **μῑμω**, f. ω , *maneo*. π . 520.

Μῑν, psam, Poët. pro **αὐτῷ**, **αὐτῷ**. π . 18. 48.

Μινύει, *minuit*, 3. pers. præf. ind. ut, **μινύει**, subj. *minuitur*. à **μινύω**, *minuo*. Th. **μινύεις**, π , δ , *parvus*. π . 6. 409.

Μῑνω, genit. à **μῑνας**, ω , δ , nomen viri. θ . 948.

Μισγέμεν, præf. part. à **μίσγω**, idem quod **μίσγωμι**, *misceo*,

f. **μίσω**, p. **χαι**, α . 2. **ἔμω**. θ . 238.

Μισθός, π , δ , *merces*, **μισθός** δ **ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημνίῳ ἄρετι** **ἔστω**, *ein wort ein wort, ein man ein man*. π . 370.

Μισθός, α . 1. part. pass. Vide paullo antè **μίσγω**.

Μνησσύνη, nomen Dæx. & idem quod **μνήμη**, η , *memoria*. Th. **μνάσσω**, f. **ἡσσω**, *memoro*, *commemoro*. θ . 54. hinc α . 1. med. **μνησέμενοι**, *memores*. θ . 651.

Μογήσας, *perpeffus*, α . 1. part. à **μολίω**, ω , *arumnas patior*. Th. **μολίω**, π , δ , *labor*. θ . 997.

Μόλον, acc. *pugnam*, à **μολός**, π , δ , q. **παρὰ τὸ ὅμῳ θῆν**, à *concurrando*. π . 158.

Μοί, pro **ἐμῷ**, *mibi*, per aphæresin, ab **ἐγώ**, *ego*. θ . 30.

Μοῖρα, **αἵ**, *fatum*, à **μείρω**, *divido*, in præf. med. **μῑμερα**, unde est **μῑρος**, π , δ , *fatum*, *mors*, & **μῑρα**, π , η , *propriè*, *portio*. item, *fatum*, idem quod **εἰμαρμένη**, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem, in qua acquiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur, **μῑμνῑμερα**. π . 745. θ . 204.

Μολπή, dat. sing. à **μολπῇ**, *captilena*. hoc à **μῑλπομαι**, *cano*, in præf. med. **μῑμολπῶ**. θ . 69.

Μόρ, π . Vide in **μῑρα**.

Μορφῑος, *nigra*, genit. Ionic. à **μορφός**, *obscurus*. ab **ὀφρῑ**, *caligo*. π . 134.

Μῑρα

Μονοχῶς, unicus, à μῶν, pro
μῶ, solus, & γάμομαι, na-
scor. s. 376.

Μῶν, pro μῶν, solus, Poëti-
cè. θ. 143.

Μῶσαι, nom. pl. & in genit. pl.
μουσῶν, Æolicè, pro μῶσαν,
à μῶσι, ης, ἡ, Musa. s. 1. θ.
100.

Μόχθος, s, ὁ, labor. α. 306.

Μόνον, nomen viri. α. 181.

Μυδαλίον χεῶν, madidum corpus.
Them. μυδαίω, destillo, f. ἔσω.
s. 556.

Μυθησαίμεν, dixero, α. 1. m. opt.
Vide in μῦθος. s. 10.

Μῦθος, s, ὁ, verbum, sermo, dat.
pl. μῦθοισι. Ion. Hinc est ver-
bum μυθίσταμαι, dico, μυθησαί-
μεν, dixero, α. 1. med. opt.
μυθήσομαι, α. 1. inf. θ. 24.
s. 10.

Μυλῶντες, præf. part. pro μυ-
λώντες, ex μυλιάω, ὦ, denti-
bus frendeo, epenthesis Poëti-
ca, & μικρόν. Scilicet præce-
denti syllaba brevi interponi-
tur e μικρόν, ut, ὄρεω, ὄρῳ,
ὄρεω, ac præcedenti syllaba lon-
ga, interponitur ω μέγα, ut,
ἡδαίνω, ὦ, Poëticè, ἡδαίνω, ζάω
ζῶ, ζῶω. Th. μύλη, ης, ἡ, mo-
la, molaris dens. s. 530.

Μύξα, nom. plur. à μύξω, ας, ἡ,
mucor, mucus, ὅ ἐκ μὲν ῥινῶν
μύξαι ῥέον, cujus quidem ex na-
ribus mucores fluebant. α. 267.

Μύριον, imperf. Ion. pass. lugebat,
à μύρω, propriè fluo, at μύρο-
μαι, lugeo, ubi lacrymæ per
genas defluunt. s. 206.

Μύριοι, mille, οἱ μύριοι, infiniti,
innumeri, à μυρί, s, ὁ, infi-
nitus. s. 252.

Μυρμιδόνων, gen. plur. Græcorum,

à μυρμιδών, ὅν, Græcus. Vi-
de μύρμηξ, s, ὁ, formica. α.
380.

Μύρον, prima longa, 3. pl. im-
perf. act. pro ἱμύρον, à μύρω,
madeo, fluo, unguentis itobuo,
à μύρον, s, τὸ, unguentum.
α. 132.

Μυχῶ, dat. singul. in recessu, in
penetrati, à μυχῶς, &, pene-
trale, à μύω, claudio, f. σω.
θ. 119.

Μῶμος, ὁ, Momus, Deus qui-
dam reliquorum omnium deo-
rum irrisor & reprehensor. su-
mitur & pro dedecore. θ. 214.

N.

Nαί, incolit, à ναίω, habi-
to, incolo. ναῖος, pro ἵναος,
imperf. Hinc ναίπειω, idem
quod ναίω, ναίπειος, 3. pl. ind.
præf. Hinc ναόσατο, habitavit,
α. 1. m. pro ἐνάσατο, & hoc
pro ἐνάσατο, à ναίω, habito. in
Themate, ναίω. θ. 387. s. 639.

Νάρθηξ, dat. sing. à νάρθηξ, ης,
ὁ, ferula, bacillus. s. 52.

Ναυσίθοον, nomen viri, qui ναυί
currit. Navem Plautus vocat
ligneum equum. θ. 1021.

Ναυσίπλοον, nomen viri, cujus ani-
mus est in navibus. θ. 1022.

Ναύτης, acc. pl. à ναύτης, s, ὁ,
nauta, à ναῦς, ναός, ἡ, navis.
θ. 876.

Ναυηλὴς, genit. Ion. à ναυηλίας,
ας, ἡ, navigatio. Th. ναῦς, na-
vis. s. 618.

Νῆες, naves, acc. plur. pro νῆας,
& simpl. ναῦς, à ναῦς, navis,
genit. ναός, & Attic. ναῖς, &
Poët. νῆος, dat. νῆϊ, acc. ναυῶν.
s. 247.

Nisēday, praeſ. inf. redire, à ré-
proux, vel ex rēu, eo, redeo.
v. 554.

Nã, net, spinner, à riu, f. 400,
no, neo. s. 777.

Néixan, acc. pl. à véixⓈ, sⓈ, vè,
contentio, véins, pro véixas, li-
tes, véixin, probris affecterit, pro
véixin, 3. sing. præf. act. subj.
à véixin, m̄. Them. véings, sⓈ,
vè, jurgium, lis. Quidam com-
ponunt ex re, non, & éïx, ce-
do. hinc véixingē, conviciato-
rum, acc. à véixingē. Th. véings.
n. 33, 716.

Νῆλα, s. s., nomen fluvii maxi-
ximi. 9. 338.

Novus, adverb. loci, pro *noviss.*
in imo fundo, *noviss.* ex ima
parte, à *nov.* novellus. Th.
nov. n. o. novus. S. 567.

Não, u, i, lon. pro não, u, i,
novalis. s. 464.

Νεῖσομαι, *navigant*, 3. pl. praes.
ἀ νεῖσομαι, *eo, navigo*. Them.
ρίω, *eo, redeo*. s. 227.

Néxēagg, genit. à néxēp, agg, π,
potus generosus. θ. 640.

Nῆμενος, nomen regionis, sic dictæ à nemoribus, νῆμος, ἔδος, πῶς, nemus. à νῆμω, pascō, hinc νημεῖον, Nemoëus. §. 327, 329.

**Νίμωσις, σως, ἡ, indignatio, & n-
imicitia, indignor. Est & nomen
certæ Dex. quæ præ ceteris in-
solentiam hominum reprimere,
& de injuriis poenas sumere
solet. s. 200.**

Νῆπιος $\tilde{\alpha}$, indigne fert, Poëtice,
pro **νῆπιος** $\tilde{\alpha}$, 3. præsent. ind. à
νῆπιος $\tilde{\alpha}$, $\tilde{\alpha}$, irascor, succenseo.
s. 756.

Νίμω), fruuntur, 3. præf. pass.
 νίμωμαι. Them. νίμω, f. μω,

possideo, tribuo, p. *tribuo*;
a. i. *tribuo*. s. 231.

Νοσσηδης, **ἰατρ.**, recentem dolorem
habens, **νοσσηδης**, dat. Th. **νηδης**,
ἰατρ., τὸ, **cura**, & **νία**, **ἰατρ.**, **ἰατρ.**,
novus, recens. 9. 98.

N^{ov}, recens, nuper. Them. n^{ov},
novus. s. 569.

Νέμετος, recens vulneratus, à
 νέος, novus, & ἡνία, ἡ, f. ἡσιν,
 vulnere. α. 157.

Nāscor, nomen fluvii. §. 341.
Nāscor, nutabunt, vergent, præf.
ind. opt. à *νέω*, *innuo*, nuto,
f. נוט. s. 473.

Νῆϋρ, dat. à νῆϋρ, *nervus*. hinc
νῆϋς, genit. Ionicè, à νῆϋς,
ἐκς, ἡ, *nervus arcus*. a. 544.
a. 409.

Νεφέλη γάρητος, genit. Æol. à νεφέλη γάρητος, π, ο. nubes excitans, ex νεφέλη, nubes, & γάρητω, excito. s. 52, θ. 745.

Νέφος 105, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion.
νεφίσαν 1. 204.

Nasūm, iterata, præf. part. f. g.
scil. *ḡn*, à *naśa*, *renovo*. Them.
naś, *novus*. s. 462.

N^{is}tr^{is}g^{is}, junior, comp. in su-
perl. n^{is}tr^{is}g^{is}, à n^{is}tr^{is}g^{is}, novus. s.
445.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν,
navem, à νῆος, νηός, dat. plur.
νήσων. s. 165. θ. 641.

Νηδὺν, acc. à νηδὺς, ὕος, ἡ, venter.
9.460.890.

Νῆμα, *navalia*, ἀ νῆος, π, ὁ, na-
valis. Thema, *ναῦς*, navis. π,
808.

Νήκτες, sine cornibus. à νήκτες,
 ο, ο κ' η, ex η, & πτες, ατος
 τὸ, cornu. ο. 529.

Νῆκται, insanabiliter, ex ἡ, negandi particula & ἰκίω, sano, a. 283.

Ναλιν :

Νηλεὺς, ἴϞ, ὁ κ' ἦ, crudelis. νη-
λεῖ, per sync. pro νηλεῖ, dat.
sing. ex νῆ, & ἔλϞ, ϞϞ, τὸ,
misericordia. Sic & νηλεὺς, fa-
vus, pro νηλεὺς. θ. 770. 765.

ΝηλεόποιϞ, immitis, crudeli sup-
plicio puniens, à ποίη, pœna.
& νηλεὺς, immitis. θ. 217.

Νήματ', pro νήματᾶ. fila, à νῆμα,
τὸ, filum. Thema, νῆω, neo.
s. 777.

Νημερτής, verus. Th. ἀμαρζάνω,
aberro, f. ἴσω, a. 2. ἡμαρζόν,
& νημερτής, nomen proprium
mul. θ. 234. 262.

Νηοῖς, templis, pro ναοῖς, à ναός,
ἦ, ὁ, templum. θ. 990.

Νηοπάλον, ædituum, à νηοπάλϞ,
s, ὁ, adituns, qui circa tem-
plum versatur, ex νηός, pro
ναός, & παλίω, verso. item,
versor. θ. 991.

Νηός, navis, genit. Poëticè, dat.
plur. νηυσί. Vide in νῆας. s. 628.
634.

ΝήπιϞ, s, ὁ, infans, vocat. νή-
πι, s. 286. 132.

ΝηρῦϞ, pro νηριῶς, à νηριός, no-
men viri. θ. 240.

ΝήριϞ, ex νῆ negativo, & ἔρις,
ἡδός, ἦ, lis. tanta, ut adversus
eam non integrum sit sese op-
ponere.

Νησιή, nomen mul. à νῆσος, in-
sula, q. d. in salo. θ. 249.

Νήσσισι, insulis, dat. pl. Ion. à νῆ-
σος, s, ἦ, insula. s. 171.

Νησιώ, nomen mul. θ. 261.

Νηυσί, dat. pl. à νῆϞς, navis, vide
in νῆας. s. 634.

ΝήυτμϞ, anima expers, ex νῆ,
negativo, & αὐτμῆ, ἦς, ἦ, spi-
ritus. Alii legunt, νήπιμϞ,
infansus. θ. 795.

Νῆχον, pro ἱνῆχον, natabant, à νῆ-

χον, f. ξω, idem cum νῆω, nato.
a. 317.

Νίκη, νίκης, victoria, à νικῶν, f.
ἵσω, vinco. a. 311.

Νικηθεὶς, victus. part. a. i. pass.
νικήσας, part. a. i. act. à νικῶν,
ᾶ, vinco, f. ἵσω, p. νειίκησθᾶ. θ.
496. 73.

Νισσορ', imperf. pro νίσσοιθ', re-
vertebantur. Vide νίσσας, re-
deo. pro quo, νίσσομαι, seu νίσ-
σασμαι. a. 462.

Νίφα, acc. per apocopen pro νι-
φάδα, à νιφᾶς, αἶδης, ἦ, νικ.
à νίφω, ningo, f. ψω, p. φα.
s. 525.

Νιφάσιθ', g. sing. à νιφᾶς, nivo-
sus, à νίφω, f. ψω, p. φα, nia-
go. θ. 42.

ΝιψάμρϞ, lotus, a. i. part. m. à
νίπλω, lauo, f. ψω. s. 739.

Νοέη, sapit, 3. præf. subj. à νοίω.
ᾶ, νοεῖντες, Doricè pro νοεῖντες,
cogitantes, præf. part. Th. νόϞ,
νῆς, mens. s. 196. 261.

Νόμᾶ, pro νόημα, τὸ, intellectuῦς,
cogitatio. Them. νόϞ, νῆς. a.
212.

Νόησας, a. i. part. νοήσας, inf.
νόησε, pro ἐνόησε, Ion. a. i. ind.
Them. νόϞ, νῆς, mens. s. 12.
484.

Νομὸν, pabulum, acc. à νομός, ᾤ,
ὁ, pabulum. Th. νόμω, pasco.
s. 526.

ΝόμϞ, lex, νόμους, leges, à νόμω,
tribuo. s. 276. θ. 66.

ΝόϞ, νῆς, ὁ, mens νόοιο, genit.
Ion. s. 685. 483.

Νόσφι, absque, ut & νόσφι, seor-
sum. s. 91. νόσφι ἄπερ τι κα-
κῶν, hoc est, planè absque
malis. Adverbia quæcumque
ingeminata, sunt ἰμφοῦκα.
s. 91.

ΝότϞ,

Nós⊙, α, ὁ, νόσις, gen. Ion. no-
tus, auster. s. 675.
Nōs⊙, α, ὁ, Ionicè, pro νόσις⊙,
α, ὁ, morbus. s. 102.
Nō, apud Poëtas est particula ex-
pletiva. s. 207.
Nύκτα, noctem, acc. à νύξ, nox.
νύκτ', pro νύκτα. §. 166.
Νύκτωρ, adv. noctu, à νύξ, νυ-
κτός, ἡ, nox. s. 177.
Νύμφη, ης, ἡ, Nympha. νυμ-
φίον, *nympharium*, Ionicè, pro
νυμφῶν, à νύμφη, sponsa, h. e.
promissa, nempe foedere pro-
missa, foederata. §. 298. 305.
Νῦν, nunc, adverb. temporis. s.
176.
Νύξ, νυκτός, ἡ, nox, νύκτ', pro
νύκτα, acc. sing. s. 17.
Νυχτή, nocturna. Thema, νύξ,
νυχτή, nocturna, pro noctu. Sic
Virgil. Georg. 3. *lupus nocturnus*
obambulat. s. 523.
Νύκτωρ, præf. part. à νύκτω, pun-
go, f. ξω. α. 62.
Νῶτ', pro νῶτε, à νῶτ⊙, α, ὁ,
dorsum, in pl. πῶ νῶτε. α. 286.
Νῶι, & νῶν, in genit. & dat.
duali. Thema, ἐγώ, ego. α.
358.
Ναυήσεις, vibrans, α. 1. part. à
ναυήω, agito, moveo, à νῆμα,
ficut τραφῶμαι, à τρέφω. α. 462.
Ναῖνός⊙, ignobilis, ex νῆ, & ὄνυ-
μος, Æol. pro ὄνομος, nomen.
s. 155.
Νῶτα, pl. num. à νῶτ⊙, α, ὁ,
dorsum, & in pl. πῶ νῶτε. s.
534.

Z.

Ζῆλον, nomen mul. θ. 356. &
Ζῆλος, ἡ, ἡ, flava. §. 547.
Ζῆνός⊙, Poëtice pro ζῆν⊙, α,

peregrinus. s. 181. dat. pl. ζῆνοι-
σι. s. 224.

Ξενόδοχος, hospiti, dat. à ξενόδο-
χος⊙, Ionicè pro ξενόδοχος⊙, α,
ὁ, qui recipit peregrinos, *hospes*
publicus, ex ξέν⊙, & δόχος⊙,
f. δέχομαι, capio. s. 183.

Ξενοί, rāsiles, à ξενοίς, α, ὁ. Th.
ξίω, f. ίσω, rado. α. 133.

Ξύλα, ligna, à ξύλον, α, τὸ, li-
gnum. s. 808.

Εὐμπασι, universa, in m. g. εὐμ-
πας. Th. πας, πᾶσι, πᾶν, om-
nis. s. 240.

Εὐν, Atticè pro εὐν, cum, præ-
posit. dativum solum regens.
§. 347.

Ξυνήσας, participes, acc. pl. à
ξυνήσων, οἱ⊙, ὅτι ἡ, à ξυνός, pro
κοινός, *communis*, unde ξυνήσων,
οἱ⊙, ὅτι ἡ, §. 595.

Ξυνόντων, confligentibus, part.
α. 2. act. genit. à ξυνήσων, con-
gredior, *confligo*, vel ξυνήσων.
Th. ἡμι, & εἰμι, eo. illud in α.
2. ἰον, 15. s. §. 707.

O.

Ο, Ille, 189. α. 135. &
 ὁ ponitur pro ὅτι. α. 22.

Οἶαρος, confabulationes, acc. pl.
nam pro οἶαρος, dicimus &
οἶαρος. Th. ὶαρος, α. 1. 1. 1. 1. 1.
§. 205.

Οἶαρος, terribilem, fortiter, po-
nitur adverbialiter, ab οἶαρος⊙,
validus, hoc à βεβαίω, fortis sum.
§. 819.

Οἶαρος, fortium facinorum
patrator, composita cum voce
ἐργα sunt οἶαρος. §. 996.

Οἶαρος, α, ὁ, ab οἶαρος⊙,
μ⊙, robustus, & hoc à βεβαίω,
robustum

- robustum reddo, & ἰσχυρός, animus. §. 140.
- Ὀβελιμπάτης, forti patre nata, genit. sing. ab ὀβελιμπάτης, Epith. Palladis, ab ὀβελιμῶ, fortis, & πατὴρ, pater. §. 587.
- Ὀγδάτη, dat. ab ὀγδάτῃ, Poët. pro ὀγδοῦ, octavus. Th. ὀκτώ, octo. §. 790.
- Ὀγ, g. m. §. 357. ὄγ, g. n. §. 2. 4. & ὄδ', pro ὄδ'. §. 363.
- Ὀδύζα, dentem, acc. ab ὀδυζέ, ὄρῃ, ὄ, dens. §. 146.
- Ὀδύς, ὄδ', ἡ, via. §. 579.
- Ὀδυή, dat. & ὀδυή, pro ὀδυή, genit. Ion. ab ὀδυή, Ulysses. §. 1016.
- Ὀδυσσεύς, 3. sing. a. i. med. iratus fuit, ab ὀδυζομαι, F. ὀδυζομαι, a. i. ὀδυζομεν. Th. ὀδυζω, irascor. §. 1012.
- Ὀζός, ὤ, ὅ, proprie significat ramusculum, stolonem. Metaphoricè, homo bellicosus Ὀζός Ἀρηός dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. §. 181.
- Ὀρπύς, genit. ab ὀρπύς, ὄρῃ, ἡ, nomen montis. §. 632.
- Ὀί, illi. §. 69. 77. 86.
- Ὀί, qui. §. 29.
- Ὀί, qui. §. 39. ὀί, §. 119.
- Ὀί, h. e. αὐτοῖς, illi, ab ὀί, ὀί, ἡ. §. 263. §. 20.
- Ὀί, §. 288. 301.
- Ὀί, qualia, ab ὀί, ὤ, ὅ, qualis. §. 400.
- Ὀί, aperi, præf. imperat. act. ab ὀίω, aperio, f. ὀίω, p. ὀίω, & ἔρῃ, præf. med. ἔρῃ. §. 819.
- Ὀιδιπύδης, genit. Æol. pro οἰδιπύδης, ab οἰδιπύδης, ὤ, ὅ, nomen viri. §. 163.
- Ὀί, pro οἶ, novit. præf. med. οἶ, pro οἶδα, nosti. Ἰν. Æolica paragoge, præf. med. οἶδα, ὤ, ὅ, ab οἶδα, vel οἶδαμι, scio, f. οἶδω, p. οἶδαμι. §. 456. §. 355.
- Ὀιδμῆ, dat. sing. ab οἶδμῃ, per syncopen pro οἶδμῃ, ὀί, n. g. tumor. Th. οἶδω, vel οἶδω, f. ὀίω, tumeo, inflatus sum. §. 109.
- Ὀί, genit. ab οἶ, ὄρῃ, ἡ, arumna, in acc. οἶ, hinc οἶ, calamitosus, οἶ, ἡ, Ionicè pro ὀί. §. 639. §. 214.
- Οἰκίαν, Poëticè pro οἰκίαν, præf. part. habitans, commorans, f. ὀίω, p. ὀίω, ab οἰκίαν. Th. οἶ, ὤ, ὅ, domus. §. 330.
- Οἰκία, τὴν, res domesticæ. ab οἶ, ὀί, Ion. pro οἶ, domesticus. Th. οἶ, ὤ, ὅ, domus. §. 457.
- Οἶον, acc. ab οἶον, ὤ, οἶ, pro οἶ, à singul. οἶον, ὤ, τὴν, domuncula, οἶον δὲ & οἶον, domum. §. 576. 523. §. 758.
- Οἶον, ὤ, ἡ, semita, idem quod οἶον, ὤ, ἡ, via, semita. §. 290.
- Οἶον, genit. pl. Ion. pro οἶον, ab οἶον, ὤ, ἡ, vitis. Th. οἶ, ὤ, ὅ, vinum. §. 572.
- Οἶον, dat. sing. nigro. οἶον, acc. ab οἶον, οἶον, qui vinei coloris est. q. ὀί, ὀί, niger instar vini. Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶ, vinum, & ὀί, oculus. Th. ὀί, video. §. 622. 817.
- Οἶον, οἶον, vinum. §. 596.
- Οἶον, pro ὀί, similis. §. 314. §. 386.

Οἰοχῆ, κ, ἡ, patina libatoria, ex οἶνῳ, & χῆν, fundo, trullula, ex qua vinum fundebatur.

s. 744.

Οἶϑ, pro ὁμοῖϑ, similis, οἶϑ, ergo qualis, item, similis, sed οἶϑ, κ, ὁ, solus. Neut. οἶϑ, solum. s. 313.

Οἶν, tantummodò, adverb. ab οἶϑ, οἶν, οἶν, solus, α, um. s. 386.

Οἶς, contractè pro ὄϊας, oves, acc. pl. Thema est οἶς οἶς, vel ὄϊς, οἶϑ, ἡ, οὐίς. s. 775.

Οἶς, & οἶσιν, dat. pl. lon. ab οἶς, quis. s. 145.

Οἶσι, sagitta. ab οἶσις, ὤ, ὁ, sagitta. ab οἶν, fero, f. οἶσιν. α. 130.

Οἶπ, & οἶτ, nom. pl. ab ὄστ. s. 46.

Οἶπτες, nom. pl. ab ὄπτις, ἡπτις, ὄπ, quicumque. α. 150.

Οἶσσις, dat. pl. ab οἶσσις, ὤ, ὁ, avis. hinc οἶσσις, ὤ, ὁ, augur. α. 185. s. 701.

Οἶν, sive οἶν, puto. item fero. α. 111.

Οἶν, οὐίν, genit. pl. Vide supra ὄϊς. s. 446.

Οἶκτιλιν, octo morsuum. à βλιν, ὤ, ὁ, pro panis portione, bucella, & ἰκτιλ, octo. s. 442.

Οἶκτιλιν, octopedalem, acc. ab ἰκτιλιν, à πῆς πιδίς, pes. s. 425.

Οἶλϑ, κ, ὁ, beatitudo, felicitas. q. d. ὄλϑ, βίϑ, hinc ὄλϑ, beatus. s. 826, 326.

Οἶλρον, adject. ab ὄλρμι, perdo, F. ὄλρμι, α. 1. act. infin. ὄλρμι, præt. m. ὄλρ, & Att. ὄλρ. s. 326. s. 180. 668.

Οἶλρον, paucillum, adverb. ab ὄλρ, κ, ὁ, paucus hinc

Οἶλρμι, superl. paucissimus. α. 723. 480.

Οἶλρμι, ὤ, ὁ, fluvijs in Heliconæ Boeotiae, sic dictus ab Holmeio Sisyphi filio. s. 6.

Οἶλρμι, κ, ὁ, mortarium. s. 423.

Οἶλρμι, perniciofa. ab ὄλρς, ἡ, ὄν, hinc & ὄλρμι, idem. Th. ὄλρμι, f. ὄλρμι, perdo. s. 745.

Οἶλρμι, κ, ὁ, Thessaliae mons altissimus, & pro ipso caelo ponitur. Hinc ὄλρμι, celestis, & ὄλρμι, Musæ dictæ, tamquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. s. 390. 25. 52.

Οἶλρμι, similia, ab ὄλρς, similis. α. 50.

Οἶλρμι, κ, ὁ, tumultus, multitudo. Th. ὄλρμι, ὤ, ὁ, similis. α. 155.

Οἶλρμι, secutus. α. 1. part. ab ὄλρμι, ὤ, sequor, f. ὄλρμι. Th. ὄλρμι, idem quod ὄλρμι, simul. s. 676.

Οἶλρμι, pluviosa. Alii ὄλρμι, est adject. g. f. ab ὄλρμι, imber. hinc ὄλρμι, pluviosus. s. 451.

Οἶλρμι, robustus. Vide supra ὄλρμι. s. 145.

Οἶλρμι, κ, ὁ, imber. παρὰ τὸ ὄλρμι πῶν simul fluere, ubi aqua copiosè fluit, quod in imbre (quæ ipsa vox hinc orta est) fieri solet, hinc ὄλρμι, pluvio. α. 1. part. ab ὄλρμι, ὤ, pluvio. s. 492. 415.

Οἶλρμι, jurabit. 3. sing. fut. 2. med. verbi ὄλρμι, juro, f. ὄλρμι, f. 2. med. ὄλρμι, ἡ, εἶται, p. ὄλρμι, α. 1. ὄλρμι. s. 194.

Οἶλρμι, coactaneos, acc. pl. ab ὄλρμι, κ, ὁ, coactaneus. Th.

- Th. ὅμοις, similis, & ἡλικία, ας, ἡ, statura. s. 444.
- Ὁμορῶσθαι, pro ὁμορῶσθαι, præf. part. f. g. pl. num. ab ὁμορῶ, in unum convenio, Thema ὁμορῶς, &, ὅ, obfcs. q. ex ὁμῶ, simul, & εἶρω, loquor. §. 39.
- Ὁμιληδόν, turmatim, Adverb. Th. ὁμιλῶ, &, ὅ, turba. α. 170.
- Ὁμιχῶν, meiere, præf. inf. ab ὁμιχῶν, q. d. ὁμῶχῶν. s. 727.
- Ὁμῶσσι, oculis, dat. pl. ab ὁμῶσθαι, video. F. ὁμῶσθαι. P. ὁμῶσθαι. hinc est ὁμῶς, ας, τὸ, oculus. α. 262.
- Ὁμῶσιν, simul, ab ὁμῶ, Th. ὁμῶς, &, ὅ, similis. s. 109.
- Ὁμῶς, five ὁμῶς, &, ὅ, similis, Poëticè ὁμῶς, Th. ὁμῶς, &, ὅ, similis. s. 145.
- Ὁμῶς, genit. ab ὁμῶς, ἡ, hortamentum, comminatio. q. δὲ ὁμῶς κέλευσθαι. Eustath. Th. κέλευσθαι, hortor, jubeo. α. 431.
- Ὁμῶς, eundem. ab ὁμῶς, unde est ὁμῶς, §. 508.
- Ὁμῶς, juraverit. a. i. subj. ὁμῶς, a. i. part. pro ὁμῶς, ab ὁμῶς, fut. ὁμῶς, a. i. act. ὁμῶς, §. 232.
- Ὁμῶς, simul, ab ὁμῶς, similis. s. 243.
- Ὁμῶς, nom. pl. q. ὁμῶς, τὸ φαγῶν, studi ad vescendum, ab ὁμῶς, ακῶ, ἡ, uva acerba. α. 399.
- Ὁμῶς, οἷ, ὅ, concors, acc. pl. ὁμῶς, ab ὁμῶς, similis, & φεῶν, νός, ἡ, mens, animus. §. 60.
- Ὁμῶς, tamen. sed ὁμῶς, simul. Th. ὁμῶς, &, ὅ, similis. s. 3. 202.
- Ὁ, δι. αἰφύκτωρ ὅ, δι. δόμοι, δι. τα-
diit domum suam. de postpositum accusativo, valet ad. α. 38.
- Ὁπ, quemque. s. 3.
- Ὁπ, ας, τὸ, utilitas, emolumentum, ab ὅπας profum. f. ὅπας. s. 41.
- Ὁπ, ας, τὸ, probrum. hinc ὁπιδί, exprobrare. s. 311. 718.
- Ὁπ, ας, τὸ, somnium. Th. ὅπας, somnium, nomen indeclinabile. §. 212.
- Ὁπ, ας, τὸ, present. ind. sing. ab ὅπας, seu ὅπας, f. i. ὅπας, a. i. αἰφύκτωρ, §. 429.
- Ὁπ, ας, τὸ, nomen. Ἀολι-
cè ὅπας, ὅπας pro ὅπας. hinc ὅπας, celebres, nominandi. §. 148. 369.
- Ὁπ, ας, τὸ, appellavit, a. i. act. ab ὅπας, nomino, f. αἰφύκτωρ, a. i. αἰφύκτωρ. Th. ὅπας, nomen. s. 80.
- Ὁπ, ας, τὸ, præf. part. conviciatus, ab ὅπας, vitupero, f. αἰφύκτωρ. Th. ὅπας, vitupero. s. 258.
- Ὁπ, ας, τὸ, quemcumque, ab ὅπας, αἰφύκτωρ, ὅπας. ab ὅπας, & πας, quis. §. 82.
- Ὁπ, ας, τὸ, ab ὅπας, ὅπας, ὅ, unguis. prov. ἐξ ὅπας λέοντι, ex ungue leonem. ὅπας, dat. pl. Ion. α. 266. s. 202.
- Ὁπ, ας, τὸ, acutum. In plur. pro ὅπας, capitur, & metri gratiā pro ὅπας, ab ὅπας, ὅπας, ὅ, acutus, ὅπας, dat. pl. Ion. ut αἰχμῶς ὅπας, mucronibus acutis. α. 289. 348.
- Ὁπ, ας, τὸ, pro ὅπας, vocem, sonum, acc. ab ὅπας, ὅπας, ἡ, vox, q. ab ὅπας, dico.
- Ὁπ, ας, τὸ, dat. præf. ind. ὅπας, a. i.

2. 1. act. inf. ab ἐπαίζω, *persequor, sequi jubeo, prabeo. ἐπαίσους, pro ἐπαίσεως, part. 2. 1. act. s. 168. θ. 433.*
 Ὅπερ, quod. θ. 864.
 Ὅπηδιν, *comitatur, 3. perf. præs. ind. ab ὀπηδῖω, comitor. Th. ἐπαίζω, f. αἶω, persequor, comitem do. s. 142.*
 Ὅπι, voce, dat. ab ὀψ, ὀπός, ὀ, vox. Vide ὀπα. s. 29. 806.
 Ὅπιζετο, *curabat, imperf. ab ἐπιζομαι, curo, ab ὀπις, ἰδης, ἡ, ultio, cura. α. 21.*
 Ὅπιθιν, metri causâ, pro ὀπιθιν. Th. ὀπίσω, retrorsum. θ. 3.
 Ὅπιπιδοντ', pro ἐπιπιδονταί, spectantem, præs. part. acc. casus, ab ἐπιπιδῶ, ab inusitato ἐπιδῶ. Thema est ἐπιθῶμαι, video. s. 29.
 Ὅπιν, acc. sing. ab ὀπις, ἰδης, ἡ, ultio, vindicta, cura. s. 251.
 Ὅπιθιν, adverb. ponè, à tergo. ab ὀπίσω, Poët. pro ὀπίσω, retrorsum, retrò. s. 469. 741.
 Ὅπλα, *instrumenta, ab ὀπλον, s, τὸ, arma. θ. 813.*
 Ὅπλια, acc. ab ὀπλιός, ἴϛ, ὀ, nomen viri. α. 180.
 Ὅπλιον, *ungulam, ungulâ pecus est armata, ab ὀπλιν, ἡς, ἡ. Th. ὀπλον, s, τὸ, & in pl. τα' ὀπλα, arma. s. 589.*
 Ὅπλιόταϛ, *minimus natu, superlat. grad. in comp. ὀπλιόταϛ, s, ὀ, junior. Ab ὀπλον, s, τὸ, arma. θ. 137.*
 Ὅπότε, quando, cum, ex ὅτι, ἐπ' ὄραληγιν ἡ, ut liquet ex ἐπὶ ὀπότε, &c. sicut & ληληγῆσι sunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut πιντήγι-ται, &c. ἐπὶ ὅτι idem quod ἐπὶ τι. π duplicatur metri causâ, ἐπὶται ex ἐπὶ ὅτι & αὐτῷ, ubi. α. 397. θ. 782. s. 543.
 Ὅπη, Poëticè, pro ὅπη, ubi. θ. 387.
 Ὅπποπρίω, utram, acc. f. gen. Poët. ab ἐπὶ ὀπρος, uter. Them. πὶ ὀπρος, s, ὀ, uter. θ. 549.
 Ὅπρωός, s, ὀ, autumnalis, ex ὀπρος, αἰ, ἡ, autumnus, q. d. ὥρῃ ὀπῶ, tempus succi. s. 674.
 Ὅρεται, *spectat, 3. perf. præs. ind. verb. med. κρηγ δ' εἰς ἑδῶς ὀρεται, caput pavimentum spectat, est lenis descriptio. ab ὀρέω, video. imperf. ἰώρων, perf. ἰώρεται, s. 534.*
 Ὅρεχάλκιο, genit. Ion. ab ὀρείχαλκῳ, orichalcum, æs montanum, ab ὄρος, ἴϛ, τὸ, mons, & χαλκός, s, ὀ, æs. α. 122.
 Ὅρίζαι, *porrigere, a. 1. infinit. ὀρίζαμην, part. f. g. a. 1. med. ab ὀρίζομαι, porrectis manibus prendo. Th. ὀρίζω, f. ξω, porri- go, extendo. θ. 433.*
 Ὅριϛ, montis, gen. singul. à τὸ ὄρεϛ, mons. α. 374.
 Ὅριστιόμην, in montibus pascentis, genit. ex ὄρεϛ, ἴϛ, τὸ, mons, & τίμην, pascō, in præt. m. τίμην. α. 407.
 Ὅρται, *orta fuerit, 3. sing. a. 2. med. subj. ab ὄρω, in med. ὄρομαι, ἡ, ἡται, præsens & aor. 2. coincidunt. in subj. Hinc est Latinorum orior. θ. 782.*
 Ὅρθος, *rectus, erectus. hinc ὀρθαὶ τρίχες, erecti pili. α. 391.*
 Ὅρθιϛ, g. com. *arduus, ex ὄρεθός, ἡ, ὀ, rectus. s. 290.*
 Ὅρθρογεν, αἰ, ἡ, *manè lugens. ab ὄρθρον, s, ὀ, tempus matutinum, & γένω, f. ἡσιν, gemo. s. 568.*
 Ὅρην, genit. ab ὄρερον, τὸ, *diluvium,*

culum, ὄρρη ἀνιστάμενον, ἵνα τοῖς
ἀρκέσιν ἐκ. *Diluculo sur-*
gens, ut tibi victus sufficiens sit.
s. 277.
Ὁρῶν, dat. sing. nomen proprium
viri, ὄρως, s. ὁ. §. 293.
Ὁρκός, s. ὁ, *juramentum*, aut
potius Numen quod præerat
jurijurando. §. 231. s. 219, 804.
Ὁρμήσονται, *impetum faciunt*, 3. pl.
a. 1. act. subj. ab ὁρμῶν, ὦν,
impetu feror, f. ἴσω, ὁρμηθή-
σαι, a. 1. pass. infin. Them. ὁρ-
μή, ἥς, ἡ, *impetus*. α. 403. s.
526.
Ὁρμυς, *monilia*, acc. pl. ab ὁρμύς,
s. ὁ, *monile*, colli ornamen-
tum. s. 74.
Ὁρνίς, ἰδὲ, ἡ, *avis*. s. 212.
Ὁρῶν, ὁ, τὸ, *mons*. At ὁρῶς, s.
ὁ, *terminus*. §. 2.
Ὁρῶντες, *irruerant*, pro ὁρῶντες,
3. pl. a. 1. act. indic. ab ὁρῶν,
ab ὁρῶν formatum est, sicut &
ὁρῶν, & ὁρῶντες. item, ὁρῶντες, à
præt. med. ὁρῶντες per metath.
ὁρῶντες. ὁρῶντες, pro ὁρῶντες, *præ-*
cipitans, part a. 1. act. t g. ab
ὁρῶν. α. 437.
Ὁρπηξ, *stimulum*, acc. ab ὁρπηξ,
ἡ, ὁ, *virga aculeata* è ramo.
s. 468.
Ὁρφανός, *orphanos*, ab ὁρφανός, s.
ὁ, *orphanus*, pupillus. q ab
ὁρφανός, *obscurus*, q. d. ὁ ἐν σκό-
τει ὢν, negligitur enim & velu-
ti in tenebris versatur. Flecti-
tur more adjectivorum. s. 330.
Vide Manuale N. T.
Ὁρχισμαί, ἔμω, salto, 3. perf.
pl. num. ὁρχιζόμενοι, *tripudiant*,
saltant. Doricè, pro ὁρχιζόμενοι,
f. ἵσσωμαι, a. 1. med. ὁρχισά-
μενοι. Hinc ὁρχήμους, ἡ, ὁ,
chorea. α. 282. §. 4.

Ὁρχῆς, s. ὁ, *pulvinus*, ordines
vitiū. α. 296.
Ὁρώμενος, *excitabatur*, 3. plusq. perf.
med. verbi ὁρῶν, excito, f. ῥῶν,
& ὦν, præt. m. ὁρώμενος, & ὁρώ-
μενος, quod activè & passivè usur-
patur. α. 274.
Ὁρώων, *videns*, præt. part. ab ὁρώων,
ῶν, f. ὁρώων, p. ὁρώων. Att. ὁ-
ρώων. α. 426.
Ὁς, *qui*. s. 8.
Ὁς, *suus*, πατήρ εἰς ὃν, *ad patrem*
suum. §. 71.
Ὁσα, *quanta*, & ὅσα, ab ὅσος,
& Poët. ὅσος, s. ὁ, *quantus*.
§. 475.
Ὁσα, ἡς, ἡ, *vox*. §. 10.
Ὁσας, pro ὅσας, *quotquot*, pl. n.
f. g. ὅσας, pro ὅσας, *quacumque*,
ab ὅσος, & Poëticè, ὅσος, ἡ,
ὁ, *quantus*. §. 183.
Ὁσῶντο, *prævidebat*, imperf. ver-
bi ὁσῶμαι, *video*, Æolicè, pro
ἁπῶμαι, f. ὁσῶμαι, p. ὁσώμαι.
θ. 551.
Ὁσος, s. ὁ, & ὅς, τὸ, *oculus*.
ὅσος, *oculis*. ὅσος, dualis nu-
meri, pro ὅσος, per apocopen
ὅς, ψιλῶ. α. 426.
Ὁσων, *quantum*, Poëticè, pro
ὅσων. §. 49.
Ὁσων, *quicumque*, Poëticè, pro
ὅς, ἅν. ὅσων, *quotquot*. ὅσων, pro
ὅσων. §. 154. s. 303.
Ὁσῶν, *ossa*, pl. num. ab ὁσῶν, ἡ,
ἡ, ὅς, *os ossis*. θ. 540.
Ὁτ', pro ὅτ', ut & ὅτ'. s. 113.
Ὁτ', *quando*, *quum*. Notetur dis-
crimen. ὅτ', *quando*, ext ra in-
terrogationem. πότε, *quando?*
in interrogatione. s. 89.
Ὁτοός, s. ὁ, *sonus*. §. 709.
Ὁτρελίως, *celeriter*, *ocysimè*, ad-
verb. Th ὁτρελίως, f. ὁτρελίως, *inci-*
to, *instigo*. α. 410.

- Ὅτι**, quia, quoniam, ὅτι πύχην, quam celerrimè, Poëticè, pro ὅτι, quod. s. 48.
Ὅ, non, ὅ δὲ, pro αἰδία, more Hebræorum. s. 144.
Ὅν, non, Poëticè, pro ὅ. s. 181.
Ὅσες, acc. pl. aures, ab ὅας, ὅας, τὸ, Poëticè, pro ὅας, ὅας, dat. pl. ὅαςιν. s. 701.
Ὅδ, neque, ὅδ', pro ὅδ', per apostrophum. s. 40.
Ὅδαμῃ, nusquam, adverb. ab ὅδαμῃ, ex ὅ, & ἄμῃ, ὅ, ὅ, unus. s. 218.
Ὅδας, τὸ, pavimentum, idem quod ὅδας, ὅ, τὸ, hoc in nominat. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum. s. 524.
Ὅδιν, nullum, ab ὅδιν, ὅδιν, nullus, a, um. s. 311.
Ὅδιν, nusquam, ex πότι, quando. Thema, ὅτι. idem. s. 176.
Ὅδιν, neuter, ex ὅδ', & ἴπ-
ος, alter. s. 178.
Ὅδιν, neque ullum, ex ὅ, & π, quid. s. 147.
Ὅδιν, ὅ, ὅ, limen, ab ὅδιν, ὅ, τὸ, solum. s. 749.
Ὅν, sequente tenui, non : ὅν, frequente vocali aspirata. s. 11, 320.
Ὅν, non amplius, ex ὅν, & ἴπ, adhuc. s. 34.
Ὅν, idem quod ὅν, ὅ, ὅ, sic ὅν, ὅν, perniciosus Mars. Them. ὅν, f. ὅν, perdo. s. 192.
Ὅν, Poëticè pro ὅν, miseram, acc. ab ὅν, factum ex aor. 2. ὅν, interposito υ, metri causâ. Th. ὅν, f. ὅν, aor. 2. med. ὅν. s. 717.
Ὅν, olympus, quasi ὅν, λυμπος, tetus lucens, ὅν, gen. Ion. ὅν, ad ὅν, hinc ὅν, olympus, vel caelestis, ὅ, mutatur in ὅ Poëticè. s. 855.
Ὅν, pro ὅν, cuius rei gratiâ, ὅν, per apostrophum ὅ. s. 139, 517.
Ὅν, igitur, τὸν, s. 299.
Ὅν, nusquam, ex ὅ, & π, & hoc ab ὅ, quando. s. 813.
Ὅν, nondum, ex ὅ, & π (enclitic.) quodammodo, hoc ab ὅ. s. 273.
Ὅν, dat. sing. ab ὅν, ὅ, ὅ, coelestis. Th. ὅν, ὅ, ὅ, coelum. s. 486.
Ὅν, coelum. Hinc ὅν, Ionicè, pro ὅν, Urania, una ex Musis, ὅν, è coelo, coelitus, ὅν, coelularum, genit. plur. ab ὅν, ὅ, s. 45, 78, 939.
Ὅν, meiere, præf. infinit. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in ὅν, s. 758.
Ὅν, pro ὅν, montis, ὅν, pro ὅν, Poëticè, montes, dat. pl. ὅν, ab ὅν, ὅν, τὸ, mons. s. 232.
Ὅν, Ionicè, pro ὅν, dat. singul. ab ὅν, ὅν, u, cauda. s. 431.
Ὅν, mulos, acc. pl. ab ὅν, Ionicè, pro ὅν, ὅ, & Ion. ὅ, ὅ, mulus, ab ὅν, τὸ, mons, quod hujus jumenti magnus sit usus circa montana opera. s. 791.
Ὅν, meas, 2. sing. a. i. act. ὅν, ab ὅν, f. ὅν. Th. ὅν, u, urina. s. 729.
Ὅν, seu potius, ὅν, nomen viri. s. 186.

Οὗς, quos, ab ὅ, ἡ, ὅ. At ἄς, suos, ab ἄς, ἡ, ὅν. §. 45.

Οὐτίμῃ, Ionic. pro ὑπίνῃ, præf. inf. ab ὑπίνῃ, seu ὑπίνῃ, vulnero. hinc part. ὑπίνῃ, vulneratus. nisi velis in præf. pass. per syncopen dici, pro ὑπίνῃ, ab ὑπίνῃ, f. ἄσῃ. idem quod ὑπίνῃ, ὦ, f. ἡσῃ. α. 335. 363.

Οὐτίσ, pro ὑπίνῃ, vulneravit. ab ὑπίνῃ. α. 461.

Οὐτί, neque, & ἔτ, pro ὑπίνῃ, ut & ἔτ. α. 217. α. 130. 784.

Οὐτί, cuiusque, genit. ab ὅς, qui. α. 534.

Οὐτίς, ὅ, & ἡ, nullus, non aliquis, h. e. nullus. α. 15. ὑπίνῃ, nusquam. α. 105.

Οὐτίς, αὐτί, τέτο, ex ὅ αὐτός, hic. α. 293.

Οὐτίς, sequente vocali, sic, ὑπίνῃ, sequente consona. α. 424.

Οὐτίς, auget, 3. præf. ind. verbi ὀφίς, adaugeo. in præf. imperat. ὀφίς, fove. α. 14. 213.

Οὐτίς, ὅ, ὅ, oculus, ὀφίς, ὀφίς, dat. pl. Ion. Th. ὑπίνῃ, video. α. 267. §. 451.

Οὐτίς, serpentis, genit. ab ὀφίς, ὀφίς, ὅ, acc. ὀφίς. α. 161.

Οὐτίς, adverb. Poëticè, pro ὑπίνῃ, ut. α. 260. ὀφίς ὑπίνῃ, ut dicam. α. 341.

Οὐτίς, dat. pl. ab ὀφίς, ὀφίς, ὅ, supercilium. §. 827.

Οὐτίς, α. 1. part. act. contristatus, ab ὀφίς, ὀφίς, gravatè fero.

Οὐτίς, α, ὅ, qui serò arat, ex ὀφίς, αρο, & ὀφίς, serò, adverb. α. 490.

Π.

Παλαίς, genit. pro παλαίς, Doricè, à πάλῃ, α, ὅ, Pegasus, alatus Persei equus. Them. παλαί, ὅ, ὅ, fons. α. 70.

Παλαίς, omnino malus, ut παλαίς ὅ, infauitissimus dies, ex πάλῃ, πάλῃ, πάλῃ, omnis, e. & παλαίς, α, ὅ, malus. α. 813.

Παλαίς, α, ὅ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt caudem. Thema, παλαίς, vel παλαίς, compingo, f. ξω. α. 439.

Παλαίς, prorsus aurea, quasi dicas, πάλῃ, χρύσεα, à χρύσεα, α, ὅ, aurum. §. 335.

Παλαίς, passus, in f. g. παλαίς, α. 2. part. act. à πάλῃ, pator, f. πάλῃ, α. 2. ὑπίνῃ, præf. med. πάλῃ. α. 218. §. 276.

Παλαίς, puer, & Ionica diaresi. πάλῃ, παιδῃ, in accus. παλαίς, pro παλαίς, in dat. pl. & Ion. παλαίς, παλαίς. α. 399. 130. 50. 278.

Παλαίς, ludentes, præf. part. à πάλῃ, F. παλαίς, & σῃ, ludo. α. 277.

Παλαίς, dat. plur. Ionicus, asperis, à παλαίς, εἰσα, α, αἰς, præruptus. Thema, παλαίς, πάλῃ, loca prærupta. §. 860.

Παλαίς, luctatur, à πάλῃ, ης, ὅ, lucta, hinc παλαίς, luctor. α. 413.

Παλαίς, manibus. dat. plur. à παλαίς, palma, παλαίς, dat.

- dat. plur. Ionic. pro παλάμαις.
α. 320.
- Πάλιν, adverb. *iterum*, rursus. α.
673.
- Παλιάρχις, revocabilis, ex πάλιν, & ἀγέρομαι, colligor.
Th. ἀγείρω, f. ῥῶ, congrego.
α. 93.
- Παλιώξις, pro παλιδιώξις, q. d. post insecutio. Thema διώκω, persequor, inspector, f. ξω, p. ωχα.
α. 154.
- Παλλάς, ἄδδς, ἡ, Pallas, Sapien-
tiæ dea, quæ & Minerva dici-
tur. α. 76.
- Πάλλαντι, dat. à πάλλας, nomen
viri. πάλλαντι, acc. 9. 376.
- Πάλλειν, jactabat, imperf. pro ἵπαλ-
λεν, à πάλλω, vibro, agito, f.
αλώ. α. 321.
- Πάρμπαν, adverb. *prorsus*, q. d.
πάντως πάντως. α. 275.
- Παρμφαίνων, præf. part. à παρμφαί-
νω, totus appareo. μ est ante φ,
quæ literæ sunt cognatæ, &
ut ita dicam, consanguineæ,
ex πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis,
& φαίνω, appareo, f. αῶ, p.
πίφαγμαι, a. 1. ἴφηναι, a. 2. ἴφα-
νον. α. 567.
- Παναιόλ, omnino varius. ex
πᾶς, & αἰόλ, α, ὅ, varius.
α. 129.
- Παναπήμων, prorsus innoxia, ex
ἀπήμων, οἰ, ὅ κ' ἡ, illæsus.
Th. πήμω, αἰ, πῶ, damnum.
α. 811.
- Πανέρις, longè præstantissimus,
ex πᾶν, & ἄρις, præstantis-
simus. Th. ἄρης, εος, ὅ, Mars.
α. 293.
- Πανδιονίς, Fabula de filia Pandio-
nis. α. 568.
- Πανδιώγ, nomen mul. videtur
epitheton telluris, quæ omnis

- generis fruges profert. ex πᾶν
& δῶρον. α. 81.
- Πανέλλωσι, dat. pl. Ionic. omni-
bus ad unum Græcis, à πανέλ-
λως, ex πᾶν, & ἑλλώ, εν, ὅ,
Hellen, Græcus. α. 518.
- Πανίφθς, genit. à πάνιφθς, omni
ex parte coctus. Thema, ἔψω,
coquo, elixo, f. ἱψίω. α. 208.
- Πανημέρι, toto die. ex πᾶν, &
ἡμέρ, seu ἡμέρ, dies. α.
396.
- Πανύχ, tota nocte, elegantiā
poetica, ubi nomen ponitur
pro adv. Them. νύξ, νυκτὶς, ἡ,
nox. α. 46.
- Πανόπη, nomen mul. q. d. pro
omnibus loquens. 9. 250.
- Πάντοθεν, undiqueque, adverb.
à πᾶς, πᾶσι, πᾶν, omnis. α.
615.
- Πανέλλω, acc. f. g. πανέλλων, gen.
pl. à πανέλλω, α, ὅ, omnige-
nus, varius. Th. πᾶς, omnis.
9. 830. α. 621.
- Παντός, παντὶ, πάντοτε, &c. Vi-
de in πᾶσι.
- Παπείων, præf. part. à παπείνω,
circumspicio. α. 444.
- Παρά, cum Genit. à, ab. α. 512.
παρ', pro παρὰ. α. 27. Cum
dat. apud. α. 130. Cum accus.
trans, præter, &c. α. 169.
πάρ, pro παρί, urgent. α.
454.
- Παργίνεται, 3. perf. præf. adest.
Thema, γίνομαι, seu γείνομαι,
sum, f. 2. παρ. γήνησμαι, p-
γήνησμαι, a. 2. m. ἐγνήομαι. 9.
432.
- Παργαίος, importuna, à παργ-
αίος, seu παργαίος, in-
tempestivus. Th. καιρός, ε, ὅ,
occafio, tempus. α. 329.
- Παργαίωται, præterant, 3. præf.
subj.

- subj. à *παρρησιάζω*, prætereo. Them. αἰνέω, f. ψα, commuto. s. 409.
- Παραβάσις*, *delictum*, *transgressio*, idem quod *παράβασις*, ex παρᾶ, & βάω, eo, incedo. s. 228.
- Παραφάμφοι*, appellantes, metri gratiā, inserto, ι, vel per epenthesin Poët. est aor. 1. part. med. à *παράφημι*, hortor. Them. φημι, seu φάω, dico. §. 90.
- Παρακρίτη*, dativ. à *παρεκρίτης*, α, ο, *maritus*, *παρεκρίτης*, ἡ, *marita*, *uxor*, σὺν αἰδοίῃ *παρεκρίτη*, ex παρᾶ, juxta, & κρίτη, ης, ἡ, cubile, lectus. θ. 328. 928.
- Παραφανίστημι*, Ionicè pro *παρεφανίστημι*, *revelare*, præf. inf. pro imperat. Them. φαίνω, f. νῶ. s. 734.
- Παράχων*, est a. 2. act. infin. à *παρίχω*, efficio, præsto, *παρήχων*, 3. pl. imperf. act. Them. ἔχω, habeo, f. ἴκω, & ἡύω, p. ἔχηκα, a. 2. ἔχον. s. 712. α. 84.
- Παρεῶν*, gen. pl. à *παρεῖα*, αῖς, ἡ, *gena*, *maxilla*. α. 267.
- Παρεκβάλλουσιν*, *exorbiant*. 3. plur. ind. præf. ex παρᾶ, ex, & βάλλω, eo, f. βήσωμαι, p. βέβηκα, a. 2. ἴδω. s. 226.
- Παριλαύω*, *aveho*, prætervehor. Them. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἔλα. α. 353.
- Παρελίκετο*, *concupuit*, cum dat. a. 1. m. ind. à *λέγωμαι*, εμὸς, f. λέξομαι. §. 278.
- Παρελθὼν*, *pervenire*. a. 2. inf. Them. ἔρχομαι, venio, f. ἐλθώσωμαι, a. 2. ἤλυθον & ἤλθον, p. m. ἤλυθα. s. 216.
- Παρίξ*, *extra*, dicitur & *παρὰ*. Them. ἐκ vel ἐξ, ex, è. α. 352.
- Παρίοντος*, *presentis*, Ionicè pro *παρόντος*, genit. præf. part. à παρᾶ & εἰμι, sum. s. 366.
- Παριστάμεν*, *adesse*, *adstare*. Ionicè pro *παριστάναι*, præf. act. infin. à *παρίστημι* pro *παείστημι*. Non solum ἵστημι, sed etiam ἴστημι usitatum est, f. ἵστην, a. 2. ἵστην. θ. 439.
- Πάρεσιν*, à *πάρεσμι*, *adsum*. Them. εἰμι, sum. §. 420.
- Παρίχθην*, apposit. 3. perf. præf. imperf. à *παράχθω*, idem quod *παρίχω*, *præbeo*. Them. ἔχω, habeo. §. 639.
- Παριτταπ*, *deflexerunt*, a. 2. act. à *παρετρίπω*, *diverto*. *deflecto*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἴτρεπον, p. m. πίτρεπα. §. 103.
- Παρθένω*, α, ἡ, *virgo*, hinc *παρθένω*, & *παρθενικός*, ἡ, ὄν, *virgineus*, *virginalis*. s. 256. §. 314. s. 63.
- Παρεκλίνουσιν*, *deflectunt*, pro *παρεκκλίνουσιν*, 3. perf. pl. ind. præf. à κλίνω, f. νῶ, *reclino*, p. κέκλινα. s. 262.
- Παρήστοιο*, genit. Ion. à *παρήστος*, α, ο, *nomen montis in Delphis*. §. 499.
- Πάρεσθην*, seu *πάρεσθι*, idem quod *παίρεθι*, ante. §. 531.
- Πάρος*, *anti*. Adverbium vel temporis vel loci. α. 119.
- Πᾶσι*, f. g. à *πᾶς*, *omnis*. *παντός*, in accus. πάντε, πᾶσιν, πᾶν, gen plur. *πάντων*. Ionicè pro *πᾶσιν*, dat. pl *πᾶσι*, & *πᾶσιν*, & Ion. πάντας. *πάντων*, pro *πάντα*, πάντη, adverb. *possess.* s. 125. 76. 511. §. 828. 372.

Πασθῆν, nomen mul. ὁ. 247.

Πασθῆν, nomen mul. quia ad omnes currit. ὁ. 352.

Πάχῃ, patitur. à πάχω, F. πίσσ-
μα, præf. med. πίπνῃ, aor. 2.
ἵπνῃ. s. 211.

Πατὴρ, pater, genit. πατέρος, πα-
τρός, dat. πατρί, acc. πατέρα,
tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc
πατρίς, ἰδὲς, ἡ, patria. α. 1. s. 5.
9. 259. θ. 73.

Πατρὸςσιγνήτες, patruos, ex πα-
τὴρ, pater, & πατρίσιν, fra-
ter. Th. κείσιν, trater, & γείνο-
μα, nascor. ὁ. 502.

Πατρῴος, s, ὁ κὶ ἡ, paternus.
Th. πατὴρ, pater. s. 376.

Παῦε, desiste, præf. imperat. act.
παύῃ, 3. sing. a. 1. pass. f.
παύσω, p. πίπαυμαι, a. 2. ἵπνῃ.
α. 449. ὁ. 533.

Παῦρον, exiguum. παῦρον δὲ ἐπὶ
χρόνῳ, ad exiguum tempus. à
παυρὸς, s, ὁ, Poëtic. paucus.
Hinc παῦρα, neut. pl. adverb.
rarò. hinc & παυρίδιον, pauxil-
lum. Th. παύω, f. παύσω, ces-
so. s. 133. 326. θ. 780.

Παχίας, densas, acc. pl. à πα-
χὺς, εἶα, ὁ. densus, crassus, in
genit. παχί, in accus. παχύν.
s. 509. 497.

Πέδιλον, s, τὸ, calceus, talare,
ὁ. 12.

Πέδιον, s, τὸ, campus. πεδίοιο, ge-
nit. Ion. πεδίων, adverb. ex fun-
do. Th. πίδν, s, τὸ, solum.
α. 378. 342. θ. 680.

Πείθῃ pro ἵπνῃ, persuasit, imperf.
à πείθω, persuadeo, πειθῶ, Sula-
da, Dea eloquentiæ præles. Th.
πείθω, f. πείσομαι, a. 2. m. ἵπ-
νῷ, præf. med. πίπνῃ. α.
450. s. 73.

Πείκειν, tondere, præf. inf. à πείκω,

vel πίκω, pecto, f. ξω, a. 1.
pass. ἐπύκνῃ. α. 773.

Πείραται, pro πείρατα, termini. dat.
pl. πείρατον. à πείρας, αἰ, τὸ, τὴ,
finis. s. 168.

Πειρῶμαι, periculum fecisse, a. 1.
inf. pass. à πειράω, ὦ, conor,
nitor, f. αῶ, vel ἥσω, p. πι-
πείρωμαι. Th. πείρα, αἰ, ἡ, cona-
tus. α. 359.

Πειρίστον, nomen viri, ardelio.
α. 179.

Πέλαιος, s, τὸ, profunditas ma-
ris, pelagus, πέλας τὸ ἀκτὴς κατ'
ἀντίφραστον, vel quia πέλας ἀγῆ.
ὁ. 131.

Πελάσας, accedens, a. 1. part. à
πλάζω, f. σω, appropinquo.
Them. πέλας, adverb. prope.
s. 372.

Πελεμίζετ' pro πελεμίζετο, im-
perf. pass. contremuit, quas-
sit fuit, πελεμίζετο, concu-
titur, 3. præf. ind. pass. à πε-
λεμίζω, f. ξω, moveo, quasso.
ὁ. 842. 458.

Πέλῃ, 3. perf. ind. à πέλω, sum,
πέλει pro ἵπνῃ, 3. imperf. act.
πέλομαι, idem quod πέλω. α.
164. s. 808.

Πελίης, s, ὁ, nomen viri. θ. 996.

Πελώρη γαῖα, terra vasta, πέ-
λωρης, s, ὁ, ingens, πελώ-
ρι, idem quod πέλωρι, à
πέλωρ, ὠρ, τὸ, monstrum. θ.
159. 295.

Πέμπῃ, pro ἵπνῃ, misit, im-
perf. πέμψας, pro ἵπνῃ, a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψα,
mitto. s. 84.

Πέμπῃ, quinta, dativ. cas. πέμ-
πῃ, acc. plur. πέμπῃσι, dat.
pl. à πέμπῃ, s, ὁ, quintus.
Them. πέντε, quinque. s. 803.
802.

Πένταξ,

- Πίνιαξ, præf. inf. à πίνομαι, ago, efficio. unde est ἡ πινία, ram-pertas, Ionicè, πινίη. s. 497. 773.
- Πίνος, εἶδος, τὸ, luctus, mœror. προδὴ μίζα πίνος ἔχοντες, pre-mente altum corde dolorem. s. 98.
- Πίντι, quinque. s. 613.
- Πεντήκοντα, quinquaginta. s. 662.
- Πεντηκονταχάρων, ex πενήκοντα, quinquaginta, & χάρων, s, τὸ, caput. s. 312.
- Πεντόζοιο, genit. Ion. à πίντοζο, s, ἡ, τανυς. ex πίντι, quin-que, & ὄζο, ramus. Digiti sunt veluti quinque ramusculi, & homo est quasi arbor inversa. s. 742.
- Πεπαλχυμῶς, pollutus. perf. part. pass. à παλάσσω, inquino. tædo. f. ξω. p. πιπάλαχα. a. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλω, f. αλώ, vi-bro. alii à πηλός, ἤ, ὁ, lutum. s. 733.
- Πεπαρδῶν, confixa, perf. part. pass. à πείρω, transadigo, f. πέρω. perf. pass. πέπαρμαι, p.m. πίπορα. s. 205.
- Πεπίσσωμαι, expertus sum, perf. pass. Doricè pro πεπίρημαι, à πειράω, ὦ, tento, f. αῶω & ἦω. Them. πείρα, αἰ, ἡ, conatus. s. 660.
- Πεπνυμῶς, sapientia. perf. part. Them. πνίω, flo, spiro: unde πνῦμι seu πνύω, f. αω, præf. pass. πέπνυμαι, sapiens sum. s. 731.
- Πίπειθ', pro πίπαιθι, præf. med. confidit. à πιθω, persuadeo, f. πίσω, p. πίπιθα, a. 2. ἔπιθον, s. 375.
- Πίπων, mollis, vocativi casus, à πέπων, εἶδος, ὁ, ἡ, τανυς,
- mitis. Them. πίπιω, coquo, f. ψω, præf. pass. πίπιμμαι. α. 350.
- Πεπότῃ, volabat, 3. sing. plusq. pass. à ποτίομαι, ὤμαι, vo-lo. Thema πίτομαι, unde est ποτὴ volatus, & hinc ποτίομαι. α. 148.
- Πέπρωτο, satis constitutum esset, 3. sing. pl. perf. pass. per syn-copen pro πεπερώτω. à περώω, determino, f. ὠω, pert. pass. πεπερώτωμαι, & per syncopen πίπρωμαι. Th. πέρως, αἶδος, τὸ, terminus. s. 464. 475.
- Πεπυκασμῶς, plur. perf. part. pass. hinc πεπυκασμῶς ἰόν, prudens, callidus, à πυκάζω, denso. Thema πύκω, dense. θ. 484. s. 793.
- Πίπελ', pro πίπελα, folia. à πί-τελον, folium. à πεπίνυμι, ex-pando, vel πεπία, f. αῶω. s. 680.
- Πεῖαν, præf. inf. Th. περάω, ὦ, f. ἦω & αῶω, transeo. s. 738.
- Πεῖ in fine quamvis. Σοὶ πεῖ, quamvis sint dii. s. 739.
- Πέρλω, ultrà, Ionicè pro πέρων, idem quod πέρω, ultrà. θ. 215.
- Πεῖ--ἔδυνε, induit, imperf. à πεῖ-δύνω, induo. Th. δύνω & δύνω, f. δύω, a. 2. ἔδυν. α. 124.
- Πεῖ--ἔθηκε. Vide in ἔθισκε. α. 123.
- Πειγλώχης, cuspidulosa folia, per syncopen pro πεγγλώχνης. Th. γλώχη, vel γλώχης, ὦ, ἡ, cusps, acies. α. 398.
- Πεῖ, cum Genitivo pra, circa. πεῖ θεοί. πεῖ πάντων, super omnes. Cum Dativo, circa, πεῖ σήθεισι, propter. Cum Accusati-vo, circa, πεῖ εἶμα. s. 3. α. 129. 279. 247. s. 819.

- Πίει*, valdè. α. 54.
Πιε-ῖν, excellit. 9. 656.
Περί τ' ἀμφίπιν, circumquaque. 9. 848.
Πε, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quamquam*, *quantumvis*. Sæpè etiam vacat. α. 20. 155. 208.
Περίαχ, *infinuit*, α. 2. act. à *περιχίω*, Doricè *περιαχίω*, ὦ, circumsono, f. ἦσιν. Th. ἦχῳ, α, ὦ, sonus. θ. 678.
Περίσσω, circum induito, α. 1. med. infin. à *περίσσωμαι*. Thema, ἔω, induo, pro quo ἔνυμι, f. ἔσιν, p. ἔσωμαι, α. 1. m: ἔσσωμαι. α. 539.
Περικαλλία, acc. sing. f. gen. à *περικαλλής*, perpulcher. *περὶ* enim auget significationem. Th. καλός, λή, λόν, pulcher. 9. 10.
Περίκεται, circumdatus. 3. perf. præf. à *κείωμαι*, jaceo, f. κείσομαι. 9. 733.
Περικλυτός, celebrem, acc. à *περικλυτός*. Them. κλέω, audio. α. 60.
Περμαίνεταί, circumquaque furit. 3. perf. præf. ind. *περὶ* intendit significationem, à *μαίνομαι*, furo, f. μαίνωμαι. α. 99.
Περμαρηνιάδ', propugnativus. pro *περμαρηνιάδα*, 1. pl. præf. indic. verbi *μαρηνάμαι*, pugno. 9. 647.
Περωνίδα, nomen viri. α. 187.
Περμύκης, prælonga, pl. num. à *περμύκης*, εἶ, ὦ, ἦ. Th. μῆκος, εἶ, τὸ, longitudo, *περὶ* in compositione auget significationem. α. 133.
Περναίωσι, circumhabitans. 3. plur. præf. subj. à *περναίω*, circumhabito. Th. ναῶν, habito. 9. 370.
Περπλομήν, circumvoluto, pro *περιπλομήν*. Th. πάλω, moueo. sum. α. 386.
Περίρρυν, α, ὦ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. θ. 193.
Περίσσω, eximia, pl. num. à *περισσός*, ὦ, ὦ, excellens. à *περὶ*, præpositio, variam habens constructionem & significationem. 9. 399.
Περισσάχης, circumquaque ingemiscebat, 3. persona imperf. à *περισσάχίζω*, idem quod *περίσσω*, circum circa gemo. Them. σπῆς, ὦ, ὦ, angustus. α. 344.
Περὶ μινίρην, incidito, Ionicè, præsentis act. infin. pro *περὶ μινίρην*, à *περὶ μινίρην* pro *περὶ μινίρην*, circumcido. Thema πέμνω, seco, f. πέμω, p. πέμνηται, aor. 2. ἔπεμν, præf. med. πέμνηται. α. 570.
Περὶ φρον, prudentis, genitiv. à *περὶ φρον*, οἶος. Th. φέρω, mens, α. 297.
Περμησός, ὦ, & Ion. οἶος, ὦ, fluvius Boeotizæ ex Helicone, Phœbo & Musis sacer. 9. 5.
Περσός, εἶ, ὦ, nomen viri.
Περσεφόνη & περσεφόνη, αἶ, ἦ, Proserpinā, filia Jovis & Cereris. Th. φίνω, occido. θ. 768. 913.
Περσῆς, ἰδός, ἦ, nomen mul. 9. 356. 957.
Πέρσης, nomen viri. Frater Hesiodi etiam ita appellatus fuit, ὦ Πέρση, vocativi casus. α. 27. 213.
Πέσεν, cecidit, pro ἔπεσεν, 3. sing. α. 2. act. à *πίπλω*, cado, f. πύσσωμαι, p. πίπλωται, α. 2. act. ἔπεσεν,

- ἴππον, inde in part. πῖπών, ἕσαι, ὄν. α. 365. 375.
- Πέπαι, folia, à πέπαιον, folium, in dat. plur. πείλαισι, à πείνυμι, seu πείω, expando, f. αἶσω, præt. pass. πίπαιμαι. α. 680.
- Πεπενοῖς, volucris. dat. pl. pro πείνοῖς, per epenthesein Poëticam, à πεινόν, ἔ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πείνον, à πέτωμαι, volare, in imperf. ἐπιτόμην, & in 3. plurali, ἐπίτοιντο. α. 278. α. 308.
- Πέπλος, Ionic. pro πέπλος. Vide πέπαι. α. 289.
- Πέτρα, Ion. pro πέτρα, petra, rupes, cautes. Differunt, πέτρα, & πέτρῳ, quod πέτρα, sit grande saxum, rupes. πέτρῳ verò, lapis manu tractabilis, πέτρῃσι, dat. plur. Ion. θ. 728. πέτρας. θ. 7. Hinc πετραῖα, saxatilis. α. 589. & πετρίην, saxosum, à mascul. πετρίεις, εἶ, ὁ. α. 533.
- Πάσσω, imperf. à πάσσωμαι, idem quod πυνθάνομαι, interrogo, sciscitor, f. πύσσωμαι, præt. pass. πίπυσσμαι, aor. 2. med. ἐπυνθόμην.
- Πῦκα, abietes, à πύκη, ης, ἡ, abies. α. 376.
- Πακείδας, acc. à πακείδης, α, ὁ, nomen gentile. α. 187.
- Πεφραδῖτις, commemorant. 3. dual. α. 2. act. pro ἐφραδῖτις, π, initialis littera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φράζω, dico, memoro, f. φράσω, α. 2. act. ἔφραδον, ας, ε. & Poëticè, πέφραδον, ας, ε. πεφραδῖμην, Ion. pro φραδῖν, α. 2. act. infinit. p. m. πέφραδα. θ. 475. α. 766.
- Πεφραδῖς, ἡ, ὁ, nomen mul. à πέφραδα. Them. φράζω, dico. θ. 273.
- Πεφύασσι, nati, seu producti sunt. 3. plur. perf. act. Poëticè pro πύφασσι, à φύω, f. ὕσω, gigno, p. πίφυκα, α. 2. ἔφυσον, & ἔφισον. θ. 728.
- Πεφυλαγμένῳ, observans, perf. part. πεφύλαξο, esto cautus, α. sing. præt. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. α. 704. 795.
- Πηγάδας, accus. pl. à πηγάς, αἶδες, ἡ, glacies. Them. πηγνύω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. α. 505.
- Πήγασος, α, ὁ, Pegasus, alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγῇ, ἡς, ἡ, fons. θ. 281.
- Πηγαί, plur. à πηγῇ, ἡς, ἡ, fons. παρὰ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latinè pagi, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδῇ, à πηδαῖω, salio, quod scaturiat è terræ visceribus, πηγάς, acc. pl. θ. 809.
- Πηδαλίου, α, τὸ, remus, gubernaculum. Th. πῆδος, α, ὁ, ligni species. α. 45.
- Πηκτὸν, contractum, à πηκτός, ἔ, ὁ, compactus. Them. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. α. 433.
- Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεὺς, εἶ, ὁ, Peleus, nomen viri. θ. 1006.
- Πῆμα, αἶ, τὸ, damnum, noxa. α. 56.
- Πλευεῖς, nomen viri. θ. 343.
- Πήξας, insigens, part. α. 1. act. à πήττω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, rap-

- go, compingo, f. πήζω, a. 1. ἱπηζω. s. 430.
 Πήξαλ, fabricato, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πήττω, vel πήγνυμι, compingo, f. ζω, a. 1. m. ἱπηζάμεν. s. 455.
 Πηοί, Ionicè pro πίοι, cognati, affines, à παός, ῥ, ὀ. Th. πῶω, ῶ, vel potius πῶομαι, possideo, præf. pass. πέπαυμαι. s. 345.
 Πίειν, bibere, pro πῑν, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à πίνω, bibo, f. πῖω, p. πέπωκα, a. 2. ἵπιν, a. 2. imperat. πῖ. a. 252.
 Πίζοις, premas, præf. opt. Th. πιζω, f. ῖω, premo. s. 497.
 Πιεῖν, ῥ, ῖ, nomen regionis in finibus Macedoniae, quæ ob summam antecinitatem credita fuit Musarum sedes. Hinc est πιεῖν, Adverb. è loco, ad formam, Θήσθην, κλισίην, ex tentorio, ἱλιάδ. λ. 603. à κλισίη, Ionicè pro κλισία. πιεῖδες, Licrides, pl. num. à πειεῖς, ἴδης, ῖ. s. 1. a. 206. §. 53.
 Πιθύεις, fretus, a. 1. part. act. à πιθῶ. Them. πιθω, persuadeo, f. πῖω, p. πέπιχα, a. 2. ἵπιον. s. 359.
 Πίθηται, paruerit, 3. sing. a. 2. med. subj. Th. πιθω, F. πῖω, a. 2. ἵπιον, p. m. πέποιδα. s. 295.
 Πίθω, vasis, genit. à πίθῳ, ῥ, ὀ, dolium, πίθω, Poëticè pro πῖω. s. 98.
 Πίλναι, defecit, 3. præf. ind. à πλῖναι, idem quod πλάω, appropinquo, πλῖναι, imperf. pro ἱπλῖναι, à πλῖναι, ab act. πλῖναι, quod est à πλῖναι, appropinquo. Them. πῖλαι, propè. s. 510. §. 703.
 Πῖλον, πῖλοις, à πῖλῳ, ῥ, ὀ, pileus. s. 542.
 Πῖμωλεισται, replentes, præf. part. f. gen. pl. num. pro πῖμωλεισται, Æolicè, à πῖμωλημι, ῥ, ὀ, ῖ, idem quod πῖλῳ, impleo, hinc in pass. πῖμωλεισται, σται, ται, expletur. Th. πῖλῳ, ῥ, ὀ, plenus. §. 88c: s. 201. a. 429.
 Πῖναι, Ionicè pro Dorico πῖναι, abjecto αι, & retento accentu in loco suo, pro πῖναι, bibere, præf. inf. à πίνω, f. πῖω, p. πέπωκα, a. 2. ἵπιν. s. 592.
 Πῖον, genit. Th. πῖον, ὄν, ὀ, ῖ, pinguis. §. 538. Hinc in comp. πῖον, superl. πῖον. s. 585.
 Πῖωσται, incidentes, plur. num. f. g. præf. part. à πῖω, cado, f. πῖωμαι, p. πῖωκα, a. 2. ἵπιν. subj. πῖωσιν, in præf. s. 620. §. 873.
 Πῖστις, nom. plur. à πῖστις, ῖ, ῖ, fides. Th. πῖθω, f. σω, persuadeo. s. 372.
 Πῖσται, fretus. Th. πῖθω, f. σω. p. ῥ. persuadeo, a. 2. ἵπιον, p. m. πέποιδα. §. 506.
 Πῖφάσκαι, Ionicè pro πῖφάσκει, loqueris, 2. pers. præf. subj. à πῖφάσκομαι, pro φάσκω, jactito, dico, à φημι, dico, & hoc à φάω, dico. §. 655.
 Πλάσσει, sinxit, a. 1. ind. pro πλάσσει, Poëticè, & rursus πλάσσει, pro ἱπλάσσει, Poëtæ duplicant litteram, ut syllaba possit produci, & abjiciunt augmentum, ne syllaba redundet. Th. πλάσσω, fingo, f. ἄσω, p. πέπλακα, a. 1. pass. ἱπλάσθην. hinc πλάσσει, ῖ, ὄν, fictus, a, um. §. 512. a. 70.
 Πλαπῖ

Πλαπ', lata pro πλατία, pl. num. g. n. à πλατύς, εἶα, ὕ, *latus*. §. 445.

Πλείη, Ionicè pro πλεία, hoc pro πλεία, plena: à mascul. πλείῳ, *plenus*, Poëticè πλείῳ. Atticè, πλείως. §. 102.

Πλείη, plurima, & πλείστον, plurimum, superl. à πολλός, *multus*. Vide in πλείος. §. 720.

Πλείων, major, & pro πλείων, Poëtæ πλείων: unde est πλείονες, & dat. plur. Poëticus πλείονας, & pro πλείονα, *plura*, Poëticè πλείονα, nec non per syncopen & crasin, πλείω. §. 670. 379. 380.

Πλείων, ὦν, ὅ, *annus*, sic dictus quod eo compleantur tempora. Thema, πολλός, *multus*. §. 617.

Πλεκθῶν, plicatis, dat. plur. Ion. à πλεκτός, ὤ, ὅ, *plexus*. Them. πλέκω, *necto*, F. ξω, præf. aét. πέπληκα, a. 2. ἔπληκα, p. m. πέπληκα. α. 63.

Πλείον, plus, dicitur & πλείον, n. g. Neutra, ut hic, sæpè adverbiascunt, à πλείων, & πλείων, ὦν, ὅ κ' ἢ, *amplior*. in superl. πλείῳ, plurimus. Th. πολλός, πολλή, πολύ, *multus*, a, um. §. 40.

Πλάγος, acc. pl. à πλάγος, αἶς, ἢ, *latus*, *costa*. α. 430.

Πλείω, pleno, in dat. à πλείῳ, *plenus*. §. 792. & πλείω, *plura*. Vide in πλείων.

Πληγόν, percussi, genit. part. a. 2. pass. pro πλεγόντος, πλεγόντος, ejusdem temporis & modi f. g. à πλήγω, vel πλέγω, *percutio*, f. ξω, a. 2. ἔπληγον, & ἔπληγον, p. m. πέπληκα. §. 861. Hinc πληγή, ἥς, ἢ, *plaga* Dq.

ricè, πλαγὰ, πληγῶν, dat. pl. Ion. §. 857.

Πλήθωπ, impleantur, præf. subj. à πλήθω, *impleo*, f. ἔσω, sed quum de mari aut fluv'is dicitur, *inundo*. Th. πλείῳ, ὤ, ὅ, *plenus*. §. 308. 461.

Πληιάδες, Poëticè pro πλειάδες, *vergilia*, *seclus in dorso tauri*, à πλειάς, αἶδος, & hoc à πλειόνες, quod ibi sint stellæ complures. Them. πολλός, *multus*. §. 615.

Πλήμνα, nom. pl. f. g. à πλήμνη, *rota modiolus*. Sunt fistulæ, quæ axi inferuntur. Eustath. παραπλήθειαν ἢτοι πληρῶς ὑπὲρ ἄλλων. Th. πλείῳ, ὤ, ὅ, *plenus*. α. 309.

Πλώ, cum Genit. præter, adverb. α. 74.

Πληξάουρη, nomen mulieris, quæ multiloquio aërem verberat. §. 353.

Πλήξεν, percussit, a. 1. ind. Th. πλήσσω, *percutio*, f. ξω, p. m. πέπληκα. θ. 855.

Πλήξωπυ, nom. pl. à πλήξωπυς, *agitator equorum*, ex πλήσω, f. ξω, *percutio*, & ἵππος, ὤ, ὅ, *equus*. α. 24.

Πλήτο, implebatur, 3. sing. plusq. perf. pass. Poëticè, pro πέπλητο, à πλήθω. Sic & πλέτο, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλέω, à πλήθω. Th. πλείῳ, *plenus*. α. 146. §. 688.

Πλό, & contractè, πλῆς, *navigatio*, à πλείω, f. πλώω, *navigo*. §. 665.

Πλέσι, dives, à πλεῖν, ὤ, ὅ, *divitia*. §. 22.

Πλετῶ, Doricè, pro πλετῶν, præf. part. acc. à πλετῶ, *disco*.

- disco.* Th. *πλῆθος*, *u*, *o*, *divitia*. *s. 313.*
- Πλῆθος*, *o*, *u*, *nomen mul. q. d. opulenta.* *s. 355.*
- Πλῆθος*, *u*, *o*, *q. ex plur.* & *ἔτος*, *divitia*, *ex multis annis collecta.* at *ἄφρονος*, *σοφ.* *τὸ*, *divitia* (*ἀφ' ἑνὸς ἔτους*) *ex uno anno superfluites.* *s. 377.*
- Πλωίζουσα*, *navigabat*, *3. perf. sing. imperf. act. Poëticè*, à *πλωίζω*. Th. *πλώω*, *f. πλώσω*, *navigo.* *s. 634.*
- Πνιόντις*, *anhelantes*, *præf. part. Poët. pro πνιόντις*, *πνέουσιν*, *acc. f. g. præf. part. πνέουσι*, *part. a. 1. act. Thema*, *πνέω*, *f. πνέσω*, *flo. u. 24. s. 506.*
- Πνοιάς*, *flatus*, *acc. pl. à πνοίῃ*, *quod est à πνέω*, *flo*, *spiro*, *F. πνέσω*, *in præf. med. πνέουσα*, *unde est πνοή*, *h*, *u*, *flatus*, *Poët. πνοῖν*, *πνοίῃσι*, *dat. pl. Ionicè*, *pro πνοιάς.* *s. 253. 268.*
- Πόδις*, *accus. sing. à πῆς*, *pes*, *in dat. duali*, *ποδῶν*, & *Poët. ποδῶν*. *u. 158. s. 497.* *ποδῶν*, *gen. pl. s. 70.*
- Ποδώκισ*, *acc. sing. q. ὠκύς τῶς ποσὶ*, *pedibus celer*, à *ποδώκης*. *o*, *u*, *h*, *pedibus celer*, à *πῆς*, *ποδῶς*, *pes*, & *ὠκύς*, *celer.* *s. 320.*
- Πόθος*, *u*, *desiderium.* *u. 41.*
- Ποίει*, *facit*, *3. præf. à ποίω*, *ω*, *facio*, *ποίησε*, & *ποίησ'*, *a. 1. προϊποίησε.* *s. 102.*
- Ποίη*, *Ionicè*, *pro πόα*, *ac*, *h*, *herba*. *hinc ποιήσασα*, *herbosa.* *s. 194. u. 381.*
- Ποικιλόθυλος*, *versutus*, *qui animo suo agit varia consilia*, à *ποικίλος*, *u*, *o*, *varius*, & *βυλῆ*, *h*, *u*, *consilium.* *s. 521.*
- Ποικιλόδωρον*, *canoram*, *variante vocem*, à *διερῆ*, *h*, *u*, *seu διερῆ*, *collum*, & *per metonym. causæ vox*, & *ποικίλος*, *o*, *varius.* *s. 203.*
- Ποικίλος*, *u*, *o*, *varius.* *s. 300.*
- Ποιμαίνον*, *pascentem*, *acc. sing. præf. part. verbi ποιμαίνω*, *f. αὐῶ*, *pasco*, *aor. 1. ἐποίμανα.* Th. *ποιμῶν* *o*, *o*, *pastor.* *s. 23.*
- Ποιμή*, *dat. sing. à ποιμῶν*, *o*, *o*, *pastor.* *Hinc ποιμήν*, *h*, *u*, *grex ovium.* *s. 100, 446. s. 787.* *hinc & ποιμήν*, *o*, *ad ovium gregem pertinens.*
- Ποιή*, *h*, *u*, *poeta.* *s. 755.*
- Πολέμῃος*, *Ionica dialysi*, *pro πολέμειος*, *bellicus.* *Thema*, *πολέμους*, *u*, *o*, *bellum.* *u. 238.*
- Πόλεως*, *multos*, *acc. pl. Poëticè*, *pro πόλεις*, (*differt à πόλεως*, *urbes*, *solo accentu.*) Th. *πόλως*, *in genit. usitate πόλῶς*, *sed Poëticè etiam πόλῃος.* *s. 580.*
- Πολεῖν*, *verte*, *præf. inf. à πωλῶ*, *ω*. *verto*, *ἐπείπερ πολεῖν*, *verè verte.* *Hic in dimensione legendum ἦεν πολεῖν.* *s. 462.*
- Πόλεμος*, *u*, & *Ion. πολέμῳ*, *acc. πολέμου*, *bellum.* *s. 14.*
- Πόλις*, *h*, *urbs*, *in Genit. πόλιν*, *πόλεως*, & *Poëticè*, *πόλιν*, *in acc. πόλιν*, & *πόλιν*. *Poëticè*, *dat. pl. πολέεσιν*, *Ion. & Poëticè.* *s. 240. u. 285. 105. s. 121.*
- Πολιορκήτῃς*, *cani circa tempora*, *κρήτῃς*, *u*, *o*, *pars capitis dicta tempora.* *Homo propriè canescit.* *Vide κρήτῃς.* *s. 181.*

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, sæpè. Th. πολὺς. s. 240.

Πολλή, πολὺς, & πολλὰς, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro multò, πολὺ μᾶλλον. multò magis. πολλόν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. s. 19. πολλὸν αἰμύνω, multò meliora. πολλὰ, adverb. valdè, multum. Comp. πλείων, σι, Superl. πλείους, η, ον, plurimus, a, um. α. 92, 274. 9. 9. s. 9, 19, 128.

Πολυγηθία, genit. à πολυγηθίας, multum latitia afferens. Th. πολὺ, multum, & γηθίω, f. ήω, letor. s. 614.

Πολυγύμφων, multos clavos habentium, ex πολὺς, multus, & γύμφοι, α, ο, clavus. s. 660.

Πολυδαίδαλον, multo artificio elaboratus, ex πολὺς, multus, & Δαίδαλον, α, ο, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretenfis. s. 64.

Πολυδερκής, genit. à πολυδερκής, multos intuens, ex πολὺς, multus, & δέρκομαι, video. 9. 451.

Πολυδύστη, nomen mul. 9. 254. πολυδύστην, nomen viri. 9. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Th. ήρώ, ω, f. αῶμαι, amo. 9. 404.

Πολυίδεω, multiscium, idem quod πολυίδεω, à πολὺς, multus, & ίδεω, εως, ο η, sciens. Th. ίδημι, scio. 9. 616.

Πολυκλήϊδα, acc. sing. à πολυκλήϊς, multis transstris instructa, vel multa compage juncta, à κλήϊς, sedes nautica: vel à κλήϊς, pro κλείς, δδς, η, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudio. s. 817.

Πολυκλύς, in dat. à πολὺκλύς, α, ο, undis agitatus. à κλύω, αἰλω, f. σω. 9. 189.

Πολύμηλοι, pecorosi, ex μῆλον, α, ο, οvis. Th. μηλία, ας, η. malus arbor. s. 308.

Πολύμνηα, ας, η. Nomen Musæ, à πολὺς, multus, & ὕμνος, ο, hymnus, carmen, & hoc ab ὕδω, celebro, cano. 9. 78.

Πολύξενος, multum hospes, à ξένος, α, & Poët. ξένος, hospes. s. 715.

Πολύπλοχος, α, multiplex, implicatum. σφαιρίσ, à πλόσσω, f. ξω, complico. 9. 113.

Πολὺς. Vide in πολλή.

Πολυσπείρης, dispersa, πολυσπείρης, εως, ο η, multum sparsus. Th. σπείρω, dissemino, f. εῷ. 9. 365.

Πολυφλοίσβοιο, multifoni, gen. Ion. à φλοῖστος, α, fremitus undarum. s. 648.

Πολυφόρος, genit. casus, multos pascentis. Th. φέρω, f. ψω, pasco. 9. 912.

Πολυφροδίστοι, astuto, à πολυφροδής, valdè consultus. Th. φράζω, f. σω, dico, a. 2. ἑφροδιν. 9. 494.

Πολύρυστος, affluens auro. Th. ρύσσω, α, ο, aurum. α. 8.

Πολυώνυμος, multa habens nomina, celebris, ab ὄνομα, αῖος, τὸ, nomen. 9. 715.

Πονησάμενος, laborans, part. a. 1. med. verbi πονέω, ω, f. ήω, laboro. Th. πίνωμαι, facio, p. m. πίπωνα. s. 432.

Πόνος, α, labor, πόνος. genit. Ion. Thema, πίνωμαι, facio, s. 91.

Πόντος, α, ο, mare. s. 670.

Ποντοπόρος, nomen mul. ponti-
ναγᾶ

- uaga*. Sic *παιδπόροιο*, à *παίρος*, *π*, *ο*, mare, & *πορεία*, *ας*, *ή*, iter. Th. *πείρω*, transeo. §. 256. s. 628.
- Πόρον*, acc. à *πόρος*, *π*, *ο*, iter. Them. *πείρω*, f. *πρώ*, transeo. §. 292.
- Πόρι*, *dedit*, a. 2. act. à *πώρα*, Poëticè, pro *πυρίζω*, *πώραν*, pro *πύρον*, a. 2. act. *πόρι*, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. *πείρω*, f. *πρώ*, transadigo, pertranseo, præt. m. *πέπορον*. §. 904. 412. s. 379.
- Ποσειδών*, & contractè, *ποσειδῶν*, genitiv. *ᾠόν*, *ο*, Neptunus. s. 667.
- Πόσις*, *ιος*, *ή*, g. f. *potus*. idem quod *πόσις*, *π*. Them. *πίνω*, f. *πίσω*, b. b. a. 395.
- Πόσι*, *π* ο *π*οσι, *pedibus*, & *πόσι*, pro *ποσι*, & hoc pro *ποσι*, dat. pl. *ποσι*, a *πῆς*, *ποδός*, *ο*, *pes*, vocat. *ᾠ πῆς*. s. 541.
- Ποσειδῶν*, genit. Ion. à *ποσειδῶς*, *ῶ*, *ο*, *genitivus*. §. 242.
- Ποτέ*, *πότε*, & *πότε*, *quando*. s. 86. 228. §. 22.
- Ποτίοντο*, *volabunt*, imperf. Ion. à *ποτίομαι*, t *ήσσομαι*, idem quod *πέτομαι*, *volo*, as. §. 691.
- Ποτή*, Doricè, pro *ποτός*, *ad*. s. 552.
- Πότνια*, *veneranda*, à *πότην*, *π*, *ο*, *venerandus*. s. 73.
- Πῶ*, *ubi*, adverb. ab *ῶ*. Th. *ὅς*, *qui*. s. 88.
- Πελοδοπιεα*, *multorum alumna*, epitheton terræ, ex *πελός*, Poëticè, pro *πολός*, *multus*, & *βόσκω*, f. *ήσω*, *pasco*. à Th. *inuñtat*. *βώ*, *ᾠ*, f. *όσω*, *pasco*. s. 158. §. 531.
- Πηλιῷ*, acc. sing. m. g. pro *πηλιῷ*. Vide in *πυλός*. §. 258.
- Πραβέν*, *vastare*, Ionicè, pro *πρασβεῖν*, a. 2. inf. verbi *πέρω*, *vasto*, f. *πέρσω*, f. 2. *πέρω*, & per metathesin *πρασβῶ*, hinc a. 2. *ἱπρασβον*. a. 240.
- Πραπίδιον*, dat. plur. à *πρασπίδες*, *αι*, *præcordia*. §. 608.
- Πρίπι*, 3. præf. à *πρίπω*, *decorus sum*. *μειλαπρίπω*, *decorus sum inter*. §. 92.
- Πρεσβῆς*, *seniores*, Ion. à *πρεσβύς*, *ίως*, *ο*, idem quod *πρεσβύς*, *υῶ*, *ο*, *senex*. a. 245.
- Πρεσβύτατι*, *maximum natu*, superl. grad. à *πρεσβύς*, *senex*. θ. 363.
- Πρῶν*, *ίος*, *ο*, *ή*, *pronus*. a. 365.
- Πρήξις*, *facies*, f. 1. ind. Ionicè, pro *πράξις*, à *πράττω*, *facio*, f. *ξω*, p. *χα*. s. 402.
- Πρησῆρων*, *valde spirantium*, gen. pl. à *πρησῆρ*, *ήρ*, *ο*. Them. *πρησῶ*, *incendo*. §. 846.
- Πρηνῶ*, *mitigat*, 2. singul. præf. Ionicè. pro *πρηνῶ*. Th. *πρηῶς*, vel *πρηῶ*, *π*, *ο*, *lenis*. θ. 254.
- Πρηῶν*, *præcipitio*, genit. à *πρηῶν*, *ᾠόν*, *ο*, *eminentia montis*. a. 457.
- Πρην*, *prius*, adverb. s. 90.
- Πρηνος*, *ilignum*, à *πρην*, *π*, *ή*, *ilex*, *arbor*. s. 429.
- Πρην*, genit. *πρην*, *π*, *ή*, *ilex*. s. 436.
- Πρῶ*, *juxta*, *una*. *ὡς τ' ἰόντα*, *præterita*. §. 32. a. 303.
- Προβάδω*, adverb. *in progrediendo*, à *προβαίνω*, *progredior*. Them. *βαίνω*, co. f. *βήσομαι*, p. *βέσκη*, a. 2. *ἵδω*. s. 729.
- Προβάλλω*, *proponat*, a. 2. med. opt. à *προβάλλω*, *profero*, *propono*. Th. *βάλλω*, f. *αλλῶ*, *jacio*, p. *βέλλω*, a. 2. *ἵδω*, p. m. *βέλλω*. s. 779.

Προβάτις, dat. pl. à προβαίνω, ὄ, τὸ, ovīs, pecus. s. 558.

Προβίβηκε, antistat, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteo, supero. Vide in προβάδω. α. 355.

Προγίγναι, procedebant, pro προγίγναι, & hoc pro προεγίγναι, 3. pl. a. 2. med. indic. Them. γίνομαι, sum, nascor, f. γήγνησμαι, p. γέγηνηκα, a. 2. m. ἐγγίγναι, p. m. γέγονα, a. 1. m. ἐγγίγναι. α. 345.

Προθήκη, impetiosa, à θύκη, ης, ἡ, procella. videtur hæc vox dividenda & τὸ προ per τμήσιν referendum ad τὸ φέρει. §. 742.

Προβιδέω, a. 2. med. infinit. à προείδω, prævideo. Th. εἶδω, video, f. εἶσμαι, a. 2. εἶδον & εἶδον. α. 386.

Προώξιος, ιως, ἡ, persecutio, pro προδιώξιος, per syncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ἔω, p. ἔα, persequor, abigo. α. 154.

Προλιπών, relinquens, a. 2. part. act. & in f. g. προλιπών, προλιπώντ' pro προελιπώντι, nominat. dual. a. 2. part. Th. λείπω, liquo, f. λείψω, p. φά, a. 2. ἔλιπον, p. n. ἔλειπον. s. 199. 566. α. 1.

Πρόλογος, nomen viri, q. d. primus insidiator. α. 180.

Προμηθεύς, Prometheus, nomen viri. Thema μῆδης, εἰ, τὸ, κυρά, sed in composito προμηθεύς, εἰ, ὁ, ἡ, providus, mutatur & in θ, quæ sunt literæ cognatæ. s. 48.

Προνή, nomen mul. §. 261.

Πρόπαν, universum. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. §. 525.

Προπύργει, pro προ, ante, cum Genit. vide πύργος, ante, προπύργος.

per apocopen, pro προπύργει, e regione. §. 518. α. 285.

Πρόπιπρωδύμα, pradeliberata. Doricè pro προπιπρωδύμα, perf. part. à προρίζω, dico, f. ὤ, in a. 2. ἱπρωδόν, p. m. πῖπρωδα, perf. pass. πῖπρωσμαι. s. 655.

Προρέει, præf. ind. profuit, προρέειντων, influentium, præf. part. gen. pl. Th. ῥέω, fluo, f. ῥεύω, p. ῥέομαι. §. 792.

Πρός, cum Dativo ad, cum Accus. ad, πρὸς ἄστρον, ad caelum usque, prater, adversus. s. 210. 319.

Προσαρρήσται, adaptaverit, est 3. sing. præf. pass. indic. à προσαρρήσμαι. A præterito enim medio formatur præsens; significans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, apto, congruo, f. ῥῶ, præf. m. ἤρα & Atticè ἀρῶ, unde præsens hoc ἀρῶμαι. s. 431.

Προσέησται, accessit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Th. βαίνω. eo. α. 33.

Προσείπει, alloquebatur, imperf. vel a. 1. vel 2. à προσέπω. Vide Them. ἔπω, dico, a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349.

Προσείναι, adesse junare, præf. infin. ex πρὸς, & εἶμι, sum. s. 353.

Προσέκυρτε, appulit, a. 1. act. à προσκύρω, appropinquo. Them. κύρω, f. Æolic. κύρω, incido. §. 198.

Προελέξατο, versat, a. 1. m. Thema, λέγω, dico, f. ἔω, p. ἔα. s. 499.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à πρόσφημι, alloquor. Th. φημι, dico, vel φάω. s. 53.

Προσηύδα, alloquebatur, imperf. act.

- act. à ἀποκυδίσω, f. ἦσω. Th. αὐδῇ, vox. α. 117. 326.
- Προδίδωμι, prius, ante, & ἀπὸ, pro ἀπὸ, Them. ἀπὸ, ante. s. 98. α. 277.
- Προσίστημι, dat. sing. part. a. 2. act. à προσέειμι, accedo, in aor. 2. προσέειπον, ss. adivi, ex ἀπὸ, ad, & εἶμι, eo, a. 2. ἰόν. s. 353.
- Πρόσωπον, πρῶτον, vultus, ex ὤψ, oculus. Them. ὁπρῶτα, video. s. 594.
- Προπύργιον, dat. pl. Homer. ἀνδράσι δὲ ἀπὸ πύργιον ἐλεγεῖν, cum viris me majoribus contendere noluerō. Hic locum habet illud, cede majori. & Rom. 13. 7. honorem, cui honor. ἀπὸ πύργου, prior. Th. ἀπὸ, ante. s. 424.
- Προπύργιον, proposuit, pro ἀπὸ πύργου, a. 1. ind. à ἀπὸ πύργου, f. ἦσω, propono, p. πύργου, a. 1. ἰδὼ. s. 537.
- Προπύργιον, propositus erat, pro ἀπὸ πύργου, imperf. verbi κῆμαι, f. κῆμαι. α. 312.
- Προφύρει, promouet. 3. sing. præs. Thema, φέρω, fero, f. οἶσω. s. 579.
- Προφύρει, ἴσθι, δ. κ. ἡ, praestans, in comp. ἀπὸ φέρει, superl. ἀπὸ φέρει, a. ἀπὸ φέρω, praesto. Th. φέρω. α. 260.
- Προφύρει, ὄν, prudens. ἀπὸ φέρει, adverb. s. 433. s. 667.
- Προφυγεῖν, a. 2. act. infinit. à ἀπὸ φεύγω, effugio. Th. φεύγω, fugio, f. φεύγομαι, a. 2. ἰφύγω, p. m. πύργου. s. 647.
- Προχέειν, infunde, præs. inf. Th. χέω, f. ἴσω, fundo. s. 596.
- Προχέω, alveo, gutturnio, ex ἀπὸ & χέω, f. ἴσω, fundo. s. 757.
- Προχέω, gutturnio, dat. à ἀπὸ χέω, s, ὁ, aqualis, vas aquarium. Th. χέω, fundo. s. 785.
- Προχέω, pedestribus, dat. plur. à πύργου, ἴσθι, ὁ. Legitur tantum in pl. πύργου, οἱ, pedites, conferti, Iliad. λ. 49. α. 193. s. 746.
- Προχέω, ὄν, ἡ, nomen mul. q. d. ultima. s. 350.
- Προχέω, manè, cui opponitur ὄψι, vesperi. s. 461.
- Προχέω, prima, a πύργου, s, ὁ. Th. ἀπὸ, ante. s. 397.
- Προχέω, illi qui tempestivè aravit, dat. singul. à πύργου, ex πύργου & ὄν, aro, t. ὄν. s. 490.
- Προχέω, primogenitorum, genit. plur. à πύργου, ex πύργου, primus, & γένεσθαι, nascor, in le γένεσθαι, genus. s. 541.
- Προχέω, nomen mul. quæ prior curat. s. 249.
- Προχέω, πρῶτον, Adverb. primum, ἀπὸ, ut & superlat. ἀπὸ πύργου & ἀπὸ πύργου. Them. ἀπὸ, ante. s. 291. 458. 811.
- Προχέω, ὄν, ἡ, nomen mul. ἡ ἀπὸ πύργου. s. 241.
- Προχέω, ulmo, genit. Ion. à πύργου, α, ἡ, ulmus. s. 435.
- Προχέω, acc. plur. à πύργου, α, hinc πύργου, ἴσθι, ὁ, alatus, acc. pl. πύργου, & πύργου, genit. plur. a πύργου, υγ, ἡ, ala, πύργου, dat. pl. Ionicè. Th. πύργου, s. πρῶτον, ala. s. 628. 684. α. 117. 134.
- Προχέω, Poëti è pro πολέμει, præs. inf. à πολέμει, f. ἴσω, bello. Th. πολέμους, s, ὁ, bellum. α. 358.
- Προχέω, oppidulum, pro πύργου dicunt Poëtae πύργου, s, ἡ, unde

unde est *πυλίηρον*, *π*, *τὸ*, idem.
α. 81.

Πυλίπερθε, dat. sing. à *πυλίπερ-*
θε, *urbium everfor*, ex *πυ-*
λιν, pro *πόλιν*, *urbs*, Poët. &
πέρθε, *vasio*, in præt. med. *πί-*
περθε. θ. 936.

Πύρρην, genit. Ion. à *πύρρην*, *π*,
ο, *ramus*. Th. *ορρὸς*, *π*, *ο*, *re-*
ctus. ι. 421.

Πύρρις, plicæ, pl. num. à *πύρρις*,
πύρρις, *η*, plica. Them. *πύρρις*,
f. *ξω*, plico. α. 143.

Πύρρις, 2. perf. subj. præf. à
πύρρις, mendico. hinc *πύρρις*,
π, *ο*, mendicus. Them. *πύρρις*,
π, f. *ήω*, perterrefacio. ι. 395.
& 26.

Πυρρόλιν, *π*, *η*, *qua nates vesti-*
bis ornat. ex *πυρρὴ*, *η*, *η*, *nates*,
clunes, & *πύρρις*, *orno*. f. *ελω*.
ι. 373.

Πύρρις, 3. præf. ind. *οὔτις* *πύρρις*,
ossa computrescunt. à *πύρρις*, f.
ύω, putrefacio, unde est Lati-
norum, *puteo*, *es*, *ete*, *πύρρις*,
putrefio. α. 153.

Πύρρις, 3. perf. præf. subj. æt. à *πύ-*
ρρις, f. *ύω*, putrefacio. ι. 626.

Πυρρὸν, dat. sing. à *πυρρὸν*, *ήω*, *η*,
ο, *fundum*, *ima pars*. Thema,
πύρρις, putrefacio. θ. 952.

Πυρρὸν, dativ. sing. à *πύρρις*, *ήω*, *η*,
ο, *nomen urbis*. θ. 499.

Πυρρὸν δὲ, *pychum versus*. Hic *δὲ*
postponitur Dativo, alioquin
postponi solet accusativo, ut
αἰὲν δὲ. *iliad*. β. 158. Unicum
hoc exemplum, ubi *δὲ* *dativo*
postponitur, non evertit regu-
lam. *δὲ* post accusativum casum
postpositum significat, *ad ver-*
sus; & est dictio enclitica. Sic
legimus *αἰὲν δὲ*. *od*. γ. 426.
α. 480.

Πυρρὸν, 2. i. inf. à *πυρρὸν*, f.
άω, *munio*, *fulcio*. propriè *con-*
denso. Nam *πύρρις*. Th. est Ad-
verb. & vertitur *densè*. item
accusatè. ι. 624.

Πυρρὸν, idem cum *πυρρὸν*, *π*,
creber, à *πυρρὸν*, *densè*. ι. 532.
553.

Πύρρις, nom. plur. à *πύρρις*, *η*, *η*,
porta, & *πύρρις*, gen. pl. Ion.
pro *πύρρις*. α. 272. 246.

Πύρρις, acc. plur. à *πύρρις*, *porta*.
θ. 732.

Πύρρις, genit. à *πύρρις*, *π*, *η*, *no-*
men regionis. α. 360.

Πύρρις, Poët. *ultimus*. à *πυρρὸν*,
ήω, *ο*, *fundum*. Th. *πύρρις*,
putrefacio. θ. 497.

Πύρρις, Adverb. *pygno*. *mit der faust*.
α. 302.

Πύρρις, *πύρρις*, *τὸ*, ignis. ι. 57.

Πύρρις, acc. plur. à *πύρρις*, *ήω*, *τὸ*,
grex. Them. *πύρρις* vel *πύρρις*,
possideo. ι. 516.

Πύρρις, pro *πύρρις*, *ατος*, *τὸ*, *oper-*
culum. ι. 98, 94.

Πύρρις, *utquam*. Th. *ἐπ*, quan-
do. ι. 650.

P.

P *Adinoῖς*, *mollibus*, à *ραδιὸς*,
π, *ο*, *gracilis*, *mollis*, q. d.
ῥία δινέμει, *qui facile move-*
tur. Th. *δίνη*, *η*, *η*, *vortex*.
θ. 195.

P *α*, per *metathesin*, pro *πα*, ex
αἰρ, dictio encl. ι. 325. α. 4.

P *α*, pro *πα*, dictio enclitica, hic
expletiva Græcè *μὲν* *συμπλη-*
ρωματικὴν, *vocula expletiva*,
quæ nihil significat, sed car-
men explet. α. 125.

P *α* *δινέμει*, plur. num. *gutta*, à
ραδιὸς, *ήω*, *η*, *gutta*, Poë-
ticè,

- ticè, q. à *πάνην ἡμέρην*, *perfun-
dere semper*. §. 183.
- Ρέα*, constituit unam syllabam,
vulgò mendosè, *ρεῖα*. Vide in
ρεῖα. §. 5.
- Ρέσφα*, *fluenta*, à *ρέσφον*, *υ. τὸ*,
fluentum. Th. *ρέω*, f. *ρεύσω*,
fluo. §. 695.
- Ρέω*, acc. *Rheam*, à *ρέη*, *Rhea*,
est nomen mul. §. 625.
- Ρεῖα*, Poëticè pro *ρεῖα*, *facile*,
idem quod *ρήϊδιως*. Th. *ράδιον*,
υ. ὁ, *facilis*, comp. *ράων*, su-
perl. *ράς*. §. 6. 7. 325. 379.
- Ρεῖα*, nomen mul. *Rhea*. §. 453.
- Ρέζουσι*, *faciunt*, 3. pers. præf. pl.
num. à *ρέζω*, *facio*, f. *ρέζω*, p.
ζα, præf. m. *ῥεζα*, & per me-
tathesin *ῥεζα*, *feci*. *ρέζα*, a. 1.
inf. act. §. 685. §. 209.
- Ρέω*, fluo, *ρέν*, pro *ῥρέν*, 3. sing.
imperf. ut *ρέον*, pro *ῥρέον*, 3. pl.
imperf. act. f. *ρεύσω*, p. *ῥρέω*.
§. 84. α. 314. 267.
- Ρεκτήρ*, *ἡρ*, ὁ, *factor*, à *ρέζω*,
f. *ζω*, *facio*. §. 191.
- Ρήγνυνται*, *refringuntur*, 3. pl. ind.
præf. à *ρήγνυμαι*, *franger*. Th.
ρήσσω, t. *ζω*, *frango*, unde *ρή-
γνυνται*, *ρήγνυμαι*. α. 377.
- Ρήϊλη*, *facilis*, à *ράδιον*, Ionicè
ρήϊδιον, *facilis*, hinc *ρήϊδιως*,
facile. §. 43. 292.
- Ρήϊλιος*, acc. singul. à *ρήϊλιος*,
ορ, ὁ, qui virum frangere po-
test, *strenuus*, *bellicosus*, *mar-
tius*, à *ρήσσω*, f. *ζω*, *frango*, &
αἶθερ, vir. §. 1007.
- Ρήσις*, nomen fluvii. §. 340.
- Ρήτοι*, *clari*, ἀρήτοι, *ignobiles*, à
ρέω, f. *ήσω*, *dico*. §. 4.
- Ρήγας*, ὁ, *rigidus*, *horrendus*, hinc
ρήγας, *durius* comparativi signi-
ficatione, à *ρήγας*, ὁ, τὸ, *rigor*,
frigus. α. 131. §. 701.
- Ρήγας*, *pejus*, comp. à *ρήγας*. §. 703.
- Ρήγας*, pro *ρίζας*, Ionicè, à *ρίζα*,
ης, ἡ, *radix*. §. 19.
- Ρήμφα*, *facile*, *celeriter*, à *ρέπλω*,
f. *ψω*, *projicio*.
- Ρήν*, ὅ, ὁ, ὁ, *pellis*, per quam
ιδρώτες *ρεύσι*. *ρήν*, gen. Ionic.
pro *ρήν*. §. 515.
- Ρήν*, dat. sing. *clypeos dissecan-
ti*, à *ρήν*, *proprie pellem
terebrans*, *pertundens*, *transuer-
berans*: est Martis epitheton, ex
ρήν, ὅ, ὁ, ὁ, *pellis*, & *πρῶς*,
penetrans, ex *πρῶς*, f. *ῶς*, *tere-
bro*, item *vulnero*. §. 934.
- Ρήν*, impetu, ὡς *ρήν*, pro *ρή-
ν*, dativus pro genitivo: ἀν-
τίπρῶς, à *ρήν*, ὅ, ὁ, ὁ, *impetus
rei*, *qua projicitur*, à *ρήν*, f.
ψω, *projicio*. §. 681.
- Ρήν*, *abjiciebant*, 3. pl. im-
perf. act. Ionic. pro *ῥρήν*,
à *ρήν*, *jacto*. Thema *ρήν*,
jacio, t. *ψω*. α. 256.
- Ρήν*, 3. pl. a. 1. pro, *ῥρήν*, à
ρήν, *abjicio*, *projicio*, f. *ψω*,
p. *ῥρήν*. §. 868.
- Ρήν*, nomen mul. q. d. *rosea*,
quæ colore rosam fuit imitata.
§. 351.
- Ρήν*, nomen fluvii, à *ρήν*, *υ. τὸ*,
rosa.
- Ρήν*, *habens roseos digitos*,
ex *ρήν*, & *δάκτυλον*, *digitus*.
§. 610.
- Ρήν*, *qua habet roseos cubitos*,
ex *ρήν*, *υ. τὸ*, *rosa*, & *πῆχυν*,
εὐς, ὁ, *cubitus*. §. 247.
- Ρήν*, *υ. ὁ*, *impetus*, *undarum
strepitus*, *fragor*. §. 220.
- Ρήν*, *stridabat*, 3. pers. im-
perf. pro *ρήν*, propter se-
quentem spiritum asperum, à
ρήν, *strido*, in imperf. act.
ῥρήν, & Poëticè *ῥρήν*.

Sed

Sed Hesiodus magis gaudet litera α. confer. §. v. 157. ubi est, ἀπαρύνω, pro ἀπαρύνω. Th. ρίξω, α, ο, stridor. §. 835.

ῥέον, acc. sing. à ῥέος, ῥέ, ο, fluxus. à præf. med. ῥέω, verbi ῥέω, f. ῥέω. α. 566.

ῥύται, tueretur, 3. præf. ind. verbi ῥύω, vel ῥύωμαι, seruo, hinc fut. 1. med. ῥύσσομαι, & in pl. ῥύσσομεθα, vindicabimus. §. 662. α. 105.

ῥύται, τὴ, frangit, à ῥύω, traho. α. 308.

Σ.

Σαλῆλον, σαλῆλον, nomen viri. §. 344.

Σαίνω, adulatur, 3. præf. sing. ind. à σαίνω, idem quod σίω, moueo, pro quo dicitur etiam σαίνω: quod tribuitur propriè canibus caudam moventibus. §. 771.

Σάκω, α, ο, τὸ, scutum, σάκος Doricè pro σάκας, ex σάκω, genit. Doros mutant α in α. Th. σάκω, f. ξω, p. χα, onero. α. 139. 460.

Σαπίσας, putrefacta, part. a. 2. pass. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2. σαπίζω, putrefacio. α. 152.

Σαῖς, tuas, acc. pl. à σάς, σή, σόν, tuus, α, υτ. Th. σὺ, tu. α. 107.

Σαὸ, ο, ῥέ, ῥέ, ῥέ, nomen mul. salua. §. 243.

Σεινυμῶν, non amplius lactantium. Æolicè pro σεινυμῶν, quæ dialectus in illo casu genus distinctè exprimit. gen. pl. part. præf. à σείνω, f. σείνω, p. ἰσείνω, α. 1. pass. ἰσείδω, α. 590.

Tom. II.

Σά, & σά, pro σά, per syn-
copen, ῥέ, ῥέ, ex σά, pro
σά, τui. Th. σὺ, tu. §. 341.

Σαίω, præf. part. Th. σίω, moueo, f. σίω, p. σίω. α. 298.

Σείω, Sirius, nomen stellæ, quæ etiam canicula dicitur, à σείω, uerro, item hio. α. 417.

Σείλα, jubare: dativus contractus, pro σείλαι, à σείλας, α, ο, τὸ, fulgor. α. 60. §. 867.

Σείλω, ης, ῥέ, luna, à σείλας, ας, τὸ, fulgor. §. 18.

Σειμύλω, à nom. σειμύλη, ης, ῥέ, nomen mul. §. 940.

Σίω, pro σά, ex σὺ. α. 478.

Σισυρῶ, ridens, dentes stridens, præf. med. in m. g. σισυρῶς, propriè scopis purgatus, à σάω, item sum ore hianti seu diducto, prout illi faciunt, qui cachinnantur, unde proridens accipitur, f. αἰώ, p. σίσυρῶ, p. m. σίσυρῶ, & σίσυρῶ. α. 268.

Σισοφισμύ, peritus, cum Genitivo, à σφίζω, reddo sapientem, f. ἰω, p. κω. Th. σφός, ῥέ, ῥέ, sapiens. α. 649.

Σηθόν, acc. stabulum, à σηθός, ῥέ, ῥέ, stabulum ovium, caprarum, affine Hebræo שֶׁפֶר, vel שֶׁפֶר, tegere. α. 787.

Σήμα, αἰ, τὸ, signum, & σήμα, pro σήμα. Hinc σημάω, signum do, jubeo, unde σημάω, α, ο, præfectus, δικ. α. 450. α. 56.

Σίω, acc. sing. à σή, τὸ, ῥέ, & σή, pro σή, Ionicè τὸ, à σή, ῥέ, ῥέ, tuus, α, υτ. α. 274. α. 104.

Σθηνά, ο, ῥέ, ῥέ, nomen mulieris, robusta, à σθίνω, robur. §. 276.

V.

Σθίνω,

- Σίβος**, *robur*. s. 62. 615. 619. α. 97. 420.
Σιγῇ, *sacitè*, dativus, adverbialiter sumitur, à σιγή, silentium. Th. σιγαῖω, fileo. s. 104.
Σίδηρος, s, ὀ, *ferrum*, hinc σιδήριος, *ferreus*, & contractè σιδηρός. s. 151. θ. 764.
Σίμβλος, acc. plur. à σίμβλος, s, ὀ, vel σίμβλον, & σίμβλη, *alveare*, capsula ubi mellificant apes. s. 598.
Σιμῶντι, pro σιμόντι, nomen viri. s. 342.
Σίνετι, 3. præf. ind. à σίνεμαι, *lado*, *nocéo*. s. 318.
Σῖτος, s, ὀ, *frumentum*, σῖτον, s, τὸ, *panis ex frumento*. s. 147. 604.
Σκαιῇ, dat. singul. unde Latinarum *scava*, à σκαῖος, ἡ, ὄν, *finister*. Th. Σκαίζω, f. σω, *claudio*. s. 179.
Σκίμνωδρος, fluvii nomen. θ. 345.
Σκάφος, *fossio*, à σκάπτω, f. ψω, *fodio*, p. ἵσκαφα. s. 572.
Σκέπη, *tectum*, acc. pl. per apocopen pro σκεπίσματος. Th. σκέπω, *togo*. s. 532.
Σκῆπτρον, s, τὸ, à σκῆπτω, *nitor*, *innitor*. Est ergo σκῆπτρον, *baculus*, cui quis inniti potest. s. 30.
Σκιδναμῆ, *disperfa*, præf. part. Thema est, σκιδνῶ, f. αῖω, unde σκιδναίνομαι, & σκιδνῶμι, *diffipo*, *dispergo*, in passivo σκιδναίνομαι, unde est part. præf. pass. σκιδναίμενος. s. 42.
Σκιὰ, *umbra*, σκιῇ, Ionicè pro σκιᾷ, hinc σκιερὸς, s, ὀ, *umbrosus*. s. 574. 589.
Σκληρὸν, accus. à σκληρός, *durus*. Th. σκίλλω, *exsicco*. s. 839.
Σκληρὸν, acc. sing. à σκληρός, *tor-*

- tuosus*, *obliquus*, metaph. παρ-
vus, dat. pl. σκολιῇσι, pro σκολιαῖς, Ionicè, hinc σκολιῶς, *tortuosè*, adverb. s. 219. 258.
Σκῆλυρος, s, ὀ, *carduus*. s. 582.
Σκῆβον, in masculin. σκοτίεις, s, τῷ, *caliginosus*. Them. σκῆ-
 τῷ, s, seu, σῷ, τὸ, *tenebrae*. s. 555.
Σκυλαίσσαςιν, dat. plur. Ion. à σκυλαῖ, *canis*, ὀ, *catulus*. Them. ὑλάω, ᾧ, f. αῖω, *latro*, as. s. 834.
Σκυλαίσσαςις, s. 1. part. pl. num. à σκυλαίσεις, αῖσας, verbi σκυλαῖω, idem cum συλαῖω, vel συλαῖω, ᾧ, *spolio*. Th. σύλη, ης, ἡ, *spoliunt*. α. 468.
Σμῆλωςσι, dat. plur. Ion. à σμῆ-
 λῷ, σῷ, τὸ, *arum exarum*. θ. 594.
Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parum*, *metri causà*. s. 360.
Σμερδαλίον, *terribiliter*, propriè *visu*, à σμερδαλίῳ, idem quod σμερδνός, *aspectu terribilis*. Th. σμῆδω, *intueor*. α. 341. 840.
Σοί, *tibi*, σοὶ δὲ αὐτῷ, pro σταντῷ, à σὺ, tu. s. 34. 56.
Σός, ἡ, ὄν, *tuus*, α, *um*. s. 631. α. 98.
Σπαραγίσματα, *fasciis involutum*, part. a. 1. aet. à σπαραγίζω, f. ἴω, *fasciis involvo*, idem quod σπαραγνῶ. Th. σπάρανον, *fascia*. s. 485.
Σπείρειν, *serito*, præf. inf. pro imperat. Ionicè, à σπείρω, f. σπῶ, *sero*, *semino*, f. 2. σπαρῶ, p. ἵσπαρκα, a. 1. ἵσπειρον, a. 1. inf. σπείρω, a. 2. ἵσπαρον, præf. m. ἵσπαρον. s. 391.
Σπένω, ὀ, ἡ, *Spero*, nomen mul. q. d. in speciem latitans. s. 245.

- Σπίς, σός, τὸ, spelunca, specus, antrum. §. 301.
- Σπερμαίνειν ἡνελὼ, serere prosapiam, h. e. procreare liberos, redolet Hebraismum, posterius enim Hebraeis dicuntur, semen. à σπέρμαίνω, idem quod σπείρω, f. σπῶ, semino. s. 736.
- Σπέρματος ἀρχαός, sementem incipere. σπέρματι, à σπέρμα, ἀρχή, τὸ, semen. Them. σπείρω, sero. s. 446. 471.
- Σπερχνόν, celerem, accus. à σπέρχινος, ὁ, festinus: hoc à σπέρχινω, idem quod σπέρχω, urgeo, à σπέρχω, festinare cogor. α. 454.
- Σπύδω, festinat, à σπύδω, σπύδωσι, acc. part. pro σπύδωσι, f. σπύδω, p. σπύω, præt. m. ἔσπυδα. s. 22.
- Σπῆι, alii legunt, σπῆι, idque melius. Dativus sing. à σπῆος, σος, τὸ, antrum, pro quo Poëtae per epenthesein ἔσπῆτι, dicunt etiam σπῆος, & in dativo pro σπῆι, per syncopen ἔσπῆτι, pro σπῆι, dicunt σπῆι, per novam, ἔσπῆτι ἐπὶ νύκτι. §. 297.
- Σπυιδῆσι, libaminibus, dat. plur. Ionicè pro σπυιδαῖς, à σπύδω, libo, promitto, f. σπύδω, præt. m. ἔσπυιδα. s. 338.
- Σταθμός, dat. singul. σταθμός ἐν ἡσέην, in stabulo obscuro, σταθμοῖσι, dat. pl. stabulis, à σταθμός, ὅ, stabulum. Th. ἵστημι, sto. θ. 294.
- Σταφυλήσι, uvis, dat. pl. à σταφυλή, ἡς, ἡ. Th. σταφίς, ἰδος, ἡ, νύα. α. 300.
- Σπείχους, spica, nom. pl. σπείχων, genit. pl. à σπείχης, υος, ἡ, spica. α. 290. s. 473.
- Στινωμένη, arctata, Ionicè, pro στινωμένη, præt. part. f. g. à στίνω, gemo, & hoc à σινός, ὅ, ὅ, Ionicè, σινός, angustus, arctus. §. 160.
- Στιχόν, pro ἱστιχόν, 3. pl. imperf. aët. incedebant. Th. στίχω, eo, vado, f. ξω, p. χε, α. 2. ἱστιχόν. §. 10. 690.
- Στινάχιζε, ingemiscere, 3. perf. imperf. Ion. à στινάχιζω, idem quod σίνω, gemo. Them. σινός, ὅ, ὅ, angustus. §. 858.
- Στινώντι, acc. pl. à στινώσι, ντις, ὅ, gemebundus. Th. σινός, ὅ, ὅ, arctus. s. 146.
- Σπρίται, privatur, pro σπρίται. Th. σπρίω, privo, f. έω, & ήω, pro σπρίομαι, ὅμαι, dicitur Poëtice σπρίομαι. s. 211.
- Σπρόπλω, per aphæresin, pro ἀσπρόπλω, fulgur, ab ἀσπρόπλω, fulguro, & σπρόπης, nomen proprium Cyclopi. θ. 140. 845.
- Στίφον, pro ἱστιφον, coronarunt, imperf. à στίφω, corono, f. ψω, p. φω, præt. pass. ἱστιφώμαι. s. 75.
- Στήθεσι, Poëtice, pro στήθεσι, dat. pl. Ion. à στήθος, σος, τὸ, pectus. s. 77.
- Στήμην, stamine, dat. sing. à στήμων, ονος, ὁ, stamen. Th. ἵστημι, sto. s. 538.
- Στήθεξε, pro ἱστήθεξε, firmiter fixit, a. 1. ind. à στήθεζω, F. ξω, α. 1. ἱστήθεξε. θ. 498.
- Στήσαστο, ordiatur, faciat stare, a. 1. med. opt. στήσιν, statuere, fut. 1. aët. infinit. ab ἵστημι, sto. s. 779. α. 114.
- Στῆραγῆς, & στῆραγῆσι, validis, dat. plur. à στῆραγῆς, densus. item, robustus. Thema, στίβω, calco.

Quæ calcantur, condensantur: quæ verò condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & πῆλξ, culcitra. α. 76.

Σπῆγμα, puncta, nom. plur. à σῆμα, τὸ, punctum, à σίζω, pungo, f. σίζω, p. ἔσχα, p. pass. ἐσχημα. α. 166.

Στήξ, αἱ, ordines, à στή, στήξ, ἡ, ordo. Th. στήξω, ordine incedo, more militum, f. ξω, α. 2. ἔσχη. α. 170.

Σπλίσσας, ornatè prapavans, α. 1. part. à σπλίζω, amicio, apparo. Th. σπλῶ, f. λῶ, apparo, orno. α. 628.

Στόμα, στόματι, τὸ, os. ὁ. 40. α. 146.

Συναχίζω, imperf. pass. verbi συναχίζομαι, f. ἴσσω, idem quod σῖω, f. ῖω, gemo, ingemisco. Th. σινός, ὤ, ὅ, angustus. ὁ. 159.

Στοιόντις, suspiriosa, acc. plur. à σονέας, σῖσι, ὅ, gemitundus. Thema, σινός, ὤ, ὅ, arctus. θ. 684.

Στρατός, ὤ, ὅ, exercitus, α. 246.

Στυμνία, acc. à στυμνών, σῖσι, ὅ, nomen fluvii. ὁ. 329.

Στυπτοῖς, dat. plur. à στυπτός, stratus, hoc à σπώννυμι, sterno, f. σπώνω. Th. σπρίω, ὤ, f. ἴσω, sterno. ὁ. 798.

Στυφάται, vertitur, 3. præf. ind. pass. à στυφάομαι. Th. στίφω, f. ψω, verito, p. φω, α. 2. ἔστυφω. α. 528.

Στυγερή, Ionicè, pro στυγερή, horribilis, à στυγέω, ὤ, f. στυξω, odio prosequor. ὁ. 226.

Στυγρώπης, stygius, ex στυγρός, horribilis, & ὠψ, ὠπός, ὅ, vultus. α. 196.

Στύξ, ῥός, ἡ, Styx, nomen fluvii. Thema, στυγέω, ὤ, f. στυξω, ab inusit. στυγέω, odio prosequor, exhorresco. ὁ. 361. 805. α. 310.

Σὺ, tu. α. 27.

Σύες, suos, à σῦς, σός, ὅ, ἡ, suis, pro quo usitatus, ὤς, ὠός, ἡ. α. 177.

Σύλασσι, vi spoliabat, imperf. Ionic. vel Poetic. pro ἰούλα, à συλάω, ὤ, spolio. Them. σύλη, ης, ἡ, prada. α. 480.

Σύμμιξις, omnigenus, à συμμίγνυμι, commisceo. Them. μίγνυμι, misceo, f. μίξω, p. μίμικχα. α. 563.

Συνάπασσι, pro συνάπασσι, conformavit, α. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Attic. πλάττω, f. αἶσω, p. πέπλωκα, α. 1. pass. ἐπλάσθην. ὁ. 571.

Σύμφορος, υς, comes, à σὺν, & φέρω, fero, f. οἶσω. α. 302.

Συμφερόσασσι, suggererent, α. 1. med. infinit. à συμφερόζομαι, simul delibero. Th. φερίζω, f. σω, dico, p. φερίκα, α. 2. ἔφερον, p. m. πέφερα. ὁ. 471.

Σὺν, cum. σὺν κείνοις, cum illis. ὁ. 628.

Συναίκτην, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνήκτιν, irruerant, à συναίεσθαι, κατὰ impetu feror. F. συναίεομαι, præf. pass. συνήγγισμαι, plusq. perf. συνήγγισθην, ξο, κῶ. Them. αἶσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 189.

Συναντῶσιν, occurrerint, 3. plur. præf. subj. à συναντῶν, & hoc ab ἀντῶν, ὤ, f. ἦσω, occurro. Thema, ἀντῶν, præposit. pro. ὁ. 877.

Συνέχε, continebat, imperf. à συνέχω, contineo, Them. ἔχω, habeo,

- beo, f. ἔω, & ἔχου, p. ἔχου-
 χου, imperf. ἔχον, a. 2. ἔχον.
 α. 315.
 Συνεχώς, continuè, adverb. à συνε-
 χης, εἶ, ὁ, ἡ, continuus. Th.
 ἔχω, habeo. §. 636.
 Συνερίκει, confertur, 3. præf. ind.
 ab ἐρεκα, Poëticè, pro ἐρίκω.
 Th. φέρω, f. οἶσω, a. 1. ὠρίσκω.
 α. 440.
 Συνήθως, acc. pl. à συνήθης, εἶ, ὁ, ἡ, consuetus. Thema, ἡθῶ, εἶ, πὸ, mos. θ. 230.
 Συνίειμι, Ionicè, pro συνίειναι, præf. inf. à συνίειμι, committo, intelligo.
 Συνίσταν, concurrerunt, unà ive-
 runt, 3. pl. imperf. act. ex συν, & εἶμι, eo, in imperf. εἶν, εἰς, εἶ, ἵπν, ἵπλῳ, ἵμῳ, ἵπ, ἵπῳ, a. 2. ἵον. α. 383.
 Συνοισόμεθα, congregiamur, 1. pl. fut. 1. med. verbi συμφέρω, f. οἶσμεν. Thema, φέρω, fero. α. 358.
 Συνοχεῖν, adverb. confertim, à συνίχω, contineo. Th. ἔχω, habeo. §. 690.
 Συερίσκω, genit. plur. à συερίξ, εἶ, ὁ, ἡ, tibia. Them. συερίσκω, sibilo. α. 278.
 Συρράπτειν, consuere, à ράπτω, f. ψω, p. ῥάπτω. α. 544.
 Συσκιάσκει, adumbrato, a. 1. inf. act. à συσκιάζω. Th. σκιά, ἄς, ἡ, umbra. α. 613.
 Συρφετὴν, paleas, sordes corra-
 fas, tamquam à σύρω, f. ῥῶ, traho.
 Σύν, aporum, gen. plur. à σύς, Doricè, pro quo ὅς, f. α. 168.
 Σφίον, ipsorum, vel ipsarum, σφ', illos duos, pro σφί, accusativus dual. σφί, pro σφίσι. σφί, pro σφίσιν. σφίας, σφᾶς, ἱψος. §. 144. 624. α. 62.
 Σφίπρον, σφίπρον, à σφίπρος, ε, ὁ, suus. σφίπρονισι, & σφίπρησι, dat. pl. Th. ἦ, se, pronomen. α. 2. α. 247.
 Σφίγ', pro σφίγξ, acc. à σφίγξ, σφίγξ, ἡ. Th. σφίγξω, constrin-
 go. Vide in Calepino, Sphinx. §. 326.
 Σφύρα, ας, ἡ, malleus. α. 425.
 Σχέδον, propè. α. 426. 432.
 Σχίτλι, ε, ὁ, miser, χίτλια ἔρ-
 γα, prava opera. α. 187.
 Σχίσσας, conscindens, pro χίσσας, part. a. 1. act. à χίζω, findo. F. ἴσω, p. ἔρχω, p. pass. ἔρχομαι, a. 1. pass. ἔρχομαι. α. 428.
 Σώζοι, servavit, præf. opt. à σώζω, f. σω, p. σώσκω, p. pass. σώσκωμαι, a. 1. pass. σώσκωμαι. α. 376.
 Σῶμα, αἶ, πὸ, corpus, σώματι. α. 426.
 Σωρὸν, acc. à σωρός, ὤ, ὁ, acer-
 vus. hinc σωρόω, concervo. α. 778.

Τ.

- ΤΑ', τίς, τίς, τίς, α. 268.
 τὰ, τ. α. 398. τὰ, Poëticè, pro αἱ. α. 162.
 Ταλαιρῶν, genit. plur. laborio-
 rum, à ταλαιρῶς, qui patien-
 ter opus facit, à τάλαι, αἶ, ὁ, miser. Thema, τάλαι, suf-
 fero, vel τάλαι, fero. α. 46.
 791.
 Ταλαγκέδῃ, magnanimus, qui
 animo res arduas perferre, &
 superare potest, ex τάλαι, suf-
 fero, & κέδῃ, ας, ἡ, cor. α. 424.

Ταλαίρας, *cistas*, acc. pl. à πάλαιος, s, ò, *squalus*, in quo lana & fusi. Th. πάλαιον, *suffero*, f. αἶον. α. 293.

Ταλασίφρων, *erumposi*, genitiv. sing. à ταλασίφρων, cuius rectus omnia tolerat, ex πάλαιον, *suffero*, & φρόν, s, ò, *mens*. 9. 1012.

Ταμίην, a. 2. inf. act. τήμνεν, pro τήμνεν, *ταμνέμεναι*, Doricè, pro τήμνεν, præt. act. infinit. pro τήμνεν, τήμναι, a. 2. opt. med. verb. τήμνω, *feco*, f. μῶ, p. τίτμνω, a. 2. ἱταμνῶ, p. τίτμνω. Sic & τήμναι, per σμῆν, pro δαπτήμναι. 1. 423. 425. 791. 807.

Ταυόπιπλος, *longa vestis*, à ταύνω, idem quod τείνω, *extendo*, & πῶλον. α. 83.

Ταυόριζος, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi quæ radices in visceribus terræ diffundit, in aëre verò ramos, à ταύνω, pro τείνω, *tendo*, &ρίζα, ης, ἡ, *radix*. α. 377.

Ταυοσίπτερος, *expandens alas*, ex ταύνω, pro τείνω, *extendo*, & πτερον, τὸ, *ala*. 1. 212.

Ταυοσφύριον, *præcæra*, à ταύσφυρος, ex ταύνω, pro τείνω, *extendo*, & σφύριον, *malleolus pedis*, qui festinat, & extensis passibus incedit. θ. 364.

Ταυότελα, *hirsutata*, acc. sing. à ταυότελεξ, qui laxo capillo est, ex ταύνω, seu τείνω, *extendo*, & τελεξ, τειχῆς, ἡ, *capillus*. 1. 516.

Ταυότρεπτα, *πασσῶν*, ut primum. Th. αἶ. 1. 467.

Ταρτάρη, *Tartari*, genit. à τάρταρος, s, ò, in plural. τάρταρος,

quam anomaliam Scapula præterit. 9. 807.

Ταυόφεις, *crebra*, nom. pl. à ταυόφης, seu ταυόφης, ἰ, ò, ἡ, *densus*, *creber*. Th. ταυόφης, ἰ, ò, τὸ, *densitas*. 9. 693.

Ταυότι & ταυότι, acc. pl. ab ταυότι, αὐτή, τῷτο, *hic*, *hæc*, *hoc*. 1. 27. 9. 75.

Ταυόριος, s, ò, idem quod ταυόριος, *taurinus*. Th. ταυόριος, s, ò, *taurinus*. α. 104. θ. 832.

Ταυόριον, populi quidam dicuntur ταυόριον. α. 19.

Ταυόριον, s, ò, *sepulchrum*, à ταυόριον, f. ψω, *sepelio*, in a. 2. ἱταυόριον. α. 477.

Ταυόριον, *tox*, adverb. à ταυόριος, *celer*, in acc. ταυόριον, & ταυόριον, pro ταυόριον, ταυόριος. superl. ταυόριον. ας ταυόριον, quàm occurrente. 1. 85. 312. θ. 490.

Ταυόριον, Æolicè pro τῶν, in g. f. ab articulo, ἡ. 1. 826. α. 6.

Τ. Vide κ. 1. 4. 7.

Τ. respondet Latino *que*, & hinc est, ὅ. 1. 3. 4. π. ἰδ. *atque*. θ. 614.

Τῶν, acc. Doricè, pro οἷον, à σὺν, σὺν, ὅν. Th. est σὺν, Doricè τῶν. 1. 301.

Τῶν, *floruit*, præt. med. à ταυόριον. τῶν pro τῶν μετρί καυσά. hinc in part. med. ταυόριον. 9. 902. 1. 227.

Τῶν, *mortuum*, part. præt. act. pro πῶν, à τῶν, pro τῶν, *morior*, f. 2. m. ταυόριον, a. 2. ἱταυόριον, præt. τῶν, & τῶν, ad formam τῶν. pro πῶν, *morituns*, Plato in Epist. πῶν, Poëticè etiam πῶν, p. m. τῶν. α. 454.

Τῶν, s, ò, in plural. ταυόριον. 1. 246.

Τῶν,

- Τέκε, & τέκ', a. 2. act. pro ἱππεύει, à πέλῳ, pario, πεκιάζ, a. 2. med. infin. Vid. ἱππεύει. §. 53.
- Τέκεσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τέκες, εἰς, τὸ, factus. Them. πέκτω, pario. §. 478.
- Τέκετο, reperit, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἱππεύετο, metri causâ abjicitur augmentum. Them. πέλῳ, f. τέκεμαι, a. 2. ἱππεύει. §. 308.
- Τεκμαίρει, destinat. 3. perf. præf. à τεκμαίρομαι, ad finem perduco, struo. Th. τέκμαρ, τὸ, finis. s. 229.
- Τέκνα, liberi, à τέκνον, s, τὸ, filius. Th. πέλῳ, pario. s. 235.
- Τέκον, repererunt, 3. pl. a. 2. act. indic. pro ἱππεύον, à πέλῳ, pario. a. 6.
- Τέκος, εἰς, τὸ, factus, proles. à πέλῳ. a. 216.
- Τεκῶσι, pariens, part. a. 2. act. ut & πεκόν, à πέκτω, pario. a. 2. ἱππεύει, p. m. τέταρτα. §. 471.
- Τέκων, ὄν, ὁ, faber, pro τέκων, à τέκω, fabricor, f. ξω, p. pass. τέκωμαι. s. 25.
- Τελαμάν, ὄν, ὁ, lorum ensis. Th. τελαίω, ὦ, f. αἶσω, suffero. a. 222.
- Τελεῖαζ, præf. inf. pass. τελεῖσθαι ἵματιν, perficienda erant. à τελεῖω, ὦ, f. ἴσω, p. κω, ad finem perduco, præf. pass. τεπέλισμαι. s. 273. §. 552.
- Τελέθωσι, præf. subj. à τελέθω, (Poët.) sum. Thema τέθω. s. 181.
- Τελεῖθω, ὄν, ὦς, ἡ, nomen mul. §. 358.
- Τελέσμαι, peragat, a. 1. opt. act. à τελέω, f. ἴσω, perficio, τέλεισθαι, pro ἐτέλεισθαι, a. 1. act.
- τελέσθαι, a. 1. subj. τεπέλισμαι, perf. part. §. 170. a. 36. §. 561.
- Τελῦσι, pro πέλῳσι, Doricè, à τελέω. Th. τέλῳ, εἰς, τὸ, finis. a. 89.
- Τελισφόρῳ, ad finem perducens vel perducens, ex τέλῳ, εἰς, τὸ, finis, & φέρω, fero. §. 740.
- Τελύτῳ, acc. à τελέτῃ, ὦς, ἡ, idem quod τελετή, finis, exitus. Th. τέλος, εἰς, τὸ, finis. s. 333.
- Τελώνης, genit. à τελέως, perfe-ctus. Them. τέλος, εἰς, finis. §. 242.
- Τέλος, εἰς, τὸ, finis, exitus. s. 167. 218.
- Τερβή, luco, à τέρβω, εἰς, τὸ, lucus. Th. τερνῶ, f. μῶ, seco. a. 58.
- Τέρδι, arrodit, 3. præf. ind. à τέρδω, rodo, arrodo. s. 624.
- Τέοντα, accus. dual. à τέων, ὄν, τες, ὁ, tendo. Thema est τέων, tendo, f. τῶ, p. τέταρτα. a. 419.
- Τέσσαζ, paritura, fut. 1. med. inf. finit. à πέλῳ, f. 1. m. τέκεμαι, a. 2. ἱππεύει, a. 1. pass. ἐτέχθω, præf. m. τέταρτα. §. 469.
- Τέον, τυμπ, à τέος, ἡ, ὄν, τυμ, a, τυμ, Doricè, pro σός, σή, σόν. Th. σὺ, tu. s. 341.
- Τέρας, αὐτος, τὸ, prodigium. §. 744.
- Τέρνα, acc. sing. à τέρνω, uas, ὁ, tener, mollis. Th. τέρω, uexo, affligo. §. 5.
- Τερμίσσας, talarum, acc. singul. à τερμίσσας, αὐτος, ad pedes usque demissus. Thema τέρω, αὐτος, τὸ, terminus, meta. s. 337.

Τέρπῃ, 3. præf. ind. τέρπον, pro
τέρποντο, delectabantur; imperf.
abjecto augmento. Th. τέρω,
f. ψω, delecto. s. 115.

Τέρπῃ, delectat. à τέρω, f. ψω. θ.
37. α. 47.

Τερπικέραυνοι, fulminibus gauden-
tem. à τέρω, delecto, & κεραυ-
νός, ὤ, ὅ. s. 52. 273.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Musæ,
tripudiis se oblectans. à τέρω,
delecto, & χορός, ὤ, ὅ, chorus,
tripudium. θ. 78.

Τέρψις, ιως, ἡ, delectatio. The-
ma. τέρω, delecto, f. ψω. θ.
917.

Τεσσαράκοντα, quadraginta. Them.
τίσσαρις, quatuor. s. 385.

Τεσσαράκονταίης, quadragenarius,
ex τεσσαράκοντα, quadraginta,
& hoc à τίσσαρις, quatuor,
& ἴτϙ, εϙ, πῆ, annus. s.
441.

Τίπτω, extensus est, præf. pass.
& τίπτω pro τίττω, plusq.
perf. verbi πίνω, f. νῶ, p. τί-
ττω, præf. pass. τίπτωμαι. θ.
68.

Τετάρτη, quarta, dat. à τέταρτος,
α, ὅ, quartus. Them. τίσσαρις.
s. 800.

Τετημένη, honorata est, per epen-
thesin Poëticam τετημένη, perf.
part. pass. à τίω, punio, honoro,
f. ἴω, p. κω. θ. 415.

Τετιμηται, honorata est, à τιμῶ,
honoro. Thema, τίω, idem. θ.
449.

Τέτλαβ', sustineas, pro τέτλαθι,
per reduplicationem pro τλήθι,
a. 2. imperat. ab aor. 2. ἔτλω,
verbi τλήμι vel τλάω, per syn-
copen pro τελάω, f. τλήω. s.
718.

Τέτμη, 3. sing. præf. subj. à τέτμη,

fortior, invenio. Vide τέμνω, se-
co. unde τμήω, τμήω, & per
reduplicationem (uti placet Eu-
stathio) τέτμη. θ. 610.

Τετοκῆς, επίχα, præf. med. part.
à πικτω, pario, f. τίχομαι,
a. 2. ἵπικω, p. m. τέτοκα. s.
591.

Τέτορ pro τέτορ, in dual. num.
τίτορ, quatuor. sic accipitur à
Poëtis pro τίσσαρις. Videmus
hic aptari numerum dual. etiam
non dualibus. s. 698.

Τετραμμήϙ, versus, perf. part.
pass. à τέρω, verto, f. ψω, p.
m. τέτρωκα. s. 727.

Τετράς, ἀδδς, ἡ, quaternarius, τε-
τράδι, τετράδι, acc. pro τετρά-
δα. Th. τίσσαρις, quatuor. s.
794 798.

Τετράπυρον, qui in quatuor par-
tes finditur, ex τετράς, ἀδδς,
ἡ, quaternio, & hoc à τίσσα-
ρις, quatuor, & ῥύπρω, fran-
go, f. ψω, perf. pass. τέτρωμαι.
s. 442.

Τέταρτος, per metathesin τέταρτος,
α, ὅ, quartus. Them. τίσσαρις.
s. 596.

Τέτιξ, ιγς, ἡ, cicada. α. 393.

Τετύκτω, 3. perf. pass. à τέτυ-
γμα, verbi τύχωμαι, sum. Th.
τύχω, f. ξω, fabricor. s. 745.
752.

Τέτυκϙ, pl. perf. pro ἑτέτυκϙ, à
τύχω, fabricor. Vide in τέτυκϙ.
α. 154.

Τεῦ, Doricè pro εῦ, & hoc pro
εῦ. Th. εῦ, tu. s. 330.

Τεύξ, a. 1. ind. pro ἵπυξ, ut &
τύξω pro ἵπυξω, a. 1. aët. 3.
plur. τύξωμαι, Ionicè pro τύξη,
2. sing. fut. 1. med. s. 401. 79.
θ. 141.

Τεύχεα, τὲ, arma, τύχε', pro
τύχη,

- πύχαι, πύχαισι. α. 60. §. 186.
 Τύχων, *machinans*, à verbo πύ-
 χω, εις, εις, *fabricor*, f. ξυ. ε.
 265.
 Τίχνη, ης, ή, *ars*, τέχνησι, Ionicè
 pro τέχνησι. θ. 496. 863.
 Τῆ, dat. à πός, *tuis*. ε. 23.
 Τῆ, hac, τῆς. ε. 208. 635.
 Τῆς, ἑ, ή, nomen mul. in acc.
 πθω. θ. 136.
 Τίχεται, liquefcit, à τίχω. §.
 866.
 Τῆς, procul, adverb. πλῆ pro-
 cul, idem cum τῆς, πλάθει.
 §. 785.
 Τηλοβοάν, gen. pl. nomen gentis.
 α. 19.
 Τηλεκλειτῶ, gen. Ionic. pro τη-
 λεκλειτῷ, *inclyti*, & τηλεκλει-
 τῆς, & ὁ, est nomen viri.
 q. d. *longè latèque celeberrimus*.
 ex τῆς, *procul*, & κλειτῆς, *in-*
clytus. Them. κλειώ, *celebro*.
 α. 327.
 Τηλέσκειν, *eminus apparentem*,
 ex τῆς, *procul*, & σκέπειν, f.
 φεμῶ, *video*. §. 566.
 Τῆμ, *tunc*, τημῶ, pro τη-
 μ. Thema, ἡμ, *quum*.
 ε. 576.
 Τῶ, τῶ δ, τῶ γε, τῶν pro
 ταῖς, Ionicè ab ή. ε. 12. 39.
 §. 917.
 Τητᾶ, *careas*, 2. perf. præf. à τη-
 τίσμαι, ὤμαι. Th. τητῶ, ὦ,
 f. ἔστω, *privo*. ε. 408.
 Τι, interrogativum *quare*. ε. 207.
 α. 380. πῖ indefinitum *aliquid*.
 ε. 88.
 Τίσεαν, *honorabat*, imperf. Poë-
 ticè pro ἴσε, à τίω, *honoro*, f.
 ἴσω. α. 9. hinc & τίτω.
 Τίη, Poeticè pro τί, *quid*. θ. 35.
 Τίθεισι, πθεῖσι, *faciunt*. πθεῖν præf.
 opt. ε. 518.
 Τθεῖς, præf. part. πθεῖν, Ionicè
 pro πθεῖν, præf. inf. à πθη-
 μι, *pono*, α. 2. ἴθλω. ε. 744. §.
 597.
 Τιθωνῶ, dativ. casus nomen viri.
 §. 984.
 Τίχπει, Poëticè pro ἴχπει, im-
 perf. præf. verbi ἴκτω, *pario*,
 f. τίχομαι, α. 2. ἴχην, p. m.
 τίττω. §. 223.
 Τιμᾶ, *honorat*. τίμω, imperf. pro
 ἴμω, *honorabat*. Th. τίω, *ho-*
noro. τίμω. α. 1. ind. pro ἴμω.
 §. 532.
 Τιμή, ης, *honor*, τιμῶ, à τίω, *ho-*
noro. §. 203.
 Τίττω, *puniri*, præf. inf. idem
 quod τίω, πινυμῶ, *vindican-*
tes, præf. part. Th. τίω, *punio*.
 ε. 804.
 Τίον, *honorarunt*. 3. pl. α. 2. act.
 pro ἴον, prima in α. 2. brevis
 est, ceteroquin longa, à τίω,
honoro. α. 85.
 Τίρωθ, nomen oppidi, τίρωθ,
 per apostrophum insolentem
 pro τίρωθ. α. 81. §. 292.
 Τίς, *quis?* interrogativum, ge-
 nit. τί. α. 72.
 Τίς, indefinitum in g. maf. *quis-*
piam. εἴ τις, *si quis*. in fœm. g.
 τίς, *ulla*, & in neutro τί, quod.
 ε. 21. 190.
 Τιταάμεθα, *ulti fuorimus*, 1. pl.
 α. 1. med. opt. τίω, *ulciscor*,
punio, f. τίω, α. 1. ἴπω. §.
 165.
 Τίτον, *ultionem*, acc. à τίς, *ultio*.
 Th. τίω, *punio*. §. 210.
 Τιτίνοντες, *nocentes*, acc. pl. præf.
 part. à τιτίνω, idem quod τίω,
punio, *lædo*. τίω, *habet primam*
longam. Alii vertunt *festinan-*
tes, à τείνω, sed sic prima fo-
 ret brevis. §. 209.

Τιτίνω,

- Τῆνυ**, *calce, gypso*, dat. sing. à *πῆνυς*, s, ῥ, calx. α. 141.
- Τῆνυς**, *Titanes*, posterii Saturni. *πῆνυς*, dativ. plur. & *πῆνυσιν*, Poëticè à *πῆνυ*, ulciscor, pœnas luo. Thema, *τῆνυ*, punio. §. 630.
- Τῆνυσι**, *caesa*, a. 1. part. pass. à *τέμνω*, *seco, scindo*, f. 1. *πῆνυ*, p. *τέμνημι*, a. 2. *ἵπμυ*, a. 1. pass. *ἱπμήθην*, præt. med. *τέμμεν*. α. 420.
- Τὸ**, ὅ, & ὅδ', articulus præposit. α. 485. 364. 50.
- Τὸδ'**, pro ὅτε, *tunc*, & ὅθεν, idem. α. 32. 76.
- Τοί**, particula est enclitica, quæ adverbii vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatus tantum gratiâ. α. 106.
- Τοίκα**, illi. α. 726.
- Τοίς**, Poëticè pro τῷ, ab ὁ, art. præpos. pro αὐτῶν. §. 493. 210.
- Τοίς**, talis. Them. οἷος, *qualis*. α. 41.
- Τοῖς**, ipsis, dat. pl. *τοῖς*, paragoge Ionica, *τοῖων*, ab ὁ, ῥ, τὸ, artic. præposit. α. 57. 172.
- Τοῦ**, dat. Ionicè, pro τοῦ, à *παῖς*, *parens*, acc. *τοῦνα*, dat. pl. *τοῦων*, à *τίλω*, f. *τίλωμαι*, *pario*. §. 155. α. 188.
- Τόν**, quem, acc. ab ὁ, art. præp. α. 32.
- Τόσος**, & Poëticè τόσος, tantus. Thema, ὅσος, & Poëticè ὅσος, s, ὁ, quantus. α. 660. α. 441.
- Τότε**, ὅτ', pro ὅτε, *tunc*. Them. ὅτε, *quando*. α. 565. 616.
- Τὸ**, τ', *hocque*, artic. præposit. ab ὁ, ῥ, τὸ. α. 360.
- Τοπῶτον**, *primum*. Sic τὸ ἀρχὸν, *manè*, τὸ καθήμενον, *quotidie*, eleganter præponitur, τὸ. α. 487.
- Τοπῶτος**, idem quod *πῶτος*, Poëticè pro τοῦ. ante, *τοπῶτως*. α. 184. §. 394.
- Τῷ**, & τῷδ', quo, art. præp. ab ὁ, ῥ, τὸ. α. 33. 284.
- Τῷτο**, & τῷτ', τῷδ', pro τῷτο, ab ἵπτος, αὐτῷ, τῷτο, *hic, hac, hoc*. α. 121. 362.
- Τῷσιν**, *quocirca*, pro τῷ ἵπτι, cuius gratiâ. α. 49. §. 88.
- Τῷς**, *hos*, ab ὁ, art. præp. α. 136.
- Τρέτῳ**, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro ἱπτρέτῳ, ad formam ἱπντρέτῳ, à *τρέω*, *tremo*, f. *τρέσω*. α. 171.
- Τρέων**, imperf. pro ἱπτρέω, *tremabant*, à *τρέω*, *tremo*. α. 213.
- Τρέως**, οἱ, & αἱ, *tres*. θ. 148. 321.
- Τρέψας**, *convertens*, & in accus. *τρέψαντα*, a. 1. part. act. *τρέπω*, *verto*, p. m. *τρέπονται*. α. 316. 416.
- Τρεφόμεν**, Ionicè pro *τρεφῶν*, a. 2. act. infin. à *τρέφω*, *alo*, f. *τρέψω*, p. *τρέφωμαι*, a. 2. *ἱπτρεφον*, p. m. *τρέφονται*. §. 480.
- Τραχὺν**, *aspera*, f. g. à *τραχὺς*, *ios*, ὁ. α. 119.
- Τρέω**, Poëticè pro ἱπτρέω, *expressit*, à *τρέω*, *expaveſco*. §. 850.
- Τρέχῳ**, *abito*, 3. præf. ind. à *τρέχω*, *curro*, f. *ἱπτρέχωμαι*, perf. *διδράμηναι*, a. 2. *ἱδράμην*, p. m. *διδράμηναι*. α. 219.
- Τρητὸν**, *cavernosa*, Poëticè pro *τρητῷ*, in form. g. à *τρητὸς*, ὁ, ὁ, *perforatus*. Thema, *τρήω*, pro quo usitatum, *πρήω*, *perforo*, f. *τρήω*, dicitur & *πρήω*, pro *πρήω*, unde aor. 1. *ἱπρήω*. §. 331.
- Τρηχὺν**, genit. à *τραχὺν*, ὁ, ὁ, ὁ, *nomen mul.* α. 355.

Τερχίς, Ionicè pro τερχός, asper.
s. 191.

Τέρουσιν, atterunt, 3. pl. præf. ind.
à τέρω, f. ψω, tero, attero, p.
φα, præf. pass. τίτεμαι, p.
m. τίτεια. s. 251.

Τετάρηον, τέτα κάρηον, tria ca-
pita, ex τετρίς, οί, & αί, tres,
& κάρηον, τὸ, caput. D. 288.

Τετράκων, triginta, pro τετράκον-
τα: sunt enim ἄκλιτα. Them.
τετρίς, tres. s. 696.

Τετράδα, acc. à τετράς, ἄδης,
ἡ, tricesima pars, τετρησσίας, tre-
centas, à τετρακόσιοι, trecensi.
Thema, τετρίς, tres. s. 766. θ.
715.

Τετράστιον, nomen mul. α. 197.

Τετράπυλον, tricubitalem, accus. à
τετράπυλος, ex τετρίς, & πῆγος, ἰως,
ὁ, cubitus. s. 423.

Τετράποδς, pro τετράποδα, tripodem,
à τετράπυς, ὀδός, ὁ, tripes, τετ-
ράποδα, acc. tripedale, à nomi-
nat. τετράποδης, α, ὁ, τετράπυς, α,
ὁ, Æolicè pro τετράπυς, ὀδός, ὁ,
ex τετρίς, tres, & πῆγος, ποδός, pes.
α. 312. s. 423. 657.

Τετράπυλον, dat. singul. ter arato,
hinc τετράπυλον γῆ, terra qua
ter aratro versa fuit, à τετρίς,
tres, & πῆγος, uerto, aro. D.
971.

Τετρίς, ter, à τετρίς, tres. s. 173.
252.

Τετρενάδα, acc. à τετρενάς, ἄδης,
ἡ, tertius nonus, dies mensis, h.
e. vigesimus septimus, ex τετρίς
& ἐνάς, novem, ἐνάς, ἄδης, ἡ,
& ἐνάς, ἄδης, ἡ, nonus dies.
s. 814.

Τετρακιδεκάτιον, h. e. tricesimum.
ex τετρίς, tres, & δέκα, decem.
s. 780.

Τετρακιδάμην, à τετρακιδά, ἡς, ἡ, spi-

thema, ein spanne, quantum
longissimo digitorum porrectu
complecti licet. s. 426.

Τετράχαι, triplici serie, adverb. ex
τετρίς, seu τετρίς, tres, & τετρίω,
f. ζω, ordine eo. D. 727.

Τετρίον, tertium, pro τετρίον, di-
citur etiam τετρίων. Thema,
τετρίς, tres. s. 143.

Τετρίονον, nomen mul. θ. 914.

Τετρίον, pili, à nominat. Τετρίον,
τετρίον, ἡ. α. 391. in dat. plur.
Τετρίον. s. 539.

Τροίαν, Trojam, à τρώς, τρώος,
ὁ, Trojanus. s. 165.

Τροπή, conversio, τροπῆς, acc. pl.
ubi ας corripitur per licentiam
Poëticam, quam vocant συσ-
πῆ. s. 479. 564.

Τροχάλος, incurvus, metaphora
desumpta à rota. Th. τρέχω,
curro. s. 518.

Τρυγητήριον, genit. pl. à τρυγητήρ,
ἡρως, ὁ, vindemiator, h. e. qui
vina demit, à τρυγία, fruges
carpo. item, per syn. gen. vin-
demio. Th. τρύγη, κ, ἡ, triti-
cum. α. 293.

Τρυφάλεια, galeam, q. τρύφαλον,
à triplici cono. Th. φάλος, ὅ, ὁ,
conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, absumunt, à τρύχω, idem
quod τρύω, attero. s. 305.

Τυών, τυ, pro Dorico, τὸ, & hoc
pro σὺ, τυ. s. 10.

Τυπείς, percussus, α. 2. pass. à
τύπω. α. 361.

Τυρρηνίαν, dat. pl. Tyrrhenis, no-
men populi. θ. 1015.

Τυττός, ὅ, ὁ, parvus, & τυττόν,
pauculum. Adv. Neutra ponun-
tur pro Adverbiis. Th. τυττός, ὅ,
ὁ, matema. s. 469.

Τυφάονα, acc. à τυφάων, ον, ὁ,
nomen proprium viri, τυφά-
ον.

ιον. nomen proprium loci. §. 306. α. 32.

Τυφώϊς, genit. τυφώδης, nomen est gigantis. §. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. §. 360.

Τυχόνη, ei qui obviam fuerit, part. a. 2. aēt. à τυγχάνω, sum, evenio, incido, i. τείχομαι, aor. 2. ἔτυχον, p. πέτυχα. §. 973.

Τάγ', hi, dual. num. ab ὅ, hic. §. 439. sed. τῷ, dat. sing. §. 281.

Τῶν, & τῶν γε, genit. pl. ab ὅ, ἡ, τῷ, hic, hæc, hoc. §. 335. 246.

Τῶς, sic, pro ἔτως, per aphæresin. Th. ἔπος, & ὅ, hic. α. 219.

Υ.

Υ'Αδης, stella septem in cornibus tauri, quæ quæm oriuntur aut occidunt, pluvias excitant, ab ὕω, pluo. §. 615.

Υβρις, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις, injuria. Hinc est ὕβριζω, contumeliā afficio. unde est, ὕβρις, ὕβρις, ὕβρις, insolens, protervus. in acc. ὕβρις. §. 214. §. 307.

Υγρός, ὕγρος, ὕγρος, humidus. hinc ὕγραίνω, humecto. §. 615.

Υδ', aqua, dat. cas. ab ὕδωρ, ὕδωρ, τῷ, Poëtice, pro ὕδωρ, aqua. §. 61.

Υδρίω, Ionicè, pro ὕδωρ, Hydriam, ab ὕδωρ, αἰῶ, τῷ, aqua. §. 313.

Υδωρ, aqua, genit. ὕδατος. §. 196.

Υἱ, pluit, 3. præf. ind. ab ὕω, pluo, f. ὕσω. hinc ὑπέρ, ὕψος, πύκνως. §. 552. 545.

Υἱ, à nominativo ὕιος, filius, in

genit. ὕϊος, & contractè, ὕϊος, in dat. ὕϊ, & contractè ὕϊ. α. 150. ὕϊος, ὕϊος, ad formam βασιλῆος, ab ὕδωρ, filius. vox hæc variè declinatur, in 3. simpl. itémque in 2. & 3. contractorum. §. 168.

Υλη, ης, ἡ, sylva. hinc ὑλήος, ὑλῆος, sylvosus, ὑληώσης. §. 1010.

Υληώτης, qui in sylvis dormiunt, nom. pl. ab ὑληώτης, ex ὑλη, ης, ἡ, sylva, ὑληώτης, lectus, confer supra ὑληώτης, τῷ, qui toto die dormit. §. 529.

Υλοῦμαι, &, casor lignorum. hinc & ὑλομαίω, ligna in sylvis cado, ab ὑλη, sylva, & τείνω, seco, f. μῶ, p. m. τέτομα. §. 422. 807.

Υλοφάγιο, genit. Ion. ab ὕλοφάγος, qui sylvas depascitur, ab ὑλη, sylva, & φάγω, edo, a. 2. ἔφαγον. §. 591.

Υμέις, vos, à σὺ, tu. hinc ὑμέτερος, vester. §. 963.

Υμῆμαι, hymenæus, ab ὑμῆν, ἔν, ὅ, pellicula, qua factus involvitur. α. 274.

Υμῖν, vobis, Æolicè, pro ὑμῖν. ὕμῖν, pro ὑμῖν. §. 662. α. 328.

Υμνῶ, celebroy, laudo, f. ἵστα, ὑμνέω, Poëtice, pro ὑμνέω, pl. part. præf. f. g. ὑμνέω, a. 1. aēt. subj. ὑμνέω, Doricè, pro ὑμνέω, ὑμνέω, part. præf. f. g. pl. num. pro ὑμνέω, Doricè, ab ὑμῶν, hymnus, carmen. Th. ὕδω, celebroy, cano. §. 2. §. 11. 33.

Υμνῶ, &, ὅ, carmen, ab ὕδω, celebroy, ὑμνῶ, carmine. §. 657.

Υἱός, ὕιος, ὅ, filius. §. 271.

Υπαί,

Υπαί, præposit. pro ὑπὲρ, Poëticè. ubiredundat. α. 71. 278.

Υπαυλοῦμαι, *subterfugere*, scil. debes, (α. 1. med. infin. Th. αἰέω, *molo*, *vito*, Poëticè, αἰδύω.) ε. 557.

Υπαυλόμαι, *effugere*, α. 1. act. infin. ab ὑπαυλόω, f. ὑπαυλόξω. Thema, αἰέω, *vito*. ε. 304.

Υπιδίκεῖ, *suscepit*, pro ὑποδίδκεῖ, 3. sing. plusq. perf. pass. habet significationem mediam, ab ὑποδέχομαι, f. ξομαι, præt. ὑποδίδδισμαι, *suscepi*. Thema, δέχομαι, f. ξομαι, *cario*. ε. 513.

Υπὶθηκαί, *instruxit*. 3. sing. α. 1. med. indic. ab ὑποτίθημι, suppono. Th. τίθημι, *pono*. ε. 175.

Υπιναντί, *adversarius*, ab ἐναντί, *oppositus*. Thema, ἀντί, præpositio, pro. α. 347.

Υπὶερθε, ab ὑπέρθε, *infra*. Th. ἔρθ, ας, ἡ, *terra*. α. 410.

Υπὲρφυξ, *evitavit*, α. 1. ind. Th. αἰλύω, unde αἰλύσσω, F. ξω, α. 1. ἡλυξα, ας, ε. ε. 615.

Υπέρ, præposit. pro *supra*. ε. 45.

Υπερβάλλων, *superans*, præs. part. Thema, βάλλω, *jacio*, f. αλῶ, p. βίβληται, α. 2. ἔβαλον. ε. 489.

Υπερβασία, ας, ἡ, *transgressio*, Poëticè, pro ὑπερβάσις, ab ὑπερβαίνω, *transgredior*. Th. βαίνω, co. f. βήσισμαι, α. 2. ἔβην. ε. 827.

Υπέρβιος, *violentus*, omnem vim excedens, ex ὑπέρ, *supra*, & βίαας, ἡ, *vis*, *robore*, unde est, Latinorum *superbus*. ε. 139.

Υπερφαής, & ὑπερήφανος, ε,

ὁ κ' ἡ, *superbus*, *conspiciuus* super alios; ut ὑπερήφανα τέκνα, *superba proles*, ex ὑπέρ, & φαῖω, f. αῶ, p. πύφαται, ostendo, in lucem edo. ε. 149.

Υπερίων, ορος, ὁ, *superbus*, Thema, ἀνής, ἀνδρὺς, ὁ, *vir*. ε. 995.

Υπέρθεν, seu ὑπέρθε, *suprà*. Th. ὑπέρ, *super*. ε. 545.

Υπέρθυμος, ὁ, *magnanimus*. Th. θυμός, ὅ, ὁ, *animus*. ε. 937.

Υπερύκειον, *superliminare*. Th. ὑρεθ, ας, ἡ, *janua*. α. 271.

Υπεριονίδης, gen. Æolicè, pro ὑπεριονίδης, ab ὑπεριονίδης, ε, ὁ, *nomen gentil*. ε. 1010.

Υπερίωνος, genit. ab ὑπερίων, *nomen viri*. ε. 134. 274.

Υπερκύδαιος, acc. ab ὑπερκύδας, αἰός, ὁ, *gloria supereminentis*. Them. κύδος, εός, τὸ, *gloria*.

Υπερμήτης, *præpotentis*, ab ὑπερμήτης. Th. μήτης, ιος, τὸ, *animus*. α. 413.

Υπέρης, ε, ὁ, *pistillum*, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 423.

Υπερόπλος, genit. ab ὑπέροπλος, *insolens*, *cujus robur arma superat*. Th. ὄπλον, ε, τὸ, & in pl. τὰ, *arma*. ε. 516.

Υπέστη, *pollicitus erat*, α. 2. act. ab ὑφίστημι, suppono. Them. ἵστημι, *statuo*, f. ἵστηω, α. 2. ἵστη. θ. 402.

Υπέρτατος, *supremus*, superlat. ab ὑπέρ, *super*, comp. ὑπέρπερος, *superior*, ab ὑπέρτατος, dicitur etiam ὑπαί, per syncopen, Consul. ε. 8.

Υπὸσθηβής, *congressa*, α. 1. part. pass.

- pass. pro ὑποδυσθεῖσαι, ab ὑποδυσ-
νάω. Them. δύς, ὤς, ἡ, lectus.
§. 374.
- Υπῆσαν, prominebant, imperf. ab
ὑπικω, subsum. α. 266.
- Υπνός, α, ὅ, somnus, ὑπνός. α.
118.
- Υπὸ, & ὑφ', à vel sub. præposit.
α. 63. 367.
- Υποδδίσαι, subveritus, part. a. 1.
aët. δ, ingeminatur metri cau-
sâ, ab ὑποδίδω. Them. δίδω,
timeo, f. δίσσωμαι, p. δίδωμι.
α. 98.
- Υπεκωσφύγη, α. 2. aët. subj.
alii ὑπεκωσφύγει, α. 2. aët.
opt. effugerit, à φάγω, fu-
gio, f. φάξωμαι, α. 2. ἔφυγεν.
α. 42.
- Υποδμηθεῖσαι, subjugata, partici-
pium, α. 1. pass. ab ὑποδμύω-
μαι, f. ἡσσωμαι, p. δέδμημαι,
pro ὑποδαιμύωμαι. Th. δαιμύω,
ω, domo. α. 53.
- Υπεκυσσάμην, σ duplicatur me-
tri causâ, part. α. 1. med. ab
ὑπεκύνωμαι, fio gravis. The-
ma, κύω, f. σω, in utero fero.
§. 308.
- Υπόδρα, toruè, adverb. ponitur
ἐπιρρηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπό-
ρα, per epenthesin § δ. Th.
ὄραω, f. αἶσω, p. ὄραμαι, & Att.
ἔωραμαι. α. 445.
- Υπολαμπής, neutri, ab ὑπολαμ-
πής, sublucidus. Th. λάμπω,
f. ψω, luco. α. 142.
- Υπαλιεύω, fuge, pro ὑπαλιεύω,
præf. imperat. ex ὑπὸ & αἰλεύω-
μαι. Thema est αἰλίω, molo,
item vito. α. 760.
- Υπόκορης, quæ liberos habet, à
πύρεψ, α, ἡ, vitula. α.
601.
- Υποταρταίροι, sub tartarum detrufi.

- Th. τάρταρος, α, ὅ, tartarus.
§. 851.
- Υποσδομῶν, irruentibus, præf.
part. verbi στεύω, agito, idem
quod στείω. α. 373.
- Υποσφύζω, part. α. 2. med. ab
ὑπὸ σφύζωμαι, promitto, f. ὑποσφύ-
σσωμαι, p. ὑπὸ σφύζωμαι, α. 2. m.
ὑποσφύζω, ab ὑπὸ σφύζω. Th. ἔχω,
habeo. §. 170.
- Υσμίνη, ἡ, pugna. Them. μῆναι,
maneo. α. 178.
- Υστερός, α, ὅ, posterior, sequens.
α. 351.
- Υφαίω, texebat. imperf. aët. ab
ὑφαίω, idem quod ἑφαίω, texo.
α. 28.
- Υφίσταται, aliquantò minor ἢ ju-
nior, q. d. subminor, ab ὑπὸ,
& ἥτις, vel ἥσται, οἷός, ὅ, ἡ,
minor. α. 258.
- Υψηλός, ἡ, ὄν, altus, α, ἡ, m,
ab ὑψός, α, τὸ, altitudo. α.
440.
- Υψηλομένους, α, ὅ, altitonans, ex
Adverbio ὑψί, altè. Th. ὑψός,
α, τὸ, altitudo, & βρέμω,
fremo, resono. α. 8.
- Υψίζυγος, altijugus, ex ὑψί, al-
tè. Th. ὑψός, α, τὸ, altitu-
do, & ζυγός, jugum. Th. ζυ-
γώνω, iungo. α. 18.
- Υψίσταται, aliè comatus. Epith.
quer. ὤς, ex ὑψί, altè, & κόμη,
ἡ, coma. α. 376.
- Υψιμίδης, genit. ab ὑψιμίδης,
in alto regnans ex ὑψί, altè,
hoc ab ὑψός, α, altitudo, &
μίδης, impero. §. 529.
- Υψόθεν, & ὑψί, altè, adverbia.
Th. ὑψός, α, τὸ, altitudo.
α. 849. 551.

Φαιήων, *Phaëthonia*, nomen viri. *Φαίτων*, οὐρανός, δ, lucidus, præf. part. q. d. *lumen currens*. à *φαῖμα*, idem quod *φαῖμα*, *luceo*. 9.760.
Φαείν, *lucet*, 3. præf. ind. act. à *φαένω*, *luceo*. Th. *φαῖμα*, *luceo*. 1.528. 9.372.
Φαεινός, ὁ, δ, *splendidus*. à *φαείνω*, idem quod *φαῖμα*, *splendo*. α. 225.
Φαισιμβρογῆς, genit. à *φαισίμβρογος*, *lucem hominibus prabens*. à *φαῖμα*, *luceo*, & *βρογῆς*, *mortalis*. 9.958.
Φαίδιμος, α, ὁ, ἡ, *illustris*. Th. *φαιδρός*, ὁ, δ, *hilaris*. 9.940.
Φαιδριώδης, *ablucet*, præf. inf. pass. à *φαιδριών*, *nitidum reddo*. Th. *φαιδρός*, ὁ, δ, *alacer*. 1.753.
Φαινομένη, *apparentem*, præf. part. pass. à *φαίνω*, *ostendo*, *facio apparere*. *φαίνεσθαι*, *ostendite*, *φαῖναι* pro *ἵφαιναι*, *exferebat*, imperf. Ion. Vide *φανίη*. 9.443, 689.
Φάλαγξ, acc. pl. *φάλαγξ*, ἡ, *acies quadrata*. 9.935.
Φάληρον, nomen viri. α. 180.
Φανείη, *apparuerit*, 3. sing. a. 2. pass. ut & *φανῆ*, 3. sing. a. 2. pass. subj. *φανῆσθαι*, part. a. 2. pass. verbi *φαίνω*, *in lucem profero*, f. *φανῶ*, a. 1. ἵφηναι, p. *πίφασθαι*, p. pass. *πίφασθαι*, a. 2. pass. ἵφαινω. 1.458, 598.
Φάος, τὸ, τὸ, *lumen*. à *φαω*, *luceo*. 1.155.
Φαεινός, dat. pl. Poëticus, à *φαῖμα*, οὐρανός, τὸ, *vestis exterior*, *palla*. 1.198.
Φαεινός, acc. Ion. *πικρὸν τὸ φαῖμα*

φαῖμα, quia *sagitta in ea feruntur*. α. 129.
Φάρμακον, α, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. 1.485.
Φασί, & *φασὶν*, *aiunt*, 3. pl. ind. præf. à *φημί*, *dico*. 1.803.
Φάσις, nomen fluvii.
Φάσις, *distabat*, imperf. pro ἵφην, Poëticè, abinufit. *φάσις*, Sic *φάσις* (*ἱλιάδ.* 6. v. 60.) pro ἵφην. 9.209.
Φατός, *celebris*, *φατρός*, *enarrabilis*. & in genit. pl. *φατειῶν*. Th. *φημί* vel *φαῖμα*, *dico*. 1.3. α. 144, 161.
Φάτο, a. 2. med. pro ἵφην, ad formam ἵφαινω, αὐτοῖς, ἵφην. Th. *φημί*, vel *φαῖμα*, *dico*. α. 115.
Φείδω, *parcas*, præf. imperat. m. Ion. pro *φείδω*, verbi *φείδωμαι*, *parco*, f. *φείσμαι*, p. *πίφισμαι*. 1.604.
Φειδῶ, ὁ, ὁ, ἡ, *parsimonia*, 4. contract. hinc *φειδῶν*, *parca*. 1.369, 720.
Φερβῶν, Ionicè pro *φέρω*, *pasce*, præf. inf. à *φέρω*, f. *ψω*, *pasco*. 1.377.
Φερβῶν, epitheton cochleæ, *domiporta*. à *φέρω*, *fero*, & *οἶκος*, *domus*. 1.571.
Φερβῶν, α, ὁ, ἡ, *almus*. *φέρω*, *fero*, & *βίος*, α, ὁ, *vita*. 9.693.
Φερβῶν, *ferentes scuta*, *scutiferos*, à *φερβῶν*, hoc à *φέρω*, *fero*, & *οἶκος*, τὸ, *scutum*. Th. *οἶκος*, *onero*. α. 13.
Φέρω, *gerere*, 3. præf. ind. opt. *φέρω*, præf. part. *φέρω*, pro ἵφην, 3. perf. imperf. *φέρω*. Ionicè pro *φέρω*. à *φέρω*, *fero*, f. *οἶκος*, a. 1. ἵφην. p. m. ἵφην. α. 150. 1.215.
Φέρω

Φέρουσα, ης, ἡ, nomen Nymphæ.
 §. 248.

Φέρωντος, superl. præstantissimus. à
 φέρω, φέρωντος. §. 49.

Φέρων, φέρουσα, ferens, præf. part.
 Vide in φέρων. §. 204.

Φεύγουσιν, fugientes, præf. part.
 f. g. plur. num. à φεύγω, fugio,
 φεύξομαι, f. 1. inf. a. 2. ἵφουγον.
 p. m. πίφουγα. §. 620. α. 112.

Φῆ, dixit, pro ἵφῃ, a. 2. vel im-
 perf. à φημί, dico. §. 550.

Φιλῆτης (alii φιλῆτης.) furibus,
 dat. plur. Ion. à φιλῆτης, α, ο, ο,
 fur. hoc à φίλῳ, α, ο, ο, ami-
 cus. sed φιλῆτης, α, ο, ο, impro-
 stor, à φῆλῳ, α, ο, ο, impostor.
 hinc φιλῆω, decipio. §. 375.

Φάμη, ης, ἡ, fama. à φημί, vel
 φάω, dico. §. 761.

Φημί, dico, præf. ind. ἵφλω, a. 2.
 hinc φημιζω, divulgo, dico.
 §. 656. 764.

Φθάνω, antevertens. part. a. 2.
 med. à φθάνω, pravenio, F. φθάν-
 ω, a. 1. ἵφθασα, a. 2. act. ἵφθλω.
 a. 2. med. ἵφθάνω, ad formam
 ἵφθάνω. §. 554.

Φθίσοντο, pro ἵφθίσοντο, sonabant,
 imperf. à φθίσωμαι, loquor,
 φθίσωμαι, a. 1. med. Ion. præf.
 pass. ἵφθίσωμαι, præf. m. ἵφθίσω-
 γα. §. 631.

Φθείρουσι, perdunt, 3. perf. pl. ind.
 præf. à φθείρω, f. ἵφω, p. ἵφθαρ-
 ης, a. 1. ἵφθιρ, a. 2. ἵφθιρ, p. m. ἵφθιρ.
 Them. primum
 φθίω. §. 876.

Φθίω, pereō, deficio, præf. ind.
 hinc in genit. part. φθίνοντι,
 φθίνοντων. §. 59. §. 798.

Φθισώω, acc. sing. à φθισώω,
 perdens viros, epithe. on bello
 congruentissimum, à φθίω, cor-
 rupto, & ἀνὴρ, vir. §. 431.

Φθονίη, invidet, 3. perf. præf. ind.
 à φθονίω, invideo, f. ἵφω, p.
 ἵφθονη. Them. φθονῶ, α, ο, ο,
 invidia. §. 26.

Φίκιον, accus. à φίκιον, nomen
 montis. ex ἵφῃ, fortiter, & κίω,
 incedo, quia ardui montes, sum-
 mis viribus sunt superandi. α.
 33.

Φιλῆτης, furibus, dat. plur. pro
 φιλῆτης, à φιλῆτης, α, ο, ο, fur.
 Th. φίλῳ, amicus. §. 375.

Φίλῳ, α, ο, ο, amicus. φίλῳ & φίλῳ
 in pl. §. 306. 184. carnis, gra-
 tias. §. 116. φίλοι δαίμονες.

Φιλῶ, amat, 3. præf. ind. à φιλιώ,
 f. ἵφω, p. πεφίληκα, præf. m.
 πέφιλκα. §. 15. 300. 342.

Φιλεῖται, Doricè pro φιλεῖται,
 3. pl. præf. à φιλιώ, amo. Th.
 φίλῳ. §. 97.

Φιλωρίδης, nomen gentile. §.
 1002.

Φιλομυειδής, ἵφῳ, οὐκ ἡ, amans ri-
 sus. die gern lachet, Poët. ge-
 minant μ, ex φίλῳ, amicus,
 & μυειδής, rideo. §. 989.

Φιλομυειδής, acc. sing. à φιλομ-
 μυειδής, ἵφῳ, quæ amat genitalia.
 à φίλῳ, & μυειδής, ἵφῳ, cura, &
 μυειδής, πῆ, πῆ αἰδέω, pudenda.
 In carminis dimensione hic le-
 gendum φιλομυειδής. §. 200.

Φιλότης, ης, ἡ, amicitia. Them.
 φίλῳ, ο, amicus. §. 651.

Φίλῳ, cari. genit. à φίλῳ, α, ο, ο,
 amicus. §. 180.

Φίλῳ, amico, dat. sing. ut & φί-
 λῳ, in f. g. φίλοις, & φίλῳ-
 σι, dat. pl. Ion. §. 283. 162.
 §. 370.

Φίλοπρος, carior, comparat. pro
 φιλόπρος, in superl. φίλοπρος,
 à φίλῳ, α, ο, ο, amicus. α. 78.
 §. 309.

Φλαμίντος,

Φλεγόντες, *ardentis*, genit. part. present. à φλεγόν, ex φλέγω, υρο. & δάω, *curro*. §. 846.

Φλεγύας, *aquila*, genit. Æolicus à φλεγύας, υ, ε, *aquila*. ἀπὶ τῷ φλέγειν ἢ λαμπερὲς εἶναι. α. 134.

Φλόξ, γῆς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, f. ξω, υρο. §. 697. 859.

Φόβος, *timor*. à φόβομαι, in præt. med. πίφθα. α. 144. 155.

Φοβίσκον, 3. pl. imperf. Poëtice pro ἰφόβων, à φοβίω, ᾧ, *timeo* *in* *inicio*, *terreo*. φοβέομαι, ἔμα, *timeo*. Th. φόβομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβος, φοῖβος, *pinus*, *lucidus*. ἔσται Apollinis epitheton : & φοῖβη, nomen Deæ. §. 404.

Φοινικῆς, εἰς, *punicens*. à φοῖνιξ, ὡς, ὁ, *palmæ arbor*, *color ruber*. α. 194.

Φοιτῶσι, à φοιτῶ, *venito*, *frequentato*, f. ἦσω, p. ηῶ. α. 103.

Φώνον, *cædem*, à φώνω, υ, ε, *cædes*, à φίνω, *occido*, unde præter. med. πέφονα. θ. 228. α. 17.

Φόρυκκος, genit. à nominat. φόρυκκος, ὡς, ὁ, & φόρυκος, *notum monstri marini*, in accus. φόρυκκος, in dat. φόρυκι, pro φόρυκκω. §. 237.

Φόρυγξι, dat. ἡ φόρυγξ, ἡ, *cithara*, *testudo*. α. 280.

Φορμός, ὦ, ε, *sportæ*. α. 482.

Φορτίζω, *imponito*, præf. inf. pass. verbi φορτίζω, *onero*, f. σω, p. πίφορτις. Them. φόρτις, υ, ε, *opus*. α. 690.

Φόρτις, υ, ε, *opus*, hinc φορτίον, υ, τὸ, *opus*. φορτίον, φορτί, pro φορτίον, *opera*. α. 644.

Φώω, δὲ, in lucem, à φώω, idem quod φῶς, ὡς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. §. 669.

Τομ. II.

Φροδμοσύνῃσιν, dat. pl. Ion. pro Φροδμοσύναις, à Φροδμοσύνῃ, ἡ, *consilium*. Th. φροζώ, f. σω, *dico*. α. 245.

Φροζιᾶς, *cogitare*, præf. inf. φροσύντω, 2. dual. α. 1. aët. Ion. φροσύνω, pro φροσύνω, φροσύνω, pro φροσύνω. 3. ling. α. 1. med. opt. φροσύνω, part. α. 1. medii, pro φροσύνω, metri causâ, à φροζέομαι, *considero*. Th. φροζώ, *dico*, f. σω, p. ηῶ, α. 2. ἰφροδν. α. 367. θ. 892. α. 218.

Φρεσί, & φρεσίν, *præcordiis*, *mente*, dat. pl. à φρέω, *mens*. α. 47. 391.

Φρέσσι, *horret*. 3. præf. ind. à φρέσω, *contremisco*, f. ξω, p. ηῶ. φρέσσι, pro φρέσσι, φρέσσι pro ἰφρέσσι, imperf. α. 171. α. 512.

Φρογίω, *sapio*, *cogito*, f. ἦσω, p. πίφρογικω. Them. φρέω, ἦς, ἡ, *mens*. α. 202. θ. 461.

Φύγεις, *effugeris*, α. 2. opt. aët. à φύγω, *fugio*, f. φύξομαι, α. 2. ἰφύγον, p. m. πίφυγα. α. 684.

Φύλω, *naturam*, *indolem*, à φύω, ἡ, ἡ. Th. φύω, *nascor*. α. 88.

Φύλακας, nom. pl. à φύλαξ, ὡς, ὁ, ἡ, *custos*. Th. φυλάσσω, *custodio*. α. 123.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, υ, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλαισι. α. 421.

Φυλάσσει, *custodit*. 3. præf. φυλάσσει, pro φυλάσσει, præf. imperat. pass. à φυλάσσω, *custodio*, f. ξω, p. ηῶ. §. 769. α. 491.

Φύλον, υ, τὸ, idem quod φυλή, ἡ, ἡ, *tribus*, *genus*. φύλ', pro φύλα, nom. pl. α. 90. 199.

Φύλοπις, ὡς, ἡ, *rugna*, in accus. φύλοπι & φυλόπιδα, *proprie clamor*

X

clamor bellicus, à *φῆλον*, seu *φολή*, ἤ, ἰ, natio, gens, & *ὄψ*, ὄπης, ἡ, vox, q. d. ὄψ *φύλον*, *clamor nationum*. Sic *ἄν*, ponitur pro *bello*, *Ἰλιάδ.* β. 408. per metonymiam adiuncti, vel quasi, ἡ *φύλον ὄπης*, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπης, ὄπης, ἡ, ultio. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miscere*, praef. inf. à *φύρω*, f. *υρῶ*, & *Æol.* *φύρειν*, p. *ἡ*. α. 61. *Φυτῶν*, ἤ, τῶ, *plantis*. in dat. pl. *φυτῶσι*, hinc *φυτῶν*, *planto*, *φυτῶν*, *plantaret*, 3. pers. a. i. subj. *φυτῶμεν*, a. i. m. ind. Ion. Th. *φύω*, *nascor*. α. 571. 782. 812. α. 29. 9. 986.

Φωκῆς, nomen gentis. α. 25. *Φῶγος*, nomen viri. *phoca*, est belua marina *φάκατος*, *φάκη*, *vitulus marinus*, pessimè olet. *ὀδυρ.* δ. 443. 9. 1004.

Φωνῇ, dat. sing. à *φωνή*, ἡ, ἰ, vox. α. 382.

Φῶτες, viri, genit. singul. *φῶτε*, *virum*, accus. sing. à *φῶς*, *vir*, *φῶτων*, *virorum*, per syn. spec. *hominum*. *φῶτες*, viri. Sed *φῶς*, ὥς, τῶ, *lumen*, differentiae causa facit Genitivum pluralem, *φῶτων*. Th. *φάω*, *luceo*. α. 193. α. 149. 420.

X.

X, propter sequentem Vocalelem aspiratam pro *κ*. pro *κα*, saepè pro *κα*, *κιν*, quae sunt dictiunculae potentiales. α. 392. 434.

Χάει, genit. sing. à *χάει*, *χάει*, τῶ, *rudis indigestaque materia* *qualam fingeant*. Vide in *χάος*. 9. 123.

Χαίρης, *gaudes*, 2. pers. praef. verbi, *χαίρω*, *gaudeo*, f. *χαρῶ*, p. *χάρις*, a. 2. *χαρῶν*, f. 2. pass. *χαρίσσομαι*, p. m. *χάρις*. α. 55. 358. α. 327.

Χαλαίνοντες, *lascantes*, praef. part. à *χαλαίνω*, idem quod *χαλαίω*, f. *άου*, *laxo*. α. 308.

Χαλῆπιον, *damno afficio*, *evertio*, hinc *χαλῆπις*, *gravis*, *χαλῆπις*, *χαλῆπις*, genit. Ion. *χαλῆπιος*, dat. pl. Ion. *χαλῆπιώδης*, *difficilis*, *hinc*, superl. & *χαλῆπις*, adverb. α. 5. 292. 91. 332. 557. 674.

Χαλαρόφωνος, α, ὁ, *area vocis*, ex *χαλῆς*, ἡ, ὁ, *αἶς*, & *φωνή*, ἡ, ἰ, vox. 9. 311.

Χαλαρορυστῶν, *area galea munitum*, acc. sing. à *χαλαρορυστής*, ex *χαλῆς*, ἡ, ὁ, *αἶς*, & *ρυστής*, ὡς, ἡ, *galea*. 9. 984.

Χαλκῶ, *are*, dat. sing. *χαλκῆς*, ἡ, ὁ, *αἶς*. α. 415. α. 151. hinc *χαλκῶ*, ἡ, *areus*, & *χαλκῶ*, metri gratia. *χαλκῶν*, accus. à *χαλκῆς*, nomen urbis. α. 145. 151. 655.

Χαμαί, *humis*, adverb. hinc *χαμαί*, *humis* *prognatorum*, à *χαμαί*, ex *χαμαί*, & *χαί*, *τοῖς*. 9. 879.

Χάει, hiatus, *tenebrae*, à *χάινω*, *hisco*: hinc *χάινω*, in chaos verito. 9. 116.

Χαλαρόν, praef. part. *χαλαρόν*, Doricè & *Æolicè* pro *χαλαρόν*, à *χαλαρόν*, f. *ζω*, *sculpo*, *incido*, *ακού*. α. 573.

Χαλῆντες, acc. pl. à *χαλῆς*, *χαλῆς*, α, *elegans*, à *χάει*, ὡς, ἡ, gratia. 9. 129.

Χάει, ὡς, ἡ, *gratis*, in accus. *χάει*. α. 709. 720.

Χάει, *Dei*, in genit. pl. *χάει*. 9. 907. α. 73.

Χάει

- Χαίρω**, αἰ@, α', *gaudio*. Th. *χαίρω*, *gaudeo*. α. 400.
- Χαεργαῖος**, gen. Ionic. à *χαεργαῖος*, *truces*, fulvi alioquin, *χαεργαῖος*, ἔ, ὁ, *latus*, *vultu serenus*, *caesus*, *caruleus*, ab αὐψ, *oculus*. Th. *ἀπὸ χαίρω*, *video*, & *χαίρω*, *gaudeo*. θ. 321.
- Χάσμα**, αἰ@, τὸ, *hiatus*. Them. *χάσμα*, *hisco*. θ. 740.
- Χαπίζω**, egens. præf. part. à *χαπῖω*, *egeo*. α. 21.
- Χαυλιόδαν**, οὖος, ὁ, *curvus dentes habens*, dicitur & *χαυλιόδαν*, ab οὖος, οὖος, ὁ, *dens*. α. 387.
- Χεί**, *fundit*, 3. præf. ind. verbi *χέω*, seu *χίω*, *fundo*, f. *χέω*, *χέω*, & *χέω*, α. 1. *ἐχέω*, *ἐχέω*, & *ἐχέω*, α. 1. pass. *ἐχέθω*. α. 421.
- Χείλει**, dat. pl. à *χέιλ@*, α@, τὸ, *labium*, *labrum*. α. 97.
- Χείμαρρος**, *clavus ligneus sub carina*, *χέμαρρος*, *hyeme fluens*, à *χίμα*, αἰ@, τὸ, *hyems*, & *ρῖω*, *fluo*. α. 616.
- Χέμα**, *χέματος*, *hyems*, hinc *χειμαῖν*, αὐ@, *idem*, hinc *χειμαῖος*, & *χειμαῖος*, *hyemalis*. α. 640. 675. 494.
- Χέω**, 1. pl. præf. ind. Poëtice pro *χέω*, à *χέω*, *fundo*, f. *χέω*, α. 1. *ἐχέω*, & *ἐχέω*, pro *ἐχέω*, f. 2. *χέω*, α. 1. pass. *ἐχέθω*, quasi à *χέω*. θ. 83.
- Χειροδία**, nom. pl. à *χειροδία*, *cujus est in manibus*, ex *χείρ*, *manus*, & *δία*, ἡ, *jus*. α. 189.
- Χείρ**, genit. à *χείρ*, *manus*, *χείρ*, *χείρ*, *χείρ*, dat. pl. *χείρ*, *χείρ*, & *χείρ*, Ion. & Poët. ut & *χείρ*. α. 480. 797. α. 188. θ. 747.
- Χείρων**, *Chiron*, nomen viri. θ. 1001.
- Χελιδών**, οἶος, ἡ, *hirundo*. α. 568.
- Χερίων**, *deterior*, & *χρηστέρων*, *deterius*, *novus comparativus* à *χρηστέος*, *maius*, in comp. *χρηστίων*, *χείρων*, & Poët. *χρηστίων*, in superl. *χρηστέος*, & *χρηστέος*. α. 821. α. 51.
- Χηλῆσι**, dat. pl. Ion. à *χηλή*, ἡ, ἡ, *ungula*, *forfex*. α. 62.
- Χηρῶσι**, *remoti cognati*. Thema, *χῆρ@*, α, *viduus*. θ. 607.
- Χιτῆ**, dativus sing. à *χιτῆς*, ιος, τὸ, *penuria*. Th. *χαπῖω*, α, *egeo*. θ. 605.
- Χθονίς**, genit. à *χθόνιος*, *terrestris*, à *χθών*, οὖος, ἡ, *terra*. α. 373.
- Χίλια**, in f. g. & *χίλιος*, *mille*, in n. g. *χίλιος*. θ. 364.
- Χίμαρος**, in gen. *χειμαῖος*, Ionicè, *capra hyeme nata*, à *χίμαρος*, τος, τὸ, *hyems*, per syncopen, ἔ: *ψιλῆ*, metri causâ. θ. 322. 323.
- Χιτῶνα**, acc. sing. à *χιτῶν*, ὄντος, ὁ, *tunica*, Ionicè *χιτῶν*. α. 287. α. 536.
- Χλαῖνα**, acc. à *χλαῖνα*, ἡ, *lana*, vestis species. α. 537.
- Χλαερῶ**, dativ. à *χλαερῶς*, *viridis*, unde per crâsin, *χλωερῶς*, *χλωερῶς*. α. 743. α. 393.
- Χλῆναι**, *agrestes*, à *χλῆναι*, per crâsin pro *χλαῖναι*, ut sit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex *χλῆναι*, *herba virens*, & *δύναι*, ἡ, *cubile*. α. 177.
- Χοάνιος**, genit. Ion. à *χοάνιος*, *capitatus*, à *χέω*, *fundo*. θ. 863.
- Χόλος**, gen. Ion. pro *χόλος*, à *χόλος*, α, ὁ, *bilis*, item *ιρα*. Th. *χόλος*, ἡ, ἡ, *bilis*. θ. 121.
- Χολέμωρος**, *iratus*, præf. part. à *χολέμωρος*, ἔμωρος, *irascor*. Them. *χόλος*, ἡ, *bilis*. α. 139.
- Χολωσιμῶρος**, *iratus*, part. a. i. med. pro quo Poëtæ quoque dicunt.

- χροσίδιον, à χρίω, irascor.
 Th. χολή, bilis. s. 53.
 Χορός, ὅ, choreus, chorea, tri-
 pudium. a. 201.
 Χορτῶν, ὅ, solum, hinc χερ-
 τίζω, propriè herbis, seu sa-
 po pascere, per synecd. futura-
 re. s. 606.
 Χρεία, debita, in dimensione Poë-
 tica legendum, χρεῖ, vel πῖ,
 abesse debet, quod mihi sit ve-
 rissimilius, χρεία verò derivatur
 à χρεῖν, ὅ, τὸ, debitum, χρεῖος,
 ὅ, idem. s. 647.
 Χρεῖων, genit. pl. à χρεία, αἱ, ἡ,
 egestas, utilitas, &c. s. 404.
 Χρίμιον, hinc vivere, a. 1. Ion. à
 χριμίζω, per synecden pro χρι-
 μιτίζω, f. ἴω, hinc. a. 348.
 Χριζέω, præf. inf. à χριζέω, idem
 quod χριζέω, egeo. Th. χρεία,
 indigentia. s. 367.
 Χρήμα, αἶ, τὸ, res, χρεῖν, pro
 χρεῖμα, & χρεῖμα, pro χρεῖμα-
 τι. s. 344. 605.
 Χροσίδιον, part. a. 1. med. unctio.
 Errant ergo qui aiunt, a. 1.
 med. non habere passivam signi-
 ficationem, à χρίω, f. ἴω, un-
 go, perf. p. κέχρισμαι. s. 523.
 Χρόνῳ, ὅ, tempus. s. 133.
 Χρόος, genit. à χρεῖς, cutis. Them.
 χρεία, αἱ, ἡ, color. Dicitur χροός,
 ὅ, & χρεῖς, χροός, ὅ, χροῖς,
 χροα. s. 530. 74. 198.
 Χρυσίμυτος, aurea mitra revin-
 cta, ex χρυσός, ὅ, aurum,
 & ab ἀμπτύς, υἱός, ὅ, ἡ, pro-
 priè funiculus auratus, quo ju-
 ba equorum in fronte sparsa col-
 ligantur, ab ἀμπτύς, circumdo.
 Deinde per metaph. tribuitur
 mulieribus. s. 916.
 Χρυσίωρ, accinctus aureo gladio,
 nomen viri, in accusativ. χρυ-
- σίωρ. s. 771. ex χρυσός, αἱ-
 ριμ, & αἶρ, ὅ, τὸ, ensis.
 s. 282.
 Χρύσιαι, plur. à χρύσιος, χρυσός,
 pro χρυσίος. s. 975. χρυσίω.
 s. 65.
 Χρύσιος, idem quod χρύσιος. a.
 313.
 Χρύσιος, & contractè, χρυσός, αἱ-
 ριμ, à χρυσός, ὅ, αἱρ. a.
 297. θ. 216.
 Χρυσόκρητος, ὅ, aureo crine con-
 spicuus, ex χρυσός, & κρήνη, ἡ,
 coma. s. 947.
 Χρυσόπιδλον, aureis calceamentis
 gaudentem, ex χρυσός, ὅ, αἱ-
 ριμ, & πίδλον, ὅ, τὸ, calceus.
 s. 454.
 Χρυσόσφαιρος, aurea redimitus co-
 rona, à χρυσός, ὅ, aurum, &
 σφαῖρος, corona. Th. σφαῖρα, co-
 rono. θ. 17.
 Χρῶς, ὅ, corpus, idem quod
 χρεῖς, χροός. Th. χρεία, ἡ, color.
 s. 598.
 Χυτρίδιον, genit. plur. à χυτρί-
 πος, olla pedes habens, ex
 χυτρίος, ὅ, ὅ, olla, & πῖς. s.
 748.
 Χωῖμος, succensens, part. præf.
 med. pro χολώμος. χροσίδιος,
 part. a. 1. med. verbi χροσίδιος,
 idem quod χολώμος, irascor.
 Th. χολή, ἡ, bilis. s. 533.
 a. 12.
 Χώρ, genit. à χῶρος, ὅ, locus,
 sedes. item, spatium, item,
 ager, pradium, fundus. s. 731.
 a. 410.
 Χώσκει, pro ἐχολώσκει, iratus fuit.
 a. 1. m. Ion. à χροσίδιος, irascor.
 Thema, χολή, ἡ, bilis.
 a. 554.

†.

Ψ. *Ἀμῶν*, nomen mul. à *ψάμμος*,
 s. ὁ, arena, fabulum. α. 260.
Ψάδια, mendacia, acc. pl. à *ψῦ-
 δος*. *Ψάδιος*, ubi in dimensio-
 ne legendum *ψάδιος*, acc. pl.
 à *ψάδης*, ὁ, ὁ, ἡ, falsus,
mendax. Th. *ψάδω*, fallo, f.
ψάσω, p. ἔψακα, p. pass. ἔψα-
 σμαι, a. i. m. ἔψασάμην. α.
 78. §. 219. 783. α. 709.
Ψάδιος, guttas, acc. pl. à *ψαῖς*,
αἶδης, ἡ, roris gutta. α. 384.
Ψόλιντι, ardenti, dat. sing. à *ψο-
 λός*. Th. *ψόλῳ*, s. ὁ, fuligo.
 α. 492.
Ψυχή, vita, anima. *Ψυχᾶς*, vitam.
 per metonym. causæ. α. 173.
Ψυχρὸς, frigidus, à *ψύχω*, f. ξω,
refrigero. *Ψυχῇ*, pro *ψυχᾷ*,
 Ionicè. α. 547.

Ω.

Ω. ὦ, vocativus. α. 27.
 Ω. *Ωῖ*, cui. α. 57.
Ωγύγιον, antiquum, ab *ὠγύγιος*,
 antiquissimi Thebanorum regis
 nomen, per syn. speciei, ve-
 tustus, antiquus. θ. 806.
Ωδὶ, sic. α. 35.
Ωκεανὴ, Oceanis, nomen puer-
 peræ. *ὠκεανῖς*, filia Oceani.
 §. 264. 956.
Ωκεανὸς, Oceanus, ex *ὠκίως*, cito,
 & *ναῶ*, fluo. α. 171. *ὠκεανεύς*,
 pro *ὠκεανῖς*. α. 566. §. 133.
ὠκίαι, pl. veloces. *ὠκίης*, genit.
 sing. ab *ὠκός*, celer, in f. g. *ὠκεία*,
 in n. g. *ὠκὸς*. α. 61. §. 998.
ὠκίαν, acc. ab *ὠκός*, ὁ, ὁ, ce-
 ler, *ὠκία*, *ὠκίης*, pro *ὠκείαις*,
 Ion. dat. pl. §. 266. 780.

ὠκυπέτης, celeriter volans, ex *ὠκός*,
 ὁ, ὁ, celer, & *πέτης*, volo.
 est & *ὠκυπέτης*, nomen mul. α.
 212. §. 267.

ὠκυπόδων, alipedum, ab *ὠκός*,
 ὁ, ὁ, idem quod *ποδός*.
ὠκυπόδων, dat. pl. Ion. α. 470.
 302.

ὠκυρῆ, nomen mul. §. 360.

ὠλισσέω, a. i. ind. ab *ὠλίσσω*, porro,
 in fut. ὀλίσω, a. i. ὠλισσε, 3. pl.
 ὠλισσεν. α. 372.

ὠμάρτης, a. i. ind. act. ab *ὠμαρ-
 τία*, sequor, f. ἔω. Thema,
ὠμαρτή, simul. idem quod *ὠμῶς*.
 §. 201.

ὠμισυ, ὦ ὠμισυ, pro ὦ ἡμισυ, quod
 dimidium. Th. ἡμισυς, ὁ, ὁ,
 dimidius. α. 559.

ὠμῶς, crudis vefcentem, acc.
 ab *ὠμῆτης*, ὦ, ὦ, crudivorus,
παρὰ τὸ πρὶ ὠμῶς ἵδω, ab *ἰδω*.
 edo, & *ὠμός*, ὦ, ὦ, crudus.
 §. 300.

ὠμῶς, crudel, dat. ab *ὠμός*, ὦ, ὦ,
 crudus. item crudelis. α. 705.

ὠμός, s. ὁ, humerus, ὠμων, gen.
 pl. ὠμοί, & ὠμοίσι, dat. plur.
 α. 468. 159.

ὠνῆ, 3. sing. præf. subj. med.
 ab *ὠνέω*, εἶπω, f. ἔπω. α.
 541.

ὠπα, acc. ab *ὠψ*, ὠπός, ὁ, vultus.
 Th. ὠπῶμαι, video. α. 62.

ὠπασε, dedit, & ὠπασεν, a. i.
 act. indic. ab *ὠπάζω*, t. ου, præ-
 beo, item insequor. §. 442.

ὠρεῖ, tempestivus, speciosus, ab
ὠρεῖ, αἰ, ἡ, pulcritudo, tem-
 pus. α. 32.

ὠρεῖται, matura reddunt, pro
ὠρεῖται, Æolicè, ab *ὠρεῖται*.
 Th. ὠρεῖ, tempus. §. 903.

ὠρίζω, petiit, a. i. med. à Th.
ὠρίζω, porrigo, f. ξω, p. α.
 α. 1.

α. 1. pass. ὀρίζεσθαι. §. 178.
 ὦρον, Ion. pro ὥρον, hora. & per
 syn. membri temporis, ὥρας, ὥρη.
 ὥριον, ὥρος. §. 501. α. 30.
 ὦρονῶντο, certabant, porrigeban-
 tur. 3. pl. imperf. pass. ab ὦρον.
 γούρουαι, ὠρουαι, idem quod ὀρί-
 ζω vel ὀρίζομαι, f. ζω, p. ζα,
 porrigo. α. 190.
 ὦρον, concitat, α. 1. act. ab ὦρον.
 Thema est ὦρον, excito. α. 674.
 ὦρον, tempestivus. ab ὥρον, hora,
 ὥριον, ὠρι. α. 394. α. 490.
 ὦριον, αὐτό, ὦ, Orion, signum
 caeleste. α. 609.
 ὦριον, excitabatur, imperf. pass.
 ab ὦριον. Them. ὦρον, excito.
 θ. 191.
 ὦρον, immisit, α. 1. act. ab ὦρον,
 f. ὦρον, & Aëolic. ὦρον, ὠρον, 3.
 sing. præter. plusq. pass. ut &
 ὠρον. α. 40. §. 990. 523.

Ως, particula varios habens usus.
 α. 86. 110. ὡς κ', ὡςτις. α. 699.
 §. 402.
 Ως, pro ὡςτις, sic. α. 44.
 Ωςτις, perinde. α. 189.
 Ωτι, adde me, ὡς, ὡςτις, pro
 ὡςτις. α. 405. θ. 831.
 Ωτις, cui, dativ. ab ὡτις, quis.
 α. 31.
 ὦτις, jubeant, imperf. ab
 ὦτις, incho. f. ὠτις, p. γη.
 §. 883.
 ὦτις, aurium. h. e. ansatum,
 ab ὦς, ὠτις, τὸ, auris unde est
 ὠτις, τὸ α, εἰ, auritus. α. 657.
 ὦφειλον, imperf. ab ὦφειλον, de-
 beo, f. ὦφειλον, p. ὦφειλον,
 α. 2. ὦφειλον. α. 174.
 ὦχον, gradiebatur, 3. sing. im-
 perf. med. ab ὠχον, abeo, un-
 de ὠχον, abeo, morior, f. ὠ-
 χον, perf. ὠχον. α. 200.

F I N I S.

